

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ
ΛΟΓΟΣ.

ΙΑΜΒΛΙΧΙ CHALCIDENSIS
EX COELE-SYRIA
DE VITA PYTHAGORICA
LIBER
GRAECE ET LATINE.

TEXTUM POST LUDOLPHUM KUSTERUM AD FIDEM CDB.
MSS. RECOGNOVIT, ULRICI OBRECHTI INTERPRETATIONEM
LATINAM PASSIM MUTAVIT, KUSTERI ALIORUMQUE
ANIMADVERSIONIBUS ADIECIT SUAS

M. THEOPHILUS KIESSLING
SCHOLAE EPISCOPALIS CIZENSIS CORRECTOR.

ACCEDUNT

PRAETER PORPHYRIUM DE VITA PYTHAGORAE
CUM NOTIS LUCAE HOLSTENII ET CONRADI RITTERSHUSII,
ITEMQUE ANONYMUM APUD PHOTIUM DE VITA PYTHAGORAE,
VARIAE LECTIONES IN IAMBLIΧΙ LIBRUM TERTIUM ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ, ET QUARTUM
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ,
EX CODICE CIZENSI ENOTATAE.

PARS PRIOR.

C LIPSIAE, MDCCCXV.
SUMTIBUS F. C. G. VOGELII.

911.22

HARVARD COLLEGE LIBRARY

1862, Aug. 12,
20 - \$1.46 $\frac{1}{2}$
Tray Fund.

39-27
23

VIRO MAGNIFICO

ILLUSTRI EXCELLENTISSIMO

IURISCONSULTISSIMO

CHRISTIANO GOTTLOB EINERT

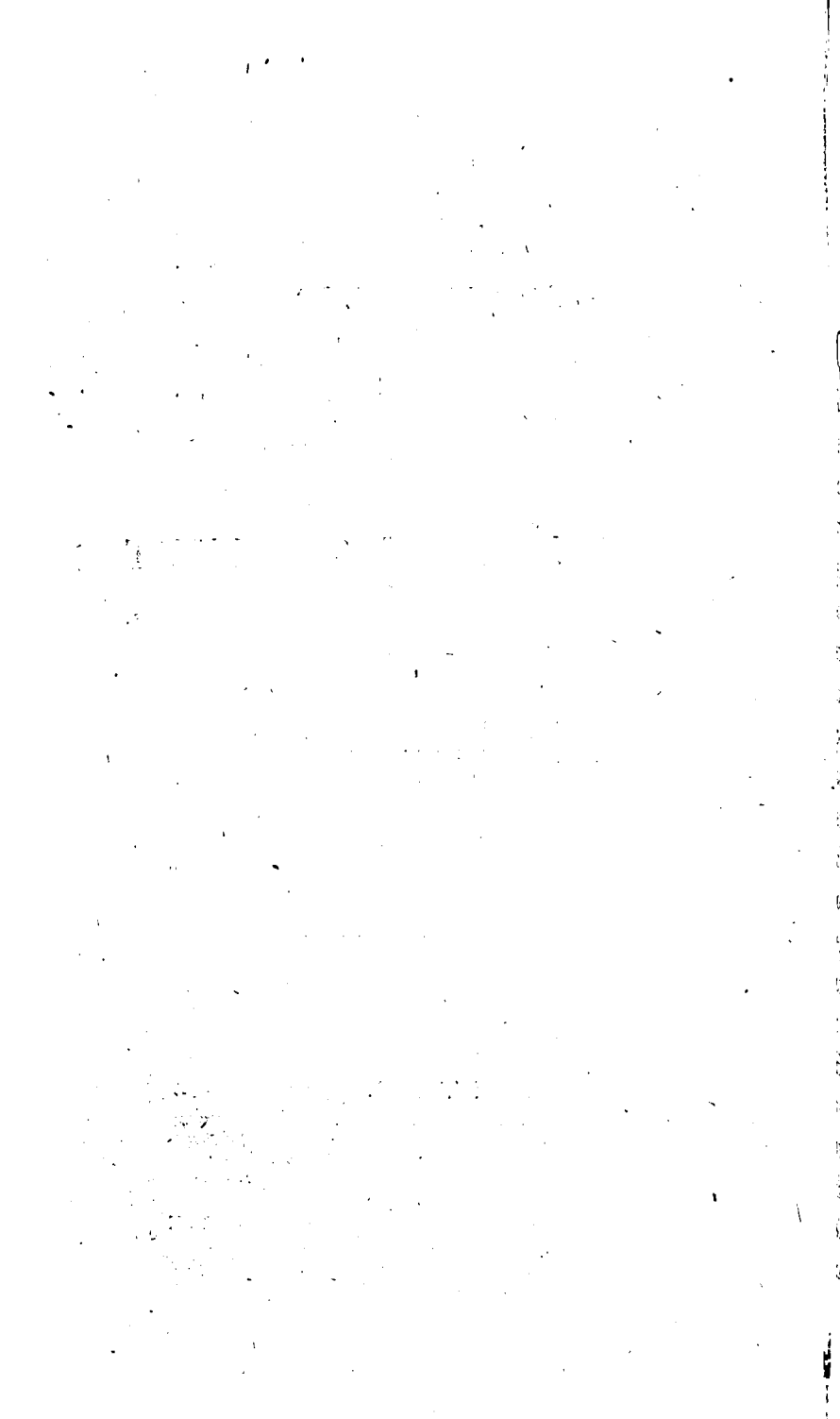
**I. U. D. POTENTISSIMO SAXONIAE REGI A CONSILIIS AULICIS,
SENATUS LIPSIENSIS CONSULI PRIMARIO**

HUNC LIBRUM

ANIMI GRATISSIMI ET DEDITISSIMI SIGNIFICANDI CAUSA

SACRUM ESSE VOLUIT

EDITOR.

P R A E F A T I O.

Quod iam post Kusterum etiam librum Iamblichi de Pythagorica vita denuo typis exscribendum curauimus, hoc quamquam non ea ratione defendere possumus, qua uti licebat, quum ante biennium eiusdem philosophi λόγον προτρεπτικὸν edebamus, si quidem illius libri tum exstabat et una et eadem vitiosissima editio Arcerii: huius tamen instituti non causam afferre possumus nullam, quam viris doctis probatum iri confidamus. Kusteriana enim editio quemadmodum iam in rarioribus librorum veterum editionibus numerari coepit, ita eadem, quum multis iisque egregiis ad accuratiorem graecae linguae cognitionem pertinentibus observationibus conspicua sit, philologi aegre carent. Huc accedit, quod etiam philosophiae veterum studiosi non possunt non optare, ut facilem copiam habeant ipsius Iamblichi opusculi. Quod licet dignissimum sit illis reprehensionibus, quibus a Meinersio in libro: *Geschichte der Wissen-*

schaften in Griechenland und Rom, Tom. I. pag. 271. exagitur, quum reuera materia in eo coaceruata rudis sit indigestaque moles, neque certo consilio collecta, quum singulae partes ne formularum quidem connectendi vinculo colligentur, erroresque ab exscriptis auctoribus tum in rebus, quae narrantur, tum in temporum computatione commissi non magis corrigantur, quam differentiae diuersorum scriptorum tollantur, adeoque plurimae res diuersis locis *αὐτολεξεί* repetantur; quae res Kusterum in eam opinionem adduxerat, vt existimaret, vitae huic Pythagoricae non esse ab Iamblichō vltimam manum impositam, sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia confuse, vt fit, in schedas ab eo coniecta, vnde alii postea vitam hanc consarcinauerint; licet igitur tam nulla arte et diligentia hic liber corrasus sit, idem tamen cum Porphyrii libro eiusdem argumenti, deperditis maximam partem his scriptoribus, e quibus sua Porphyrius et Iamblichus exscripserunt, in primariis fontibus est habendus, vnde accuratior et plenior Pythagorici sodalitii cognitio hauriatur.

Kusterus de sua editione, quam anno 1707. Amstelodami vulgatam Ioanni Moro, Episcopo Noruicensi, inscripsit, in praefatione haec refert: „Iamblichum Nostrum περί Πυθαγορικοῦ βίου primus publici iuris fecit (anno 1598. in 4. apud Commelinum) Arcerius Frisius; sed partim iniuria temporis, partim librariorum negligentia et imperitia adeo corruptum et deformatum, vt nesciam, an a renatis literis ullus scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem vnquam exierit. Quare mirum forsan cuiquam videbitur, toto illo temporis spatio, quod a prima editione iam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic tam male affecto ante nos medicam manum admouisse. Spem quidem nouae meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant Viri quondam Eruditissimi Vlricus Obrechtus, et Thomas Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit. Quare cum prouinciam hanc, illorum morte vacuum relictam, a nemine occupari viderem, operae pretium me facturum putauī, si nouam Iamblichi editionem aggrederer, instructus ad id collatione MS. quam debeo

„singulari fauori et humanitati Virorum
„Clariss. Clementii et Boiuii, qui instru-
„ctissimae Bibliothecae Regiae Parisiensi
„praesunt, mihique, cum ante annos cir-
„citer octo Parisiis versarer, tanta comi-
„tate et facilitate aditum ad eam concesserunt, vt Musarum fores, quod prouerbio
„dicitur, nusquam alibi magis apertas esse
„viderim. Huius codicis ope plurimas,
„easque foedissimas maculas ex Iamblichio
„detersi, et lacunas non paucas in eo sup-
„pleui; adeo vt, qui hanc Edit. cum priore
„comparare voluerit, immane inter vtram-
„que discrimen deprehensurus sit. Prae-
„terea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii
„bibliotheca, quae Berolini est, nactus
„sum exemplar Iamblichi, ad cuius mar-
„ginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam
„inter eruditos nomen, adscripserat varias
„lectiones eiusdem, de quo dixi, Msti Pa-
„risiensis; et praeterea coniecturas quas-
„dam et emendationes viri docti (Iosephi
„Scaligeri, vt puto,) quibus me in locis
„nonnullis difficilioribus non parum adiu-
„tum esse profiteor. Adhaec cum de con-
„silio meo edendi Iamblichum certior fa-
„ctus esset Vir Clariss. et de literis Graecis

„optime meritis, Ioannes Hudsonus, Bi-
„bliothecae Bodleianae apud Oxonienses
„Praefectus; misit ad me varias lectiones
„et emendationes in eundem scriptorem,
„quae in duorum Codicum impressorum
„margine calamo exaratae erant. Hae au-
„tem licet serius aliquanto et editione pene
„iam absoluta ad manus meas peruenerint;
„et praeterea non essent diuersae, cum a
„variis lectionibus Msti Parisiensis, tum
„a caeteris coniecturis, quas Nic. Rigal-
„tius, vt dixi, margini Codicis Spanhe-
„miani alleuerat (vt ex vno fonte vtrasque
„profluxisse appareret); non tamen ideo
„eruditissimi huius viri voluntas et bene
„de me merendi studium minus gratum
„mihi fuit. Vti vero hisce subsidiis ple-
„rorumque locorum Iamblichi emendatio-
„nem debeo; sic ad caetera, vbi ea spem
„meam destituerent, illustranda et inte-
„gritati suae restituenda qualescunque in-
„genii mei vires aduocaui; qua quidem in
„re an successus voto meo responderit,
„penes doctiores iudicium esto. Quod si
„forte quaedam diligentiam meam effuge-
„runt, neminem id miraturum puto, qui
„sciuerit, me tempore breuissimo, aliis-

„que vrgentibus negotiis, operis huius te-
„lam detexuisse.“ Hactenus Kusterus,
quem hunc omnem laborem valde prope-
rasse, testantur tum multa loca male af-
fecta, quae intacta reliquit, tum ipsae
δεύτεραι φροντίδες, quibus in praefatione
nonnulla loca retractavit, quas viri egregii
observationes suo quamque loco reliquis
inseruimus. Atque hae ipsae curae secun-
dae Kusterique aliunde satis cognita prae-
stantia dubitari non sinunt, quin, si suae
editioni maiorem curam impendere vel
potuisset vel voluisset, textum is sic resti-
tuturus fuisset, vt posteris editoribus pau-
ca emaculanda relinqueret. Sed iam nobis
absque arrogantia affirmare licet, textum
in nostra editione, quam in Kusteri, quam
plurimis locis esse emendatiorem. In qua
textus recognoscendi et emendandi cura
adiuti sumus tum eodem codice Cizensi,
quem in praefatione ad Iamblichi *λόγον*
προτρεπτικόν pluribus descripsimus, tum
eiusdem codicis Parisiensis, e quo Kusteri
editio facta est, lectionibus, quae eadem
via ad nos peruenerunt, qua eiusdem co-
dicis lectiones in *λόγον προτρεπτικόν* nacti
eramus; in quibus quum plures optimae

notae, a Kusteró non memoratas,prehenderimus, hinc quoque intelligitur, quam, non dicam negligenter, festinanter certe Kusterus codicem Parisiensem contulerit. Item in vsum nostrum contulimus praeter Desiderii Heraldi in hunc Iamblichi librum animaduersiones, adiunctas illas huius viri docti Aduersariorum libris duobus (Parisiis 1599. in 8.) et iam a Kusteró excussas, obseruationes Cuperi, Logani, Schwarzii, aliorum, quarum nobis fuit copia, easque omnes auctorum verbis aut plane non, aut leuiter mutatis reddidimus. Quanquam hic metuimus, ne, quandoquidem hic Iamblichi liber a viris doctis multo frequentius, quam reliqui, lectus, illustratus et emendatus est, probarum obseruationum per varios libros dispersarum satis largum spicilegium reliquerimus. Nonnullis locis iam Schaeferus, vir omni humanitate inter paucos insignis, pro suo literis bonis omni modo inseruienti studio et in me beneuolentia, quae me effugerant, docta manu suppleuit: id quod iis qui nostra editione vtentur, non minus, quam mihi, iucundum accidet. Porro consilium, quaecunque a viris doctis de hoc

libro passim monita essent, quantum possemus, omnia in hanc editionem congerendi, nos commouit, ut etiam Meinersii commentationem, insertam libro supra laudato Tom. I. p. 273 — 288. qua cum probabilitate efficere studet, quibus auctoribus singulae huius operis musui partes sint assignandae, totam latine conuersam ita reciperemus, ut eius particulas singulis Iamblichi locis, ad quos pertinerent, praemitteremus, neque ea omitteremus, quae Wytttenbachius in Bibliotheca critica de nonnullis Meinersii opinionibus et Iamblichi locis pronuntiavit. Atque hic multi mecum dolebunt, quod Wytttenbachius, quippe qui cum paucis in hoc doctrinae genere regnet, non totius operis Iamblichei censuram egit. In Obrechtii versione latina, quam et ipsam, ne vlla Kusterianae editionis pars desideraretur, recudendam curauimus, non ea religione vsi sumus, qua Kusterus, ut qui eam, quamvis interdum ab orationis latinae puritate discedentem, talem prorsus, qualis ab auctoris manu profecta esset, non vero interpolatam lectori exhibendam censuerit. Mutauimus enim non solum illos locos, ubi Obrechtus

inuitis legibus grammaticis non accusativum cum infinitivo, sed *quod* cum verbo finito posuerat, sed passim etiam barbaris vocabulis bene latina substituimus, neque manum emendatricem ab iis locis cohibuimus, ubi Obrechtum, quem cum Kustero boni quidem et docti interpretis laude minime defraudamus, ab auctoris mente aberrasse manifestum esset. Quae libertas in nullius, opinor, reprehensionem incurreret, quum haec interpretatio non eo loco possit haberi, quo habentur veteres nonnullae graecorum scriptorum interpretationes, quae, e codicibus factae, ipsae quoque propemodum codicum numero sunt habendae. Neque tamen tam multa in ea mutauimus, ut tota sit nostra, Obrechtii esse desierit.

In notis, quae nouae Kusterianis accesserunt, hoc potissimum egi, ut indicarem tum varias lectiones codicis Cizensis, non omissis vel apertis librarii vitiis, si quidem et haec in re critica non sunt nullius momenti; silentio tamen fere praetermisi, sic ubi noster codex veras lectiones a Kustero e Parisiensi receptas comprobaret; tum ea, quae in margine Iamblichi exemplaris ex editione Arcerii, a Kustero nomine codicis

Spanhemiani insigniti, a Rigaltio notata sunt, quorum complura Kusterus omiserat; denique diligenter rationem redderem, si quibus in locis, idoneis ductus argumentis, lectionem mutandam censerem. Quanquam enim auctoris textum non recensui, sed recognoui, saepius tamen huius editionis lectio a Kusteriana recedit, quod, qui vtramque inter se contulerint, facile animaduerrent. In quamplurimis vero locis, et iis quidem deprauatissimis, quum codices adhuc collati in vulgata labe conspirarent, in eo acquiescendum fuit, ut probabilem corrigendi rationem simpliciter in notis significarem. Et sane si in quoquam libro, in hoc Iamblichi saepissime incertissimum est, de lectionis veritate vel probabiliter pronunciare; nam non vnum hic scriptorem legimus, argumentum quoddam ratione ac via explicantem et certum scribendi genus, certum loquendi vsum sequentem, sed plurium scriptorum fragmenta inter se male cohaerentia et oratione dissimillima. Hinc fit, ut eo adminiculo, quod, si alios bonos auctores tractes, laborantibus locis in bene sanis paratum est, criticus hic prorsus destituatur. Interpretis denique partes fere

non egi, nisi in iis locis, vbi ad tuendum iudicium, quod in variis lectionibus coniecturisue siue probandis siue repudiandis sequeremur, vnice id necessarium esse videretur. Nec facile aliae possunt esse partes interpretis libri eius generis, cuius hic est, quam quas Meinersius, Tiedemannus et alii, qui res Pythagorae eiusque scholae accurate et copiose explicarunt, summa cum laude egerunt. Horum igitur libros diligenter euolui suisque locis citavi.

Cum Iamblichus nos quoque e Kusteriana editione coniunximus ob argumenti et materiae similitudinem (Kusteri verbis vtor) Porphyrium *) itemque Anonymum apud Photium de vita Pythagorae cum Notis in Porphyrium, quas vberes et amplas scripserunt Conradus Rittershusius et Lucas Holstenius. Rittershusii notas, a Kustero diu frustra quaesitas in variis Bataviae bibliothecis, tandem I. Alb. Fabricius ex exemplari Bibliothecae publicae Hamburgensis descriptas ad eum miserat. In limine notarum suarum quum Rittershu-

*) Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, a. 1630. quam Lucas Holstenio debemus. Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quae praeter Vitam Pythagorae, et alia Porphyrii opuscula continet) recudi curarunt, a. 1655. *Kust.*

sius confudisset Malchum, alias *Porphyr-
rium* dictum, cum Malcho Philadelphensi,
rerum Byzantinarum scriptore, cuius Sui-
das et Photius mentionem fecerunt: postea
errorem illum in iisdem notis ad Num. 27.
ipse correxit, recteque Vitam Pythagorae
ad Malchum Tyrium, siue Porphyrum,
celebrem illum philosophum Platonieum,
referendam esse vidit.

Nos denique appendicis loco huic edi-
tioni adiunximus varias lectiones codicis
Cizensis in librum Iamblichi tertium *περὶ
τῆς κοινῆς μαθηματικῆς*, et quartum *περὶ τῆς
Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς*, vt, si quis
in posterum hos libros editurus esset, ne
boni illius codicis auxilio destitueretur.
Nos enim Iamblichō, qui diu nos exercuit,
iam vale dicimus: neque tamen nos operae
in hoc scriptore qualicunque collocatae
poenitet, quum eam a viris doctis non
inutilem iudicatam esse cognouerimus.

Ita vale, Lector Beneuole, nostrisque
conatibus etiam in posterum faue, et si
animaduerteris, inoffenso pede vbiuis fere
Te in Iamblichō progredi posse, scito, id
etiam Schaefero, qui operas rexit, deberi.

Scr. Cizae, d. xxv. April. c191cccxv.

ἸΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.*)

- α. Προοίμιον περὶ τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας, ἐν ᾧ θεῶν παράκλησις προηγείται, καὶ τὸ χρήσιμον καὶ δύσκολον τῆς πραγματείας συν-εμφαίνεται.
- β. Περὶ Πυθαγόρου καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδείας καὶ τῶν ἀποδημιῶν καὶ τῆς εἰς οἶκον ἐπανό-δου καὶ τῆς ἐντεῦθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξόδου, καὶ ὅλως περὶ παντὸς τοῦ κατ' αὐτὸν βίου.
- γ. Τίς ὁ εἰς τὴν Φοινίκην αὐτοῦ ἔκπλους, καὶ τίς ἡ ἐκεῖ διατριβή, καὶ τίς ἡ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημία, καὶ πῶς γενομένη.
- δ. Τίς ἡ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτοῦ διατριβή, καὶ πῶς ἐντεῦθεν ἀπεδήμησεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πῶς ἐκεῖ τοῖς μάγοις συνεγένετο.
- ε. Πῶς ἐπανῆλθεν αὐτῆς εἰς τὴν Σάμον. τίς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ἐγένε-το διατριβή, καὶ πῶς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ

*) Haec capitum summaria, quae in Arcerii editione leguntur, a Kustero autem omissa sunt, etiam in Cod. Ciz. reperiuntur, et quidem aliis locis emendatiora, aliis vitiosiora.

θαυμαστῇ τέχνῃ ἐπαίδευσεν, ἀποδημίαι τε
 1) αὐτοῦ εἰς τοὺς "Ελληνας, καὶ τρόποι ἀσκή-
 σεως ἐν τῇ Σάμῳ.

ς. Αἰτίαι δι' ἃς ἀπεδήμησεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ
 περὶ τῆς ἀποδημίας αὐτοῦ ταύτης, καθολι-
 κός τε διορισμός περὶ Πυθαγόρου, ὁποῖός
 τις ἦν, καὶ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας.

ζ. Κοινοὶ τινες ὥσπερὶ τύποι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ αὐ-
 τοῦ πράξεων, καὶ τῶν εἰς ἀνθρώπους ἐμφε-
 ρομένων 2) εἰς τὸ κοινὸν λόγων, ὁποῖοί τινες
 ἦσαν.

η. Πότε καὶ πῶς εἰς Κρότωνα ἐπεδήμησε, τίνα
 τε ἔπραξεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιφοιτήσει, καὶ τί-
 νας λόγους εἶπεν εἰς τοὺς νεανίσκους.

θ. Τίνας λόγους διελέχθη ἐν τοῖς χιλίοις τοῖς
 προεστηκόσι τῆς ὅλης πολιτείας περὶ τῶν
 3) ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.

ι. Τίνα τοῖς παισὶ Κροτωνιατῶν συνεβούλευσεν
 ἐν τῷ Πυθαίῳ 4) κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν.

ια. Τίνα ταῖς Κροτωνιατῶν γυναῖξιν ἐν τῷ
 Ἠραίῳ διελέχθη κατὰ τὴν 5) πρώτην ἐπιδη-
 μίαν.

1) αὐταῦ] In Ciz. vt in Arc. edit. est αὐτῶ, quod corre-
 ximus.

2) εἰς τὸ κοινὸν λόγων] Ita Ciz. In Arc. edit. erat, εἰς τὸν
 κοινὸν λόγον.

3) ἀρίστων λόγων] In Arc. ἀριστολόγων. Illud est in Ciz.,
 sed ita vt verba περὶ ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων
 noui summarii speciem prae se ferant.

4) κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν] Ita Ciz. In Arc. κατ' αὐ-
 τοῦ ἐπιδ.

5) πρώτην] Hanc vocem addidi e Ciz.

- ιβ. Τίς ἡ περὶ φιλοσοφίας αὐτοῦ διάλεξις, καὶ ὅτι πρῶτος ἑαυτὸν φιλόσοφον ἐπωνόμασεν, καὶ ⁶⁾ διὰ τίνα αἰτίαν.
- ιγ. Ὅτι καὶ εἰς τὰ θηρία διατείνουσεν καὶ τὰ ἄλογα ζῶα τὴν ⁷⁾ διὰ λόγου παιδευτικὴν δύναμιν εἶχε Πυθαγόρας, καὶ τούτων τεκμήρια πλείονα.
- ιδ. Ὅτι ἀρχὴν ἐποιεῖτο τῆς παιδεύσεως τὴν ἀνάμνησιν τῶν προτέρων βίων· ὡς αἱ ψυχὰι πρότερον διεβίωσαν, πρὶν εἰς τὰ σώματα ἀφικέσθαι, ἐν οἷς τότε ἐνόικοῦσαι ἐτύγγανον.
- ιε. Τίς ἡ δι' αἰσθήσεως πρώτη εἰς παιδείαν ἀγωγή παρ' αὐτῷ, καὶ πῶς ἐπηρεαζοῦτο τὰς ψυχὰς τῶν προσομιλούντων διὰ μουσικῆς, καὶ πῶς ταύτην αὐτὸς τὴν ἐπανόρθωσιν τελείαν εἶχε.
- ις. Τίς ἡ καθαρτικὴ παρ' αὐτῷ ἄσκησις, ἣν καὶ αὐτὸς ὦν ἡσκέετο, τίς τε τελεωτέρα ⁸⁾ αὐτῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευσις ἦν, καὶ αὐτὴ προπαρασκευάζουσα εἰς φιλοσοφίαν ἐπιτηδείους.
- ιζ. Πῶς τὴν δοκιμασίαν ἐποιεῖτο τῶν πρώτως προσιώντων ἐταίρων ὁ Πυθαγόρας, καὶ τίνας ἐποιεῖτο πείρας αὐτῶν τοῦ τρόπου πρὸ τῆς ⁹⁾ εἰς φιλοσοφίαν εἰσαγωγῆς.
- ιη. Εἰς πόσα γένη καὶ πῶς διεῖλε τοὺς ὁμιλητάς

6) διὰ τίνα αἰτίαν] Ita Ciz. sed Arc. διὰ τίνας αἰτίας.

7) διὰ λόγου] Ita Ciz. In ed. Arc. διὰ λόγων.

8) αὐτῆς φιλοσοφίας] Ita Ciz. In Arc. αὐτῆς φιλίας.

9) εἰς φιλοσοφίαν] Ita Arc. In Ciz. φιλοσοφίας.

ἑαυτοῦ ὁ Πυθαγόρας, καὶ διὰ τίνας αἰτίας αὐτοὺς διέκρινεν.

ιβ. ¹⁰⁾ Ὅτι πολλὰς ὁδοὺς Πυθαγόρας ἀνεῦρε τῆς ἀφελίμου παιδεύσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ λέγεται καὶ ἡ Ἀβάριδος πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ συνουσία, πῶς τε αὐτὸν ἤγαγεν εἰς τὴν ἀκροτάτην σοφίαν καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παιδείας.

κ. Τίνα τὰ ἴδια ἀσκήματα τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, καὶ πῶς αὐτὰ παρεδίδου Πυθαγόρας, καὶ ¹¹⁾ πῶς ἐγύμναζε τοὺς ἀεὶ μεταλαμβάνοντας τῆς φιλοσοφίας.

κα. Περὶ ἐπιτηδευμάτων, οἷα κατεστήσατο Πυθαγόρας, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας παρέδωκε τοῖς ἐταίροις ἐπιμελῶς πράττειν, καὶ παραγγέλματα τίνα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὁμολογούμενα.

κβ. Τίς ὁ τρόπος τῆς παιδείας ὁ διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων, καὶ τῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ὑπολήψεις διατεινουσῶν.

κγ. Τίς ἡ διὰ συμβόλων προτροπὴ εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀπόρρητος δογμάτων ἔμφασις καὶ ἀποκεκρυμμένη μόνοις τοῖς εἰδόσι ¹²⁾ παιδείαν παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου κατὰ τὴν Αἰγυπτίων καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων παρ' Ἑλλήσι θεολόγων συνήθειαν.

κδ. Τίνων ¹³⁾ ἀπείχετο βρωμάτων καθόλου

10) Ὅτι πολλὰς κ. τ. λ.] Haec in Ciz. cum summario praecedenti cohaerent.

11) πῶς] Hanc voculam addidi e Cd. Ciz.

12) παιδείαν] In Ciz. παιδίαν, παραδόθη. Deinceps ibidem desunt articuli τοῦ et τῶν.

13) ἀπείχετο] In Ciz. ἀπήχετο βρωμάτων.

Πυθαγόρας, καὶ τίνων τοῖς ἑταίροις ἀπέχεσθαι ¹⁴⁾ παρήγγελλε, καὶ πῶς ἄλλους καὶ ἄλλους νόμους ἐνομοθέτησε περὶ τούτου κατὰ τοὺς οἰκείους βίους ἐκάστοις, καὶ διὰ τίνων αἰτίας.

κε. Πῶς καὶ διὰ μουσικῆς καὶ μελῶν ἐπαίδευε τοὺς ἀνθρώπους κατὰ καιροῦς τε ὠρισμένους, ¹⁵⁾ καὶ ὅτι μάλιστα παρηνόχλει αὐτοῖς τὰ πάθη, ¹⁶⁾ τίνων τε καθάρσεις νόσων ψυχῆς τε καὶ σώματος δι' αὐτῆς ἐποιεῖτο, καὶ πῶς αὐτὰς ἐπετήδευε.

κς. Πῶς τὴν εὐρεσιν ἐποιήσατο Πυθαγόρας, καὶ ἀπὸ ποίας μεθόδου ἁρμονίας τε καὶ τῶν ἁρμονικῶν λόγων, καὶ πῶς παρέδωκε τοῖς ἐπηκόοις πᾶσαν τὴν περὶ τούτων ἐπιστήμην.

κζ. Ὅσα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἀγαθὰ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις δι' ἔργων καὶ λόγων καὶ διὰ τῆς τῶν πολιτειῶν καταστάσεως καὶ τῆς τῶν νόμων θέσεως δι' ἄλλων τε πολλῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτός τε καὶ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ.

κη. Ὅσα θεῖα καὶ θαυμαστὰ ἔργα διεπράξατο, καὶ ὅσα ἀνήκει εἰς εὐσέβειαν, καὶ διὰ τῆς τῶν θεῶν εὐμενείας τὴν μεγίστην παρέχεται

14) παρήγγελλε] Ita Arc. In Ciz. παρήγγειλε. Ex eod. Cd. post ἄλλους inserui νόμους. Ultimum vocabulum αἰτίας ibidem deest.

15) καὶ ὅτι] In Ciz. καὶ ὅτε. Deinceps παρηνόχλει.

16) τίνων τε] Ita Ciz. In Arc. deest τε. Idem Ciz. ἐπετήδευε.

εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν, ἃ καὶ κατέπέμφθη
εἰς τὸ θνητὸν γένος διὰ Πυθαγόρου.

κθ. Περὶ τῆς Πυθαγόρου σοφίας, τίς τε ἦν,
καὶ καθ' ὅσα γένη καὶ εἶδη διήρητο, ὅπως
τε ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν τελευταίων
γνωριστικῶν δυνάμεων τὴν ὀρθότητα καὶ
ἀκρίβειαν κατώρθωσε καὶ τοῖς ἀνθρώποις
παρέδωκε.

λ. Περὶ δικαιοσύνης, ὅσα τοῖς ἀνθρώποις εἰς
αὐτὴν συνεβάλλετο Πυθαγόρας, καὶ ὡς ἄνω-
θεν ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς γενῶν μέχρι τῶν
τελευταίων εἰδῶν ἐπετίδευσεν αὐτὴν καὶ πα-
ρέδωκε τοῖς ἅπασιν.

λα. Περὶ σωφροσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπετίδευσε
Πυθαγόρας καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους διὰ λόγων τε καὶ ἔργων καὶ πάσης κτί-
σεως, πόσα τε αὐτῆς εἶδη, καὶ τίνα κατεστή-
σατο ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

λβ. Περὶ ἀνδρείας ὅσα καὶ οἷα παραγγέλματα
Πυθαγόρας παρέδωκεν εἰς ἀνθρώπους, ἀ-
σκήματά τε ὅσα καὶ ἔργα γενναῖα τὰ ¹⁷⁾ μὲν
αὐτὸς διεπράξατο, τὰ δὲ καὶ τοὺς χρωμένους
αὐτῷ ἐποίησε διαπράξασθαι.

λγ. Περὶ φιλίας οἷα τε ἦν καὶ ὅση ¹⁸⁾ παρὰ Πυ-
θαγόρα αὐτὴ, καὶ ὅπως εἰς πάντας αὐτὴν διέ-
τεινε, πόσα τε αὐτῆς εἶδη κατεστήσατο, καὶ

¹⁷⁾ μὲν] In Ciz. μετά.

¹⁸⁾ παρὰ Πυθαγόρα] Ita Arc. In-Ciz. παρὰ Πυθαγόρους
(for. παρὰ Πυθαγορείους). Pro oia erat oia in Arc.
et Ciz.

τίνα ἔργα σύμφωνα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν οἱ Πυθαγόρειοι διεπράξαντο.

λδ. Σποράδην ¹⁹⁾τινὲς ἀφηγήσεις περὶ ὧν εἶπε καὶ ἔπραξε Πυθαγόρας αὐτὸς ἢ οἱ διαδεξάμενοι αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν, ²⁰⁾ὅσαι οὐκ εἴρηνται εἰς τὴν τεταγμένην κατὰ ἀρετὰς περὶ αὐτοῦ διήγησιν.

λε. Τίς ἢ ἐπανάστασις κατὰ τῶν Πυθαγορείων ἐγένετο, καὶ ποῦ ὄντος Πυθαγόρου, καὶ διὰ τίνας αἰτίας ἐπέθεντο αὐτοῖς οἱ τυραννικοὶ καὶ ἀλιτήριοι ἄνδρες.

λς. Περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ ὀνόματα, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν παραλαβόντων παρ' αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν.

19) τινὲς] In Arc. τίνες.

20) ὅσαι] Addidi e Ciz.

(1) ἸΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΗΣ
ΣΥΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΒΙΟΥ
ΛΟΓΟΣ. *)

Κ Ε Φ. α.

Ἐπὶ πάσης μὲν φιλοσοφίας *) ὁρμῇ θεὸν δὴ-

*) Ἰαμβλίχου — λόγος.] Haec est huius libri epigrapho in Codice Cizensi, paulum diversa illa tum ab ea, quae exhibetur in edit. Arcerii: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως τῆς κοίλης Συρίας περὶ τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἵρέσεως λόγος πρῶτος. tum ab ea, quae in edit. Kusteri: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου λόγος. *Kiess.* Liber hic de Vita Pythagorae primus est ex quatuor illis, quos Iamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, *Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν*, editus ab Arcerio vna cum Vita hac Pythagorae: *Περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης*, editus a Samuele Tennulio: *Περὶ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης*, qui nondum lucem adspexit. (Iam editus est e Cod. Marciano a Villosio in *Anecd. Gr. Vol. II. p. 188. sqq. Kiess.*) Clare hoc docet codex MS. Bibliothecae Reg. Paris. in quo quatuor opuscula modo laudata continentur. Is enim talem praefert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἵρέσεως λόγοι. α. Περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου. β. *Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν*. γ. Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης καὶ περὶ Γεωμετρίας καὶ περὶ Μουσικῆς τῆς παρὰ Πυθαγορείους. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quodam comesabundo referens, quae in Vita hac Pythagorae cap. XXV. extat, Iamblichum Nostrum laudet ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἵρέσεως. Nimirum, titulus περὶ τῆς Πυθαγορείου (vel Πυθαγορικῆς) αἵρέσεως erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic

IAMBLICHI CHALCIDENSIS EX COELE-SYRIA DE PYTHAGORICA VITA LIBER.

C A P. I.

Quum omnibus cordatioribus quidem, qui

primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur *Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν*, ab amicissimo eodemque eruditissimo Ioanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam praeclare meretur, in lucem edendus. (Vid. praefation. nostr. *Protreptici* edit. p. 8. sq. *Kies.*) Notandum autem est, librum hunc inscribi *περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου*, quod non simpliciter valet *de Vita Pythagorae*; sed de ratione vitae, quam Pythagoras eiusque sectatores ad exemplum magistri sui instituerunt. Sciendum enim est, Iamblicum in hoc libello non solum vitam Pythagorae, sed etiam sectatorum eius mores et instituta describere. *Kust.* Priora quinque capita usque ad sect. 30., censente *Meinersio* in libro: *Gesch. d. Wiss. in Griechl. u. Rom.* Vol. I. p. 273. sq. sumta sunt ex Apollonio Tyaneo. Hunc enim locum omnem vnius esse auctoris, ut patet ex orationis aequalitate, narrationisque perpetuitate, ita Apollonium esse hunc auctorem, intelligitur tum ex Apollonii fragmento, quod in Porphyrio (sect. 2.) legitur et ab Iamblichio (sect. 4. 5.) repetitur, tum ex eo, quod, quae in hoc fragmento traduntur, tum iis Philostrati locis conueniunt, quae partim demonstrant, quid Apollonius de Pythagorae vita et philosophia senserit, partim momenta enumerant, in quibus ille huius similis esse voluerit. Quid? quod ne prima quidem et secunda paragraphi sunt Iamblichi, sed Apollonii, et quidem libri, quem de Pythagorae vita scripserat, prooemium. Id cognoscitur non solum e pietate, quam oratio prodit, e precibus, deorum invocatione, sed

που παρακαλεῖν ἔθος ²⁾ ἅπασιν τοῖς γε σώφροσιν·
 ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ θείου Πυθαγόρου δικαίως ἐπὶ
 νύμφῃ νομιζομένην πολὺν δῆπου μᾶλλον ἀρμόττει
 τοῦτο ποιεῖν. Ἐκ θεῶν γὰρ αὐτῆς παραδοθεῖ-
 (2) σης ³⁾ τὸ καταρχάς, οὐκ ἔνεστιν ἄλλως ἢ δια-
 τῶν ⁴⁾ θεῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. ⁵⁾ πρὸς γὰρ

etiam inde, quod auctor declarat, se sibi Pythagoram, parentem philosophiae diuinae, pro exemplo esse propositurum: denique ex eo, quod tum conqueritur, difficilem esse rerum Pythagorae peruestigationem, tum proficitur, ex longo inde tempore philosophiam Pythagoricam neglectam iacuisse. Quorum nihil Iamblichus quidem dicere potuit, quum iam ex tribus saeculis denovo philosophi exstitissent, quos ipse Pythagoreorum nomine dignos censeret, quorumque libros legeret, et quum idem omnia scripta Pythagoreis vulgo tributa pro genuinis haberet. Haec Meinersius, quibus adde, quae idem vir doctus in eodem libro p. 238. sqq. monuit, ad quae pertinet hoc Wyttenbachii iudicium in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 120. sq. „Locos illos apud „Porphy. et Iambl. e libro Apollonii Tyanei esse, „spicatus iam erat Ionsius, III, 5, 4: quem secutus videtur Fabric. B. G. T. I. p. 492, neq. tamen repetiit „sententiam suo loco T. IV. p. 60. Sed hoc totum nobis minime persuadent rationes a Viro Cl. allatae. „Eum simpliciter *Apollonium* vocari, nihil efficit pro „sententia Viri Cl. potius contra eum valet. Nam si „Tyaneus foret, aliquam eius rei mentionem fecissent „Porphyrius et Iamblichus: aut certe eius auctoritatem prae reliquorum auctoritate extulissent, et plura „ex eo libro attulissent. Nunc *Apollonius* vocatur, ut „vnus e reliquis. Apuleius Tyaneum simpliciter *Apollonium* nominare poterat, ut in recenti eius memoria „et enumeratione Magorum. Porro ratio et oratio illorum locorum apud Porphy. et Iamblichum habet „simplicitatem, elegantiam, doctrinam, nec notas fanatici ingenii, quo Tyaneus censetur: nisi forte de Pythagorae e monte Carmelo descensu et navigatione: „quae tamen eiusmodi sunt, ut ab alio quouis non im-

de qualicunque philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, vt a dei inuocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam diuini Pythagorae cognomine censi iure meritoque obtinuit. Etenim quum origo eius a diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capessere. Adeo enim et

„prudente nec contemnendo Platonico dici potuerint.
 „Quid? quod eos reprehendit, qui Pythagoram matre
 „ex Apolline conceptum prodiderant: ap. Iambl. 7.
 „*Tyanei* Vitam Pythagorae vnus memorat Suidas:
 „cuius error forte inde ortus est, quod *Ἀδίας Πυθαγόρου*
 „ap. Philostrat. VIII, 19, cum *Vita Pythagorae* ab alio
 „Apollonio scripta confudit. Ceterum Apollonius ὁ Μῦς,
 „quem e Strabone memorat V. Cl., longe alius et ab
 „hoc loco alienus est.“

- 1) ὁρμῇ] Ita recte Ciz., et vel sine hac auctoritate pro ὁρμῆς, quem casum dant edd. Arc. et Kust., dativus reponendus erat, quum deinceps haec legantur: ἐπὶ δὲ τῇ—νομιζομένη, omnisque locus expressus sit ad hunc Platonis in Timaeo p. 301. Bip. ἀλλ', ὃ Σόκρατες, τοῦτό γε δὴ πάντες ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐπὶ πάσῃ ὁρμῇ καὶ μικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος θεῶν αἰὶ που καλοῦσιν. Vocabul. ὁρμῇ sequente genitivo est prima operis aggressio. *Kiess.*
- 2) ὑπασιν] In Ciz. ὑπασιν, et deinceps ἐπὶ pro ἐπὶ. *Kiess.*
- 3) τὸ καταρχάς] Ciz., τοκαταρχάς Pax., τὸ κατ' ἀρχάς edd. Arc. et Kust. *Kiess.*
- 4) θεῶν] Haec vox ex prior Edit. exciderat, quam ex MS. revocavimus. *Kust.* Reinesius in Cd. Ciz. verba διὰ τῶν punctis notavit, et margini adscripsit: δι' αὐτῶν, sc. θεῶν. *Kiess.*
- 5) πρὸς γὰρ τοῦτο] Syntaxis et sensus requirunt, vt

τοῦτο καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ μέγεθος
 6) ὑπεραίρει τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ὥστε ἐξαί-
 φνης αὐτὴν [μὴ] κατιδεῖν· ἀλλὰ μόνον ἂν τις
 τῶν θεῶν εὐμενῶς 7) ἐξηγουμένων κατὰ βραχὺ
 8) προσιῶν ἡρέμα ἂν αὐτῆς παρασπάσασθαι τι
 2 δυνηθεῖη. Διὰ πάντα δὴ οὖν ταῦτα παρακαλέ-
 σαντες τοὺς θεοὺς ἡγεμόνας καὶ ἐπιτρέψαντες
 αὐτοῖς ἑαυτοὺς 9) καὶ τὸν λόγον ἐπώμεθα, ἥ ἂν
 τάττωσιν, οὐδὲν ὑπολογιζόμενοι, τὸ πολὺν ἤδη
 χρόνον ἡμελῆσθαι τὴν αἵρεσιν ταύτην, καὶ το
 μαθημασιν ἀπεξενωμένοις καὶ τισιν ἀπορρήτοις
 συμβόλοις ἐπικεκρῦφθαι, ψεύδεσί τε καὶ νό-
 θοις συγγράμμασιν ἐπισκιάζεσθαι, ἄλλαις τε
 πολλαῖς τοιαύταις δυσκολίαις παραποδίζεσθαι.
 ἔξαρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βούλησις, μεθ'
 ἧς καὶ τὰ τούτων ἔτι ἀπορώτερα δυνατόν ὑπο-

legatur πρὸς τοῦτο, vel πρὸς τούτοις, i. e. praeterea.
 Deinde scribe ὥστε ἐξαίφνης αὐτὴν μὴ κατιδεῖν· quem sen-
 sum Interpres etiam ob oculos habuit. Kust. Lectio
 πρὸς τοῦτο, quam etiam Ciz. tuetur, non est mutanda,
 quum πρὸς τοῦτο vel πρὸς τούτοις omnem orationis con-
 sequentiam peruerteret. Vocula enim γὰρ, quae osten-
 dit, ea quae sequuntur, continere causam, quamobrem
 in hac explicanda philosophia deorum auxilio opus sit,
 hoc quidem loco conciliari non potest cum lectione
 πρὸς τούτοις. Omnia autem bene cohaerent, si πρὸς
 τοῦτο veritas adeo, vt idem valeat, quod eis τοσούτο·
 quae significatio, minus quidem vsitata, genio tamen
 linguae non aduersatur. Atque ad hanc rationem
 Obrechtii interpretationem mutavi. Quod autem Ku-
 sterus censet, excidisse μὴ, in eo neminem non habe-
 bis consentientem. Sed quum incertum sit, quo loco
 hoc μὴ sit ponendum, vncis id inclusum contextis inse-
 rendum curavi. Kiess.

pulchritudine sua et maiestate humani ingenii captum superat, vt vno statim intuitu eam comprehendi nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo beneuolum deorum ductum sequens ad eam aggrediatur. Quapropter et nos diis ducibus coepto aduocatis nosmetipsos pariter et stilum permitamus, quacunque iusserint, secuturi; neque scrupulum nobis iniiciet, quod iam diu neglecta iacuerit haec secta, peregrinis quippe disciplinis et arcanis quibusdam symbolis inuoluta, quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfuscetur, multisque aliis id genus difficultatibus obsepiatur. Abunde enim nobis praesidii est in deorum voluntate, qua propitia multo his etiam ma-

6) ὑπεραίρει] Cum edd. Arc. et Kust. Cd. Ciz., at Cd. Par. ὑπαίρει. Μόνον Kust. e Cd. Par., μόνως Ciz. cum Arc., quae forma vt hic non admittenda, ita vocabulis modum, quo quid fit, significantibus, vt οὕτω μόνως, addenda est. *Kie ss.*

7) ἐξηγουμένων] Sic recte MS. Male antea ἐξηγουμένου. Refertur enim ad Θεῶν. Kust. Etiam Ciz. ἐξηγουμένου. *Kie ss.*

8) προσιών] Obrecht. vertit: *si in ea progrediatur*, quasi legerit προιών· quod huic loco, qui requirit notionem accedendi ad philosophiam, vt particulae inde decerpantur, aduersatur. Phrasis autem παρασπάσσαι τι, auellere, demere aliquid, opponitur alteri, ἐξαιφνης αὐτὴν κατιδεῖν, in qua, vt in Platon. Soph. 16., κατιδεῖν significat penitus perspicere. *Kie ss.*

9) ἑαυτοὺς] De prima persona: vid. ad Protrept. p. 28. et Perizon. ad Aelian. V. H. lib. I. 21. Pro ἑαυτοῖς

μένειν. μετὰ δὲ θεοὺς ἡγεμόνα¹⁰⁾ ἑαυτῶν προστησόμεθα τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα τῆς θείας φιλοσοφίας, μικρὸν γε ἄνωθεν προλαβόντες περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος.

(3)

Κ Ε Φ. β.

3 Ἀέγεται δὴ οὖν, Ἀγκαῖον, τον κατοικήσαντα τὴν Σάμον τὴν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γεγεννηθῆναι¹⁾ μὲν ἀπὸ Διός, εἴτε δι' ἀρετὴν, εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεθος ταύτην τὴν φήμην αὐτοῦ ἀπενεγκαμένου· φρονήσει δὲ καὶ δόξῃ τῶν ἄλλων Κεφαλλήνων²⁾ διαφέρειν. Τούτῳ δὲ γενέσθαι χρῆσμον παρὰ τῆς Πυθίας³⁾, συναγαγεῖν ἀποικίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας καὶ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας, καὶ προσλαβεῖν ἐποίκους παρὰ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδaurίων⁴⁾ καὶ παρὰ τῶν Χαλκ-

τωμένοις quin ἐπεξεστωμένοις legendum sit, vix dubium esse potest. Qui enim ἀποξενοῦσθαι significare possit peregre aduenire? Kiess.

10) ἡγεμόνα] Arc. Kust., ἡγεμόνας Ciz. vitio librarii, qui ipse syllabae as superscripsit α. At ex eodem Ciz. reposuimus προστησόμεθα pro προσθησόμεθα, quod in edd. Arc. et Kust. legitur. Pro μικρὸν γε, quod tuentur edd. Arc. et Kust., in Ciz. est μικρὸν τε, quo paene adducor, vt scribendum censeam μικρὸν τι, vt hic sensus existat: postquam rem altius repetendo pauca quaedam de eius stirpe et patria praemisimus. Nam vsus loquendi potius postulat προλαμβάνειν τι περὶ τινος quam προλαμβάνειν περὶ τινος. Ceterum μικρὸν ἄνωθεν et apud alios scriptores legitur, vt apud Sext. Empir. p. 500. ad quem locum vid. Fabric., et apud ipsum Iamblich. cap. 26. sect. 115. Kiess.

gis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum deos autem ipsum etiam diuinae huius philosophiae principem parentemque nobis ducem praeficiemus: de cuius maioribus atque patria paulo altius quaedam repetemus.

C A P. II.

Ancaeum igitur, Sami, quae in Cephalenia sita est, incolam, Ioue natum esse ferunt, siue virtute, siue animi magnitudine hanc sibi famam pepererit; prudentia vero nominisque gloria inter caeteros Cephalenaeos facile principem fuisse. Traditur autem, hunc a Pythia oraculo monitum, ut contractis e Cephalenia, Arcadia et Thessalia colonis, accitisque ex Attica, Epidauro et Chalcide demigrationis sociis, coloniam

1) γεγενῆσθαι] Kust., γενῆσθαι Arc., γεγενῆσθαι Ciz. Idem Ciz. deinceps pro altero εἶτε habet ἤτε, quod vitium ibidem paulo inferius recurrit. Idem denique ἐπεγεγαμμένου et φρόνησι. De re narrata conf. Tiedemannii liber: *Griechenlands erste Philosophen*, p. 218. sq. qui vir doctus et ipse hunc omnem locum vindicat Apollonio Tyaneo. *Kiess.*

2) Κεφαλλήνων] Ita recte cum Arc. edit. Cd. Ciz., nisi quod hic per simplex λ, quemadmodum et infra κεφαλήναι· de qua duplici nominis scribendi ratione vid. Cellar. Not. orb. ant. p. 1240. Add. Tzschucke ad Strab. lib. XIV. Tom. V. p. 522. Vitiose Kusteri edit. Κεφαλληνίων, quum incolae appellentur Κεφαλλήνες. *Kiess.*

3) Πυθίας] Kust. et Arc., Πυθείας Ciz. *Kiess.*

4) καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδανείων] Haec verba, quae in edd. Arc. et Kust. leguntur, in Ciz. desunt. *Kiess.*

δέων, καὶ τούτων ἀπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι
νῆσον τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς
γῆς Μελάμφυλλον ⁵⁾ καλουμένην, προσαγορεύ-
σαι τε τὴν πόλιν Σάμον ἀντὶ τῆς Σάμης ⁶⁾ τῆς
4 ἐν Κεφαλληνία. Τὸν μὲν οὖν χρησμὸν συνέβη
γενέσθαι τοιοῦτον·

Ἀγκαῖ ⁷⁾, εἰναλλαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
Οἰκίειν κέλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

Τοῦ δὲ τὰς ἀποικίας ἐκ τῶν τόπων τῶν προει-
ρημένων συνελθεῖν σημειῶν ἐστὶν οὐ μόνον αἱ
(4) τῶν θεῶν τιμαὶ καὶ θυσίαι, διότι μετηγμένα
τυγχάνουσιν ἐκ τῶν τόπων, ὅθεν τὰ πλήρη
τῶν ἀνδρῶν συνῆλθεν· ἀλλὰ καὶ ⁸⁾ τῶν συγ-

5) Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus recte Μελάνφυλον -
quod etiam ante notauerat Luc. Holsten. ad Stepha-
num Byzant. v. Σάμος. Kust. Etiam in Ciz. Με-
λάμφυλλον. Kiess.

6) Σάμης] Scribe Σάμης (pro Σαμῆς, quod post Arce-
rium Kusterus in textu reliquerat. In Ciz. est Σύμης-
Kiess.), vt recte in oraculo, quod statim subiungi-
tur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos iti-
dem urbem hanc Σάμην appellatam fuisse legas. Kust.
Pro προσαγορεύσαι, quod recte legitur apud Kust., in
Ciz. est, vt in edit. Arc., προσαγορεύουσι. Deinceps Ciz.
τὴν ἐν κεφαλληνίαν. Kiess.

7) Ἀγκαῖ] In Ciz. Ἀγκαῖε et οἰκίει. Ad Φυλλὰς Rei-
nesius notauit: Φυλλῆς, Hes. Kiess.

8) τῶν συγγ. καὶ τ. μ. ἄλλ. συν.] Nihil praecessit, ad
quod genitini hi referri possint. Quare ne dubites
scribere casu recto, αἱ συγγένειαι, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων
σύνοδοι· quam lectionem doctus etiam Interpres in
versione sua expressit. Kust. I. C. Schwarzius in
emendationibus, quae insertae sunt supplementis Acto-
rum Eruditor. tom. VIII. sect. VIII. p. 356 — 361.
hunc locum sic emendatum dedit: ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν
συγγενῶν κ. τ. λ. quam scripturam ita interpretatur:

ad inhabitandam insulam deduceret, quae a soli terraeque bonitate Melamphyllos appellabatur, urbemque a se conditam pro Same Cephalleniae Samum nominaret. Oraculum ipsum huiusmodi fuit:

Lingue Samen, Ancaee, Samum sed conde: profundo
Insula cincta mari est antiquo nomine Phyllas.

Coloniam autem ex dictis locis adunatam fuisse, non tantum deorum cultus et sacra ex iis regionibus vna cum demigrantibus translata, verum etiam cognatae familiae, so-

Colonos autem ex iis, quae dixi, locis conuenisse, ostendunt honores et sacra non modo deorum (propterea quod vna cum ipsa hominum, qui confluxerunt, multitudine importata sunt), sed etiam familiarum et nuptiarum, quas inter se celebrant. Scilicet sua quaeque gens sacra et deos in insulam Samum intulerat, et suos quaeque gens honores, quos primo in coloniae confluxu habuerat, itemque cognationis propagandae iura et sacra obtinebat. Haec colonorum Samiorum ratio ex Romanae ciuitatis rationibus intelligi poterit. Romam qui primis temporibus confluxerant, ii, quia ex variis gentibus erant, etiam sacris discerni cum volebant tum solebant. Neque familiae patriciae cum plebeiis coniungi confundique cupiebant. Hinc primo varietas illa extitit curiarum, tum contentiones de communicandis coniugiis consecutae sunt, quum plebis inualuisset auctoritas et superbia. Eundem igitur in modum discriminari volebant et discriminabantur Samii, qui olim ex variis gentibus collecti fuerant et in ciuitatem vnā coaluerant. Haec Schwarzii, qui vellem citasset loca, vbi σύνοδοι sic simpliciter appellentur coniugia. Illos genituios τῶν συγγενειῶν et τῶν συνόδων etiam Ciz. tuetur. Nihilō tamen secius, parte emendationis Schwarzii retenta, locum sic scribendum censeo: ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν συγγενειῶν αὐτῶν μετ' ἀλλήλων σύνοδοι quae verba intelligi possunt de

γενειῶν καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων συνόδων, ἃς
 ποιούμενοι οἱ Σάμιοι τυγχάνουσι. φασὶ τοί-
 νυν, 9) Μνήμαρχον καὶ Πυθαῖδα, τοὺς Πυθα-
 γόραν γεννήσαντας, ἐκ ταύτης εἶναι τῆς ¹⁰⁾ οἰ-
 κίας παὶ τῆς συγγενείας τῆς ἀπ' Ἀγκαίου γεγεν-
 5 νημένης, τοῦ ἀποικίαν στείλαντος. Ταύτης δὲ
 τῆς εὐγενείας λεγομένης παρὰ τοῖς πολίταις
 ποιητῆς τις τῶν παρὰ τοῖς Σαμίοις γεγεννημέ-
 νων Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναί φησι, λέγων οὕτως:

Πυθαγόραν ἔ, δν τίκτε Διὶ φίλῳ Ἀπόλλωνι
 Πυθαῖς, ἥ κύλλος πλεῖστον ἔχεν Σαμίῳν.

Ὅπόθεν δὲ ὁ λόγος οὗτος ἐπεκράτησεν, ἄξιον
 διελθεῖν. Μνημάρχῳ τούτῳ τῷ Σαμίῳ ¹¹⁾ κατ'
 ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς γενομένῳ μετὰ τῆς γυναι-
 κὸς ἀδήλως ἔτι κνούσης προεῖπεν ἡ Πυθία

familiarum ad vnam stirpem pertinentium solennibus
 conuentibus, quos ad communis originis memoriam
 identidem recolendam celebrarent. Quod pro συνόδων
 scripsi σύνοδοι, id feci hac quoque ratione ductus,
 quod librarii saepius in locis, vbi plura substantiua
 aliud alio casu efferenda erant, si alterius casum e
 structurae lege recte posuissent, etiam alterius vel
 plurium substantiuorum casum eundem perperam po-
 nerent: cuiusmodi negligentiae debetur ὁρμῆς initio
 huius libri. — Pro μετηγμένα Ciz. μετιγμένα. Kiess.

- 9) Μνήμαρχον] Paulo post hoc ipso capite pater Py-
 thagorae rectius dicitur Μνήσαρχος (vtrouique Ciz.
 consentit. Kiess.), prout etiam vocatur a Porphyrio
 in Vit. Pyth., Laertio et aliis. Kust. De diuersis
 patris Pythagorae nominibus conf. Tiedemann. l. c.
 p. 215. sqq. Etiam alter Pythagorae filius apud
 Iamblichum sect. 265. secundum Arc. edit., cui Ciz.
 accedit, Μνήμαρχος (nam in Kust. edit. ibi quoque
 Μνήσαρχος legitur) vocatur: quam nominis scripturam

lennesque Samiorum festiuitates indicio sunt. Ex huius igitur Ancaeï, qui coloniae conditor fuit, domo et cognatione Mnesarchum et Pythaida, Pythagorae parentes, descensisse aiunt. Hac autem inter populares iactata generis nobilitate, quidam poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

Pythais e Samiis peperit pulcherrima cunctis
Pythagoram Clario, qui Ioui amicus erat.

Vnde vero sermo iste in vulgus dimanarit, relatu non indignum est. Huic Mnesarcho Samio ad mercaturam Delphos cum vxore, nondum manifeste grauida, profecto prae-

non spernendam esse iudicat Bentl. in opusc. philol. p. 188. ed. Lips., quum Festus v. Aemil. narret, fuisse Pythagorae filium nomine *Mamercum*; quod formatum videri e Dorico *Μνάμαρχος*. — Mihi quidem verum patris Pythagorae nomen fuisse videtur doricum *Μνάμαρχος*, pro quo alii, qui dorica dialecto non vterentur, aut *Μνήμαρχος* aut *Μνήσαρχος* dicebant. Sunt enim haec non diuersa nomina, sed diuersae vnus nominis formae. Ceterum nominibus a Tiedemannio collectis adde *Μνησαρχίδης*, quo eum vocauit Philostratus de V. A. L. VIII. p. 333. Conf. Koen. ad Greg. Cor. p. 290. ed. Schaef. Kiess.

10) οἰκίας] In Ciz. οἰκίας, ibidem paulo post γεννημένης, Arc. γεγεννημένης. Tum Ciz. στήλαντος. Pro οἰκίας series orationis videtur postulare ἀποικίας et saepe a librariis vocabula capite sunt truncata. Kiess.

11) κατ' ἐμπορίαν] Polyb. III, 23. εἰς Σικελίαν — κατ' ἐμπορίαν πλεῖν Ῥωμαῖοις ἔξεστι. — Tum Ciz. γενομένων μετὰ τοῖς. Kiess.

χρωμένῳ περὶ τοῦ εἰς Συρίαν πλοῦ, τὸν μὲν
 θυμηρέστατον ἔσεσθαι καὶ ἐπικερδῇ, τὴν δὲ
 γυναῖκα κύνειν τε ἤδη καὶ τέξεσθαι παῖδα
¹²⁾ τῶν πώποτε κάλλει καὶ σοφίᾳ διοίσοντα καὶ
 (5) τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει μέγιστον ὄφελος εἰς σύμ-
 6 παντα τὸν βίον ἐσόμενον. Ὁ δὲ Μνήμαρχος
 συλλογισάμενος, ὅτι οὐκ ἂν μὴ πυθομένῳ
 αὐτῷ ἔχρησέ τι ¹³⁾ περὶ τοῦ τέκνου ὁ θεός, εἰ
 μὴ ἐξαίρετον προτέρημα ἔμελλε περὶ αὐτὸν
 καὶ θεοδώρητον ὡς ἀληθῶς ἔσεσθαι, τότε μὲν
 εὐθύς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖκα Πυθαῖδα
 μετωνόμασεν ἀπὸ τοῦ γόνου καὶ τῆς προφήτι-
 7 dos· ἐν δὲ Σιδόνι τῆς Φοινίκης ἀποτεκούσης
 αὐτῆς, τὸν γενόμενον υἱὸν Πυθαγόραν πρὸς-
 ηγόρευσεν, ὅτι ἄρα ὑπὸ τοῦ Πυθίου προηγο-
 ρεύθη αὐτῷ. παραιτητέοι γὰρ. ¹⁴⁾ Ἐπιμενίδης

12) τῶν πώποτε] Sic recte ad marginem codicis Span-
 hemiani vir doctus emendauerat. Ante enim male
 legebatur, τὸν πώποτε. Kust. Etiam Ciz. τῶν. Idem
 paulo post εἰς σύμπαντα, vbi Kust. cum Arc. habet
 εἰς σ. Kiess.

13) περὶ τοῦ τέκνου ὁ θεός] Kust., περὶ τέκνου ὁ θ.

Arc., περὶ τέκνῳ θεός Ciz. Idem mox θεοδώρητον at-
 que πυθαῖδαν μετανομασεν. Kiess.

14) Ἐπιμενίδης] Epimenidem et Xenocratem Meiner-
 sius l. c. p. 188. in indice scriptorum ante Aristote-
 lem, qui non nisi obiter de secta Pythagorica men-
 tionem fecerunt, omisit. Eudoxum autem p. 293.
 auctoritatem Strabonis (p. 778. 827. 842. ed. Alme-
 lov.) secutus credulitatis et negligentiae accusat. Cui
 Wytttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 110.
 ita respondet: „Eudoxi auctoritatem ita leuibus ra-

dixit Pythia, cum responsum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum lucrosamque fore, vxorem vero iam praegnantem filium parituram, qui omnium, quotquot vnquam vixerunt, pulcritudine et sapientia praestantissimus foret, et humano generi ad omnem vitae rationem quam maxime profuturus esset. Hinc Mnesarchus colligebat, se non interrogantem responsum de filio a deo non accepturum fuisse, nisi singularis illi praecellentia et dona animi plane diuina essent affutura. Et vxorem quidem statim mutato Parthenidis nomine a filio vateque Delphica Pythaidem, ipsumque infantem mox Sidone in Phoenicia natum Pythagoram appellauit, a Pythio scilicet eum sibi praedictum esse significans. Non enim audiendi sunt Epi-

„tiunculis repudiari, mirum nobis accidit. Nam
 „Strabo et aliis multis locis summam ei tribuit au-
 „ctoritatem, nec eum credulitatis et negligentiae ac-
 „cusat iis locis, quos Vir Cl. notauit: qui loci nil
 „habent, quod cum reliqua Strabonis de Eudoxo
 „existimatione conciliari nequeat. Porro apud Iam-
 „blichum V. P. 7. ponitur in iis, qui Pythagorae
 „patrem fecerunt Apollinem: apud Porphyrium 7.
 „prodidit, Pythagoram non solum abstinuisse anima-
 „lium esu, sed ne venatoribus quidem et coquis, id
 „est *laniis*, appropinquasse. Prioris loci, si certa
 „est fides, haec est sententia, vt hoc Eudoxus non
 „e suo iudicio, sed ex opinione vulgari referat.
 „Posterior nil habet absurdi. Sed solet fere V. Cl.
 „vna sententia condemnare scriptores, si quid prodi-
 „derunt, quod ipse non probat.“ *Kiess.*

καὶ Εὐδοξος καὶ Ξενοκράτης, ὑπονοοῦντες, τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆναι τὸν Ἀπόλλω ¹⁵⁾ καὶ κνύσης αὐτὴν ἐκ μὴ οὕτως ἐχούσης καταστῆσαι τε καὶ προαγγεῖλαι διὰ τῆς προφήτιδος. 8 τοῦτο μὲν οὖν οὐδαμῶς ¹⁶⁾ δεῖ προσέειπαι. Τὸ μέντοι τὴν Πυθαγόρου ψυχὴν ¹⁷⁾ ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας οὕσαν εἴτε συνοπαδὸν εἴτε καὶ ἄλλως οἰκειότερον ἔτι πρὸς τὸν θεὸν τοῦτον συντεταγμένην καταπεπέμφθαι εἰς ἀνθρώπους, οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειε τεκμαιρόμενος αὐτῇ τε τῇ γενέσει ταύτῃ καὶ τῇ σοφίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τῇ παντοδαπῇ. καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως 9 τοσαῦτα. Ἐπεὶ δὲ ¹⁸⁾ ἀνεκομίσθη εἰς τὴν Σά-
(6) μον ἀπὸ τῆς Συρίας ὁ Μνήσαρχος μετὰ ¹⁹⁾ παμ-
πόλλου κέρδους καὶ βαθείας περιουσίας, ἱερὸν ἐδείματο τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίῳ ἐπιγράψας, τὸν τε παῖδα ποικίλοις παιδεύμασι καὶ ἀξιολογοτάτοις ἐνέτρεφε, νῦν μὲν ²⁰⁾ Κρεοφίλῳ, νῦν δὲ Φερεκύδῃ τῷ Συρίῳ, νῦν δὲ σχεδὸν ἅπασι

¹⁵⁾ καὶ κνύσης αὐτὴν ἐκ μὴ οὕτ.] Desid. Heraldus in *Animadvers.* in Iamblichum nostrum recte legendum monuit, καὶ κνύσῃ (voluit κνύσαν. Etiam in Ciz. est κνύσης. *Kiess.*) αὐτὴν etc. i. e. eamque gravidam ex non grávida fecisse. Arcerius. quamvis et in Ms. suo ἐκ μὴ scriptum reperisset, tamen in textu reposuerat, εἰ μὴ, sensu omnino repugnante. *Kust.*

¹⁶⁾ δεῖ προσέειπαι] Hoc δεῖ, quod etiam Iac. Loganus in *Miscellaneis* observat. crit. nov. in Auctor. veteres et recentiores in annum cixccccxi. Tom. I. p. 93. supplendum esse viderat, recepi e Cd. Ciz. *Kiess.*

¹⁷⁾ ἀπὸ τῆς Ἀπόλλ. ἡγεμονίας οὕσ.] Formula dicendi ἀπὸ ἡγεμονίας τινὸς εἶναι, ab aliquo duci, in rarioribus

menides, Eudoxus et Xenocrates, qui suspicantur, tum temporis Apollinem cum Parthenide congressum grauidam ex non grauida fecisse et per Pythiam pronuntiasse. id enim nullatenus admittendum est. Caeterum nemini, qui quidem ex ipsa viri natiuitate et multiplici animi sapientia coniecturam fecerit, dubium erit, quin anima Pythagorae Apollinis subdita imperio, vel perpetim eiusdem dei assecla, vel alio proximiori commercio eidem coniuncta, ad homines delapsa sit. et haec hactenus dicta sint de eius procreatione. Pater vero e Syria cum magnis opibus, quas ex lucro nauigationis illius cumulauerat, Samum redux Apollini templum cum Pythii inscriptione extruxit, puerumque variis et optimis disciplinis innutriendum Greophilo, Phercydi Syrio, omnibusque fere sacrorum

est. — Paulo post *καταπεπέφθαι* Ciz., *καταπέπομφεν* Par. *Kiess.*

18) *ἀνεκομίσθη*] Sic rectius Ms. (cum Ciz. *Kiess.*) quam prior Editio, quae habebat *ἀπεκομίσθη*. *Kust.*

19) *παμπόλλων*] In Ciz. *παμπόλων*. Ibidem *ἐδείματο* recte pro *ἐδήματο*, quod legitur in edd. Arc. et *Kust.* Paulo post pro *Πυθίων*, quod cum Arc. et *Kust.* tuetur Ciz., e Par. reposui *Πυθίω*. *Kiess.*

20) *Κρεοφίλω*] Par. etiam hic *Κρεοφύλω*, vt paulo post Ciz. cum ed. *Kust.* De Creophilo temere in Pythagorae magistris numerato cf. Tiedemann. l. c. p. 223. *Kiess.*

τοῖς ²¹⁾ τῶν ἱερῶν προϋσταμένοις παραβάλλων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων, ²²⁾ ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα κατὰ δύναμιν αὐτάρκως ἐκδιδασχθεῖη. ὁ δὲ ἀνεντρέφετο εὐμορφότατός τε τῶν πώποτε ἱστορη-
¹⁰ θέντων καὶ θεοπρεπέστατος εὐτυχηθείς. ἀποθανόντος τε τοῦ πατρὸς σεμινότατος σωφρονέστατός τε ἠϋξάνετο, κομιδῇ τε νέος ἔτι ὑπάρχων ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἡξιούτο ²³⁾ ἤδη καὶ ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων, ὀφθεῖς τε καὶ φθιγγόμενος ²⁴⁾ ἐπέστρεφε πάντας, καὶ ὥτινιοῦν προσβλέψας θαυμαστός ἐφαίνετο, ὥστε ὑπὸ τῶν πολλῶν εἰκότως βεβαιουῖσθαι, τὸ θεοῦ παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ ἐπιρῶννύμενος καὶ ὑπὸ τῶν τοιούτων δοξῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βρέφους παιδείας καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεοειδείας, ἔτι
⁽⁷⁾ μᾶλλον ἑαυτὸν ²⁵⁾ κατέτασεν ἄξιον τῶν πα-

21) τῶν ἱερῶν προϋστ.] Ita recte ed. Kust. et Ciz. Antea male τὸ ἱερὸν προϋστ. Kiess.

22) ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα κ. τ. λ.] Ita insignem huius loci lacunam supplet Ciz. In Par. desunt verba κατὰ δύναμιν, et in Arc. ed. καὶ τὰ θεῖα κατὰ δύναμιν αὐτάρκως ἐκδιδασχθεῖη. ὁ δὲ ἀνεντρέφετο. Deinceps Ciz. εὐμορφώτατος, quemadmodum etiam in comparatio huius adiectivi nonnunquam peccatum est. v. Schaeff. Mel. crit. p. 9. sq. Kiess.

23) ἤδη καὶ] Male Kusterus post ἤδη interpunxerat commate, quod non melius post πρεσβυτάτων omiserat: nam verba ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων coniungenda sunt cum ἡξιούτο. Obrechtus loci sententiam recte cepit. Kiess.

24) ἐπέστρεφε] Prior Editio ἐπέτρεφε (ita etiam Ciz. in quo Reinesius super φ scripsit π. Kiess.), et προσβλέψας (etiam Ciz. Kiess.) et θαυμασιῶς: quorum lo-

praefectis dedit commendauitque, vt in rebus diuinis etiam pro virili sua satis proficeret. Ille vero ita educatus est, vt nulli cuiuscunque aetatis aut memoriae forma secundus, deoque quam dignissimus feliciter euaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam grauitatem temperantiamque fecit reliquum, vt adolescentem natu admodum grandes honorifice reuerenterque colerent; imo visus modo auditusque in se cunctos conuertebat, et quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc euenit, vt multi eum dei filium esse merito asseuerarent. Tanta igitur gloria coniuncta cum studiis a puerili aetate cultis, diuina formae naturalis dignitate fretus magis magisque praesentibus bonis dignum se ostendit. Or-

co ἐπίστροφῃ et προσβλέψας et θαυμαστός vel absque Mstorum auctoritate reponendum esse, quis dubitet? Kust.

- 25) κατέτασεν] Antea κατέστασεν. corrupte. Hic representauit quidem lectionem Codicis Paris. (quam etiam Ciz. exhibet. Kiess.), sed nec sic oratio recte procedit. Quare, sensu exigente, scribendum erit, ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν ἄξιον τ. παρ. προτερημάτων ἀπέφαινε. omissa voce κατέτασεν, quae quomodo locum huius habere possit, non video. Kust. Magis probanda est ratio a Koenio proposita ad Gregor. Cor. p. 34. ed. Schaef.: „De ellipsi vocis ἡμέρα omnia peruulgata sunt. Quod in Iamblichō de V. Pyth. p. 7. „coniectando assecutus fueram, ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποκαίρων, „pro κατέτασεν, vel κατέστασεν, monuit me Cl. Valckenarius margini Ms. Franequerani quoque adscri-

ρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, καὶ διεκό-
 σμει θρησκευαίς τε καὶ μαθημασι καὶ διαίταις
 ἑξαιρέτοις, εὐσταθεία τε ψυχῆς ²⁶⁾ καὶ κατα-
 στολῇ σώματος, ὧν τε ἐλάλει ἢ ἔπραττεν, εὐδία
 καὶ ἀμιμῆτω τινὲ γαλήνῃ, μήτε ὀργῇ ποτὲ
 μήτε γέλῳτι μήτε ζήλῳ μήτε φιλονεικία μήτε
 ἄλλη ταραχῇ ἢ προπετεία ἀλίσκόμενος, ²⁷⁾ ὥς
 δὴ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ.
 11 Διόπερ ²⁸⁾ ἔτι ἐφήβου αὐτοῦ ὄντος πολλὴ δόξα

„ptum esse.“ At vel sic aut cum Kustero legendum
 est ἀπέφαινε, aut post ἀποφαίνων delendum καί. *Kiess.*

26) καὶ καταστολῇ] Sic Ms. Antea vero tantum legeba-
 tur καταστολῇ, vocula καὶ male omissa. *Kust.* Rei-
 nesius in margine ed. Arc., καὶ στολῇ, i. e. σιάσει,
 κινήσει. — Post σώματος colon sustuli, et post ἔπραττεν
 comma inserui, vt in Ciz. Etiam εὐδία et γαλήνῃ pen-
 dent ex διεκόσμει. *Kiess.*

27) ὥς δὴ δαίμων τις ἀγαθὸς] Qui considerabit, Iam-
 blichum non solum fuisse gentilem, sed etiam Ethnicae
 religionis antistitem suo tempore primarium, non mira-
 bitur, eum de Pythagora tam magnifice sensisse et
 scripsisse. Nimirum Pythagoram Christo opponere
 voluit, quod videret, religionem nostram nulla alia
 ratione magis subrui posse, quam si hominibus per-
 suaderet, extitisse etiam aliquos inter gentiles, qui
 Christum Dominum nostrum tam sanctitate vitae et
 doctrinae, quam miraculis non solum aequassent, sed
 etiam vicissent. Hoc autem Iamblichi fuisse proposi-
 tum, clarius patet ex iis, quae leguntur infra Num. 30.
 Ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμιζον εἰς ὠφέλειαν
 καὶ ἐπανόρθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀνθρωπίνῃ
 μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας σωτήριον
 ἔναυσμα χαρίσῃται τῇ θνητῇ φύσει. i. e. Alii alium ex
 diis Olympicis (Pythagoram) ferebant, qui mortalem
 vitam emendaturus eiusque commodis consulturus isti se-
 culo humana forma apparuerit, vt mortalibus beatitu-
 dinis et philosophiae salutare lumen donaret. Habes

nabant illum et religio et doctrina et peculiaris victus ratio, et animi firmitudo, corpusque ad modestiam compositum. In dictis factisque eius comparebat interna quies et inimitabilis tranquillitas: non irae, non risui, non aemulationi aut contentionis studio, aut alii perturbationi et proterviae unquam vel tantillum indulsit, adeoque tanquam bonus quidam daemon in Samiorum vrbe peregrinabatur. Quapropter eius ad-

hic *Deum humana forma indutum*: quod cum Christiani de Seruatore suo recte praedicarent, Iamblichus id impie ad Pythagoram transtulit. Confer Nostrum infra Num. 92. vbi idem legas. Vti autem Iamblichus Pythagoram, ita Philostratus impostorem Apollonium Tyaneum ob diuinam, qua eum praeditum fingeat, virtutem vltra reliquorum hominum sortem longe euexit: de quo etiam Eunapius religioni nostrae infensissimus tam magnifice sensit, vt dixerit, Philostratum non debuisse opus suum inscribere, *Ἀπολλωνίου βίος*, sed *Θεοῦ ἐς ἀνθρώπους ἐπιδημία*, i. e. *Dei ad homines aduentus*: ne scilicet Christo Deo nostro minor videretur. Locus ipse Eunapii exstat in Prooemio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est, gentilium philosophos, praecipue qui expirante iam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem impostores quosdam Seruatori nostro opponere conatos esse. *Kust.* De hac Kusteri opinione vid. *Meiners. l. c. p. 258. sqq.* Pro *ὡς δέ*, quod antea legebatur, scripsi *ὡς δὴ*, re ipsa postulante. *Kiess.*

- 28) *ἔτι*] Haec vocula, quam habent edd. Arc. et Kust., deest in Ciz. Deinceps Kusterus in textu reliquit *πολλὴ δόξη*, pro quo in Ciz., vt in ed. Arc., est *πολλὴ δόξα*, quod non dubitavi mutare in *πολλὴ δόξα*, quum perquam incommode Pythagoras ipse diceretur multa fama *διακομισθεὶς* et *ἐκφοιτήσας*. Neque fauent

- (8) εἰς τε Μίλητον πρὸς Θαλήν, καὶ εἰς Πριήνην πρὸς Βιάντα διεκομίσθη τοὺς σοφούς, καὶ τὰς ἀστυγείτονας πόλεις ἐξεφοίτησε· καὶ ²⁹⁾ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην ἥδη ἐν παροιμία πολλοὶ πολ-
 λαχοῦ τὸν νεανίαν ἐπευφημοῦντες ἐξεθείαζον καὶ διεθρύλλουν. ὑποφρυμένης δὲ ἄρτι τῆς Πολυκράτους τυραννίδος περὶ ³⁰⁾ ὀκτωκαιδέ-
 κατον μάλιστα ἔτος γεγονώς, προορώμενός τε οἱ χωρήσει, καὶ ὡς ἐμπόδιος ἔσται τῇ αὐτοῦ προθέσει καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ σπουδαζο-
 μένῃ φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθὼν πάντας μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, ³¹⁾ Κρεο-
 φύλου δὲ ἐπικαλουμένου, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύ-
 (9) λου ἀπόγονος εἶναι, ³²⁾ Ὀμήρου ξένου τοῦ ποι-

datinis genitiui ἐφήβον αὐτοῦ ὄντος, rationem autem a me praelatam commendant etiam ea, quae sect. 12. leguntur: *ὅτι μείζων τε καὶ ὑπερβεβηκυῖα ἦν τὴν προφοι-
 τήσασαν ἥδη δόξαν.* — Tum Ciz. Θαλήν. *Kiess.*

- 29) τὸν ἐν Σάμῳ κομ.] Auctor Vaticanæ Appendicis prouerbium hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. *Ἐν Σάμῳ κομήτας*, tradit, falli eos, qui prouerbium hoc de Pythagora philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controuersia intercessit inter duos viros longe clarissimos et doctissimos, Richardum nempe Bentleium et Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, p. 52. 53. (p. 179. ed. Lips. *Kiess.*) prouerbium hoc de Pythagora philosopho eodemque pugile intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philosophi p. 153. et sqq. Pythagoram pugilem, ad quem prouerbium illud spectet, a Pythagora Magno siue philosopho distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controuersiam illam inter viros

huc ephebi insignis celebritas Miletum ad Thaletem, et Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, vrbes etiam circumiectas peragrabat: iamque multi de iuvene proverbium Samii comati passim diuulgauerant, eumque sparsis in vulgus laudibus deum fecerant. Postea iam duodeuicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratís tum primum subnascens, animo prospiceret, et inde aliquod impedimentum suo proposito descendique studio, cui vnice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, eius scilicet nepote, qui olim Homeri poetae hospes, amicus et in omni-

tam doctos agitatum decidamus. *Kust.* Conf. Meiners. p. 323. sqq. *Kiess.*

30) *ὀκτώκαιδέκατον*] Conf. de hoc loco Benth. in opusc. philol. p. 185. ed. Lips. et *Mahne* in diatribe de Aristoxeno p. 26. repetita Lipsiae in Thesaur. crit. nov. Tom. I. — In Ciz. vt in ed. Arc. *ὀκτώ και δέκατον*. Paulo post e Cd. Ciz. retinui, quod etiam Arc. exhibet, *τῇ αὐτοῦ* pro *τῇ αὐτοῦ*, quod *Kust.* dedit. Tum ante *ἀντι* etiam in Ciz., vt in ed. Arc., *τῇ*, quod *Kust.* habet, deest. — Adverbium *μάλιστα* recte intellexit Obrechtus: vid. Bastii ep. crit. p. 37. ed. Lips. *Kiess.*

31) *Κρεοφύλου*) Hunc alii rectius vocant *Κρεώφιλον*, per *ω* et *ι*. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2. *Kust.*

32) *Ὅμηρου ξένου*] Haec corrupta sunt, nec vllam prorsus habent *ὁκλουθίαν*; quae proinde rectius sic legeris: *ὅστις Ὅμηρον τοῦ ποιητοῦ ξένος γενέσθαι λέγεται, καὶ φίλος, καὶ διδάσκαλος*, etc. *Ξένος* hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cuius significationis exempla

ητοῦ γενέσθαι φίλος καὶ διδάσκαλος τῶν
 ἀπάντων, μετὰ τούτου πρὸς τὸν Φερεκύδην
 διεπόρθμευσε καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυ-
 12 σικὸν καὶ πρὸς Θαλῆν εἰς Μίλητον. 33) καὶ
 παραγενόμενος πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀνὰ μέρος
 οὕτως ὠμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν,
 καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ θαυμάζειν καὶ ποιεῖσθαι
 τῶν λόγων κοινωνόν. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλῆς
 ἄσμενος αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσας τὴν
 34) πρὸς ἄλλους νέους παραλλαγὴν, ὅτι μείζων
 τε καὶ ὑπερβεβηκυῖα ἦν τὴν 35) προφοιτήσασαν
 ἤδη δόξαν, μεταδούς τε ὅσον ἡδύνατο μαθη-
 μάτων, τὸ γῆρᾶς τε τὸ ἑαυτοῦ αἰτιασάμενος
 καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν 36) προετρέψατο εἰς

apud alios etiam scriptores occurrunt, quamvis rarius. Suidas quidem clare testatur, ξένος etiam interdum sumi pro ξενόδοκος, quem vide. Homerum autem a Creophilo hospitio quondam exceptum fuisse, praeter alios (v. Platon. Rep. X. p. 350. ed. Ast. Kiess.) aperte tradit Strabo lib. XIV. (Tom. V. p. 526. ed. Tzsch.) Kust. In deprauata huius loci scriptura Ciz. plane consentit cum edd. Arc. et Kust. — Schwarzius in Suppl. Act. Erud. locum sic emendat: ῥυκτῶρ, λαθὼν πάντας, μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, Κρεοφίλου δὲ ἐπικαλουμένου, ὅτι Κρεοφίλου ἀπόγονος ἦν, ὃς ἐλέγετο Ὀμήρου, τοῦ ποιητοῦ καὶ ξένου, γενέσθαι φίλος καὶ διδάσκαλος: noctu clam omnibus cum Hermodamante (hoc erat homini nomen, cognomen autem Creophili, quod e Creophili posteris erat eius, qui Homeri, poetae et hospitis, dicebatur amicus fuisse et doctor omnium rerum) cum hoc, inquam, ad Pherecydem traiecit. Scilicet multa sunt vocabula loco suo mota in Auctore nostro, ut infra certissimis argumentis demonstrabimus. Haec Schwarzius: in cuius tamen emendatione hoc offendit, quod infinitivus εἶναι prorsus neglectus est. Hinc locum ita scribere malim: διὰ τὸ Κρεοφίλου ἀπόγονον

bus praeceptor fuisse dicebatur, ad Pherecydem, ad Anaximandrum physicum, et denique Miletum ad Thaletem traiecit: cumque singulis horum alio atque alio tempore ita versatus est, ut omnes eum amarent et ingenium eius suspicerent, suaeque participem philosophiae redderent. Inprimis vero Thales, eo libenter in familiaritatem recepto, admiratus est, quod tanto intervallo post se alios iuvenes relinqueret, famamque de se proditam praesentia sua auget; communicatisque, quantum potuit, disciplinis, et senectute corporisque imbecillitate excusata, ut in Aegyptum nauiga-

ἔιναι, Ὅμηρου ξένου, ὃς ἐλέγετο τοῦ ποιητοῦ γενέσθαι φίλος, κ. τ. λ. *Kiess.*

33) καὶ παραγενόμενος] Hoc καὶ deest in Ciz. Paulo post e Ciz. recepi ἄσμενος pro ἄσμένως, quod Kuster. auctoritate MS. reposuerat pro ἄσμινον, quod est in ed. Arc. Etiam Schwarzius l. c. praeferit ἄσμενος. Ita Iamblich. s. 14. οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐτόν. *Kiess.*

34) πρὸς ἄλλους νέους] Ita recte Ciz. cum Arc. In Kust. edit. est πρὸς ἄλλους τοὺς νέους. *Kiess.*

35) προφοιτήσασαν] Sic potius, quam προσφοιτήσασαν, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Regius habet, προφητήσασαν, η pro οι posito, quod librariis solenne est. *Kust.* In Ciz. vero legitur προφοιτήσασαν. — Paulo post in Ciz. est μεταδούς τε ὅσον, in Arc. μεταδούς ὅσον, in Kust. μεταδούς ὅσων. Reposuimus ὅσον. *Kiess.*

36) προετρέπατο] In Ciz. προτίεπατο. Formam Μέμφιδος pro Μέμφει, quae est in edd. Arc. et Kust., reposui e Ciz., in quo tamen, ut in ed. Arc., non Διὸς πόλει, sed solum Διὸς legitur. Videtur diuisim scribendum esse Διὸς πόλει. Rittershusius p. 11. coniecit etiam Διὸς πολίτας. *Kiess.*

Αἴγυπτον διαπλεῦσαι, καὶ τοῖς ἐν Μέμφιδι καὶ Λιοςπόλει μάλιστα συμβαλεῖν ἱερεῦσαι. παρὰ γὰρ ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν 37) ἐφοδιάσθαι ταῦτα, 38) δι' ἃ σοφὸς παρὰ τοῖς πολλοῖς νομίζεται. οὐ μὴν τοσοῦτων γε προτερημάτων οὔτε φυσικῶς οὔτε ὑπ' ἀσκήσεως 39) ἐπιτετυχηκέναι ἑαυτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν (10) 40) καθορᾶν. ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσαι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ ἅπαντας ἔσεσθαι ἀνθρώπους.

K E Φ. γ'.

13 Ἰσφεληθεὶς οὖν παρὰ ἰ) Θάλειω τὰ τε ἄλλα

37) ἐφοδιάσθαι] Sic recte Ciz., in edd. Arc. et Kust. extat ἐφοδιάσασθαι. Sensus est: a quibus et se ipsum tanquam viatico instructum esse eo apparatu etc. Conf. Protirept. p. 348. vbi ἐφοδιαζομένη minus recte interpretatus sum. Vid. de hoc verbo A. Gell. XVII. 12. Kiess.

38) δι' ἃ σοφός] MS. Regius habebat, δι' ἄσοφος· pro quo δι' ἃ σοφός (vbi vere Ciz. Kiess.) rescribendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo vsus est, διὰ scriptum inuenisset, eius loco διὸ in sua Editione infeliciter reposuit. Kust.

39) ἐπιτετυχηκέναι] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. ἐπιτετυχέναι. Kiess.

40) καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus et constructio potius requirunt καθόριον· quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notauerat. Kust. Infinitivum καθορᾶν optimi vsus esse, atque Romanos quoque huiusmodi constructionem Graecorum saepe imitando expressisse monuit Schwarzius, haec Ciceronis loca citans: ad Div. VI. 17. Nam sic habeto, beneficiorum magnitudine eos, qui temporibus valuerunt, aut

ret, et maxime sacerdotibus Memphiticis et Diospolitanis se dederet, hortatus est. Nam se ipsum quoque ab illis ea collegisse praesidia, quae opinionem singularis sapientiae sibi peperissent: nec tamen se iis a natura et exercitatione dotibus fuisse praeditum, quantis abundare Pythagoram cerneret. Ideoque ex omnibus ei se hoc laetum iam praesagium denuntiare, quod sapientior reliquis mortalibus diuiniorque futurus esset, si cum istis sacerdotibus vitam ageret.

C A P. III.

Praeter alia igitur plurimum quoque

valent, coniunctiores tecum esse, quam me: necessitudine neminem. Pro Ligario c. 1. *Habes igitur, Tubero, confitentem reum, sed tamen ita confitentem, se in ea parte fuisse, qua te, Tubero, qua virum omni laude dignum, patrem tuum.* Haec loca Ciceroniana a Schwarzio allata non omnino similia sunt Iamblicheo, in quo tamen infinitivus retinendus est: nam solet sic infinitivus sequi relatiua in oratione indirecta. Vid. Siebelis. ad Hellen. p. 126. Ita Iamblich. sect. 58. ὃν καὶ προσονομάζειν φιλόσοφον. sect. 206. ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οὐχ ὁρμᾶν. Huc etiam pertinent loca, ubi ὅτι siue διότι cum infinitiuo construitur, vt Diod. Sic. IV. 76. διότι τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαλμάτων ὁμοιότατα τοῖς ἐμψύχοις ὑπάρχειν. Conf. Append. ad epist. Bast. ad Boiss. p. 36. etc. Iustin. XI. 5. sub fin. quod vel ex eo manifestari. XI. 5. quibus longa iam satis et matura imperia contigisse, quorumque tempus esse vices excipere melius acturos. — Pro δσων, quod Kusterus recte dedit, in Ciz. vt in edit. Arc. est ὅσων. Kiess. 1) Θάλεω] Kust. In Ciz. vt in Arc. θάλεω, vitiose — Οἰνοποιεῖ ἀποτιζόμενος, qui vinum valere iussit, qui se

καὶ χρόνον μάλιστα φεῖδεσθαι, καὶ χάριν
 τούτου οἰνοποσία τε καὶ κρεωφαγία, καὶ ἔτι
 πρότερον πολυφαγία ἀποταξάμενος, τῇ δὲ τῶν
 λεπτῶν καὶ εὐαναδύτων ἐδωδῇ συμμετρηθεῖς,
 καὶ τούτου ὀλιγοῦπνίαν καὶ ²⁾ ἐπαγρυπνίαν
 καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος, ὑγίαν τε
 ἀκριβεστάτην καὶ ἀπαρέγκλιτον τοῦ σώματος,
 ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Σιδόνα, φύσει τε ³⁾ αὐτοῦ
 πατρίδα πεπεισμένος εἶναι, καὶ καλῶς οἰόμε-
 νος, ἐκεῖθεν αὐτῷ ῥάονα τὴν εἰς Αἴγυπτον
¹⁴ ἔσεσθαι διάβασιν. Ἐνταῦθα δὲ συμβαλὼν
 (11) τοῖς τε ⁴⁾ Μώχου τοῦ φυσιολόγου προφήταις

vini usu abdicavit. Haec verbi ἀποτάσσεσθαι significa-
 tio non reperitur in scriptoribus classicis, at senioribus
 satis trita est. V. Steph. thes. T. 3. p. 1262. — Pro
 κρεωφαγία, vt recte in edd. Kust. et Arc., in Ciz. est
 κριοφαγία. Deinceps Ciz. cum Kust. καὶ τούτου. Apud
 Arc. legitur καὶ τούτου, quod iam Scaliger correxit.
Kiess.

2) ἐπαγρυπνίαν] Ita recte Ciz. Verbum ἐπαγρυπνίαν e
 Diod. Sic. 14, 68. Schneider in Lexico suo consigna-
 vit. In edd. Arc. et Kust. legitur vox corrupta ἐπαγρίαν,
 pro qua iam Arcer. et Scaliger ἀγρυπνίαν scribendum
 esse censuerunt. Tum pro ὑγίαν, quod habet Kust.,
 in Arc. et Ciz. est ὑγίαν. *Kiess.*

3) αὐτοῦ πατρίδα] Ita cum Arc. Ciz., αὐτοῦ Kust., qui
 tamen paulo post in loco, cuius eadem est, quae huius
 ratio, αὐτῷ ῥάονα non mutavit. *Kiess.*

4) Μώχου] Mochi reddit eruditus interpres. At Schef-
 ferus *Philos. Italic.* c. V. bene monuit, scribendum hic
 esse Μώσχου, et designari a Iamblichio antiquissimum
 illum philosophum Sidonium, cuius Strabo et Sextus
 Empir. mentionem faciunt. Verba Strabonis libro XVI.
 haec sunt; Εἰ δὲ δεῖ Μοσιδωνίῳ πιστεῦσαι, καὶ τὸ περὶ

sibi profuturam temporis praecipue parsimoniam a Thalete edoctus, et propterea vini carnisque usu omnique ingurgitatione abdicatis, intra tenues facilesque digestu cibos se continuit, et hinc somni modicus ac excitator, tum animae puritatem tum corporis exactissimam et inflexam sanitatem comparavit; atque ita Mileto Sidonem soluit, illam sibi natura patriam esse persuasus, et inde facile in Aegyptum transiturus. Ibi versatus cum prophetis, qui Mochi, naturae interpretis, posteri erant,

τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιόν ἐστιν, ἀνδρὸς Σιδονίου Μώσχου, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος· si vero Posidonio credendum est, antiquum de atomis dogma Moschi est, hominis Sidonii, qui ante Troiani belli tempus vixit. Sext. Empir. Δημόκριτος δὴ καὶ Ἐπίκουρος ἀτόμους ἔλεγον στοιχεῖα· εἰ μὴ τι ἀρχαιοτέραν ταύτην θετέον τὴν δόξαν, καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ Στωϊκὸς Ποσειδώνιος, ἀπὸ Μώσχου τινὸς ἀνδρὸς Φοίνικος καταγομένην· Democritus et Epicurus atomos principia dixerunt: nisi haec opinio ponenda sit antiquior, et, ut Stoicus dicebat Posidonius, deducta a Moscho quodam Phoenice. Arcerius etiam quidem Μώσχου vel Μώσχου legendum esse coniecerat, sed nomine illo Mosen designari laud sane verisimiliter statuebat. Kust. Fabricius ad Sextum Empir. p. 621., pluribus veterum scriptorum de hoc philosopho Sidonio antiquissimo mentionem facientium locis allatis, affirmat, in horum omnium scriptorum emendationibus Codicibus constanter Μώχου, non Μώσχου vel Μώσχου nomen huius philosophi legi, nec dubitat, Μώσχου vel Μώσχου, ut editi antea Sexti codices praeferebant, nomen ingestum ab iis, qui cum diuino scriptore Moyse eundem facere voluerunt. Add. Tzschucke ad Strab. Tom. VI. p. 340. et Posidonii Rhodii reliquiae doctrinae. Collegit Ian. Bake. p. 177. Kiess.

ἀπογόνοις καὶ 7) τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς ἱεροφάνταις, καὶ πάσας τελεσθεὶς τελετὰς ἐν τε Βύβλω καὶ Τύρῳ καὶ κατὰ πολλὰ τῆς Συρίας μέρη 6) ἐξαιρέτως ἱερουργουμένας, καὶ οὐχὶ 7) δεισιδαιμονίας ἕνεκα τὸ τοιοῦτον ὑπομείνας, ὥς ἂν τις ἀπλῶς ὑπολάβοι· πολὺ δὲ μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ 8) εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι αὐτὸν τῶν ἀξιομαθῆτων διαλάθῃ ἐν θεῶν ἀπορρήτοις ἢ τελεταῖς 9) φυλαττόμενα, προμαίνων τε, ὅτι ἄποικα τρόπον τινὰ καὶ ἀπόγονά τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν τὰ αὐτόθι ὑπάρχει, ἐκ τούτου τε ἐλπίσας καλλιόνων καὶ θειοτέρων καὶ ἀκραιφνῶν μεθέξειν 10) μνημά-

5) καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς] In Ciz. καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικοῖς, recte omisso altero καὶ post ἄλλοις, vbi ab Arc. et Kust. insertum sententiam turbat: hinc deleui. Pro Φοινικοῖς, quod cum Arc. et Kust. etiam Ciz. exhibet, malui cum Kustero Φοινικικοῖς scribere, quam aut cum Scalig. Φοινικίους, aut cum margine Rigalt. Φοινίκης. Conf. Sturzii Hellanici fragm. p. 102. Kiess.

6) ἐξαιρέτως ἱερουργουμένας] Ita verissime Kusterus in praefatione scripsit pro ἐξ αἰρέσεως ἱερουργούμενα, quod, vt in edd. Arc. et Kust., etiam in Ciz. extat. Kusteri interpretatio haec est: initia, quae praecipue et singulari quadam religione in multis Syriae partibus celebrabantur. Ἐξαιρέτως et ἐξ αἰρέσεως eodem modo confusa sunt infra apud nostrum c. XXXVI. sect. 265. Kiess.

7) δεισιδαιμονίας] In Ciz. δυσειδαιμονίας, ὑπομνείας, πολλοί. Ibidem deinceps ὀρέξει, quod e MS. Regio reuocauit Kust., cuius loco antea male legebatur ὀρίσει. Kiess.

8) εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι] Ita Ciz., quam lectionem etiam Obrechtus expressit. In ed. Arc. εὐλαβείας τοῦ μή τι, in Kust. εὐλαβείας ἵνα μή τι. Deinceps pro solo verbo ἀξιομαθῆτων, quod habent Kust. et Arc., in Cd. Ciz.

et cum ceteris Phoeniciae hierophantis, cunctisque initiis Bybli et Tyri, ac iis, quae in multis Syriae partibus singulari modo celebrantur, sacrorum cerimoniae initiatus est. Id quod non fecit superstitione indutus, ut quis simplicior suspicari possit, sed potius ex amore contemplationis, veritusque, ne quid ipsum praeteriret, quod in deorum arcanis sacris mysteriisque sciri dignum obseruaretur. Cum autem iam antea Phoenicum sacra ab Aegyptiis coloniae solisque instar propagata nosset, adeoque pulchriora magisque diuina et illibata in

haec leguntur: ἀξιοθημάτων δι μαθημάτων. Pro διαλάθῃ in margine Rigalt. λαθοίη notatum est. Quum vocabulum ἀξιωμαθίης admodum suspectum sit, omnem locum sic constituerim: εὐλαβείᾳ τοῦ μὴ τινα αὐτὸν τῶν ἀξιοθεϊάτων διαλάθῃ — φυλαττόμενα. Ambiguam tamen huius loci correctionem facit ambigua vocabuli εὐλάβεια significatio. Nam si εὐλάβεια est reuerentia deorum, tum cum genitiuo εὐλαβείας Schwarzii ratio, quam proxima nota attuli, praefenda est. Kiess.

9) φυλαττόμενα] Imo φυλαττομένων, ut constructio salua sit. Pendet enim a praecedenti ἀξιωμαθίῃ. Et mox ὑπάρχει rescripsi pro ὑπάρχοντα, non solum sensu hoc exigente, sed etiam auctoritate codicis MS. Kust. Schwarzius suspicatur φυλαττόμενος, locumque ita vertit: neque superstitionis causa tale quiddam sustinens, sed potius amore et appetitione contemplationis et pietatis, cauens ne quid ipsum in arcanis deorum sacris aut mysteriis rerum scitu dignarum fugeret, iamque praesciens etc. Kiess.

10) μνημάτων] Ita scribendum est pro μνημάτων. Mendum hoc iam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius Castigationibus suis in Iamblichi Protrepticon subiecit. Kust. in Praef.

των ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ¹¹⁾ ἀναχθεῖς κατὰ τὰς
¹²⁾ Θάλεω τοῦ διδασκάλου ὑποθήκας διεπορ-
 θμεύθη ἀμελλήτῃ ὑπὸ τινῶν Αἰγυπτίων πορ-
 θμέων καιριώτατα προσορμισάντων τοῖς ὑπὸ
 Κάρμηλον τὸ Φοινικικὸν ὄρος αἰγιαλοῖς· ἐν-
 θα ἐμόναζε τὰ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ τὸ
 ἱερόν· οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐτόν, τὴν τε
¹³⁾ ὥραν αὐτοῦ κερδήσαι, καὶ εἰ ἀποδοῖντο,
¹⁵ τὴν πολυτιμίαν προειδόμενοι. ¹⁴⁾ Ἐπεὶ μέντοι,
 (12) κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σεμνῶς,
 ἀκολούθως τε τῇ συντροφῇ ἐπιτηδεύσει ¹⁵⁾ δια-
 τάττοντος, ἄμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες,

11) ἀναχθεῖς] Codex MS. ἀγασθεῖς pro voce nihili ἀγαθεῖς, quae in priore Edit. reperitur. At nec ἀγασθεῖς sensui loci huius conuenit: pro quo proinde ἀγαν ἡσθεῖς lubens rescripserim. Sic enim sensus erit planus, Pythagoram nempe valde laetum secundum Thaletis magistri sui praeceptum in Aegyptum traiecisse. Kust. Schwarzius ita de hoc loco: „Vox nihili ἀγασθεῖς ex „ἀγασθεῖς vel ἀγνευθεῖς corrupta esse videtur. Nam „quia paulo antequam de mysteriis, quibus initiatus erat „Pythagoras, sermo fuerat, belle expiatus abiisse in „Aegyptum dicitur. Nam ἀγνεύεσθαι et similia verba „elegantia his in rebus fuisse cum aliunde tum ex „Pollione constat. Diis autem consecratum proficisci „laudis est et felicitatis haud exiguae. Atque hoc in „Pythagora auctor noster praedicat.“ Etiam in Ciz., ut in ed. Arc., est ἀγαθεῖς· at in margine Rigalt. notatum est ἀγαχθεῖς, quod ad veram lectionem ἀναχθεῖς deducit, quam auctori reddidimus. Kiess.

12) Θάλεω] In Ciz. Θαλέω. Tum pro ἀμελλήτῃ in Ciz. ἀμελλελήτῃ, in Arc. ἀμελητί. Pro Φοινικὸν scripsi cum Kustero Φοινικικόν. Kiess.

13) ὥραν] Post hoc vocabulum videtur excidisse ἄν. Pro αὐτοῦ, quod sequitur, in Ciz. est αὐτοῦ τε. Kiess.

Aegypto sibi initia promitteret: Thaletis praeceptoris sui monita secutus, soluit et confestim e Phoenicia eo traiecit portitorum quorundam Aegyptiorum ope, qui ad litus Carmelo Phoenicum monti subiectum opportune appulerant: vbi nimirum Pythagoras saepe in templo solus versabatur. Eum nautae lubentes receperunt, ob formositatem eius lucrum pretiumque ingens, si venundarent, sibi augurati. Veruntamen, cum inter nauigandum animaduernerent, quanta cum continentia grauitateque pro vitae, cui insueuerat, conditione ageret,

14) Ἐπεὶ μέντοι] Sequitur periodus vastae longitudinis, continuata vsque ad finem sectionis 16, in qua tamen praeter interpuncta, male a Kustero posita, pauca erant corrupta. Post ἐπεὶ μέντοι, quae verba sunt vertenda *aeruntamen*, posui comma; pro ἀναμνησθέντες e Cd. Par. scripsi ἀναμνησθέντες τε, quo hoc participium eum antecedentibus διατεθέντες et ἐνιδόντες coniungatur, vt cap. V. sect. 21. in simili periodo λογισάμενός τε; verba ἐνέβη, ἐκάθισεν, διέμεινε et κατέδαρθε pendent ex coniunctione ὥς post ἀναμνησθέντες; denique post βραχὺ punctum sustuli, et post θεοῦ colon posui. *Kiess.*

15) διατάττοντος] Nisi vox mendo laborat, subintelligendum est *ἑαυτὸν*, idque vertendum, *cum se componeret*. Alias etiam non inepte legere possis *διάγοντος*: quam lectionem Obrechtus ob oculos habuisse videtur. *Kust.* Schwarzius l. l. p. 358 sq. locum sic emendat: ἐπεὶ μέντοι κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σεμνῶς ἀκολούθως τε τῇ συντροφῇ ἐπιτηδεύσει ἐπιτῆδαισε, διηλλάττοντο, ἄμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες κ. τ. λ. *Veruntamen* quum in nauigando modeste ibi et decenter et consuetae virtuti conuenienter se gessisset, reconciliabantur ei et melius in eum erant animati. Verissimum

καὶ μεῖζόν τι ἢ κατ' ἀνθρωπίνην φύσιν ἐνιδόν-
τες τῇ τοῦ παιδὸς εὐκοσμία, ¹⁶⁾ ἀναμνησθέντες
τε, ὥς προσορμίσασιν εὐθὺς αὐτοῖς ὥφθη κα-
τιῶν ¹⁷⁾ ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου,
¹⁸⁾ (ιερώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὄρων ἡπίσταντο
αὐτὸ καὶ τοῖς πολλοῖς ἄβατον) σχολαίως τε
καὶ ἀνεπιστρεπτὶ βαίνων, οὔτε κρημνώδους
τινος οὔτε ¹⁹⁾ δυσβάτου πέτρας ἐνισταμένης,

quidem est, quod addit Schwarzius, nimis saepe factum
esse, vt vocabulorum geminandorum excideret alterum
(cf. Schaefer. Mel. crit. p. 69. et Praef. ad Anacr. Carm.
p. XII. sq. Wyttenbach. Bibl. crit. Vol. II. P. II. p. 65.),
eius tamen ratio vt nostro loco minime probari potest,
ita multo probabilius cum Kust. scribitur *διάγοντος*.
Kiess.

¹⁶⁾ ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit ἀνακόλουθος, scriben-
dum est ἀνεμνήσθησαν. Nullum enim aliud deinceps
sequitur verbum, ad quod participia illa praecedentia,
διατεθέντες, et ἐνιδόντες, referri possint. *Kust.* Non
opus est hac correctione. Pro εὐκοσμία in Ciz. est
εὐκοσμίαν. *Kiess.*

¹⁷⁾ ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου] Hoc loco Iambli-
chi Carmelitae quidam abutuntur ad persuadendum aliis,
Pythagoram etiam fuisse Carmelitam. Aiunt enim,
ordinem suum ab ipso Elia, qui Pythagora vtique an-
tiquior fuit, institutum, a monachis siue eremitis in
monte Carmelo degentibus continua successione per
plura secula propagatum fuisse: cumque ordo iste
sanctitatis fama celebris fuerit, Pythagoram ad mon-
tem Carmelum accessisse, vt sacris eius initiaretur.
Sane, Philippus Tessiere Carmelita, anno 1612. Biteris
in prouincialis ordinis sui conuentu, coram vrbis eius-
dem Episcopo, non dubitauit inter alias *Historiae Car-
melitanae theologicæ propugnandæ Theses* etiam hanc
proponere: *Valde esse probabile, Pythagoram Philoso-
phum etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos in-
stituisse, vt victu, conuersatione, et vestitu discipulos*

iam aliter erga ipsum animati, et in pueri modestia aliquid homine maius notantes, memoriaque repetentes, vt ex insperato appellentibus apparuisset, cum a summo Carmeli vertice, quem prae aliis montibus sacrum vulgoque inaccessum nouerant, lento gradu et nunquam respiciens descenderet, nullo praecipitio, vel etiam inuio saxo eum

Eliae omnino referrent. Sed hanc sententiam nullo rationis nixam fundamento merito refellit Papebrochius in Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo, Part. II. Artic. XVI. vbi prolixè de hoc argumento agitur. Kust.

18) *ἱερώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὄρ. ἦπ.] Sic recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii corrupte legitur, ἱερώ δὲ τῶν ἄλλων ὄρων ἀπίσταντο. αὐτὸ καὶ πολλοῖς ἄβατον. Kust. Etiam in Ciz. ante πολλοῖς deest τοῖς. Kiess.*

19) *δυσβάτου] Pessime antea legebatur εὐοράτου: pro quo δυσβάτου auctoritate codicis MS. reposui. Kust. Consentit Ciz. in δυσβάτου. At Schwarzius l. l. monet, particulas οὐδὲ esse disiunctivas, nomina autem τοῦ κρημνώδους et τοῦ δυσβάτου seiungi non posse, quia, quum de montibus dicantur, vnum idemque signent, si rem spectes. Nam praecipitia loca montium impedita esse ad eundem, et loca montium difficilia itu esse ea, quae praecipitium aliquod obiciant. Ergo vt disiunctio locum habere possit, hic vir doctus legere mauult εὐβάτου, hoc quidem modo: οὐδὲ κρημνώδους τιρὸς, οὐδὲ εὐβάτου πέτρας ἐνισταμένης, non obstante nec praecipiti petra ulla, nec leui ac facili. Vnde Schwarzius οὐδὲ adsciuerit, quum vbiuis legatur οὔτε, ignoro; sed eius κρίσιν inanem esse, in promptu est, quum omnia quidem κρημνώδη sint δύσβατα, at non contra omnia δύσβατα item κρημνώδη, neque πέτρα εὐβατος obstat eunti. Δύσβατος idem est quod τραχύς, quod cum κρημνώδης coniunxit Herodian. VI, 5. τὰ τῆς χώρας ὄρη, τραχύτατά τε ὄντα καὶ κρημνωδέστατα. Kiess.*

καὶ ἐπιστὰς τῷ σκάφει, μόνον τε ἐπιφθεγξά-
 (13) μενος, ²⁰⁾ εἰς Αἴγυπτον ὁ ἀπόπλους; κατανευ-
 σάντων αὐτῶν, ἐνέβη καὶ σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔν-
 θα μάλιστα οὐκ ἔμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιος ἔσε-
 16 σθαι ναυτιλλομένοις παρ' ὅλον τὸν πλοῦν, ἐφ'
 ἐνός τε καὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος διέμεινε δύο
 νύκτας καὶ τρεῖς ἡμέρας μῆτε τροφῆς, μῆτε
 ποτοῦ μετασχών, μῆτε ὕπνου, ὅτι εἰ μὴ λα-
 θὼν ἅπαντας, ὥς εἶχεν ἐν τῇ ἐδραίᾳ καὶ ἀσα-
 λεύτῳ ἐπιμονῇ κατέδαρθε βραχύ, ²¹⁾ καὶ ταῦ-
 τα ²²⁾ διηνεκοῦς καὶ σεδυρμένου παρὰ προς-
 δοκίαν, εὐθυτενοῦς τε συμβάντος αὐτοῖς τοῦ
 πλοῦ, ὡσάν τινος παρουσία θεοῦ· πάντα συν-
 τιθέντες τὰ τοιάδε καὶ ἐπισυλλογιζόμενοι,
 δαίμονα θεῖον ὡς ἀληθῶς ἐπέσδησαν σὺν
 αὐτοῖς ἀπὸ Συρίας εἰς Αἴγυπτον μετιέναι, καὶ
 τὸν τε πρόξλοιπον εὐφημώτατον πλοῦν διεξή-
 νυσαν, καὶ σεμνοτέροις, ²³⁾ ἥπερ εἰώθεσαν,
 ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχορήσαντο πρὸς τε
 ἀλλήλους καὶ πρὸς αὐτὸν, μέχρι τῆς εὐτυχε-
 στάτης συμβάσης αὐτοῖς καὶ ἀκυμάντου

20) εἰς Αἴγυπτον] Gisb. Cuper. Observat. lib. III. c. III.
 p. 269. et Scaliger censent, legendum esse: εἰ εἰς Αἴ-
 γυπτον. At facile caremus particula interrogatiua, quum
 interrogatio, quae in his verbis inest, vocis modula-
 tione satis indicaretur. *Kiess.*

21) καὶ ταῦτα] Puto excidisse μετὰ, vt legendum sit,
 καὶ μετὰ ταῦτα. Sic enim sensus omnino erit planus.
Kust. Nihil est addendum, neque audiendus Schwarz-
 zius, καὶ ταῦτα interpretans interea, nisi scribere vo-
 luerit praeterea. *Kiess.*

morante; utque, cum ad scapham venisset, nihil aliud dixisset, quam, *in Aegyptum cursus est?* et annuentibus ipsis nauem conscendisset, tacitusque toto nauigationis tempore consedisset, ubi ministeriis nautarum nihil impedimenti esset allaturus, permansissetque in eodem habitu duas noctes tri-duumque integrum, non cibum, non potum, non somnum capiens, nisi forte cunctis non aduertentibus, uti erat in sede sua constanter compositus immotusque, paulisper dormitauisset, quumque adeo praeter expectationem continuo nec interrupto tractu rectus ipsis cursus esset, quasi deus aliquis praesens interuenisset: haec omnia inter se nautae comparantes concluderunt, daemone vere diuinum secum in Aegyptum e Syria transire: unde male ominatis verbis abstinentes, quod reliquum fuit nauigationis, absoluerunt, et sermone factisque vsi sunt tum inter se, tum erga ipsum, honestioribus, quam solebant, donec feliciter per summam maris tranquillitatem ad

22) διηγερούς] Ita Kust., in ed. Arc. et Ciz. διηγεῖς. Pro εὐθυτερούς Heraldus coniecit κατὰ νοῦν, sine causa, recte censente Reinesio in margine Cod. Ciz. Paulo post Ciz. συντεθέντες. Kiess.

23) ἤπερ] In edd. Arc. et Kust. vitiose ἔπερ, in Ciz. ἤπερ. Notauit illud editionum vitium etiam Schwarzius. Kiess.

24) παρόδου εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἥονα τοῦ σκά-
 17 φους προσοχῆς. Ἐνθα δὲ ἐκβαίνοντα 25) ὑπε-
 (14) ρείσαντες σεβαστικῶς ἅπαντες καὶ διαδεξά-
 μενοι 26) ἐκάθισαν ἐπὶ καθαρωτάτης ἄμμου,
 καὶ αὐτοσχέδιόν τινα βωμὸν πρὸ αὐτοῦ πλά-
 σαντες, 27) ἐπικινήσαντες τε ὅσων εἶχον ἀκρο-
 δρύων, οἷον ἀπαρχάς τινας κατατιθέμενοι τοῦ
 φύρτου μεθώρμισαν τὸ σκάφος, ὅπουπερ καὶ
 προέκειτο αὐτοῖς ὁ πλοῦς. ὁ δὲ διὰ τοσὴνδε
 αἰτίαν ἀτονώτερον τὸ σῶμα ἔχων οὔτε πρὸς
 28) τὸν ἀποβιβασμὸν καὶ τὴν 29) τῶν ναυτῶν

24) παρόδου] Haec vox videtur loco suo mota esse et
 ponenda post συμβάσης αὐτοῖς· vt totus locus sic lega-
 tur: μέχρι τῆς εὐτυχεστάτης συμβάσης αὐτοῖς παρόδου καὶ
 ἀκυμάντου εἰς τὴν Αἰγυπτίαν, etc. Nisi enim sic statuas,
 vox παρόδου omnino erit superuacanea, nec locum hic
 habere poterit. Kust. Schwarzius locum sic emendat:
 ὀνόμασι τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο πρὸς τε ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, εὐτυχεστάτης συμβάσης αὐτοῖς καὶ ἀκυμάντου
 παρόδου μέχρι τῆς εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἥονα τοῦ σκάφους
 προσοχῆς· et honestioribus quam consueuerant, et vocibus
 et negotiis vti coeperunt cum inter se tum ad ipsum,
 transitu eis prospero et tranquillo oblato, usque dum
 nauicula ad littus Aegypti esset appulsa. Codex Ciz.
 praebet πάροδον, quod disiungendum videtur in παρ'
 ὁδόν, et intelligi potest aut per cursum, dum nauigabant:
 aut praeter cursum, postquam cursum per mare perege-
 rant. Forsitan tamen huius loci vitium inest in προσοχῆς.
 Nam quanquam προσέχειν saepius dicitur de nauium ap-
 pulsione, substantiuum tamen προσοχή hac significatione
 praeter hunc locum vix occurrit. Hoc si recte ponitur,
 videri potest in προσοχῆς latere πρὸς ὄχθην, quibus ver-
 bis e margine in textum translatis et deprauatis libra-
 rius aliquis verba εἰς ἥονα explicauerit. Denique παρό-
 δου interpretamentum esse potest substantiuū προσοχῆς
 rariori significatione h. l. usurpati. Quae ratio omnium
 maxime probabilis. Kiess.

littora Aegypti nauem applicuerunt. Ibi vero exscendentem alternis exceptum manibus honorifice naui extulerunt, et postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congesserunt, eaque fructibus arboreis pro praesenti copia cumulata, et mercis, quam vehebant, primitiis appositis, inde provecti eum, quem antea destinauerant, portum petiuerunt. Ille vero tam longo ieiunio imbecillior nec cum e naui a nautis exponeretur et suble-

25) ὑπερείσαντες] Sic MS. (etiam Ciz. *Kiess.*), cuius loco antea minus recte legebatur ὑποίσαντες. ὑπερείσαντες autem veram esse lectionem, vel ex iis patet, quae paulo post sequuntur, τὴν τῶν ναυτῶν ὑπέρειναι, etc. *Kust.*

26) ἐκάθισαν] Ciz. ἐκάθησαν. *Kiess.*

27) ἐπικινῆσαντες] Est vox Lexicis ignota et mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, ἐπινῆσαντες, i. e. cum accumulassent, ab ἐπινῶ vel ἐπινῆω, quae est vox nota et ab optimis quibusque scriptoribus tam in prosa quam ligata oratione vsurpata. Vide Suidam v. ἐπινῆσαντες. *Kust.* Etiam Ciz. ἐπικινῆσαντες: at in margine Cod. Spanhem. notatum est ἐπινῆσαντες, vnde coniicias, legendum esse ἐπινῆσαντες ab ἐπινῆω. — Pro ὅσον Arc. habebat ὅσων, quod Scaliger correxit. — Ante οἶον in Ciz. vt in ed. Arc. deest καί. Deinceps Ciz. μετώκησαν et ἀστυίαν. *Kiess.*

28) τὸν ἀποβιβασμὸν] Substantiuum δ ἀποβιβασμός, quo lexica Stephani et Schneideri carent, idem significat, quod verbum τὸ ἀποβιβάζειν. *Kiess.*

29) τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio τῶν αὐτῶν, nullo omnino sensu. *Kust.*

ὑπέρεισιν καὶ χειραγωγίαν ³⁰⁾ ἤναντιώθη τότε, οὔτε ἀπαλλαγέντων ἀπέσχετο ἐπιπολὺ τῶν πα-
ρακειμένων ἀκροδρῶν, ἀλλὰ ἐφαψάμενος χρη-
σίμως αὐτῶν καὶ ὑποθρέψας τὴν δύναμιν, εἰς
τὰς ἐγγύς ³¹⁾ διέσωσε συνοικίας, τὸ αὐτὸ ἡθὺς
ἐν παντὶ ἀτάραχον καὶ ἐπιεικὲς διαφυλάττων.

K E Φ. δ.

- 18 ¹⁾ Ἐκεῖθ' ἐν τε εἰς πάντα ἐφοίτησεν ἱερα
(15) μετὰ πλείστης σπουδῆς καὶ ἀκριβοῦς ἐξετά-
σεως, θαυμαζόμενός τε καὶ στεργόμενος ὑπὸ
τῶν συγγενομένων ἱερέων καὶ προσητῶν, καὶ
ἐκδιδασκόμενος ἐπιμελέστατα περὶ ἐκάστου, οὐ
παρалаίπων οὔτε ἀκούσασθαι τῶν καθ' ἑαυ-
τὸν ἐπαινουμένων οὔτε ἄνδρα τῶν ἐπὶ συνέσει
γνωριζομένων ²⁾ οὔτε τελετὴν τῶν ὅπωςδὴποτε

30) ἤναντιώθη] Prior Editio male ἡ ναυτιώθη· in cuius locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam inedia[m] corpore esset infirmo et imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum ad exscensum ex naui faciliorem reddendum, manibus suis leuatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem ναυτιώθη, quae procul omni dubio corrupta est, prae altera illa amplexum esse. Vertit enim *nausea correptus est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est? *Kust.* Huic notae Kusterus in *Praefat.* alia addidit, mendum, inquit, huic contrarium occurrere apud Phrynichum in Ecloga Dict. Attic. p. 327 vbi sic legitur: Μεσοδάκινα· ἤναντίασα τοῦτο ἀκδύσας τοῦνομα. Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἤναντίασα illic vertit *repugnauit*, quasi ab ἐναντιῶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione

varetur atque manu duceretur, tum aduersatus est, nec post eorum discessum se diutius a fructibus abstinuit, quin sumeret, quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis peruenit, habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similis.

C A P. IV.

Inde obiens omnia templa maximum studium examenque accuratum impendit, prophetas et sacerdotes, quibus vsus est, in sui amorem admirationemque excitauit, et singulis exacte perceptis non praetermisit, quin etiam cognosceret, quidquid sua aetate celebre foret, siue viri essent sapientia nobiles, siue initia quomodocunque culta:

rescribe, *ἐναυτίλαα*, a *ναυτιῶν*, *nauseare* vel *nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem *μεσοδάκτυλα* a puriore Atticismo adeo abhorrire, vt *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum *σιχαίνομαι* ait esse *ναυτίας ἄξιον*, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem *ναυτιῶν* accepit elegantissimus et lepidissimus Lucianus in *Rhetor. praecept.* p. 322. Edit. Amstelod. vbi inquit, *ὥς ναυτιῶν ἑπαντίας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων*, id est, vt *nausea omnes afficiantur a frigidis et ineptis vocibus*.

31) *διέσωσε*] Imo *διεσώθη*, i. e. *incolumis peruenit*. Vel subintelligendum est, *ἐαυτόν*. Kust.

1) *Ἐκείθεν τε*] Ita Kust. cum Arc., sed Ciz. *ἐκείθεν δέ*. Idem paulo post *συγγινόμενων* pro *συγγινομένων*, quod habet Kust. cum Arc. Kiess.

2) *οὐτε τελετήν τῶν ὅπωςδήποτε*] Ita Kust. et Arc. In Ciz. et Pax. *οὐ τελετήν ὅπου δὴ ποτε*. Kiess.

τιμωμένων, αὐτε τύπον ἀθεώρητον, εἰς ὃν ἀφ-
 κόμενος ὥρῃη τι περιττότερον εὐρήσειν. ὅθεν
 πρὸς ἅπαντας τοὺς ἱερέας ἀπεδήμησεν, ὡφε-
 λούμενος παρ' ἐκάστῳ, ὅσα ἦν σοφὸς ἕκαστος.
 19 3) Δύο δὲ καὶ εἴκοσιν ἔτη κατὰ τὴν Αἴγυπτον
 ἐν τοῖς ἀδύτοις διετέλεσεν ἀστρονομῶν καὶ γεω-
 μετρῶν καὶ μυούμενος οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς, οὐδ'
 ὡς ἔτυχε, πάσας θεῶν τελετάς, ἕως 4) ὑπὸ τῶν
 τοῦ Καμβύσου αἰχμαλωτισθεὶς εἰς Βαβυλῶνα
 ἀνήχθη, κακεῖ τοῖς Μάγοις 5) ἀσμένοις ἄσμε-
 νος συνδιατρίψας καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὰ παρ'
 αὐτοῖς σεμνὰ καὶ θεῶν θρησκείαν ἐντελεστά-
 την ἐκμαθὼν, ἀριθμῶν τε καὶ μουσικῆς καὶ
 τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ' ἄκρον ἐλθὼν παρ'
 αὐτοῖς, ἄλλα τε δώδεκα 6) συνδιατρίψας ἔτη,
 εἰς Σάμον ὑπέστρεψε περὶ ἕκτον πον καὶ πεν-
 τηκοστὸν ἔτος ἤδη γεγονώς.

(16)

Κ Ε Φ. &

20 Ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ τινῶν πρεσβυτέρων,
 καὶ οὐκ ἔλαττον ἢ πρόσθεν θαυμασθεὶς (καλ-
 λίων τε γὰρ καὶ σοφώτερος καὶ θεοπρεπέστερος

3) Δύο δὲ καὶ εἴκ.] Locum hunc ad examen reuocat, et cum chronologicis rationibus minus bene conuenire ostendit Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar. Epist. p. 69. (p. 189. ed. Lips.) quem ut Lector adeat suadeo. Kust.

4) ὑπὸ τῶν τοῦ Καμβύσου] Sic Kust. et Arc. In Ciz. et Par. ὑπὸ τῶν οὖν Καμβύση. Kiess.

5) ἀσμένοις ἄσμενος] Hanc lectionem recepi e Cd. Ciz.,

nec loca inuisere abnuebat, in quibus se inuenturum aliquid amplius putauerat. Qua de causa ad omnes profectus est sacerdotes, apud quemque horum cum fructu eruditus in ea, quam quisque tradebat, disciplina. Ita viginti duo anni in Aegypto absunti, dum in adytis templorum astronomiam, geometriam, et omnium deorum initia non pertransennam, aut perfunctorie addidicit, donec a Cambysis milite inter captivos Babylonem abduceretur, vbi cum Magis lubentibus ipse lubens versatus illorum studia religionemque perfecte imbibit, et numerorum musicaeque artis et aliarum disciplinarum fastigium assecutus post annos duodecim Samum rediit, iam circiter sexaginta annos natus.

CAP. V.

Ibi a quibusdam senioribus agnitus non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim a peregrinatione plus pulcritudinis et sapientiae, maioraque diuinitatis

eandemque expressit Obrechtus. Kusterus de hoc loco haec monet: „Malim ἄσμερος (pro ἀσμένους), i. e. libens. Vel dicendum est, post ἀσμένους excidissee ἄσμερος, vt legatur, τοῖς μάλιστα ἀσμένους ἄσμερος συνδιατρίψας, etc.“ Cd. Par. pro ἀσμένους habet ἄσμενα. Kiess.

6) συνδιατρίψας] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. est προσδιατρίψας. Kiess.

αὐτοῖς ¹⁾ ἐφάνη), παρακαλούσης αὐτὸν δημο-
σία τῆς πατρίδος ὠφελεῖν ἅπαντας καὶ μετα-
διδόναι τῶν ἐνθυμιῶν, οὐκ ἀντιτείνων τὸν τῆς
διδασκαλίας τρόπον συμβολικὸν ποιεῖν ἐπεχεί-
ρει, καὶ πᾶντῃ ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ διδά-
γμασι, καθ' ἃ ²⁾ ἐπαιδεύθη, εἰ καὶ μὴ σφόδρα
προσέεντο τὸν τοιοῦτον τρόπον οἱ Σάμιοι, μηδὲ
ἁρμονίως, καὶ ὥς ἐχρῆν, προσεφύησαν αὐτῷ.
²⁾ Μηδενὸς οὖν αὐτῷ ³⁾ προστρέχοντος, μηδὲ
γνησίως ὀρεγομένου τῶν μαθημάτων, ⁴⁾ ἃ τοῖς
Ἑλλήσιν ἐνοικίζειν παντὶ τρόπῳ ἐπειρᾶτο, μὴ
περιφρονῶν, μηδὲ ὀλιγωρῶν τῆς Σάμου, διὰ
τὸ πατρίδα εἶναι, γεῦσαί τε πάντως βουλόμε-
νος τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πα-
τριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ⁵⁾ ἀλλ' οὖν ἐπι-

¹⁾ αὐτοῖς] Hoc pronomen, quod habent edd. Arc. et Kust., deest in Ciz. Ibidem paulo post pro ἐνθυμιῶν, quae est lectio Arc. et Kust., legitur ἐνθυμιών, aequè bene. Ibidem denique διδασκαλείας et ἐπιχειρεῖ, vbi Arc. ἐπιχείρει. Kiess.

²⁾ καθ' ἃ ἐπαιδεύθη] Prior Edit. male, καθ' ἐπαιδεύθη: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum *de Vit. Pyth.* p. 60. et Schefferus *de Philos. Ital.* p. 25. omen-
dant, καθ' ὧν respicientes scilicet ad praecedens τρόπον. Sed nos repraesentauimus hic lectionem codicis MS. quae vtiq̃ue recte se habet. Kust. In margine Cod. Spanhem. notatum est καθά, quod etiam in Cd. Ciz. extat; idque et ipsum locum hic habere potest; nam διδάγματα sunt instituendi modi. Kiess.

³⁾ προστρέχοντος] Antea minus recte (etiam in Ciz. Kiess.), προτρέχοντος. Desider. Heraldus Animaduers. in Iamblich. cap. III. legendum potius suadet, προσέ-
χοντος quod non displicet. Kust. Idem margini Cd. Ciz. adscripsit Reinesius. Kiess.

argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum inuitavit, vt omnibus participatione inuentorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi coepit eodem modo, quo ipse in Aegypto doctus erat, quamuis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis promte, vt par erat, eius lateri adhaerescerent. Vtut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omni modo inter Graecos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque eius abicere sustinuit, quin ciuibus suis vel inuitis aliquem pulcerrimarum artium gustum daret.

4) ἂ τοῖς Ἕλλησιν ἐνοικ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. (consentiente Ciz. *Kiest.*) supplui-
mus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων
αὐτοῖς ἐνοικίζειν· nullo omnino sensu. *Kust.*

5) ἀλλ' οὖν] Particula haec connexionis loco huic non
quadrat, sed potius τοιγαροῦν, vel οὐκοῦν. Deinde,
quae sequuntur, commodius sic legerentur, ἐπινοία
καὶ μεθόδῳ τοιαύτη ἐχρήσατο. παρατηρήσας. Vide, Le-
ctor, et attende. *Kust.* Longè a vero aberrauit Ku-
sterus, non videns, non post ἐκόντας, sed demum post
μεθόδῳ, vt in Ciz., interpungendum esse. Attigimus
hunc locum ad Protrept. p. 19. Quemadmodum hic
praecedente εἰ μὴ sequitur ἀλλ' οὖν, ita apud Isocratem
in Archidam. sect. 27. ed. Lang. p. 196. et in Aesop.
fab. I. extr. e cod. Aug. ἀλλ' οὖν γε. Schwarzius omnem
locum sic constituit: γεῦσαι μὲν πάντως ἐβούλετο τῆς
τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πατριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόν-
τας, ἀλλ' οὖν ἐπινοία καὶ μεθόδῳ. Παρατηρήσας οὖν εὐ-

(17) νοία καὶ μεθόδῳ· παρατηρήσας εὐφυῶς τινὰ καὶ εὐκινήτως ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν φιλογυμναστούντων 6) μὲν καὶ σωμασκούντων, πενήταν δ' ἄλλως καὶ ἀπορωτέρων, 7) λογισάμενός τε, ὅτι εὐπειθῇ ἔξει, εἰ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεά τις αὐτῷ ἀμεριμνοῦντι παρέχοι, προσκαλεσάμενος μετὰ τὸ λουτρὸν τὸν νεανίαν, ἐπηγγείλατο αὐτάρκη αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκίας ὑποτροπὴν καὶ ἐπιμέλειαν διηνεκῶς παρέξειν, 8) εἰ διαδέξαιτο αὐτοῦ καταβραχύ τε καὶ ἀπόνως ἐνδελεχῶς τε, ὥστε μὴ ἀθρόως φορτισθῆναι, μαθήματά τινα, ἃ παρὰ βαρβάρων μὲν ἐξέμαθεν αὐτὸς νέος ὢν, ἀπολείπει δ' αὐτὸν ταῦτα ἤδη διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν 22 τούτου ἀμνημοσύνην. Ὑποσχομένου δὲ τοῦ νεανίου καὶ τῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομειναντος, 9) εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ

φυῶς τινά etc. Particulam οὖν, quae ob ignorantiam librarii exciderit, post παρατηρήσας repetiit. Hoc sane necessarium esset, si ἐβούλετο, quod exhibet editio Kusteri, vera esset lectio. Sed pro illo imperfecto in ed. Arc. et Cd. Ciz. legitur βουλόμενος, et pro γεῦσαι μὲν, quod vnde Kusterus assumserit, non indicavit, in ed. Arc. γεῦσαι τε, in Ciz. γεύσεται. Quamobrem Arcerii lectionem, auctoritate Cd. Ciz. confirmatam, reuocavi. Obrechtus omnem locum liberius interpretatus est. — Ad εὐφυῶς καὶ εὐκινήτως conferri potest hic locus Ciceron. de Orat. III, 52. Qui utuntur armis aut palaestra, non solum sibi vitandi aut ferendi rationem esse habendam putant, sed etiam ut cum venustate moveantur. Kiess.

6) μὲν] Cd. Ciz. μετά, quae confusio creberrima est in hoc codice. Kiess.

Quare technam huiusmodi methodumque commentus est. Vidit nempe iuuenem quendam palaestrae corporisque exercitiis deditum, sed pauperem et cum re angusta domi colluctantem, in gymnasio apte facileque pila ludere. Hunc sibi dicto audientem fore reputabat, si ei de paupertate securo vitae necessaria abunde suppeditaret. Statim itaque a balneo ad se vocat hominem, eique promittit alimoniam ad corpus exercendum curandumque suffecturam se subministraturum, dummodo accipere voluerit a se paulatim labore facili et eatenus, ne obruatur, continuato quasdam disciplinas, quas se adhuc iuuenem a barbaris hausisse, iam vero sibi seni per obliuionem excidere aiebat. Cum iuuenis spe subsidiorum allectus operam promississet et in se recepisset, ad arith-

7) λογισάμενός τε] Ita Kust. In Ciz. vt in ed. Arc. deest τε. Deinceps Ciz. νεανίαν sine τόν. Kiess.

8) εἰ διαδέξατο] Sic MS. At editio Arcerii corrupte εὐδιαδέξατο. Deinde pro αὐτόν, quod itidem edit. Arcerii habet, rescripsi αὐτοῦ, sensu manifeste eam lectionem flagitante. Sic paulo post recte, διαδέχεσθαι σου τὰ μαθήματα. Kust. Etiam in Ciz. est αὐτόν. hinc rescripsi αὐτοῦ. Ibidem est καὶ ἀθρόως pro μὴ ἀθρ., et pro ἀπολείπει in Par. ἀπολείπειν. Scal. ἀπολείπων. Pro ἤδη in Ciz. est εἶδη. Kiess.

9) εἰς τὴν — ἐνάγειν] Ἐνάγειν legitur in Ciz. Praepositionem εἰς, quae post ὑπομεινάντος facile excidere potuit, addidi propterea, quod eam omnis loci ratio efflagitat, et verbum ἐνάγειν etiam aliis locis cum εἰς

γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειράτο, ¹⁰⁾ ἐπ' ἄ-
 βακος τὰς ἐκάστου ἀποδείξεις ποιούμενος, καὶ
 (18) διδάσκων παντὸς σχήματος, ὃ ἔστι ¹¹⁾ διαγράμ-
 ματος, μισθὸν καὶ ¹²⁾ ἀντίπονον ¹³⁾ παρεῖχε τῷ
 νεανίᾳ τριώβολον· καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ
 χρόνου διastέλεσε ποιῶν, φιλοτιμότατα μὲν καὶ
 σπουδαίως, τάξει τε βελτίστη ἐμβιβάζων εἰς
 τὴν θεωρίαν, καθ' ἐκάστου δὲ σχήματος πα-
 23 ράληψιν τριώβολον ἐπιδιδούς. Ἐπεὶ δὲ ὁ νεα-
 νίας ὁδῶ τινὶ ἐμμελεῖ ἀγόμενος τῆς ἐκπρεπείας
 ἤδη ἀντελαμβάνετο καὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς
 ἀκολουθίας τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι συνιδὼν
¹⁴⁾ τὸ γεγόμενον ὁ σοφός, καὶ ὅτι οὐκ ἂν
 ἐκὼν ἔτι ἀποσταίῃ, οὐδὲ ἀπόσχοιτο τῆς μα-

construitur, vt apud Herodian. V, 4. 2. ἐνῆγε δ' αὐτοὺς
 καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν. Verbum ὑπο-
 μένειν absolute positum significat aliquid in se recipere:
 quemadmodum vsurpatur sect. 36. τῶν ἀνδρῶν ὑπομει-
 νάντων, ὃ τι ἂν κελύβῃ, πράξειν. In edd. Arc. et Kust.
 locus sic legitur: τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμε-
 τρίας ἐνάγειν· de qua lectione Kusterus ita indicat:
 „Haec utique sana esse non possunt. Quis enim sic
 „Graece loquatur? Quare puto Iamblichum scripsisse:
 „εἰς τὴν δι' ἀριθμ. μάθησιν καὶ γεωμετρίαν εἰσάγειν αὐ-
 „τόν ἐπειράτο.“ Kiess.

20) ἐπ' ἄβακος] Ita Ciz. et hic et paulo inferius. Simi-
 liter in Protrept. p. 372. ἐπὶ τοῖς ἄβαξι. In edd. Arc.
 et Kust. est ἄμβακος. Kiess.

21) διαγράμματος] Secutus sum Schwarzii sententiam
 censentis, Iamblichum nomen σχήματος explanare per
 vocabulum artis διαγράμματος, quod vt notius et arti
 vsitatius per ὃ ἔστι voluerit. Antea enim scriptum
 erat diuissim διὰ γράμματος, pro quo vir doctus ad
 marginem codicis Spanhemiani notauerat διὰ γραμμῶν,

meticam et geometriam eum excitare studebat, demonstrationibus in abaco propositis: et pro singulis figuris, quas delineauerat, iuueni mercedem laboris tres obolos dedit. Idque per tempus satis longum continuatum est intenta cura studioque, nec non cum bono ordine et ad contemplandum manuactione, ita vt iuuenis tres obolos ferret, simul ac figuram geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens obseruaret, disciplinarum elegantiam et dulcedinem ac connexionem animo iuuenis concinno ordine viaque deducti iam se altius insinuasse, neque in curriculo discendi illum substitutum esse, aut manum de ta-

probante Kustero. Equidem tamen non repugnauerim, si quis existimet, verba ὃ ἐστὶ διαγράμματος, esse glossema. De ipso vocabulo διάγραμμα v. Fischer. ad Platon. Phaedon. p. 306. — Pro ὃ ἐστὶ in Ciz. est οὗ ἐστὶ. Kiess.

12) ἀντίποινον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. rescripserat, ἀντίποινον. Kust.

13) παρῆχε τῷ νεανίᾳ τριώβολον] Ad hunc locum Iamblichi respexit Eustathius ad Il. v. p. 951. Ed. Rom. vbi ait: Οἶδαμεν δὲ ἐκ τῶν Ἰαμβλίου, καὶ ὅτι ἀπὸ Πυθαγόρου εἰληπταὶ αὕτη, ὃς μαθητῇ δεξιῷ μὲν, ὀκνηροῖ δὲ εἰς μάθῃσιν, καθ' ἕκαστον μαθηματικὸν σχῆμα τριώβολον ἰδίδου, ἐξωνοῦμενος οὕτω τὴν τοῦ παιδευομένου μάθῃσιν. Kust.

14) τὸ γινόμενον] Ita Arc. et Kust., τὸ γινόμενον Cdd. Ciz. et Par. Kiess.

θήσεως, ¹⁵) οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πενίαν ὑπε-
 24 τιμήσατο καὶ ἀπορίαν τῶν τριωβόλων. Ἐκεί-
 νου δὲ εἰπόντος· ἀλλὰ καὶ χωρὶς τούτων οἷός
 τ' εἰμὶ μανθάνειν καὶ διαδέχεσθαι σου τὰ μα-
 θήματα· — ἐπήνεγκεν· ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς τὰ
 πρὸς τροφήν ἐπιτήδεια ἔχω ἔτι οὐδ' εἰς ἑμαν-
 (19) τόν· ¹⁶) δέον οὖν σχολάζειν εἰς πορισμὸν τῶν
 καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐφημέρου
 τροφῆς, οὐ καλῶς ἔχειν, ¹⁷) ἄβακι καὶ ἀνο-
 νήτοις ¹⁸) ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπερι-
 σπᾶν. ὥστε τὸν νεανίαν, δυσἀποσπάστως τοῦ
 συνείρειν τὴν θεωρίαν ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἰ-
 πεῖν· ἐγὼ σοι λοιπὸν ποριῶ καὶ ἀντιπελαρ-
 γήσω τρόπον τινά. κατα γὰρ ἕκαστον σχήμα
 25 τριώβολον καὐτὸς σοι ἀντιπαρέξω. καὶ τὸ ἀπὸ
 τοῦδε οὕτως ἐάλω ὑπὸ τῶν μαθημάτων, ὥστε
 μόνος Σαμίων ¹⁹) συναπῆρε Πυθαγόρα, ὁμῶ-

15) οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πεν.] Desiderius Heraldus
 in Animaduvers. in Iamblichum cap. 3. locum hunc,
 qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, et
 ab Arcerio interprete pessime acceptus erat, recte
 exposuit et distinxit. Nimirum Arcerius sic legen-
 dum et distinguendum censebat, οὐδ' εἰ πᾶσαν πάθοι
 πενίαν, ὑπετιμήσατο καὶ ἀπορ. quod vertit: *etsi vel*
omnem paupertatem foret subiturus, honoravit indi-
gentiam eius etiam triobolis. Poteratne quicquam
 dici a mente Iamblichi alienius? Sed talia sex-
 centa sunt in versione Arcerii. Ἐποτιμήσασθαι hic
 est προφασίζεσθαι (v. Heyne ad Apollod. p. 350.
Kieß.), *causari, praetextere*: quod notandum, quia
 Lexica vulgata nullum eius significationis exemplum
 afferunt. Opportune Hesychius, Ἐποτιμήσεως, προφά-
 σεως· quem locum adduxit etiam Heraldus. *Küst.*

bula retracturum, etiamsi extrema patere-
tur; paupertatem causatus, se amplius quos
daret obolos habere negavit. Quo audito
iuuenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis
discere potero quod doces. Respondit au-
tem Pythagoras, neque sibi ipsi iam sup-
petere, vnde viueret: cum igitur de quoti-
die necessariis victuque diurno laborandum
esset, intempestium videri, abaco incum-
bere animumque sterili et vano opere dis-
trahere. Tum denique iuuenis aegre ferens,
se a continuandis disciplinis auelli, Ego,
inquit, in posterum alimenta tibi suppedi-
tabo, et ciconias imitatus te mutuo susten-
tabo; nam in singula schemata tres obolos
vicissim tibi dabo. Tantoque exinde disci-
plinarum amore captus est, vt solus inter
Samios cum Pythagora e patria discederet,

Pro οὐδ' εἰ in Ciz. est οὐ δέῃ. tum πάθει. In margi-
ne Cod. Spanhem. e Cd. Par. notatum est παθοίη,
vt ibidem cap. III. sect. 14. not. 8. pro διαλάθῃ legi-
tur λαθοίη. Atque nescio an haec optatiui forma in
verbis barytonis vsitatio sit, quam Buttmanno (Gram.
gr. p. 235. ed. 5.) videtur. *Kiess.*

16) δέον οὖν] Sic MS. At prior Edit. male, διό οὖν.
quod Arcerio fraudi fuit. *Kust.*

17) ἄβασι] Etiam hic, vt supra, e Ciz. hanc formam
retinui. Edd. Arc. et Kust. ἄμβασι. *Kiess.*

18) ματαιοπονήμασιν] Antea male, ματαιονήμασιν. *Kust.*

19) συναπῆρε] Sic recte legendum monuit Cl. Dod-
wellus in Exercit. de Pythag. aetate p. 145. Prior
enim editio male habet, συνεπῆρε. *Kust.* Tum Ciz.
δκώννμος pro δμώννμος. — Post δμώννμος videtur ex-
cidisse particula μὲν. *Kiess.*

νυμος ὢν αὐτῷ, Ἐρατοκλέους δὲ υἱός. τούτου
 δὴ καὶ τὰ ἀλειπτικά συγγράμματα φέρεται,
 20) καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχάδων τοῖς τότε ἀθληταῖς
 κρεώδους τροφῆς διάταξις, οὐ καλῶς εἰς Πυ-
 θαγόραν 21) τὸν Μνησάρχου τούτων ἀναφερο-
 μένων. Λέγεται δὲ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον
 θαυμασθῆναι αὐτὸν περὶ τὴν Δῆλον, προς-
 ελθόντα [αὐτὸν] πρὸς τὸν ἀναίμακτον λεγό-
 μενον 22) καὶ τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος βω-
 μόν, καὶ τοῦτον θεραπεύσαντα. ὕθεν εἰς ἅ-
 (20) παντα τὰ μαντεῖα παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ
 δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τῶν νόμων ἕνεκα διέτριψε.
 καὶ τούτων ἀπάντων ἀκροατὴς τε καὶ μαθη-
 τὴς γενόμενος, εἰς οἶκον ἐπανελθὼν ὥρμησεν
 26 23) ἐπὶ τὴν τῶν παραλελειμμένων ζήτησιν. Καὶ
 πρῶτον μὲν διατριβὴν ἐν τῇ πόλει κατεσκευά-
 σατο, 24) Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν
 ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι περὶ τῶν κοινῶν
 βουλευόνται, νομίζοντες περὶ τῶν καλῶν καὶ
 τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων ἐν τούτῳ
 τῷ τόπῳ ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν, 25) ἐν ᾧ κα-

20) καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχάδ.] Vide Menagium ad Laertium
 in Pythag. Num. 12. qui loca auctorum huc spe-
 ctantia collegit. Kust. Adde Mainers. l. c. p. 323.
 sqq. Kiess.

21) τὸν Μνησάρχου] Μνησάρχου scribendum esse etiam
 supra monuimus. Kust. In Ciz. h. l. est Μνησάρχου,
 quod restituimus. Kiess.

22) καὶ τοῦ Γενέτορος] Καὶ τὸν τοῦ Γενέτορος rectius
 legas: vt monuit etiam Menag. ad Laert. VIII. 13.
 Caeterum conferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35. Kust. Pronomen αὐτὸν post προσελθόντα

ipsi cognominis, filius autem Eratoclis. Huius sunt libri de re athletica, idemque ordinavit, ut athletae pro caricis carnibus vescerentur: quae non recte Pythagorae Mnesarchi filio tribuuntur. Eodem tempore et Delus admirabatur Pythagoram, cum ille ad aram incruentam Apollinis Genitoris accederet, eamque coleret. Hinc profectus est ad omnia oracula. In Creta quoque et Lacedaemone legislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad praetermissa inuestiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagorae Hemicyclium dictam, in qua Samii de republica consilia ineunt, rati, eo potissimum loco de rebus bonis, iustis, vtilibusque agendum esse,

corruptum est, et delendum videtur: hinc vncis inclusi. Tum in Ciz. pro τοῦ est τοῦ τ, quod ortum videtur ex τὸν τοῦ. Ibidem et in Par. θεραπεύσαντες. *Kiess.*

23) ἐπὶ τὴν τῶν] Artic. τὴν, qui deest in edd. Arc. et Kust., restitui e cod. Ciz. *Kiess.*

24) Πυθαγόρου ἔτι καὶ νῦν καλούμενον ἡμ.] Sic recte codex MS. itemque Porphyrius Num. 9. Ante vero corruptissime hic legebatur, Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν ἡμικύκλιον. *Kust.*

25) ἐν ᾗ κατεσκεύασεν] Si me audias, leges, ὃν κατεσκεύασεν, i. e. quem (locum, nempe) struxerat, vel, condiderat. *Kust.* Rittershusio ad Porphyrium p. 12. videtur legendum: ἐν ᾗ κατεσκήνωσεν. Schwarzius retinet κατεσκεύασεν, quod interpretatur versatus est. At docendum erat, actiuum quoque eandem, quam me-

- τεσκεύασεν ὁ πάντων τούτων ποιησάμενος τὴν
 27 ἐπιμέλειαν. 26) Ἐξω τε τῆς πόλεως οἰκεῖον τῆς
 αὐτοῦ φιλοσοφίας ἄντρον ποιησάμενος, ἐν
 τούτῳ τὰ πολλὰ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας
 διέτριβε, καὶ τὴν ζήτησιν ἐποιεῖτο τῶν ἐν τοῖς
 μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐτὸν τρόπον Μένω
 τῷ τοῦ Διὸς υἱῷ διανοηθεῖς. καὶ τοσοῦτον
 διήνεγκεν ὕστερον τῶν τοῖς ἐκείνου μαθήμασι
 χρησαμένων, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ ὀμικροῖς
 θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν. Πυθαγόρας
 δὲ συνετέλεσε τὴν περὶ τῶν οὐρανίων ἐπιστή-
 μην, 27) καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλαις
 ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν.
 28 Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 28) διὰ τῶν ὕστερον ὑπ' αὐ-
 (21) τοῦ πραχθέντων ἔτι μᾶλλον αὐτὸν θαυμα-
 στέον. ἦδη γὰρ μεγάλην ἐπίδοσιν τῆς φιλοσο-
 φίας ἐχούσης, καὶ Ἑλλάδος ἀπάσης θαυμάζειν
 αὐτὸν προαιρουμένης, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ
 τῶν φιλοσοφωτάτων εἰς τὴν Σάμον δι' ἐκεῖνον
 παραγεγονότων καὶ βουλομένων κοινωνεῖν τῆς

dium κατασκευάζεσθαι, habere vim. Locus potius sic
 est capiendus, ut ad κατασκεύασεν ex antecedentibus
 repetatur, ποιῆσθαι τὴν ζήτησιν, i. e. in quo Pythago-
 ras quaerere instituerat. Paulo ante post τῷ τόπῳ vi-
 detur excidisse δεῖν. Deinceps post πάντων e Ciz. ad-
 didi τούτων, i. e. τῶν καλῶν καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν
 συμφερόντων. Kiess.

26) Ἐξω τε] In Ciz. deest τε, et pro αὐτοῦ ibi est
 αὐτοῦ. Kiess.

27) καὶ ταῖς ἀποδείξ.] Corrupta hic quaedam et trans-
 posita, quae sic emendare et in ordinem redigere
 poteris, καὶ αὐτὴν ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν ἀριθμητικαῖς,
 etc. id est, et totam eam (nempe, scientiam rerum

quem constituerat is, qui horum omnium curam gesserat. Praeterea extra urbem suae philosophiae antrum quoddam paraverat, vbi maximam noctis dieique partem degebat, et profutura in disciplinis meditatus Minoi Iouis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea eius dogmatibus vsi sunt, in tantum superavit, vt, quum illi contemplationibus exigui momenti se plurimum iactitarint, Pythagoras omnem rerum coelestium cognitionem absoluerit, orbemque huius scientiae demonstrationibus arithmetice et geometricis complexus sit. Nec minus admirationis merentur, quae deinceps perfecit. Quum enim iam tum ingens philosophiae accessio facta esset, tota Graecia in eius admirationem consensit, et philosophorum optimi lectissimique propter eum Samum commeabant, vt aliquid de eius eruditione in vsus suos

coelestium) *demonstrationibus arithmetice et geometricis emensus est.* Sic clara omnia. *Kust.* In *Cir. δλας* omissum est. *Kiess.*

- 28) *διὰ τῶν*] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, vt scribatur, vel, *διὰ τὰ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ παραθέντα* vel, *τῶν ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ παραθέντων*, omissio *διὰ*. Nam verbum *θανυμάζειν* cum genitiuo rei apud Graecos construi solere, subintellecto *ἐντα*, vel tyrones norunt. *Kust.* Recte Schwarzius: „Putem „verba *διὰ τῶν* etc. nihil labi habere. Nam *διὰ* cum „genitiuo saepe statum, quendam significat. Verti „possunt igitur ita: *In rebus postmodum ab eo factis „magis etiam admirandus est Pythagoras.*“ *Kiess.*

παρ' ἐκείνου παιδείας, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πολι-
τῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσας ἐλκόμενος καὶ
μετέχειν ἀναγκαζόμενος τῶν αὐτῶν λειτουρ-
γιῶν, καὶ συνιδῶν, ²⁹⁾ ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος
νόμοις πειθομένην, χαλεπὸν αὐτοῦ μένοντος
φιλοσοφεῖν, καὶ διότι πάντες οἱ πρότερον φι-
λοσοφίσαντες ἐπὶ ξένης τὸν βίον διετέλεσαν·
ταῦτα πάντα παρ' αὐτῷ διανοηθεὶς καὶ φεύ-
γων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δ' ἔνιοι λέ-
γουσι, τὴν περὶ παιδείας ὀλιγοῦσαν τῶν τότε
τὴν Σάμον οἰκούντων παραιτούμενος, ἀπῆρεν
εἰς τὴν Ἰταλίαν πατρίδα ἡγησάμενος, ³⁰⁾ τὴν
πλείονας εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μαρθάνειν ³¹⁾ οἰ-
²⁹ στικῶς ἔχουσιν χώραν. Καὶ ἐν πρώτῃ Κρό-
(22) τῶν ἐπισημοτάτῃ πόλει προτρεψάμενος πολ-
λοὺς ἔσχε ζηλωτάς· ὥστε ἱστορεῖται ἑξακοσίους
αὐτὸν ἀνθρώπους ἐδχηκέναι, οὐ μόνον ὑπ'

29) ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος] Hic corrupta nonnulla et turbata, quae sic expedio, ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος νόμοις πειθόμενον, καὶ αὐτοῦ μένοντα, χαλεπὸν φιλοσ. Sic omnia clara. Hinc autem et ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Iamblichi a librariis acceptus sit. Kust. Mihi ab auctoris manu haec scriptura propius abesse videtur: πειθόμενον ἢ χαλεπὸν αὐτῷ μένοντι φιλ. — Tum Ciz. πρότεροι. Kiess.

30) τὴν πλείονας εὖ ἐχόντων πρ.] Est locus corruptissimus, quem sic refingo: τὴν πλείονας τῶν ἐνοικούντων τοῦ μαρθάνειν ἐραστὰς ἔχουσιν· quae plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Tò εὖ ἐχόντων est ex MS. Sed prior Editio habet ἐνεχόντων, quod propius ad τὸ ἐνοικούντων accedit. Kust. Schwarzius loci lectionem sic constituit: τὴν πλείονων αὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μαρθάνειν οἰκίως ἔχουσιν χώραν.

decerperent. Cives vero eum ad omnes legationes trahebant, secumque muneribus publicis fungi cogebant. Vnde facile deprehendit, legibus patriae obsequi, domique sedere et simul philosophari perdifficile esse, cunctosque, qui ante se philosophiam excoluerant, vitam inter peregrinos exegisse. Ista omnia animo voluens politicas statuit declinare administrationes, vel, ut alii volunt, Samiorum id temporis in literis socordiam aspernatus in Italiam profectus est, eam sibi patriam esse existimans regionem, quae plurimum discendi cupidorum ferax esset. Et ut primum in vrbe nobilissima Crotone hortatus est homines ad philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt, qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capessendam philoso-

eam regionem, quae compluribus beate viventibus ad discendum propensa esset, patriam esse arbitratus. — Πλειόνων cum Arc. ed. etiam Ciz. praeber. Quum in eiusmodi locis diuinare liceat, donec de vera lectione e codice aliquo constet, illis coniecturis haec accedat: τὴν πλείονας τῶν ἐνοικοῦντων πρὸς τὸ μαθητῶν οἰκιστοὺς ἔχουσαν χώραν. quae plures (quam Samos) incolarum discendi studiosos haberet. Kiess.

31) οἰστικῶς] Arcerius legendum censebat, ἡθικῶς. haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notauerat, οἰστικῶς. Sed nec hoc placet. Nos, ut iam diximus, scribendum existimamus, ἐρασιτῶς. quae vox sensui convenientissima est. Kust. Loganus p. 94. legendum censet οἰκητῶς. Kiess.

αὐτοῦ κεκινημένους εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἧς μετεδίδου, ἀλλὰ καὶ τὸ λεγόμενον ³²⁾ κοινοβίους, καθὼς προσέταξε, γενομένους.

K E Φ. ζ'.

30 *) Καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες·

¹⁾ οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, οὓς ἀκουσματικούς καλοῦσιν, ²⁾ ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὡς φασιν, ἣν πρωτίστην καὶ πάνδημον μόνον ἐπιβάς τῆς Ἰταλίας ὁ ἄνθρωπος ἐποίησατο, πλείονες ἢ διαχίλιοι τοῖς λόγοις ³⁾ ἐνεσχέθησαν. ⁴⁾ ἀλλὰ ὁμοῦ οὖν παισὶ καὶ γυναιξὶν ⁵⁾ ὁμακόειόν τι (23) παμμέγεθες ἰδρυσάμενοι καὶ ⁶⁾ πολίδαντες αὐτοῖς τὴν πρὸς πάντων ἐπικληθεῖσαν μεγάλην

32) κοινοβίους] Non est audiendus Schefferus de Philos. Ital. p. 154. qui *κοινόβιον* legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus. Kust.

*) Alterum fragmentum pertinet vsque ad sect. 37. neque dubium est, quin *Nicomachum* habeat auctorem, quum et argumentum et verba cum iis convenient, quae Porphyrius S. 20. sqq. e *Nicomacho* retulit. *Meiners.* p. 275.

1) οἱ δὲ πολλοὶ] Constructio huius loci non constat: nam deest verbum, quo nominatiuus οἱ πολλοὶ referatur. Quamobrem puto, Iamblichum omnem locum negligenter exscripsisse, et post καλοῦσιν nonnulla omisisse. *Kiess.*

2) ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὡς φ.] Haec, et quae sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphyr. *de Vita Pyth.* Num. 20. vnde ea Iamblichus mutuatus est. Kust. Verba, ἀκροάσει, ὡς φασιν, desunt in Ciz. In Par. secundum marginem Cod. Spanh. pro ἀκροάσει legitur ἀποκρίσει. *Kiess.*

phiam suam oratione mouerat, verum etiam, qui mandato eius inita bonorum vitaeque communione inter se victitabant, coenobitae inde nominati.

CAP. VI.

Et hi quidem genuini philosophiae studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui aësmatici dicebantur; qui, quum primum Italiam attigisset, vna solum publice habita oratione capti duorum millium numerum excedebant. Hi vna cum liberis et vxoribus in vnum commune auditorium, Iomacoion vocant, congregati, illam ab omnibus celebratam Magnam Graeciam condi-

3) ἐνεσχέθησαν] Sic recte Ciz. In Arc. est ἐνεσχέθησαν, in Kust. ἐνεσχέθησαν. Kiess.

4) ἀλλ' ὁμοῦ] Particula ἀλλὰ locum hic habere nequit: sed eius loco, vt sensus recte procedat, scribendum est, οἵπερ, vel οὗτοι. Apud Porphyrium quidem legitur etiam ἀλλ' ὁμοῦ, sed praecedunt ista, ὡς μὲν οἱ παρ' ἀποστήναι, quae hic omissa sunt. Quare vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἀλλὰ hic retinere velis, vel sic, vt diximus, scribi oportebit. Kust. Post ὁμοῦ in Ciz., vt in ed. Arc., deest σύν, vt Xenoph. de re equestri, 7, 1. τὰς ἡνίας ὁμοῦ τῇ χαλτῇ. Kiess.

5) ὁμακόειον] Sic dictam fuisse Pythagoreorum schoolam, notum est. Vide quae notauit Luc. Holstenius ad Porphyr. de Vit. Pyth. Num. 20. Kust. Ὀμακείον τι scripsimus auctoritate Cd. Ciz. In edd. Arc. et Kust. τι abest. Kiess.

6) πολίσαντες αὐτοῖς] Pronomen αὐτοῖς corruptum est. Videtur αὐτοὶ scribendum. — Paulo post pro ὡς αὐτοῖς in Ciz. est ὡς σύν. Kiess.

Ἑλλάδα, νόμους τε παρ' αὐτοῦ δεξάμενοι καὶ
 προστάγματα ὡσανεὶ θείας ὑποθήκας, ὧν ἐκτὸς
 οὐδέν ἔπραττον, παρέμειναν ὁμονοοῦντες ὅλη
 τῷ τῶν 7) ὁμιλητῶν ἀθροίσματι, εὐφημούμε-
 νοι καὶ παρὰ τῶν πέριξ μακαριζόμενοι. τὰς
 τε οὐσίας κοινὰς ἔθεντο, ὡς προελέχθη, καὶ
 μετὰ τῶν θεῶν τὸν Πυθαγόραν λοιπὸν κατη-
 ρίδμουν, ὡς ἀγαθὸν τινα δαίμονα καὶ φι-
 λανθρωπότατον· οἱ μὲν τὸν Πύθιον, οἱ δὲ
 τὸν ἐξ Ὑπερβορέων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ τὸν
 Παιῶνα, οἱ δὲ τῶν τὴν σελήνην κατοικούντων
 δαιμόνων ἓνα, 8) ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμ-
 πίων θεῶν ἐφήμιζον εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπα-
 νόρθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀν-
 θρωπίνη μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς
 εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἔναν-
 σμα χαρίσῃται τῇ θνητῇ φύσει· οὐ μείζον
 ἀγαθὸν οὔτε ἦλθεν οὔτε ἦξει ποτὲ δωρηθὲν
 ἐκ θεῶν διὰ τούτου τοῦ Πυθαγόρου· διόπερ
 ἔτι καὶ νῦν ἡ παροιμία 9) τὸν ἐκ Σάμου κο-
 31 μήτην ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ διακηρύττει. Ἱστορεῖ
 δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς 10) περὶ τῆς Πυθα-
 γορικῆς φιλοσοφίας, διαίρεσίν τινα τοιάνδε
 ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάνυ ἀπορρήτοις δια-

7) ὁμιλητῶν] In Ciz. ὁμιλιτῶν. Paulo post pro πέριξ
 in Par. secundum marg. Spanh. est περί. Kiess.

8) ἄλλοι δὲ ἄλλον τ.] Vide, quae de hoc loco obser-
 vauimus supra ad Num. 10. Kust. In Ciz. pro
 ἄλλον est ἄλλως. Kiess.

9) τὸν ἐκ Σάμου κομ.] Proverbiū hoc occurrit etiam

derunt. Hique, acceptis legibus et mandatis, quasi coelo missis praeceptis, a quibus latum vnguem non discedebant, cum summa totius coetus concordia vna mansitabant, laudati vndiquaque a vicinis et inter beatos habiti; opes etiam, vt iam ante dictum, in commune contulerant, ipsumque Pythagoram, vt bonum quendam daemonem hominibusque amicissimum, iam in Deorum referebant numerum. Quidam enim illum celebrabant Pythium, alii Hyperboreum Apollinem, nonnulli Paeonem: erant, qui censerent daemonem esse ex iis, qui lunam incolunt: alii alium ex Diis Olympicis ferebant, qui mortalem vitam emendaturus, eiusque commodis consulturus, isti seculo humana forma apparuerit, vt mortalibus beatitudinis et philosophiae salutare lumen donaret: quo munere nec venit nec veniet vllum aliud maius, quam quod dii per hunc ipsum Pythagoram dederunt. Quapropter hodieque prouerbum, Comatum Samium, tanquam grauissimum honestissimumque depraedicat. Tradit vero Aristoteles etiam in libris de Pythagorica philosophia, huiusmodi diuisionem a viris illis inter praecipua arca-

supra Num. 18. vbi vide, quae notauimus. *Hust.*

Ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ, titulo amplissimo. *Kiess.*

10) περὶ τῆς] Haec verba desunt in Ciz., vt in ed. Arc. Tum Ciz. φηλότισθαι. *Kiess.*

(24) φυλάττεσθαι τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δ' ἄνθρωπος, ¹¹⁾ τὸ δὲ οἶον Πυθαγόρας. καὶ πάνυ εὐλόγως τοιοῦτον αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' οὗ περὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ ¹²⁾ δαιμόνων καὶ κόσμου, σφαιρῶν τε καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ἐπιπροσθήσεών τε καὶ ὑπολείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν ἐκκεντρότητῶν τε καὶ ἐπικύκλων, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν μεταξὺ ¹³⁾ φύσεων ἐκδήλων τε καὶ ἀποκρύφων ὀρθή τις καὶ ἐοικυῖα τοῖς οὖσι παρειαῖλθεν ἔννοια, μηδενὶ τῶν φαινομένων ἢ δι' ¹⁴⁾ ἐπινοίας λαμβανομένων μηδαμῶς ἀντιπαίουσα, μαθήματά τε καὶ θεωρία καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ πάντα, ¹⁵⁾ ὅσαπερ ὁμματοποιὰ τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῶς καὶ καθαρτικὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων τοῦ νοῦ τυφλώσεως πρὸς τὸ κατιδεῖν δυνηθῆναι τὰς ὄντως τῶν ὅλων ἀρχὰς καὶ αἰτίας ἐνωκί-
 32 σθη τοῖς ¹⁶⁾ Ἑλλήσιν. Πολιτεία δὲ ἡ βελτίστη

11) τὸ δὲ οἶον Πυθαγ.] Huc spectat versus ille, apud Pythagoreos olim vsitatus, Ἄνθρωπος δίπος ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο· homo bipes est, et avis, et tertium quid. Per tertium quid intelligebant Pythagorani. Vide Nostrium infra cap. XXVIII. Kust. Add. Meiners. p. 449. Kiess.

12) δαιμόνων] De harum naturarum ordine vid. cap. VI. sect. 37. et Tiedemann. p. 401. De vocabulis ἐπιπροσθησις et ἐπιπροσθεῖω cf. Stephan. Thes. T. 3. p. 559. Ἐπόλειψις, quod substantivum frustra quæras in Schneideri lexico, h. l. idem est, quod ἐκλείψις. In eodem lexico deest ἐπικύκλος. Kiess.

13) φύσεων] In Ciz. φύσεως, οἰκῦα, ἔνοια. Kiess.

na seruata esse: animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tanti eum fecerunt, per quem de diis, de heroibus, de daemonibus, de mundo, de sphaerarum et astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus et inaequalitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, et de omnibus in vniuerso, coelo, terraque et intermediis naturis, siue apparentibus, siue occultis, recta quaedam ipsisque rebus conformis notio obuenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensae rei contraria: tum disciplinae et contemplationes aliaque scientifica omnia, quae mentis oculos maxime acuunt, et ab aliis studiis profectam caecitatem abstergunt, vt vera totius vniuersi principia et causas possit perspicere, inter Graecos locum inuenerunt. Ne dicam, per illum in lucem

14) ἐπινοίας] In Ciz. ἐπινοίας. Pro ἀντιπαίονσα Cuper. Obs. p. 270. legit ἀντιποιοῦσα, male. Post μαθήματα Ciz. omittit τε. Kiess.

15) ὅσαπερ ὀμματοποιά] Ita egregie correxit Reinesius lectionem ὅσα περιόμματοποιά, quam cum edd. Arc. et Kust. etiam Cd. Ciz. exhibet. Eodem vitio laborat in edit. Arc. locus sect. 191., vbi pro εἰ μὴ πεφεύγοντες, quae est lectio Arcerii, Cdd. Ciz. et Par. recte dant εἰ μήπερ φεύγοντες. Ceterum vocabulum ὀμματοποιός eiusdem est farinae, cuius ὀμματοποιός, quod occurrit in Protrept. p. 328. Kiess.

16) Ἑλλήσιν] Ciz. ἑλλήσι. Kiess.

καὶ ὁμοδημία καὶ κοινὰ ¹⁷⁾ τὰ τῶν φίλων καὶ
 θρησκεία θεῶν καὶ ὁσιότης ¹⁸⁾ πρὸς τοὺς κα-
 τοιχομένους, νομοθεσία τε καὶ παιδεύει καὶ
 (25) ἐχεμυθία καὶ φειδῶ τῶν ἄλλων ζώων καὶ
 ἐγκράτεια καὶ σωφροσύνη καὶ ἀγχίνοια καὶ
 θειότης καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὡς ἐνὶ ὀνόματι
 περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθοῦσιν
 ἀξιέραστα καὶ φιλοσπούδαστα δι' αὐτὸν ἐφά-
 νη. εἰκότως δὴ οὖν διὰ πάντα ταῦτα, ὃ δὴ
 νῦν ἔλεγον, οὕτως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν
 Πυθαγόραν.

K E Φ. ζ'.

33 Δεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτο εἰπεῖν, πῶς ¹⁾ ἐπε-
 δήμησε, καὶ τίσι πρῶτοις τίνας τε λόγους ἐποι-
 ῆσατο, καὶ περὶ τίνων, καὶ πρὸς τίνας. οὕτω
 γὰρ ἂν γένοιτο εὐληπτα ἡμῖν τὰ τῆς διατρι-
 βῆς αὐτῷ τίνα ἦν καὶ ὅποια ἐν τῷ τότε βίῳ.
 λέγεται τοίνυν, ὡς ²⁾ ἐπιδημήσας Ἰταλία καὶ
 Σικελία, ἃς κατέλαβε πόλεις δεδουλωμένας
 ὑπ' ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλῶν ἐτῶν, τὰς δὲ
 νεωστί, ταύτας φρονήματος ἐλευθερίου ὑπο-
 πλῆσας διὰ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκουστικῶν αὐτοῦ
 ἀνερρύσατο καὶ ἐλευθέρως ἐποίησε Κρότωνα

¹⁷⁾ τὰ τῶν φίλων] In Ciz. τὰ φίλων, θρησκία. Kiess.

¹⁸⁾ πρὸς τοὺς κατοιχομένους] Sic emendavi, cum ante male legeretur, προσκατοιχομένη. Κατοιχομένους autem notare defunctos, notum est. Kust. In Ciz. est scriptum προ κατηχομένη· deinceps ἐγκρατεία et θειότη-τι. Kiess.

¹⁾ ἐπεδήμησε] In Ciz. ὑπεδήμησε. Kiess.

exiisse optimam rerum publicarum formam, populi concordiam, bonorum inter amicos communionem, deorum cultum, religionem erga manes defunctorum, legum ferendarum rationem, eruditionem, silentium, abstinentiam ab animalibus, continentiam, temperantiam, mentis solertiam, diuinitatem, et alia, vt vno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, vt paulo ante dictum, iure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

C A P. VII.

Porro restat vt persequamur, quo pacto inter peregrinos, et cum quibus primum versatus sit, tum quas, et quibus de rebus, et ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines viuendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam et Siciliam aduentu, quas vrbes a se inuicem, vel iam olim, vel nuper in seruitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, et in pristinum statum per suos auditores illarum ciues asseruit, adeoque liberas fecit Croto-

2) ἐπιδημήσας Ἰταλίᾳ καὶ Σικ.] Haec, et quae sequuntur vsque ad verba illa, ὁμοῦ δὲ πάντων ἀμετρίαν, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. vnde ea Iamblichus sumisit. Kust.

καὶ Σύβαριν καὶ Κατάνην καὶ Ῥήγιον καὶ
 Ἰμέραν καὶ Ἀκράγαντα καὶ 3) Ταυρομενάς
 (26) καὶ ἄλλας τινάς, αἷς καὶ νόμους ἔθετο διὰ
 4) Χαρώνδα τοῦ Καταναίου καὶ Ζαλεύκου τοῦ
 Λοκροῦ, δι' ὧν εὐνομώταται καὶ ἀξιοζήλωτοι
 ταῖς 5) περιοίκοις μέχρι πολλοῦ διετέλεσαν.
 34) Ἀνεῖλε δὲ ἄρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ
 ἀπλῶς ἑτεροφροσύνην οὐ μόνον ἀπὸ τῶν γνω-
 ρίμων καὶ τῶν 6) ἀπογόνων αὐτῶν μέχρι πολ-
 λῶν, ὡς ἱστορεῖται, γενεῶν· ἀλλὰ καὶ καθό-
 λου ἀπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ πόλεων
 πασῶν κατὰ τε ἑαυτάς καὶ πρὸς ἀλλήλας. πυ-
 κνὸν γὰρ ἦν 7) αὐτῷ πρὸς ἅπαντας πανταχῇ
 πολλοὺς καὶ ὀλίγους ἀπόφθεγμα, χρησμῷ θεοῦ
 συμβουλευτικῷ ὅμοιον, ἐπιτομή τις, ὥς περὶ
 καὶ ἀνακεφαλαίωσις τις τῶν αὐτῷ δοκούντων,
 τὸ τοιοῦτον 8) [ἀπόφθεγμα]. Φυγαδευτέον
 πάσῃ μηχανῇ καὶ περικοπτέον πυρὶ καὶ σιδήρῳ
 καὶ μηχαναῖς παντοίαις ἀπὸ μὲν σώματος νό-
 σον, ἀπὸ δὲ ψυχῆς 9) ἀμάθειαν, κοιλίας δὲ
 πολυτέλειαν, πόλεως δὲ στάσιν, οἴκου δὲ διχο-

3) Ταυρομενάς] Sic MS. At prior Edit. corrupte, Ταρομενάς· pro quo Arcerius infeliciter Τερβητιαν rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομένην. Alii vero scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομένιον appellant. Kust. Conf. Rittersbus. in Porphyrt. p. 26. et Bentleii opusc. philol. p. 250 sqq. Kiess.

4) διὰ Χαρώνδα] In Ciz. διὰ Χαρώνδα τε. De Charondae et Zalenci legibus conf. Bentl. l. c. p. 336 — 363. Kiess.

nem, Sybarim, Catanen, Rhegium, Himeram, Agrigentum, Tauromenas, et alias quasdam, quibus per Charondam Catanaeum et Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio et ipsae bene se habuerunt, et aliis vicinis exemplum, quod imitarentur, diutissime prae buerunt. Sustulit autem funditus seditionem et discordiam et omne partium studium non tantum inter suos discipulos eorumque posteros vsque ad multas, vt aiunt, aetates, verum etiam ab omnibus Italiae Siciliaeque vrbibus domi forisque turbatis. Saepe enim illi et omni in loco ad quosuis siue multos siue paucos in ore erat apophthegma dei responsum dantis oraculo simile, et placitorum suorum velut epitome et summa quaedam, idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis et igne ferroque ac variis modis resecandum a corpore morbum, ab anima inscitiam, a ventre sumtus nimis magnos, ab vrbe seditionem, a domo dissi-

5) *περιοίκους*] Sic recte MS. At prior Edit. male, *ὑπεριοίκους*. Kust. Scal. coniecit, *περιπεριοίκους*. Kiess.

6) *ἀπογόνων*] Ciz. cum Arc. male *ἀπογόνων* δέ. Tum idem Ciz. *οὓς ἰστορεῖται*. Kiess.

7) *αὐτῷ*] Ciz. *αὐτό*. Idem deinceps pro lectione Kusteri, *χρησμῶ θεοῦ συμβουλευτικῷ*, haec habet: *χρησομένου θεοῦ συμβουλευτικοῦ*, vbi Arcerius, *χρησμῷ θεοῦ συμβουλευτικοῦ*. Conf. ad cap. II. not. 8. Kiess.

8) *ἀπόφθεγμα*] Alterum *ἀπόφθεγμα* delendum. Kiess.

9) *ἐμάθειαι*] In Ciz. vt in Arc. *ἐμάθαι*. Kiess.

φροσύνην, ὁμοῦ δὲ πάντων ¹⁰⁾ ἀμετρίαν· δι' ὧν φιλοστοργότατα ἀνεμίμνησκεν ἕκαστον τῶν
 35 ἀρίστων δογμάτων. Ὁ μὲν οὖν κοινὸς τύπος αὐτοῦ τῆς ζωῆς ἔν τε τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσι τοιοῦτος ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰ καθ' ἕκαστον ἀπομνημονεῦσαι ὧν
 (27) ἔπραξε καὶ εἶπε, ῥητέον, ὥς ¹¹⁾ παρεγένετο μὲν εἰς Ἰταλίαν κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν δευτέραν ἐπὶ ταῖς ἐξήκοντα, καθ' ἣν Ἐρυξίδα· ὁ Χαλκιδεὺς στάδιον ἐνίκησεν. εὐθύς δὲ περί-
 βλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, καθάπερ καὶ πρότερον, ὅτε εἰς Δῆλον κατέπλευσεν. ἐκεῖ τε γὰρ πρὸς μόνον ¹²⁾ τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος προσειζάμενος, ὃς μόνος ἀναίμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ.

Κ Ε Φ. θ'.

36 Καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πορευόμενος ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότωνα ¹⁾ παρὰ τὸν αἰ-

10) ἀμετρίαν] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose ἀμερίαν, quod Arcerius interpretandum putabat de eo, qui nullo partium studio teneretur. Kust. Reinesius in Editione Arcerii: an legendum ἀνομοιομερίαν? Kiess.

11) παρεγένετο μὲν ἐς Ἰταλ.] Vide Rich. Bentleium in praeclara Dissert. de Phalar. Epist. p. 68. (p. 189. ed. Lips.) Kust.

12) τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Γενέτορος] Vide Nostrum supra, Num. 25. Kust. In Ciz. τὸν ante τοῦ deest, ut supra, ibidemque exciderunt haec verba: ὃς μόνος ἀναίμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ. Καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πορευόμενος. Kiess.

diā, et simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus cuius suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitae character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea, quae fecit dixitque, enarranda sunt, indicandum est, eum in Italiam venisse Olympiade sexagesima secunda, cum stadio vicisset Eryxidas Chalcidensis. Et statim in oculis ferebatur, ingensque ad eum factus est hominum confluxus, ut et ante, quum Delum appulit. Nam insulae illius incolis admirationem sui iniecit, quum ad solam aram Apollinis Genitoris, quae vnica incruenta erat, adorasset.

C A P. VIII.

Eo tempore quum Sybaride Crotonem iret, circa littus piscatoribus superuenit ad-

- 1) παρὰ τὸν αἰγιαλὸν δικν.] Historiam hanc totidem pene verbis narrat etiam Porphyrius, Num. 25. unde Iamblichus sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch. Sympos. VIII. 8. Βόλον ἰχθύων πρίσθαι ποτὲ φασὶ τὸν Πυθαγόραν, εἴτα ἀφείναι κελεύσαι τὴν σαγήνην. Item Apuleius in docta sane Apologia, p. m. 294. Pythagoram memoriae prodiderunt, cum animaduertisset proxime Metapontum in littore Italiae a quibusdam piscatoribus euerriculum trahi, fortunam iactus eius emisse: et pretio dato iussisse illico pisces eos, qui capti tenebantur, solui retibus et reddi profundo. Kust. Conf. Tiedemann. l. c. p. 252. sq. Pro παρὰ in Ciz. est περί, quae praepositiones innumerabilibus locis confunduntur. Kless.

γιαλὸν δικτυουλκοῖς ἐπέστη, ἔτι τῆς σαγῆνης
κατὰ βυθοῦ ἐμφόρτου ²⁾ ἐπισυρομένης, ³⁾ ὅσον
τε πλῆθος ἐπισπῶνται εἶπεν ἰχθύων ὀρίδας
ἀριθμῶ. καὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπομεινάντων, ὃ τε
ἂν κελεύσῃ, πράξειν, εἰ τοῦθ' οὕτως ἀποβαίη,
ζῶντας ἀφεῖναι πάλιν κελεῦσαι τοὺς ἰχθύς,
πρότερόν γε ἀκριβῶς διαριθμήσαντας. καὶ τὸ
(28) θαυμασιώτερον· οὐδεὶς ἐν τοσοῦτῳ τῆς ἀρι-
θμήσεως τοῦ χρόνου τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ὕδα-
τος μεινάντων ἀπέπνευσεν, ⁴⁾ ἐσιτῶτός γε αὐ-
τοῦ. δούς δὲ καὶ τὴν τῶν ἰχθύων τιμὴν τοῖς
ἀλιεῦσιν, ἀπῆει εἰς Κρότωνα. οἱ δὲ τὸ πεπρα-
γμένον διήγγειλαν, καὶ τοῦνομα μαθόντες
παρὰ τῶν παίδων εἰς ἅπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ
δὲ ἀκούσαντες ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὸν ξένον·
ὅπερ ἐν ἐτοίμῳ κατέστη. ⁵⁾ τὴν τε γὰρ ὄψιν,
οἷον ἐξεπλάγῃ τις ἂν ἰδὼν, καὶ ⁶⁾ ὑπενόει εἰ-

2) ἐπισυρομένης] In edd. Arcer. et Kust. est ἐστρωμένης, in Cd. Ciz. autem ἐπιστρομένης, quod aperte corruptum est e vera lectione ἐπισυρομένης, quam Porphyrius habet, cuius haec sunt verba etiam a Kustero ad hunc locum citata: ἔτι τῆς σαγῆνης ἐκ βυθοῦ πολὺν φόρτον ἐπισυρομένης. Hinc eam Iamblichus reddidimus. Vid. etiam Rittershus. ad Porphyrium p. 31. Praeterea Kusterus censet, pro ἐκ βυθοῦ Iamblichum rectius habere, κατὰ βυθοῦ. Kiess.

3) ὅσον τε πλῆθος ἐπισπ. εἶπ.] Corrige ex Porphyrio, ὅσον τε πλῆθος ἐπισπ. προῖπεν, τῶν ἰχθύων ὀρίδας τὸν ἀριθμόν. Kust. Non opus est hac correctione. Post κελεύσῃ comma posui. In Ciz. vt in ed. Arcer. est πᾶσι et διαριθμήσαντες pro πάλιν et διαριθμήσαντας. Kiess.

huc in profundo maris sagenam piscibus onustam attrahentibus, quantaque piscium multitudo, numero etiam definito, capta esset, praedixit. Illis pollicentibus, se, quicquid imperaturus esset, facturos, si euentus praedictis respondisset, mandauit, ut omnes ad vnum pisces viuos dimitterent, postquam singulos dinumerassent: quodque inprimis admirandum, piscium ne vnus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille praesens adstitit. Postea piscatoribus pretium soluit et Crotonem contendit. Illi vero, quod acciderat, hinc inde diuulgarunt, nomenque eius, quod ex pueris audiuerant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incessit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum eius intuens quasi obstupescibat, et dein eum talem coniciebat esse,

4) ἐσιῶτος] Porphyrius rectius, ἐφισιῶτος. *Kust.* Plura hic e Porphyrio emendatum it Rittershusius, quem vide p. 31. *Kiess.*

5) τὴν τε γὰρ ὄψιν ἦν, οἷον ἐξεπλ.] Lego, τὴν τε γὰρ ὄψιν ἦν, ἣν ἐξεπλάγη, etc. Τὸ ἦν est ex MS., pro quo antea male legebatur νῦν. *Kust.* Nemo, opinor, Kustero obsequetur, locum integrum corrumpenti. *Kiess.*

6) ὑπενόει] In Arc. καθ' ὑπονόει, in Ciz. καθ' ὑπενόει. Videtur καθ' ortum esse e praegresso καί. *Kiess.*

37 ναι τοιοῦτον, οἷος ὡς ἀληθῶς ἦν. *) Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. περιχυθέντων δὲ τῶν νεανίσκων, παραδέδοται λόγους τινὰς διαλεχθῆναι πρὸς αὐτούς, ἐξ ὧν εἰς τὴν σπουδὴν παρεκάλει τὴν περὶ τοὺς πρεσβυτέρους, ἀποφαίνων, ἔν τε τῷ κόσμῳ καὶ τῷ βίῳ καὶ ταῖς πόλεσι καὶ τῇ φύσει 7) μᾶλλον τιμώμενον τὸ προηγούμενον ἢ τῷ χρόνῳ ἐπόμενον· οἷον τὴν ἀνατολὴν τῆς δύσεως, τὴν ἔω τῆς ἐσπέρας, τὴν ἀρχὴν τῆς τελευτῆς, τὴν γένεσιν τῆς φθορᾶς· παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς αὐτόχθονας τῶν 8) ἐπηλύδων· ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς οἰκιστὰς τῶν πόλεων· καὶ καθόλου τοὺς (29) μὲν θεοὺς τῶν δαιμόνων, ἐκείνους δὲ τῶν ἡμιθέων, τοὺς ἥρωας δὲ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τούτων δὲ τοὺς αἰτίους τῆς γενέσεως 9) τοῖς νεω-
38 τέροις. 10) Ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα ταῦτα ἔλεγε πρὸς τὸ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς γονεῖς

*) Locum a sectione 37. ad 57. sine vlla fere mutatione e Dicaearcho sumtum esse, censet Meinérsius p. 275. sq. Oratio enim, inquit, tam elegans est, et, quae hic tanquam a Pythagora et dicta et cogitata traduntur, tam sunt praeclara, tam vel huius philosophi vel illius aetatis ingenio conuenientia, vt vel mediocriter doctus sentiat, se hic antiquum et magnum auctorem audire, neque aliquem eorum, qui post Christum Pythagorae vitam exposuerunt, illa dicere aut cogitare potuisse. Nemo autem est de veteribus auctoribus, cui potius, quam Dicaearcho, hoc fragmentum adscribendum videatur. Etenim e Porphyrio (S. 18. 19.) scimus, Dicaearchi testimonio dici Pythagoram, vt primum aduenerit, eodem ordine,

qualis re ipsa erat. Paucis interiectis diebus gymnasium intrauit, et circumfusae statim iuuenum coronae orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dictitans: in mundo aequae ac vitae humanae, ut et in urbibus ipsaque natura, honore praeferri id, quod tempore praecedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vesperae; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines aduenas: eodem modo inter aduenas duces coloniarum, urbiumque conditores; et uniuersae deos daemonibus; daemones semideis; semideos hominibus; et ex his antecellere, qui iunioribus auctores vitae extiterint. Haec autem dixit, ut inductione quadam iuuenibus persuaderet, ut parentes suos plu-

ad earundem aetatum, ordinum et sexus homines verba fecisse, quemadmodum haec omnia ab Iamblichō hic referuntur. *Kiess.*

7) μᾶλλον τιμώμενον τὸ προηγ.] Idem legas apud Laert. libr. VIII. Num. 22. 23. *Kust.* Quidni, τὸ προηγούμενον τῷ χρόνῳ ἢ τὸ ἐπόμενον? *Kiess.*

8) ἐπηλυσθῶν] Cit. ἐπιδήλων. *Kiess.*

9) τοῖς νεωτέροις] Videtur legendum esse τῶν νεωτέρων. *Kiess.*

10) Ἐπαγωγῆς δὲ ἔνεκα] Desider. Heraldus Animadv. in Iambl. cap. III. versionem Arcerii recte hic reprehendit, simulque docet, ἐπαγωγὴν Graecis esse id, quod Dialectici Latini inductionem vocent. Res est vel tironibus notissima. *Kust.* De inductione Reinesius citauit Aristotel. anal. prior. lib. II. c. 23. *Kiess.*

ἑαυτῶν· οἷς ἔφη τηλικαύτην ¹¹⁾ ὀφείλειν αὐ-
 τοὺς χάριν, ἠλέκην ἂν ὁ τετελευτηκὼς ἀποδοίῃ
 τῷ δυνηθέντι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ φῶς ἀγα-
 γεῖν. Ἰπείτα δίκαιον μὲν εἶναι τοὺς πρώτους
 καὶ τοὺς τὰ μέγιστα εὐεργετηκότας ὑπὲρ ἅπαν-
 τας ἀγαπᾶν καὶ μηδέποτε λυπεῖν. μόνους δὲ
 τοὺς γονεῖς προτέρους τῆς γενέσεως ταῖς εὐερ-
 γεσίαις, καὶ ¹²⁾ πάντων κατορθούντων ὑπὸ
 τῶν ἐγγόνων αἰτίους εἶναι τοὺς προγόνους,
¹³⁾ ἐν οἷς οὐδενὸς ἑλάττω. ἑαυτοὺς εὐεργετῆται
 ἀποδεικνύντες, εἰς οὓς οὐχ οἷόν τε εἶναι ἑξα-
 μαρτάνειν, ¹⁴⁾ καὶ γὰρ καὶ τοὺς θεοὺς εἰκόσ
 ἔστι συγγνώμην ἂν ἔχειν τοῖς μηδενὸς ἥττον
 τιμῶσι τοὺς πατέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ'
 39 αὐτῶν μεμαδῆκαμεν τιμᾶν. Ὅθεν καὶ τὸν
 Ὀμηρον τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ τὸν βασιλέα τῶν

11) ὀφείλειν] In Ciz. ὀφείλει, et deinceps τελευτικὸς.
 Kiess.

12) πάντων κατορθούντων] Scribe πάντων τῶν κατορ-
 θομένων. Kust. Malim πάντων τῶν κατορθωθέντων.
 Kiess.

13) ἐν οἷς — ἀποδεικνύντες] Haec verba corrupta esse
 patet: non idem patet, qua via sint sananda. Plura
 tentavi: nihil satisfecit. Pro ἀποδεικνύντες legendum
 esse ἀποδεικνύοντας, vix dubium esse potest. Tum si
 sumitur, ἐν οἷς ita fere cum participio coniunctum es-
 se, vt in hoc loco Hierodiani V, 1. 4. καὶ ἐν οἷς ἠν-
 δρῶντας παραταξάμενοι, οὐδὲν τι ἡτήμεθα, καὶ ἐν οἷς
 σπείσαντες — ἐποίησαμεν· et si pro ἑαυτοὺς legas αὐτοὺς,
 hic sensus elici potest: dum factis declarent maiores, se
 nihilo minus eos beneficiis afficere, in quos delinquere
 nequeant. Commodus sensus etiam tum prodit, si
 ἑαυτοὺς intelligas de prima persona, et verba ἐν οἷς
 mutēs in οἷόν τε εἶναι· dum ostendant, fieri posse, vt

rimi facerent. Tantam enim illis aiebat gratiam deberi, quantam mortuus deberet illi, qui ipsum ab orco in lucem faceret reducem. Deinde iustum esse, ut eos, qui primi maximis nos affecerunt beneficiis, ante omnes alios diligamus, nec unquam illis tristitiam conflemus; solos autem parentes bene meritis natiuitatem anteuertere, quaeque a posteris bene geruntur, ea ad maiores tanquam ad auctores referenda esse omnia, nihilo secius in iis beneficentiae suae documentum exhibentes, in quos delinquere non possunt. Nam et deos dubium non esse iis veniam dare, qui non minori honore parentes prosequuntur, quum etiam diuini numinis cultum a parentibus acceperimus. Vnde et Homerum eodem nomine

nosmet ipsi beneficiis afficiamus eos, in quos delinquere nequeamus. Quam sententiam Obrechtus expressit, ea in vulgata lectione non inest: nam εαυτοῦς εὐεργετῆν non aliter intelligi potest, nisi sic: semet ipsos, vel nosmet ipsos beneficiis afficere. Schaeferus hanc ingeniosam coniecturam mecum communicauit, quam viris eruditis inuidere non licet: ἐν οἷς — ἀποδεικνύοντας, εἰς θεοῦς (pro εἰς αὐτοῦς) οὐχ — ἑξαμαρτάνειν in quibus (καταμαρτάνειν) si etiam declarent, parentes beneficia in se non minora, quam alium vllum (ne diis quidem exceptis), contulisse, fieri non posse, ut peccent in deos. Quae lectio iis quae sequuntur, insigniter commendatur. — Ceterum in Cd. Ciz. eadem est corrupta lectio, quae in edd. Arc. et Kust., eamque nouo vitio auget: nam habet ἀποδεικνύοντας. Kiess,

14) καὶ γὰρ καὶ] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. alterum καὶ deest. Kiess.

θεῶν αὖξιν, ὀνομάζοντα πατέρα τῶν θεῶν
καὶ τῶν θνητῶν. πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων
μυθοποιῶν παραδεδωκέναι τοὺς βασιλεύοντας
τῶν θεῶν τὴν μεριζομένην φιλοστοργίαν παρὰ
(30) τῶν τέκνων πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν συζυγίαν
τῶν γονέων καθ' ἑαυτοὺς ποιήσασθαι πεφιλο-
τετιμημένους. καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἅμα
τὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ὑπόθεσιν λα-
βόντας, τὸν μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὸν
Ἡρακλειον¹⁵⁾ γεννῆσαι ἐναντίαν φύσιν ἔχοντας
τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τοῦ καὶ τῆς πλεῖον ἀφεστώσης
40 φιλίας μετασχεῖν. Ἀπάντων δὲ τῶν¹⁶⁾ ὄντων
τὴν τῶν ἀθανάτων κρίσιν ἰσχυροτάτην εἶναι
συγχωρησάντων, ἀποδείξειν τοῖς Κροτωνιάταις,
διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοῖς κατωκισμένοις οἰ-
κεῶν ὑπάρχειν, διότι δεῖν τὸ προσταττόμενον
ἐκουσίως τοῖς γονεῦσιν ὑπακούειν, παρειλη-
φότας αὐτὸν τὸν θεὸν ἐτέρῳ πρεσβυτέρῳ πει-
θόμενον διαδλῆσαι τοὺς πόρους καὶ τῷ πατρὶ
θεῖναι τῶν¹⁷⁾ κατεργασμένων ἐπινίκιον τὸν
ἄγωνα τὸν Ὀλύμπιον. ἀπεφαίνετο δὲ καὶ ταῖς

15) γεννῆσαι — τῇ ἰδίᾳ] Ita Kust. In Ciz. ἐναντίον
γεννῆσαι φύσιν ἔχοντας τῆς ἰδίας, tum φιλανθρωπίας pro
φιλίας. Adiectivum ἐναντίος etiam cum genitio con-
struitur. Paulo ante autem pro ὑπόθεσιν videtur potius
legendum esse ὑπόστασιν. Kiess.

16) ὄντων] Legendum esse παρόντων, vir doctus ad
marginem codicis Spanhemiani notauerat: vti et ἀπέ-
δειξεν, pro ἀποδείξειν. Kust. In Ciz. est ἰσχυροτάτην,
et Κροτωνιαταῖς. Pro ἀποδείξειν autem potius cum

regem deorum insigniuisse, *Deorum hominumque Patrem* eum salutando. Insuper alios multos mythologos tradidisse, deorum principes amorem illum naturalem, quem liberi inter parentes coniugii vinculo colligatos partiuntur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causa patris simul et matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, naturam suae contrariam habentes, progeniuit; eo tantum fine, ut amicitiae longius etiam distantis fierent participes. Quumque ab omnibus, qui aderant, obtinuisset, ut concederent, immortalium iudicia esse quam solidissima, Crotoniatis demonstrasse, ipsos propterea, quod Hercules conditor coloniae Crotonem deductae fuerit, sponte parentibus debere esse dicto audientes, utpote quum traditione acceperint, illum ipsum deum alteri natu maiori obsecundantem tot labores exantlasse, suoque patri, rebus ex sententia gestis, victoriae nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter

Schwarzio legendum est ἀποδείξαι. Cum eodem deinceps pro διότι δειν, quod habent edd. Arc. et Kust. cum Ciz., scripsi διότι δειν, flagitante oratione obliqua. Διότι h. l. est hacpropter. — In Ciz. ante Ἡρακλέα deest articul. τόν. Kie ss.

17) κατεργασμένων.] In Ciz. κατεργασμένων. Quod paulo post legitur ἐπιτυχάνειν, idem est, quod ἐντυχάνειν. Kie ss.

πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις οὕτως ἂν χρωμένους
 ἐπιτυχάνειν, ὥς μέλλουσι τοῖς μὲν φίλοις
 μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι, τοῖς δὲ ἐχθροῖς
 ὥς τάχιστα φίλοι γίνεσθαι· καὶ μελετᾶν ἐν
 μὲν τῇ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ¹⁸⁾ εὐκοσμίᾳ
 τὴν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαν, ἐν δὲ τῇ πρὸς
 ἄλλους φίλανθρωπίᾳ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς
 41 κοινωνίαν. Ἐφεξῆς δὲ ἔλεγε περὶ σωφροσύνης,
 (31) φάσκων, τὴν τῶν νεανίσκων ἡλικίαν ¹⁹⁾ πείραν
 τῆς φύσεως λαμβάνειν, καθ' ὃν καιρὸν ἀκμα-
 ζούσας ἔχουσι τὰς ²⁰⁾ ἐπιθυμίας. εἴτα προε-
 τρέπετο ²¹⁾ θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνης τῶν ἀρε-
 τῶν ταύτης καὶ παιδὶ καὶ παρθένῳ καὶ γυ-
 ναικὶ καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων τάξει ἀντιποι-
 εῖσθαι προσήκει, καὶ μάλιστα ²²⁾ τοὺς νεωτέ-
 ρους. ἔτι δὲ μόνην αὐτὴν ἀποφαίνων περιει-
 ληφέναι καὶ τὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ καὶ τὰ
 τῆς ψυχῆς, διατηροῦσαν τὴν ὑγίαν καὶ τὴν
 42 τῶν βελτίστων ἐπιτηδευμάτων ἐπιθυμίαν. Φα-
 νερόν δὲ εἶναι καὶ διὰ τῆς ἀντικειμένης ἀντι-
 θέσεως. Τῶν γὰρ βαρβάρων καὶ τῶν Ἑλλή-
 νων περὶ τὴν ²³⁾ Τροίαν ἀντιταξαμένων, ἐκα-

18) εὐκοσμίᾳ] Ciz. εὐκοσμίαν. Kiess.

19) πείραν] Ciz. πειρᾶν. Antea post φάσκων videtur addenda praepositio κατὰ· sententia enim haec esse debet: in iuuenili aetate naturam esse explorandam. Kiess.

20) ἐπιθυμίας] Prior Edit. male, εὐθυμίας, pro quo ἐπιθυμίας auctoritate Codicis MS. reposui. Et sic legendum hic esse, iam pridem etiam monuit Desid. Herald. Animadv. in Iambl. c. IV. Kust.

se moribus agerent, quibus assequi possent, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici euaderent, et per modestiam erga seniores beneuolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis praestita fraternam coniunctionem conciperent. Deinceps disseruit de temperantia, dicens, iuuenilem aetatem naturae suae eo tempore experimentum sumere, quo cupiditatibus adhuc integris pollet vigetque: deinde hortabatur, ut animum aduerterent, contemplantes, solam in virtutibus temperantiam et puero, et virgini, et foeminae, et seniorum ordini congruere, inprimis vero iunioribus expetendam esse, vnamque illam tam animae, quam corporis bona complecti asseribat, dum sanitatem conseruat, rerumque optimarum studium alit fouetque, et hoc ipsum clarius ex opposito elucescere. Quum enim barbari et Graeci circa Troiam aduersis aciebus concurrerent, vtraque

21) *ῥωπαῖν ἄξιον*] Oratio et sensus rectius procederet si *ἄξιον* deleatur. Est enim superuacaneum, nec ad locum hunc quicquam facit. *Kust.*

22) *τοὺς νεωτέρους*] Imo, *τοῖς νεωτέροις* ut respondeat datiuus praecedentibus. *Kust.* Accusatiuus defendi potest, quum verbum *προσῆκει* vtramque structuram admittat. Deinceps pro *ἀποφαίνων* in Ciz. est *ἀποφαίνειν*. Hinc procliuè est scribere *ἀπέφαινε*, quum praecedant imperfecta *ἀπεφαίνετο*, *ἔλεγε*, *προετρέπειτο*. *Kiess.*

23) *Τροίαν*] In Ciz. *Τρίαν*, quod Reinesius ex edit. Arc.

τέρους δι' ἐνὸς ἀκρασίαν ταῖς δεινотάταις πε-
 ρπεσεῖν συμφοραῖς, τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ,
 τοὺς δὲ κατὰ τὸν ἀνάπλου. καὶ μόνῃς τῆς
 ἀδικίας τὸν θεὸν δεκετῇ καὶ χιλιετῇ τάξαι τὴν
 τιμωρίαν, χρησμοδύσαντα τὴν τε τῆς Τροίας
 ἄλωσιν καὶ ²⁴⁾ τὴν τῶν παρθένων ἀποστολὴν
 παρὰ τῶν Λοκρῶν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιά-
 δος ἱερόν. παρεκάλει δὲ τοὺς νεανίσκους καὶ
 (32) πρὸς τὴν παιδείαν, ²⁵⁾ ἐνθυμεῖσθαι κελεύων,
 ὥς ἄτοπον ἂν εἴη πάντων μὲν σπουδαιότατον
 κρίνειν τὴν διάνοιαν καὶ ταύτῃ βουλευέσθαι
 περὶ τῶν ἄλλων, εἰς δὲ τὴν ἄσκησιν ²⁶⁾ τὴν
 ταύτῃ μηδένα χρόνον μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι·
 καὶ ταῦτα τῆς μὲν τῶν σωμάτων ἐπιμελείας
 τοῖς φαύλοις τῶν φίλων ὁμοιουμένης καὶ τα-
 χέως ἀπολειπούσης, τῆς δὲ παιδείας, καθάπερ
 οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανά-
 του παραμενούσης, ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν τε-
 43 λευτὴν ἀθάνατον δόξαν περιποιούσης. Καὶ
 τοιαῦθ' ἕτερα τὰ μὲν ἐξ ἱστοριῶν, τὰ δὲ καὶ
 ἀπὸ δογμάτων κατεσκεύασε, τὴν παιδείαν ἐπι-
 δεικνύων κοινὴν οὖσαν εὐφυΐαν τῶν ἐν ἐκά-
 στῳ τῷ γένει πεπρωτευκότων. τὰ γὰρ ἐκείνων

mutavit in Τρωϊαν. Idem Ciz. paulo inferius Τροίας,
 vbi iterum Arcer. Τρωϊάς. Ibi Ciz. ἄλλωσιν pro ἄλωσιν.
 Kiess.

24) τὴν τῶν παρθένων ἀποστ.] Tangitur hic historia
 celebris et notatu digna; de qua plura diximus ad Sui-
 dam, v. Ποινῇ. Kust. Prae ceteris consulenda sunt,
 quae Kusterus ad Suidam Tom. III. p. 229. citavit

pars ex vnius hominis incontinentia in gravissimas incidit calamitates, alii in ipso bello, alii in reditu in patriam. et soli iniustitiae deum statuuisse poenam integro decennio et per mille annos duraturam, quum Troiam excisum iri et virgines a Locrensis in Mineruae cognomento Iliadis templum quotannis mitti oportere, oraculo moneret. Hortabatur etiam iuvenes, ut animos ad eruditionis culturam appellerent, absurdum esse docens, mentem studio prae omnibus dignissimam censere, eamque de caeteris rebus in consilium adhibere, et ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris insumere, quum tamen diligentia, quae in curando corpore adhibetur, malis amicis similis sit et cito senescat, eruditio vero instar boni honestique viri ad mortem usque perduret, et quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus partim ex historia partim e placitis philosophiae adstruxit, ostenditque, eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum praestantiam, quae quaque aetate primas tenuerint. Horum enim inuenta

Tzetz., Scholia in Lycophron. v. 1141. 1159. Vol. II. p. 937. sqq. et p. 940. ed. Müller. *Kl. ss.*

25) ἐνθουσιᾶσαι] Antea male, εὐθυσιᾶσαι. *Kust.*

26) τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτης. scilicet, διαβολας. *Kust.*

εὐρήματα, ταῦτα τοῖς ἄλλοις γεγονέναι ²⁷⁾ παι-
 δείαν. Οὕτω δ' ἐστὶ τῇ φύσει σπουδαῖον τοῦ-
 το, ὥστε τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπαινουμένων
 τὰ μὲν οὐχ οἷόν τε εἶναι παρ' ἐτέρου μεταλα-
 βεῖν, οἷον τὴν ῥώμην, τὸ κάλλος, τὴν ὑγείαν,
 τὴν ἀνδρείαν· τὰ δὲ τὸν προέμενον οὐκ ἔχει
 αὐτόν, οἷον τὸν πλοῦτον, τὰς ἀρχάς, ²⁸⁾ καὶ
 ἕτερα πολλὰ τῶν παραλειπομένων· τὴν δὲ δυ-
 νατὸν εἶναι καὶ παρ' ἐτέρου παραλαβεῖν, καὶ
 44 τὸν δόντα μηδὲν ἦττον αὐτὸν ἔχειν. Παρα-
 πλησίως δὲ τὰ μὲν οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶ-
 ναι κτήσασθαι, ²⁹⁾ παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχασθαι
 (33) κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν. εἰδ' οὕτως προσ-
 ιόντα φανῆναι πρὸς τὰς τῆς πατρίδος πράξεις,
 οὐκ ἐξ ἀναιδείας, ἀλλ' ἐκ παιδείας. σχεδὸν
 γὰρ ταῖς ἀγωγαῖς διαφέρειν τοὺς μὲν ἀνθρώ-
 πους τῶν θηρίων, τοὺς δὲ Ἕλληνας τῶν βαρ-
 βάρων, τοὺς δὲ ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν, τοὺς
 δὲ φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως δὲ τηλικαύ-
 την ἔχοντας ὑπεροχὴν, ὥστε τοὺς μὲν θᾶττον
 τρέχοντας τῶν ἄλλων ³⁰⁾ ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς

27) παιδείαν] Ciz. παιδίαν. De pronomine ταῦτα post
 εὐρήματα abundante conf. Schaefer. Mel. crit. p. 84.
 Kiess.

28) καὶ ἕτερα] In Ciz. deest καί. Kiess.

29) παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχασθαι κατὰ] Haec desunt in
 Ciz. Kiess.

30) ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς ἐκείνων] Ita aperte Ciz., quem-
 admodum iam Heraldus Animad. in Iambl. cap. IV. pro
 corruptis, ἐκ μιᾶς πόλεως, legendum esse censuit. Ge-
 nuinam lectionem etiam Obrechtus expressit. Pulcre

aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura sua praeclarum est, vt, quum caetera laudabilia partim ita comparata sint, vt in alterum transfundi nequeant, vti robur, pulcritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea e manibus emiseris, non amplius habeas, vt diuitias, magistratus, et alia multa, quae praeterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, vt, qui eam alteri impertitus est, adhuc eius compos maneat. Similiter quaedam bona parare non esse in potestate nostra, doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus: et qui ita instructus ad res patriae administrandas accedat, illum non id facere per impudentiam, sed ex eruditionis suae conscientia. Nam institutione effici, vt homines bestiis, barbaris Graeci, liberi seruis, et philosophi plebeiis praestent. Omnino vero in tantum excellere bene institutos, vt cursu velociores aliis ex vna illorum patria septem

huc facit locus Strabonis lib. VI. Tom. II. p. 242. edit. Tzschuck., quem primum citatum ab Heraldio repetiit Kusterus: Δοκεῖ δ' ἡ πόλις (de Crotone loquitur) τὰ τε πολέμια ἀσκήσαι, καὶ τὰ περὶ τὴν ἄθλησιν. Ἐν μὲν γοῦν Ὀλυμπιάδι οἱ τῶν ἄλλων κροτειρότατοι τῶν σταδίων ἐπὶ τὰ ἄνδρες ἅπαντες ὑπῆρχαν Κροτωνιάται. Crotoniatarum Olympionicarum nomina haec perscripsit Reinesius: Ἀγκῖνος, Ol. 48. Ἐρατοσθένης, Ol. 51. Ἰαπόστρατος, Ol. 54. 55. Λιόγνητος, Ol. 58. Ἰσχύμαχος, Ol. 68. 69. Τιτωκράτης, Ol. 71. 72. Ἀσίλος, Ol. 73. 74. 75. Kiess.

ἐκείνων ἐπὶ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν εὐρεθῆναι, τοὺς δὲ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης ἐπὶ συναριθμηθῆναι. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς χρόνοις, ἐν οἷς ἦν αὐτός, ἵνα φιλοσοφία προέχειν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀντὶ ³¹⁾ τοῦ Σοφοῦ ἑαυτὸν ἐπωνόμασε.

Κ Ε Φ. Θ.

- 45 Ταῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς νέοις ¹⁾ διελέχθη. ἀπαγγελθέντων δ' οὖν ὑπὸ τῶν νεανίσκων πρὸς τοὺς πατέρας τῶν εἰρημένων, ἐκάλεσαν οἱ Χίλιοι τὸν Πυθαγόραν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ²⁾ προεπαινέσαντες ἐπὶ τοῖς πρὸς τοὺς υἱοὺς ῥηθεῖσιν, ἐκέλευσαν, εἴ τι συμφέ-
(34) ρον ἔχει λέγειν τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφύνασθαι τοῦτο πρὸς τοὺς τῆς πολιτείας προκαθημένους, ὃ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνεβούλευεν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ³⁾ ἱερόν, ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπάρχουσαν ὁμόνοiαν. ταύτας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσας ἔχειν, καὶ μετ' ἀλλήλων ⁴⁾ παραδίδοσθαι, καὶ ταῖς

31) τοῦ Σοφοῦ] Ciz. omittit τοῦ. Ceterum conferantur ea, quae contra Meinersii opinionem, non Pythagoram, sed Socratem fuisse auctorem nominis philosophi, disputavit Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 117 — 119. Kiess.

1) διελέχθη] Vsque ad hoc verbum in Ciz. continuatur cap. VIII. Kiess.

2) προεπαινέσαντες] Ita scripsi auctoritate Ciz. pro ἐπαινέσαντες, quod offerunt edd. Arc. et Kust. Idem Ciz. deinceps corrupte, ἐπὶ τοὺς πρὸ τοὺς, et pro συμ-

Olympiae inuenti sint, ex toto vero orbe in vnum collecti numerum etiam septem modo fuerint sapientia celebres. postea suo tempore vnum philosophia excelluisse: hoc enim sibi cognomen indidit, vt loco *Sapientis* diceretur *Philosophus*.

C A P. IX.

Haec ad iuuenes in Gymnasio disseruit Pythagoras: quae quum ab iis ad parentes delata essent, mille viri in curiam euocatum prius laudarunt propter ea, quae iuuentuti suggesserat; simulque si quid ipsis Crotoniatis vtile haberet, apud Reip. gubernatores expromere iusserunt. Tum ille primum auctor illis fuit, vt Musis fanum exstruerent, quo praesens concordia salua et incolumis inter eos maneret. Illas enim deas vno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, et communibus honoribus ma-

φείρον cum Arc. *συμφέρειν*. Denique ex eodem codice post *ἀποφύνασθαι* addidi τοῦτο, quod editiones Arceril et Kusteri omittunt. *Kiess.*

3) *ἱερὸν*] Vocem hanc ex MS. reuocaui, quae in prior Edit. deest. *Kust.* In margine Spanhemiano e Par. haec sunt notata: *Μουσῶν ἱερὸν μουσεῖον ἱερὸν*. Reinesius monuit, *pro δμόνοιαν al. εὐνοίαν*. *Kiess.*

4) *παράδιδοςθαι*] Ita *Kust.* In Ciz. autem *παράδεδοσθαι*, quod accommodatius videtur, et ab Arcer. confirmatur, in cuius editione est *παράδιδοςθαι*. *Kiess.*

κοιναῖς τιμαῖς μάλιστα χαίρειν, καὶ τὸ σύνολον ἵνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀεὶ χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν· ἔτι δὲ συμφωνίαν, ἁρμονίαν, ῥυθμόν, ⁵) καὶ ἅπαντα περιειληφέναι τὰ παρασκευάζοντα τὴν ὁμόνοϊαν. ⁶) ἐπιδείκνυσιν δὲ, αὐτῶν τὴν δύναμιν οὐ περὶ τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνήκειν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν
 46 συμφωνίαν καὶ ἁρμονίαν, τῶν ὄντων. Ἐπειτα ὑπολαμβάνειν αὐτοὺς ⁷) ἔφη δεῖν, κοινήν παρκαταθήκην ἔχειν τὴν πατρίδα παρὰ τοῦ πλήθους τῶν πολιτῶν. δεῖν οὖν ταύτην διοικεῖν οὕτως, ὥς μέλλουσι τὴν πίστιν παραδόσιμον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔσεσθαι δὲ τοῦτο βεβαίως, ἐὰν ἅπασιν ἴσοι τοῖς πολίταις ὦσι, καὶ μηδενὶ μᾶλλον ἢ τῷ δικαίῳ ⁸) προέχῃσι. τοὺς γὰρ ἀνθρώπους, εἰδότες, ὅτι τόπος ἅπας
 (35) προσδεῖται δικαιοσύνης, ⁹) μυθοποιεῖν τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχειν παρὰ τῷ Διὶ τὴν Θέμιν, καὶ παρὰ τῷ Πλούτῳ τὴν ¹⁰) Δίκην, καὶ κατὰ τὰς πόλεις τὸν νόμον, ἵνα ὁ μὴ δικαίως

5) καὶ ἅπαντα] In Cd. Ciz., vt in edit. Arc., deest καὶ. Kiess.

6) ἐπιδείκνυσιν] Antea male, ἐπιδείκνυσαν. Kust. In Ciz. ἐπιδείκνυσαν. Scalig. coniecit, ἐπιδεικνύς αὐτῶν. Ceterum vix graece dicitur ἀνήκειν περὶ u. Hinc legere malim, πρὸς τὰ κάλλιστα κ. τ. λ. Kiess.

7) ἔφη δεῖν] In priorē Edit. inepte, ἐφ᾽ ἡδεῖν· quod Arcerius bona fide delectari verterat. Sed huius erroris Lectorem iam pridem etiam admonuit Desid. Herald. in Iambl. cap. V. Kust. Pro κοινήν, quod sequitur,

xime gaudere, atque omnino vnum Musarum chorum esse. Praeterea continere in se ipsis contentum, harmoniam, numerum, et omnia quae ad concordiam faciunt: insuper vero ostendit, vim earum non tantum circa pulcerrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis ait existimandum esse, se a multitudine civium patriam accepisse, tanquam commune depositum. Quapropter ita illam gubernent, ut depositi fidem ad posteros quasi haereditariam transmittere possint: idque certo euenturum esse, si se omnibus exaequent civibus, et nulla re magis quam iustitia prae caeteris emineant. Unde et homines, gnaros nullum non locum indigere iustitia, in fabulis finxisse, Ioui Themidem, Plutoni Dicen assidere, et in urbibus legem regnare; ut, qui non bona

Ciz. cum Arcer. legit *κονῆ*; et deinceps *περὶ* pro *παρὰ*. *Kiess.*

8) *προέχων*· *τοὺς γὰρ ἀνθρώπους εἶδ.*] Sic locum hunc auctoritate Codicis MS. emendaui et distinxi. Antea enim male legebatur, *προέχων τοὺς ἀνθρώπους, εἰδόμενος*, etc. *Kust.*

9) *μυθοποιεῖν*] Scalig. *μυθοποιῶν*. *Kiess.*

10) *Δικὴν*] Quare *Ditem* verterit eruditus interpres, ignoro. *Iustitiam* oportebat, vel *Dicam*. *Kust.* *Ditem* videtur merum esse vitium typographicum. Correxī *Dicen*. *Kiess.*

¹¹⁾ ἐφ' ἧ τέτακται ποιῶν ἅμα ¹²⁾ φαίνεται
 47 πάντα τὸν κόσμον συναδικῶν. Προσέκειν δὲ
 τοῖς συνεδρίοις, μηδενὶ καταχρησάσθαι τῶν
 θεῶν εἰς ὄρκον, ἀλλὰ τοιούτους προχειρίζε-
 σθαι λόγους, ὥστε καὶ χωρὶς ὀρκῶν εἶναι πι-
 στούς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν οὕτως οἰκονομεῖν,
¹³⁾ ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τῆς προαιρέσεως
 εἰς ἐκείνην ἀνενεγκεῖν. ¹⁴⁾ πρὸς τε τοὺς ἐξ
 αὐτῶν γενομένους διακεῖσθαι γνησίως, ὥς καὶ
 τῶν ἄλλων ζώων μόνους ταύτης τῆς ἐννοίας
 αἰσθῆσιν εἰληφύτας· καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα
 τὴν τοῦ βίου μετέχουσαν ¹⁵⁾ ὁμιλοῦντας, ὥς
 τῶν μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους συνθηκῶν τεθεμέ-
 νων ἐν γραμματιδίοις καὶ στήλαις, τῶν δὲ πρὸς
 (36) τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς τέκνοις. καὶ περᾶσθαι
 παρὰ τοῖς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι μὴ διὰ τὴν

11) ἐφ' ἧ τέτ.] Rectius, ἐφ' ὧν. Kust. Non rectius.
 Accusatiuus etiam aliis placuit, vt Xenophonti Hell.
 3. 4. 20. ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς, et Polybio V, 63. 4.
 οἱ ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ταχθέντες, ad hoc negotium curan-
 dum constituti. Kiess.

12) φαίνεται] Corrupte antea, φαίγη ταν. Kust. Dein-
 cept bene Ciz. cum Arc. συναδικῶν, quod recepi pro
 ἀδικῶν, quod est in Kust. editione. Kiess.

13) ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τ.] Est locus paulo
 obscurior, quem interpretes non intellexerunt. Ar-
 cerius reddidit: domum cuique suam ita gubernandam
 esse, vt in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed
 in Arcerio non miror, qui sexcenta alia aequae infelici-
 ter vertit. At nec doctissimi Obrechtii versionem hic
 probare possum. Quid enim sibi volunt illa: vt pro-
 ventum eius animi sui proposito tueri liceat? Tu verte:
 vt consilii sui rationem eo referre liceat. Id est, vt
 consilia nostra in administranda re aliena vel publica

fide munus, quod obeundum habet, accurauerit, in totum pariter mundum iniurius videatur. Insuper senatum eorum decere, vt in iureiurando nullius dei nomine abutantur, sed ita se gerant et loquantur, vt vel iniurati fidem mereantur: rem autem domesticam sic administrent, vt consilii rationem etiam illuc referri liceat. Illis vero, qui ex ipsis nati sint, sincerum amorem exhiberent, memores, hos ex aliis animalibus solos intelligere, quid hic affectus sibi velit. Cum vxore vitae socia ita agerent, vt reputent, alia quidem pacta tabulis columnisque, quod vero cum vxore initur foedus, liberis contineri. Efficerent etiam, vt prolis suae amorem in se deriuarent, non per naturam,

ad normam quasi administrationis domesticae referre nobis liceat: siue, vt exemplo administrationis domesticae tanquam argumento vti nobis liceat ad probandum aliis, nos non minori fide et prudentia res alienas curaturos esse, quam qua nostras curauimus. Nam, vt recte ait Isocrates Orat. ad Demonicum, p. m. 16. Ὁ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, οὐδέποτε καλῶς βουλευσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων· qui rebus propriis male prospicit, nunquam bene consulat alienis. Confer etiam Nostrum infra, Num. 196. Kust. Τὴν ἀναφορὰν τῆς προαιρέσεως εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν, idem est quod τὴν προαίρεσιν εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν. Sententiam Kusterus recte explicuit. Kiess.

14) πρὸς τε] Par. e marg. Spanh. πρὸς δέ. Deinceps post ὡς in Ciz. deest καὶ. — Pro ἐννοίας autem, quod sequitur, legendum videtur ἐννοίας. Kiess.

15) ὁμιλοῦντας] Propter ἀκολουθίαν orationis mallet, οὕτως ὁμιλεῖν. Kust. Potius ὁμιλεῖν οὕτως. Kiess.

φύσιν, ἥς οὐκ ¹⁶⁾ αἵτιοι γεγόνασιν, ἀλλὰ διὰ
 τὴν προαίρεσιν· ταύτην γὰρ εἶναι τὴν εὐεργε-
 48 ρίαν ἐκουσίαν. Σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο,
 ὅπως αὐτοὶ τε μόνας ἐκείνας ¹⁷⁾ εἰδήσωσιν,
 αἷ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος ὀλιγω-
 ρία καὶ κακία τῶν συνοικούντων. ἔτι δὲ τὴν
 γυναῖκα νομίζειν ἀπὸ τῆς ἐστίας εἰληφότας
 μετὰ σπονδῶν καθάπερ ἰκέτιν ἐναντίον τῶν
 θεῶν ¹⁸⁾ εἰσῆχθαι πρὸς αὐτήν· καὶ τῇ τάξει
 καὶ τῇ σωφροσύνῃ παράδειγμα γενέσθαι τοῖς
 τε κατὰ τὴν οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ τοῖς κατὰ
 τὴν πόλιν, καὶ προνοεῖν, τοῦ μηδένα μὴδ' ὅτι-
 οῦν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ, φοβούμενοι τὴν
 ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικοῦντες λανθάνω-
 σιν, ἀλλ' αἰσχυνόμενοι τὴν τοῦ τρόπου καλο-
 49 καταγασίαν εἰς τὴν δικαιοσύνην ὁρμῶσι. Διε-
 κελεύετο δὲ κατὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμάζειν
 τὴν ¹⁹⁾ ἀργίαν. εἶναι γὰρ οἷχ' ἑτερόν τι ἀγα-
 θὸν ἢ τὸν ἐν ἐκάστῃ πράξει καιρόν. ὠρίζετο

16) αἵτιοι] Par. e marg. Spanh., vt edit. Arc., αἵτιον.
 Deinceps Ciz. cum Arc. ἐκούσιον. Kiess.

17) εἰδήσωσιν] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro
 συνοικιάζειν· quo sensu et τὸ γινώσκειν apud scriptores,
 praecipue sacros, interdum sumitur. Exempli vide
 apud Henr. Steph. in Thesauro, et Desid. Heraldum
 ad hunc locum. Kust.

18) εἰσῆχθαι πρὸς αὐτήν] Sensus potius requirit, vt
 scribatur, εἰσαγαγεῖν εἰς οἶκον αὐτῶν, i. e. in domum
 suam introduxisse. Confer Nostrum infra num. 84.
 Kust.. Nihil hoc loco mutandum, nisi forte τὴν αὐ-
 τήν pro αὐτῇ, ad quod repetendum ἐστίαν, vt recte
 monuit Loganus p. 94. loci sensum sic constituens:

cuius ipsi non sint auctores, sed per animi propositum: hoc enim esse voluntarium beneficium. Et hoc imprimis curae haberent, tum vt ipsi non alias quam vxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum vxores stirpem adulterent; sibi-que ante oculos ponant, se inter libationes vxores a foco acceptas tanquam supplices ipsis diis inspectantibus domum duxisse; adeoque exemplum praeberent priuatim domesticis et publice ciuibus vitae bene compositae moderataeque. Prouiderent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, quo minus metu legum poenarumque delicta tegant, sed honestatis morumque bonorum reuerentia ad colendam iustitiam contendant. Iubebat insuper omnem a rebus gerendis ignauiam profligari: vnice enim praestabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud inu-

nempe vt vxor a lare ducitur, tanquam supplex etiam ad larem ducatur. In margine Cod. Spanhem. pro αὐτὴν notatum est αὐτοὺς. Idem Loganus commode citauit Aristotelis Oecon. lib. I. c. 4. Πρώτον μὲν οὖν νόμοι πρὸς γυναῖκα καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν. οὕτως γὰρ ἂν οὐδ' αὐτὸς ἀδικοῖτο. τοῦθ' ὑφηγεῖται δὲ καὶ ὁ κοινὸς νόμος, καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἰκέτιν καὶ ἀφ' ἱστίας ἡγμένην, ὡς ἥμισυ [δεῖν] δοκεῖν ἀδικεῖν. Kiess.

19) ἀργίαν] In Ciz. ἀργεῖαν. Sequentia videntur pro ἀργίαν requirere ἀκαρίαν, nisi illud eo defendere velis, quod ignauia tempus ad agendum opportunum elabi patitur. Kiess.

δέ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παίδας
καὶ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διασπᾶν. νομίζειν δέ,
(37) ²⁰) κράτιστον μὲν εἶναι τὸν καθ' αὐτὸν δυ-
νάμενον προΐδεῖν τὸ συμφέρον· δεύτερον ἰδέ,
τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκότων κατα-
νοοῦντα τὸ λυσιτελοῦν· χείριστον δέ, τὸν ἀ-
ναμένοντα διὰ τοῦ κακῶς παθεῖν αἰσθέσθαι
τὸ βέλτιστον. ἔφη δέ, καὶ τοὺς φιλοτιμεῖσθαι
βουλομένους οὐκ ἂν διαμαρτάνειν μιμουμέ-
νους τοὺς ἐν τοῖς δρόμοις στεφανουμένους.
καὶ γὰρ ἐκείνους οὐ τοὺς ἀνταγωνιστὰς κα-
κῶς ποιεῖν, ἀλλ' αὐτοὺς τῆς νίκης ἐπιθυμεῖν
τυχεῖν. καὶ τοῖς πολιτευομένοις ἀρμόττειν,
²¹) οὐ τοῖς ἀντιλέγουσι δυσαρεστεῖν, ἀλλὰ τοὺς
ἀκούοντας ὠφελεῖν. παρεκάλει δὲ τῆς ἀληθι-
νῆς ἀντεχόμενον εὐδοξίας ἕκαστον, εἶναι τοι-
οῦτόν, οἷος ἂν βούλοιο φαίνεσθαι τοῖς ἄλ-
λοις. οὐ γὰρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλήν
ἰερὸν, ὥς τὸν ἔπαινον, ἐπειδὴ τῆς μὲν ἡ χρεία
πρὸς μόνους ἐστὶν τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ δὲ
60 ²²) πολὺ μᾶλλον πρὸς τοὺς θεούς. Εἰδ' οὕτως
ἐπὶ πᾶσιν εἶπεν, ὅτι τὴν πόλιν αὐτῶν ²³) οἰκεῖ-

20) κράτιστον μὲν εἶναι τ.] Videtur sumtum ex loco
illo Hesiodi ἐν Ἑργ. v. 293.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει·

Ἡσθλὸς δ' αὖ κακῆϊνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθεται.

Ὅς δὲ καὶ μὴτ' αὐτὸς νοήῃ, μὴτ' ἄλλου ἀκούων

Ἐν θυμῷ βάλλεται, θ' δ' αὖτ' ἀρχήϊος ἀνὴρ.

Kust. In Ciz. et Par. secundum marg. Cod. Spanh.
est κρατίστους. Tum ibidem δύναμιν· at παθεῖν omis-
sum est, et pro βέλτιστον legitur βέλτιον. Kieiss.

stius esse facinus asserebat, quam liberos et parentes a se inuicem diuellere. Illum habendum esse optimum, qui pro se, quid conducat, praeuidere posset; secundum ab illo, qui ex aliis exemplum caperet, sibi quod ex usu foret; pessimum vero, qui expectet, donec suo malo didicerit, quid sit optimum. Dixit quoque, non aberraturos esse, qui honores ambiunt, si imitandos sibi proponerent eos, qui in stadio coronantur; nam illos non laedere aduersarios, sed totos id agere, ut ipsi victoriam consequantur. Similiter conuenire iis, qui rem tractant publicam, ne contradicentibus succenseant, sed ut obedientibus praesint. Monebat etiam, ut quilibet verae gloriae cupidus talis reuera esset, qualis aliis videri vellet: laudem enim rem esse magis sacram, quam consilium: siquidem hoc inter homines tantum habet vsum, illa vero multo magis ad deos refertur. His omnibus subiecit, urbem ipsorum tum temporis

21) οὐ τοῖς] In Ciz. αὐτοῖς. Kiess.

22) πολὺ] In Par. secund. marg. Spanhem. πάνυ. Kiess.

23) οἰκεῖσθαι] Ne dubites rescribere, ὥκεσθαι, i. e. conditam esse, ab οἰκίζω. Τὸ οἰκεῖσθαι enim est ab οἰκίω, incolo, inhabito: quod hic locum non habet. Sic paulo post κατοικήσεσθαι rescripsi pro κατοικήσεσθαι. Kust. In Cd. Ciz. haec reperitur lectio: οἰκίεσθαι συμβέβηκεν, ὡς λέγουσιν, Ἡρακλῆα. Reinesius adscripsit:

οὔτ' αὖτε συμβέβηκεν. ²⁴⁾ Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βού-
 (38) διὰ τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ ²⁵⁾ Λακινίου
 μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς
 θυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὥς ὄντα τῶν
 παλεμίων, διαφθείραντος, καὶ μετὰ ταῦτα
 ἐπαγγειλαμένου περὶ τὸ μνήμα συνώνυμον
²⁶⁾ ἐκείνῳ κατοικίσσεσθαι πόλιν, ἅνπερ αὐτὸς
 μετὰσχῇ τῆς ἀθανασίας. ὥστε τὴν χάριν τῆς
 ἀποδόσεως ²⁷⁾ εὐεργεσίας προσήκειν αὐτοὺς ἔφη
 δικαίως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ ἀκούσαντες τό τε
 Μουσεῖον ἰδρύσαντο, καὶ τὰς παλλακίδας, αἷς
 ἔχσιν ἐπιχώριον ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ δια-
 λεχθῆναι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς
 τοὺς παῖδας, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ πρὸς
 τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

1. οἰκίσαι, vel potius οἰκίσσασθαι, ὡς λέγουσιν, ὑφ' Ἡρα-
 κλέους. *Kiess.*

24) Ἡρακλέα] Manifestum est, scribi debere, ὑπὸ Ἡρα-
 κλέους, tum propter sensum, tum etiam propter ge-
 nitivos sequentes, ἀδικηθέντος, et διαφθείραντος. *Kust.*
 Si legas οἰκίσαι, non est quod praeterea mutetur.
 Sunt enim Graeci in vsu genitiuorum absolutorum
 liberiores. *Kiess.*

25) Λακινίου] Holstenius ad Stephanum, v. Λακίνιον,
 legit Λακίνον· quem vide. *Kust.* Λακίνιον est ἀρω-
 γήριον Κρότωνος appellatum ἀπὸ τινος Λακίνου, vt recte
 Scholia in Theocritum Idyl. IV. 33., itemque recte
 scribitur apud Tzetzen ad Lycophron. v. 856. Λακί-
 νιον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Λακίνου Κροτωνιάτου. Monuit hoc
 Holstenius in Castigatt. ad Steph. Byz. *Kiess.*

26) ἐκείνῳ κατοικίσσεσθαι] In Ciz. ἐκείνο κατοικισθήσεται.
 Videtur igitur legendum esse κατοικισθήσεσθαι, hoc

ab Hercule conditam esse, quum boues per Italiam ageret, et a Lacino iniuria affectus, Crotonem sibi noctu opem laturum per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, quum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione aequum esse aiebat, vt ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe iusteque dispensarent. Quibus auditis, et Mursis templum erexerunt Crotoniatae, et quas habere consueuerant, pellices dimiserunt; atque vt seorsim in Pythii Apollinis aede ad pueros, in Iunonis vero ad vxores verba faceret, Pythagoram roga-
verunt.

sensu: *promisit fore, vt ibi vrbs conderetur.* Hercules enim immortalitate donatus non ipse eo potuit coloniam deducere. Lectionem *κατοικισθήσθαι* commendat etiam *κατοικήσθαι*, quod Kusterus expulit. Ceterum etiam futurum med. *κατοικήσθαι* passiuam significatione accipi potest. *Kie'ss.*

27) *εὐεργεσίας*] Haud dubitem scribere, *ἀντ' εὐεργεσίας.* Deinde pro *οἰκονομεῖν*, quod statim sequitur, Desid. Heraldus *οἰακονομεῖν* non absurde etiam legi posse censebat: sed cui caue assentiaris. *Kust.* Non opus est Kusteri emendatione: nam *χάρις τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας* idem est quod *ἀπόδοσις χάριτος ἀντὶ εὐεργεσίας.* In Ciz. desunt haec verba: *ὥστε τὴν χάριν τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας.* Pro *δικαίως* ibidem legitur *δέ*, et pro *οἱ δέ*, *οὐ δέ.* Denique post *ἐπιχώριον* deest *ἦν.* *Kie'ss.*

Κ Ε Φ. ι.

- 61 Τὸν δὲ πεισθέντα λέγουσιν ἡγήσασθαι τοῖς παισὶ τοιαύδε· ὥστε μήτε ἄρχειν ¹⁾ λουδορίας, μηδὲ ἀμύνεσθαι τοὺς λουδορουμένους· καὶ περὶ τὴν παιδείαν τὴν ἐπώνυμον τῆς ἐκείνων ἡλικίας κελεῦσαι σπουδάζειν. ἔτι δὲ ὑποθέσθαι, τῷ μὲν ἐπιεικεῖ παιδί ῥάδιον πεφυκέναι πάντα τὸν βίον τηρεῖν τὴν καλοκαγαθίαν.
- (39) ²⁾ τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότι κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν χαλεπὸν καθεστάναι· μᾶλλον δὲ ἀδύνατον ἐκ φαύλης ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ τέλος ³⁾ εὖ δραμεῖν. πρὸς δὲ τούτοις θεοφιλεστάτους αὐτοὺς ὄντας ἀποφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο φῆσαι κατὰ τοὺς αὐχμοὺς ὑπὸ τῶν πόλεων ἀποστέλλεσθαι παρὰ τῶν θεῶν ὕδωρ αἰτησομένους, ὡς μάλιστα ⁴⁾ ἐκείνοις ὑπακούσαντος τοῦ δαιμονίου, καὶ ⁵⁾ μόνοις διὰ τέλους ἀγνεύουσιν ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν τοῖς ἱεροῖς διατρίβειν.
- 52 Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τοὺς φιλανθρωποτάτους τῶν θεῶν, τὸν Ἀπόλλω καὶ τὸν

1) λουδορίας] In Ciz. vt in Arc. λουδορίαν. Kiess.

2) τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότι] Sic vel absque auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur (consentiente Cd. Ciz. Kiess.), ὃ δὲ μὴ εὖ πεφυκότα. Kust.

3) εὖ δραμεῖν] Ita recte Ciz. secundum canonem Ios. Scaligeri, quem citavit Schaefer. in Mel. crit. p. 6. „Τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus.“ In edd. Arc. et Kust. legitur ὑδραμεῖν. Paulo post pro ἀποφῆναι Scaliger sine causa vult ἀπέφηγε. Kiess.

CAP. X.

Ille vero voluntati eorum obsecutus pueris haec, vt aiunt, praecepit: vt neminem conuiciis lacesserent, nec conuiciantibus responderent: quin potius operam darent paediae, id est, literarum doctrinae, quae ab aetate puerorum nomen habet. Deinde monuit, a puero ad modestiam facto perfacile in omni vita saluum illibatumque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id aetatis aliter affecto; vel potius ne fieri quidem posse, vt qui a malo principio profectus sit, inoffenso pede ad finem vsque decurrat. Adiecit, ipsos diis esse dilectissimos; ideoque siccitate inuale-scente pueros a ciuitatibus ad pluuiam a diis impetrandam mitti, quippe quum hi maxime a diis audiantur, et soli perfecte puri in templis versandi facultatem consequantur; ideoque et hominum amantissimos

4) ἐκείνοις ὑπακούσαντος] Apud Arc. et Kust. est ἐκείνους, pro quo e Ciz. reposui ἐκείνοις. Porro Kusterus absque cunctatione scribi iubet, ἐκείνων ὑπακούσαντος, vel ἐπακούσαντος. Futurum ὑπακούσαντος etiam in marg. Spanh. notatum est. Mihi totus locus sic scribendus videtur: ὡς μάλιστα ἂν ἐκείνοις ὑπακούσαντος. *Kie ss.*

5) μόνοις] Ita Ciz., vt Desid. Herald. Animad. in Iambl. cap. V. pro μόλις, quod exhibent edd. Arc. et Kust., legendum censuerat. Frustra est Kusterus affirmans, nulla hic correctione opus esse. *Kie ss.*

Ἔρωτα, πάντας ζωγραφεῖν καὶ ποιεῖν τὴν τῶν
 παίδων ἔχοντας ἡλικίαν. συγκεχωρηθῆναι δὲ
 καὶ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων ⁶⁾ τινὰς τεθῆναι
 διὰ παῖδας· τὸν μὲν Πυθικόν, κρατηθέντος
 τοῦ Πύθωνος ὑπὸ παιδός· ἐπὶ παιδί δὲ τὸν ἐν
 Νεμέᾳ, καὶ τὸν ἐν Ἰσθμῷ, τελευτήσαντος Ἀρ-
 χεμόρου καὶ Μελικέρτου. χωρὶς δὲ τῶν εἰρη-
 μένων ἐν τῷ κατοικισθῆναι τὴν πόλιν τῶν
 Κροτωνιατῶν ἐπαγγεῖλασθαι τὸν Ἀπόλλω τῷ
 ἡγεμόνι τοῦ οἰκισμοῦ δώσειν γενεάν, εἰς ἀγά-
 53 γη τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν. Ἐξ ὧν ⁷⁾ δεῖν,
 ὑπολαβόντας, τῆς μὲν γενέσεως αὐτῶν πρόνοιαν
 πεποιθῆσθαι τὸν Ἀπόλλω, τῆς δὲ ἡλικίας ἀπαν-
 τας τοὺς θεοὺς, ⁸⁾ ἀξίους εἶναι τῆς ἐκείνων
 φιλίας. καὶ μελετᾶν ἀκούειν, ἵνα δύνωνται
 (40) λέγειν. ἔτι δέ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βα-
 δίζειν, ταύτην εὐθύς ἐξορμῶντας ⁹⁾ τοῖς ἐλη-
 λυθόσιν ἐπακολουθεῖν καὶ τοῖς πρεσβυτέροις
 μηδὲν ἀντιλέγειν. οὕτω γὰρ εἰκότως ὕστερον
 ἀξιῶσιν, μηδὲ ¹⁰⁾ αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους ἀν-
 ταδικεῖν. διὰ δὲ τὰς παραινέσεις ὁμολογεῖται

6) τινὰς] Haec vocula male deest in Ciz. vt in edit.
 Arc. Paulo inferius pro τῷ ἡγεμόνι in Ciz. est τὸν
 ἡγεμόνα. De formula στεφανίτης ἀγών v. Ernest. ad
 Xen. Mem. III, 7. 1. et Siebelis. ad Hellen. not. p.
 156. Kiess.

7) δεῖν] Reposui lectionem notatam in margine Spanh.
 pro hac, ἐξ ὧν ὑπολαβόντας δεῖν. De qua Kusterus
 recte iudicabat, voculam δεῖν superuacaneam esse, nec
 intelligi, quid ad huius loci sensum faceret. At ver-
 bis transpositis δεῖν coniungendum est cum ἀξίους εἶ-
 ναι. Kiess.

deos, Apollinem et Cupidinem, puerili specie pictos repraesentari. Propter pueros etiam ludos quosdam, in quibus victores coronantur, edi in confesso esse: Pythicos quidem propterea, quod Pythonem puer occidit; Nemeos vero et Isthmicos ob mortem Archemori et Melicertae. Praeterea quum vrbs Crotoniatarum in eo esset, vt conderetur, Apollinem duci coloniae sobolem promississe, si novos in Italiam colonos deduceret: vnde reputantes, natiuitatis ipsorum Apollinem, aetatis autem omnes pariter deos curam gessisse, par esse, vt se dignos eorum amicitia praestent. Porro meditentur audire, vt possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi sequantur eos, qui eo perueniunt, nec vnquam senioribus obloquantur. Ita in posterum iure merito ipsos quoque exacturos, vt ne a iunioribus iniuria afficiantur. His praeceptis meruit, vt

8) ἀξίους εἶναι τῆς ἐκ.] Est oratio hiulca, quam sic supplere poteris: διὲν ἀξίους αὐτοὺς παρέχειν τῆς ἐκείνων φιλίας. Sic sensus erit planissimus. *Kust.* Locutus sanus est. *Kiess.*

9) τοῖς ἐλλυθόσιν] Scilicet εἰς τὸ γῆρας. Male Obrechtus: qui praecesserunt. *Kiess.*

10) αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους] Male antea casu datiuo, αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις. *Kust.* In ced. Ciz. est, μηδὲ αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις ἀντιδικεῖν. Hoc ἀντιδικεῖν corruptum est e genuina lectione ἀνταδικεῖν, quam restitui-mus. *Kiess.*

παρασκευάσαι, μηδὲνα τὴν ἐκείνου προσηγορίαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὸν καλεῖν.

K E Φ. ιά.

54 Ταῖς δὲ γυναιξίν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν ἀποφήνασθαι λέγεται, πρῶτον μὲν, καθάπερ, ἑτέρου μέλλοντος ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσθαι τὰς εὐχάς, ¹⁾ βούλονται ἂν ἐκεῖνον εἶναι καλὸν καγαθόν, ὥς τῶν θεῶν τούτοις προσεχόντων οὕτως αὐτὰς περὶ πλείστου ποιῆσθαι τὴν ἐπιείκειαν, ²⁾ ἵν' ἐτοίμως ἔχωσιν αὐτοὺς ταῖς εὐχαῖς ὑπακουσομένους. ἔπειτα, τοῖς θεοῖς προσφέρειν ἃ μέλλουσι, ταῖς χερσίν ³⁾ αὐτὰς ποιεῖν καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τοὺς βωμοὺς προσεγγεῖν, οἷον πόπανα καὶ ψαιστὰ καὶ κηρία καὶ λιβανωτόν· φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ ⁴⁾ τὸ δαιμόνιον μὴ τιμᾶν, μῆδ' ὥς οὐδέποτε πάλιν (41) προσιούσας ἐνὶ καιρῷ πολλὰ δαπανᾶν. περὶ δὲ τῆς πρὸς τοὺς ἄνδρας ὁμιλίας κελεῦσαι κατανοεῖν, ὅτι συμβαίνει καὶ τοὺς πατέρας ⁵⁾ ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως παρακεχωρηκέναι μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι τοὺς γεγαμηκότας ἢ τοὺς τεκνώσαντας αὐτούς. διὸ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲν

1) βούλονται] In Ciz. βούλονται, sine apostropho. Kiess.

2) ἵν' ἐτοίμως κ. τ. λ.] In Ciz. exciderunt hae quatuor syllabae, ἔχωσιν αὐ. Kiess.

3) αὐτὰς] In Ciz. αὐται, in edit. Arc. αὐταί. Kiess.

4) τὸ δαιμόνιον] Ita recte Ciz. et Par. secundum marg. Spanh. pro τῷ δαίμονι, quod habent edd. Arc. et

nemo illum suo nomine, sed *dium* omnes appellarent.

C A P. XI.

Apud vxores vero de sacrificiis disse-
ruisse fertur, primum quidem, sicut alium,
qui pro ipsarum salute vota conciperet,
bonum honestumque esse velint, quia diis
tales acceptiores credunt; ita ipsas debere
plurimum facere animum aequitati mode-
stiaeque deditum, vt eo magis a diis exau-
direntur. Deinde diis offerrent, quae suis
ipsae manibus elaborassent, eaque sine mi-
nisterio seruorum aris admouerent, vt pla-
centas, liba, fauos et thura: caede vero et
sanguine deum ne colerent: nec tam multa
vno tempore offerrent, vt denuo nunquam
accessurae videantur. Quod autem attinet
earum cum maritis commercium, diligenter
considerare iussit, parentes illarum sexui
libenter concedere, vt plus diligant maritos,
quam illos ipsos, qui vitae iis auctores sint.
Ideoque recte facturas, si vel plane non

Kust. Reinesius verba τῷ δαίμονι τιμῆν explicabat
θύειν. Kiess.

- 5) ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως] Haec in margine Cod.
Ciz. his verbis explicantur: ἐπὶ τῶν θυγατέρων. Signi-
ficat φύσις h. l. *sexum*, vt apud Thucyd. II, 45. fin.
videturque apud Xenoph. de Rep. Lac. III, 5. vera
lectio esse: — ὅτι τὸ ἄρρεν φύλον — ἰσχυρότερόν ἐστι
τῆς θηλείας φύσεως. Kiess.

ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἢ τότε νομί-
 55 ζειν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων ⁶⁾ ἡττηθῶσιν. Ἐπι
 δὲ τὸ περιβόητον γενόμενον ἀποφθέγξασθαι
 κατὰ τὴν σύνοδον, ⁷⁾ ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοι-
 κοῦντος ἀνδρὸς ὁσιόν ἐστιν αὐθημερὸν προσ-
 εῖναι τοῖς ἱεροῖς, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ προσήκοντος,
 οὐδέποτε. παραγγεῖλαι δὲ καὶ κατὰ πάντα τὸν
 βίον αὐτάς τε εὐφημεῖν, ⁸⁾ καὶ τοὺς ἄλλους
 ὁρᾶν, ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσουσι· καὶ
 τὴν δόξαν τὴν διαδεδομένην μὴ καταλύσωσι,
 (42) μηδὲ τοὺς μυθογράφους ⁹⁾ ἐξελέγξωσιν, οἱ
 θεωροῦντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην ἐκ
 τοῦ ¹⁰⁾ προσέεσθαι μὲν ἀμάρτυρον τὸν ἱμα-

6) ἡττηθῶσιν] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. vitiose ἡττήθωσιν. Paulo post in. Ciz. ante περιβόητον deest τό. Kiess.

7) ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοικ.] Infra, Num. 132. Apophthegma hoc Theanoni Pythagoricae tribuitur: vbi vide quae notauimus. Kust.

8) καὶ τοὺς ἄλλους ὁρᾶν] Est locus obscurus, et, vt mihi videtur, corruptus, quem sic legendum puto: καὶ τοὺς ἄλλους ὁρᾶν, ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσουσι· et vt aliis ea faciant, quae ipsae pro se a diis expetiturae sint. Ὁρᾶν τινὰ ἀγαθὸν vel κακόν, aliquem beneficio vel maleficio afficere, est phrasis apud Graecos notissima. Deinde τὸ ὁρᾶν et ὁρᾶν loca interdum apud scriptores commutant, vt apud Suidam in Ὁργεῶνας: vbi vide quae notauimus. Porro εὐφημεῖν, quod vulgo linguis fauere, vel bona verba dicere, significat, interdum etiam sumitur pro precari, vel precibus a diis aliquid expetere: quod tum potissimum, cum precamur, bona verba dicere soleamus. Certe εὐφημία pro precibus sumitur apud Platonem Aloib. II. (p. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo Ammonis, quod illic refertur: Βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά. Malle se

refragentur maritis, vel iis si cedant, tum se vicisse existiment. In isto conventu fertur etiam pronuntiasse illud plurimorum sermonibus iactatum; nempe, vxorem a marito suo surgentem salua pietate ad sacra eadem die se conferre posse, ab alieno autem viro nunquam. Insuper praecepit feminis, per totam vitam bene ominatis verbis vti, et efficere, vt alii de ipsis bene loquantur: nec passim vulgatam gloriam aboleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, quum mulierum iustitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes

Lacedaemonium εὐφημίαν, quam cuncta Graecorum templa. Addit ibidem Plato: τὴν γοῦν εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεός, ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Εὐφημίαν nihil aliud deus appellare videtur, quam vota illorum et preces. Haec afferre volui ad locum obscurum partim illustrandum, partim emendandum. Quod si quis his veriora et meliora promere potuerit, nemo me citius in eius sententiam concedet. Kust. Leniore medicina hic locus sanari posse videtur, ita quidem, vt scribatur: καὶ τοὺς ἄλλους ὁρᾶν, ὅπως αὖ περὶ αὐτῶν (pro ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν) εὐφημήσουσι. praecepit feminis, vt omni vita bene ominatis verbis vterentur de aliis, atque viderent, vt et ceteri vicissim de ipsis eiusdemmodi verbis vterentur. Kiess.

9) ἐξελέγξουσιν] In marg. Spanhem. notatum est ἐξελέγξουσιν. Kiess.

10) προῖσθαι μὲν ἀμαρτυρον] Lego, προῖσθαι μὲν ἀμαρτύρως. Kust. Προῖσθαι haud dubie verum, non item ἀμαρτύρως. — In Ciz. est μετὰ ἀμαρτύρων. Paulo post pro ἄλλῳ malim ἄλλη· nam feminae sibi inuicem vestes commodant. — Verba proxima in Ciz. inuerso ordine sunt posita, δέη χοῆσαι. Ibidem est δικαίως pro δίκας, quod Reinesius correxit. Kiess.

τισμόν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν τινὲ ἄλλω δέη
 χρῆσαι, μὴ γίνεσθαι δὲ ἐκ-τῆς πίστεως δίκας,
 μὴδ' ἀντιλογίας, ¹¹⁾ ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυναῖ-
 κας ἐνὶ κοινῷ πάσας ὀφθαλμῷ χρωμένας διὰ
 τὴν εὐχερῇ κοινωνίαν· ὅπερ ἐπὶ τοὺς ἄρρενας
 μετατεθέν, ¹²⁾ ὥς ὁ προλαβὼν ἀπέδωκεν εὐ-
 κόλως καὶ ἐτοίμως τῶν ἑαυτοῦ μεταδιδούς,
 οὐδένα ἂν προσδέξασθαι λεγόμενον, ὥς μὴ
 56 οἰκείον αὐτῶν τῇ φύσει. Ἔτι δὲ τὸν σοφώτα-
 τον τῶν ἀπάντων λεγόμενον καὶ συντάξαντα
 τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σύνολον
 εὐρετὴν καταστάντα τῶν ὀνομάτων, εἴτε θεόν,
 εἴτε δαίμονα, εἴτε θεῖόν τινα ἄνθρωπον, συνι-
 δόντα, ¹³⁾ ὅτι τῆς εὐσεβείας οἰκειότατόν ἐστι
 τὸ γένος τῶν γυναικῶν, ἐκάστην τὴν ἡλικίαν
 αὐτῶν συνώνυμον ποιήσασθαι θεῷ, καὶ κα-
 λέσαι τὴν μὲν ἄγαμον, Κόρην, τὴν δὲ πρὸς
 ἄνδρα δεδομένην, ¹⁴⁾ Νύμφην, τὴν δὲ τέκνα

11) ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de
 Phorcynis filiabus, cuius meminerunt Palaephatus de
 Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredibil. cap. 13.
 Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. et alii.
 Kust. Conf. Tzetz. Schol. in Lycophron. Vol. II.
 p. 824. sqq. Edit. Müll. Kiess.

12) ὥς ὁ προλαβὼν ἀπ.] Est locus obscurus et ὕπον-
 λος, ex quo me non satis expedio. Aliqua saltem in
 his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legeris:
 οὐδένα προσδέξασθαι τὸ λεγόμενον, ὥς μὴ οἰκείον αὐτὸ τῇ
 φύσει. Kust. Locus sanus est, modo ex Arcerii
 editione retineatur αὐτῶν, scil. ἄρρένων, pro αὐτόν, quod
 cum Kustero praebebat Cd. Ciz. Sententia est: Quod ad
 mares translatum, quasi is, qui prior aliquid accepit,
 hoc ita reddat, ut de suis promittat ac facile impertiat, hoc

et ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites et iurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam vno communi oculo vsam esse, occasione sumta a facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum ad virilem sexum translatum, ac si qui commodato accepit, reddat et ipse lubenter, promteque res suas commodans, hoc si affirmaretur, neminem probaturum esse, vtpotè a sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, et vt paucis complectar, nomina primus inuenit, siue deus ille, siue daemon, siue diuinus homo fuerit, animaduertisse foemineum genus pietati iunctissimum, id eoque quamlibet eius aetatem fecisse deo cognominem, dum innuptam nominauit *Coren*, i. e. Proserpinam; nuptam viro, *Nym-*

si diceretur, neminem probaturum esse, quippe non conueniens marium naturae. Αιγόμενον poterat omitti, quum praecessisset μετατεθέν· sed additum est propter verba interiecta. — Pro προςδέξασθαι in Ciz. est προδέξασθαι. Kiess.

13) ὅτι] Ita Kusterus. In Ciz. et edit. Arc. διότι, aequo recte. Paulo post in Ciz. est ἐκάστω pro ἐκάστην. Ceterum hic locus non conuenit cum aliis, vbi Pythagoras dixisse fertur, *ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀνθρώπος*. Conf. Iamblich. in hoc libr. sect. 82. Aelian. V. H. IV. 17. ibique Perizon. Add. Meiners. p. 554. Kiess.

14) Νύμφην] Haec vox in priore Edit. deest, quam ex MS. reuocauimus. Kust. Cuper. p. 271. opinabatur, excidisse γαμήτην, sumta appellatione a Iunone, quae

(43) γεννησαμένην, Μητέρα, τὴν δὲ παῖδα ἐκ παίδων ἐπιδοῦσαν κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον, Μαῖαν· ᾧ σύμφωνον εἶναι τὸ καὶ τοὺς χρησμοὺς ἐν Δωδώνῃ καὶ Δελφοῖς δηλοῦσθαι διὰ γυναικός. Διὰ δὲ τῶν εἰς τὴν εὐσέβειαν ἐπαίνων πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν κατὰ τὸν ἱματισμὸν τηλικαύτην παραδέδοται κατασκευάσαι τὴν μεταβολήν, ὥστε τὰ πολυτελῆ τῶν ἱματίων μηδεμίαν ἐνδύεσθαι τολμᾶν, ἀλλὰ θείναι πάσας εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν πολλὰς μυριάδας
 57 ἱματίων. Αἴγεται δὲ καὶ τοιοῦτόν τι διελθεῖν, ὅτι περὶ τὴν χώραν τῶν Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς μὲν ¹⁵⁾ ἀρετὴ πρὸς γυναῖκα διαβεβόηται, Ὀδυσσεὺς οὐ δεξαμένου παρὰ τῆς Καλυψοῦς ἀθανασίαν ἐπὶ τῷ τὴν Πηνελόπην καταλιπεῖν. ¹⁶⁾ ὑπολείποιτο δὲ ταῖς γυναῖξιν, εἰς τοὺς ἄνδρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγαθίαν, ὅπως εἰς ἴσον ¹⁷⁾ καταστήσῃ τὴν εὐλογίαν. ἁπλῶς δὲ μνημονεύεται, διὰ τὰς εἰρημένους ἐντεύξεις περὶ Πυθαγόραν οὐ μετρίαν τιμὴν καὶ σπουδὴν καὶ κατὰ τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν γενέσθαι, καὶ διὰ τὴν πόλιν περὶ τὴν Ἰταλίαν.

cognominabatur Γαμηλία, vt patet ex Aristidia hymno in Iouem. Hinc dii Gamelii apud Augustin. in libris de Civ. dei. Kiess.

15) ἀρετῇ] In priore Edit. est ἀρετὴν: at in MS. ἀρετῇ: quod in ἀρετῇ mutandum esse quivis facile videt. Kust. Paulo post in Ciz. est ἐπὶ τό. Kiess.

pham; liberos *enixam*, *Matrem*; auiam *Dorica* dialecto, *Maiam*. Cui consonum esse, quod per mulierem Dodone et Delphis oracula edantur. His a pietate arcessitis laudibus effectam esse aiunt tantam immutationem, vt vilioribus vestimentis assumptis pretiosa non amplius auderent induere mulieres, sed omnes in templo Iunonis consecrarent aliquot pretiosarum vestium myriades. Fertur hoc quoque oratione sua exsecutus, circa regionem Crotoniatarum celebratam esse fidem mariti erga vxorem, eo quod Vlysses non acceptauerit immortalitatem a Calypsone ea conditione oblatam, vt Penelopen desereret. Restare igitur, vt vxores maritis suam praestent virtutem, adeoque pari laude viris se exaequent. His alloquiis Pythagorae non parum honoris studiique Crotone, et per hanc urbem in Italia partum esse asseueratur.

16) ὑπολείπειτο] Hic optatius eadem ratione est positus, qua in locis allatis a Schaefero in Melet. crit. p. 102. Insignis eiusdem generis locus reperitur apud Stobaeum Ecl. phys. P. I. p. 208. vbi pro βλάπτουεν scribendum βλάστοιεν cum Wyttenbachio in Nota addita Mahnii dissertationi de Aristoxeno, p. 87. ed. Lips. Kiess.

17) καταστήσῃσι] In Ciz. καταλύσῃσι. Ibidem paulo post deest καί, quod post σπουδῇ in edd. Arc. et Kust. legitur. Kiess.

Κ Ε Φ. ιβ.

58 *) Λέγεται ¹⁾ δὲ Πυθαγόρος πρῶτος φι-
λόσοφον ἑαυτὸν προσαγορεύσαι, ²⁾ οὐ καινοῦ
(44) μόνον ὀνόματος ὑπάρξας, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα
οἰκείον προεκδιδάσκων χρησίμως. ³⁾ εἰκέναι
γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων πά-
ρόδον τῷ ἐπὶ τὰς πανηγύρεις ἀπαντῶντι ὁμίλῳ.
ὥς γὰρ ἐκεῖσε παντοδαποὶ φοιτῶντες ἄνθρωποι

*) Sectiones 58. et 59. neque cum antecedentibus, neque cum sequentibus cohaerent. Vtramque suspicari licet sumtam esse ex Heraclide Pontico, qui auctoribus Cicerone et Diogene Laertio statuit, hanc Pythagoram habuisse opportunitatem philosophum se appellandi, et philosophiae Pythagoreae vere fuisse eam indolem, quae ei hoc loco tribuitur. Meiners. p. 276.

1) Λέγεται] Ciz. cum Arcer. habet λέγει. Kiess.

2) οὐ καινοῦ] MS. habebat, οὐ καινῶ (etiam Cd. Ciz. Kiess.): sed supra e adscripta erat diphthongus αι; ut scilicet sphalma librarii corrigeretur. Arcerius (qui in textu dedit οὐκ ἐνοῦ, Kiess.) οὐ καινῶ scribendum putabat: sed in quo mire fallitur. Kust.

3) εἰκέναι γὰρ ἔφη τ.] Pulcherrimum hunc locum ab Heraclide Pontico Iamblichum sumpsisse, discimus ex Cicerone Tusc. Quaest. lib. V. 3. ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba Ciceronis, quoniam apprimè huc faciunt, praetermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem (Pythagoram), ut scribit auditor Platonis, Ponticus Heraclides, Phliuntem ferunt venisse, eumque cum Leonte principe Phliasiarum docto et copiose disseruisse quaedam: cuius ingenium et eloquentiam cum admiratus esset Leon, quaesivisse ex eo, qua maxime arte confideret; at illum, artem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem, quaesivisse, Quinam essent Philosophi, et quid inter eos et reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum et mercatum eum, qui*

C A P. XII.

Fertur autem Pythagoras primus se appellasse philosophum, ita quidem, ut non tantum nouum nomen introduceret, sed etiam rem nomini conuenientem ante utiliter edoceret. Nam hominum in hanc vitam ingressum similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii generis illuc confluunt undique homi-

haberetur maximo ludorum apparatu, totius Graeciae celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitatis gloriam et nobilitatem coronae peterent, alii emendi aut vendendi quaestu ducerentur; esset autem quoddam genus eorum idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum nec lucrum quaererent, sed visendi causa venirent, studioseque perspicerent, quid ageretur, et quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex vrbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita et natura profectos, alios gloriae seruire, alios pecuniae; raros esse quosdam, qui caeteris omnibus posthabitis rerum naturam studiose intuerentur: hos se appellare sapientiae studiosos: id est enim Philosophos: et ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirerent, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum cognitionemque praestare. Vide etiam Laertium in Pyth. Num. 8. Kust. Add. Garve in not. ad interpretat. german. Aristotel. Ethic. Vol. I. p. 435. sq. et Meiners. libr. saepius cit. p. 513. sqq. quorum hic censet, Heraclidem illam similitudinem sumsisse de poeta Alexide, cuius hi versus seruari sunt apud Athenaeum XI. 9. p. 465.

*ἔγνωκα γοῦν οὕτως ἐπισκοποῦμενος,
εἶναι πανιῶδη πάντα τὰνθρώπων ὅλως·
ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς αἰεὶ,
τοὺς ζῶντας ὥσπερ εἰς πανήγυριν τινα
ἀφιγμένους κ. τ. λ.*

Kiess.

ἄλλος κατ' ἄλλου χρεῖαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμοῦ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπεμπολῆσαι τὸν φόρτον ἐπειγόμενος, ὁ δὲ δόξης ἕνεκα ἐπιδειζόμενος ἤκει τὴν ῥώμην τοῦ σώματος· ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τό γε ἐλευθεριώτατον, 4) συναλιζόμενον τόπων θέας ἕνεκα (45) καὶ δημιουργημάτων καλῶν καὶ ἀρετῆς ἔργων καὶ λόγων, ὧν αἱ ἐπιδείξεις εἰώθεσαν ἐν ταῖς πανηγύρεσι γίνεσθαι· οὕτω δὴ καὶ τῷ βίῳ παντοδαποὺς ἀνθρώπους ταῖς σπουδαῖς εἰς ταὐτὸ συναθροίζεσθαι. τοὺς μὲν γὰρ χρημάτων καὶ τρυφῆς αἰρεῖ πόθος, τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἵμερος, φιλονεικίαι τε δοξομανεῖς κατέχουσιν. εἰλικρινέστατον δὲ εἶναι τοῦτον ἀνθρώπου τρόπον, τὸν 5) ἀποδεξάμενον τὴν τῶν καλλίστων θεωρίαν, ὃν καὶ προσονομά-
 59 ζειν φιλόσοφον. Καλὴν μὲν οὖν εἶναι τὴν τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦ θέαν, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ φορουμένων ἀστέρων, εἴ τις καθορώῃ τὴν τάξιν· κατὰ μετουσίαν μέντοι τοῦ πρώτου καὶ τοῦ νοητοῦ εἶναι αὐτὸ τοιοῦτον. τὸ δὲ πρῶτον

4) συναλιζόμενον] Sic recte Codex MS. pro συναλιζόμενον: quod prior Edit. habet. Observavi autem, vt obiter hoc moneam, vocem ἀλίσσθαι apud alios etiam scriptores non raro ab imperitiis librariis in αὐλίσσθαι mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, et inuita quidem literarum serie, antea legebatur, Συναλισθείσης, pro Συναλισθείσης: itemque Συνηλίζοντο, pro Συνηλίζοντο: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restitimus. Apud Scholiasten Homeri quoque ad Il. β. v. 303. vbi de Aulide agit, αὐλισθῆναι

nes, aliusque alium sibi finem propositum habet; hic pecuniae lucrique causa merces diuenditurus, ille gloriam edito roboris specimine quaesiturus venit; estque etiam tertium eo conuenientium genus, homines ingenui et conditionis liberalioris, naturam locorum, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinaeque specimina in huiusmodi nundinis ostendi solita contemplaturi: ita etiam in vita humana diuersorum studiorum in vnum fieri conspirationem. alios enim pecuniae et luxus capi desiderio; alios magistratus locumque principem appetere, quos insederit insana de gloria contentio: sincerissimam vero hominum nationem esse, quae rerum pulcherri-
marum contemplatione occupatur, et venit *philosophi* nomine. Itaque pulchrum quidem esse, vniuersum coelum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat; hancque pulcritudinem prouenire a participatione essentiae primi illius entis, quod mente tantum compre-

habes pro ἀλυσθῆναι. vt ad Suidam etiam monuimus. *Kust.* Conf. Schaeff. ad Gregor. Corinth. p. 915. In Cd. Ciz. est συναλιζόμενον. Ibidemque paulo post φιλονικίαν τε. *Kiess.*

- 5) ἀποδεξάμενον] Sic habet MS. At prior Edit. minus recte, ἀποδειξάμενον. *Kust.* "Ον, quod sequitur, non ad ἄνθρωπον, sed ad τρόπον est referendum: nam φιλόσοφος hic adiectiue capiendum. *Kiess.*

ἦν ⁶⁾ ἐκείνῳ, ἡ τῶν ἀριθμῶν τε καὶ λόγων φύσις δι' ἀπάντων διαθέουσα, καθ' οὓς τα πάντα ταῦτα συντέτακται τε ἐμμελῶς, καὶ κεκόσμηται πρεπόντως· καὶ σοφία μὲν, ἡ τῶ ὄντι ἐπιστήμη τις ἡ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεῖα καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὁσαύτως ἔχοντα ⁷⁾ ἀσχολουμένη, ὧν με-
 (46) τοχῇ καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλὰ· φιλοσοφία δὲ, ἡ ζήλωσις τῆς τοιαύτης θεωρίας· καλὴ μὲν οὖν καὶ ⁸⁾ αὕτη παιδείας ἦν ἐπιμέλεια, ἡ συντείνουσα αὐτῷ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. . ιγ.

60 ^{*}) Εἰ δὲ καὶ πιστευτέον τοσοῦτοις ¹⁾ ἰστορήσασι περὶ αὐτοῦ, παλαιοῖς τε ἅμα οὖσι καὶ ἀξιολόγοις, μέχρι τῶν ἀλόγων ζῶων ²⁾ ἀναλυτικόν τι καὶ νουθετικὸν ἐκέκτητο Πυθαγόρας

6) ἐκείνῳ] Id est, Pythagorae. Sic scripsi pro ἐκεῖνό, quod antea incommode legebatur. — Paulo post pro δι' ἀπάντων, quod dederunt Arc. et Kust., in Ciz. est διὰ πάντων. Kiess.

7) ἀσχολουμένη· ὧν μετ.] Antea corruptissime, ἀσχολουμένην· ὧν μετοχή καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλεῖ. Menda haec clarissima iam ante etiam correxerant Arcerius et Desid. Heraldus. Caeterum cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. XXIX. num. 159. ubi doctrina haec Pythagoreorum pluribus exponitur. Kust. In antecedentibus Ciz. bene τὰ πρῶτα. At idem deinceps male κατὰ αὐτά, et φιλοσοφίαν. Kiess.

8) αὕτη] Ita recte Ciz. pro αὐτῇ, quod habent edd. Arc. et Kust. Kiess.

*) Paragraphi 60 — 63. quibus eadem continentur, quae

henditur. Primum vero illi erat natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam haec vniuersa eleganter ordinata, et prout decebat, ornata sunt: et sapientia quidem, vera scientia quaedam, quae versatur circa pulchra, eaque prima, diuina et incorruptibilia, quae eodem semper modo se habent, et ob quorum communionem etiam caetera pulchra quis dixerit: philosophia vero, huius contemplationis affectatio. Vnde et haec ipsa institutionis cura pulchra erat, quae a Pythagora hominibus corrigendis destinata erat.

C A P. XIII.

Si porro fides habenda est tot antiquis simul et egregiis viris, qui de eo scripserunt, habuit Pythagorae oratio aliquid, quod vsque ad animalium ratione destitutorum informationem et admonitionem se

Porphyrius (S. 23. sqq.) e Nicomacho refert, a Iamblichio aut e Porphyrio aut e Nicomacho exscriptae sunt. Meiners. p. 276.

- 1) ἱστορήσασι] Ciz. vt Arc. ἱστορήσαι. Kiess.
- 2) ἀναλυτικόν] Pro hoc vocabulo, quod et ipsum est corruptum, in Ciz. est ἀναλῆτικον. Rittershus. ad Porphyr. p. 31. rectius legi putat παρακλητικόν, quod Kustero in Praefat. non displicet. Ego vero nullus dubito, quin vera lectio sit ἀνακλητικόν, reuocandi vim habens. — Formam ρουθιτικός Schneiderus in lexico suo reiecit prae altera ρουθειτικός, idque recte, vt mihi videtur; nam illud foret a ρουθῆω, quale verbum graeca lingua ignorat. Kiess.

ἐν τῷ λόγῳ, διὰ τούτου συμβιβάζων, 3) ὡς διδασκαλία πάντα περιγίγνεται τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου καὶ τοῖς ἀνημέροις τε καὶ ἀμοιρεῖν λόγου νομιζομένοις. 4) τὴν μὲν γὰρ Δαννίαν ἄρκτον, χαλεπώτατα λυμαινομένην τοὺς ἐνοίκους, κατασχών, ὥς φασι, καὶ ἐπαφησάμενος χρόνον συχνὸν 5) ψωμίσας τε μάζην καὶ ἀκροδρῦοις, καὶ ὀρκώσας μηκέτι ἐμψύχου καθάπτεσθαι, ἀπέλυσεν. ἡ δὲ εὐθύς εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς ὄρυμους 6) ἀπαλλαγεῖσα οὐκέτ' ἔκτοτε ὥφθη τοπαράπαν ἐπιούσα οὐδὲ ἀλόγῳ ζῶν. 61 Βοῦν δὲ ἐν 7) Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμίγει νομῇ (47)

3) ὡς διδασκαλία πάντα περιγ.] Est locus intricatus, nec satis planus; quoniam διδασκαλία tam casu recto, quam dativo hic accipi posse videtur. Si casu dativo, sensus erit, per doctrinam omnia contingere mente praeditis, siue, per doctrinam omnia consequi mente praeditos: sin casu recto, scribendum erit, πάντων περιγίγνεται ἐν τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου γε καὶ ἐν τοῖς ἀνημέροις, etc. *Doctrina omnia superat*, vel *domat*, in iis, qui mente praediti sunt; imo etiam in feris animalibus, etc. Posterius placet. Id tantum adhuc moneo, me vocem πάντα, quae in priore Edit. deest, ex MS. addidisse. K. et st. Neque Obrechtii neque Kusteri opera in expediendo hoc loco satis feliciter versata esse videtur. Ille in eo erravit, quod λόγον vertit philosophiam, et verba διὰ τούτου συμβιβάζων, quo ipso confirmavit. Λόγος enim hic non nisi orationem significare potest, et συμβιβάζω est *demonstro*, *doceo*, qua vi hoc verbum apud scriptores seriores saepius usurpatur. Lectio πάντων notata est in marg. Spanhem., in Ciz. autem est διδασκαλία πάντα. Quamobrem si legitur, διὰ τούτου συμβιβάζων, ὡς διδασκαλία πάντων — ὅπου γε, κ. τ. λ. sensus est: *habebat in oratione Pythagoras vim, vel feras a laedendo reuocandi et admonendi, hac re demonstrans, institutionem*

extenderet: qui propterea confirmavit, doctrina in hominibus mente praeditis cuncta domari, quandoquidem in feris quoque animalibus et quae rationis expertia putantur. Nam Dauniam vrsam, grauissime incolas infestantem, Pythagoras detinuit, vt aiunt, et satis diu manu demulsit, offaque et fructibus arboreis refocillatam, et iureiurando adactam, ne viuientia amplius attingeret, dimisit. Illa vero statim in montes et sylvas se abdidit, et in posterum non est visa in vllum pecus feramque irruere. Quum vero bouem Tarenti inter pascendum viri-

omnia vincere in hominibus mente praeditis, quum idem iam in feris valeat. Sin legitur διδασκαλία πάντα, sententia aliquantum mutatur, nec tamen adeo, vt non et ipsa huic loco bene conueniat. Quemadmodum autem non necesse est, cum Kustero post περιγίνεται et καὶ inseratur ἐν, ita idem vir doctus rectissime scribit ὅπου γε. Kiess.

4) τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλ.] Haec et quae sequuntur vsque ad finem fere capitis, leguntur etiam apud Porphyrium Num. 23. 24. etc. vnde Iamblichus ea mutuatus est. Kust. In Ciz. δαύνιαν. Kiess.

5) ψωμίας] In Ciz. ψωμίας. Ibidem ante ὀρκώσας, vt in Arc. editione, deest καὶ. Kiess.

6) ἀπαλλαγῆσα] Ciz. ἀπαλλαγῆσα. Idem deinceps pro ἐκ τοῦτου, quam lectionem primus Arcerius ex ingenio intulit, habet ἐκτοτε: quod a me est restitutum. Kiess.

7) Τάραντι] In Ciz. et hic et infra Ταράντι. De vocab. παμμυγῆς conf. Stephan. Thes. in Ind. p. 1578. Sensus est: quum bouem in pascuo, quod herbas ex omni genere mistas praebebat, etiam virides fabas comedentem videret. Kiess.

καὶ κυάμων χλωρῶν παραπτομένην, τῷ βου-
κόλῳ παραστὰς συνεβούλευσεν εἰπεῖν τῷ βοῖ
τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι. προσπαίξαντος δὲ αὐ-
τῷ τοῦ βουκόλου καὶ οὐ φήσαντος εἰδέναι
βοῖστί 8) εἰπεῖν, 9) εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσῶς
καὶ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῖ παραινεῖν.
προσελθὼν αὐτὸς 10) καὶ εἰς τὸ οὖς πολλὴν
ῥῆσιν προσψιθυρίσας τῷ ταύρῳ, οὐ μόνον τότε
αὐτὸν ἀμελλητὶ ἐκόντα ἀπέστησε τοῦ κυαμῶ-
νος, ἀλλὰ καὶ εἰσαυθις λέγουσι μηκέτι γεγεῦ-
σθαι κυάμων τοπαράπαν τὸν βοῦν ἐκείνον.
μακροχρονιώτατον δὲ ἐν τῇ Τάραντι κατὰ τὸ
τῆς Ἥρας ἱερὸν γηρῶντα διαμεμενηκέναι, τὸν
ἱερὸν 11) ἀνακαλούμενον Πυθαγόρου βοῦν ὑπὸ
πάντων ἀνθρωπίναις τροφαῖς σιτούμενον, ὥς
62 οἱ ἀπαντίωντες αὐτῷ προσώρεγον. 12) Ἀετὸν τε
ὑπεριπτάμενον Ὀλύμπιασι, προσομιλοῦντος αὐ-
τοῦ τοῖς γνωρίμοις ἀπὸ τύχης περὶ τε οἰωνῶν
καὶ συμβόλων καὶ 13) διοσημείων, ὅτι παρὰ

8) εἰπεῖν] Porphyrius rectius, λαλεῖν. Kust.

9) εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περισσ.] Lego et distingo: εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσὸν τὸ ἄλλῳ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῖ παραινεῖν. Sic sensus clarus. Kust. In Ciz. pro οἶδε est εἶδε. Forsitan auctor scripsit εἰδείη. Praeterea nihil in vulgata lectione mutandum est. Quum enim ad συμβουλεύειν intelligendum sit αὐτόν, i. e. ipsum Pythagoram: περισσῶς recte est positum. Kiess.

10) καὶ εἰς τὸ οὖς] Pro his quatuor oculis in Ciz. tantum legitur οὖς. Kiess.

11) ἀνακαλούμενον — σιτούμενον] Hic locus sic interpretungendus et scribendus videtur: ἀνακαλούμενον

des fabas promiscue edentem vidisset, bubulcum hortatus est, vt bouem fabis abstinere iuberet. At bubulcus irrisit eum, et se bouatim loqui posse negauit: si vero ipse eius rei facultatem haberet, superfluum esse, quod se hortetur; quin ipse potius bouem officii admoneret. Accessit igitur ad aurem bouis, multisque diu insusurratis non solum effecit, vt bos ille sua sponte statim fabis abstineret, verum etiam posthac nunquam fabas degustaret. Dein longo tempore Tarrenti vixit prope Iunonis templum iam vetulus, *Pythagorae bos* dictus, et ab obuiis omnibus cibis humano victui aptis alebatur. Ad haec Olympiae, quum forte discipulis exponeret, aues, omina, fulminumque ostenta a diis mitti verae pietatis amantibus, vt

Πυθαγόρου βοὴν ὑπὸ πάντων, καὶ ἀνθρώπων τροφὰς σιτοῦμενον. Etiam in Porphyrio est *τροφὰς σιτοῦμενον*, ex quo iam Scaliger nostro loco scripsit *ἀνθρώπων τροφὰς*. Atque dubito an nusquam occurrat *σιτῖσθαι τι* pro *σιτῖσθαι τι*. Vix enim pro datiuo afferri possunt loci, qualis hic est Xenoph. Cyrop. 8, 2, 3. — *συνέταξεν, ὅπως, οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τοῦτοις ὁμοίαι αἰὶ παρὰτίθετο αὐτῷ;* vbi datiuus positus est per visitatam Graecis attractionem. *Kiess.*

12) *Ἀείον τε*] Historiae huius meminit etiam Plutarchus in *Numa*, p. m. 65. et Aelian. *Var. Hist.* libr. IV. cap. XVII. *Kust.* In Ciz. male *Ὀλυμπίαισι* et *αὐτῷ*. *Kiess.*

13) *διασημείων*]. Male antea, *διὰ σημείων*; quod mendum etiam viderat Arcerius. *Kust.* In Ciz. *διασημείων*. *Kiess.*

θεῶν εἰδὼν ἀγγελίαι τινὲς ¹⁴⁾ καὶ αὐτοὶ τοῖς
ὡς ἀληθῶς θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, κατα-
(48) γαγεῖν λέγεται, καὶ καταψήσαντα πάλιν ἀφεῖ-
ναι. διὰ τούτων δὴ καὶ τῶν παραπλησίων
τούτοις δέδεικται τὴν Ὀρφείως ἔχων ἐν τοῖς
θηρίοις ἡγεμονίαν καὶ ¹⁵⁾ κηλῶν αὐτὰ καὶ κα-
τέχων τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς φωνῆς προῦ-
ούσῃ δυνάμει.

K E Φ. ιδ.

63 Ἀλλὰ μὴν ¹⁾ τῆς τε τῶν ἀνθρώπων ἐπιμε-
λείας ἀρχὴν ἐποιεῖτο τὴν ἀρίστην, ἥνπερ ἔδει
προειληφέναι τοὺς μέλλοντας καὶ περὶ τῶν
ἄλλων τὰ ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐναργέστατα
γὰρ καὶ σαφῶς ²⁾ ἀνεμίμνησκε τῶν ἐντυχα-
νόντων πολλοὺς τοῦ προτέρου βίου, ὃν αὐτῶν
ἡ ψυχὴ πρὸ τοῦ τῷδε τῷ σώματι ἐνδεθῆναι
πάσαι ποτὲ ἐβίωσε. ³⁾ καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμμι-
λέκτοις τεκμηρίοις ἀπέφαινε Εὐφορβον γε-
γονέναι, Πάνθου υἱόν, τὸν Πατρόκλου κατα-
γωνιστὴν· καὶ τῶν Ὀμηρικῶν στίχων μάλιστα

¹⁴⁾ καὶ αὐτοὶ] Sic etiam Porphyrius. At voces hae videntur esse superuacaneae: nisi quis forte καὶ αὐτοὶ legendum censeat, secundum opinionem viri docti, qui sic ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat. Kust. In Porphyrio est αἱ αὐταί. Emendationem καὶ αὐτοὶ probarem, si legeretur ἄγγελοι. Hinc pro καὶ αὐτοὶ legere malim καὶ ταῦτα, et quidem. In iis quae proxime sequuntur, scripsi καταγαγεῖν, quod cum Porphyrio Cd. Ciz. praebet. In edd. Arc. et Kust. est μεταγαγεῖν. Kiess.

¹⁵⁾ κηλῶν] Ita manifeste Ciz., quemadmodum vir do-

interpretes et quosdam velut internuntios, aquilam superuolitantem e sublimi deduxisse, manuque palpatam iterum dimisisse ferunt. His et aliis similibus demonstraui, se aequae ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuefacere, et vocis ore prolatae virtute subigere.

C A P. XIV.

Verum enim vero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quae praepararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui eius utebantur familiaritate, perspicue clarisque indiciis admonebat prioris vitae, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, iam olim peregerat: seque ipsum ex certis et indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum deuicit: atque inter Homeri versus

ctus ad marginem codicis Spanhem. emendauerat vitiōsum *κυκλῶν*, quod exstat in edd. Arc. et Kust. *Kiess.*

1) *τῆς τε*] Imo *τῆς γε* quanquam *γε* in nullo codice reperitur. *Kiess.*

2) *ἀνεμίμνησκε* — *πολλοὺς τοῦ πρ.*] Ex Porphyrio haec sumsit Iamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27. *Kust.* Deinceps Ciz. *αὐτὸν ἢ ψυχῇ.* *Kiess.*

3) *καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτ. τεκμ.*] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, *ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτως, τεκμηρίον ἐπέφαινε*, etc. *Kust.* De ipsa re conf. Tiedemann. p. 259. *Kiess.*

ἐκείνους ἐξύμνει, καὶ μετὰ λύρας ἐμμελέστατα
ἀνέμελπε, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνει τοὺς ἐπιτα-
φίους ἑαυτοῦ,

- (49) 4) Αἵματι οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοὶ θ', οἷ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφηνκοντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθελὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλλος ἀναβέβρυχεν ὕδαρ,
Καλόν, τηλεθάον, τὸ δὲ τε πνοιαί δονέουσαι
Παρτοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθεῖ λευκῷ.
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
Βόθρου τ' ἐξίστριψε καὶ ἐξέτανυσσ' ἐπὶ γαίῃ,
Τοῖον Πάνθου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱστορούμενα περὶ τῆς 5) ἐν Μυκῆναις
[ἀνακειμένης] σὺν Τρωϊκοῖς λαφύροις τῇ Ἀρ-
γείᾳ Ἡρᾷ Εὐφώρβου τοῦ Φρυγὸς τούτου ἀσπί-
δος 6) παρίεμεν ὡς πάνυ δημῶδη. πλὴν ὅγε
διὰ πάντων τούτων 7) ἐβουλόμην δεικνύναι
ἐκεῖνο ἔστιν· ὅτι αὐτός τε ἐγίνωσκε τοὺς προ-
τέρους ἑαυτοῦ βίους, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐπι-
μελείας ἐντεῦθεν ἐνήρχετο, ὑπομιμνήσκων αὐ-
τοὺς ἧς εἶχον πρότερον ζῶης.

- 4) Αἵματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum
Il. p. 51 — 60. In Ciz. πλοχμοὶ τε, tum pro ἐσφην-
κοντο ibidem haec leguntur: ἐνοίω πολλῶ ἐὺ ἥσκειντο
(in marg. Cd. Spanhem. εὺ ἥσκειντο). Denique ἐλέησε
pro ἐλαίης, et ἐξέτανυσσε γαίης. Kiess.

- 5) ἐν Μυκῆναις] Adde ex Porphyrio, ἀνακειμένης.
Kust. Propter verba τῇ Ἀργείᾳ Ἡρᾷ necessario ad-
dendum est ἀνακειμένης, quod in nullo Iamblichi co-
dice reperitur. Kiess.

inprimis laudabat, et ad lyram scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulcrales:

*Ast olli maduit fuso coma pulcra cruore,
Comtaque caesaries auro, argentoque reuincta.
Quale per aetatem viridantis germen olivae
Sedulus agricola in campo producit amoenus;
Quam rigat allapsu vicinae rivulus undae:
Et blandae mulcent animae clementibus auris,
Laetaque candenti vestit sese undique flore.
At si forte ruat vehementi turbine ventus;
Sternit humi affligitque ima de stirpe reuulsam:
Talem Panthoidem deiectum vulnere acerbo,
Atrides vita exutum spoliabat et armis.*

Quae vero traduntur de Phrygis huius Euphorbi scuto inter alia Troiana spolia Mycenis Iunoni Argivae dedicato, ut vulgaria praetermittimus. At enim quod per omnia isthaec indigitare volui, hoc est: et ipsum vitam suam anteactam cognovisse, et hominum informationem inde auspicatum esse, quod illis vitae prioris memoriam refricaret.

6) παρίεμεν] In Ed. Arc. erat παρίεμον, pro quo Ciz. cum Kustero legit παρίεμεν. In margine Spanhem. notatum est παρήσομεν, in quod etiam Loganus p. 94. inciderat. *Kiess.*

7) ἐβουλόμην] Sic scripsi cum Scaligero pro βουλόμενον, quod exstat in edd. Arc. et Kust. nec non in

Ciz. in quo est βουλομένων δεικνύναι. Kusterus malebat ἐβούλετο, minus commode. Denique Ciz. pro ἐνήχετο offert ἤχετο, quod verum esse existimo, quum ex vocabulo ἐντέθεν syllaba ἐν facile repetita lectionem ἐνήχετο procreasse videatur. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ιε.

64 *) 'Ηγούμενος δὲ πρώτην εἶναι τοῖς ἀν-
 (50)θρώποις τὴν δι' αἰσθήσεως ¹⁾ προσφερομένην
 ἐπιμέλειαν, εἴ τις καλὰ μὲν ὁρώη καὶ σχή-
 ματα καὶ εἶδη, καλῶν δὲ ἀκούοι ῥυθμῶν καὶ
 μελῶν, τὴν διὰ μουσικῆς παιδεύειν πρώτην
 κατεστέλλετο δια τε μελῶν τινῶν καὶ ῥυθμῶν,
 ἀφ' ὧν τρόπων τε καὶ παθῶν ἀνθρωπίνων ἰά-
 σεις ²⁾ ἐγίνοντο, ἁρμονίαι τε τῶν τῆς ψυχῆς
 δυνάμεων, ὥσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, συνήγοντο,
 σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατα-
 στολαὶ καὶ ³⁾ ἀφυγασμοὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπενο-
 οῦντο. καὶ νῆ Δία τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα λό-
 γου ἄξιον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεγο-
 μένας ⁴⁾ ἐξαρτύσεις τε καὶ ⁵⁾ ἐπαφὰς συνέτατ-

*) Quod sequitur fragmentum, complectitur sectiones a 64. ad 87. estque haud dubie sumtum e *Diogeno*. Quaecunque enim hic de Pythagoraeorum musica, explorationibus, vitae genere et classibus narrantur, ea et re et saepe etiam verbis conveniunt cum iis, quae Porphyrius sect. 13. 32 — 48. e Diogene repetiit. *Meiners*. p. 276. sq.

1) προσφερομένην] Ita scripsi pro προσφερομένην, mone[n]te etiam Kustero. Ciz. deinceps ἐπιμέλειαν. Cura autem, quae adhibetur per sensus, ea est, quae sensuum auxilio vitur. Minus accurate interpretatus est Obrechtus. *Kiess*.

2) ἐγίνοντο] Ciz. ἐγίγνοντο. *Kiess*.

3) ἀφυγασμοὶ] Ἐγιάζω est sanum reddo: unde ἀφυγιάζω et ἀφυγιάσμός: quamvis (fateor) sit vox insolens et Lexicis ignota. Hinc Arcerius et vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀφαγασμοὶ scribendum existimabant, ab ἀφαγιάζω. Sed Desid. Heraldus Animadv. in Iambl. c. VI. τὸ ἀφυγασμοὶ recte retinendum censet.

CAP. XV.

Quum vero existimaret, primo hominibus adhibendam esse doctrinam, quae sensu utatur; qualis est, quum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rhythmos et carmina elegantiora auribus haurit; proinde a Musica docendi fecit initium, modulationibus quibusdam et rhythmis, quibus mores atque affectus sanarentur, animi facultatum conuenientia primigena restitueretur, corporisque et animi morborum fuga medelaque ab eo excogitabatur: et sane commemoratione ante alia dignum est, eum discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos et attactus praescripsisse et

Nam et infra cap. XXV. Iamblichus noster voce ἀφνυλάζων utitur: ut idem Heraldus opportune monuit. *Kust.* Nihil est in composito ἀφνυλάζω, quo quis iure offendi possit. Praepositio ἀπό significat perfectionem, ut in ἀπεργάζεσθαι, perficere. De formula νῆ Δία, quae deinceps legitur, vid. Schaefer. *Melet. crit.* p. 62. Recurrit ea apud nostrum cap. XVII. sect. 74. cap. XXVI. s. 115. cap. XXIX. sect. 162. Adde μὰ Δία, cap. XVI. sect. 70. *Kiess.*

4) ἐξάφρυνσις] Idem quod κατάφρυνσις: qua voce Noster utitur infra, initio capitis XVI. Quid autem Pythagorei appellauerint κατάφρυνσις, docet Noster infra cap. XX. num. 95. *Kust.*

5) ἐπαφή] Ad illustrandum usum vocabuli ἐπαφή, quo est contrectatio rei motae motus inhibendi causa, conf. locus *Protrept.* p. 336. χρή οὖν ἐν νηνεμῇ καθιστάναί τὴν ψυχὴν, ἀποστρέφοντά τὴν ψυχὴν τοῦ θυμοῦ, ἐπιλαμβάνοντα αὐτοῦ πολλάνης, ὥςπερ ἔχοντα χαλκὸν ἀφῆ. *Kiess.*

τε καὶ συνηρμόζετο, δαιμονίως μηχανώμενος
 κεράσματα ⁶⁾ τινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ
 χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ῥαδίως
 εἰς τὰ ἐναντία ⁷⁾ περιέτρεπον καὶ περιῆγον τὰ
 τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως συνι-
 στάμενα καὶ ὑποφύμενα, λύπας καὶ ὀργὰς
 καὶ ἐλέους καὶ ζήλους ἀτόπους καὶ φόβους,
 (51) ἐπιθυμίας τε παντοίας καὶ θυμούς καὶ ὀρέ-
 ξεις καὶ χαννώσεις καὶ ⁸⁾ ὑπτιότηας καὶ σφο-
 δρότητας ἐπανορθούμενος πρὸς ἀρετὴν τούτων
 ἕκαστον διὰ τῶν προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ
 τινῶν σωτηρίων συγκεκραμένων φαρμάκων.
 65) Ἐπὶ τε ὕπνον ἐσπέρας τρεπομένων τῶν ⁹⁾ ὁμι-
 λητῶν, ἀπήλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν
 ταραχῶν καὶ ¹⁰⁾ ἐνηχημάτων, διεκάθαιρέ τε
¹¹⁾ συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν, ἡσυχους
 τε καὶ εὐονεῖρους, ἔτι δὲ μαντικούς τοὺς ὕπνους

6) τινῶν] Prior Edit. male τονῶν: quod Arcerius tonorum verterat. Kust. Pro ἐναρμονίων in Ciz., vt in Arc. edit., est ἐναρμονιών. Kiess.

7) περιέτρεπον καὶ περιῆγον] Potius numero singulari, περιέτρεπε καὶ περιῆγε. Refertur enim ad Pythagoram. Kust. Non certa est haec mutatio; nam verba referri possunt ad familiares, qui modulationibus istis vterentur. Atque sic Obrechtus locum cepit. Kiess.

8) ὑπτιότητας] Ciz. ὑπτιώτητας. Idem deinceps διὰ τινῶν σωτηρίων συγκεκραμένων φ. Kiess.

9) ὁμιλητῶν] Ita pro ὁμιλητικῶν dedi e Ciz., quem admodum scribendum esse iam Arcerius monuerat. Kiess.

10) ἐνηχημάτων] Arcerius corrigere tentabat, ἐννοημάτων, vel ἐνθυμημάτων: sed male. Nam vox ἐνηχήματα recte se habet, et significat sonos, quibus aures nostrae per-

concinnaſſe, diuina quadam ſolertia modulationes diatonicas, chromaticas et enharmonicas temperantem, quibus facile in contrariam partem flecterent et circumagerent vehementiores animae affectus, qui recens contra rationem in illis ſuborti erant; triſtitiā, iram, miſericordiā, aemulationes abſurdaſ, timorem, variāſque cupiditates; item iracundiā et appetitus, animique inflationem et remiſſionem atque vehementiam: ad rectam virtutis normam reuocantem horum ſingula conuenienti modulatione, velut medicamenti ſalubribus temperata. Et veſperi cubitum ituros diſcipulos a diurnis perturbationibus, et rerum actarum reſiduo tumultu liberabat, et mentem inſtar fluctus commotam repurgabat, quieteſque et bonis inſomniis vaticiniis concipiendis

ſonant, vel recens perſonauerunt: veluti ſermones et dicta ab aliis prolata ſiue bona ſiue mala. Si igitur diſcipuli Pythagorae interdium quaedam audiuiffent obſcoena, vel male ominata, et quae montem illorum turbarent, eorum obliuionem Philoſophus illis inducere conabatur, vt hac ratione animus ab impuriſ cogitationibus prorsus liberaretur. Quae autem hoc loco ἐννεήματα, ea infra Num. 114. περιήματα vocat: quem locum confer. Kuſt. Ex hoc poſteriore loco Cuperus Obſeruatt. p. 272. etiam hic περιήματων legi iubebat, ſine iuſta cauſa. Kiess.

- 11) συγκεκλυδαſμένον] Et hanc vocem male ſollicitat Arcerius. Vtrumque enim dicitur, et κλυδαίεſθαι, et κλυδωνίεſθαι. Kuſt. Deinceps Ciz. τὸν νοητικόν, et paulo poſt, αὐτοὺς pro αὐτοῖς. Kiess.

αὐτοῖς ἀπειργάζετο. ¹²⁾ ἀπὸ δὲ τῆς εὐνῆς πάλ-
 λιν ἀνισταμένων, τοῦ νυκτερινοῦ κάρου καὶ
 τῆς ἐκλύσεως καὶ τῆς νωχελίας αὐτοὺς ἀπήλ-
 λασσε διὰ τινῶν ἰδιοτρόπων ῥομάτων καὶ με-
 λισμάτων ψιλῇ τῇ ¹³⁾ κράσει διὰ λύρας ἢ καὶ
 φωνῆς συντελουμένων. ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἔδ' ὁμοίως
 δι' ὀργάνων ἢ καὶ ἀρτηρίας τὸ τοιοῦτον ὁ ἀνὴρ
 συνέταττε καὶ ἐπόριζεν· ἀλλὰ ἀρρήτῳ τινι καὶ
 δυσεπινοήτῳ θειότητι χρώμενος ἐνητένιζε τὰς
 (52) ἀκοάς, καὶ τὸν νοῦν ¹⁴⁾ ἐνήρειδε ταῖς μεταρ-
 σίαις τοῦ κόσμου συμφωνίαις, ἐνακούων, ὡς
 ἐνέφαινε, ¹⁵⁾ μόνος αὐτὸς καὶ συνίης τῆς κα-
 θολικῆς τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν κατ' αὐτὰς
 κινουμένων ἀστέρων ἁρμονίας τε καὶ συνωδίας,
 πληρέστερόν τι τῶν θνητῶν καὶ ¹⁶⁾ κατακορέ-

12) ἀπὸ δὲ] In Ciz. ἀπό τε. Tum νυκτεριου. Kiess.

13) κράσει] Potius κρούσει, ut interpretem etiam le-
 gisse ex versione eius patet. Kust. At quis unquam
 dixit κρούσεις διὰ λύρας, et quid fiet vocabulo φωνῆς?
 Forsitan auctor scripsit: ἦτοι ψιλῇ κρούσει λύρας, ἢ καὶ
 διὰ φωνῆς συντελ. In sect. 114. nihil inest, quod huic
 loco lucem affundat. — Paulo post ἀρτηρία significat
 vocem. Kiess.

14) ἐνήρειδε] In MS. male, ἐνῆρει δέ. Editio Arcerii
 habet, ἐνείρηδε: itidem corrupte. Nos veram lectionem
 Iamblichō restituiimus; quam etiam interpretes in ver-
 sione sua expressit. Kust. In Ciz. perspicue exara-
 tum est ἐνήρειδε. Kiess.

15) μόνος αὐτὸς] Ita scripsi iubentibus usu loquendi et
 codice Ciz., pro μόνον αὐτός, quod exhibent editiones
 Arc. et Kust. Kiess.

16) κατακορέστερον μέλος] Prior Edit. habet κατακορέ-

habiles somnos conciliabat. A lecto autem resurgentibus excutiebat nocturnum languorem, remissionem et torporem per quosdam peculiari modo compositos cantus et modulationes, quae vel solo lyrae pulsu, vel etiam voce peragebantur. Sibi vero ipsi vir ille non aequè per instrumenta vocemque tale quid comparabat, sed ineffabili quadam et intellectu difficili diuinitate intendebat aures, mentemque sublimioribus mundi concentibus inflegebat, atque ipse solus, vt apparebat, auditu et intellectu percipiebat vniuersalem sphaerarum et astrorum per eas motorum harmoniam et consonantiam; quae carmen aliquanto perfectius et intensius,

οἶνός: pro'quo Arcerins' ἀνατακορσιτόν (i. e. ipso ver-
tente, quo nullus satiari posset) legendum putabat.
Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, vt versio
eius fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS.
hic repraesentauimus; significatque cantum modulatis-
simum, vel maxime intensum. Vti enim κατακορῆς οἶνος
dicitur vinum forte, vel merum, et κατακορῆς χρώμα,
color saturus, vel intensus: sic κατακορσιότερον μέλος
recte et eleganter vocabitur id, quod diximus. Caete-
rum, vti Iamblichus hoc loco κατακορσιότερον μέλος,
ita idem in Nicomachi *Arithm.* p. 169. κατακορσιότεραν
συμφωνίαν dixit: et Nicomachus in *Enchirid. Harmon.*
p. 9. Edit. Meibom. κατακορσιότατην συμφωνίαν. Kust.
His locis Kusterus in Praefat. ad Iambl. addit alium
Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. I. p. 7. Edit.
Meibom. Δι' ἧς αἰτίας οὐκ ἐπακούομεν τῆς κοσμικῆς
συμφωνίας, κατακορῆς τι καὶ παναρμόδιον φθγγασμένης.
Propter quas causas non audimus mundanum concentum,
suauis quid et omnino modulatum resonantem.

στερον μέλος φθεγγομένης ἑξ ἀνο-
μοίων μὲν καὶ ποικίλως διαφερόντων ῥοιζη-
μάτων, ταχῶν τε καὶ μεγεθῶν καὶ ¹⁷⁾ ἐποχῆ-
(53) σεων, ἐν λόγῳ δὲ τινι πρὸς ἄλληλα μουσικῶ-
τάτῳ διατεταγμένων, κίνησιν καὶ περιπόλησιν
εὐμενεστάτην ἅμα καὶ ποικίλως περικαλλεστά-
66 τὴν ἀποτελουμένην. Ἀφ' ἧς ἀρδόμενος ὥσπερ
καὶ τὸν τοῦ νοῦ λόγον εὐτακτούμενος, ¹⁸⁾ καί,
ὥς εἰπεῖν, σωμασκούμενος εἰκόνας τινὰς τού-
των ἐπενόει παρέχειν τοῖς ὁμιληταῖς, ὥς δυνα-
τὸν μάλιστα, διὰ τε ὀργάνων καὶ διὰ ψιλῆς
τῆς ἀρτηρίας ἐκμιμούμενος. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ
τῶν ἐπὶ γῆς ἀπάντων συνετὰ καὶ ἐπήκοα τὰ
κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν ἀπ' αὐτῆς τῆς

17) ἐποχῆσεων] Interpretes, vactionibus. Sed non video, quo modo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellae vel planetae dici ἐποχεῖσθαι τῷ αἰθέρι, i. e. aethere vehi, vel per aetherem inuehi: sed tunc ἐπόχῃς non differet a κίνησις, quod statim sequitur: et hoc sensu ταυτολογία foret dicere, ἐξ ἐποχῆσεων κίνησιν. Quare puto Iamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχὴ vero in Astronomicis notat intervallum, siue definitum spatium circulorum coelestium, in quibus planetae feruntur; quae quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Iamblichus dicere, Musicam mundanam siue coelestem confici ex motu planetarum, qui pro diuersis magnitudinibus, celeritatibus, et intervallis locorum, siue circulorum, diuersos etiam edant sonos, et suavissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* p. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, voce ἐποχαί eo, quo dixi, sensu vsus est: quod emendationem nostram non parum confirmat. Ait enim: πάντα γὰρ τὰ ῥοιζούμενα φασὶ σάματα ψόφους ἀναγκαίως ποιεῖν, μεγέθει, καὶ τάχει φωνῆς, καὶ τόπῳ παρελλαγμένους ἀλλήλων, ἧτοι παρὰ

quam quod apud mortales fieri solet, resonabant, et per dissimiles varieque diuersos stridores, celeritatibus, magnitudinibus et vectionibus certa quadam musices ratione compositis, conuersionem et circumaetionem gratissimam simul et variis modis pulcherrimam efficiebant: a qua velut irrigatus, et quoad mentis rationem bene compositus et quasi saginatus, ipse imagines quasdam horum cogitabat exhibere discipulis, eaque, in quantum fieri poterat, inprimis per instrumenta et solam etiam vocem imitari. Sibi enim soli inter omnes, qui terram incolunt, datum existimabat, vt intelligeret exaudiretque sonos vocis a mundo editae, id-

τοὺς ἑαυτῶν φθόγγους, ἢ παρὰ τὰς ἰδίαις ταχύτητας, ἢ παρὰ τὰς ἐποχάς, ἐν αἷς ἐκαστοῦ ῥύμῃ συντελεῖται. Dicunt enim omnia corpora, quae celeriter feruntur, necessario edere strepitus, magnitudine, et celeritate vocis, et loco inter se diuersos; vel propter sonos sibi peculiares, vel proprias celeritates, vel orbes, in quibus unumquodque cum impetu fertur. Vides, tres hic poni causas, quare diuersi a corporibus motis soni edantur, μέγεθος, τάχος, et ἐποχήν: quae ipsissimae causae et a Iamblichō hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχήν, id paulo post τόπον vocat. Addit enim: αἱ δὲ τρεῖς αἰτίαι διαφοραὶ τρανῶς δρῶνται περὶ τοὺς πλάτης, μέγεθι τε καὶ τάχει, καὶ τόπῳ διεστῶτας ἀλλήλων. Vt proinde dubium non sit, quin ἐποχή hic definitum spatium, vel locum, vel circulum significet, in quo corpus aliquod mouetur. Eodem modo, quo in Chronologicis ἐποχή dicitur periodus annorum, cuius initium a memorabili aliquo euento ducitur. Kust. In Ciz. antea est ταχῶν δέ. Kiess.

18) καὶ, ὡς εἰπέν] Καὶ in Ciz. vt apud Arc deest. Kiess.

φυσικῆς πηγῆς τε καὶ ῥίξης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν
 ἡγεῖτο διδάσκεισθαι τι καὶ ἐκμανθάνειν, καὶ
 ἐξομοιοῦσθαι κατ' ἔφεσιν καὶ ἀπομίμῃσιν τοῖς
 οὐρανίοις, ὡς ἂν οὕτως ¹⁹⁾ ἐπιτυχῶς πρὸς τοῦ
 φύσαντος αὐτὸν δαιμονίου ²⁰⁾ μόνον διοργα-
 νωμένον· ἀγαπητὸν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις
 ὑπελάμβανεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι καὶ τὰ παρ'
 αὐτοῦ χαριστήρια, δι' εἰκόνων τε καὶ ὑποδει-
 γμάτων ὡφελεῖσθαι καὶ διορθοῦσθαι, μὴ δυ-
 ναμένοις τῶν ²¹⁾ πρώτων καὶ εἰλικρινῶν ἀρχε-
 67 τύπων ὡς ἀληθῶς ἀντιλαμβάνεσθαι· ²²⁾ καθά-
 περ ἁμέλει καὶ τοῖς οὐχ οἷοις τε ἀτενὲς ἐνορῶν
 (54) τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν ἐν
 βαθείᾳ συστάσει ὕδατος ἢ καὶ ²³⁾ διὰ τετηκνίας
 πίσεως ἢ κατόπρου τινὸς μελαναυγοῦς δεικνύ-
 ειν ἐπινοοῦμεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς
 τῶν ὄψεων ἀσθενείας αὐτῶν, καὶ ἀντιρρόπον
 τινα ²⁴⁾ κατάλαμπριν αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον ἀγα-

19) ἐπιτυχῶς] Hanc vocem, quam edd. Arc. et Kust.
 non habent, neque Obrechtus expressit, addidi e Ciz.
 Tum in Obrechtii interpretatione haec verba legeban-
 tur: *a daemone ipsum afflante*; quae sine ex errore
 siue ex alia lectione, φουήσαντος, nata mutavi. In
 Ciz. est πρὸ τοῦ φύσαντος — μόνον διοργανωμένον. *Kiess.*
 20) μόνον] Vox haec exciderat ex priore Edit. quam
 ex MS. reuocauimus. *Kust.*

21) πρώτων] Sic recte MS. At prior Edit. male,
 πραγμάτων. *Kust.* Post πρώτων addidi καὶ e Ciz. quod
 apud Kust. et Arc. non exstat: ex eodemque cod.
 scripsi ὡς ἀληθῶς: nam in edd. Arc. et Kust. tantum
 ἀληθῶς legitur. *Kiess.*

22) καθάπερ] Ante hoc vocabulum in Kust. editione
 oratio distincta est puncto, quod sustuli. Deinceps

que ab ipso naturae fonte et radice, adeoque dignum se esse censebat, qui doceretur aliquid et disceret, quique coelestibus nitendo imitandoque assimilaretur; vtpote qui solus a daemone, qui ipsum progenuerit, tam bene conformatus esset: caeteris vero hominibus sufficere putabat, ipsum et ipsius dona intueri, et ex imaginibus exemplisque proficere ac emendari, quum prima et sincera rerum archetypa vere apprehendere non possent: quemadmodum scilicet iis, qui ipsum solem propter splendoris eminentiam irretorta acie contemplari nequeunt, in aquae consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, solis defectus ostendere solemus, oculorum imbecillitati parcentes, et sensum rei

pro ἐνορᾶν ἐν τῷ ἡλίῳ scripsi ἐνορᾶν τῷ ἡλίῳ, iubente vsu loquendi et duce Cd. Ciz. in quo est ἀνορᾶν τῷ ἡλίῳ. Praepositio ἐν orta erat ex vltimis infinitiui ἐνορᾶν literis; ἀνορᾶν autem non vsitatum fuit. — Tum Ciz. ὑπερφειγείαν. Kiess.

23) διὰ τετηκνίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, διὰ τεταμίας: pro quo Arcerius διὰ τετρημένης, vel διατεταμνής, a τάζω, infelicitè rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS. Kust. In Ciz. vt apud Arcer. πίσης. In margine codic. Spanhem. notata sunt, καὶ κατόπτρου, et ἐλλείψεις. Kiess.

24) κατάλαμψιν] Prior Edit. habet, κατάληψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutauit. Est autem ἀντίφωπος κατάλαμψις imago rei splendentia re-

πῶσιν, εἰ καὶ ἀνείμενωτέραν, μηχανώμενοι. Τοῦτο φαίνεται καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτοῦ αἰνίττεσθαι, καὶ τῆς ἐξαιρέτου καὶ θεοδωρήτου ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως, ²⁵) ἐν οἷς φησίν·

²⁰) Ἦν δέ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ περιώσια εἰδώς, ὅς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκίησατο πλοῦτον, Παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργων. Ὅπότε γὰρ πάσαισιν ὀρέξαιτο πραπίδεσιν, Ρεῖά γε τῶν ὄντων πάντων λεύσεσκέν ἕκαστον, Καὶ τε δέκ' ἀνθρώπων καὶ τ' εἴκοσιν αἰώνεσαι.

(55) Τὸ γὰρ περιώσια καὶ τῶν ὄντων πάντων λεύσεσκέν ἕκαστον, καὶ πραπίδων πλοῦτον, καὶ τὰ εἰκότα ἐμφαντικὰ μάλιστα τῆς ἐξαιρέτου καὶ ἀκριβεστεράς παρὰ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως ἦν ἐν τε τῷ ὀρᾷ καὶ τῷ ἀκούειν καὶ τῷ νοεῖν.

percutta et archetypo pene par: vnde locus hic ita latine reddendus est: *Splendorem repperctum, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conantur illis, qui tali re delectantur.* Obrechtus vertit, *sensum rei aliquo modo vicinum*: vnde κατάληψιν eum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. vsus fuerit. *Kust.* Nondum mihi persuasit Kusterus, suam rationem vnice probandam esse: cui iam hoc obest, quod substantium κατάλαμψις aliis locis non reperitur; deinde quod ἀντίλαμψις potius hanc vim habet, quam Kusterus suo vocabulo tribuit; ἀντίρροπος autem non est *pene par*, sed *paris ponderis*, ergo *par*; tum εἰ καὶ non significat *vel etiam*; denique *splendor archetypo pene par*, et *splendor remissior* in hac quidem orationis serie parum vel nihil differunt. Quae quum ita sint, lectionem κατάληψιν, quam etiam Cod. Ciz. tuetur,

aliquo modo vicinum, quamvis remissio-
machinantes illis, qui tale quid amant. De
hoc ipso eiusque singulari et supra alios
homines illi concessa habitudine ita per aen-
igma cecinit Empedocles:

*Vir erat inter eos quidam praestantia doctus
Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:
Cunctaque vestigans sapientum docta reperta.
Nam quoties animi vires intenderat omnes,
Perspexit facile is cunctarum singula rerum
Vsque decem vel viginti ad mortalia secla.*

Nam verba illa, *praestantia*, et *entium omnium
perspexit singula*, ac *sapientiae opes*, et simi-
lia, maxime designabant eius peculiarem,
et prae caeteris accuratam habitudinem in-
videndo, audiendo, et intelligendo.

restituendam esse censeo, eademque hunc commodum
sensum praebet: iis qui tale quid amant, paramus
perceptionem siue comprehensionem (*eine Anschauung*),
quae ipsius solis adspectum compenset, licet hoc ad-
spectu paulo sit remissior. *Kiess.*

25) ἐν οἷς φησὶν] Haec desunt in Ciz. *Kiess.*

26) Ἦν δὲ τις κ. τ. λ.] Fragmentum hoc Empedoclis
et reliqua, quae sequuntur ad finem vsque capitis hu-
ius, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31.
Caeterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis men-
da, quae in priorem Edit. irrepserant, partim aucto-
ritate codicis MS. et partim Porphyrii, sustulimus.
Kust. Vers. 4. in Ciz. est πάσῃν, vt in Sturzii
edit. Empedoclis p. 533. Eodem versu Ciz. ὁπότε.
Vers. 5. in edit. Sturz. ἑκάστα. Vers. 6. Ciz. αἰώ-
νιος. Conf. de his versibus Sturz. adnot. p. 670.
sqq. — In ultimis Ciz. vitiose τὸ ὁρᾶν, τὸ ἀκρῶν,
τὸ νοεῖν. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ις'.

68 Αὕτη μὲν οὖν ἦδη ¹⁾ διὰ μουσικῆς ἐπε-
 τηδεύετο αὐτῷ ²⁾ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν. ἄλλη
 δὲ κάθαρσις τῆς διανοίας ἅμα καὶ τῆς ὅλης
 ψυχῆς διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων οὕτως
 ἡσκεῖτο παρ' αὐτῷ. τὸ γενικὸν τῶν περὶ τὰ
 μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα πόνων ὥετο δεῖν
³⁾ ὑπάρχειν, καὶ τὰς τοῦ ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρα-
 σίας τε καὶ πλεονεξίας βασάνους τε ποικιλω-
 τάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ
 σιδηρῷ [κατ' αὐτὴν] συντελουμένας διαθεσμο-
 θετῆσαι τοῖς χρωμένοις, ἃς οὔτε καρτερεῖν
 οὔτε ὑπομένειν δύναται τις κακὸς ὢν. πρὸς
 δὲ τούτοις ἐμψύχων ἀποχὴν πάντων καὶ ἔτο
 βρωμάτων τινῶν ταῖς ⁴⁾ ἐπειρίαις τοῦ λογι-

1) διὰ μουσικῆς] In priorē Edit. (etiam in cod. Ciz. Kiess.) particula διὰ deest: quae tamen saluo sensu abesse non potest. Kust.

2) κατάρτυσις] Ex MS. pro κατάρτησις, quod prior Edit. habet. Kust.

3) ὑπάρχειν] Hoc verbum, quod cum τοῖς χρωμένοις coniungendum est, Obrechtus non expressit. Est autem, ut constat, ὑπάρχειν τινὸς τινι, ut cap. XII. init. alicui esse auctorem alicuius rei. — Ἐμφύτου deest in Ciz. Ibidem est ποικιλοτάτας τε, et κατ' αὐτὴν συντελουμένας. Verba κατ' αὐτὴν neque in Arc. neque in Kust. leguntur; eadem tamen etiam in margine cod. Spanhem. notata sunt. Videntur corrupta esse ex παραντία, de quo vid. Wolf. in Praef. ad Herodian. p. XVI. Kiess.

4) ἐπειρίαις] Est vox corrupta, pro qua Arcerius ἐπηγρίαις, vel ἐμπιγρίαις legendum censebat: sed male. Codex MS. habet ἐπεγρίαις. quod itidem vitiosum est. Nos legendum censemus ἐπαγρηγρίαις, vel ἄγρη-

C A P. XVI.

Atque haec per Musicam excolebatur ab ipso animorum adaptatio; alia autem mentis totiusque animae repurgatio per varia studia hunc in modum instituebatur. Generatim existimabat, suum esse, vt familiaribus auctor existeret congruentes circa disciplinas et studia labores exantlandi, vtque innatae omnibus intemperantiae plusque habendi libidini diuersissima experimenta et castigationes ac igne ferroque peragenda sufflamina iis praeciperet, quae homines ignaui sustinere aut pati non possent. Praeterea abstinentiam omnium animalium, vt et ciborum, qui rationis huma-

πνίαις: cuius emendationis inter alia et hanc habemus rationem, quod supra Num. 13. iidem corrupte legatur *ἐπαγρίαν*, pro quo *ἀγρυπνίαν* legendum esse manifestum est. Coniunguntur enim illic, *ὀλιγοῦπνίαν* et *ἐπαγρίαν*. Porro, Pythagorici vigilantiam maximi faciebant; torporem vero et segnitiam auersabantur: eamque ob causam sedulo cauebant, ne cibos ederent, quos *ὑπνώδη κατάστασις* inducere posse crederent. Vnde apparet, sensum emendationi nostrae non parum fauere: dummodo, transposita vocula *καί*, τὸ λογισμοῦ ad *εἰλικρινεῖαις* tantum referas, non vero etiam ad *ἀγρυπνίαις*, hoc modo et ordine: *ταῖς ἀγρυπνίαις, καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εἰλικρινεῖαις*, etc. Sic sane omnia erunt clara. Cacterum erat etiam, cum pro *ἐπεγρίαις* legendum censerem *ἐνεργείαις*: sed prius magis placet. Confer etiam Nostrum infra cap. XXXI. vbi totus hic locus repetitur. *Kust.* In Cd. Ciz. aequae atque in margine ced. Spanhem est *ἐπεγρίαις*, ad cuius corrupti vocabuli similitudinem propius quam id, quod

- (56) σμοῦ καὶ εἰλικρινείαις ἐμποδιζόντων κατέδει-
 ξεν ⁵⁾ τοῖς ἐταίροις, ἐχεμυθίαν τε καὶ παντε-
 λῇ σιωπῇ πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦ-
 σαν ἐπὶ ἔτη πολλά, σύντονόν τε καὶ ἀδιάπνευ-
 στον περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων
 69 ἐξέτασιν τε καὶ ἀνάληψιν· διὰ ταῦτα δὲ καὶ
 αἰονίαν καὶ ὀλιγοσιτίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δό-
 ξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτή-
 δευτον ⁶⁾ καταφρόνησιν τε καὶ κατεξανόστασιν,
 καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπόκριτον πρὸς τοὺς προσή-
 κοντας, πρὸς δὲ τοὺς ⁷⁾ ὁμήλικας ἄπλαστον
 ὁμοιότητα καὶ φιλοφροσύνην, ⁸⁾ συνεπίτασιν
 τε καὶ παρόρμησιν πρὸς τοὺς νεωτέρους φθό-
 νου χωρίς· ⁹⁾ φιλίαν δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας,
 εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ
 ἐπιστημονικῆς θεωρίας, εἴτε δογμάτων πρὸς
 ἄλληλα καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λο-
 γικοῦ τε πρὸς τὰ τοῦ ἀλόγου διὰ φιλοσοφίας

Kusterus suasit, accedit ἐπεργίαις· quod tamen dubiae
 est auctoritatis. At si conferas cap. XVII. sect. 74.,
 vbi ψυχῆς εὐαγίαι memorantur, potius εὐαγείαις legen-
 dum esse videbitur. Kiess.

5) τοῖς ἐταίροις] In Ciz., vt in edit. Arc., ἐν τοῖς ἐτέροις.
 Deinceps in Ciz. corrupte, εὐδιαπλευστον. — Post
 σιωπῇ comma deleui. Parum accurate Obrechtus ver-
 terat: manu eos ducens ad linguam refracuandam. Nam
 συνασκοῦσαν h. l. idem est quod συναρμότιουσαν. — Pro
 αἰονίαν, quod sequitur, in Ciz. vt in margine cod.
 Spanhem. est ἀνοιίαν, et pro δόξης τε in Ciz. δόξης δέ.
 Kiess.

6) καταφρόνησιν] Antea male, φρόνησιν. Kust. Etiam
 in Ciz. est φρόνησιν. Kiess.

nae promptitudinem puritatemque impedi-
rent, commendauit discipulis, orisque con-
tinentiam et omnimodum ad linguam refre-
nandam aptum silentium, et intentum at-
que indefessum examen difficiliorum specu-
lationum, earumque ruminacionem. Pro-
pterea praescripsit eis vini abstinentiam et
cibi somnique vsum moderatum; gloriae
vero et opum atque his similium contem-
tum inaffectedatum, animumque illis debel-
landis paratum: erga propinquos sinceram
reuerentiam; erga pares non fictam aequa-
bilitatem; erga iuuenes humanitatem, pro-
fectuum adiumenta et admonitiones inuidia
vacuas. Amicitiam porro omnium erga
omnes, siue deorum erga homines, benefi-
cio pietatis et scientiae contemplatiuae, siue
dogmatum inter se, et in vniuersum animae
et corporis, partisque rationalis cum irra-
tionali per philosophiam eiusque specula-

7) *δημηλικας*] Sic MS. At prior Edit. corrupte, *δημηλικας*.
Kust. Etiam Ciz. *δημηλικας*. Scaliger emendabat
δημηλιας, quemadmodum etiam Arcerius, quod iure
repudiavit Cuperus in Obs. p. 273. monens, Pytha-
goram hic non docere, quomodo ille erga suos disci-
pulos se gerere debeat, sed quomodo aequalibus inter
se agendum sit. Etiam Reinesius corrigit *δημηλικας*. *Kiess.*

8) *συνεπίτασιν*] Infra Num. 188. est *συνεπίστασις*. *Kiess.*

9) *φιλιαν δὲ πάντων πρ.*] Totus hic locus repetitur infra,
cap. XXXIII. vbi quaedam rectius leguntur. *Kust.*
Cd. Ciz. vt Arc. edit. *φιλίας*. Idem Ciz. *θειὸν* pro *θειῶν*,
et paulo inferius *ἄνθρωπον* pro *ἀνθρώπων*. *Kiess.*

καὶ τῆς κατὰ ταύτην θεωρίας, εἴτε ἀνθρώπων
 πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν ¹⁰⁾ διὰ νομιμό-
 (57) τητος [μὲν] ὑγιοῦς, ἑτεροφύλων δὲ διὰ φυ-
 σιολογίας ὁρθῆς, ἀνδρὸς δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ
 ἀδελφοὺς καὶ οἰκείους διὰ κοινωνίας ἀδιαστρό-
 φου, εἴτε συλλήβδην ¹¹⁾ πάντων πρὸς ἅπαντας
 καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζώων τινὰ διὰ δι-
 καιοσύνης καὶ φυσικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινό-
 τητος, εἴτε καὶ σώματος καθ' ἑαυτὸ θνητοῦ
 καὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων ¹²⁾ αὐτῷ ἐναντίων δυ-
 νάμεων εἰρήνευσιν καὶ σύμβιβασμὸν δι' ὑγεί-
 ας καὶ εἰς ταύτην διαίτης καὶ σωφροσύνης
 κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμικοῖς στοιχείοις
 70 εὐετηρίας. ¹³⁾ ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἐνὸς καὶ τοῦ
 αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν καὶ συγκεφαλαιωσιν
 ὀνόματος τοῦ τῆς φιλίας εὐρετῆς καὶ νομοθέ-

¹⁰⁾ διὰ νομιμότητος] Sic rescripsi, auctore ipso Iam-
 blichio, cap. XXXIII. vbi, vt dixi, haec ipsa repe-
 tuntur. Codex MS. habet *διανομιμότατα*. At prior
 Edit. corruptissime *διανομίμτιο*: pro quo Arcerius
ἀστόχως rescribendum putabat, *διανενόμετο*. Erit autem
νομιμότης proprie, vita legitima, siue obedientia erga
 leges: quae vox insolens quidem est et Lexicis igno-
 ta: sed quales non paucae aliae apud Nostrum repe-
 riuntur. *Kust.* In Cd. Ciz. scriptum est *διανομιμο* ¹¹⁾,
 quae est ipsa genuina lectio *διὰ νομιμότητος*: conf.
 Bastii Comment. Palaeogr. adiecta Schaeferi editioni
 Gregor. Corinth. p. 790. collata tab. V. num. 15.
 eademque est lectio Arcerii codicis, delati in biblio-
 thecam Franequeranam; quod monuit Valckenar. Epist.
 ad Rönerum p. 317. in Berolin. edit. Theocriti. —
 Cuperus in Obs. p. 273. corrigebat *διὰ νομίμου ὑγιοῦς*,
 propter verba Gellii II, 7. *ὑγίης νόμιμον διεξεγμένον*.

tiones, siue hominum inter se, ciuium, puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in vxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, siue, vt summatim dicam, erga omnes omnium, animalium etiam irrationabilium, per iustitiam et naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali et contrariarum facultatum pacificationem, et arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui victus et temperantiae, salubri mundanorum elementorum statui similem. Haec omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad vnum caput reuocata, absque

Denique Ciz. vt Arcer. *μὲν* ante *ὕμνος* omittit: quod vtiq; rectius abest; hinc certe vncis inclusi. *Kiess.*

11) *πάντων πρὸς ἅπαντας*] Locum hunc, ante mutilum, ex Codice MS. supplui. In priore enim Edit. desunt verba haec: *ἅπαντας, καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζῶων τινὰ, διὰ δικαιοσύνης.* *Kust.* Verbum *ἐπιπλοκῆς*, quod sequitur, deest in Ciz., item *καὶ* post *θνητοῦ.* *Kiess.*

12) *αὐτῶ]* In Arc. edit. *ἑαυτῶ*, in Ciz. *ἑαυτόν.* Idem Ciz. *καὶ τῆς εἰς αὐτήν*, et post *μίμησιν* habet *τοῖς* pro *τῆς.* *Kiess.*

13) *ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἐνός]* Sic hunc locum mutavi e sectione 230. Ante enim nullo sensu legebatur, *πάντων τούτων ἐν ἐνός.* — Pro *κατὰ σύλληψιν* Ciz. habet *κατάλληψιν.* Ibidem, vt in edit. Arc., deest *ἐγένετο.* Deinceps Arcer. *πρὸς θεοῦς*, cum quo consentit Ciz., in quo est *πρὸς τοὺς θεοῦς.* *Kiess.*

της ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο, καὶ
 διόλου τῆς ἐπιτηδαιοτάτης πρὸς τοὺς θεοὺς
 ὁμιλίας ¹⁴⁾ ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνου
 αἰτιώτατος τοῖς περὶ αὐτόν· ὅπερ οὔτε ὑπὸ
 ὀργῆς τεθολωμένη περιγίνεται ποτε ψυχῇ, οὔτε
 ὑπὸ λύπης, οὔτε ὑπὸ ἡδονῆς, οὔτε τινὸς ἄλλης
 (58) αἰσχροῦς ¹⁵⁾ ἐπιθυμίας παρηλλαγμένη, μὰ Δία,
 οὐδὲ τῆς τούτων ἀπασῶν ἀνοσιωτάτης τε καὶ
 χαλεπωτάτης ἀμαθίας. ἀπὸ δὴ τούτων ἀπάν-
 των δαιμονίως ἰᾶτο καὶ ἀπεκάθαιρε τὴν ψυ-
 χήν, καὶ ¹⁶⁾ ἀνεξωπύρει τὸ θεῖον ἐν αὐτῇ καὶ
 ἀπέσωζε, καὶ περιῆγεν ἐπὶ τὸ νοητὸν τὸ θεῖον
 ὄμμα, κρεῖττον ὃν σωθῆναι ¹⁷⁾ κατὰ τὸν
 Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὁμμάτων. μόνῳ
 γὰρ αὐτῷ διαβλέψαντι, καὶ οἷς προσῆκε βοή-
 θήμασι τονωθέντι καὶ διαρθρωθέντι, ἡ περὶ
 τῶν ὄντων ἀπάντων ἀλήθεια διοράται. πρὸς
 δὴ τοῦτο ἀναφέρων ἐποιεῖτο τὴν τῆς διανοίας
 κάθαρσιν. καὶ ἦν αὐτῷ τῆς παιδείσεως ὁ τύπος
 τοιοῦτος καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων.

¹⁴⁾ ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνου] In MS. vitiose
 exaratum erat, ὑπέρ τε καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ni-
 mirum τὸ ὕπνου error librarii mutauerat in ἄνους;
 quod, si plene scribas, est ἀνθρώπους. Kust. In Ciz.
 perspicue ita scriptum est, vt correxit Kusterus.
 Kies.

¹⁵⁾ ἐπιθυμίας] Sic pro ἐπιθυμίας, quod prior Edit.
 (e. cod. Ciz. Kiest.) habet, legendum esse, recte
 monuit Desid. Heraldus Animaduvers. in Iambl. cap.
 VI. Kust. Deinceps Ciz. παρηλλαγμένους. Verba pro-
 xima, μὰ Δία, οὐδέ, videntur ita transponenda esse:
 οὐδέ, μὰ Δία. Formulæ enim τῇ Δία, et μὰ Δία,
 præmittuntur ei enunciationi, cui plus, quam ceteris,

dubio inuenit et sanciuit Pythagoras, fuitque, vt summatim dicam, suis discipulis vnicus auctor, vt vigilantes aequae ac dormientes cum diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in vllam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate conturbatam, et e tranquillitatis statu deturbatam, vel, quod turpius his omnibus difficiliusque foret, ignorantia inquinatam. Quibus omnibus animam diuinis modis repurgatam sanabat et coelestem eius particulam refocillabat, saluamque ad consequendum intellectu diuinum oculum, infinitis oculis corporis, vt Plato ait, nobiliorem, reducebat. Huius enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si eius acies adiumentis conuenientibus exacuatur et corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, et hic ei scopus propositus erat.

ponderis additur. Vide loca citata ad cap. XV. not.

3. *Kiess.*

16) ἀνεξωπύομαι] Ciz. vt Arcer. ἀνεξωπύομαι. Ibidem deinceps ἐν αὐτῇ pro ἐν αὐτῇ. *Kiess.*

17) κατὰ τὸν Πλάτωνα] Locus Platonis, ad quem Iamblichus respicit, exstat lib. VII. de Republ. p. 485. Edit. Lugdun. (Vol. VII. p. 154. Bip.). Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5. *Kust.* In Ciz. desunt verba, καὶ διαρθρωθέντι. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ιζ.

- 71 ¹⁾ Παρεσκευασμένῳ δὲ αὐτῷ οὕτως εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλητῶν προσιόντων τῶν ἐταίρων καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν, οὐκ εὐθὺς συνεχώρει, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν ποιήσῃται· πρῶτον μὲν πυνθανόμενος, πῶς τοῖς γονεῦσι καὶ τοῖς οἰκείοις τοῖς λοιποῖς εἰδὼν ὁμιληκότες· ἔπειτα
- (59) θεωρῶν αὐτῶν τοὺς τε γέλωτας τοὺς ἀκαίρους, καὶ τὴν σιωπὴν, καὶ τὴν λαλιὰν παρὰ τὸ δέον, ἔτι δὲ τὰς ἐπιθυμίας, τίνες εἰσὶν, καὶ τοὺς γνωρίμους, οἷς ἐχρῶντο, καὶ τὴν πρὸς τοῦτους ὁμιλίαν, καὶ πρὸς τίνι μάλιστα τὴν ἡμέραν σχολάζουσι, καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην ἐπὶ τίσι τυγχάνουσι ποιούμενοι. προσεθεώρει δὲ καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὴν πορείαν, καὶ τὴν ὅλην τοῦ σώματος κίνησιν· τοῖς τε τῆς φύσεως γνωρίσμασι φυσιογνωμονῶν αὐτοὺς σημεία τὰ φανερά ἐποιεῖτο τῶν ἀφανῶν ἡθῶν ἐν τῇ ψυχῇ.
- 72 Καὶ ὅντινα δοκιμάσειεν οὕτως, ἐφίει τριῶν ἐτῶν ὑπερορᾶσθαι, ²⁾ δοκιμάζων πῶς ἔχει βε-

1) Παρεσκευασμένῳ κ. τ. λ.] Parum accurate Obrechtus hunc locum interpretatus est, qui sic intelligi debet: Quum sic se comparasset ad discipulorum institutionem, h. e. quum in discipulis instituendis hanc rationem sequeretur. Verum pro τῶν ἐταίρων videtur legendum esse τινῶν ἐτέρων. Nam qui ad Pythagorae cohortem accedere cupiebant, ii nondum erant ἐταῖροι; atque vocabula ἐταῖρος et ἕτερος innumeris locis confundi constat. — Post λοιποῖς pro τοῖς, quod Kust. dedit, in Arc. est πάρισιν, in Ciz. πάρησιν. In eodem Ciz. paulo post τίνες τοῖς, et pro ἐπὶ τίσι, ἐπὶ τοῖς:

C A P. XVII.

Praeparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, donec ipsorum explorationem diiudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quoue affectu parentes aliosque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum intempestiuos, silentium, sermonisque abusum: tum quo cupiditatibus modo indulgerent; quos haberent sibi familiares, et quo pacto cum illis viuerent; denique quibus potissimum rebus interdium vacarent; quibus item gauderent dolerentue. Inspiciebat et vultum et incessum et totius corporis motus: atque ex natiuis faciei lineamentis ipsos ita noscitabat, vt manifesta indicia obscuris animorum inclinationibus indagandis adhiberet. Quem autem ita probasset, eum triennio contentim haberi iubebat, explorans eius constantiam verum-

denique pro *γνωρίσασθαι γνωρίσματα*, quod Reinesius correxit. *Kiess.*

- 2) *δοκιμάζων*] Neque hic probandus Obrechtus, interpretans, *nec tamen intermittebat* — *observare*. Scriptoris enim mens est, per ipsum illum triennii contemtum Pythagoram explorauisse, quam essent constantes, quamque vero discendi studio agerentur ii, qui ad suum sodaliū admitti cuperent. — Pro *πειρασθῆναι* Ciz. corrupte *πάρτα εἶναι*. *Kiess.*

βαιότητος καὶ ἀληθινῆς φιλομαθίας, καὶ εἰ
 πρὸς δόξαν ἱκανῶς παρεσκευάσται, ὥστε κατα-
 φρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιούσι
 προσέταττε σιωπὴν πενταετῇ, ἀποπειρώμενος,
 πῶς 3) ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώτερον τῶν
 ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο, τὸ γλώσσης κρα-
 τεῖν· καθὰ καὶ ὑπὸ τῶν τὰ μυστήρια νομοθε-
 τησάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν. 4) ἐν δὲ τῷ χρόνῳ
 τούτῳ τὰ μὲν ἐκάστου ὑπάρχοντα, τουτέστιν
 αἱ οὐσίαι, ἐκοινοῦντο, διδόμενα τοῖς ἀποδε-
 δειγμένοις εἰς τοῦτο γνωρίμοις, οἵπερ ἐκα-
 λοῦντο πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ τινες καὶ
 νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ 5) εἰ μὲν ἄξιοι
 (60) ἐφαίνοντο τοῦ μετέχειν δογμάτων, ἔκ τε βίου
 καὶ τῆς ἄλλης ἐπιεικείας κριθέντες, μετὰ τὴν
 6) πενταετῇ σιωπὴν 7) ἐδωτετικοὶ λοιπὸν ἐγί-
 νοντο, καὶ ἐντὸς 8) σινδόνος ἐπήκουον τοῦ
 Πυθαγόρου μετὰ τοῦ καὶ βλέπειν αὐτάν· πρὸ
 τούτου δὲ ἐκτὸς αὐτῆς καὶ μηδέποτε αὐτῷ
 ἐνορῶντες μετεῖχον τῶν λόγων διὰ ψιλῆς ἀκοῆς
 ἐν πολλῷ χρόνῳ διδόντες βάσανον τῶν οἰκείων
 73 ἡθῶν· 9) εἰ δ' ἀποδοκιμασθεῖσαν, τὴν μὲν

3) ἐγκρατῶς ἔχουσιν] Sic ex codice MS. locum hunc
 emendavi et distinxi. Ante enim male legebatur,
 ἔγκ. ἔχουσιν πρὸς χαλεπ. Kust.

4) ἐν δὲ] In Ciz. ἐν δέ. Idem cum marg. Cod. Spanh.
 pro ἐκάστου praebebat ἕκαστα. Item Ciz. ἐκοινοῦντο. Tum
 idem ante τοῦτο omittit eis. Kiess.

5) εἰ μὲν] Ita scripsi propter oppositum εἰ δὲ pro
 οἱ μὲν, quod Kust. habet. In Ciz. et marg. Spanh.
 est οἱ μὲν, ibidemque μετασχῆν pro μετέχειν. Kiess.

que discendi studium, et an aduersus gloriam satis firmus honorisque contemtor esset. Post haec imperabat suis quinquennale silentium, vt sciret, quantum possent in continentia, quippe quum linguam continere ceteris continentiae experimentis sit difficilius, vti significatum est ab iis, qui mysteria instituerunt. Interea temporis quicquid facultatum opumue quisque possidebat, in medium conferebatur, et aliis ad hoc ipsum destinatis, qui politici et oeconomici et legislatores nominabantur, dispensandum committebatur. Ipsi vero, si post quinquennale silentium ex vitae ceteraque ingenii modestia digni habebantur, quibuscum dogmata communicarentur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, et intra velum audiebant iuxta videbantque Pythagoram: antea enim obducto velo extrinsecus citra praeceptoris adspectum ab ore eius pendebant, diuturnumque morum suorum experimentum dabant. Sin vero reiicieban-

6) πενταετη] Ciz. πενταέτην. Comma post σιωπὴν sublatum transtuli post participium κριθέντες. Poterant autem verba, μετὰ πενταετη σιωπὴν, hoc quidem loco prorsus omitti.

7) ἐσωτερικοὶ λοιπ. ἐγ.] Vide Schefferum *de Philosophia Ital.* cap. XI. p. 105. Kust. Adde Meinersium l. c. p. 461. sqq. et Tiedemann. p. 297. sqq. Kiess.

8) συνδόνος] In Ciz. συνδόνος. Ibidem paulo post πρὸς τοῦτον, et τὸν λόγον. Kiess.

9) εἰ δ'] Post ἡθῶν Kusterus plene interpunxerat. Kiess.

οὐσίαν ἐλάμβανον διπλῆν, ¹⁰⁾ μνῆμα δὲ αὐ-
 τοῖς ὡς νεκροῖς ἐχώννυτο ὑπὸ τῶν ὀμακόων·
 οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο πάντες οἱ περὶ τὸν ἄνδρα·
 συντιγγάνοντες δὲ αὐτοῖς οὕτω συνετύγγανον,
 ὡς ἄλλοις τισὶν· ἐκείνους δὲ ἔφασαν τεθνάναι,
 οὓς αὐτοὶ ἀνεπλάσαντο, καλοὺς καγαθοὺς
 προσδοκῶντες ἔσεσθαι ἐκ τῶν μαθημάτων·
¹¹⁾ ἀδιοργανώτους τε, καί, ὡς εἰπεῖν, ἀτελεῖς
 τε καὶ στεριώδεις ὄντο ¹²⁾ τοὺς δυσμαθεστέ-
 74 ρους. ¹³⁾ Εἰ δὲ μετὰ τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ
 • βαδίσματος καὶ τῆς ἄλλης κινήσεως τε καὶ
 καταστάσεως ὑπ' αὐτοῦ φυσιογνωμονηθῆναι
 καὶ ἐλπίδα ἀγαθῆν περὶ αὐτῶν παρασχεῖν, με-
 τὰ πενταετῇ σιωπῇ, ¹⁴⁾ καὶ μετὰ τοὺς ἐκ τῶν
 τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμοὺς καὶ μνήσεις,
 (61) ψυχῆς τε ἀπορρύψεις καὶ καθαρμούς τοσού-
 τος τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων οὕ-
 τω θεωρημάτων ¹⁵⁾ προσοδεύσαντες, - δι' οὓς

10) μνῆμα δὲ αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Scheffe-
 rum in dicto opere, sub finem cap. XII. Kust. Ad-
 de Meiners. p. 460. sq. — Pro τεθνάναι Ciz. cum
 Arc. τεθῆναι. Kiess.

11) ἀδιοργανώτους] Id est, malis organis a natura in-
 structos. Sic supra Num. 66. Noster vsus est voce
 διοργανωμένος: et alibi voce διοργάνωσις. Kust. His
 verbis synonyma sunt ἀφνής, et εὐφνής, de quibus
 vid. Holstenium ad Porphyri. p. 4. et Rittershus. ad
 eundem, p. 8. Kiess.

12) τοὺς δυσμαθεστέρους] Sic MS. At prior Edit. mi-
 nus recte, τοὺς δ' ἀμαθεστέρους. Kust.

13) Εἰ δὲ] Ciz. et Arc. εἴ γε, Par. e marg. Spanhem.
 εἴ γε. Paulo post pro ὑπ' αὐτοῦ in Ciz. ut in edit.

tur, opum, quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum exstruebatur ab homacois (sic enim omnes huius viri discipuli vocabantur): qui si quando illis obuii facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero dictitabant mortuos, quos hac spe reformauerant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros euaderent. Sed qui ad discendum tardi erant, illos male conformatos, et, ut ita dicam, imperfectos sterilesque iudicabant. Sin post peractam explorationem ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum orgia et initiationes, post animae purgationes et emundationes, post peragrata tot, tanta et tam varia theoremata, ex

Arc. est ὑπ' αὐτῶν. Ibidem περὶ αὐτοῦ pro περὶ αὐτῶν. *Kiess.*

14) καὶ μετὰ τοὺς] In Ciz. καίτοι μετὰ τοὺς. Ibidem deinceps ἐκ τῶν τόσων δέ, ubi Scaliger τῶν delet. *Kiess.*

15) προσοδεύσαντες] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum et seriem orationis turbat: siquidem accusatiui illi, καθαρῶς, etc. pendent a praecedenti μετὰ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde pro δι' οὗς, quod statim sequitur, lego δι' ὧν. *Kust.* Schneidero in Lexico suo προσοδεύειν h. l. significare videtur, instruere tanquam viatico. Quam viri egregii rationem meam facere non possum. In Cd. Ciz. est προσοδεύσαντες. Pro quo si legas προσοδεύσαντας, idque referas ad καθαρῶς, ut

ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγεια πᾶσιν ἐκ παν-
 τὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπα-
 ρακολούθητος εὐρίσκετο. ¹⁶⁾ στήλην δὴ τινα
 τῷ τοιούτῳ καὶ μνημεῖον ἐν τῇ διατριβῇ χῶ-
 σαντες (κατὰ καὶ ¹⁷⁾ Περιάλω τῷ Θουρίῳ λέ-
 γεται καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, ἀπο-
 γνωσθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν), ἐξήλαννον ἐκ τοῦ ὁμα-
 κοῖου, φορτίσαντες χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου
 πλῆθος. κοινὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ ταῦτα ἀπέκειτο
 ὑπὸ τινῶν εἰς τοῦτο ἐπιτηδεῖων, ¹⁸⁾ νῆ Δί,
 οἰκονομούμενα, οἷς προσηγόρευον οἰκονομι-
 κούς ἀπὸ τοῦ τέλους. καὶ εἴ ποτε συντύχοιεν

intelligentur purgationes quae ex theorematibus prodeant
 siue redundant, loco quodammodo consulueris. —
 Idem Ciz. deinceps ἀγχίνοιαι τε, ἀνεφύοντο, ἡρῆσκειτο.
Kiess.

¹⁶⁾ στήλην δὴ τινα τῷ τοιούτῳ καὶ μνημ.] Manifesta
 tautologia. Hoc ipsum enim iam paulo superius
 Iamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum
 hunc Iamblichi interpolatorum manus passum esse;
 praesertim cum et alia non pauca bis in eo dicta
 obseruauerim. Vel saltem dicendum est, Iamblichum
 eadem ex diuersis auctoribus aliquando retulisse.
 Confer Nostrum infra sub finem capituli XXXIV. ubi
 morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus in-
 culcat. *Kust.* Vid. de huius libelli indole et natura
 Meiners. p. 271. *Kiess.*

¹⁷⁾ Περιάλω τῷ Θ. — καὶ Κύλωνι] Addi his poterat
 Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. V. Strom.
 p. 575. Φασὶ γοῦν Ἰππαρχὸν τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίαν
 ἔχοντα γράψασθαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου σαφῶς, ἐξελαθῆναι
 τῆς διατριβῆς, καὶ στήλην ἐπ' αὐτῷ γενέσθαι, οἷα νεκρῶ.
 Aiunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scri-
 pto prodidisset decreta Pythagorae, e schola expulsum

quibus solertia mentis animaeque sanctitas modis omnibus in vnoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis et intellectu hebetior reperiebatur, tali homini in scholacippum aliquem et monumentum sepulcrale erigebant (vti contigisse fertur Perialo Thuri et Cyloni, Sybaritarum principi, ab iisdem improbatis); dein auro argentoque onustum auditorio exigebant. nam et eum in finem reposita pecunia publica administrabatur a quibusdam, qui a sumtuum dispensatione oeconomici dicebantur. Quodsi aliquando sic eiecto forte facti essent obuui,

fuisse, et ipsi tanquam mortuo cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lysidis, quae statim subiungitur, scripta est. Caeterum de Cylone eiusque reprobatione plura vide sis apud Nostrum infra cap. XXXV. *Kust.* In Ciz. corrupte, *περι ἄλλω*. Post verba *ὑπ' αὐτῶν* Scal. supplet *συμβῆναι*, male; et ante *ἐξήλυνον* addit *οὗς*, in quo et ipso errauit. Tum in Ciz. vt in Arc. pro *ἐκ τοῦ* est *ἀν τοῦ*. Denique in Ciz. *χρύσον* et *πλήθει*. *Kiess.*

- 18) *νῆ Δι'*] Ita Kusterus. In Ciz. et edit. Arc. *καὶ νῆ δι'*. Loganus p. 94. legit, *κατ' ἐνδεές* (vt iam antea Scaliger) *οἰκονομούμενα*. Nam, inquit, istud *νῆ Διᾶ* omnino superuacaneum, et *καὶ* absurdum: aliquid autem sensui deesse videbatur, quod ita suppleri posse censebam. — Kusterus omisit *καὶ*: an auctoritate codicis sui, non dixit. Lectionem *νῆ Διᾶ*, quamquam seniores Graeci hanc formulam frequentant, vid. ad cap. XV. not. 3., hoc loco incommodam esse patet; *κατ' ἐνδεές* autem probandum esset, si idem significaret, quod *εἰς ἔνδειαν*. Quod secus est. Hinc legere malim: *εἰς τοῦτο ἐπιτηδείων δὴ διοικονομούμενα*. *Kiess.*

ἄλλως αὐτῷ, πάντα ὄντινόν μᾶλλον, ἢ ἐκεί-
νον ἡγοῦντο εἶναι, τὸν κατ' αὐτοὺς τεθνηκότα.

⁷⁵ Διόπερ καὶ ¹⁹⁾ Λύσις Ἰππάρχῳ τινὶ ἐπιπλήττων,
(62) μεταδιδόντι ²⁰⁾ τῶν λόγων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ
ἀνευ μαθημάτων καὶ θεωρίας ἐπιφρυομένοις,
φησί· ²¹⁾ „Φαντὶ δέ σε καὶ δαμοσίᾳ ²²⁾ φιλο-
σοφὲν τοῖς ἐντυγχάνουσι, τόπερ ἀπαξίωσε
Πυθαγόρας· ὥς ἔμαθες μὲν, Ἰππαρχε, μετα

¹⁹⁾ Λύσις] Epistola haec Lysidis exstat etiam in Col-
lect. Epistolarum Graecarum Aldina et Geneuensi, et
ad calcem Diog. Laertii, qui ex officina Henrici Ste-
phani prodiiit: itemque inter opuscula Mythologica,
Physica, et Ethica, quae prodierunt apud Henr. Wet-
stenium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo.
Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. *Var. Lect.*
lib. I. cap. XII. Meminit etiam eius Synesius Epist.
CXLIII. et Eustathius ad Il. B. p. 360. Edit. Rom.
Kust. Meiners. p. 487. opinatur, epistolam non a
Lyside scriptam esse, sed fictam. Aliter statuit Tiede-
mann. p. 289. sqq. *Kiess.*

²⁰⁾ τῶν λόγων] Ita scripsi pro τὸν λόγον, iubente Ku-
stero. In Ciz. μεταδιδόναι τὸν λόγον. De constructione
verbi μεταδιδόναι vid. Schaefer. Melet. crit. p. 20. sq.
Sed accusatiuus hoc loco admitti non potest, nisi τὸν
λόγον intelligamus librum illum Pythagorae adscriptum,
cui titulus Ἰερὸς λόγος, vid. sect. 146. At ille liber
non simpliciter ὁ λόγος appellatur. *Kiess.*

²¹⁾ Φαντὶ δέ] In Diogene Laertio p. 875. sqq. ed.
Henr. Steph. haec epistola ita comparata est: Μετὰ τὸ
Πυθαγόραν ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι, οὐδέποκα διασκεδα-
σθήσεσθαι τὸ ἄθροισμα τῶν ὁμιλητῶν ἐς τὸν ἐμμαντοῦ θυ-
μὸν ἐβαλόμεν· ἐπεὶ δὲ παρ' ἐλπίδας, ὥσπερ ἀπὸ ναὸς
μεγάλας φορετὶδος ἐν ἐρήμῳ πελάγει λυθείσας, ἄλλος ἄλλοις
φορεῦμενοι διεσπάρημεν, ὅσιον καὶ μὴ μᾶσθαι τῶν τήνου
θεῶν καὶ σεμνῶν παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι
τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς μηδ' ὄναρ τὰς ψυχὰς κεκαθαρμένοις.
οὐ γὰρ θέμις κ. τ. λ. Ab his verbis vsque ad illa,

quemuis potius alium censebant, quam illum, quippe qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter et Lysis Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis et sine disciplinis ad contemplationem accedentibus doctrinam communicaret, scribit: *Aiunt autem, vulgare te etiam philosophiam quibusvis obuiis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hanc tu quidem, Hipparche,*

τοτηνίκα φντεύοντά τι χρησιδὸν αὐτῷ παραδιδόμεν — singulae enunciationes in Stephaniana epistolae editione eodem ordine, quo in Iamblichō, continentur. Deinceps autem ibi haec sequuntur: "Ἀπερ ἔμαθες μὲν, Ἰππαρχε, μετὰ σπουδᾶς, οὐκ ἐτήρησας δ', ὡ γενναῖε, γενεσάμενος Σικελικῆς πολυτελείας, ἥς οὐ χρὴν τυ γενέσθαι δεύτερον. λέγοντι δὲ πολλοί, σὲ καὶ δημοσίᾳ φιλοσοφῆν. ὅπερ ἀπαξίωσι Πυθαγόρας· ὅς γε Λαμοὶ τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ τὰ ὑπομνήματα παρακαταθέμενος, ἐπέσκαψε μηδενὶ τῶν ἐκτὸς τῆς οἰκίας παραδιδόμεν. ἃ δὲ, διναμένα πολλῶν χρημάτων ἀποδόσθαι τῷ λόγῳ, οὐκ ἐβουλήθη· πενίαν δὲ καὶ τὰς τῷ πατρὶ ἐπισκᾶψιας ἐνόμιζε χρυσοῦ τιμωτέραν ἔμειν. φαντὶ δὲ οὐ καὶ Λαμῶν θνάσκοντι Βισταλίᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτῶν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν. ἄμμες δὲ ἄνδρες ἔόντες, οὐ γνησίως αὐτῷ ποτιφερόμεθα, ἀλλὰ παραβάται τῶν ὁμολογιῶν γιγνόμεθα. εἰ μὲν οὖν μεταβάλοιτο, χαρήσομαι· εἰ δὲ μὴ, τέθνακός μοι. — His lectis mirari licet, quam misere Iamblichus, initio maxime epistolae, sententiarum ordinem peruerterit et lacerauerit. Kiess.

- 22) φιλοσοφῆν] Sic pro φιλοσοφεῖν scripsi e Ciz., idemque propter doricam dialectum, qua haec epistola scripta est, etiam Kusterus requirebat. — Usus est hoc quoque loco contra Meinersium Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 119. — Deinceps pro τότε, quod Kust. dedit, Ciz. ut Arc. habet τότε. Kiess.

„σπουδᾶς, οὐκ ἐφύλαξας δέ, γευσάμενος, ὧς
 „γενναῖε, οικελικᾶς πολυτελείας, ²³⁾ ἄς οὐκ
 „ἐχρῆν τυ γενέσθαι δεύτερον. εἰ μὲν ὦν με-
 „ταβάλοιο, ²⁴⁾ χαρήσομαι· εἰ δὲ μήγε, τέθνα-
 „κας. ²⁵⁾ διαμεμνῶσθαι γὰρ φασὶν ὅσιον εἶη
 „κατὰ τῶν τήνω θείων τε καὶ ἀνθρωπείων
 „παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ²⁶⁾ ποιῆσθαι τὰ
 „σοφίας ἀγαθὰ τοῖς οὐδ' ὄναι τὰν ψυχὰν
 „κεκαθαυμένοις. οὐ γὰρ θέμις ²⁷⁾ ὀρέγεν τοῖς
 „ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσούτων ἀγώνων [σπουδᾶ]
 (63) „ποριχθέντα, οὐδὲ μὰν βεβάλοις τὰ ταῖν
 „Ἐλευσινίαιν θεαῖν μυστήρια ²⁸⁾ διαγεῖσθαι.

²³⁾ ἄς οὐκ ἐχρῆν τυ γενέσθαι δεύτερον] Kusterus sensu, ut ipsi videbatur, exigente scripserat, ἄς — γεύσθαι. Quod dedit ἄς pro ἄς, quae est lectio Ciz. et Arcerii, recte fecit: sed γενέσθαι, quod cum Arc. etiam Ciz. tuetur, non est mutandum, etiam Toupio censente in Addend. in Theocrit. Vol. II. p. 399. Ed. Berol. Idem Toupius ad illustrandam formulam γενέσθαι δευτέρων τινος attulit hunc locum Aphthonii Sophist. Progymn. Cap. V. Πῶς δὲ διώκων τὴν κόρην ὁ Πύθιος θνητῆς ἐγένετο δεύτερος. Eundem Toupium sequutus sum in eo quod acripi si tu pro τοι· nam dativus hic locum non habet, et enclit. accus. doric. est τυ. Frequentissime autem τοι pro τυ scriptum est. Vid. Bekker ad Apollon. Dysc. de Pron. p. 439. — Obrechtus locum sic interpretatus erat: ad quas — non debebas reuerti. Kiess.

²⁴⁾ χαρήσομαι] Ita Kusterus edidit; num e Cd. Paris., non significavit. In edit. Arc. est χάρησον μὲν, in marg. cod. Spanhem. χαρέσσουμε, in Cd. Ciz. χαρήσσουμε, vnde, referente Koenio ad Gregor. Corinth. p. 262. ed. Schaef., praeclare magnus Hemsterhusius χαρησοῦμαι elicit. Mihi tamen adhuc residet dubitatio, an non χαρησοῦμαι, sed aut χαμησοῦμαι aut χαρεσσοῦμαι sit scribendum. Kiess.

cum cura didicisti; sed non seruasti, o bone, gustatis deliciis Siculis, a quibus te superari non oportebat. Si igitur mentem mutaueris, laetabor; sin minus, mortuus es mihi. Par enim erat, aiunt, diuinorum eius humanorumque praeceptorum semper meminisse, neque bona sapientiae communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animae subierunt. Nefas enim est obuiο vulgo porrigere ea, quae tantis laboribus comparata sunt, aut profanis Dearum Eleusiniarum mysteria

25) διαμενῶσθαι γάρ φασι ὅσιον εἶη κατὰ τῶν τήνων] Scribe, διαμενῶσθαι γάρ ὅσιον ἦν τῶν τήνου θεῶν τε καὶ ἀνθρ. Kust. In Ciz. est, διαμενῶσθαι γάρ φησιν (etiam Arc. habet φησιν) ὅσιον εἶη κατὰ. Quae sequuntur, τῶν τήνω θεῶν τε καὶ ἀνθρωπείων παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι τὰ, in Ciz. desunt. Scripsi τήνω pro τήνου, vt infra. Forsitan locus sic restituendus est: διαμενῶσθαι γάρ, φαντε, ὅσιον εἶη καὶ σὲ τῶν etc. Sed omnia hic esse incertissima, facile intelligitur, si initium huius epistolae, vt in Diogene legitur, comparatur. Kiess.

26) ποιῆσθαι] Caue mutea. Est enim Doricum pro ποιῆσθαι. Kust.

27) ὀρέγεν τοῖς ἀπαντ.] Sic recte MS. In priore vero Edit. male legitur, ὀρεγὲν τῶν ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσοῦτων ἀγώνων σπονδὰς περιχυθέντα. Quae monstra? Ποριχθέντα autem Doricum est pro πορισθέντα. Kust. In Ciz. ὀρέγεν τῶν ἀπαντῶσι, σπονδὰς, πορισθέντα, βεβάλοις τε ταῖν ἐλευσινίαν. Vocabulum σπονδῶς prorsus superfluum est, nec legitur in aliis huius epistolae editionibus; hinc vncinis inclusi. Kiess.

28) διαγεῖσθαι κατ' ἰσότητα] Antea corruptissime hio legebatur, διαγεύεσθαι, καὶ τί σὸ τάτα. Διαγεῖσθαι autem Doricum est pro διηγέσθαι. Kust. Etiam in Ciz. est, διαγεύεσθαι καὶ τί σότατα. Quod in textu

κατ' ἰσότηα δὲ ἄδικοι καὶ ἀσεβέες οἱ τοιαῦ-
 76 τα πράξαντες. Διαλογίζεσθαι 29) δὲ καλόν,
 ὅσον χρόνον μάκος ἐκμεμετρήκαμεν ἀπορ-
 ῥυπτόμενοι 30) σπύλως, τῶς ἐν τοῖς στάθεσιν
 ἁμῶν ἐγκεκολασμένως, ἕως πόκα διελθόντων
 ἐτέων ἐγενόμεθα 31) δεκτικοὶ τῶν τήνω λό-
 γων. 32) καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραν-
 τες ἔστυναν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως
 33) ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι, καὶ

3. Kustèri legitur, κατ' ἰσότηα, merum est vitium typo-
 graphicum, correctum iam a Schaefero ad Gregor. p.
 239. Idem pro οἱ τοιαῦτα πράξαντες scribit τοὶ τοιαῦτ.
 Koenius volebat τοὶ ταῦτα. — Paulo ante pro οὐδὲ
 μὴν in altera epistolae editione est οὐδὲ γάρ. Ibidem
 paulo inferius, ἀμφότεροι οἱ ταῦτα πράξαντες. Kiess.

29) δὲ] — Haec particula etiam in Ciz. vt in Arc. edit.
 deest. — Proxima in altera epistolae editione sic
 legitur: καλόν δὲ ἀναλογίζεσθαι ὅσον χρόνον μάκος δια-
 γάγομεν ἐκμετρήσαντες. Kiess.

30) σπύλως] Haec vox abest a priori Editione, quae
 in aliis Epistolae huius Editionibus legitur. Kust.
 Abest item a Ciz. Scripsimus autem σπύλως pro σπύ-
 λους. Deinceps pro τῶς habet Ciz. cum margine cod.
 Spanh. τῶς, Arc. edit. τὰς. Item Ciz. στάθουσιν, et
 cum Arc. ἐγκεκολασμένως. Porro ἐγενόμεθα δέ. — Pro
 ἕως πόκα videtur ex altera epistolae edit. reponendum,
 ἕως πέντε. Kiess.

31) δεκτικοὶ τῶν τήνω λόγων] In Ciz. δεκτικὸς τῶν τήν
 τοῦ λόγου. — Kust. et Arc. τήνου. Kiess.

32) καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυναν τὰ β.]
 Eodem plane simili vititur Plato lib. IV. de Republ.
 p. 449. Edit. Lugdun. (Vol. VI. p. 346. Bip.) Οὐκ-
 οὔν οἶσθα, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὴν βουληθῶσι βάψαι ἕνα,
 ὥς εἶναι ὁλοουργά, πρῶτον μὲν ἐκλέγονται ἐκ τοσούτων χρω-

euulgare: pariter enim iniusti et impii sunt, qui alterutrum horum fecerint. Decebat autem ad animum reuocare, quantum temporis spatium consumserimus in eluendis maculis, quae pectora nostra altius insederant, donec tandem, peracto quinquennio, ad percipiendam Illius doctrinam capaces euasimus. Sicut tinctorum vestimenta, quae coloribus imbuere volunt, prius purgata, medicamentis inficiunt, ut tincturam nec facile

μάτων μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν. ἔπειτα προπαρασκευάζουσιν οὐκ ὀλίγη παρασκευῇ θεραπεύσαντες, ὅπως δέξονται διὰ μάλιστα τὸ ἄνθος, etc. Item Theo Smyrnaeus in *Mathematicis*, p. 17. qui ad hunc ipsum locum Platonis respiciens ait: Παιδεύομεν γὰρ τοὺς παῖδας ἐν Μουσικῇ, etc. οὐδὲν ἄλλο μηχανώμενοι, ἢ ὅπως ἡμεῖς προεκαθάραντες καὶ προθεραπεύσαντες, ὥσπερ τισὶ στυπτικοῖς τοῖς μαθήμασι τούτοις, τοὺς περὶ ἀπάσης ἀρετῆς, ἢ ἐκμανθάνωσι, ἕστερον λόγους ἐνδέξονται, ὥσπερ βαφήν. Caeterum τὸ ἔστυψαν hic apud Iamblichum et στυπτικοῖς apud Theonem referendum est ad alumen, quo tinctorum in lanis repurgandis et colore inficiendis uti solent. Id enim est στυπτικόν, siue adstringendi vi praeditum; ut ex usu et experientia constat. Plin. lib. XXXV. cap. XV. *Vis liquidi aluminis adstringere, indurare, rodere.* Paulo ante dixerat: *Inficendis claro colore lanis candidum liquidumque* (alumen) *utilissimum est.* Kust. In Ciz. pro καθάπερ est καθάπερ γε, et in altera epist. edit. καθάπερ γάρ. Kiess.

33) ἀνέκπλυτον] In Ciz. ἂν ἐκ πλυτὸν τὰ. Ibidem deinceps, ut in edit. Arc., ἀπλώντι. Tum γενησομένην: quam huius codicis lectionem etiam Koenius ad Gregor. Cor. p. 262. ed. Schaeff. memorauit. Idem Cd. denique ἐν ἐξίταλον. Hoc ἐν Reinesius in ἂν mutauit. — Pro μηδέποτε, quod ante legitur, in altera huius epistolae edit. est μηδέποκα. Kiess.

„μηδέποτε γεννησομένην ἐξίταλον· 34) τὸν αὐ-
 „τὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρε-
 „σκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν τὰς φιλοσοφίας ἐρα-
 „σθέντων, ὅπως μὴ διαψευσθῇ περὶ τινὰ τῶν
 „ἐλπισθέντων ἐσεῖσθαι καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν. οὐ
 (64) „γὰρ κιβδήλως ἐνεπορεύετο λόγως, οὐδὲ πάγας,
 „ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν 35) σοφιστῶν τὼς νέως ἐμ-
 „πλέκοντι, ποτ' οὐδὲν κράγνον σχολάζοντες·
 „ἀλλὰ 36) θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμά-
 „των ἧς ἐπιστάμον. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιη-
 „σάμενοι τὰν τήνω διδασκαλίαν, πολλὰ καὶ
 „37) δεινὰ δρῶντι, σαγηνεύοντες οὐ κατὰ κό-
 77 „σμον, οὐδ' ὥς ἔτυχε, τὼς νέως. Τοιγαροῦν
 „χαλεπῶς τε καὶ 38) προαλλεῖς ἀπεργάζονται

34) τὸν αὐτὸν] In Ciz. deest αὐτόν: item paulo post ante φιλοσοφίας articulus abest, vt in edit. Arc. Pro τῆς, vt scripsit Kuster., dedi τὰς. Tum Ciz. περιψευσθῇ pro διαψευσθῇ. Obrechtius, τινὰ pro neutro habens, locum sic interpretatus erat: *ne bona vlla et honesta, quae sibi promittebant, eos subterfugerent.* Altera epistolae edit. hunc locum sic exhibet: — ἀνὴρ παρασκεύαζε τοὺς φιλοσοφίας ἐρασθέντας, ὅπως — τῶν ἐλπιζομένων ἐσεῖσθαι καλῶν καὶ ἀγαθῶν. *Kiess.*

35) σοφιστῶν] Ita recte Ciz. pro σοφιστῶν, quam formam habent Arcerius et Kusterus. Hic tamen bene in nota: „Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura „alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in commu- „nem a librariis temere mutata sunt: vt Lector facile „obseruabit.“ Ex eodem Ciz. deinceps restitui κράγνον pro κρήνον. Consentit Par. nam in marg. cod. Spanhem. notatum est κράγοιον. — Altera epist. editio pro οἱ πολλοὶ tantum πολλοὶ legit. *Kiess.*

36) θείων τε] In Ciz. vt in Arc. deest τε. Deinceps Ciz. cum marg. cod. Spanhem. bene ἧς pro ἣν, cuius

eluendam, nec unquam euanituram sorbeant: eodem modo diuinus ille vir philosophiae deditos ante praeparabat, ne in quoquam eorum, quos bonos honestosque futuros esse spes facta erat, falleretur. Neque enim ille doctrinam adulteriam venditabat, neque pedicas, quibus plerique sophistarum, inutiliter otium collocantes, iuuentutem irretiunt: sed rerum diuinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero eius disciplinam mentiti, sub hoc praetextu multa graua perpetrant, iuuenes praeter decorem et temerario ausu quasi sagena capientes. Vnde fit, vt auditores suos feroces et procaces reddant, dum moribus

lectionis etiam Koenius ad Gregor. Cor. p. 258. mentionem fecit. Idem codex paulo post suppeditauiτ τήνω pro τήνου. *Kiess.*

37) δεινά] Ciz. δείνα et σαγνείοντες. — Πολλά καὶ δεινά, e more Graecorum, vocem πολλοὶ alijs adiectiuis fero ita iungentium, vt vocula καὶ intercedat. Vid. Buttmann. ad Menon. Plat. p. 54. — Quae sequuntur verba, οὐδ' ὡς ἔτυχε, in quibus altera epist. editio nihil variat, corrupta videntur. Nam contrarium requiritur, aut, ἀλλ' ὡς ἔτυχε, aut, οὐδ' ὡς ἔοικε. *Kiess.*

38) προαλλεῖς ἀπεργάζονται τῶς] In Ciz. προάλλης προάλλεις ἀπεργάζοντες τας. Deinceps ibidem ἐνκρίναντι et λόγος. In altera epist. editione ita: — τοὺς ἀκούοντας. ἐγκρίναντι —. Ab ἐγκρίνημι est ἐγκρίναντι, ab ἐγκρίνω, ἐγκρίναντι. Pro θείως altera epist. edit. habet ἐλευθέρους. Tum post καθάπερ ex altera edit. addidi γάρ, quod male positum ante βόρβορον ibi sustuli. Denique pro ἐγγίει malim ἐγγέαι, vt legitur in altera epist. editione. Nam h. l. cogitandum de vna eaque celeriter praeterlabente actione. *Kiess.*

„τὼς ἀκουστιάς. ἐγκίρναντι γὰρ ἥθεσι τεταρα-
 „γμένοις τε καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λό-
 „γως θείως. καθάπερ γάρ, εἴ τις εἰς φρέαρ
 „βαθὺν βορβόρου πλήρες ἐγγέοι καθαρὸν καὶ
 „διειδὲς ὕδωρ, τὸν τε βορβορον ἀνετάραξε
 „καὶ τὸ ὕδωρ 39) ἐπαφάνιξεν· ὁ αὐτὸς δὴ τρό-
 „πος τῶν οὕτω διδασκόντων τε καὶ διδασκο-
 „μένων. 40) πυκινὰ γὰρ καὶ λάσσαι λόχμαι
 „περὶ τὰς φρένας καὶ τὰν καρδίαν πεφύκναι
 „τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέν-
 „των, πᾶν τὸ ἄμερον καὶ πρᾶον καὶ λογιστι-
 „κὸν τὰς ψυχᾶς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι
 „προφανῶς μὲν 41) αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι
 (65) „τὸ νοητικόν. Ὀνομάξαιμι δὲ καὶ πρᾶτον
 „42) ἐπελθὼν αὐτῶν τὰς ματέρας, ἀκρασίαν τε

39) ἐπαφάνιξεν] Ita recte Ciz. consentiente Par. nam
 in marg. cod. Spanh. notatum est ἐπαφάνηξεν. In edd.
 Arc. et Kust. est ἡράνισεν, ut in altera epistolae edi-
 tione. In Ciz. paulo post οὕτω δὴ pro οὕτω. Kiess.

40) πυκινὰ γὰρ καὶ λάσσαι λόχμαι π.] Locum hunc
 citat Eustathius ad Il. β. p. 360. Edit. Rom. Ὁ δὲ παρὰ
 Ἰαμβλίχῳ Πυθαγορικὸς Λίσις ἐκστρέψας εἰς ψόγον, ὡς ἀπὸ
 γῆς ὀρεινῆς παρείκνυσε τὸ νόημα, εἰπὼν γλώσση Δωρικῇ
 νοῦν τοιοῦτον, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσσαι λόχμαι περὶ τὰς φρέ-
 νας καὶ τὰς καρδίας πεφύκναι τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθή-
 μασιν ὀργιασθέντων, πᾶν τὸ ἡμερον καὶ πρᾶον καὶ логи-
 στικὸν τῆς ψυχῆς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι προφανῶς
 αὐξηθῆναι καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν. Kust. Pro λάσσαι
 in altera epist. editione est βαθύται, et pro πεφύκναι,
 ἐμπεφύκναι. Ibidem desunt verba τοῖς μαθήμασιν.
 Kiess.

41) αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι τὸ νοητ.] In Editione
 Arcerii mendose admodum legitur, αὐξηθέν. καὶ προ-
 κύψαι τὸν αἰτιατικὸν ὀνόμαζε μήδε. Nos τὸ αὐξηθῆμεν

incompositis turbulentisque scientiam et doctrinam diuinam instillant. Vt enim, si quis in puteum profundum et alto luto repletum puram liquidamque aquam infuderit, et lutum commoverit, et aquam insuper turbauerit: eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce et discipulis. Ipsum enim pectus et cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quaedam et densa dumeta obsident, quae quicquid anima mansuetudinis, tranquillitatis et rationis habet, obfuscant, prohibentque prodire, succrescere et proserpere intelligendi facultatem. Conuenit autem et matres illorum dumetorum nominare

(quod Dorice dictum est pro αὐξηθῆναι) reuocauimus ex MS., τὸ νοητικὸν ex Eustathio, et ὀνομάζομαι (quod itidem Doricum est pro ὀνομάσαιμι) ex aliis Epistolae huius Editionibus. Kust. In altera epistolae editione hic locus multo plenius ita legitur: — λογιστικὸν ἐπισκιάζουσαι προφανῆμεν αὐξηθῆν. ἐγκαταδεύσαντι δὲ τῷ δάσει τοῦτω παντοῖαι κακότητες ἐκβοσκούμεναι, καὶ κωλύουσαι καὶ μηδαμῶς εἶσαι προκύψαι τὸν λόγον. ὀνομάζομαι, κ. τ. λ. — Pro νοητικὸν in Ciz. est νοτιακόν: quareobrem, quum etiam pro νόημα dicatur νόαμα, vera scriptura esse videtur νοατικόν. Eodem ducit αἰτιατικόν, quod Arc. habet, et νοτιακόν, quod etiam in margine cod. Spanhem. notatum est. Denique pro ὀνομάζομαι δὲ in Ciz. est, ὀνόμαξε. μὴ δὲ, quae sunt e vera lectione deprauata. Kiess.

42) ἐπελθὼν] Ciz. ἐπελθόν, in marg. Spanh. ἐπανελθὼν, Scalig. ἐπελθεῖν. Locutio πρῶτον (ita dedimus pro πρῶτον) ἐπελθὼν idem valet quod ἐκ τοῦ ἐπελθόντος, illico. Tum pro ἀκρασίην et πλεονεξίην, quae formae etiam in altera epistolae editione reperiuntur, e cod. Ciz. restituimus ἀκρασίαν et πλεονεξίαν. Idem Ciz. habet πολύγωνι. Kiess.

78 „καὶ πλεονεξίαν· ἄμφω δὲ πολύγονοι πεφύ-
 „κानτι. 43) τὰς μὲν ὧν ἀκράσιος ἐκβεβλαστὰ-
 „κानτι ἄθεσμοι γάμοι, καὶ φθοραί, καὶ μέ-
 „θαι, καὶ παρὰ φύσιν ἄδοναί, καὶ σφοδραί
 „τινες ἐπιθυμίαι μέχρι βαράθρων καὶ κρημνῶν
 „διώκουσai. ἤδη γάρ τινες 44) ἀνάγκαξαν
 „ἐπιθυμίαι μήτε ματέρων μήτε θυγατέρων
 „ἀποδχεῖσθαι· καὶ δὴ παρεωσάμεναι πόλιν καὶ
 „νόμω, καθάπερ τύραννος, ἐκπεριαγαγοῦσαι
 „τὼς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν
 „ἔσχατον ὀλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέ-
 „στασαν. τὰς δὲ πλεονεξίας ἐκπεφύκानτι ἄρ-
 „παγαί τε καὶ λαοτεῖαι, πατροκτονίαι, ἱερο-
 „συλίαι, φαρμακεῖαι, καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά.
 „45) δεῖ ὧν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς ἐνδαι-

43) τὰς μὲν ὧν] In Arc. est, τὰς μὲν οὖν, in Ciz. τὰς
 μὲν νῦν, in Kust. τὰς μὲν οὖν. Pro οὖν scripsimus ὧν,
 dialecto iubente. Deinceps pro ἐκβεβλαστήσαν, quod ex-
 stat in edd. Arc. Kust. et in altera epistolae editione,
 in Ciz. legitur ἐκβεβλαστήκοντι, et in margine cod.
 Spanhem. ἐκβεβλαστήκοντι. Valckenarius in epistola ad
 Röverum, p. 317. Ed. Theocrit. Berol. defendit ἐκβε-
 βλαστήκοντι. At vero, quae in eadem Lysidis epistola
 leguntur, πεφύκαντι (quod defenditur loco Eustathii, in
 quo est πεφύκασι) et ἐκπεφύκαντι, fauent lectioni ἐκβε-
 βλαστήκοντι, quam in textum recepimus. — Vocabu-
 lum ἐπιθυμίαι, quod post γάμοι habent Arc. et Kust.,
 recte omittit Ciz., quem secuti sumus. Γάμοι deest in
 altera epistolae editione, in qua paulo post pro verbis,
 ἐπιθυμίαι μέχρι βαράθρων haec reperiuntur: ὁρμαὶ μέχρι
 θανάτων. Kiess.

44) ἀνάγκαξαν] Sic MS. pro ἠνάγκασαν, quod Arcerii
 Edit. habet. Prius autem est Doricum, posterius
 κοινόν. Kust. Pro νόμω in edit. Arc. et cod. Ciz.

intemperantiam et auaritiam; quarum utraque valde foecunda est. Nam ex intemperantia nascuntur nefariae nuptiae, et stupra, et ebrietas, et quae praeter naturam sunt voluptates, et cupiditates quaedam vehementiores, in barathrum et praecipitia propellentes. Iam enim quidam cupiditatibus abrepti nec matrum nec filiarum incestu abstinuerunt, adeoque contempta ciuitate et legibus, sicut tyrannus, manibus a tergo reuinctis, eam velut captiuam in extremam perniciem violenter detruserunt. Ex auaritia proueniunt rapinae atque latrocinia, parricidia, sacrilegia, veneficia, et si quae sunt alia hisce germana. Primum igitur siluas illas, in quibus hi

exstat νόμος. Ad ἀγκῶνας Reinesius adscripsit: *l. ἀγκῶνας*, quibus scil. conscriptae seu consignatae erant leges apud Athenienses. v. Suidam et Harp. At ἀγκῶνας non esse mutandum, docet omnis ratio loci, cuius haec est sententia: *Homines cupiditatum vehementia abrepti saepe adeo ciuitatem et leges pessundant more tyrannorum. Ciuitatem enim pro captiuo tractant, eamque quasi manibus a tergo reuinctis in summam secum perniciem abripiunt.* — Pro κατέστασαν in marg. Spanh. notatum est κατέσταξαν. Deinceps Ciz. cum Arc. τὰς δέ. Item Ciz. post ἀρπαγαί recte omittit τε καί. — In altera epist. editione locus ita legitur: καὶ δὴ παρεωσάμεναι νόμον, καὶ πατέρα, καὶ πόλιν, καὶ τύραννον, ἐκπεριπαγαγεῖν τοὺς ἀγκῶνας κ. τ. λ. Kiess.

- 45) δεῖ ὧν πρῶτον] Sic scripsi pro δεῖ ὧν πρῶτον, quod Kusterus dedit. In Ciz. est δὲ ὧν πρῶτον, et in margine πρῶτον. In altera epistolae editione est δεῖ ὧν τὸ γὰρ πρῶτον. — Tum pro ταῖς in Ciz. vt in Arc. est αἷς. Ibidem σιδήρεῳ. Denique post πάσαις in altera epistolae editione deest μαθημάτων. Kiess.

„ῥῆται ταῦτα τὰ πάθη, πυρὶ καὶ σιδάρω καὶ
 „πίσαις μαθημάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραντα
 „⁴⁶⁾ καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον τῶν
 „τοσοῦτων κακῶν, τοτηνικάδε ἐμφυτεύεν τι
⁷⁹ „χρήσιμον αὐτῷ ⁴⁷⁾ καὶ παραδιδόμεν.“ Τοσαύ-
⁽⁶⁶⁾ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ οὕτως ἀναγκαιοτάτην
⁴⁸⁾ ᾧετο δεῖν μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας
 ποιεῖσθαι Π. Θαγόρας, τιμὴν τε ἐξαίρετον ἐτί-
 θετο καὶ ἐξέτασιν ἀκριβεστάτην περὶ τὴν δι-
 δασκαλίαν καὶ μετάδοσιν τῶν αὐτῷ δεδογμέ-
 νων, βαδανίζων τε καὶ διακρίνων τὰς τῶν
 ἐντυγχανόντων ἐννοίας, διδάγμασί τε ποικίλοις
 καὶ θεωρίας ἐπιστημονικῆς μυρίοις εἶδεσι.

Κ Ε Φ. ιή.

⁸⁰ Μετα δὴ τοῦτο λέγωμεν, ὅπως τοὺς ἐγκρι-
 θέντας ὑφ' ἑαυτοῦ διήρηκε χωρὶς κατὰ τὴν
 ἀξίαν ¹⁾ ἐκάστους. οὔτε γὰρ τῶν αὐτῶν με-

⁴⁶⁾ καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμ.] Locus non solum cor-
 ruptus videtur, sed etiam mancus, quem sic rescrip-
 serim: καὶ ἑνσάμενον τὸν λογισμὸν, καὶ ἐλεύθερον τῶν
 τοσοῦτων κακῶν καταστύσαντα, τοτηνικάδε, etc. Sic
 omnia sunt clara. Τὸ ἑνσάμενον certe in aliis Episto-
 lae huius Editionibus recte legitur. Kust. In Ciz.
 est ἐκκαθαίροντας καὶ εὐρομένους: e qua scriptura certe
 pluralis adsciscendus videtur, ita vt legatur ἐκκαθά-
 ραντας καὶ εὐρομένους. Verbum autem εὐρέσθαι, quum
 additum sit ἐλεύθερον, hoc loco non continuo spre-
 verim prae altero ἑνεσθαι. Deinceps e Ciz. restitui
 formam doricam ἐμφυτεύεν, ex eodemque recepi dati-
 vum αὐτῷ pro genitivo αὐτῷ, quem praebent Kuste-
 rus et margo Spanhem. In altera epistolae edit. locus

affectus stabulantur, igne ferroque et omnibus disciplinarum machinis purgare oportet, et rectam rationem a tantis malis in libertatem asserere: ac tum demum utile ei aliquid implandandum atque inserendum est. Tantam tamque necessariam curam disciplinarum et tam accuratum in docendo examen philosophiae praemittendum censebat Pythagoras, eoque efficiebat, ut et ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis et mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret diiudicaretque.

C A P. XVIII.

Posthaec dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit. Quum enim indole dissimiles es-

sic scriptus est: — καὶ ὁρῶμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον τῶν τοσοῦτων παθῶν, τοτηνῆκα φυτευτόν τι χρησιὸν αὐτῷ παραδιδόμεν. *Kiess.*

47) καὶ παραδιδόμεν] Arcerius haec verba male cum sequentibus coniunxit. Recte Kusterus, cum quo facit Cđ. Ciz. *Kiess.*

48) ὅτεο δεῖν] Sic aperte Ciz. pro ὡς τὸ δεῖν, quod habent edd. Arc. et Kusteri. At iam Arcerius verum viderat. Οὕτως cum superlatiuo coniunctum, ut ante legitur, raro occurrit. Vid. Stephan. Thes. T. 2. p. 1558. — Pro μυρίοις Ciz. μυρίαν. *Kiess.*

1) ἐκάστους] In Ciz. ἐκάστον. *Kiess.*

τέχειν ἐπίσης πάντας ἦν ἄξιον, μὴ τῆς ὁμοίας
 ὄντας φύσεως· οὔτε ἄξιον ἦν τοὺς μὲν πάντων
 τῶν τιμωπιάτων ἀκροαμάτων μετέχειν, τοὺς
 δὲ μηδενός, ἢ ²⁾ μὴδ' ὅλων μετέχειν. καὶ γὰρ
 τοῦτο ἦν ἀκοινώνητον καὶ ἄνισον. τῷ μὲν-
 τοι μεταδοῦναι τῶν ἐπιβαλλόντων λόγων ἐκά-
 στοις τὴν προσήκουσαν μοῖραν, τὴν τε ὠφέ-
 λειαν ἀπένεμεν ἕκαστι κατὰ τὸ δυνατόν, καὶ
 τὸν τῆς δικαιοσύνης λόγον ἐφύλαττεν, ὅτι
 μάλιστα τὴν ἀξίαν ἐκάστοις ἀποδιδούς ἀκρό-
 ασιν. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ³⁾ τοὺς
 μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγο-
 (67) ριστάς· ὥσπερ Ἀττικοὺς τινὰς ὀνομάζομεν, ἐτέ-
 ρους δὲ Ἀττικιστάς· διελὼν οὕτω πρεπόντως
 τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστή-
 σατο, τοὺς δὲ ζηλωτάς τούτων δηλοῦσθαι ἐνο-
 81 μοθέτησε. Τῶν μὲν οὖν Πυθαγορείων κοινὴν
 εἶναι τὴν οὐσίαν διέταξε, καὶ τὴν συμβίωσιν
 ἅμα διὰ παντὸς τοῦ χρόνου διατελεῖν· τοὺς
 δὲ ἐτέρους ιδίας μὲν κτήσεις ἔχειν ἐκέλευσε,
 συνιόντας δὲ εἰς ταυτὸ συσχολάζειν ἀλλήλοις.
 καὶ οὕτω τὴν διαδοχὴν ταύτην ἀπὸ Πυθαγό-
 ρου κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους συστήναι.

2) μὴδ' ὅλων] Scripsi ὅλων pro ὅλως, quod ante lege-
 batur. Necessaria est haec mutatio, ne eadem res
 bis dicatur. Item paulo post pro τὸ μέντοι dedi τῷ
 μέντοι. In utroque vitio omnes consentiunt. —
 Verbum ἐπιβάλλειν eodem, quo hic modo, legitur
 cap. 19, sect. 90. τὴν ἐπιβάλλουσαν μοῖραν. Tum in
 Ciz. ἀπένεμεν: ibidemque post ἀκρόασιν deest καί.
 Kiess.

sent, par non erat, vt omnibus ex aequo eadem largiretur: indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quaeque audienda proponere, aliis nihil indulgere, aut non vniuersa: quod quidem communicationis et aequalitatis legibus aduersum erat futurum. Eo tamen, quod quibusuis iustam conuenientis doctrinae portionem tribuebat, vtilitatem inter omnes partiebatur pro virili, et iustitiae distributiuae munia implebat, congruentem vnicuique instructionem largiens. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellauit, alios vero *Pythagoristas*: plane vti quosdam Atticos, nonnullos autem Atticistas dicimus. Ita nominibus apte distinctis quosdam genuinos esse statuit, caeteris vero praescripsit, vt se horum imitatores praestarent. Pythagoreis igitur bonorum omnium communionem indixit, eosque per omnem vitam vna degere voluit: caeteris autem praecepit, vt suas quisque opes seorsim possiderent, sed studiorum communium gratia in vnum locum conuenirent. hicque philosophandi modus a Pythagora vterque ad successores translatus

3) τοὺς μὲν Πυθαγορείους καλ.] Vide Schefferum de *Philos. Ital.* cap. XI. p. 100, 101. *Kust.* Add. Tiedemann. p. 273. sq. Meiners. p. 463. — In *Ciz. Πυθαγορείους*. Citauit hunc Iamblichi locum Koenius ad Gregor. Cor. p. 67. ed. Schaeff. *Kiess.*

Καὶ ἄλλον δὲ αὖ τρόπον δύο ἦν εἶδη τῆς φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γένη καὶ τῶν μεταχειριζομένων αὐτήν, οἱ μὲν 4) Ἀκουσματικοί, οἱ δὲ Μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοὶ ὁμολογοῦντο Πυθαγόρειοι εἶναι ὑπὸ τῶν ἐτέρων· τοὺς δὲ Ἀκουσματικοὺς οὗτοι οὐχ ὁμολόγουν, οὔτε τὴν πραγματείαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγόρου, ἀλλ' Ἰππασίου. τὸν δὲ Ἰππασίον οἱ μὲν Κροτωνιάτην φασίν, οἱ δὲ Μεταποντί-
 82 νον. 5) Ἔστι δὲ ἡ μὲν τῶν Ἀκουσματικῶν φιλοσοφία ἀκούσματα 6) ἀναπόδεικτα καὶ ἄνευ λόγων, ὅτι οὕτω πρακτέον· καὶ τᾶλλα, ὅσα παρ' ἐκείνου ἐρρέθη, ταῦτα πειρῶνται διαφυλάττειν ὥς θεῖα δόγματα· 7) αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγειν προσποιοῦνται, οὔτε λεκτέον (68) εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ὑπολαμβάνουσι τούτους ἔχειν βέλτιστα πρὸς φρόνησιν, οὔτινες πλεῖστα ἀκούσματα ἔσχον. πάντα δὲ 8) τοιαῦτα ἀκούσματα διήρηται εἰς τρία εἶδη. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστι, σημαίνει· τὰ δέ, τί μάλιστα· τὰ δέ, τί δεῖ πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν οὖν, τί ἐστι, τοιαῦτα· οἷον, τί

4) Ἀκουσματικοί] In Ciz. ἀκουσματικός. Ibidem desunt haec verba: οἱ δὲ Μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοί. Deinceps idem Ciz. pro Ἰππασίου habet Ἰππάδοδ, postea tamen Ἰππασίον. Memoratur hic Hippasus cap. XXIII. s. 104. Kiess.

5) Ἔστι] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. ἐστὶ. Kiess.

6) ἀναπόδεικτα] Antea male, ἐναπόδεικτα. Kust. Deinceps Ciz. καὶ τί ἄλλα, atque ἐκείνους pro ἐκείνου. Kiess.

duravit. Iuxta aliam autem philosophandi formam sectatores Pythagorae diuidebantur in *acusmaticos* et *mathematicos*: quorum hosce reliqui Pythagoreos confitebantur; sed mathematici negabant acusmaticos tales esse: utpote qui non a Pythagora, sed ab Hippaso, quem Crotoniatam quidam, alii vero Metapontinum faciunt, disciplinam suam haberent. Versatur autem acusmaticorum philosophia circa auditiones demonstratione et rationibus destitutas: nimirum ita esse agendum; aliaque quae ab Illo acceperunt praecepta, ut diuina dogmata custodire an nituntur; ipsi vero a se neque dicere quicquam sibi assumunt, neque dicendum esse affirmant: sed vel de ipsis existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima eius dicta teneant. Haec vero in tres classes diuisa sunt: quaedam enim indicant, quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua, quid faciendum sit, quid non. Ea quae versantur circa quaestionem, quid

7) αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγ.] Locum hunc antea mutilum ex codice MS. supplui. In priore enim Edit. desunt verba haec: οὔτε λέγειν προσποιῶνται, οὔτε λεγέον εἶναι· ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem absque dubitatione rescribendum est, περὶ αὐτῶν, sensu sic exigente. *Kust.* Equidem malim αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν, ipsi sua sponte. Paulo post Ciz. προσφώνησιν pro πρὸς φρόνησιν. *Kiess.*

8) τοιαῦτα] Ciz. τὰ οὕτως. Idem deinceps διείρηται, et pro τί ἐστὶ tantum τί habet. *Kiess.*

ἔστιν αἱ μακάρων νῆσοι, ἥλιος, σελήνη; τί ἐστὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τετρακτὺς; ⁹⁾ ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία, ἐν ἣ αἱ Σειρῆνες. τὰ δέ, τί μάλιστα, οἶον, τί τὸ δικαιοτάτον; θύειν. τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμὸς. δεύτερον δέ, τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα τιθέμενον. τί σοφώτατον τῶν παρ' ἡμῖν; ἰατρική. τί κάλλιστον; ἁρμονία. τί κράτιστον; γνώμη. τί ἄριστον; εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέστατον λέγεται; ὅτι πονηροὶ οἱ ἄνθρωποι. διὸ καὶ ποιητὴν Ἴπποδάμαντά φασιν ἐπαινέσαι αὐτὸν, ¹⁰⁾ τὸν Σαλαμίνιον, ὃς ἐποίησεν·

ὦ θεοὶ, πόθεν ἐστέ, πόθεν τοιοῦδ' ἐγένεσθε;

Ἄνθρωποι, πόθεν ἐστέ, πόθεν κακοὶ ὦδ' ¹¹⁾ ἐγένεσθε;

83 Ταῦτα καὶ ¹²⁾ τοιαῦτα ἔστι τὰ τούτου τοῦ
(69)

9) ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία] Locus est obscurus, ex quo ut commodus aliquis sensus eliciatur, scribendum puto, τί ἐστὶν ἡ ἁρμονία, ἥ ἦδον αἱ Σειρῆνες. Sed, ut verum fatear, mihi ipse non satisfacio. Kust. Verissima mihi videtur sententia Logani in Miscell. Obs. p. 95. proposita, qui intelligit Sirenes deas illas orbium coelestium modulatrices, de quibus loquitur Plato de Rep. lib. X. p. 329. Bip. vnde earum meminit Macrobius Saturn. lib. II. c. 3. Hanc enim sententiam a Pythagora fluxisse, non est dubitandum. Idem Loganus merito reprehendit Obrechtii interpretationem: *quoniam sit harmonia, qua Sirenes canebant?* locumque ipsum sic constituit: Pythagoras interrogatus: *quid esset mens diuina omnium praescia?* respondit: τετρακτὺς: quae etiam est ea harmonia, qua omnia constare vos docui, etiamque illa diuina et coelestia. Videtur igitur Logano haec loci interpunctio placuisse: τί ἐστὶ — μαντεῖον; τετρακτὺς. ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία κ. τ. λ. Nondum omnes tenebrae loci huius obscurissimi discussae sunt. De vocabulo τετρακτὺς conf. Sturzii V. C.

res sit, huiusmodi sunt: quid sint beatorum insulae, sol, luna? quid sit oraculum Delphicum, tetractys? quae est harmonia Sirenum. Ea autem quibus quaeritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit iustissimum? sacra facere. quid sapientissimum? numerus; ac deinceps, quod rebus nomina imposuit. quid in rebus humanis sapientissimum? medicina. quid pulcherrimum? harmonia. quid robustissimum? mens. quid optimum? beatitudo. quid verissime dictum? quod homines mali sint: vnde et poetam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum aiunt, qui cecinerat,

O Di! quo genere estis? quare ab origine tales?
Vnde, homines, vobis tam pravi est seminis ortus?

Hae atque huiusmodi sunt huius generis

notam ad Empedoclem p. 672 — 677. — In Ciz. est *σειρήνας*. — Vti hic: *τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμός*. ita Aelian. V. H. Tom. I. p. 281. ed. Kühn. *ἔλεγεν, ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμός· δεύτερος, ὁ τοῖς πρῶ-
γμασι τὰ ὀνόματα θέμενος*. Kiess.

10) *τὸν Σαλαμίνιον*] Non recte hunc locum cepit Reinesius, qui Salaminium intellexit Solonem. Imo scriptoris mens est: Pythagoras laudavit poetam Hippodamanta Salaminium, qui cecinit. Kiess.

11) *ἐγένεσθε*] Ita scripsi duce cod. Ciz. in quo est *ᾧ ἐγένεσθαι*. Apud Arc. et Kust. legitur *ᾧδε γένεσθε*. Kiess.

12) *τοιαῦτά ἐστι*] Ciz. recte *ἐστι*. Kust. *ἐστὶ*. In iis quae sequuntur, oratio manca est, et videtur post *τοιούτων* excidisse *δηλοῖ*, vel simile quid. — Deinceps iterum recte Ciz. *ἐστι δὲ* pro *ἐστὶ δὲ*, quod Kusterus intactum reliquit. Kiess.

γένους ἀκούσματα. ἕκαστον γὰρ τῶν τοιούτων, μάλιστα τί ἐστιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ αὐτὴ τῇ τῶν ἐπὶ σοφιστῶν λεγομένη σοφία. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐξήτουν, οὐ τί ἐστὶ τὰγαθόν, ἀλλὰ τί μάλιστα; οὐδέ, τί τὸ χαλεπόν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ αὐτὸν γινῶναι ¹³⁾ ἐστιν. οὐδέ, τί τὸ ῥάδιον· ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶστον; ὅτι ¹⁴⁾ τῷ ἔθει χρῆσθαι. τῇ τοιαύτῃ γὰρ σοφίᾳ μετηκολουθηκέναι ἔοικε τὰ τοιαῦτα ἀκούσματα. ¹⁵⁾ πρότερον γὰρ οὗτοι Πυθαγόρου ἐγένοντο. τὰ δέ, τί πρακτέον, ἢ οὐ πρακτέον, τῶν ἀκουσμάτων τοιαῦτά ἐστιν· οἷον, ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι. ¹⁶⁾ δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπεύοντας τὸν θεόν. ἢ ¹⁷⁾ ὅτι δεῖ τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρότερον· ἢ ὅτι οὐ δεῖ τὰς λεωφόρους βαδίζειν ὁδοὺς, οὐδὲ εἰς περιῶραντήριον ἐμβάπτειν, οὐδὲ ἐν βαλανείᾳ λούεσθαι. ¹⁸⁾ ἄδηλον γὰρ

¹³⁾ ἐστιν] Hoc verbum, quod prorsus incommodum est, deleam. Ita nec deinceps post χρῆσθαι quicquam additur. Neque vero probandum ὅτι, quemadmodum ante τὸ αὐτὸν in Ciz. scribitur. *Kiess.*

¹⁴⁾ τῷ ἔθει] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, τῷ ἔθνη χρῆσθαι: cui loco vt desperato Arcerius asteriscum apposuerat. *Kust.* Videtur scribendum: τὸ ἔθει χρῆσθαι. Tum Ciz. rursus ὅτι. *Kiess.*

¹⁵⁾ πρότερον] In marg. Spanh. πρότεροι. Vitrumque bonum. *Kiess.*

¹⁶⁾ δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπ.] Eandem procreandorum liberorum causam tradit Plato lib. VI. de Legib. p. 622. Χρὴ τῆς αἰγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι τῷ παιδὶ παῖδον καταλείπειν, ἀεὶ τῷ θεῷ ὑπηρέτας ἀνθ' αὐτοῦ παραδιδόντα. Sic enim locum hunc corrigo. *Kust.* Vulgata in Platone (Vol. VIII. p. 295. Bip.)

auditiones. singulae enim harum ostendunt, quid sit maxime. Est autem haec eadem cum illa septem Sophorum sapientia. nam et illi quaerebant, non quid simpliciter bonum esset, sed quid maxime tale? nec quid difficile, sed quid difficillimum? nempe, se ipsum nosse: neque quid facile, sed quid facillimum? scilicet, facere quod adsueueris. huius enim ipsius sapientiae imitatione dicta ista videntur prodita esse: utpote cum illi septem Pythagora antiquiores fuerint. Quod porro praecepta de iis quae facienda, quaeve omittenda sint, attinet, ea talia erant: Liberos esse suscipiendos. oportet enim vicissim relinquere numinis cultores. Dextro pedi calceum prius esse induendum; neque via publica ingrediendum; neque in aquimali intingendum; neque in balneo lavandum; nam circa omnia ista incertum

lectio est, καταλείποντι αἰ τῷ θεῷ ὑπηρέτας ἀντ' αὐτοῦ παραδιδόναι: in qua praeter unam literulam nihil corruptum est. Nam pro καταλείποντι scribendum est καταλείποντα. Datius καταλείποντι debetur librario, qui hoc participium cum articulo τῷ, non articulum τῷ, ut debebat, cum infinitivo παραδιδόναι coniungeret. *Kiess.*

- 17) ὅτι δεῖ τὸν δεξιὸν ὑποδ.] De hoc aliisque symbolis Pythagorici vide etiam Nostrum in *Protreptico* sub finem, et Interpretes ad Laertium in *Pythagora*. *Kust.*
 18) ἄδηλον γὰρ ἐν πᾶσι τοῦτοις, εἰ καθαρ.] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim pessime legebatur, ἄδηλον γὰρ ἐν πᾶσι τοῦτοις οἱ καθεύδουσιν οἱ κοιν. *Kust.* Reines. in *Ciz.* adscripsit, εἰ κατεδοκούσιν. *Kiess.*

ἐν πᾶσι τούτοις, εἰ καθαρύνουσιν οἱ κοινω-
 84 νοῦντες. Καὶ ἄλλα τάδε· φορτίον μὴ συγκα-
 θαιρεῖν· οὐ γὰρ δεῖ αἷτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ
 (70) πονεῖν· συνανατιθέναι δέ. Χρυσὸν ἐχούσῃ μὴ
 πλησιάζειν ἐπὶ τεκνοποιῖα. Μὴ λέγειν ἄνευ
 φωτός. Σπένδειν τοῖς θεοῖς κατὰ τὸ οὖς τῆς
 κύλικος, οἶωνοῦ ἕνεκα, καὶ ὅπως μὴ ἀπὸ τοῦ
 αὐτοῦ πίνηται. Ἐν δακτυλίῳ μὴ φέρειν ση-
 μεῖον θεοῦ εἰκόνα, ¹⁹⁾ ὅπως μὴ μαιάνηται.
 ἄγαλμα γάρ, ὅπερ δεῖ φυτεῦσαι ἐν τῷ οἴκῳ.
 Γυναικα οὐ δεῖ διώκειν τὴν αὐτοῦ· ἰκέτις γάρ.
 διὸ καὶ ²⁰⁾ ἀφ' ἐστίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ λῆψις
 διὰ δεξιᾶς. μηδὲ ²¹⁾ ἀλεκτρονῶνα λευκὸν θύειν·

¹⁹⁾ ὅπως μὴ μαιάνηται] In priore Edit. particula μὴ male exciderat. Kust. Eadem deest in Ciz. Kiess.

²⁰⁾ ἀφ' ἐστίας ἀγόμεθα] Vide supra, Num. 48. Kust. Peruersissima est ratio Cuperi in Obs. p. 273. proposita, qui legit, καὶ μὴ λῆψις διὰ δεξιᾶς: vt subaudiatur γένοιτο vel εἴη. Idem enim est, inquit Cuper., quod ait lib. 2. symb. 28. δεξιὰν μὴ παντὶ ῥαδίως ἔμβαλε. In quo fallitur vir doctus. Locus enim ita capiendus est, vt dicatur vxor tum, quum ab ara ducitur, dextra prehendi. Hoc vero amplum fuit vxorūque honorificum; nam Pythagorei vetabant, ne sui obuio cuius dextram iniicerent. De honore dextrae habito conferri potest locus Protrept. p. 351. οἱ τὴν δεξιὰν τῶν χειρῶν ἐντιμωτέραν ὠνόμασαν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ δεκτὴν ὑπάρχειν ἐν τῷ μεταδιδόναι. Kiess.

²¹⁾ ἀλεκτρονῶνα λευκὸν θύειν] In priore Edit. vox θύειν deest: quam huic loco reddidi auctoritate ipsius Iamblichii in Protreptico p. 146. (p. 314.), vbi ait, ἀλεκτρονῶνα τρέφε μέν, μὴ θύε δέ. Kust. Loganus p. 95. pro ἰκέτις, quod hic ei otiosum et e praecedente ἰκέτις huc illatum videbatur, scribit πτείνειν, Kustcrum

esse, an, qui iis vna vtuntur, puri sint. Atque alia huius generis sunt: non ad onus subleuandum, ne simus causa non laborandi; sed ad imponendum, opem praestari debere. Cum muliere aurum gestante non esse rem habendam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, et ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse, quod domi statuendum sit. Vxorem non esse male tractandam, supplicem quippe; vnde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album laedendum,

improbans, quod e Protreptico hic addiderit *θύειν*: hic enim non *θύειν*, sed *κτείνειν* prohiberi. *Μηνός* idem vir doctus intelligi posse putat *Απολλίνis*. Vt enim Luna siue Diana *Μήνη* dicitur, ita Solem siue Apollinem *Μήνα* (*Μήν*) dici potuisse. Sacrum autem fuisse gallum Soli seu Apollini, ex Pausania lib. I. Eliac. p. 338. et aliis constare. Quae Logani ratio, exceptis iis, quae de vocabulo *Μήν* dixit, probabilior est, quam Cuperi, coniicientis, legendum esse, *ἐκέτης γὰρ ἱερός τῆς Μήνης*. Suidas haec habet: *μητε λευκὸν ἀλεκτρούνα ἐσθίειν, ὡς ἱερὸν τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ὥρας μηνύοντα*. Diogenes Laert. haec: *ἀλεκτρούνος μὴ ὑπείσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερός τοῦ Μηνός καὶ ἐκέτης. τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν· τῷ τε Μηνὶ ἱερός· σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας*. Locus Iamblichi plus vna ratione probabiliter constitui potest. Certa ratio a libris Mss. exspectanda est. Legi igitur sic potest: *μηδὲ ἀλεκτρούνα λευκὸν κτείνειν· ἱερός γὰρ τοῦ μηνός*. Dubitari tamen licet, vitrum *θύειν*, quod symbolo illo a Kustero citato defenditur, nequē adeo a *κτείνειν* differt, an *κτείνειν*, quod ad literarum

85 *ικέτης γάρ, ἱερὸς τοῦ μηνός· διὸ καὶ σημαί-
 νουσιν ὥραν. Καὶ συμβουλευεῖν μηδὲν παρὰ
 τὸ βέλτιστον τῷ συμβουλευομένῳ· ἱερὸν γὰρ
 22) συμβουλή. Ἀγαθόν, οἱ πόνοι· αἱ δὲ ἡδο-
 ναὶ ἐκ παντὸς τρόπου κακόν. 23) ἐπὶ κολά-
 σεως γὰρ ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. Θύειν
 χρὴ ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τα ἱερὰ προσίεναι.
 24) Εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γὰρ πά-
 ρεργον δεῖ ποιῆσθαι 25) τὸ θείον. Ὑπομένον-
 τα καὶ ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἔμπροσθεν
 τελευτῆσαι, ἀγαθόν· ἐναντίως δέ, ἐναντίον.
 (71) 26) εἰς μόνον τῶν ζώων οὐκ εἰσέρχεται ἀνθρώ-
 που ψυχή, ἃ θέμις ἐστὶ τυθῆναι. διὰ τοῦτο
 τῶν θυσίμων χρὴ ἐσθίειν μόνον, οἷς ἂν τὸ*

vocabuli *ικέτης* similitudinem propius accedit, sit prae-
 ferendum. Verum quum gallus in hominum tectis
 degens hominum etiam fidem implorare videatur:
 commodissime hominum *ικέτης* appellatur. Hinc vlti-
 ma e Diogene ita legi possunt: *ἱερὸς γὰρ τοῦ μηνός
 καὶ ἱκέτης*. Particula *καὶ* saepe excidit. *Kiess.*

22) *συμβουλή. Ἀγαθόν οἱ π.*] Antea absque distin-
 ctione legebatur, *συμβουλή ἀγαθόν οἱ π.* quam confu-
 sionem non animaduertens Arcerius, *συμβουλῆς ἀγαθόν
 οἱ πόνοι*, legendum censuit, vertitque, *Labores enim
 consilii donum sacrum sunt*: quo quid a vero sensu
 alienius dici potuit? *Kust.* Cap. IX. sect. 49. haec
 sententia occurrit: *οὐ γὰρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλήν
 ἱερὸν, ὥς τὸν ἔπαινον.* *Kiess.*

23) *ἐπὶ κολάσεως*] Loganus, recte censens, sententiam
 ab Obrecht extusam auctoris sensui vix respondere,
 ita scribit: *ἐπὶ ἀκολασίας γούρ ἐλθ.* Neque tamen eidem
 usquequaque placet *ἔρχισθαι ἐπὶ ἀκολασίας*, quod lin-
 guae Graecae genius pati non videatur. Verbum
κολασθῆναι interpretatur *cohiberi*, non *puniri*. — Si

quia et hic supplex et lunae sacer est; unde et horas denuntiat. Consilium poscenti nullum aliud quam optimum dandum esse; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Quum enim ad luendas poenas nascamur, poenas etiam nos luere debere. Sacrificandum et templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse e via diuertendum; non enim obiter aut in secundis curis deum habendum esse. Bonum esse vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere; malum vero, contrarium. Animam humanam in ea sola animalia non ingredi, quae mactare fas est; ideoque ex immolabilibus illa sola comedenda, quae pro victi-

contuleris et ea quae praecedunt et hunc locum Protreptici cap. VIII. p. 134. τοῦτο γὰρ θεῖον οἱ ἀρχαιότεροι λέγουσι, τὸ φάναι διδόναι τὴν ψυχὴν τιμωρίαν καὶ εἶναι ἡμᾶς ἐπὶ κολάσει μεγάλων τινῶν ἁμαρτημάτων. hanc exspectabis sententiam: quum enim castigationis causa hanc vitam ingressi simus, oportet nos castigari: quae subiecta erit huic loco, si legeris: ἐπὶ κολάσει γὰρ ἡμᾶς ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. *Kiess.*

24) Εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γὰρ π.] Porphyrus de Vita Pyth. praeceptum hoc Pythagoricum sic effert: Πρὸς κυνέην δὲ μὴ ἐκ παρέργον τοὺς θεοὺς, ἀλλ' οἰκοῦν ἐπὶ τοῦτο ὠρμημένους. *Kust.*

25) τὸ θεῖον] Ita scripsi monentibus Arcerio et Kustero, pro τὸν θεόν, quod antea legebatur. *Kiess.*

26) εἰς μόνα] Μόνα pro μόνον, quod habent edd. Arc. et Kust., item cd. Ciz., scribendum esse, vir doctus ad marginem codicis Spanhem. recte monuit. Tum in Ciz. pro ἃ exaratum est οἷς. *Kiess.*

ἐσθίειν καθήκη· ἄλλου δὲ μηδενὸς ζῶον. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν ἀκουσμάτων ἐστί· τὰ δὲ πλεῖστον ἔχοντα μῆκος, περὶ τε θυσίας, καθ' ἑκάστους τοὺς καιροὺς πῶς χρῆ ποιῆσθαι, τὰς τε ἄλλας, καὶ περὶ μετοικήσεως τῆς ἐντεῦθεν, καὶ περὶ τὰς ταφάς, 27) πῶς δεῖ καταθάπτε-
 86 σθαι. 28) Ἐπ' ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται, διὰ τί δεῖ· οἷον, ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι ἕνεκα τοῦ καταλιπεῖν ἕτερον ἀνθ' ἑαυτοῦ θεῶν θεραπευ-
 τήν· τοῖς δὲ οὐδεὶς λόγος πρόσεστι. καὶ ἕνια μὲν τῶν ἐπιλεγομένων δόξει προσπεφυκέναι, ἄπερ ἂν ἦ· ἕνια δὲ πόρρω· οἷον περὶ τοῦ τὸν ἄρτον μὴ καταγνύναι, ὅτι πρὸς τὴν ἐν ἄδου κρίσιν 29) συμφέρει. αἱ δὲ προστιθέμεναι 30) εἰκοτολογίαι περὶ τῶν τοιούτων οὐκ εἰσι Πυθαγορικάι, ἀλλ' ἐνίων ἕξωθεν ἐπισοφίζο-
 μένων καὶ πειρωμένων προσάπτειν εἰκότα λό-
 γον· οἷον καὶ περὶ τοῦ νῦν λεχθέντος, διὰ τί

27) πῶς δεῖ] Ciz. πῶς δὴ. Kiess.

28) Ἐπ' ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται, διὰ τί δεῖ] Ita hunc locum restitui duce cod. Ciz. in quo est: ἐπενίων — ἐπιλέγεται τι δεῖ. Antea legebatur: ἐπὶ ἐνίων — ἐπιλέγεσθαι δεῖ. Exempla, quae deinceps ab auctore afferuntur, certam loci restituendi rationem monstrabant. Ἐπιλέγειν simpliciter est insuper dicere, addere. Kiess.

29) συμφέρει] MS. noster cum negatione habet, οὐ συμφέρει: quod considerandum est. Kust. Etiam Ciz. et margo cod. Spanh. habent οὐ συμφ. Locus est obscurus, cui obscuritate similis est hic Diogenis: ἄρτον μὴ καταγνύνειν, ὅτι ἐπὶ ἕνα οἱ πάσαι τῶν φίλων ἐφοίτων, καθάπερ καὶ νῦν οἱ βάρβαροι· μηδὲ διαίρειν, ὅς συνάγει αὐτοὺς. οἱ δὲ πρὸς τὴν ἐν ἄδου κρίσιν. Arcerius opinatur, forsitan ritum fidelium Christianorum taxari.

mis caedere licet; a caeteris omnibus abstinendum. Atque aliae quidem auditionum huiusmodi sunt: aliae vero prolixissimae, de sacrificiis, quomodo tum stato quouis tempore, tum caetera peragenda sint, et de discessu ex hac vita: item de sepultura, quomodo sit instituenda. Et quibusdam quidem ratio adiicitur, ob quid oporteat: vt, suscipiendos esse liberos, vt post te alium succedaneum deorum cultorem relinquas. Aliis vero subiecta ratio non est. Quaedam porro rationes e propinquo assumtae; nonnullae vero longius petitae sunt: vt, quod panis frangendus non sit, quoniam ad iudicium apud inferos conducit. Sed hae idoneae rationes additae non sunt Pythagoricae, sed quorundam extraneorum, qui eas comminiscuntur et idoneam rationem dictis conantur annectere: vt vel de eo,

Erasmus in Adag. p. m. 736. „Admonet non esse „dirimendam amicitiam: propterea quod antiquitus „amicitia pane conciliabatur. Vnde et Christus princeps noster distributo pane perpetuam inter suos amicitiam consecrabat. Proinde non conuenire frangi „id, per quod amici conglutinantur.“ *Kiess.*

30) *εἰκοτολογία*] Occurrit hoc vocabulum etiam in loco Archytae apud Stobaeum p. 724. vbi Heeren. explicat coniectationes de probabili rerum euentu. Nostro loco intelliguntur iustae s. idoneae rationes, quamobrem aliquid sit agendum. — Paulo post pro *εἰκότα λόγον*, quod habent Kusterus et margo cod. Spanh., Ciz. exhibet *εἰκαταλόγον*, de quo Reinesius ex Arcer. edit. fecit *εἰκοτολόγον*. *Kiess.*

οὐ δεῖ καταγνῖναι τὸν ἄρτον. οἱ μὲν γὰρ
 φασιν, ὅτι οὐ δεῖ τὸν συνάγοντα διαλύειν.
 (72) 31) τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβαρικῶς πάντες ἐπὶ ἕνα
 ἄρτον ουνίεσαν οἱ φίλοι· οἱ δ', ὅτι οὐ δεῖ οἰω-
 νὸν ποιεῖσθαι τοιοῦτον ἀρχόμενον, καταγνύν-
 τα καὶ συντρίβοντα. 32) ἅπαντα μέντοι, ὅσα
 περὶ τοῦ πράττειν ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν,
 ἐστόχασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁμιλίας, 33) καὶ
 ἀρχὴ αὕτη ἐστί, καὶ ὁ βίος ἅπας συντέτακται
 πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ· καὶ ὁ λόγος αὐ-
 87 τός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας. Γελοῖον γὰρ
 ποιοῦσιν ἄνθρωποι ἄλλοθεν ποθεν ζητοῦντες
 τὸ εὔ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ὅμοιον ὥσπερ
 ἂν εἴ τις ἐν βασιλευμένῃ χώρᾳ τῶν πολιτῶν
 τινὰ 34) ὑπαρχόν θεραπεύοι, ἀμελήσας αὐτοῦ
 τοῦ πάντων ἀρχοντος. τοιοῦτον γὰρ οἶονται
 ποιεῖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τε
 θεός, καὶ οὗτος πάντων κύριος, δεῖν ὁμολο-
 γεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τὸ ἀγαθὸν αἰτεῖν.

31) τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβ.] Vide Menagium ad Laert.
 lib. VIII. Num. 35. Kust. In Arc. et Ciz. est τὸ δέ,
 et paulo inferius in eodem Ciz. καταγνῖναι καὶ συντρί-
 βοντα. Kiess.

32) ἅπαντα μέντοι, ὅσα περὶ τοῦ πράττειν — ἐναντίως
 ἔχουσι, τὰ ἐναντία] Totus hic locus repetitur infra,
 Num. 137. quod et de aliis locis miror. Quid enim
 crebra illa ταντολογία opus est? Kust.

33) καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστί] Locus hic turbatus est et cor-
 ruptus, quem sic in ordinem redigo: ἐστόχασται πρὸς
 τὸ θεῖον, καὶ ὁ βίος ἅπας συντέτακται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν
 τῷ θεῷ· καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ λόγος οὗτος τῆς φιλοσο-

quod modo dictum est, quare panis frangendus non sit, alii quidem aiunt propterea, quod non oporteat congregationis causa factum dissoluere; cum antiquis moribus barbarorum omnes amici ad vnum panem conuenerint: alii vero dicunt, auspicantem aliquid non oportere frangendo comminuedoque huiusmodi omen praebere. Ac omnia quidem praecepta, quibus, quid agendum, quid non agendum sit, definiunt, ad diuinum numen tendunt, estque hoc principium et eo omnis vita ordinatur, ut deum sequamur; atque haec est huius philosophiae ratio. Ridicule enim agunt homines, qui, quod bonum est, aliunde quam a diis petunt: perinde ac si quis in prouincia regis potestati subiecta quendam e ciuium numero praefectum colat, neglecto eo, qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Quum enim et deus sit, et omnibus imperet, in confesso est, bonum a domino petendum esse. omnes

φίας. Sic expedita sunt omnia. Vide Nos etiam infra ad Num. 137. *Kust.* Post *θεῶν* Reinesius adscripsit *δμολογίας*, e sect. 137. Sed genuinum vocabulum est *ὁμιλίας*, quod ibi a viro docto in marg. cod. Spanhem. adnotatum; et a nobis utroque loco auctori redditum est. Vltima in hunc modum scribenda videntur: *καὶ ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ ὁ λόγος οὗτος ταύτης τῆς φιλοσοφίας.* *Kie ss.*

34) ὑπαρχον] Cd. Ciz. cum Arc. ὑπάρχον. *Kie ss.*

πάντες γάρ, οὓς μὲν ἂν φιλῶσι, καὶ οἷς ἂν
χαίρωσι, τοιούτοις διδόναι τὰγαθὰ· πρὸς οὓς
δὲ ἐναντίως ἔχουσι, τὰ ἐναντία. τούτων μὲν
(75) αὕτη καὶ τοιαύτη σοφία. ἦν δὲ τις Ἴππομέδων
35) ἄγριος Αἰνεὺς Πυθαγόρειος τῶν Ἀκουσμά-
τικῶν, ὃς ἔλεγεν, ὅτι πάντων τούτων 36) ἐκεῖ-
νος λόγους καὶ ἀποδείξεις εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ
37) παραδίδοσθαι διὰ πολλῶν 38) καὶ αἰὲ ἀρ-
γοτέρων, 39) τὸν μὲν λόγον περιηρῆσθαι· λελει-
φθαι δὲ αὐτὰ τὰ προβλήματα. 40) οἱ δὲ περὶ
τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων τούτους τε
ὁμολογοῦσιν εἶναι Πυθαγόρου, καὶ αὐτοὶ φα-
σιν ἔτι μᾶλλον, καὶ ἃ λέγουσιν αὐτοί, ἀληθῆ
εἶναι. τὴν δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος τοιαύ-
88 την γενέσθαι φασίν. *) Ἀφικέσθαι τὸν Πυθα-

35) ἄγριος Αἰνεὺς] Arcerius vertit, *rusticus Aeneus*.
Sed quid hoc? Vir doctus ad marginem codicis Span-
hemiani notauerat, Ἀγριανεύς. At nos, deleto ἄγριος,
legendum censemus, Αἰγείος. Nam infra, cap. vlt.
inter Aegeos recensetur *Hippomedon*. Kust. Etiam
in Ciz. ἄγριος Αἰνεὺς. Stanleius quoque Hist. Philos.
p. 519. Ἀγριανεύς. Kiess.

36) ἐκεῖνος] Ita recte Ciz., quemadmodum pro *ἐκείνους*,
quod in edd. Arc. et Kust. exstat, scribendum esse
monuit Scaliger. Sic Pythagoram καὶ ἐξοχὴν a secta-
toribus suis appellatum fuisse, tum alios testari, tum
Iamblichum Num. 89., adnotavit Kusterus ad hunc
locum. Kiess.

37) παραδίδοσθαι] Ita Kust. In Arc. παραδιδόσθαι,
in Ciz. παραδεδόςθαι. Quod adeo recipiendum vide-
tur. Kiess.

38) καὶ αἰὲ ἀργοτέρων] Arcerius scribendum putabat,
καὶ ἐναργυτέρων: male omnino. Est enim locus sanus et
mendii expers: quem Obrechtus recte vertit. Kiess.

enim iis bona tribuunt, quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Aegyptius, Pythagoreus, e numero acusmaticorum, qui dicebat, Illum omnibus hisce rationes demonstrationesque subiecisse; quia vero vulgo a pluribus, iisque semper segnioribus tradebantur, inde factum esse, ut rationibus detractis sola problemata reliqua manserint. Qui vero de Pythagoreis mathematici dicuntur, illi fatentur et istas rationes esse Pythagorae, et ipsi plura insuper tradunt, quaeque dicunt, ea contendunt vera esse: sed causam dissimilitudinis hancce fuisse aiunt: venisse Pythagoram ex Ionia

39) τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. Antea vero male, τὸν μὲν λόγων. Kust.

40) οἱ δὲ πρὸς τὰ μαθ.] Locum hunc sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ δὲ Μαθηματικοὶ τῶν Πυθαγορείων: ut Obrechtus recte. Deinde pro τοὺς δὲ, sensu exigente, rescripsi, τοὺς τε. Kust.

*) Paragraphus 88. cum praecedente non magis coit, quam duorum diuersorum librorum inter se finis et initium, aut paragraphus 89. cum 90. cohaeret. Horum igitur duorum segmentorum auctorem nominare non possumus. Eum a Diogene diuersum esse, ex iis intelligitur, quae in paragrapho 89. aliter, atque in paragraphis 81. et 82. traduntur. Quanta vero est imperitia et credulitas huius scriptoris, qui Hippasum narrat propterea misera morte periisse, quod geometrica quaedam problemata a Pythagoreis adhuc

γόραν ἐξ Ἰωνίας καὶ Σάμου κατὰ τὴν Πολυ-
κράτους τυραννίδα, ἀκμαζούσης τῆς Ἰταλίας,
καὶ γενέσθαι συνήθεις αὐτῷ τοὺς πρώτους ἐν
ταῖς πόλεσι. τούτων δὲ τοῖς μὲν πρεσβυτέροις
καὶ ἀσχόλοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικοῖς πράγμασι
κατέχεσθαι, ⁴¹⁾ ὥς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθη-
μάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν, ψιλῶς δια-
λεχθῆναι, ἡγούμενον, οὐδὲν ἦττον ὠφελεῖσθαι
(74) καὶ ἄνευ τῆς αἰτίας, εἰδότας, τί δεῖ πράττειν·
ὥσπερ καὶ οἱ ἰατρεύμενοι, οὐ προσακούοντες
διὰ τί αὐτοῖς ἕκαστον πρακτέον, οὐδὲν ἦττον
τυγχάνουσι τῆς ὑγείας· ὅσοις δὲ νεωτέροις ἐνε-
τύγχανε, καὶ δυναμένοις ⁴²⁾ πονεῖν καὶ μαν-
θάνειν, τοῖς τοιούτοις δι' ἀποδείξεως καὶ μα-
θημάτων ἐνετύγχανεν. ⁴³⁾ αὐτοὺς μὲν οὖν
εἶναι ἀπὸ τούτων· ἐκείνους δὲ ἀπὸ τῶν ἐτέρων.
περὶ δ' ⁴⁴⁾ Ἰππάρχου μάλιστα, ὥς ἦν μὲν Πυ-

celata euulgauerit! Ita Meiners. p. 277. (At section-
es 87. et 88. inter se connexas esse, facile intelli-
get, qui utramque attentius legerit. Kiess.)

41) ὥς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθ.] Propter ἀκολουθίαν
orationis scribo, ὥστε χαλεπὸν εἶναι διὰ τῶν μαθημάτων
καὶ ἀποδείξεων αὐτοῖς ἐντυγχάνειν. Addo αὐτοῖς, quia
datiui praecedentes πρεσβυτέροις et ἀσχόλοις non regun-
tur a verbo ἐντυγχάνειν, sed διαλεχθῆναι. Deinde, διὰ
τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδ. ἐντυγχάνειν, non est, discipli-
nis et demonstrationibus vacare, ut eruditus Obrechtus
vertit, sed de disciplinis et demonstrationibus cum ali-
quo colloqui vel sermonem conferre. Kust. Parum fe-
liciter Kustero cessit emendatio huius loci; nec po-
tuit, nam locus integer est et sic intelligendus:
Quum res difficilis esset, iis utpote occupatis negotiis
civilibus et aetate prouectis disciplinas et demonstratio-

et Samo, Polycrate tyrannide potente, et florente tum temporis Italia, principesque urbium familiares ipsi factos. Horum senioribus et occupatis, propterea quod ciuilibus negotiis tenebantur, quum difficile esset, disciplinas et demonstrationes adhibere, simpliciter ad eos disseruit, ratus, eos nihilo minus etiam sine rationibus fructum inde percepturos esse, si scirent, quid agendum foret: perinde vt ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur, ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicunque vero inter iuuenes facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis et demonstrationibus exposiebat: et se quidem istorum, acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, eum fuisse quidem e

nes adhibere. Quod sequitur *ψιλῶς*, idem est quod *ἀνευ μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων*. Ciz. vitiose *διὰ τὸν μαθητῶν*. *Kiess.*

42) *πονείν*] Quae antea leguntur, *ὥς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν*, atque adeo res ipsa dubitare non sinunt, quin pro *ποιεῖν*, quod antea legebatur, recte scripserim *πονείν*. Quorum verborum confusione nihil est facilius. Vid. ad Protreptic. p. 111. *Kiess.*

43) *αὐτοῦς*] Ciz. *αὐτοί*. *Kiess.*

44) *Ἰππασίου*] Huius Hippasi etiam mentio facta fuit supra Num. 81. *Kust.* Deinceps pro *ὅς ἦν*, quae lectio Arcerium auctorem habet, Ciz. cum codice quo vsus est Arcerius, *ὥς ἦν*: idemque Ciz. *διὰ δὲ τὸ (pro τοῦ) ἐξενεγκεῖν*. Vtrumque recepinus. *Kiess.*

θαγορείων· διὰ δὲ τὸ ἐξενεγκεῖν καὶ γράψασθαι πρῶτον σφαῖραν τὴν ἐκ τῶν δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο κατὰ θάλατταν, ὡς ἀσεβήσας· δούξαν δὲ ⁴⁵⁾ ἔλαβεν, ὡς εὐρών· εἶναι δὲ πάντα ἐκείνου [τοῦ ἀνδρός]· προσ-
 89 αγορεύουσι γὰρ οὕτω τὸν Πυθαγόραν, καὶ οὐ
 89 καλοῦσιν ὀνόματι. Λέγουσι δὲ οἱ Πυθαγό-
 ρειοι, ἐξηγητέχθαι γεωμετρίαν οὕτως. ἀποβα-
 λεῖν τινὰ τὴν οὐσίαν τῶν Πυθαγορείων. ὡς δὲ
⁴⁶⁾ τοῦτο ἡτύχησε, δοθῆναι ἀνθρώπῳ χρημα-
 τίσασθαι ἐπὶ γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ γεω-
 μετρία πρὸς Πυθαγόρου ⁴⁷⁾ ἱστορία. περὶ μὲν
 οὖν τῆς διαφορᾶς ἐκατέρας τῆς πραγματείας,
 καὶ ἐκατέρων τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀκροωμένων
 Πυθαγόρου ταῦτα παρειλήφαμεν. τοὺς γὰρ
 εἶσω ⁴⁸⁾ σινδόνης καὶ ἔξω ἀκροωμένους τοῦ
 (75) Πυθαγόρου καὶ τοὺς ⁴⁹⁾ μετὰ τοῦ ὄρᾶν ἀ-
 κούοντας, ἢ ἄνευ τοῦ ὄρᾶν, καὶ τοὺς εἶσω καὶ
 ἔξω διωρισμένους, οὐκ ἄλλους, ἢ τοὺς εἰρη-
 μένους ὑπολαμβάνειν προσήκει. καὶ τοὺς πο-
 λιτικοὺς δέ, καὶ οἰκονομικοὺς, καὶ νομοθετι-
 κοὺς ὄντας αὐτοῖς ⁵⁰⁾ ὑποτίθεσθαι χρή.

45) ἔλαβεν] Ita Kust. In Ciz. vt in edit. Arc. λάβοι, quod illo non est deterius. Quae deinceps sequuntur verba, τοῦ ἀνδρός, ea non sine ratione Scaliger delet. Kiess.

46) τοῦτο ἡτύχησε] Ita recte Ciz., quum hanc calamitatem expertus esset. Antea legebatur τοῦτο ἐτύχησε, quod Kusterus mutabat in οὕτως ἡτύχησε. — Pro ἀνθρώπῳ, quod sequitur, in Ciz. et Par. secundum marg. cod. Spanh. est αὐτῷ. Kiess.

numero Pythagoreorum; quum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies pentagonon, eum in mari periisse, vt impium; sed inuentionis nihilominus gloriam ipsi mansisse, quum tamen omnia fuerint Illius viri: sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Quum quidam Pythagoreus opum suarum iacturam fecisset, concessum esse hominī propter hoc infortunium, vt e Geometria quaestum faceret. Vocabatur autem Geometria a Pythagora *historia*. Et haec sunt, quae de discrimine vtriusque modi philosophandi, et de vtraque classe auditorum Pythagorae accepimus. hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est vel intra vel extra velum, et vel videntes vel non videntes Pythagoram audiuisse, atque in interiores et exteriores diuisos esse: hisque et politicos et oeconomicos et nomotheticos subiicere debemus.

47) ἰστροφία] Vide, quae de hoc vocabulo dixit Wyttenbach. ad Platon. Phaeton. p. 253. sq. *Kiess.*

48) συνδῶνος] Ciz. συνδῶνος. *Kiess.*

49) μετὰ τοῦ ὁρᾶν] Sic, non μετὰ τὸ ὁρᾶν, quod extat in edd. Arc. Kust. et cd. Ciz. scribendum esse, res ipsa loquitur, et monuit iam Arcerius. *Kiess.*

50) ὑποτίθεσθαι] Meiners. p. 277. hunc locum sic intelligit, quasi auctor promittat, se iam de Pythagoreis diuisis in politicos, oeconomicos et nomotheticos di-

Κ Ε Φ. ιθ'.

- 90 *) Καθόλου δὲ εἰδέναι ἄξιον, ὥς πολλὰς
 ὁδοὺς Πυθαγόρου παιδείας ἀνεῦρε, καὶ κατὰ
 τὴν οἰκείαν φύσιν ἐκάστου καὶ δύναμιν παρε-
 δίδου τῆς σοφίας τὴν ἐπιβάλλουσαν ¹⁾ μοῖραν.
 τεκμήριον δὲ μέγιστον· ὅτε γὰρ Ἀβαρις ὁ
 Σκύθης ἐξ Ἑπερβορέων, ἄπειρος τῆς Ἑλληνι-
 κῆς παιδείας ὢν καὶ ἀμύητος καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 προβεβηκώς, ἦλθε, τότε οὐ διὰ ποικίλων αὐ-
 τὸν εἰσέγαγε θεωρημάτων· ἀλλ' ἀντὶ τῆς σιω-
 πῆς καὶ τῆς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ἀκροάσεως καὶ
 τῶν ἄλλων βασάνων, ἀθρόως αὐτὸν ἐπιτίθειον
²⁾ ἀπειργάσατο πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν αὐτῶ

cturum esse, de qua re capite proximo ne γὰρ qui-
 dem. Hinc patere, quam incogitanter Iamblichus
 alium auctorem exscripserit, quippe qui, quum in
 sect. 89. orationis filum abrumperet, finem tamen
 huius sectionis non mutauerit. Enimvero hic quidem
 Iamblichus, quem Meinersius prava verbi ὑποτίθεσθαι
 interpretatione inductus promittere iubet, quae non
 promisit, omni crimine absolendus est. Sensus enim
 loci hic est: illis classibus, quas modo commemoravi,
 tanquam formae generibus suis (ut dialectici lo-
 quuntur) subiiciendi sunt politici, oeconomici et no-
 mothetici. Recte intellexit Tiedemann, qui p. 301.
 vertit: Hierunter gehören auch —. Eodemque modo
 si eum Meinersius intellexisset, neque ut Obrechtus,
 qui ὑποτίθεσθαι verterat subnectere, eo usurus erat ad
 confirmanda ea, quae p. 462. dixit: Auch ist es nicht
 ungläublich, dass die letztern (die Esoteriker oder Ma-
 thematiker) nach ihren verschiedenen Fähigkeiten ent-
 weder für die Erforschung und den Vortrag von Wis-
 senschaften, oder auch für öffentliche Geschäfte entweder
 die Namen von Theoretikern oder Physikern, oder auch
 von Politikern und Nomothetikern trugen. Copiosius

C A P. XIX.

In genere vero sciendum est, Pythagoram multas docendi vias reperisse, et cuilibet ratam sapientiae portionem pro naturali facultate proque ingenii captu tradidisse. Cuius rei certissimum argumentum est, quod, quum Abaris Scythia ex Hyperboreis, rudis et disciplinis Graecorum non initiatus, aetate etiam prouectior aduenisset, eum nequaquam per varias contemplationes circumduxit; sed omisso silentio et tam diuturna auscultatione, aliisque tentaminibus, statim in familiaritatem et ad do-

sime hoc omne argumentum explicuit Tiedemann. p. 269. sqq. *Kiess.*

*) De auctore huius capituli, in quo Abaridis miracula narrantur, non constat. Neque e sectione 141., ubi horum miraculorum pars repetitur, de auctore quicquam dici potest. At ne multum quidem refert, quod horum fragmentorum auctores ignoramus, quum hoc ipsum argumentum ad philosophiam Pythagoricam cognoscendam nihil admodum conferat. Meiners. p. 277. sq.

1) *μοῖραν*] Ciz. cum Arc. *μοίραν*. Idem Ciz. paulo post *ποικίλλων* pro *ποικίλων*. *Kiess.*

2) *ἀπειργάσατο*] Hanc lectionem, a qua prope abfuit Scaliger, *εἰργάσατο* scribendum esse coniiciens, auctori reddidi e Ciz. In edd. Arc. et Kust. est *ἀκροάσατο*, pro quo Arcer. coniiciebat *ἡγήσατο*. — *Ἀθρόως* est *via contracta, compendiaria, συνηγμένως*. Sect. 93. *Θεολογίαν ἐπιτεταμμένην παρέδωκε*. *Kiess.*

δογματιζομένων, καὶ τὸ 3) περὶ φύσεως σύγ-
 γραμμα καὶ ἄλλο τὸ περὶ θεῶν ὡς ἐν βραχυ-
 91 τάτοις αὐτὸν ἀνεδίδαξεν. Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβα-
 ρις ἀπὸ Ἑρεβόρων, 4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλ-
 λωνος πρεσβύτου καθήκων καὶ τὰ ἱερατικά
 (76) σοφώτατα, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος 5) ὑποστρέφων εἰς
 τὰ ἴδια, ἵνα τὸν 6) ἀγεσθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ
 ἀποθῇται εἰς τὸ ἐν Ἑρεβόροις ἱερόν. γενό-
 μενος δὲ ἐν παρόδῳ κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ
 τὸν Πυθαγόραν 7) ἰδὼν, καὶ μάλιστα εἰκάσας
 τῷ θεῷ, οὐπερ ἦν ἱερεὺς, καὶ πιστεύσας μὴ
 ἄλλον, μηδὲ ἄνθρωπον 8) ὅμοιον ἐκείνῳ, ἀλλ'
 αὐτὸν ὄντως τὸν Ἀπόλλω, ἐκ τε ὧν ἑώρα περὶ

3) περὶ φύσεως] In Ciz. vt in Arc. edit. παρὰ φ., sol-
 lenni harum praepositionum confusione. Ciz. dein-
 ceps ἐνεδίδαξεν. Ceterum hunc locum sic scribere
 malim: καὶ κατὰ τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα καὶ ἄλλο τε
 περὶ θεῶν, etc. Kiess.

4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος, πρεσβύτου καθήκων κ.
 τ. λ.] Est locus admodum corruptus, quem sic ex-
 pedio: ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος, πρεσβύτης ἤδη ὢν, καὶ
 τὰ ἱερατικά σοφώτατος: ἀπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀναστρέφων
 εἰς τὰ ἴδια, etc. Pro πρεσβύτου rescripsimus πρεσβύτης.
 Erat enim Abaris iam senior, et, vt ipse Iamblichus
 paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ προβιβηκώς, cum in Grae-
 ciam veniret. Deinde pro καθήκων Desid. Herald.
 Animaduers. in Iambli. cap. VII. legendum censet
 καθέλκων: quasi nimirum sensus sit, Abaridem τὰ ἱ-
 ερατικά σοφώτατα ex Graecia in patriam suam deduxisse,
 vel intulisse. Sed non observauit vir ille doctus,
 pro σοφώτατα legendum esse σοφώτατος: vnde conie-
 ctura eius sponte corruit. Nos igitur rectius, vt pu-
 tamus, rescibendum censuimus, ἤδη ὢν: prout etiam
 Obrechtum legisse ex versione eius patet. Porro,
 pro σοφώτατα scribendum esse σοφώτατος, monuerat

gmata sua audienda admisit, commentariumque *de natura*, et alium *de diis* compendiarie via illum edocuit. Venerat enim Abaris ab Hyperboreis, Apollinis, qui in ea regione colitur, sacerdos, iam senio propior et rerum sacrarum scientissimus; e Graecia domum remeans, ut aurum, quod corrogauerat deo, in eius apud Hyperboreos templo consecraret. Transiens autem per Italiam visum sibi Pythagoram deo maxime, cuius ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse, tum propter illa, quae in Pythagora

etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, *Kust.* Propius auctoris manum attingere mihi videor, quum scribo: πρεσβύτατος ἦδη ὢν καὶ — σοφώτατος.

Solent enim Graeci superlatiuos sic componere. *Kiess.*

5) ὑποστρέφων] Sic recte Ciz. pro ἀποστρέφων, quod habent edd. Arc. et Kust. Locutio ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια, quae Act. XXI. 6. occurrit, est senioris Graecitatis. *Kiess.*

6) ἀγροθέντα] Sic noster MS. ab ἀγείρω, congreco, colligo. Antea vero male, ἀργυθέντα: quod Arcerius suo more ἀστόχως in ἀργυθέντα mutandum censebat. Vide etiam Desid. Heraldum loco laudato, qui iidem ἀγροθέντα scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit. *Kust.* In Ciz. est ἐγροθέντα. Formulam ἀγείρων τῷ θεῷ illustrat Cuperus in Obs. p. 274. sqq. *Kiess.*

7) ἰδών, καὶ] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. deest καὶ. *Kiess.*

8) ὅμοιον] Ita Ciz. Sed Arc. et Kust. ὁμοῖον. Vide de huius adiectiui accentu viros doctos ad Gregor. Cor. plur. locis. *Kiess.*

αὐτὸν σεμνοτάτων καὶ ἐξ ὧν προεγίνωσκεν
ὁ ἱερεὺς γνωρισμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν
9) οἷστόν, ὃν ἔχων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐξῆλθε,
χρήσιμον αὐτῷ ἐσόμενον πρὸς τὰ συμπίπτοντα
δυσμήχανα, κατὰ τὴν τοσαύτην ἄλλην. ¹⁰⁾ ἐπο-
χούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβαινεν,
οἷον ποταμούς καὶ λίμνας καὶ τέλματα καὶ
ὄρη καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ προσβαλὼν, ὡς λό-
(77) γος, καθαρμούς τε ¹¹⁾ ἐπετέλει, καὶ λοιμούς
ἀπεδίωκε καὶ ἀνέμους ἀπὸ τῶν εἰς τοῦτο ἄξι-
⁹² ουσῶν πόλεων βοηθὸν αὐτὸν γενέσθαι. Λα-
κεδαίμονα γοῦν παρειλήφαμεν μετὰ τὸν ὑπ'
ἐκείνου γενόμενον ἐν αὐτῇ ¹²⁾ καθαρμὸν μηκ-
εῖν λοιμῶσαι, πολλάκις πρότερον τούτῳ τῷ
παθήματι περιπεσοῦσαν διὰ τὴν ¹³⁾ δυστραπε-
λίαν τοῦ τόπου, καθ' ὃν ὥκισται, τῶν Ταῦ-
γέτων ὁρῶν πνίγος ἀξιόλογον αὐτῇ παρεχόν-
των, ¹⁴⁾ διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι καὶ Κρήτης

9) οἷστόν] Confer Nostrum infra Num. 136. 140. et 141. Kust. Pro ἄλην est in Ciz. ἄλλην, quod Reinesius mutavit in ἄλην, et explicat πλάνην, peregrinationem. Scaliger, ἄλην. Kiess.

10) ἐποχούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβ.] Antea legebatur, κατὰ τὰ ἄβατα διαβαίνων, pro quo Kusterus volebat, vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄβατα διαβ., vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ τὰ ἄβατα διέβαινεν. In Ciz. est κατὰ ἄβατα διέβαινεν. Imperfectum etiam in margine cod. Spanhem. notatum est. Ergo hinc et ex loci ipsius ratione intelligitur, eum sic scribendum esse, ut a me scriptus est. Participium προσβαλὼν, quod Obrechtus vertit praeterea, potius significare videtur, ubi aliquo appulerat, peruenarat. Kiess.

11) ἐπετέλει] Ciz. ἐτέλει. Verba βοηθὸν αὐτὸν γενέσθαι temere Scaliger delet. Kiess.

maxime veneranda deprehendebat, tūm propter indicia ipsi sacerdoti iam antea explorata. hinc telum Pythagorae reddidit, quod iter ingressurus e templo sumserat, vt eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates vteretur. Vehebatur enim illo per invia quaeque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes et alia id genus: ac praeterea eodem, vt aiunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque depellebat, atque arcebat ventos ab vrbibus, quae opem eius implorauerant. Lacedaemonem certe accepimus ab eo lustratam nunquam deinceps peste laborasse, quum antea saepius id malum incubuisset propter incommodum situm loci, in quo vrbis erat condita, montibus quippe Taygeti, qui ei imminet, vehementem aestum immittentibus: item Cnossum

12) καθαρόν] Sic recte MS. pro corrupto καθαμένη, quod prior Edit. habet. Et paulo post, καθ' ὃν ἤκισται, itidem auctoritate MS. rescripsi, pro καθ' ὃν ἤκισται. Kust. Antea Ciz. cum Arc. αὐτῇ sine ἐν. Kiess.

13) δυστραπείαν] Ciz. δυστραπείαν. Kiess.

14) διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι· καὶ Κρήτης Κνωσσόν.] Est locus obscurus: quem Obrechtus, vt ex versione eius patet, sic legit et distinxit, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι· καὶ περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσού. Sed nos verba illa, διὰ τὴν δυστραπείαν τοῦ τόπου, καθ' ὃν ἤκισται, τῶν Ταυγέτων ὄρων πνίγος ἀξιόλογον αὐτῇ παριχόντων, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι, parenthesi includenda censemus; et deinde ea, quae sequuntur, sic scribimus, ὥς καὶ ἐν Κρήτῃ Κνωσσόν. Sic sensus erit clarus: Lacedaemonem nem-

Κνωσσόν. καὶ ἄλλα τοιαῦτα ¹⁵⁾ τέχνη ἱστορεῖται τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. δεξάμενος δὲ Πυθαγόρας τὸν οἰστόν, καὶ μὴ ξενισθεὶς ¹⁶⁾ πρὸς τοῦτο, μηδὲ τὴν αἰτίαν ἐπερωτήσας, δι' ἣν ἐπέδωκεν, ¹⁷⁾ ἀλλ' ὡς ἂν ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὢν, ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ἀποσπάσας τὸν Ἀβαριν τὸν τε μηρὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐπέδειξε χρύσειον, γνῶρισμα παρέχων τοῦ μὴ διεψεῦσθαι· καὶ τὰ καθ' ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησάμενος αὐτῷ, καὶ πίστιν ἱκανὴν παρα-(78)σχών, ὡς οὐκ εἶη κακῶς εἰκάσας· προσθεὶς τε, ὅτι ἐπὶ θεραπείᾳ καὶ εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἦκοι, καὶ ¹⁸⁾ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμορφος, ἵνα μὴ ξενιζόμενοι ¹⁹⁾ πρὸς τὸ ὑπερέχον ταρασ-

pe, postquam ab Abaride lustrata fuerit, a pestilentia liberatam fuisse; vti et Cnossum, urbem Cretae. Confer cum hoc loco Nostrum infra num. 141. Kust. Cd. Ciz. recte post ὑπερεῖσθαι interpungit. Neque vero est, quod cum Kustero scribas ὡς καὶ ἐν Κρήτῃ Κνωσσόν: nam Κρήτης Κνωσσόν idem prorsus valet. Quemadmodum autem Obrechtus, cuius interpretationem mutauimus, haec male cum sequentibus coniunxerat: ita Kusterus locum recte intellexit. De Spartae situ Strabo lib. VIII. Tom. III. p. 178. ed. Tzsch. ὑποπέτωκε δὲ τῷ Ταῦγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ. De Taygeti altitudine vid. Siebelis. ad Hellen. ab ipso edit. p. 291. Kiess.

15) τέχνη] Est vox corrupta: pro qua Arcerius legendum censuit τεχνήματα, Obrechtus ἔχνη: at Nos potius συγνά, i. e. multa; amicissimo et pererudito Hemsterhuysio, nupero Pollucis Editore, eam Nobis coniecturam suggerente. Deinde scribimus, ἱστορεῖται περὶ τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. Kust. Reinesius adscripsit: τεχνήματα vel τεκμήρια. Posterius praeplacet.

Cretae urbem. Etiam alia similia potentiae Abaridis vestigia memorantur. Pythagoras autem, accepto telo, minime rei insolentia commotus, nec causam, ob quam sibi daretur, percontatus est, sed tanquam qui revera deus ille foret, Abaridi seorsum ab arbitris abducto aureum suum femur ostendit, ut argumento esset, neutiquam illum animi falsum fuisse: quin et enumeratis singulatim quae in templo reposita erant, fidem illi fecit, quod non male Apollini ipsum assimilasset. Adiecit insuper, se ad curandos demerendosque mortales aduenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti maiestate velut re noua

Quo admissio, ne *περὶ* quidem post *ἰστορεῖται* addendum est. *Τέχνη* etiam Ciz. Kiess.

16) *πρὸς τοῦτο*] Ciz. *πρὸ τοῦτο*. Polybius dicit *ξενίζεσθαι τι, διὰ τι, ἐπὶ τι, κατὰ τι*. Hoc loco et paulo post est *ξενίζεσθαι πρὸς τι*, ut latine stupere ad rem. Kiess.

17) *ἀλλ' ὥς*] Sic recte Ciz. pro *ἄλλως*: de quo Kusterus: *diuide et scribe, ἀλλ' ὥς*. Kiess.

18) *καὶ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμορφος*] Vide quae notavimus supra Num. 10. ad verba illa, *ὥς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ*. Kust.

19) *πρὸς τὸ ὑπερέχον ταράσσονται*] In priore Edit. pessime legitur, *πρὸς τὸν ὑπερέχοντα ῥάσσονται*. Nos hic sequuti sumus auctoritatem codicis nostri MS. Kust. Pro *παρ' αὐτοῦ*, quod sequitur, Ciz. cum Arc. *παρ' αὐτῷ*, quod non aspernandum. Kiess.

σονται, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ μάθησιν ἀποφεύ-
 γωσιν· ἐκέλευσέ τε μένειν αὐτοῦ καὶ ²⁰⁾ συν-
 διορθοῦν τοὺς ἐντυγχάνοντας· τὸν δὲ χρυσόν,
 ὃν συνήγειρε, κοινῶσαι τοῖς ἐπιτηδείοις, ὅσοι-
 περ ἐτύγχανον οὕτως ὑπὸ τοῦ λόγου ἡγμένοι,
 ὥστε ²¹⁾ βεβαιῶσαι τὸ δόγμα τὸ λέγον, κοινὰ
 93 τὰ φίλων, δι' ἔργου. Οὕτω δὲ καταμείναντι
 αὐτῷ, ²²⁾ ὃ νῦν δὲ ἐλέγομεν, φυσιολογίαν τε
 καὶ θεολογίαν ἐπιτετμημένην παρέδωκε· καὶ
 ἀντὶ τῆς ²³⁾ διὰ θυσιῶν ἱεροσκοπίας τὴν διὰ
 τῶν ἀριθμῶν πρόγνώσιν παρέδωκεν, ἡγούμενος
 ταύτην ²⁴⁾ καθαρωτέραν εἶναι καὶ θειοτέραν
 καὶ τοῖς οὐρανίοις τῶν θεῶν ἀριθμοῖς οἰκει-
 οτέραν. ἄλλα τε τὰ ἀρμόζοντα τῷ Ἀβάριδι
 παρέδωκεν ἐπιτηδεύματα. ²⁵⁾ ἀλλ' οὐ δὴ ἕνεκα
 (79) ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ἐκεῖνο πάλιν ἐπανέλθωμεν,
 ὡς ἄρα ἄλλους ἄλλως, ὡς ἔχει ἕκαστος φύ-
 σεως καὶ δυνάμεως, ἐπανορθοῦν ἐπειρᾶτο.
 πάντα μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα οὔτε παρεδόθη
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὰ μνημονευόμενα
 ῥάδιον διελθεῖν.

20) συνδιορθοῦν τοὺς] Ciz. συνδιορθοῦντας. Paulo post
 pro ὑπὸ τοῦ λόγου Scalig. ὑπ' αὐτοῦ λόγου. Kiess.

21) βεβαιῶσαι] Antea male, βεβαλους. Kust. In Ciz.
 βεβαίως. Kiess.

22) ὃ νῦν δὲ ἐλέγομεν] Ita Ciz., quemadmodum pro
 corrupto ὃ νῦν διελέγομεν scribendum esse iam Kust.
 monuit. Kiess.

23) διὰ θυσιῶν] Ita Arc. et Kust. In Ciz. διὰ τῶν
 θυσιῶν, quod propter sequens τῶν ἀριθμῶν praeferen-
 dum videtur. Kiess.

turbati disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, vt illic loci maneret, et emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam praestaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, vt dogma illud, *amicorum omnia communia*, ipsa re confirmarent. Quum itaque apud ipsum maneret, vt modo dictum est, physicam et theologiam in compendium redactas illi tradidit, et loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, diuinationem per numeros docuit, puriorem hanc et diuiniorem et coelestibus deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed et alia studia Abaridi conuenientia cum eo communicauit. Verum vt ad id, cuius gratia hic sermo institutus est, redeamus, quemadmodum alios aliter, pro cuiusque indole et viribus, informare conatus sit, cuncta quidem, quae huc pertinent, neque ad hominum notitiam peruenerunt, neque quae memorantur, facile percenseri possunt.

24) *καθαρωτέραν*] Sic rescripsi auctoritate codicis MS: pro *καθιερωτέραν*: quae est vox nihili. *Kust. Scaliger*, *ὑπωτέραν* vel *ἡρωτέραν*. Deinceps *Ciz. Abaridi. Kiess.*

25) *ἀλλ' οὐ δὴ ἕνεκα ὁ παρ.*] Sic recte MS. pro *ἀλλ' οὐ δὲ ἕνεκα παρὸν λόγος*: quem locum vt desperatum et mutilum asterisco notauerat *Arcerius*. *Desider. Heraldus* quoque *Animaduers.* in *Iamblich.* cap. VII.

Κ Ε Φ. κ'.

- 94 *) Ὀλίγα δὲ καὶ ὁ τὰ γνωριμώτατα διέλ-
θωμεν δείγματα τῆς Πυθαγορικῆς ἀγωγῆς,
καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων τοῖς ἀνδρά-
σιν ἐκείνοις ἐπιτηδευμάτων. Πρῶτον μὲν οὖν
ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ὁ ἐσκόπει, εἰ
δύνανται ἐχεμυθεῖν (τούτῳ γὰρ δὴ καὶ ἐχρήτο
τῷ ὀνόματι), καὶ καθεώρα, εἰ μανθάνοντες,
ὅσα ἂν ἀκούσωσιν, οἷοί τε εἰδὼς σιωπᾶν καὶ δια-
φυλάττειν ἔπειτα, εἰ εἰδὼς αἰδήμονες. ἐποι-

loco huic quaedam deesse existimans, eum sic sup-
plere tentavit, ἀλλ' ἐπεὶ οὐ τούτων ἕνεκα δι' παρὸν λόγος.
Sed merito praeferenda sunt ea, quae ex codice MS.
substituimus. *Kust.* Pro ἄλλως in Ciz. est ἄλλον.
Kiess.

- *) In grauissimis omnium, quotquot in Iamblichio ex-
stant, locis numerandus est is, qui capp. XX. XXI.
XXII. continetur: quem vnus esse auctoris et scri-
bendi genus et argumenti cohaerentia arguunt. Inest
in oratione ingenua simplicitas, absunt vocabula mon-
struosa, quibus recentiores Platonici et Pythagorei fa-
cile se indicant; res ipsae, quas scriptores, qui post
Christum vixerunt, ad vnum omnes longe vltra ve-
rum augent et exornant, ad fidem hic nullisque fa-
bulis admixtis traduntur. Quae momenta neminem,
qui graece sit doctus et in auctoribus, qui res Py-
thagoreorum narrarunt, aliquantum versatus, dubitare
sinunt, quin memorabile hoc fragmentum auctorem
habeat, qui ea aetate vixerit, qua graeca lingua non-
dum esset corrupta, et maxima pars eorum, quae
postera aetas de Pythagora eiusque discipulis com-
menta est, nondum ficta aut diuulgata. Omnis ora-
tionis examen diligentius institutum et comparatio
rerum hic enarratarum cum iis, quas qui primi re-
tulerint, ex aliis scriptoribus constat, *Aristoxenum*
esse auctorem demonstrant.

C A P. XX.

Sed pauca tamen quaedam eaque celeberrima institutionis Pythagoricae specimina, studiorumque, quae viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum obseruabat Pythagoras, an capaces essent *echemythiae*: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea, quae audierant, quaeque didicerant, possent apud se custodire et silentio premere: deinde, an

Aristoxenum, Aristotele magistro discipulum dignum, dicunt cum Aristotele et contra Heraclidem aliosque vanos auctores affirmasse, antiquissimos Pythagoreos non ab omnibus se carnibus abstinuisse, sed tum ipsos carnes comedisse, tum diis animalia immolasse. Atqui haec sententia, propria illa Aristotelis et Aristoxeni, in hoc fragmento sect. 98. repetitur; quod, quum oratio, puritate quidem et generositate conspicua, ab Aristotelea tamen recedat, Aristoxeno potius, quam Aristoteli tribuendum est. Ita Meiners. p. 278. sq. [Idem vir doctus hoc fragmento, quod rerum narratarum probabilitate orationisque praestantia similibus in Iamblichio et Porphyrio locis excellere appareat, in sua de philosophia Pythagorica commentatione ita vsus est, vt ei tanquam fundamento omnia, quae de ratione sodalitiî Pythagorici disputauit, superstrueret. *Kiess.*]

1) τὰ γνωμιώτατα] In Ciz. deest artic. τὰ: item deest paulo post ἀγωγῆς. *Kiess.*

2) ἐσκόπει] In marg. Cod. Spanh. notatur ἀνεσκόπει, i. e. diligenter obseruabat: quam lectionem, quum syllaba ἀν syllaba praecedenti absorberi potuerit, praeferrem, nisi inferius iterum ἐσκόπει legeretur, atque genus corruptionis contrarium, quo per negligentiam eadem syllaba male repetita est, aeque saepe occurreret. *Kiess.*

εἰτό τε πλείονα σπουδὴν τοῦ σιωπᾶν, ἢ περ τοῦ
 λαλεῖν. ἐσκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ
 ἄρα περὶ πάθος ἢ ἐπιθυμίαν 3) ἀκρατήσεως
 ἐπτόηνται, οὐ παρέργως τὰ τοιαῦτα αἰεὶ ἐπι-
 βλέπων, οἷον, πῶς πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς
 ἐπιθυμίαν, ἢ εἰ φιλόνηκρί εἰδιν, ἢ φιλότιμοι,
 ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν ἢ πρὸς φιλίαν.
 (80) εἰ δὲ πάντα ἀκριβῶς αὐτῷ 4) ἐπιβλέποντι
 ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο τοῖς ἀγαθοῖς ἡθεσι,
 τότε περὶ εὐμαθίας καὶ μνήμης ἐσκόπει· πρῶ-
 τον μὲν, εἰ δύνανται ταχέως καὶ σαφῶς παρα-
 κολουθεῖν τοῖς λεγομένοις· ἔπειτα, εἰ παρέ-
 πεταί τις 5) αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ σωφροσύνη
 95 πρὸς τὰ διδασκόμενα. ἐπεσκόπει γάρ, πῶς
 ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν. ἐκάλει δὲ τοῦτο
 6) κατάρτυσιν. πολέμιον δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγριό-
 τητα πρὸς τοιαύτην διαγωγὴν· ἀκολουθεῖν γὰρ
 7) ἀγριότητι ἀναίδειαν, ἀναισχυντίαν, ἀκολα-

3) ἀκρατήσεως] Legendum potius, ἀκράτητον. Nam ἐπιθυμία ἀκράτητος apud Graecos dicitur cupiditas nimia vel immoderata. Kust. Equidem malim ἀκρατήτως, vt eodem modo a librariis hic peccatum esse putetur, quo sect. 14. et 265. vbi ἐξαιρέτως depravatam fuit in ἐξ αἰρέσεως. — In Ciz. est κρατήσεως. — De vocabulo πεισθῆναι vid. Fischeri notam ad Platon. Phaedon. p. 284. repetitam ab Heindorfio p. 55. et Schaeferi ad Dionysium Hal. de Comp. verb. p. 10. Kiess.

4) ἐπιβλέποντι ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο] Sic rescripsi pro ἐπιβλέποντις ἐξηρτυμένοι: quod prior Edit. nullo sensu habet. Ἐξηρτυμένοι autem est praediti, adornati, instructi: vnde ἐξάρτυσις; qua voce Noster vtitur supra, Num. 64. Kust. In Ciz. est ἐπιβλέποντος ἐξηρτυμένοι. Kiess.

essent modesti; maiorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quaeuis alia: num scilicet affectui vehementiori et cupiditati succumberent: neque obiter trans mittebat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent, an contentiosi, an ambitiosi essent; vtrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si iam ipsi omnia perscrutanti satis instructi a bonis moribus viderentur, tum porro in docilitatem et memoriam inquirebat: initio quidem, an promte et perspicue assequerentur, quae dicta erant: deinde, quo amore, quaeue moderatione tradita complecterentur. aduertebat enim, an natura tractabiles essent: et hanc tractabilitatem *catartysin*, id est, morum concinnitatem appellabat. Inimicam vero huiusmodi suae institutioni arbitrabatur ferociam: sequi enim inde rusticitatem, inuerecundiam, impudentiam, proteruiam, igna-

5) αὐτοῖς] Deest in Ciz. *Kiess.*

6) κατάρτυσιν] In Ciz. κατάρτησιν. Ibidem deinceps verba, πρὸς τοιαύτην διαγωγὴν. ἀκολουθεῖν γὰρ ἀγριότητι, omitta sunt. *Kiess.*

7) ἀγριότητι] Antea male, ἀγριότητα. Vult enim Iamblichus dicere, feritatis consequens esse inuerecundiam, etc. Sic paulo post πρᾶότητι et ἡμερότητι itidem sensu exigente rescripsi pro πρᾶότητα et ἡμερότητα. *Kust.* Hos accusatiuos cunctos etiam Ciz. habet. *Kiess.*

σίαν, 8) ἀκυρίαν, δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀτιμίαν καὶ τὰ ἀκόλουθα· προόρῃτι δὲ καὶ ἡμεροόρῃτι τὰ ἐναντία. ἐν μὲν οὖν τῇ διαπείρᾳ τοιαῦτα 9) ἐπεσκόπει, καὶ πρὸς ταῦτα ἤσκει τοὺς μανθάνοντας· τοὺς τε ἀρμόζοντας τοῖς ἀγαθοῖς τῆς παρ' ἑαυτῷ σοφίας ἐνέκρινε, καὶ οὕτως ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀνάγειν ἐπειράτο. εἰ δὲ ἀνάρμοστον κατίδοι τινά, ὥσπερ ἀλλόφυλόν τινα καὶ ὀθνεῖον ἀπήλανε.

K E Φ. κα.

1) Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἃ παρέδωκε δι' ὅλης ἡμέρας 2) τοῖς ἐταίροις, μετὰ (81) τοῦτο φράσω. κατὰ γὰρ τὴν ὑφήγησιν αὐτοῦ 96 ὥδε ἔπρασσον οἱ ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγούμενοι. Τοὺς μὲν ἐωθινοὺς περιπάτους ἐποιοῦντο οἱ ἄνδρες οὗτοι καταμόνας τε καὶ εἰς τοιούτους τόπους, ἐν οἷς συνέβαινεν ἡρεμίαν τε καὶ ἡσυχίαν εἶναι σύμμετρον, ὅπου τε ἱερά, καὶ ἄλση, καὶ ἄλλη τις θυμαῖα. ὦντο γὰρ δεῖν μὴ πρότερόν τι συντυγχάνειν, πρὶν ἢ τὴν ἰδίαν ψυχὴν καταστήσουσι καὶ συναρμόσονται τὴν διάνοιαν. 3) ἀρμόδιον δὲ εἶναι τῇ καταστάσει

8) ἀκυρίαν] Quid hoc? Forte Iamblichus scripserat, ἀκράτειαν. Obrechtus vertit ignaviam; qui proinde ἀργίαν legisse videtur. Kust. Mihi dubium non est, quin scribendum sit ἀκαιρίαν. Quantum enim τῷ καιρῷ Pythagorei tribuerint, et aliunde constat, et docet sect. 181. Kiess.

9) ἐπεσκόπει] Ciz. ἐπεσκόπουν. Kiess.

1) Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων] Hic in cod. Ciz. noui capitis est initium, idque recte; nam auctor nouum

viam, discendi fugam, imperii detrectationem, famae neglectum, et similia: placidos vero mores et tractabilitatem contrarium comitatum habere. Atque haec in probatione discipulorum spectabat, hucque ducebant prima eorundem exercitamenta: siquidem aptos admittebat ad sapientiae suae thesauros, eosque ad scientias prouehere allaborabat: sin vero ineptum quempiam deprehenderet, vt alienum et extraneum procul arcebat.

C A P. XXI.

Hisce ita praemissis, de studiis agere lubet, quae toto die a familiaribus suis tractari voluit. Plane enim iuxta praescriptum eius viuebant, qui illum ducem sequerentur. Et matutinas quidem ambulationes isti viri peragebant soli in huiusmodi locis, vbi quies et congruum silentium, vbi templa, luci, et alia animis remittendis apta erant. Non enim cum quoquam conuersandum existimabant, antequam ipsi animum suum bene constitutum recteque compositum haberent: eo autem inprimis conducere soli-

argumentum aggreditur. In edd. Arc. et Kust. cap. XX. continuatur vsque ad sect. 97. *Kiess.*

2) τοῖς ἑταίροις] Ciz. τοῖς ἑτέροις. Idem deinceps ἑρατορον. *Kiess.*

3) ἁρμόδιον] Ciz. ἁρμόνιον, et paulo post ὑπελήφισαν. *Kiess.*

τῆς διανοίας τὴν τοιαύτην ἰσυχίαν. τὸ γὰρ εὐθύς ἀναστάντας εἰς τοὺς ὄχλους ὠθεῖσθαι, θορυβῶδες ὑπελήφεισαν. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι τοὺς ἱεροπρεπεστάτους τόπους ἀεὶ ἐξελέγοντο. μετὰ δὲ τὸν ἐωθινὸν περιπατοῦν τότε πρὸς ἀλλήλους ἐτύγγανον, μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ δὲ μὴ γε, ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐχρῶντο δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ πρὸς τε διδασκαλίαις καὶ μαθήσεις καὶ πρὸς τὴν τῶν ἡθῶν
 97 ἐπανόρθωσιν. Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην διατριβὴν ἐπὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐτρέποντο θεραπείαν. ἐχρῶντο δὲ 4) ἀλείμμασί τε καὶ δρόμοις οἱ πλείστοι· ἐλάττονες καὶ πάλαις ἐν τε κήποις
 (82) καὶ ἐν ἄλσεσι· οἱ δὲ καὶ 5) ἀρτηροβολία, ἢ χειρονομία, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχῦς τὰ εὐθετα ἐπιτηδεύοντες ἐκλέγεσθαι γυμνάσια. 6) ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἄρτῳ καὶ μέλιτι ἢ κηρίῳ· οἶνον δὲ μετ' ἡμέραν οὐ μετεῖχον. τὸν δὲ μετὰ τὸ ἄριστον χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς οἰκονομίας κατεγίνοντο, περὶ τε τὰς ἐξωτικάς καὶ τὰς ξενικάς διὰ τὴν τῶν νόμων πρόσταξιν. πάντα γὰρ ἐν ταῖς μετ' ἄριστον ὥραις ἐβούλοντο διοικεῖν. δειλῆς δὲ 7) γενομένης εἰς τοὺς περιπάτους πάλιν ὁρμαῖν· 8) οὐχ ὁμοίως

4) ἀλείμμασί] Ciz. ἀλίμασι. Kiess.

5) ἀρτηροβολία] Arcerius et Obrechtus haud male legendum censent, ἀλιτροβολία, i. e. halterum iactu. Quid autem sint halteres, docent lexica vulgata. Quidam tamen ἀλιτῆρες etiam ἀρτιτῆρες dictos fuisse putant: idque si sequamur, nihil mutandum erit. Kust.

tudinem: nam statim a lecto surgentes in turbam prorumpere, turbulentum esse censebant. Quapropter omnes Pythagorei sibi loca sacris rebus quam maxime opportuna seligebant. A matutina deambulatione congressus inter se instituebant, imprimis in templis, vel, si id non daretur, in locis similibus: tempus autem istud docendo, discendo, moribusque excolendis consume-
bant. Ab huiusmodi scholis deinde ad corpora curanda se conuertebant. Plerique vncione et cursu utebantur; pauciores lucta in hortis et nemoribus: quidam etiam halterum iactu aut saltatione cum manuum gesticulatione, studioseque eligebant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, et mel aut fauus; vinum vero interdum non gustabant: a prandio ciuilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia, eo quod leges ita fieri iuberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vesperam iterum ibant deambulatum: non tamen sin-

Vid. Stephan. thes. in Indice. — In Ciz. ἀρτηροβόλοι.
Kiess.

6) ἀρίστον] Arcerius, *optimo*. Sed Obrechtus recte, *prandio*. Confer Porphy. Num. 34. et Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 19. *Kust.*

7) γενομένης] In ed. Ciz. vt in edit. Arc. *γινομένης*.
Kiess.

8) οὐχ ὁμοίως] Οὐχ ὁμῶς, lege. *Kust.* Non opus est

κατ' ἰδίαν, ὥσπερ ἐν τῷ ἐωθινῷ περιπάτῳ, ἀλλὰ σύνδυο καὶ σύντρεις ποιῆσθαι τὸν περίπατον, 9) ἀναμιμνησκομένους τὰ μαθήματα καὶ ἐγγυμναζομένους τοῖς καλοῖς ἐπιτηδεύμασι.

98 Μετὰ δὲ τὸν περίπατον λουτρῷ χρῆσθαι, λουσαμένους τε ἐπὶ τὰ ¹⁰⁾ συσσίτια ἀπαντᾶν. ταῦτα δὲ εἶναι μὴ πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευωχεῖσθαι. ἀθροισθέντων δὲ τῶν συσσιτούντων γίνεσθαι σπονδάς τε καὶ ¹¹⁾ θυσίας θυη-

(85) μάτων τε καὶ λιβανωτοῦ. ἔπειτα ἐπὶ τὸ δεῖπνον χωρεῖν, ὥς πρὸ ἡλίου δύσεως ἀποδεδε-
πνηκέναι. χρῆσθαι δὲ ¹²⁾ καὶ οἶνῳ καὶ μάζῃ καὶ ἄρτῳ καὶ ὄψῳ καὶ λαχάνοις ἐφθοῖς τε καὶ ὠμοῖς. παρατίθεσθαι δὲ ¹³⁾ κρέα ζώων θυσίμων

hac mutatione. Deinceps Ciz. συνδυο καὶ συντρεις.
Kie ss.

9) ἀναμιμνησκομένους] Constructionis ratio requirit, ut scribatur casu recto, ἀναμιμνησκόμενοι et ἐγγυμναζόμενοι. Refertur enim ad praecedens ἐβούλοντο. Kust. Malim statuere, Iamblichum vel Aristoxenum negligentius orationem ita continuare, quasi praecesserit φασί, vel simile verbum, unde etiam infinitivus ὀρμῶν pendet. Si cum Kustero accusativus hic reposueris, etiam deinceps λουσαμένους mutandum erit. Kie ss.

10) συσσίτια] Ex MS. pro σιτία, quod prior Edit. habet. Deinde scribo, ταῦτα δὲ ἔχειν μὴ πλεῖον, ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευωχουμένους: auctoritate Eustathii, qui locum hunc Iamblichi sic citat ad Il. β. p. 190. Edit. Rom. Ait enim: Ἰστορεῖ γοῦν καὶ ὁ σοφώτατος Ἰάμβλιχος, τὰ Πυθαγορικά συσσίτια μὴ ἔχειν πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευωχουμένους. Kust. Violentior est Kusteri mutatio, cui non satis praesidii paraueris ex Eustathio, loci Iamblichei sententiam, non verba referente. Vna litera addita locus sic restituendus vi-

guli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini terniue, in memoriam sibi mutuo reuocantes, quae didicerant, et in praeclaris se studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant conuiuia, quae intra decem conuiuias terminabantur. Hisce congregatis libatio et sacrificia suffimentis et thure celebrabantur: hinc ad coenam ibant: cui ante solis occasum finis imponebatur. Sumebant vero et vinum, et mazam, et panem, et opsonium, et cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus, quae immolare

detur: ταῦτα δ' ἐξῆναι μὴ πλείον, κ. τ. λ. in his σπονδαῖς non amplius decem homines licere una conuiuari. — In Ciz. σπονδία. De σπονδαῖς Reines. citat Coel. Rhod. lib. 28. c. 8. *Kiest.*

11) θυσίας θνημάτων] Malim θυσίας διὰ θνημάτων. Confer Porphyrr. Num. 36. *Kust.* Ciz. cum Argerio λιπανωτών. *Kiest.*

12) καὶ οἶνον] Paulo superius dixit Iamblichus, οἶνον δὲ μεθ' ἡμέραν οὐ μετέχον: qui locus limitat ea, quae generalius a Iamblichio hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse, μήτε οἶνον, inquiens, ὅπως πίνειν. Sed loquitur ibi Iamblichus de Pythagoreis rigidioribus et perfectioribus; ad quos praeceptum hoc tantum pertinebat. *Kust.*

13) κρέα ζώων θυσίμων ἱερῶν] Vel vox ζώων est delenda, vel scribendum, κρέας ζώων θυσίμων ἢ ἱερῶν. Nam ἱερεῖον idem est, quod ζῶον θύσιμον, i. e. hostia vel victima. Interdum tamen vox ἱερεῖον latiori significatione sumitur pro quauis pecude vel animali, cuius carnibus vescimur: ut suo more erudite ostendit Ca-

ιερείων· ¹⁴⁾ τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπανίως
 χρῆσθαι. εἶναι γάρ τινα αὐτῶν δι' αἰτίας τινὰς
 οὐ χρήσιμα πρὸς τὸ χρῆσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ
¹⁵⁾ ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῳ ἀνθρῳ-
 πίνῳ γένει, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν.
 99 Μετὰ δὲ τόδε τὸ δεῖπνον ἐγίνοντο σπονδαί,
 ἔπειτα ¹⁶⁾ ἀναγνώσεις. ἔθος δὲ ἦν, τὸν μὲν
 νεώτατον ἀναγινώσκειν, τὸν δὲ πρεσβύτατον
 ἐπιστατεῖν, ὃ δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ πῶς δεῖ.
 ἐπεὶ δὲ ¹⁷⁾ μέλλοιεν ἀπιέναι, σπονδὴν αὐτοῖς
 (84) ἐνέχει ὁ οἰνοχόος· σπεισάντων δέ, ὁ πρεσβύ-
 τατος παρήγγελλε τάδε· ¹⁸⁾ ἡμερον φυτὸν καὶ
 100 ἔγκαρπον μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. Ἐτι
 πρὸς τούτοις περὶ τε τοῦ θείου καὶ περὶ τοῦ
 δαιμονίου καὶ περὶ ἡρωϊκοῦ γένους εὐφημόν

saubonus *Animaduvers.* in Athen. lib. I. cap. XI. Hoc
 sensu certe capitur apud Porphy. Num. 34. vbi de
 victu Pythagoreorum agens inquit, σπανίως δὲ κρέας
 ἱερείων θυσίμων. Nisi enim vocem illam ibi sic ca-
 pias, τὸ θυσίμων erit prorsus superuacaneum. Hinc
 autem apparet, et apud Iamblichum hoc loco recte
 legi posse θυσίμων ἱερείων, dum modo, vt diximus,
 vox ζῶων deleatur. Caeterum, quare Pythagorei solis
 animalibus θυσίμοις vescendum esse praeciperent, ratio
 haec erat, quod in ea sola animam hominis non in-
 gredi statuerent: vt Noster docet supra, Num. 85.
Kust. In Ciz. est θυσίων. *Kiess.*

¹⁴⁾ τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπ. χρ.] Si τὸ χρῆσθαι
 deas, ferri possunt hi genitiui, utpote qui regantur
 a praecedenti κρέα. Si retinere velis, absque dubio
 rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσίοις ὄψοις σπανίως χρ-
 Caeterum, quod ad rem ipsam attinet, conferendus
 est Menagius ad Laert. lib. VIII. Num. 34. *Kust.*
Koenius ad Gregor. Cor. p. 266. ed. Schaef. mutato

fās erat: raro autem vescebantur opsonio a mari petito: quod id genus cibi propter certas causas vsui illis ad victum non esset. Similiter et animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse laedendum nec perdendum censebant. Post coenam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, vt natu minimus legeret, natu vero maximus praesideret, quidque, aut quomodo legendum esset, praeciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione senior haec edebat mandata: Plantam satiuam frugiferamque neque laedendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus, quod humano generi noxium non esset: praeterea de deo, de daemonibus et

ὄψων in ὄψω, vniusque voculae transpositione locum ita sanandum censet: π. δὲ κρέα θυσίμων ἱερῶν τῶν δὲ θαλασσίων ζῶων ὄψων σπανίως χρῆσθαι. Mihi videtur ζῶων glossema et delendum; deinceps pro τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων legerim τῶν δὲ θαλασσίῳ ὄψω. Ita τὸ θαλάττιον ὄψων dixit Pólyb. XXXIV, 8. 6. *Kiess.*

15) ζῶων, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερὸν τῷ ἀνθρ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laertium in Pythagora, Num. 23. *Kust.*

16) ἀναγνώσεις] Ita Arc. et Kust. At Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἀνάγνωσις, quod adeo praeferendum. Item Ciz. deinceps ὡς δεῖ pro πῶς δεῖ. *Kiess.*

17) μέλλοιεν ἀπιέναι] Arc. μέλλοι ἀπ., Ciz. μέλλει ἀπιέναι. Idem παρήγγελε pro παρήγγελλε. *Kiess.*

18) ἡμερον φυτόν καὶ ἔγκ.] Idem praeceptum tradunt etiam Porphyrius et Laertius. *Kust.* Ciz. καρπὸν pro ἔγκαρπον. *Kiess.*

τε καὶ ἀγαθὴν ἔχειν διάνοιαν. ὡσαύτως δὲ καὶ
 19) ἐπὶ γονέων τε καὶ εὐεργετῶν διανοεῖσθαι·
 νόμῳ τε βοηθεῖν, καὶ ἀνομία πολεμεῖν. τού-
 των δὲ ῥηθέντων ἀπιέναι ἕκαστον εἰς οἶκον.
 20) ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ καὶ καθαρᾷ·
 ὡσαύτως δὲ καὶ στρώμασι λευκοῖς τε καὶ κα-
 θαροῖς. εἶναι δὲ τὰ στρώματα 21) ἱμάτια λινᾷ·
 κωδίοις γὰρ οὐ χρῆσθαι. περὶ δὲ θήραν οὐ
 δοκιμάζειν καταγίνεσθαι, οὐδὲ χρῆσθαι τοι-
 ούτῳ γυμνασίῳ. τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέραν ἐκάστη
 τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν παραδιδόμενα εἰς τε
 τροφὴν καὶ τὴν τοῦ βίου ἀναγωγὴν τοιαῦ-
 τα ἦν.

K E Φ. κβ.

Παραδίδοται δὲ καὶ ἄλλος τρόπος παιδεύ-
 σεως διὰ τῶν Πυθαγορικῶν 1) ἀποφάσεων, τῶν
 εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνους ὑπολήψεις
 διατεινουσῶν· 2) ἀφ' ὧν ὀλίγας ἐκ πολλῶν πα-

19) ἐπὶ γονέων] Ita Kust. In Ciz. et Arc. περὶ γονέων.
 Kiess.

20) ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ] Vide Menag. ad Laer-
 tium lib. VIII. Num. 19. et Schefferum de Philos. Ital.
 cap. XIV. pag. 150. itemque Nostrum infra, Num.
 149. vbi locus hic repetitur. Kust. Adde Meiners.
 p. 405. Kiess.

21) ἱμάτια λινᾷ] Ex MS. pro ἱματιλινά: quod prior
 Edit. habet. Infra vero, loco citato, legitur tantum
 λινᾷ absque ἱμάτια. Kust. In Ciz. λινά pro λινᾷ, et
 θύραν pro θήραν. Kiess.

1) ἀποφάσεων, τῶν] Sic scripsi auctoritate cod. Ciz.
 Nam Kusterus et Arcerius ante τῶν addunt καί, quod
 locum hic habere non potest. Mahnius in libello

de heroibus religiose et bene sentiendum; eodemque modo erga parentes et bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi aduersatur, debellandum esse. Ita moniti domum quisque suam discedebant. Caeterum vestem gestabant puram et candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant; stragulis vero laneis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Haecque sunt, quantum ad victum vitaeque modum attinet, quae quotidie virorum istorum coetui inculcabantur.

C A P. XXII.

Traditus est et alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionionesque hominum penitus pertingentes: quarum paucas ex multis apponere iuuabit.

saepius citato pag. 75. existimat, Iamblichum hic respicere opus Aristoxeni, cuius inscriptio vulgo sic exhibetur: *Τὰ Πυθαγορικά Ἀποφθέγματα*. Vetustiores tamen Stobaei editiones et libri quidam scripti huiusmodi prae se feyunt inscriptionem: *Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων*. Vocabulum *ἀπόφασις* notat enunciationem siue sententiam. *Kiess.*

- 2) ἀφ' ὧν ὀλίγας] Sic pro ὀλίγα, quod exstat in edd. Arc. et Kust., recte Cd. Ciz. refertur enim ad ἀποφάσεις. Praepositio ἀπὸ et hoc loco et in sect. 123. ἀπὸ δὲ τῶν etc. denotat *partem*, qui est vsus recentioris graecitatis, quem etiam in aliquot locis N. T. animaduertas. — Ciz. deinceps *παράθησμαι*. *Kiess.*

(85) ραθήσομαι. 3) παρήγγελον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν, εἰ δὲ μὴ, ἔκ γε τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς 4) πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιούτους ἐμπεδούσης ὀργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου πάντους, οὐ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. ἔφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχάς τε καὶ ἐλκώσεις 5) ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι· τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν ἐπίστωνται εἰκεῖν καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφοτέρωθεν μὲν, μᾶλλον δὲ ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδήποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, 6) ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας 7) ὥοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. οὕτω γὰρ εὐσχή-

5) παρήγγελον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγ.] Haec, et omnia, quae sequuntur vsque ad finem fere capituli, ἀντολεξεῖ leguntur etiam infra, cap. XXXIII. Kust. Ante δυνατόν in Ciz. deest εἰ. Kiess.

4) πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς] Haec desunt in cod. Ciz. Kiess.

5) ἐν ταῖς φιλ.] In Ciz. deest ἐν. Ibidem deinceps etiam haec exciderunt: τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν. At in eodem codice recte ἐπίστωνται pro ἐπιστῶνται, quod exstat in edd. Arc. et Kust. Kiess.

6) ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν] Noster infra, cap. XXXI. ἐκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν, παιδαριῶν. Kust. Lo-

Praecipiebant enim certamen et contentionis studium remouendum esse ab omni in vniuersum amicitia, si fieri id possit; si non, saltem ab ea, quae nobis cum parentibus et in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non sinit: in qua iuxta illorum monitum quam minimum cicatricum et exulcerationum esse debet. Hoc autem aiunt fieri posse, si vterque amicorum invicem cedere iramque comprimere sciuerit, imprimis iunior, et qui aliquo ex ante dictis loco vel ordine positus est. Emendationes et castigationes, quas *paedartases* nominabant, multa cum verborum clementia cautioneque a senioribus erga iuniores fieri debere existimabant, plurimumque solitudinis affectusque ex parte corripientium prominare: ita enim castigationem decoram

ganus p. 96. sq. pro παιδαρτάσεις scribit παιδαρτύσεις, item παιδαρτήν cap. XXXI. mendosum habet. Frustra. Non enim debebat Loganus hoc verbum deriuare ab ἀρτάω, quod est appendo, sed ab ἀρτάω siue ἀρτία, aptum reddo. Παιδαρτήν igitur proprie est pueros componere, componere. *Kiess.* [Nisi hic quoque latet toties in παιδα corruptum πεδα. Quod alii habent πελαργήν, item vitiatum, primā tamen syllabā videtur integrius. Ceterum παιδαρτήν i. q. μεθαρμόζειν. *Schaefer.*]

7) ὅντοι δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβ.] Locum hunc ante mutilum ex MS. supplui. In priorē enim Edit.

μονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὴν νουθέτη-
 102 σιν. Ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίστιν, μήτε
 (86) παίζοντας, μήτε σπουδάζοντας. οὐ γὰρ ἔτι
 ῥάδιον εἶναι διῷγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν,
 ὅταν ἅπαξ παρεμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ τῶν
 φασκόντων φίλων εἶναι ἡθῇ. φιλίαν μὴ ἀπο-
 γινώσκειν ἀτυχίας ἔνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς ἀδυ-
 ναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπιπτουσῶν, ἀλλὰ
 μόνην εἶναι δόκιμον ἀπογνώσκειν φίλου τε καὶ
 φιλίας, τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην τε
 καὶ 8) ἀνεπανόρθωτον. τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ
 τύπος ἦν τῆς διὰ τῶν ὑποφάσεων παρ' αὐτοῖς
 γινομένης ἐπανορθώσεως εἰς τε πάσας τὰς ἀρε-
 τὰς καὶ ὅλον τὸν βίον διατείνων.

K E Φ. κγ'.

103 *) Ἀναγκαιότατος δὲ παρ' αὐτῷ τρόπος
 διδασκαλίας ὑπῆρχε καὶ ὁ διὰ τῶν συμβόλων.

desunt verba haec: παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις·
 καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι. Kust. Infinitivus ἐμφαίνεσθαι
 pendet ex ὄντο δέιν: hinc post νεωτέροις non colo, sed
 commate distinxi. Kiess.

8) ἀνεπανόρθωτον] Prior Edit. male, ἐπανόρθωτον:
 quod mendum iam pridem etiam notavit Desid.
 Heraldus Animadv. in Iamblichum, cap. VIII. Kust.
 Deinceps in Ciz. pro μὲν οὖν tantum μὲν legitur.
 Kiess.

*) Quae a sectione 103. ad 140. narrantur, inter se
 sunt cohaerentia et continuata, atque oratio fere ubi-
 que sibi constat. Iam hoc fragmentum habere aucto-
 rem, qui esset eorum, qui de Pythagora exposuerunt,
 in recentissimis, maxime credulis et imperitis, cognos-
 citur ex indice Pythagoreorum (sect. 104.), in qui-
 bus numerantur Philolaus, Zamolxis, Leucippus et
 Empedocles, item e narratione rerum Abaridis et

vtilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem, neque per iocum, neque serio remouendam esse: non enim facile amicitiam saluam manere, quum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos iactant, se insinuauerit. Amicitiam non esse improbandam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quae rebus humanis intervenit; sed vnicam, quae quidem probabilis sit, amici et amicitiae reiiciendae causam esse eam, quae a maiori quadam et inemendabili malitia proficiscitur. Talis erat apud ipsos emendationis formula, quae se in omnes virtutes totamque vitam diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem, quae symbolis constabat, maxime necessariam duce-

miraculorum Pythagorae. Cuinam sit tribuendum, non continuo patet. Loci examen iterum iterumque institutum in eam me opinionem deduxit, eum esse descriptum *e Diogene*. Quae enim narrantur de vita Pythagoreorum (sect. 106.), de musica, et de ratione, qua Homeri et Hesiodi carminibus Pythagoras vsus sit (s. 111.), cum iis, quae Porphyrius (s. 11. 32. etc.) ex illo auctore retulit, conueniunt. Huc accedit, quod (sect. 138.) Pythagorei credulitatis et studii Pythagorae famam fictis miraculis augendi insimulantur: quae reprehensio a viro Pythagoreo nullo modo perfecta esse potest. Verum sicuti verisimile est, Diogenem esse auctorem, ita etiam constat, eum maiorem fragmenti partem e Nicomacho sumsisse et post hunc vixisse. Nicomacho enim debetur index discipulorum Pythagorae, in quibus sunt Charondas et Zaleucus (sect. 104. 130.), iudicium de symbolis Pythagoricis,

ὁ γὰρ χαρακτήρ οὗτος καὶ παρ' Ἑλλήσι μὲν
 σχεδὸν ἅπανιν, ἅτε παλαιότροπος ὢν, ἐσπου-
 δάζετο· ἐξαιρέτως δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ¹⁾ ποικι-
 λώτατα ἐπρεσβεύετο. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ
 παρὰ Πυθαγόρα μεγάλης σπουδῆς ἐτίγχανεν,
 εἴ τις διαρθρώσειε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορι-
 κῶν συμβόλων ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐν-
 νοίας, ὅσης ὀρθότητος καὶ ἀληθείας μετέχου-
 σιν ἀποκαλυφθεῖσαι καὶ τοῦ αἰνιγματώδους
 (87) ἐλευθερωθεῖσαι τύπου, προσοικειωθεῖσαι δὲ
²⁾ καθ' ἀπλὴν καὶ ἀποϊκίλον παράδοσιν ταῖς
 τῶν φιλοσόφων τούτων μεγαλοφυΐαις, καὶ ὑπὲρ
 104 ἀνθρωπίνην ἐπίνοιαν θεωθεῖσαι. Καὶ γὰρ οἱ
 ἐκ τοῦ διδασκαλείου τούτου, μάλιστα δὲ οἱ
 παλαιότατοι καὶ αὐτῷ συγχρονίσαντες καὶ μα-
 θητεύσαντες τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτερ νέοι, ³⁾ Φι-

totum caput XXVI., ea denique, quae Abaridis et
 Pythagorae miracula (sect. 135.) spectant. At si vel
 minus certum sit, quod de huius fragmenti auctore
 suspicatus sum: hoc tamen confitendum est, auctori,
 qui eiusmodi res, quales hic leguntur, narraret,
 omnem fidem denegandam esse, simulatque alius spe-
 ctatae fidei auctor ei aduersetur. Meiners. p. 280 —
 282. [Hanc Meinersii suspensionem, *Diogenem apud*
*Iamblichum multa e Moderato et Nicomacho summis-
 se*, Wytttenbachius in *Bibl. crit.* Vol. II. P. VIII. p. 143.
 adeo leuem esse iudicat, vt eius ratio haberi nulla
 possit. De sectione 103. eiusdem Meinersii dura sane
 et iniqua sententia p. 280. recitatur, refertam eam
 esse verbis pomposis, magicam granditatem referenti-
 bus, sed iisdem inanibus et sine mente volitantibus.
Kiess.]

¹⁾ ποικιλώτατα] Obrechtus hoc vocabulum perperam
 pro aduerbio habuit. Imo est adiectiuum et significat

bat. Hic enim character apud Graecos fere omnes, vt antiquissimus, excolebatur: inprimis vero Aegyptii multiplici eum honore studioque complexi sunt: atque illos imitatus Pythagoras quoque in eo plurimum diligentiae posuit; si quis symbolorum Pythagoricorum significationes et arcanos sensus accurate rimetur, adeoque detegat, quantum recti verique contineant, quum a forma aenigmatica liberantur, et ad sublimia horum philosophorum ingenia simplici atque vniformi traditione accommodantur, supraque humanum captum ad diuinitatem quandam euehuntur. Nam qui ex hac schola prodierunt, inprimis antiquissimi illi, qui Pythagorae aequales eiusque senis iuuenes discipuli fuerunt, Philolaus et Eurytus, et

dicta quae multis ambagibus implicata difficilem explicatum habent. — In Ciz. deinceps παρὰ ante Πυθαγόρα deest. Kiess.

2) καὶ ἀπλήν] Ciz. vt Arc. κατὰ ἀπλήν. Iidem θεωθεῖν. Kiess.

3) Φιλόλαός] Miror, Iamblichum hic dicere, Philolaum Pythagorae fuisse σύγχρονον, cum infra Num. 199. plures aetates inter eundem et Pythagoram intercessisse diserte doceat. Hanc ἀνομοκτασίαν recte etiam obseruauit ingens literarum decus, Richardus Bentleius, in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 87. (p. 201. ed. Lips.). Sane, nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero diuersum fuisse, non video, quomodo loca ista conciliari possint. Kust. Wyttenbachius in Platonis Phaedon. p. 130. ita de hac re disputat: „Hic locus (Phaedonis) „vel solus testatur, Philolai aetatem minimum ad

λόλαός τε, καὶ 4) Εὐρυτος, καὶ 5) Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος, καὶ 6) Βρύσσων, Ἀρχύτας τε ὁ πρεσβύτερος, καὶ Ἀρίσταιος, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ 7) Ἐπιμενίδης, καὶ 8) Μίλων, 9) Λεύκιππός τε, καὶ 10) Ἀλκμαίων, καὶ 11) Ἴππασος, καὶ 12) Θυμαρίδας, καὶ οἱ κατ' αὐτοὺς ἅπαντες, πλῆθος 13) ἐλλογίμων καὶ ὑπερφυῶν ἀνδρῶν, τὰς τε διαλέξεις καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, καὶ τοὺς ὑπο-

„Olymp. XC. pertinuisse, vt eum Thebis Simmias et „Cebes audire potuerint; quippe qui Olymp. XCV. 1. „Socrati morienti praesto fuerunt. Vnde consequitur, „Philolaum non potuisse Pythagorae viuo operam de- „disse, quippe mortuo, vt serissime, Olymp. LXXII: „nisi illum supra centum annos vixisse statuamus. Iam- „blichus, qui eum Pythagorae auditorem prodit §. „104., alio loco §. 199. alium auctorem, vt videtur, „secutus narrat, Philolaum multis generationibus post „Pythagoram fuisse: quem discessum non praetermisit „Bentleius Dissert. de Aetate Pythag. p. 49.“ Adde *Ideler* über das Verhältniss des Copernicus zum Alterthum, in libro: Museum der Alterthumswissenschaft. 2 Bd. p. 405. sq. *Kiess.*

4) Εὐρυτος] Sect. 139. μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου. Sect. 148. Εὐρυτος ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής. Sect. 266. ἐν Μεταποντίῳ δὲ Θεωρίδην καὶ Εὐρυτον. Sect. 267. Ταραντῖνοι, Φιλόλαος, Εὐρυτος. *Kiess.*

5) Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος] Confer Nostrum infra, Num. 130. et 172. *Kust.* Vid. Bentleium, p. 337. sqq. *Kiess.*

6) Βρύσσων] Meminit eius Laertius in Prooemio; sed vbi Βρύσων vocatur. *Kust.* Conf. Athen. XI. p. 508. *Kiess.*

7) Ἐπιμενίδης] Vide modo laudatum Richard. Bentleium in praeclara Dissert. de Phalar. Epist. p. 58. (p. 182. ed. Lips.) *Kust.*

Charondas, et Zaleucus, et Brysson, Archytas item senior, et Aristaeus, et Lysis, et Empedocles, et Zamolxis, et Epimenides, et Milo, et Leucippus, et Alcmaeon, et Hippasus, et Thymaridas, et quotquot ea aetate fuerunt magno numero docti et excellentes viri, dissertationes suas, collo-

8) *Μίλων*] Ita Par. e marg. Spanh. et Ciz., quod recepi, quum Milonis nomen in Pythagoreis sit celebratum et infra sect. 267. in Crotoniatis item memoretur *Μίλων*. In edd. Arc. et Kust. est *Μόλων*. *Kiess*.

9) *Λεύκιππος*] Hunc Leucippum oportet diuersum esse ab eo, de quo Laert. in Prooemio, et lib. IX. Is enim Zenonis discipulus fuit, et quinque saltem aetatibus post Pythagoram vixit. *Kust*.

10) *Ἀλκμαίων*] De hoc vide Laertium lib. VIII. Num. 83. *Kust*. Reinesius adscripsit locum Aristotelis *Metaphysic.* lib. I. c. 5. Tom. II. p. 488. Edit. Lugd. *καὶ γὰρ ἐγένετο τὴν ἡλικίαν Ἀλκμαίων ἐπὶ γέγοντι Πυθαγόρᾳ*. Numeratur Alcmaeon in Crotoniatis apud Iamblich. sect. 267. Ab Aristotele quoque loco citato vocatur *Κροτωνιάτης*. *Kiess*.

11) *Ἰππαστος*] Confer Nostrum supra Num. 81. et Num. 88. Laert. lib. VIII. Num. 84. et Clariss. Ioh. Alb. Fabricium, literatae Germaniae decus eximium, *Biblioth. Graec.* lib. II. p. 492. (Tom. I. p. 848. ed. Harles.). *Kust*.

12) *Θυμαρίδας*] Ita Ciz. et Par. e marg. Spanh. In edd. *Kust.* et Arc. *Θυμαρίδης*. Vid. infra Num. 145. In sect. 267. in Pariis memoratur *Ἐνυμαρίδας*, pro quo nomine in Ciz. ibi legitur *Ἐνμερίδας*. Verum nomen ibi quoque *Θυμαρίδας* videtur esse. Literae ε̄ et ϛ non raro permutantur. *Kiess*.

13) *ἐλλογίμων*] Ciz. *ἐλλογιμένων*. *Kiess*.

μνηματισμούς τε καὶ ¹⁴⁾ ὑποσημειώσεις, καὶ
 αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα καὶ ἐκδόσεις πά-
 σας, ὧν τὰ πλείονα μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων
 (88) χρόνων διασώζεται, ¹⁵⁾ οὐ τῇ κοινῇ καὶ δη-
 μῳδει, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν εἰωθυῖα
 λέξει συνετὰ ἐποιοῦντο ¹⁶⁾ τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς
 ἀκούουσι, πειρώμενοι ¹⁷⁾ εὐπαρακολούθητα τὰ
 φραζόμενα ὑπ' αὐτῶν τίθεσθαι· ἀλλὰ κατὰ
 τὴν νενομοθετημένην αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου
 ἐχεμυθίαν θείων μυστηρίων καὶ πρὸς τοὺς
 ἀτελέστους ἀπορρήτων τρόπων ἤπτοντο, καὶ
 διὰ συμβόλων ¹⁸⁾ ἐπέσκεπον τὰς πρὸς ἀλλήλους
 105 διαλέξεις ἢ ¹⁹⁾ καὶ συγγραφάς. Καὶ εἰ μὴ τις
 αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας διαπτύξειε, καὶ
²⁰⁾ ἀμώμῳ ἐξηγήσει περιλάβοι, ²¹⁾ γελοῖα ἂν
 καὶ γραῶδη ²²⁾ δόξειε τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰ

14) ὑποσημειώσεις] Hoc vocabulum interpretatur Cu-
 perus (Obs. lib. I. p. 109.) praecepta, quae per no-
 tas ex ore docentis Pythagorae excerpta scripserunt:
 talesque multos libros fuisse narrat idem Iamblichus
 cap. XXIX. quibus Pythagorei non suum, sed ipsius
 Pythagorae nomen praefigebant. Kiess.

15) οὐ τῇ κοινῇ καὶ δημῳδει — ἀδολεσχίας] Haec
 αὐτολεξεῖ leguntur etiam in *Protreptico* Iamblichi, cap.
 XXI. p. 130. 131. (p. 308. sq. ed. Lips.) Kust.

16) τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς ἀκ.] In *Protreptico* plenius,
 τοῖς ἀπλῶς ἀκούουσιν, ἐξ ἐπιδρομῆς τε ἐντυγχάνουσιν.
 Kust.

17) εὐπαρακολούθητα] Ita, iubente etiam Kustero,
 scripsi pro ἀπαρακολούθητα, quod hic codices male
 suentur. Sensus enim ἀκολουθία, ut Kusteri verbis
 utar, haec est: Pythagorici in colloquiis et scriptis suis
 non utebantur dictione communi et vulgari, ut doctri-
 nam suam auditoribus intellectu facilem redderent; sed

quia, commentarios, scripta denique et libros editos, quorum pleraque ad nostram usque aetatem conseruata sunt, non comuni aut populari vulgoque vsitata dictione composuerunt, vt primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus ad assequenda, quae tradebantur, viam sternere allaborarunt: sed potius iuxta *echemythiam* legemque silentii a Pythagora sanctam secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque diuinis mysteriis seruari solet. Colloquia enim sua et scripta symbolis obsepiebant: quae nisi quis exposita aperuerit, seriaque enarratione vestiuerit, ridicula et anilia, nugisque et gerris plena, quae dicuntur,

etc. Hinc etiam apparet, eodem Kustero recte moneute, particulam *ἀλλά*, si *ἀπαρakoλούθηται* scribas, a loco hoc alienam fore. *Kiess.*

18) *ἐπέσκειπον*] Ita hic scripsi e Protrectico. Rittershusius et Reinesius *ἐπεσκόπων*, quod antea legebatur et in Ciz. quoque exstat, in *ἐπεσκότων*, obumbrabant, mutare malebant. *Kiess.*

19) *καὶ συγγραφάς*] In Ciz. deest *καὶ*, et, vt in Protrectico, deesse potest. *Kiess.*

20) *ἀμώμῳ ἐξηγήσει*] Pro *ἀμώμῳ* et hic et in Protrectico constanter Cdd. offerunt corruptum *ἀμώμῳ*, quod Kusterus in textu reliquit. Idem vir doctus recte hic desiderat vocem *περιλάβοι*, quam ab omnibus, vt videtur, codicibus exulantem, e Protrectico reuocauit. *Kiess.*

21) *γελοῖα ἂν καὶ γρ.*] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227. *Kust.*

22) *δόξεις*] In Ciz. vt in Arc. *δόξη*. Ibidem post *λήγου* deest *τε*. *Kiess.*

λεγόμενα, λήρου τε μεστὰ καὶ ἀδολεσχίας. ἐπειδὴν μέντοι κατὰ τὸν τῶν συμβόλων τούτων τρόπον διαπτυχθῇ, καὶ ²³⁾ φανερὰ καὶ ²⁴⁾ εὐαγῇ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γένηται, ²⁵⁾ θεοπροπία καὶ χρησμοῖς τισὶ τοῦ Πυθίου (89) ²⁶⁾ ἀναλύει, καὶ θαυμαστὴν ἐκφαίνει διάνοιαν, δαιμονίαν τε ἐπίπνοιαν ἐμποιεῖ τοῖς νενοηκόσι τῶν φιλολόγων. ²⁷⁾ οὐ χεῖρον δὲ ὀλίγων μνημονεῦσαι, ἔνεκα τοῦ σαφέστερον γενέσθαι τὸν τύπον τῆς διδασκαλίας. Ὅδοῦ πάρεργον οὔτε εἰσιτέον εἰς ἱερὸν, οὔτε προσκυνητέον τὸ παράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παριῶν γένοιο. Ἀνυπόδητος ²⁸⁾ θῦε καὶ προσκύνει. Τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ²⁹⁾ ἐκκλίνων δια τῶν ἀτραπῶν βάδιζε. Περὶ Πυθαγορείων ἄνευ φωτὸς μὴ κάλει. ³⁰⁾ Τοιοῦτος, ὡς ἐν τύποις εἰπεῖν, ὁ τρόπος ἦν αὐτοῦ τῆς διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

23) φανερά] Sic recte MS. pro φανὰ, quod prior Edit. habet. Kust. Etiam in Ciz. est φανὰ. Kiess.

24) εὐαγῇ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἐναυγῇ: quod non displicet. Kust. Reinesius: lege, ἐναργῇ. Kiess. [Miror, non incidisse illos in verum, εὐανγῇ: nisi forte hoc ipsum scriptum fuit in marg. libri Spanhemiani. Schaefer.]

25) θεοπροπία] In Ciz. θεοπροπείαν, in Par. θεοπροπίαν. Kiess.

26) ἀναλύει] Scribe, ἀναλογεῖ: ut itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte monuit. Ceterum cum hoc loco conferendus est Noster infra, Num. 161. Kust. Loganus p. 97. loco ita succurrit: χρησμοῖς τισὶ τοῦ Πυθίου ἀναλυθεῖσι ἵκελα θαυμαστῇ

videri poterunt: si quis vero ea iuxta modum hisce symbolis congruentem euoluerit, ita vt pro obscuris lucida fiant, et vulgo etiam sincere apprehendenda pateant; cum diuinis vaticiniis et oraculis Apollinis Pythii paria faciunt, admirabilemque praeferunt sensum, et iis qui intellectu et eruditione pollent, diuini aliquid inspirant. Nec absonum fuerit pauca quaedam eorundem commemorare, vt iste docendi modus amplius illucescat. Ne obiter atque aliud agendo ad templum diuertas, aut omnino adores; etiamsi ad ipsas templi fores transire te contingat: sacrificata et adora exalceatus: declina a via regia et incede per semitam. De Pythagoreis ne loquaris absque lumine. Talis erat eius, vt rudi Minerva dictum est, modus docendi per symbola.

ἐκφαίνει διάνοιαν. Nemo dubitabit, prae Logano cum Kustero Scaligerum sequi. οἱ νενοημένοι sunt, qui sapiunt. Kiess.

27) οὐ χεῖρον] I. e. non abs re fuerit. Eadem locutio occurrit cap. 26. sect. 115. cap. 30. sect. 174. et 176. Kiess.

28) θύε] In Ciz. et Arc. θύε, male; nam v produci-
tur. Kiess.

29) ἐκκλίνων] In Ciz. ἐκκλείων. Kiess.

30) Τοιοῦτος, ὡς ἐν τύποις εἰπεῖν] Ita Arc. et Kust.
In Ciz. τοιοῦτος ὡς καὶ τύποις εἰπεῖν. Kiess.

Κ Ε Φ. κδ.

106 1) Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ τροφή μεγάλη συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παιδείαν, ὅταν καλῶς καὶ τεταγμένως γίνηται, σκεπώμεθα, τίνα καὶ περὶ ταύτην ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου τὰ τοιαῦτα ἀπεδοκίμαζεν, 2) ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἰτία, 3) τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζέ τε καὶ χρῆσθαι ἐκέλευεν, ὅσα τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καθίστησί τε καὶ συστέλλει. Ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι καὶ τὴν κέγχρον (90) ἐπιτήδειον εἰς τροφήν. 4) καθ' ὅλου δὲ ἀπεδοκίμαζε καὶ τὰ τοῖς θεοῖς ἀλλότρια, ὡς ἀπάγοντα ἡμᾶς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειώσεως. κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν νομιζομένων εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπέχεσθαι 5) παρήγγελλεν, ὡς τιμῆς ἀξίων ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῆς κοινῆς καὶ ἀνθρωπίνης χρήσεως, καὶ ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ 6) ἀγνεΐαν, ἢ πρὸς σωφροσύνης 107 ἢ ἀρετῆς ἕξιν, παρήνει φυλάττεσθαι. Καὶ τὰ πρὸς εὐάγειαν δὲ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τὰς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρη-

1) Ἐπεὶ δὲ] In Ciz. ἐπειδὴ δέ. Idem deinceps σκεπώμεθα. Kiess.

2) ὅσα πνευματώδη καὶ ταρα.] Pro tali cibo habebantur fabae: unde iis abstinendum esse Pythagoras praecepit. Vide Suidam v. Πυθαγόρας, et Geopon. lib. II. cap. XXXV. Kust. Ταραχαὶ τῆς κοιλίας de alui fluxu Hippocrat. Aphorism. I. 2. Kiess.

C A P. XXIV.

Quoniam vero et alimenta, si rite atque ordine adhibeantur, ad optimam institutionem plurimum conferunt, age consideremus etiam, quasnam illis leges dixerit. Ac in genere quidem omnes cibos improbabat, qui flatulenti essent, quique stomacho tumultum excitare possent: alios vero his dissimiles commendabat; qui quidem habitum corporis confirmant adstringuntque: vnde et milium nutritioni aptum iudicauit. Omnino autem eos cibos reiiciebat, qui diis ingrati essent, quia nos a dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere iubebat a comedendis quae sacra censebantur; quia honore reuerentiaque maiori digna essent, quam vt communi hominum vsu absumerentur. Monebat etiam cauere ab iis, quae facultatem diuinandi, puritatem animae, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent. Denique respuebat cuncta sanctitati aduersa, et tum caeteram animae puritatem, tum oblatas in

5) τὰ δ' ἐναντία ἐδοκιμάζε τε] Sic recte MS. pro, τὰ δ' ἐναντι ἐδοκιμάζεται, quod prior Edit. habet. *Kust.*
In Ciz. deest τε, et deinde ἐκέλευε. *Kiess.*

4) καθ' ὅλου] Ciz. καθόλου. *Kiess.*

5) παρήγγελλεν] Ciz. παρήγγειλεν. *Kiess.*

6) ἀγνείαν] Ciz. ἄγνοϊαν. Idem cum Par. e marg. Spanh. pro ἡ ἀρετῆς habet καὶ ἀρετῆς. *Kiess.* [Mox malim εὐαγυϊαν. *Schaefer.*]

τεῖτο. κοινῶς μὲν οὖν 7) ταῦτα ἐνομοθέτησε
 περὶ τροφῆς. ἰδίᾳ δὲ τοῖς θεωρητικωτάτοις
 τῶν φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροτάτοις
 καθάπαξ περιήρει τὰ περιττὰ καὶ ἄδικα τῶν
 ἐδεσμάτων, μήτε ἔμψυχον μηδὲν μηδέποτε
 ἐσθίειν εἰσηγούμενος, μήτε οἶνον ὅλως πίνειν,
 μήτε θύνειν ζῶα θεοῖς, μήτε καταβλάπτειν
 μηδ' ὅτιοῦν 8) αὐτά, διασώζειν δὲ καὶ τὴν πρὸς
 108 αὐτὰ δικαιοσύνην ἐπιμελέστατα. Καὶ αὐτὸς
 οὕτως ἔζησεν ἀπεχόμενος τῆς ἀπὸ τῶν ζῶων
 τροφῆς, καὶ τοὺς 9) ἀναιμάκτους βωμοὺς προς-
 κυνῶν· καὶ ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναιρήσωσι τὰ
 (9¹) ὁμοφυῇ πρὸς ἡμᾶς ζῶα 10) προμηθεύμενος, τὰ
 τε ἄγρια ζῶα σωφρονίζων μᾶλλον καὶ παι-
 δεύων διὰ λόγων καὶ ἔργων., ἀλλ' οὐχὶ διὰ
 κολάσεως καταβλάπτων. ἤδη δὲ καὶ τῶν πο-
 λιτικῶν τοῖς νομοθέταις προσέταξεν ἀπέχεσθαι
 τῶν ἐμψύχων· ἅτε γὰρ βουλομένους ἄκρως
 δικαιοπραγεῖν ἔδει 11) δῆπου μηδὲν ἀδικεῖν τῶν

7) ταῦτα] Ciz. ταύτην. Kiess.

8) αὐτά] Imo αὐτῶν, propter praecedens ὅτιοῦν. Kust.
 Non opus hac mutatione, si μηδ' ὅτιοῦν intelligas ne
 minimum quidem. Antea Ciz. καβλάπτειν. Kiess.

9) ἀναιμάκτους βωμοὺς] Confer Nostrum supra, Num.
 25. et 35. Kust. Add. Meiners. p. 428. Cic. N. D.
 3, 88. Quamquam Pythagoras, quum in Geometria noui
 quiddam inuenisset, Musis bouem immolasse dicitur. Sed
 id quidem non credo, quoniam ille né Apollini quidem
 Delio hostiam immolare voluit, ne aram sanguine ad-
 spergeret. Kiess.

10) προμηθεύμενος] Ita Arc. et Kust. In Ciz. προθυ-
 μούμενος, quod et ipsum huic loco bene conuenit: et

somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariae generales: singillatim vero iis, qui inter philosophos contemplationi addictiores forent, quique maxime seuera lege agitaturi essent, omnia superflua vetitaque ciborum genera semel submouebat; ac ne vnquam vel animata ederent, vel vinum biberent, vel diis hostias immolarent, vel villo denique modo animalia laederent, quin iis potius debita iura studiosissime seruarent, auctor extitit. Sed et ipse ita vixit, vt a carne animalium abstineret et ad aras adoraret sanguine nunquam adpersas: prouidebat insuper, ne et alii animalia, vtpote eandem nobiscum naturam sortita, caederent; ipse feras corripiens potius, et re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Praeterea iis quoque inter politicos, qui legislatores erant, praecepit, vt ipsi quoque ab animalibus abstinere. Quum enim exactissimum iustitiae cultum profiteantur, oportere vtique eos in nullum e cognatis

ipse abstinebat a carne animalium, et vt alii quoque idem obseruarent, efficere studebat. Ita apud Nostrum sect. 165. προθυμούμενος ἀναμνήσκεισθαι. De horum verborum confusione vid. Doruill. ad Charit. p. 471. Kiess.

- 11) δῆπου] Sic rescripsi pro δῆ τοῦ, quod prior Edit. nullo sensu habet. *Kust.* Δῆπου iam Heraldus restituit. Antea Rittershusius ad Porphyrt. p. 50. pro πολιτικῶν mauult πολιτειῶν. In Ciz. quoque δῆ τοῦ pro δῆπου. *Kiess.*

συγγενῶν ζώων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἔπεισαν δίκαια-
 πράττειν τοὺς ἄλλους, αὐτοὶ ἀλισκόμενοι ἐν
 πλεονεξία ¹²⁾ συγγενικῇ τῇ τῶν ζώων μετοχῇ,
 ἅπερ διὰ τὴν τῆς ζωῆς καὶ τῶν στοιχείων τῶν
 αὐτῶν κοινωνίαν καὶ τῆς ἀπὸ τούτων συνιστα-
 μένης συγκράσεως ὥσανεὶ ἀδελφότητι πρὸς ἡμῶς
 109 συνέζευκται. Τοῖς μέντοι ἄλλοις ἐπέτρεπε τι-
 νῶν ζώων ἄπτεσθαι, ὅσοις ὁ βίος μὴ πάνυ ἦν
 ἐκκεκαθαρμένος καὶ ἱερὸς καὶ φιλόσοφος. καὶ
 τούτοις χρόνον τινὰ ὥριζε τῆς ἀποχῆς ὠρισμέ-
 νον. ἐνομοθέτησε δὲ τοῖς αὐτοῖς, καρδίαν μὴ
 τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐσθίειν, καὶ τούτων
 εἴργεσθαι ¹³⁾ πάντως τοὺς Πυθαγορικούς. ¹⁴⁾ ἡ-
 γεμονίαι γάρ εἰσι καὶ ὥσανεὶ ἐπιβάθρῳ καὶ
 ἔδρῳ τινὲς τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ ζῆν. ¹⁵⁾ ἀφω-
 σιοῦτο δὲ αὐτὰ διὰ τὴν τοῦ θείου λόγου φύ-
 σιν. οὕτως καὶ ¹⁶⁾ μαλάχης εἴργεσθαι ἐκέλευεν,

12) συγγενικῇ] In Ciz. συγγενῇ. — Πλεονεξία συγγενικῇ
 est insolentia, qua cognati tractantur; et verba τῇ τῶν
 ζώων μετοχῇ sic sunt capienda: propter ea, quae anima-
 lia nobiscum habent communia. — Tum Ciz. ἀδελφό-
 τητα. Kiess.

13) πάντως] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. πάντας, ut
 Scaliger coniecit. Male; nam οἱ Πυθαγορικοὶ fuerunt
 in Esotericis, qui in omni vita severiorem rationem
 sequebantur. Kiess.

14) ἡγεμονίαι] In explicatione symboli XXXI. in Pro-
 treptic. p. 368. cerebrum vocatur ἡγεμονικόν τοῦ φρονεῖν
 ὄργανον. Kiess.

15) ἀφωσιοῦτο δὲ αὐτὰ] Locutionem ἀφωσιοῦσθαι τι
 Kusterus in Vita Fabricii p. 290. (quem locum repe-
 tit Wyttenbachius ad Platon. Phaedon. p. 127. aliis
 aliorum scriptorum locis additis) interpretatur ita: re-

animalibus iniurios esse. quomodo enim persuadere ceteris possent, vt iuste agerent, si ipsi deprehenderentur violare cognationem per ea, quae animalia participant: vt-pote quae per vitae eorundemque elementorum communionem et inde ortam contemperationem veluti per fraternitatem quandam nobiscum coniuncta sunt. Caeteris tamen, qui vitam non adeo ad vnguem expurgatam, sacramque et philosophicam agebant, potestatem dedit certa quaedam animalia attingendi; iisque abstinentioniam imperavit definito tempore circumscriptam. Hisce praecepit, cor ne roderent: cerebrum ne comederent: nam ab istis omnino Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, et veluti scalae quaedam, ac sedes sapiendi viuendique consisterent. Sunt vero et alia quae propter diuinae rationis naturam sancte habebat: hinc est, quod malva absti-

ligione defungi, animum religione liberare, facere aliquid animi religione soluendi causa. Iamblichi igitur locus sic intelligendus: instituebat haec facere religionis causa propter diuinae rationis naturam. Obrechtus locum ita vertit, quasi pro αὐτὰ legerit καὶ ἄλλα. Kiess.

- 16) *μαλάχης*] Editio Arcerii nullo sensu habet *μάχης* (ita etiam Ciz. Kiess.): pro quo *μαλάχης* nos recte reposuisse nemo dubitabit, qui legerit Iamblichum Nostrum in *Protreptico* symb. XXXVIII. Ibi enim non solum malua secundum Pythagorae praeceptum abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare

(92) ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σημάτων συμπαθειῶν οὐρανίων πρὸς ἐπίγεια. καὶ ¹⁷⁾ μελανούρου δὲ ἀπέχεσθαι παρήγγελλε· χθονίων γὰρ ἐστὶ θεῶν· καὶ ¹⁸⁾ ἐρυθρίνον μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἑτέρα τοιαῦτα αἰτία. καὶ κυάμων ἀπέχεσθαι· διὰ πολλὰς ἑράς τε καὶ φυσικὰς καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκούσας αἰτίας. καὶ ἄλλα τοιαῦτα διεθεσμοθέτησε τοῦτοις ¹⁹⁾ ὅμοια, διὰ τῆς τροφῆς ἀρχόμενος εἰς ἀρετὴν ὁδηγεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

K E Φ. κέ.

110 Τπελάμβανε δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλη συμβάλλεσθαι πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ ¹⁾ χρῆται κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. Εἰώθει γὰρ οὐ παρέργως τῇ τοιαύτῃ χρῆσθαι καθάρσει. ²⁾ τοῦτο γὰρ δὴ καὶ προσηγόρευε τὴν διὰ τῆς μουσικῆς ἰατροίαν. ἤπιετο δὲ περὶ τὴν ³⁾ ἐαρινὴν ὥραν τῆς τοιαύτης μελωδίας. ἐκά-

herba illa sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, index habeatur: nimirum ὅτι συντρέπεται τῷ ἡλίῳ, quia soli sese obuertit. Vide etiam Schefferum de Philos. Ital. p. 143. et imprimis Clariss. Iacobum Perizon. ad Aelian. Var. Hist. lib. IV. cap. XVII. vbi de-Symbolo illò Pythagoreorum, Μολόχην μεταφύτευς μὲν, μὴ ἔσθις δέ, pluribus agit. Kust.

17) μελανούρου δὲ ἀπ.] Vide Nostrum in Protreptico, Symb. V. et Menag. ad Laert. VIII. 19. Kust. Ciz. παρήγγελλε. Kiess.

18) ἐρυθρίνον] Alii ἐρυθῖνον vocant: vt et ipse Iamblichus in Protreptico, Symb. XXXIII. Kust. Vid. quos citat Passouius in libello scholastico: Ueber

nere voluit; quoniam praecipua naturalis illius sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, nuntia est et index. Similem abstinentiam a melanuro praescripsit, quia diis infernalibus sacer est; item ab erythrino, ob alias huius generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit propter multas sacras naturalesque rationes; atque alia his similia constituit, per alimenta homines ad virtutem ducere exorsus.

CAP. XXV.

Arbitrabatur vero et Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie vsurpare hanc *catharsin*, siue repurgationem; quo nomine medicinam, quae ope musicae fit, notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernal tempus modulationem huiusmodi. Quendam

Zweck, Anlage und Ergänzung griechischer Wörterbücher, p. 88. — Ciz. *προλαμβάνειν*. Kiess.

19) ὅμοια] Ciz. cum Arcerio ὅμοια καί. Kiess.

1) χρῆται] Ciz. χρῆσθαι. Idem deinceps παρέργω pro παρέργως. Kiess.

2) τοῦτο γὰρ δὴ] In Ciz. τοῦτο δεῖ. — Προσαγορεύειν τινά τι, vt καλεῖν τινά τι. Kiess.

3) ἑαρινήν] Cur περὶ τὴν ἑαρινήν, neque ἑωθινήν ὥραν? Vide cap. XV. — Deinde Ciz. ἐκαθέζοντο, et pro μελωδίῳ, μελωδοί. Kiess.

θιξε γὰρ ἐν μέσῳ τινὰ λύρας ἐφαπτόμενον,
 καὶ κύκλῳ ἐκαθίζοντο οἱ μελωδεῖν δυνατοί.
 καὶ οὕτως ἐκείνου κρούοντος συνῆδον ⁴⁾ παιῶ-
 (93) νὰς τινας, δι' ὧν εὐφραίνεσθαι καὶ ἐμμελεῖς
 καὶ εὐρυθμοὶ γίνεσθαι ἐδόκουν. χρῆσθαι δ'
 αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ μουσι-
 111 κῇ ἐν ἱατρείας τάξει. Καὶ εἶναί τινα ⁵⁾ μέλη
 πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς πεποιημένα πάντα, πρὸς
 τε ἀθυμίας καὶ δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτα-
 τα ἐπενενόητο. καὶ πάλιν αὐ' ἕτερα πρὸς τε
 τὰς ὀργάς, καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, καὶ πρὸς
 πᾶσαν παραλλαγὴν τῆς ψυχῆς. εἶναι δὲ καὶ
 πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἄλλο ⁶⁾ γένος μελοποιίας
 ἐξευρημένον. χρῆσθαι δὲ καὶ ὀρχήσεσιν. ὀρ-
 γάνῳ δὲ χρῆσθαι λύρα. τοὺς γὰρ αὐλοὺς ὑπε-
 λάμβανεν ὑβριστικόν τε καὶ πανηγυρικόν καὶ
 οὐδαμῶς ἐλευθέριον τὸν ἦχον ἔχειν. ⁷⁾ χρῆ-
 σθαι δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσιν ἐξει-
 112 λεγμέναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. Λέγεται
 δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων ⁸⁾ Πυθαγόρας μὲν σπον-

4) παιῶνὰς τινας] Confer Porphyrt. Num. 32. et 33.
 Kust. Vocabulum ipsum explicat et illustrat Gisb.
 Cuper. in Obs. lib. I. p. 4. sqq. — In Ciz. ut in
 ed. Arc. palænas. Kiess.

5) μέλη πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς — πάντα] Vide Plutarchum
 de Virtute Morali, pag. mihi 441. Kust. Pro τῆς
 ψυχῆς in Ciz. exaratum est τοιαύτης ψυχῆς. Kiess.

6) γένος] Ciz. μέλος. Ibidem pro ἐξευρημένον est ἐξεβρη-
 μένον, et pro χρῆσθαι δέ, χρῆσθαι ἔχει δέ. Kiess.

7) χρῆσθαι δὲ καὶ Ὀμήρου — ἐπανόρθ. ψυχῆς] Haec
 repetuntur infra, Num. 164. Kust. Pro λέξεσιν ἐξει-
 λεγμέναις Ciz. habet λέξιν ἐξυλεγμένως. Kiess.

lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumsidebant cantandi periti, et prout ille lyram pulsabat, ita circumsidentes concinebant paeanas quosdam, quibus animi oblectari, fierique concinni et bene compositi videbantur. Adhibebant vero etiam alio tempore Musicam medicinae loco: erant enim cantus quidam ad sanandos animi affectus facti, et contra tristitiam pectorisque morsus, velut praesentissima remedia, excogitati; rursusque alii contra iram et animositatem et contra alias huiusmodi animae perturbationes: suppetebat etiam aliud quoddam aduersus cupiditates modulationis inventum. Interdum et saltationes instituebant: pro instrumento vero lyra utebantur, tibus aliquid molle et pompae accommodatum liberisque hominibus indignum resonare putantes. In usu quoque illis erant Homeri et Hesiodi selecti versus, quibus animos emendabant. Fertur autem etiam inter acta Pythagorae, aliquando eum spon-

- 8) Πυθαγόρας μὲν σπονδειακὸν ποτὲ μ.] Historiam hanc ex Iamblichō Nostro repetit Sopater in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας δέ, ὡς Ἰάμβλιχος φησὶν ἐν τῇ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως, μέσῳ νυκτῶν ἀστρονομούμενος, νεανίαν τινὰ σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετὰ λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος τὸν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆσαι σπεύδοντα διὰ ζηλοτυπίαν, ἐπέσχε τῆς μανίας, παρακλειυσάμενος τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ὄνθυμόν ἐπὶ τι κατὰστηματικώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπονδεῖον, (malim, σπονδειακόν, vt hic apud Iambli-

· δειακῶ ποτὲ μέλει διὰ τοῦ αὐλήτοῦ κατασβέ-
 (94)σαι τοῦ Ταυρομενίτου μειρακίου μεθύοντος
 τὴν λύσσαν, νύκτωρ ἐπικωμάζοντος τῇ ἐρω-
 μένῃ παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ καὶ τὸν πυλῶνα
 ἐμπιπρᾶναι μέλλοντος. ἐξήπιετο γὰρ καὶ ἀνε-
 ζωπυρεῖτο ὑπὸ τοῦ Φρυγίου αὐλήματος· ὃ δὲ
 κατέπαυσε τάχιστα ὁ Πυθαγόρας· ἐτίγγανε δὲ
 αὐτὸς ἀστρονομούμενος ⁹⁾ ἄωρί· καὶ τὴν εἰς
 τὸ σπονδειακὸν μεταβολὴν ὑπέθετο τῷ αὐλή-
 τῇ, δι' ἧς ἀμελλητὶ κατασταλὲν κοσμίως οἱ-
 καδε ἀπηλλάγη τὸ μειράκιον, πρὸ βραχέως
 μηδ' ἐφ' ὅσον οὖν ¹⁰⁾ ἀνασχόμενον, μηδ' ἀπλῶς
 ὑπομεῖναν νουθεσίας ἐπιβολὴν παρ' αὐτοῦ,
 πρὸς δὲ καὶ ¹¹⁾ ἐμπλήκτως ἀποσκορακίσαν τὴν
 113 τοῦ Πυθαγόρου συντυχίαν. Ἐμπεδοκλῆς δέ,

chum.) Eandem historiam tangit etiam Quintilianus
*Instit. Orator. lib. I. cap. 10. p. m. 52. Nam et Py-
 thagoram accepimus, concitatos ad vim pudicae domui
 afferendam iuvenes, iussa mutare in spondeum modos
 tibicina, composuisse. Alii historiam hanc ad Damo-
 nem Musicum referunt, ut Galenus lib. IX. περὶ τῶν
 κατ' Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογμάτων, cap. 5. et Mar-
 tianus Capella de Nuptiis Philol. lib. IX. Kust. Pro
 σπονδειακῷ Ciz. legit σπονδιακῶ, et paulo post σπον-
 διακόν. Tum pro καὶ τὸν πυλῶνα ἐμπιπρᾶναι, ita:
 πυλῶνι ἐπιπρᾶναι, sine καὶ, ut editio Arcerii. Videtur
 autem omnis locus sic constituendus esse: νύκτωρ ἐπι-
 κωμάζοντος τῇ ἐρωμένῃ, καὶ περὶ τοῦ ἀντεραστοῦ τὸν πυ-
 λῶνα etc. pro: — τῇ ἐρωμένῃ παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ καὶ
 τὸν πυλῶνα, etc. Neque enim apparet, si verba παρὰ
 τοῦ ἀντεραστοῦ cum Kustero explicantur a domo rivalis
 veniens, quo modo hanc omnem rem gestam esse sus-
 picemur. At omnia bene cohaerent, si locus illo
 modo, quem indicaui, constituitur. Nimirum iuvenis
 cum tibicine noctu ad puellae amatae aedes accedit*

daico tibicinis cantu rabiem extinxisse Tauromenitae adolescentis ebrii, qui noctu commissabundus ad amicam irruere, vestibuloque aedium propter corriualem, qui intus erat, iam parabat ignem subiicere: Phrygio quippe cantu ad hoc accendebatur et quasi flabello quodam magis magisque inardescebat. Sed Pythagoras, intempesta nocte tum forte Astronomiae vacans, inhibito cantu illo, tibicinem monuit, vt spondaicum inflaret: quo adolescens sine mora sibi redditus, modeste domum rediit: quum paulo ante ne tantillum quidem se contineret; imo prorsus nullam castigationem admitteret, et Pythagoram insuper sibi occurrentem in malam rem stolide amandaret. Empedocles

comissabundus; sed propter riualem in domo depressum et exclusus, opinor, vestibulo ignem subiicere parabat. — Ad locum Quintiliani a Kustero citatum vid. Spalding. Tom. I. p. 227. Formula ἐπικωμάζειν τινί, occurrit in Alciphron. I, 39. *Kiess.*

9) ὥρῃ] Ita Arc. et Kust. In Ciz. ὥρῃα, quod et ipsum bonum. Alciphron III. ep. 46. T. II. p. 147. ed. Wagn. ἦν γὰρ ὥρῃα νυκτὸς μεσοῦσης. Latini dicunt *intempesta nox*, vt Virg. Georg. I, 247. — Paulo post Ciz. ἀμελῇ κατασταλὲς, ἀπηλάγῃ, προβραχύνῃ. *Kiess.*

10) ἀνασχόμενον] Reuocauī ex MS. pro ὃ καὶ χρῆττον, quod prior Edit. nullo sensu habet. *Kust.* Antea Ciz. μὴ ἐφοσοιοῦν. *Kiess.*

11) ἐμπλήκτως ἀποσκορακίσαν] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπληκτιον ἐπισκοράμισαν. *Kust.* De verbo ἀποσκορακίζειν, ad cornus amandare, vide Bergler. et Wagner. ad Alciphron. Tom. I. p. 233. sq. *Kiess.*

σπασάμενον τὸ ξίφος ἤδη νεανίου τινὸς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ ξενοδόχον ¹²⁾ Ἄγχιτον, ἐπεὶ δικάσας δημοσίᾳ τὸν τοῦ νεανίου πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ αἰξάντος, ὡς εἶχε συγχύσεως καὶ θυμοῦ, ξιφήρους παῖσαι τὸν τοῦ πατρὸς καταδικαστήν, ὥσαντι φονέα, Ἄγχιτον, ¹³⁾ μεθαρμοσάμενος εὐθύς ἀνεκρούσατο τό

¹⁴⁾ Νηπενθέες τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον
πάντων,

(95) κατὰ τὸν ποιητήν· καὶ τὸν τε ἑαυτοῦ ξενοδόχον Ἄγχιτον θανάτου ἐρρύνετο καὶ τὸν νεανίαν ἀνδροφονίας. ἱστορεῖται δ' οὗτος τῶν Ἐμπεδοκλέους γνωρίμων ὁ δοκιμώτατος ¹⁵⁾ ἔκτοτε γενέσθαι. Ἔτι τοίνυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον ¹⁶⁾ τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμογὰν καὶ ἐπαφὰν ἐποιεῖτο μέλεσσι πρὸς ἐπιτηδεύσεις εἰς τὰ ἐναντία πάντῃ περιέχον χρησίμως τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ¹⁷⁾ ἐπὶ τε γὰρ εὐνὰς τρεπόμενοι τῶν μεθ' ἡμέραν

12) Ἄγχιτον] Ciz. ἄγχιτον, idem tamen paulo post ἄγχιτον. Pro ἐπεὶ δικάσας, ἐπιδικάσας, et pro παῖσαι, παῖσε. Kiess.

13) μεθαρμοσάμενος] Hic locus longe plenius in Ciz. ita legitur: μεθαρμοσάμενος, ὡς εἶχε, τὴν λύραν, καὶ πιπιαντικόν τι (Reinesius in margine: καταπανστικόν τι. Κατασιγηματικὸν appellat Hermogenes περὶ ἰδεῶν.) καὶ κατασταλτικὸν μεταχειρισάμενος, εὐθύς ἀνεκρούσατο τό. Kiess.

14) Νηπενθέες τ', ἄχολόν] Est versus notissimus Homeri, Odys. δ, 221. Kust. In Ciz. ἐπίληθες. Kiess.

15) ἔκτοτε] Ita recte Ciz. cum Arc. In Kust. edit. ἐκ τότε. Kiess.

vero, quum iuuenis quidam iam stricto gladio in hospitem suum Anchitum, qui iudex publice lectus patrem eius ad mortem condemnauerat, irrueret, et ira doloreque perturbatus condemnatorem patris sui, tanquam homicidam, obtruncare vellet; mutatis modulis, confestim exorsus est illud poetae:

Nepenthes, sine felle, malis medicinaque cunctis.

Atque ita hospitem suum Anchitum, ne necaretur, et iuuenem, ne caedem admitteret, praeseruauit: qui exinde inter genuinos Empedoclis discipulos, atque is quidem omnium clarissimus fuisse traditur. Praeterea tota Pythagorae schola illam quam vocabant *exartysin*, i. e. adaptationem, et *synarmogan*, i. e. concinnitatem, et *epaphan*, i. e. attactum, idoneis quibusdam carminibus efficiebat, animique habitudinem in contrarios affectus vtiliter traducebat. Nam cubitum ituri per odas quasdam et peculiare cantus mentes

16) τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμ.] Eadem traduntur supra, Num. 64. et 65. Kust. Ciz. ἐξάρτησιν. Kiess.

17) ἐπὶ τε γὰρ εὐνὰς τρεπ.] Idem testatur Quintil. lib. IX. cap. 9. p. m. 430. (Tom. III. p. 529. ed. Spalding.) Pythagoricis moris fuit, cum somnum peterent, ad lyram prius lenire mentes, ut, si quid fuisset turbidiorum cogitationum, componerent. Et Boëthius lib. I. de Musica, cap. 1. Pythagorici, cum diurnas in somno resolverent curas, quibusdam cantilenis utebantur, ut eis lenis et quietus sopor obreperet. Kust.

- 18) *ταραχῶν καὶ περιχημάτων ἐξεκάθαιρον τὰς διανοίας ὥδαῖς τισὶ καὶ μελῶν ιδιώμασι, καὶ ἡσυχους παρεσκεύαζον ἑαυτοῖς ἐκ τούτου καὶ ὀλιγονείρους τε καὶ εὐονείρους τοὺς ὕπνους· ἐξανιστάμενοί τε τῆς* 19) *κοιτνωχελίας* *πάλιν* (96) *καὶ κάρου δι' ἀλλοτρώπων ἀπῆλλάσσοντο ἁσμά- των.* 20) *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τε καὶ πάθη καὶ νοσήματά τινα* 21) *ἀφυγίαζον, ὥς φασιν, ἐπάδοντες ὥς ἀλη- θῶς. καὶ εἰκὸς ἐντεῦθεν* 22) *ποθεν τοῦνομα τοῦτο εἰς μέσον παρεληλυθέναι τὸ τῆς Ἐρωδῆς.*

18) *ταραχῶν]* Id est, secundum Quintilianum loco lau- dato, turbidiorum cogitationum. Pro περιχημάτων au- tem Noster supra, Num. 65. habet, ἐνηχημάτων: vbi vide, quae notauimus. *Kust.* Pro ἐξεκάθαιρον Ciz. cum Arc. ἐξεκάθηρον. *Kiess.*

19) *κοιτνωχελίας]* Ex MS. reposui, pro κοινοφελείας, quod in Edit. Arcerii legitur. Est autem κοιτνωχελία, torpor, quem lectus siue somnus hominibus affert. Caeterum totum hunc locum ad verum sensum refor- maui et distinxi, qui in priore Edit. sic legitur: ἐξανιστάμενοί τε ἐκ τῆς κοινοφελείας πάλιν, καὶ κάρους δι' ἀλλοτρώπων ἀπῆλλασσον ἁσμάτων: quae vitiosa huius loci lectio decepit eruditissimum Schefferum *de Philos. Ital.* cap. XIV. p. 159. Vertit enim cum Arcerio: *Mane surgentes ex somno communem utilitatem asse- rente*, etc. Videndum autem, annon pro κοιτνωχελίας, quae est vox insolens, et mihi, vt verum fatear, suspecta, scribendum forte sit, καὶ τῆς νωχελίας, vt legitur supra, Num. 65. *Kust.* Vnice vera est lectio codicis Ciz., κοιτης νωχελίας. Idem tamen cum Arc. κάρους, quod Reinesius correxit, et deinceps ἀπῆλ- λασσον. *Kiess.*

20) *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τ.]*
In hoc loco quaedam mihi minime placent. Quid

repurgabant a diurnis perturbationibus et illo, qui adhuc in auribus tinniebat, strepitu; sicque tranquillam, et vel paucis vel bonis somniis comitatam quietem sibi conciliabant: surgentes autem alterius moduli cantibus a lecti torpore soporisque grauedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus et morbos persanauerint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque et probabile est, *epodes*, i. e. incantationis, nomen usu venisse.

enim est illud, ἄνευ λέξεως μελισμάτων? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Iamblichus, omissa voce λέξεως, absque ullo sensus dispendio dicere, ἄνευ μελισμάτων. Deinde, quid sibi vult illud, ὅπου τε; in quo mendum aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἐπαίδειν, si nullo omnino carmine vel cantico vsi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἐπωδῆς originem suam traxisse potuit? Haec sane non cohaerent. *Kust.* Koenius ad Gregor. p. 255. ed. Schaef. legendum censet: ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων πόνους τε καὶ πάθη καὶ νοσήματα τινὰ ἀφυγιάζον. Parum commode Koenius intulit πόνους, quum iam commemorata sint πάθη. Eundem etiam miror, non offensum fuisse verbis ἄνευ λέξεως μελισμάτων. Ceterum e sect. 65. nihil hauriri potest, quod ad huius loci lectionem constituendam magnopere valeat. Res autem ipsa docet, sic fere legendum esse: ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ μελισμάτων ψιλλῇ λέξει, vel, διὰ ψιλλῆς λέξεως, κ. τ. λ. *Kiess.*

21) ἀφυγιάζον] Est compositum ex ἀπό et ὑγιάζω, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, caue tamen ut corruptam damnes. Nam et supra Num. 64. Noster vititur voce ἀφυγισμός. *Kiess.*

22) ποθεν — μέσον] Ciz. πόθεν τοῦνομα τοῦ εἰς τὸ μέσον. *Kiess.*

οὕτω μὲν οὖν πολὺωφελεστάτην κατεστήσατο
Πυθαγόρας τὴν διὰ τῆς μουσικῆς τῶν ἀνθρώ-
πων ἡθῶν τε καὶ βίων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. κς'.

- 115 Ἐπεὶ δὲ ἐνταῦθα γέγοναμεν ἀφηγούμενοι
τὴν Πυθαγόρου παιδευτικὴν σοφίαν, οὐ χεῖ-
ρον καὶ τὸ τούτου παρακείμενον ἐφεξῆς εἰπεῖν,
ὅπως ἐξεῦρε τὴν ἀρμονικὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς
ἀρμονικοὺς λόγους. ἀρξώμεθα δὲ μικρὸν ἄνω-
θεν. ¹⁾ Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συν-
τεταμένῳ ὑπάρχων, εἰ ἄρα δύναίτο τῇ ἀκοῇ
βοήθειάν τινα ὀργανικὴν ἐπινοῆσαι παγίαν
(97) καὶ ἀπαραλόγιστον, ²⁾ οἷαν ἡ μὲν ὄψις διὰ
τοῦ διαβήτου καὶ διὰ τοῦ κανόνος, ἡ νὴ Δία
διὰ διόπτρας ἔχει, ἡ δ' ἀφ' διὰ τοῦ ζυγοῦ,
ἡ διὰ τῆς τῶν μέτρων ἐπινοίας. ³⁾ παρὰ τι χαλ-
κοτυπεῖον περιπατῶν, ἔκ τινος δαιμονίου συν-
τυχίας ἐπήκουσε ῥαϊστήρων σιδήρον ἐπ' ἀκμονι.

¹⁾ Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συντ.] Totus hic locus vsque ad finem capitis αὐτολεξεῖ etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. et seqq. Edit. Meibom. vnde eum Iamblichus descripsit. Kust.

²⁾ οἷαν] In Ciz. οἷον. Deinceps νὴ Δία, ἔχειν, ἀφ'.

Kiess.

³⁾ παρὰ τι χαλκοτυπεῖον περιπ.] Eandem de Pythagora historiam refert Iamblichus noster in *Nicomachi Arithmet.* *Introd.* p. 171. 172. itemque Gaudentius ἐν *Εἰσαγωγῇ Ἀρμον.* p. 13. et seq. Edit. Meibom. Macrobius lib. II. cap. 1. in *somn. Scip.* et Boëthius lib. I. *de Musica*, cap. 10. et 11. cuius verba haec sunt: Cum

Atque hoc modo Pythagoras vtilissimam humanae vitae morumque emendationem musicae beneficio effecit.

C A P. XXVI.

Quoniam vero hactenus progressi sumus in enarranda sapientia, qua Pythagoras in aliis docendis vsus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo pacto scientiam harmonicam eiusque rationes inuenerit: idque repetemus paullo altius. Meditabatur aliquando et intentiore cogitatione voluebat, annon auditui firmum et falli nescium adiumentum instrumento quopiam afferre posset; sicut visum circinus iuuat, et regula, vel certe perspicillum; tactum trutina et mensurarum inuentio: atque prope fabri ferrarii officinam ambulans casu quodam diuino audiuit malleos super incude ferrum emollientes,

interea diuino quodam motu (Pythagoras) praeteriens fabrorum officinas pulsos malleos exaudiuit ex diuersis sonis vnani quodammodo concinentiam personare. Ita igitur ad id, quod diu inquirebat, attonitus accessit ad opus: diuque considerans arbitratus est diuersitatem sonorum ferientium vires efficere. Atque vt id apertius colliqueret, mutari inter se malleos imperauit: et quae sequuntur. Nam totum locum adducere, superuacaneum putamus. Kust. In Arc. edit. est χαλκοτύπειον, in cod. Ciz. χαλκοτύπιον. Idem deinceps cum Par. & marg. Spanh. σιδήρον. Kiess.

ῥαιόντων, καὶ 4) τοὺς ἤχους παραμιξ̃ πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόντων, πλὴν μιᾶς συζυγίας. ἐπεγίνωσκε δ' ἐν αὐτοῖς τὴν τε διὰ πασῶν, τὴν τε διὰ πέντε, καὶ τὴν διὰ τεσσάρων συνωδίαν. 5) τὴν δὲ μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε ἀσύμφωνον μὲν ἑώρα αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, συμπληρωτικὴν δὲ ἄλλως τῆς ἐν αὐ-
 116 τοῖς μειζονότητος. Ἄσμενος δὴ, ὡς 6) κατὰ θεὸν ἀννομένης αὐτῇ τῆς προθέσεως, εἰσέδρα-
 μεν εἰς τὸ χαλκεῖον, καὶ ποικίλαις πείραις 7) παρὰ τῶν ἐν τοῖς ῥαιστήρσιν ὄγκων εὐρῶν τὴν διαφορὰν τοῦ ἤχου, ἀλλ' οὐ παρὰ τὴν τῶν ῥαιόν-
 των βίαν, οὔτε παρὰ τὰ σχήματα τῶν σφυρῶν, οὐδὲ παρὰ τὴν τοῦ ἐλαυνομένου σιδήρου μετά-
 (98) θεσιν σηκώματα ἀκριβῶς ἐκλαβὼν καὶ ῥοπὰς ἰσαितάτας τῶν ῥαιστήρων, πρὸς ἑαυτὸν ἀπηλλά-
 γη, καὶ ἀπὸ τινος ἐνὸς πασσάλου 8) διαγωνίου ἐμπεπηγότος τοῖς τοίχοις, ἵνα μὴ κακ τοῦτου

4) τοὺς ἤχους κ. τ. λ.] Verba, τοὺς ἤχους παραμιξ̃ πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόναι, hanc vim habent: sonos edere, qui congruam quandam inter se rationem habent. Συζυγία autem non significat, vt vertit Obrechtus, sed par malleorum, qui vna impulsī sonos edunt. Stephanus in Thesouro I. p. 1397. explicat: coniunctio et copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur: i. q. σύζευξις et συνδυασμός. Boethius l. c. dicit, quinque fuisse malleos; quintum vero esse reiectum, qui cunctis esset inconsonans. Cum quocunque igitur reliquorum malleorum malleus quintus vna impelleretur, incongruum sonum edebat. — Aduerbium παραμιξ̃ Lexicis est addendum. In Ciz. συνωδίαν. Kießs.

5) τὴν δὲ μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσ.] Locum hunc ante mutilum ex MS. suppleui. In priore enim Edit.

sonosque congruos inter se reddentes, vna tantum copulatione excepta. Agnoscebat enim in illis concentum dia pason, itemque illum dia pente, et dia tessaron: illum vero qui inter dia tessaron et dia pente medius est, vidit inter se quidem symphoniae expertem esse, supplere autem, quod in illis exuberat. Laetus itaque, quod propositum sibi non sine diuina ope succederet, in officinam se coniecit, et variis experimentis cognoscit, soni diuersitatem nasci ex malleorum magnitudine, non vero e cudentium viribus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conuersione. Postquam igitur libramentum et malleorum pondera maxime aequalia accurate explorasset, domum rediit, vnicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si

desunt verba haec, τῆς τε διὰ τεσσάρων, καὶ τῆς διὰ πέντε ἀσύνφωνον μὲν ἕωκα αὐτήν. Caeterum pro μείζονό-
τητος apud Nicomachum rectius legitur μείζονος. Sub-
intelligitur enim ex praecedentibus συναφίας. Kust.

6) κατὰ θεὸν] Ciz. κατὰ τῶν. Kiess.

7) παρὰ τῶν — ὄγκων] Quum παρὰ in sequentibus cum accusativo coniungatur, quae ratio Grammaticis in etymis indicandis vsitata est, etiam hic malim, παρὰ τὸν — ὄγκον. — Paulo post Ciz. cum Arc. ἰσαιο-
τάτας, idque reposui pro ἰσοιτάτας, quod Kust. habet, quanquam idem paulo inferius ἰσούτατα. Kiess.

8) διαγωνίου] Sic et paulo inferius, Num. 118. In
priori vero Edit. male legebatur διαγωνίας. Kust.
Etiam Ciz. διαγωνίας. Kiess.

διαφορά τις ὑποφαίνεται, ἢ ὅλως ⁹⁾ ὑπονοῖται πασσάλων ἰδιαζόντων παραλλαγή, ¹⁰⁾ ἀπαρτήσας τέσσαρας χορδὰς ¹¹⁾ ὁμοῦλους, καὶ ¹²⁾ ἰσοκώλους, ¹³⁾ ἰσοπαχεῖς τε καὶ ἰσοστροφούς, ἐκάστην ¹⁴⁾ ἐφ' ἐκάστης ἐξήρτησεν, ὅλην προσδήσας ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους· τὰ δὲ μήκη τῶν χορδῶν μηχανησάμενος ἐκ παντὸς ἰσότητα.

117 Εἶτα κρούων ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς ¹⁵⁾ ἐναλλάξ, συμφωνίας εὔρισκε τὰς προλεχθείσας, ἄλλην ἐν ἄλλῃ ¹⁶⁾ συζυγία. τὴν μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἐξαρτήματος τεινομένην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ μικροτάτου, διὰ πασῶν φθεγγόμενῃν κατελάμβανεν. ἦν δὲ ἡ μὲν δώδεκα τινῶν ὀλκῶν, ἡ δὲ ἑξ· ¹⁷⁾ ἐν διπλασίῳ δὲ λόγῳ ἀπέφαινε τὴν διὰ πασῶν· ὅπερ καὶ αὐτὰ τὰ βάρη ὑπέ-

(99) φαινε. τὴν δ' αὖ μεγίστην πρὸς τὴν παρὰ τὴν ¹⁸⁾ μικροτάτην, οὖσαν ὀκτὼ ὀλκῶν, διὰ πέντε

9) ὑπονοῖται] Ciz. ὑπονοῖσαι. Idem mox cum Arc. παραλλαγή. Kiess.

10) ἀπαρτήσας] Prior Edit. corrupte ἀπάρι: at MS. ἀπαρτίσας; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπαρτήσας, i. e. appendens. Kust.

11) ὁμοῦλους] Prior Edit. ὁμόλους: at codex MS. ὁμουλούς (Ciz. ὁμοῦλους. Kiess.): pro quo per diaeresin ὁμοῦλους (vt recte est apud Nicomachum) scribendum esse quis non videt? Kust.

12) ἰσοκώλους] Ciz. ἰσοκύλους. Kiess.

13) ἰσοπαχεῖς] Sic legendum esse, recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπαγίς: at in Edit. Arc. ἰσοπαλεῖς: vtrumque vitiose. Kust. Etiam in Ciz. est ἰσοπαλεῖς. Scaliger primus correxit ἰσοπαχεῖς. Litterae λ et χ saepius permutatae sunt. Kiess.

plures essent, aliqua se inde exsereret diversitas, aut paxillorum, qui propriam quisque naturam haberent, varietas suspecta fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas eiusdem materiae, et magnitudinis crassitiei-
que, et aequaliter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligauit, fidiumque longitudinem omnimodo exaequauit. Tum binas simul chordas alternatim pulsans dictam consonantiam inuenit, aliam in alia coniunctione. Nam illam, quae maximo pondere tendebatur, cum ea, quae minimum habebat pondus, simul pulsam diapaason resonare deprehendit. Erat autem altera harum ponderum duodecim, altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus diapaason dictus, ut vel ipsa pondera indicabant. Porro maximam illam ad minimae proximam, octo pondera habentem, diapaente

14) ἐφ' ἐκάστης] Ciz. ut Arc. ἀφ' ἐκάστης. Idem Ciz. paulo post αὐτοῦ pro ἐκ τοῦ. *Kiess.*

15) ἐναλλάξ] Ita Kust. et Arc. At Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἐπαλλάξ, quod idem est. *Kiess.*

16) συζυγία] Ita aperte Ciz., quod et Nicomachus habet, et pro συντυχία, quae est lectio editionum Arc. et Kust., reponendum esse viderat Kusterus. Idem Ciz. ἐν ἄλλους pro ἐν ἄλλῃ. *Kiess.*

17) ἐν διπλασίῳ δὲ] In Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἐν διπλασίῳ δὲ. *Kiess.*

18) μικροτάτην] Sic MS. At prior Edit. μακροτάτην: quod sensus repudiat. Μικροτάτην enim Iamblichus

συμφωνοῦσαν· 19) ἔνθεν ταύτην ἀπέφαιναν 20) ἐν
 ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧπερ καὶ αἱ ὀλκαὶ ὑπῆρχον
 πρὸς ἀλλήλας. πρὸς δὲ τὴν 21) μετ' αὐτὴν μὲν
 τῷ βάρει, τῶν δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐννέα στα-
 θμῶν ὑπάρχουσιν, τὴν διὰ τεσσάρων, ἀναλό-
 γως τοῖς βριθῆσι· καὶ 22) ταύτην δὲ ἐπίτριτον
 118 φύσει ὑπάρχουσιν τῆς μικροτάτης. Τὸ γὰρ
 ἐννέα πρὸς τὰ ἕξ 23) οὕτως ἔχει, ὥστε τρόπον
 ἢ παρὰ τὴν μικρὰν ἢ ὀκτώ· πρὸς μὲν τὴν τὰ

hic appellat chordam eam, cui minimum pondus ap-
 pensum erat: ut contra μεγίστην eam, cui maximum.
 Vide omnino Macrobiū et Boethiū locis ante lau-
 datis, qui ad totum hunc locum clarius intelligendum
 multum conferent. *Kust.* Ciz. πρὸς τὰ παρὰ τ. Ratio
 haec est, $12:6=2=$ ἐν διπλασίῳ λόγῳ. *Kiess.*

19) ἔνθεν] Ita *Kust.* In Ciz. et Arc. ἔνθα. *Kiess.*

20) ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ] Id est, ea proportione, quam
 habent e. g. duodecim ad octo. *Kust.* Ratio haec est,
 $12:8=1\frac{1}{2}=$ ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ. — Pro ἀλλήλας. Ciz.
 ἀλλήλους. *Kiess.*

21) μετ' αὐτὴν] Ciz. ut Arc. μετ' αὐτήν. Idem Ciz.
 pro μὲν τῷ βάρει habet μετὰ τῷ βάρει, et deinceps
 βριθῆσι. *Kiess.*

22) ταύτην δὲ ἐπίτριτον] Dicere Iamblichus voluit,
 vel debuit, ἐν ἐπιτριτῷ λόγῳ. Nam falsum est, nouem
 esse ἐπίτριτον τῶν δώδεκα: quum contra plane se res
 habeat. Recte autem dixeris, nouem ad duodecim
 esse ἐν λόγῳ ἐπιτριτῷ, siue proportione sesquiertia:
 quoniam duodecim continet nouem, et praeterea tertium
 eius numeri partem. Totius ergo loci huius sensus
 hic est: chordam nouem ponderum habuisse λόγον
 ἐπίτριτον, siue proportionem sesquiertiam ad chor-
 dam duodecim ponderum; ad chordam vero minimam
 siue sex ponderum λόγον ἡμιόλιον, siue sesquialteram.

consonare obseruauit; adeoque iudicauit, eas habere hemioīi inter se rationem, in qua et pondera illa' erant erga se inuicem: ad eam autem, quae pondere proxima, reliquisque maior, nouem habebat libras appensas, ex proportionē ponderum dia tessonon efficere: hanc autem epitriton manifeste videbat esse ad minimam; cum qua in proportionē hemioīi natura sua consistebat. Nam nouem ad sex ita se habent, quemadmodum minimae proxima octo ponderum se habet

Hoc lectorem monere volui, quia Illustrem Obrechtum a vero loci huius sensu aberrasse videbam. *Kust.* Breuius locutus est Iamblichus, ita ut, quum dicere deberet, *chorda duodecim ponderum ad chordam nouem ponderum est ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ*, oratione contracta potius sic diceret: *chorda 12 ponderum est chordae 9 ponderum ἐπιτρίτος*. Eodem modo in sequentibus cap. XXVII. not. 35. *Kiess.*

23) οὕτως ἔχει, ὅνπερ τρόπον ἢ παρὰ τὴν μικρ.] Locum hunc sic lego et distinguo: οὕτως ἔχει. καὶ ὅν τρόπον ἢ παρὰ τὴν μικράν, ἢ ὀκτώ, πρὸς μὲν τὴν, etc. Nam nouem ad sex ita se habent. Pari ratione minimae proxima, etc. *Kust.* Verum hic vidit Logantus locum sic corrigens: τὰ γὰρ ἐννέα πρὸς τὰ ἑξ οὕτως ἔχει, ὅνπερ τρόπον ἢ μεγίστη, ἢ δώδεκα, ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τὴν μικράν, ἢ ὀκτώ. ἢ δὲ ὀκτώ etc. Pro vltimis ἢ δὲ ὀκτώ malim, τὰ δὲ ὀκτώ. Numerorum dictorum rationes sunt hae, $9:6=12:8=1\frac{1}{2}=ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ$. Porro, $8:6=1\frac{1}{3}=ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ$. $12:8=1\frac{1}{2}=ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ$. denique $9:8=1\frac{1}{8}=ἐν ἐπογδῶν λόγῳ$. In codice Ciz. verba οὕτως ἔχει vsque ad τὴν τὰ ἑξ desunt. Ibidem paulo post, ut in edit. Arc., ante διὰ τεσσάρων deest τῆς: iidemque consentiunt in οὐ ὑπέρχει. *Kiess.*

ἔξ ἔχουσιν ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ ἦν, πρὸς δὲ τὴν
τὰ δώδεκα ἐν ἡμιολίῳ. το ἄρα μεταξὺ τῆς διὰ
(100) πέντε καὶ τῆς διὰ τεσσάρων, ᾧ ὑπερέχει ἢ διὰ
πέντε τῆς διὰ τεσσάρων ²⁴⁾ ἐβεβαίουτο ἐν ἐ-
πογδόῳ λόγῳ ὑπάρχειν, ἐν ᾧ περ τὰ ἐννέα πρὸς
τὰ ὀκτώ· ἐκατέρως τε ἢ διὰ πασῶν ²⁵⁾ σύστημα
ἡλέγχετο, ἦτοι ἢ διὰ τεσσάρων, καὶ ἢ διὰ πέντε
ἐν συναφῇ· ὥς ὁ διπλάσιος λόγος ἡμιολίου τε
καὶ ἐπιτρίτου, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἔξ· ἢ ἀνα-
στρόφως, τῆς διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε,
ὥς τὸ διπλάσιον ἐπιτρίτου τε καὶ ἡμιολίου,
οἷον δώδεκα, ἐννέα, ἔξ, ἐν τάξει τοιαύτῃ ²⁶⁾ διὰ
πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν
ἀκοὴν πρὸς τὰ ²⁷⁾ ἐξαρτήματα, καὶ βεβαιώσας
πρὸς αὐτὰ τὸν τῶν σχέσεων λόγον, μετέθηκεν

24) ἐβεβαίουτο ἐν ἐπογδόῳ λόγῳ] Antea pessime lege-
batur, ἐβεβαίουτο ἐν ἐπιγνόῳ λόγῳ. Kust.

25) σύστημα] In Ciz. συστήματα. Particulam ἦτοι post
ἡλέγχετο delet Scaliger: perperam. Tum Ciz. bene pro
καὶ διὰ πέντε habet, καὶ ἢ διὰ πέντε: quod reposui.
Kiess.

26) διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic
procul dubio corruptus est, in quo emendando me
frustra, fateor, torsi. Quare tentet alius, me felicior.
Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus vero
pro διὰ πασῶν legisse videtur διαπλάσσειν, ut versio
eius fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani scribendum suspicabatur, διατάσσειν. Sed
neutra coniectura mihi satisfacit. In MS. pro τὴν γλῶ-
σσαν scriptum erat τυλώσας: corrupte utique et nullo
sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur et di-
stinguitur: ἐν τάξει τοιαύτῃ. τυλώσας καὶ τὴν χεῖρα, etc.
Kust. Loganius p. 99. „Ego nihil obscuri sentio,
„praesertim si τῆς διὰ πασῶν legatur; est enim τάξις

ad illam quidem, quae sex ponderum erat, in epitriti; ad illam vero, quae duodecim, in hemioli ratione. Quod igitur medium est inter dia pente et dia tessaron, quo dia pente dia tessaron excedit, confirmabatur esse in epogdoi, i. e. in qua nouem ad octo, proportionem: et vtrunque probabatur, concentum dia pason esse contextum quendam, iunctis siue dia pente et dia tessaron, quemadmodum ratio dupli composita est ex ratione hemioli et epitriti, ut duodecim, octo, sex: siue vice versa dia tessaron et dia pente, ut ratio dupli ex ratione epitriti et hemioli; exempli gratia, duodecim, nouem, sex. Hac ratione atque via quum et manum et auditum ad pondera appensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabiliuisset, facili

„ἀφ' ἑξ πρὸς δώδεκα vera Dia-pason: item ἀφ' ἑξ πρὸς ἑννέα, ἡμιόλιον· ἀπ' ἑννέα πρὸς δώδεκα, ἐπιτριτον, quorum iam meminerat, et integra est tota τάξις.“ His probatis locum sic scribendum censeo: οἷον δώδεκα, ἑννέα, ἑξ, ἐν τάξει τοιαύτῃ τῆς διὰ πασῶν. τυλώσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα, etc. Quomodo enim verba τὴν γλώσσαν explicanda sint, nemo dixerit, et pro iis etiam Ciz. praebet τυλώσας, quod Schneiderus in Lexico suo recte explicat: *gewöhnen und gleichsam verhärten*. Loganus legi voluit, τυπώσας, parum commode. *Kiess.*

- 27) ἐξαγγέματα] Male ante, ἐξαγγύματα. Dicuntur autem hic ἐξαγγέματα, pondera chordis appensa: ut Obrechtus recte vertit. *Kust.* Pro μετέθηκεν Ciz. cum Arc. προσέθηκεν. *Kiess.*

εὐμηχάνως τὴν μὲν τῶν χορδῶν κοινὴν ²⁸⁾ ἀπό-
 δεσιν, τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσάλου, εἰς τὸν
²⁹⁾ τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ὠνό-
 (101) μαζε· τὴν δὲ ³⁰⁾ ποσὴν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς
 βάρεσιν εἰς τὴν τῶν ³¹⁾ κολλάβων ἄνωθεν σύμ-
 119 μετρον περιστροφὴν. Ἐπιβάθρα τε ταύτη χρώ-
 μενος, καὶ οἷον ἀνεξαπατήτω γνώμονι, εἰς
 ποικίλα ὄργανα τὴν πείραν λοιπὸν ἐξέτεινε,
³²⁾ λεκιδων τε κροῦσιν, καὶ αὐλοῦς, καὶ σύ-
 ριγγας, καὶ μονόχορδα, καὶ τριγωνα, καὶ τὰ

28) ἀπόθεσιν] Hanc certam lectionem recepi pro ἀπό-
 δεσιν, de quo Kusterus ita: „Sic etiam Nicomachus.
 „At Arcerius, Obrechtus et vir doctus ad marginem
 „codicis Spanhemiani recte legerunt ἀπόδεις: quam-
 „vis Meibomius emendationem hanc reiiciat; in quo
 „me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult
 „ἀπόδεις? At ἀπόδεις ἐκ τοῦ πασσάλου est, religatio
 „(chordarum) ex clauo: sensu manifesto et necessario.
 „Deinde scribitur, τὴν τοῦ διαγωνίου πασσάλου. Sed
 „sensus exigit, vt legatur, τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσά-
 „λου.“ Etiam hoc restituimus. *Kiess.*

29) τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ὠνό.] Iambli-
 chus hic βατῆρα siue χορδότονον vocat partem illam in-
 ferioiorem lyrae, cui chordae annexae erant. Ei in
 parte superiore respondebant κόλλοι, siue verticilli;
 quippe qui chordas ab altera parte tendebant. Sensus
 ergo totius loci huius, quem Obrechtus paulo obscu-
 rius vertit, hic est: Pythagoram in conficiendo instru-
 mento musico vsum clavi siue paxilli parieti infixi, ex
 quo chordae religatae erant, transtulisse ad limen, siue
 chordotonon lyrae, cui chordas annectebat; vsum vero
 ponderum, quae chordis appensa erant, easdemque
 tendebant, ad κόλλοι, siue verticillos; quippe quo-
 rum conuersione Pythagoras ita intendebat chordas, vt
 tensio illa ponderibus proportionē responderet. *Kust.*
 Pro εἰς τὸν τοῦ ὀργάνου in Ciz. est εἰς τὴν τ. ὀργ. *Kiess.*

artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordae religatae erant, transtulit ad caput instrumenti, quod *chordotonon* vocabat: chordas vero clauorum superiorum, commensurata ad ponderum proportionem eorundem conuersione, intendebat. Atque hoc fundamento et quasi infallibili norma vsus ad varia deinceps organa experimentum protulit; nempe ad pulsationem patellarum, ad tibias, ad fistulas, ad monochorda, ad trigona, et similia:

30) ποσὴν] Arcerius τάσιν legendum putat: sed coniecturam eius probare non possum. Nam τάσιν et ἐπίτασιν idem prorsus est. Ego nulla mutatione, abiecto tantum τῷ ἦ, lego, ποσὴν ἐπίτασιν: sensu omnino claro. Apud Nicomachum certe particula ἦ deest: sed apud quem pro ἐπίτασιν minus recte legitur ἀνάτασιν. *Kust.* Ciz. πόσην. Haud dubie vera est ratio Kusteri, ἦ post ποσὴν abiicientis, quam secutus sum. Significat autem ἦ ποσὴν ἐπίτασις, opposita τῇ τῶν χορδῶν κοινῇ ἀποδέσει, intentionis velut quantitatem siue modum, den Grad der Anspannung, τὸ ποσὸν τῆς ἐπιτάσεως. Loganus scribit ἀνεσιν ἢ ἐπίτασιν. *Kie ss.*

31) κολλάβων] Id est, verticillorum, quibus intenduntur chordae: vnde κολλάβωσις, intentio chordarum, quae fit verticillis. Vox ista restituenda est Iamblichō nostro in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* p. 171. vbi hodie male legitur κολόβωσις: quod eruditus interpret Sam. Tennulius *amputationem* vertit; sensu prorsus refragante, vt cuilibet patebit, qui ipsum inspicere voluerit. *Kust.*

32) λεκίδων] Pro hoc Loganus p. 100. legit πηκτίδων. Πηκτις enim, inquit, apud Pollucem est instrumentum musicum, isque in eodem capite 9. lib. IV. connumerat cum hoc etiam τρίγωνον. Leguntur etiam hae duae voces

παραπλήσια. 33) καὶ σύμφωνον εὗρισκεν ἐν
 ἅπασι, καὶ ἀπαράλλακτον τὴν δι' ἀριθμοῦ
 κατάληψιν. 34) ὀνομάσας δὲ ὑπάτην μὲν τὸν
 τοῦ ἕξ ἀριθμοῦ κοινωνοῦντα φθόγγον· μέσῃν
 δέ, τὸν τοῦ ὀκτώ, ἐπίτριτον αὐτοῦ τυγχάνον-
 τα· παραμέσῃν δέ, τὸν τοῦ ἐννέα, τόνω τοῦ
 μέσου ὀξύτερον καὶ δὴ καὶ ἐπόγδοον· νήτην
 δέ, τὸν τοῦ δώδεκα· καὶ τὰς μεταξύτητας
 κατὰ τὸ διατονικὸν γένος συναναπληρώσας
 φθόγγοις ἀναλόγοις, οὕτως τὴν 35) ὀκτάχορ-
 (102) δον ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπέταξε, διπλασίῳ,
 ἡμιολίῳ, ἐπιτρίτῳ, καὶ τῇ τούτων διαφορᾷ,
 120 ἐπογδώ. Τὴν δὲ πρόβασιν ἀνάγκη τινὲ φυσί-
 κῃ ἀπὸ τοῦ βαρυτάτου ἐπὶ τὸ ὀξύτατον, κατὰ
 τοῦτο τὸ διατονικὸν γένος οὕτως εὗρισκε. τὸ
 γὰρ χρωματικὸν καὶ 36) ἐναρμόνιον γένος αὐ-
 θίς ποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ διετράνωσεν, ὥς ἐνέσται

apud Platōnem de Rep. lib. III. p. 399. et περὶ πηκτίδος
 multa apud Athenaeum lib. XIV. c. 4. De instrumen-
 tis musicis, quae pulsantur, hic loquitur Iamblichus;
 at tale neutiquam est *λεκίς*. Ita Loganus, qui non
 facile inueniet, qui cum ipso *πηκτίδων* legendum cen-
 seant. Obstat primum additum verbum *κροῦσις*. Nam
 Athenaeus lib. XIV. p. 635. B. dicit: Ἀριστόξενος τὴν
 μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χορῆς πλήκτρον διὰ ψαλμοῦ πα-
 ρέχεται τὴν χρεῖαν. Atqui *κροῦσις* est τοῦ πλήκτρον.
 Deinde etiam Boëthius l. c. tuetur *λεκίδων*, cuius haec
 sunt verba: *Saepe et pro mensurarum modo cyathos*
aequorum ponderum acetabulis immittens; saepe ipsa
quoque acetabula diuersis formata ponderibus virga vel
aerea ferreaue percutiens, nihil esse diuersum inuenisse
laetatus est. Kiess.

33) καὶ σύμφωνον] In Ciz. et Arc. καὶ σύμφωνα. Est

atque in his omnibus deprehendit consonam et immutabilem illam per numeros comprehensionem. Nominabat autem hypaten sonum numeri senarii participem; mesen, octonarii, qui illius existit epitritus; paramesen vero, nouenarii quidem participem, tono autem acutior, quam est mese, atque illius epogdoon; neten denique, de duodenario participantem. Quumque iuxta genus diatonicum interiecta spatia proportionatis sonis expleuisset, octochordum consonis numeris ordinavit: nempe duplo, hemiolio, epitrito, et qui hos determinat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate a grauissimo ad acutissimum tendentem, iuxta diatonicum illud genus, inuenit. Quod autem chromaticum genus et harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; ut

autem ἡ δι' ἀριθμοῦ κατάληψις, das durch eine Zahl ausgedrückte Verhältniss der Töne. *Kiess.*

34) ὀνομάσας δὲ ὑπάτην μὲν τὸν τοῦ ἑξ ἀριθμ.] Confer cum hoc loco Nicephorum in Synesium *de Insomn.* p. m. 97. et Plutarchum *de Musica*, p. m. 1139. *Kust. Ciz.* τὴν τοῦ ἑξ, et deinceps τὴν τοῦ ὀκτώ, τὴν τοῦ ἐννέα, τὴν τοῦ δώδεκα, τοὺς μεταξύτητας. *Kiess.*

35) ὀκτάχορδον] Lyrae Pythagoricæ octochordæ schema exhibet modo laudatus Nicephorus in Synesium *de Insomn.* p. 98. *Kust.*

36) ἐναρμόνιον] *Ciz.* ἐναρμονιόν. *Kiess.*

ποτὲ δεῖξαι, 37) ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν. ἀλλὰ τό γε διατονικὸν γένος τοῦτο τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰς προόδους τοιαύτας τινὰς φυσικὰς ἔχειν φαίνεται, 38) ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον· καὶ τοῦτ' ἔστι διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο τόνων, καὶ τοῦ λεγομένου ἡμιτονίου. εἴτα προσληφθέντος ἄλλου τόνου, τουτέστι τοῦ μεσεμβληθέντος, ἡ διὰ πέντε γίνεται, σύστημα τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίου ὑπάρχουσα. εἰδ' ἐξῆς τούτῳ ἡμιτόνιον, 39) καὶ τόνος ἄλλος διὰ τεσσάρων, τουτέστιν, ἄλλο ἢ ἐπίτριτον. ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῇ ἐπταχόρδῳ πάντας ἐκ τοῦ βαρυτάτου τοὺς ἀπ' ἀλλήλων τετάρτους (103) τὴν διὰ τεσσάρων ἀλλήλοις δι' ὅλου συμφωνεῖν, τοῦ ἡμιτονίου κατὰ μετάβασιν, τὴν τε πρώτην καὶ τὴν μέσην καὶ τὴν τρίτην χώραν μετα-
 121 λαμβάνοντος κατὰ τὸ τετράχορδον. Ἐν δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὀκταχόρδῳ, ἥτοι κατὰ συναφὴν συστήματι ὑπαρχούσῃ τετραχόρδου τε καὶ πενταχόρδου, ἡ κατὰ διάζευξιν δυοῖν τετραχόρδων τῶν χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων, ἀπὸ τῆς βαρυτάτης ἢ προχώρησις ὑπάρξει. ὥστε τοὺς ἀπ' ἀλλήλων πέμπτους πάντας φθόγγους,

37) ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν] Opus hoc Iamblichi de Musica hodie non amplius exstat. Meminit autem eius idem Iamblichus in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* p. 171. vbi ait, ἃ νῦν παρίεμεν ἐκόντες, εἰς εὐκαρτέτερον ὅν ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ περὶ αὐτῶν τεχνολογεῖν. Item pag. seq. Τὰς δ' αἰτίας, δι' ἃς τοῦτο συμβαίνει, κατ' οἰκίον τόπον ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ σαφηνιούμεν. Kust.

aliquando, quum *de Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Caeterum diatonicum hocce genus a natura tales videtur gradus et processus habere: semitonium, deinde tonus, et deinde tonus; et hoc est dia tesson, compositio duorum tonorum et semitonii. Postea assumpto alio tono, i. e. insititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum et semitonii: deinceps post illud, semitonium, et tonus, et tonus, dia tesson aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde a gravissimo quarti a se inuicem, dia tesson secum vbique consonant; semitono per transitionem quandam in primam, secundam et tertiam tetrachordi regionem sese extendente. In Pythagorica vero octachordo, quae, si eam coniungas, systema quoddam est tetrachordi et pentachordi, si vero disiungas, duarum tetrachordorum a se inuicem separatarum; a grauissimo fiet processus, vt quinti a se inuicem distantes

38) ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον, εἴτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt. *Kust.* Verba εἴτα τόνον bis legenda esse, intelligitur iam ex iis, quae sequuntur: σύστημα δύο τόνων. Hoc modo frequentissime a librariis peccatum est. *Kiess.*

39) καὶ τόνος ἄλλος διὰ τεσσ.] Nicomachus plenius et melius, καὶ τόνος, καὶ τόνος· ἄλλο διὰ τεσσάρων, τουτέστιν, ἐπίτριτον. *Kust.*

τὴν διὰ πέντε συμφωνεῖν ἀλλήλοις, τοῦ ἡμι-
τονίου προβάδην εἰς τέσσαρας χώρας μεταβαί-
νοντος, πρώτην, δευτέραν, τρίτην, τετάρτην.
οὕτω μὲν οὖν τὴν μουσικὴν εὐρεῖν λέγεται,
καὶ συστησάμενος αὐτὴν παρέδωκε τοῖς ὑπη-
κόοις ἐπὶ πάντα τὰ κάλλιστα.

Κ Ε Φ. κζ'.

- 122 1) Ἐπαινέται δὲ πολλὰ καὶ τῶν κατὰ τὰς
πολιτείας πραχθέντων ὑπὸ τῶν ἐκείνῳ πλησια-
σάντων. φασὶ γάρ, ἐμπεσούσης μὲν ποτε παρὰ
τοῖς Κροτωνιάταις ὁρμῆς πολυτελεῖς ποιεῖσθαι
τὰς ἐκφορὰς καὶ ταφάς, εἰπεῖν τινὰ πρὸς τὸν
δῆμον ἐξ αὐτῶν, ὅτι Πυθαγόρου διεξιόντος
ἀκούσειεν ὑπὲρ τῶν θείων, ὥς οἱ μὲν Ὀλύμπιοι
(104) 2) ταῖς τῶν θυόντων διαθέσεσιν, 3) οὐ τῶ τῶν
θυομένων πλῆθει προσέχουσιν· οἱ δὲ χθόνιοι
τοῦναντίον, ὥς ἂν ἐλαττόνων κληρονομοῦντες,
τοῖς κώμοις καὶ θρήνοις, ἔτι δὲ ταῖς συνεχέσι
χοαῖς καὶ τοῖς ἐπιφορήμασι καὶ τοῖς μετὰ με-
123 γάλης δαπάνης 4) ἐναγισμοῖς χαίρουσιν. Ὅθεν
διὰ τὴν προαίρεσιν τῆς ὑποδοχῆς Πλούτωνα
καλεῖσθαι τὸν ἔδην· καὶ τοὺς μὲν ἀφελῶς

1) Ἐπαινέται] Ciz, ἐπαινῆ. Deinceps pro ὑπὲρ τῶν
θείων in marg. Spanhem. notatum est, ὑπερέτων. —
De re ipsa vid. Tiedemann. in libro saepe cit. p.
324. sq. Kiess.

2) ταῖς τῶν θυόντων διαθέσεσιν] Apposite ad hunc
locum Porphyrius de Abstin. lib. II. §. 15. Μᾶλλον τὸ
δαιμόνιον πρὸς τὸ τῶν θυόντων ἦθος, ἢ πρὸς τὸ τῶν θυο-
μένων πλῆθος βλέπει. Numen mores sacrificantium pro-

omnes soni dia pente inter se consonent; semitonio in quatuor regiones successiue progrediente, in primam scilicet, secundam, tertiam, quartam. Hunc itaque in modum Musicam inuenisse fertur: quam postquam stabiliuisset, discipulis ad pulcherrima quaeque administram tradidit.

C A P. XXVII.

Porro multa a discipulis eius in rerum ciuiliu actu gesta laudibus efferuntur. Quum enim aliquando Crotoniatus cepisset impetus, sumtuosas elationes funerum sepulturasque faciendi; quidam ex illorum numero ad populum dixit: se audiuisse ex Pythagora, quum de diis dissereret, coelestes quidem sacrificantium affectum, non sacrificiorum numerum spectare; inferos vero e contrario, quasi sorte minores, commensationibus et lessibus, continuisque libationibus et bellariis, inferiisque sumtuosis gaudere: ideoque et Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur

tius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures huius generis sententiae passim apud scriptores occurrunt. Kust.

3) οὐ τῶ τῶν θ.] Sic recte MS. At prior Edit. male, οὐτῶ τῶν θρομ. *Kust.*

4) ἐναγισμοῖς] Sic scripsi pro corrupto ἐναγισμοῖς, quod in Ciz. quoque exstat. Illud reponendum esse, monuerunt etiam Arcerius et Kusterus. *Kiess.*

αὐτὸν τιμῶντας ἔαν κατὰ τὸν ἄνω κόσμον
 5) χρόνιον· ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένως πρὸς τὰ
 πένθη διακειμένων ἀεί τινα κατάγειν ἕνεκα
 τοῦ τυγχάνειν τιμῶν τῶν ἐπὶ τῆς μνήμης γι-
 νομένων. ἐκ δὲ τῆς συμβουλίας ταύτης ὑπό-
 ληφιν ἐμποῦνσαι τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι μετριά-
 ζοντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι τὴν ἰδίαν σωτη-
 ρίαν διατηροῦσιν· ὑπερβάλλοντες δὲ τοῖς ἀνα-
 λώμασιν ἅπαντες 6) πρὸ μοίρας καταστρέψου-
 124 σιν. Ἐτερον δὲ διαιτητὴν 7) γενόμενόν τινος
 ἁμαρτύρου πράγματος, χωρὶς μεθ' ἑκατέρου
 τῶν ἀντιδίκων ὁδῶ 8) προάγοντα, 9) κατὰ μνή-
 μά τι στάντα φῆσαι, τὸν ἐν τούτῳ κείμενον
 ἐπεικῇ καθ' ὑπερβολὴν γενέσθαι. τῶν δὲ ἀν-
 (105) τιδίκων τοῦ μὲν πολλὰ ἀγαθὰ κατευξαμένου
 τῷ τετελευτηκότι· τοῦ δὲ εἰπόντος· μή τι οὖν
 αὐτῷ πλεῖον ἐστι; 10) καταδοξάσαι, καὶ παρε-
 σχῆσθαι τινα ῥοπὴν εἰς τὴν πίστιν τὸν ἐγκω-
 μιάσαντα τὴν καλοκαγαθίαν. Ἄλλον δὲ 11) δί-
 αιταν εἰληφότα μεγάλην, ἑκάτερον πείσαντα
 τῶν ἐπιτρέψάντων, τὸν μὲν ἀποτίσαι τέσσαρα

5) χρόνιον] Nonne potius χρονίους? Kiess.

6) πρὸ μοίρας καταστρέψουσιν] Ita Kust. et Arc. In Ciz. est πρὸς μοίρας, in Par. e marg. Spanh. καταστρέφουσιν. Kiess.

7) γενόμενόν τινος] In Ciz. et Arc. γενόμενόν τινα. Kiess.

8) προάγοντα] Antea male, προσάγοντα. Προάγειν autem hic significat, procedere vel progredi. Kiess.

9) κατὰ μνήμᾳ τι στάντα] Antea hic legebatur καταμνηματίσαντα, quod ex pluribus vocibus coaluisse, iam Arcerius monuerat, qui in hoc vocabulo latere κατὰ

tur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori sini diutius viuere; ex iis vero, qui in funera profusos sumtus faciunt, semper eum quendam deducere; vt honoribus ad monimenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, vt opinarentur Crotoniatae, se salutem suam tueri, si in aduersis medium tenerent; sin modum sumtibus excederent, omnes praematturo fato morituros. Alter vero, quum litis arbiter, quae teste carebat, seorsim cum vtroque litigante in via processisset, quumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa aequitate praeditus fuit. Ad haec alter litigatorum multa mortuo bona apprecatus est; alter vero, num igitur, inquit, inde locupletior factus est? Hunc itaque Pythagoreus suspectum habuit; ille vero, qui honestatis studium laudauerat, momentum non leue eo ipso attulit ad fidem sibi habendam. Alius, magnae rei arbitrio suscepto, vtrique compromittentium auctor fuit, alteri, vt qua-

μνημα τίσαντα, i. e. ipso vertente, eum, qui ad monumentum honores tribuebat, putauit. Nos recepinus id, quod merito placuit Reinesio, Obrechtio et Kustero. *Kiess.*

10) *καταδοξάσαι*] Ita Kust. In Ciz. *καταδέξασαι*. *Kiess.*

11) *διαίταν*] Ciz. *διαίταν*. Ibidem deinceps pro *ἐπιτεψάντων* est *ἐπιστεψάντων*, vt in edit. Arc. *Kiess.*

τάλαντα, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, καταγνῶναι
 τρία, καὶ δόξαι δεδωκέναι τάλαντον ἑκατέρῳ.
 Θεμένων δὲ τινῶν ἐπὶ κακουργία πρὸς γύναιον
 τῶν ἀγοραίων ἱμάτιον καὶ διειπομένων μὴ δι-
 δόναι θατέρῳ, μέχρις ἂν ἀμφοτέροι παρῶσι·
 μετὰ δὲ ταῦτα παραλογισαμένων καὶ ¹²⁾ σύνεγ-
 γυς τὸ κοινὸν λαβόντος θατέρου καὶ φήσαν-
 τος συγκεχωρηκέναι τὸν ἕτερον, εἴτα συκο-
 φαντοῦντος ἑτέρου τοῦ μὴ προσελθόντος, καὶ
 τὴν ἐξ ἀρχῆς ὁμολογίαν τοῖς ἀρχουσιν ἐμφα-
 νίζοντος, ἐκδεξάμενον τῶν Πυθαγορείων τινὰ
 φῆσαι, τὰ συγκεείμενα τὴν ἀνθρωπον ποιήσκειν,
¹²⁵ ἂν ἀμφοτέροι παρῶσιν. Ἄλλων δὲ τινῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν φιλία πρὸς ἀλλήλους εἶναι δοκούν-
 των, εἰς σιωπωμένην δὲ ὑποψίαν διὰ τινὰ τῶν
 κολακευόντων τὸν ἕτερον ἐμπεπτωκότων, ὃς
 εἶρηκε πρὸς αὐτόν, ὥς τῆς γυναικὸς ὑπὸ θα-
 τέρου διεφθαρμένης· ἀπὸ τύχης εἰσελθόντα
 τὸν Πυθαγόρειον εἰς χαλκεῖον, ἐπεὶ δεῖξας
 ἡκονημένην μάχαιραν ὁ νομίζων ἀδικεῖσθαι,
 (106) τῷ τεχνίτῃ προσέκοπτεν ὥς οὐχ ἱκανῶς ἡκονη-
 κότι, ¹³⁾ καὶ ὑπονοήσαντα, ποιεῖσθαι τὴν
 παρασκευὴν αὐτὸν ἐπὶ τὸν διαβεβλημένον·
 αὕτη σοι, ¹⁴⁾ ἔφη, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων

12) σύνεγγυς] Quomodo hoc vocabulum hic sit capien-
 dum, non assequor. Videtur legendum esse, σὺν ἐγγύῃ:
 posthaec quum callidum consilium cepissent, alterque id,
 quod utriusque commune erat, sumsisset facta sponsio-
 ne, etc. In Ciz. ut in edit. Arc. est τοῦ κοινοῦ. Kiess.

13) καὶ ὑπονοήσαντα] Ciz. καθυπονοήσαντα. Kiess.

tuor talenta solueret, alteri, vt duo acciperet: dein reum tribus talentis damnauit; atque ita visus est vnicuique talentum donasse. Praeterea quidam apud mulierculam circumforaneam vestem fraudulenter deposuerant, et ne alteri eam redderet, priusquam ambo praesentes adessent, vetuerant. Paulo post eam decepturi, alter commune depositum repetiit, dicens, id cum bona alterius venia fieri; ille vero, qui non adfuerat, sycophantia vsus ad iudicem pactum ab initio inter ipsos initum detulit. quidam Pythagoreorum excipiens dixit, mulierem satisfacturam pacto conuento, quum ambo adfuerint. Alii, quibus inter se videbatur intercedere firma amicitia, in tacitam suspicionem erant delapsi, indicante alteri adulatore ipsius, quasi vxor eius ab amico corrumperetur. forte itaque Pythagoreus ingressus officinam fabri aerarii, vbi ille, qui se iniuria putabat affectum, monstrans fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, ei succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est, hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit,

14) ἔφη] *Φῆναι* (voluit *φάναι*: quamquam *ἔφη* retineri potest, si statuas, orationem indirectam subito transire in directam. *Kiess.*) legendum est. Refertur enim ad accusatiuos praecedentes, *εἰσελθόντα* et *ὑπονοήσαντα*. Deinde pro *ἐπεὶ δείξας*, quod paulo ante praecedat.

ὄξυτέρα, πλὴν διαβολῆς. καὶ τοῦτ' εἰπόντα
 ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιστῆσαι τὴν διάνοιαν,
 καὶ μὴ προπετῶς εἰς τὸν φίλον, ὃς ἔνδον ἦν
 126 προκεκλημένος, ἑξαμαρτεῖν. Ἐτερον δέ, ξένον
 τινὸς ἐκβεβληκότος ἐν ¹⁵⁾ Ἀσκληπιείῳ ζώονην
 χρυσίον ἔχουσαν, καὶ τῶν μὲν νόμων τὸ πεσόν
 ἐπὶ τὴν γῆν κωλύοντων ἀναιρεῖσθαι, τοῦ δέ
 ξένου σχετλιάζοντος, κελεῦσαι τὸ μὲν χρυσίον
 ἐξελεῖν, ὃ μὴ πέπτωκεν ἐπὶ τὴν γῆν, τὴν δέ
 ζώονην εἶναι γὰρ ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς.
¹⁶⁾ Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀγνο-
 ούντων εἰς τύπους ἑτέρους, ἐν Κρότωνι γενέ-
 σθαι λέγουσιν, ὅτι θέας οὔσης, ¹⁷⁾ καὶ γερά-
 νων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερομένων, εἰπόντος
 τινὸς τῶν καταπεπλευκότων πρὸς τὸν πλησίον
 καθήμενον ὁρᾷς τοὺς μάρτυρας; ἐπακούσας
 τις τῶν Πυθαγορείων ¹⁸⁾ ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ
 (107) τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολαβὼν ὥπερ ἐλέγ-
 χοντες τοὺς παῖδας ἐξεῦρον, καταπεποντικέναι
 τινὰς τὰς ὑπὲρ τῆς νεῶς πετομένας γεράνους
 μαρτυρουμένους. Καὶ πρὸς ἀλλήλους δέ τινες,
 ὥς ἔοικε, διενεχθέντες, νεωστὶ πρὸς Πυθαγό-

prior Edit. (etiam cod. Ciz. Kiess.) male habet,
 ἐπιδείξας: quod mendum etiam ante Nos observauerat
 Desid. Herald. *Animadv. in Iamblichum*, cap. VIII.
 Kust.

15) Ἀσκληπιείῳ] In Ciz. ἀσκληπίῳ. Kiess.

16) Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τ.] Rectius leges,
 καὶ τοῦτο τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ — etc. Kust. Cur hoc
 rectius, non video. Kiess.

17) καὶ γεράνων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερ.] Similis pror-

aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem aduerteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, quum peregrino cuidam in templo Aesculapii zona aureis plena decidisset, et lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti praecepit, ut aurum, quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin et id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse aiunt; quum in ludis publicis grues theatrum superuolarent, et quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum, qui prope sedebat, diceret: Viden' testes? id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratum, qui mille viri vocabantur, abstraxit: ubi quaestione habita compertum est, pueros quosdam ab iis in mare abiectos fuisse, qui grues, nauem superuolitantes, testes appellauerant. Quum etiam inter se nouitii quidam Pythagorae discipuli dissidere

sus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. I. Adag. 37. *Kust.* In Ciz. et Arc. γερανῶν. *Kiess.*

- 18) ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosi, sic lego: ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον. ὕπον ἐλέγχοντες αὐτοὺς, παῖδας ἐξεῦρον, etc. Quid enim τὸ ὑπολαβῶν hic sibi velit, haud sane video. Deinde vocem ἐλέγχοντες ex MS. reuocaui pro ἐλέγοντο, quod prior Edit. habet. *Kust.* Omnia sana sunt, si pro ὥπερ

ραν παραβάλλοντες, ¹⁹⁾ ὡς ὁ νεώτερος προσ-
 ελθὼν διελύετο, φάσκων, οὐ δεῖν ἐφ' ἕτερον
 ποιεῖσθαι τὴν ἀναφοράν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἐπι-
 λαθέσθαι τῆς ὀργῆς. ²⁰⁾ τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ,
 φῆσαι τὸν ἀκούοντα, διαφερόντως ἀρέσκειν,
 αἰσχύνεσθαι δὲ ἐπὶ τῷ πρεσβύτερος ὢν μὴ πρό-
 127 τερος αὐτὸς προσελθεῖν. ²¹⁾ Καὶ ταῦτα πρὸς
 ἐκεῖνον εἰπεῖν, ²²⁾ καὶ τὰ περὶ Φιντίαν καὶ
 Δάμωνα, περὶ τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου,
 καὶ ²³⁾ τὰ περὶ Κλεινίαν καὶ Πρῶρον. χωρὶς
 τοίνυν τούτων Εὐβούλου τοῦ Μεσσηνίου πλέ-
 οντος εἰς οἶκον, καὶ ληφθέντος ὑπὸ Τυρρῶνῶν
 καὶ καταχθέντος εἰς Τυρρῶνίαν, ²⁴⁾ Ναυσί-
 θους ὁ Τυρρῶνός, Πυθαγόρειος ὢν, ἐπιγνοὺς
 αὐτόν, ὅτι τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἐστίν,
 ἀφελόμενος τοὺς ληστὰς, μετ' ἀσφαλείας πολ-
 128 λῆς εἰς τὴν Μεσσήνην αὐτὸν κατέστησε. ²⁵⁾ Καρ-

legas ὅπερ, locumque sic intelligas: *suspiciatus id, quod quaestione de seruis habita deprehenderunt, eos aliquot in mare deiecissee. In Ciz. est νέως et πετωμένας. Kiess.*

¹⁹⁾ ὡς ὁ νεώτερος] Hae tres voces in priorē Edit. desunt, quas ex MS. reuocaui. *Kust.* Διελύετο omiserat Obrechtus. Est absolute positum et significat in gratiam cum altero redire. *Kiess.*

²⁰⁾ τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ, φῆσαι τὸν ἀκούοντα] Ita *Kusterus*, praeterquam quod interpunctionem neglexerat. In Arc. αὐτῶν, in Ciz. αὐτοῖς. Idem Ciz. ἐπὶ τό, et πρότερος ἂν αὐτός. *Kiess.*

²¹⁾ Καὶ ταῦτα πρὸς ἐκεῖνον εἰπεῖν] Haec verba corrupta videntur, obscuriora certe sunt ob orationem interruptam. Si referuntur ad duos Pythagoreos, de quibus ante sermo est, hunc sensum videntur habere:

viderentur, et is, qui iunior erat, alterum adiisset in gratiam cum eo rediturus, dicens, non ad alium arbitrum litem referri, sed ipsos inter se irae obliuisci debere: is, cui haec dicebantur, reposuit, sibi quidem hoc dictum quoad caetera valde placere, eo vero se solum erubescere, quod, quum aetate senior esset, non etiam prior in adeundo illo fuisset. Liceret et alia huius generis adiciere, tum quae de Phintia et Damone, tum quae de Platone et Archyta, itemque de Clinia et Proro referuntur. His vero sepositis, mentionem tantum faciemus Eubuli Messenii; quem, quum domum nauigaret, captum a Tyrrhenis, Nausithus Tyrrhenus et Pythagoreus agnouit, de schola Pythagorae esse, eumque praedonibus ereptum secure Messanam deducendum cura-

illum seniore iuniori tum haec dixisse, tum ea quae spectant Phintiam et Damonem etc. Pro *περὶ τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου* scribendum erit *περὶ τε Πλάτωνα καὶ Ἀρχύταν*. *Kiess.*

22) καὶ τὰ περὶ Φιντίαν καὶ Δάμ.] Historia haec prolixè narratur infra cap. XXXIII. *Kust.*

23) τὰ περὶ Κλενίαν καὶ Προῦρον] Historiam ipsam si scire cupis, adi Diodorum in Excerptis Historicis a Valesio editis: itemque Nostrum infra, Num. 238. *Kust.*

24) Ναυσίθους] Ita *Kust.* et *Arc.* In *Ciz. Ναυσίθοος*. *Kiess.*

25) Καρχηδονίων] In *Ciz. Χαλκιδωνίων*. Ibidem paulo post *Χαρχηδόγιος*. *Kiess.*

(108) χηδονίων τε πλείους ἢ πεντάκις χιλίους ἄνδρας, τοὺς παρ' αὐτοῖς ὄρτατενομένους, εἰς νῆσον ἔρημον ἀποστέλλειν μελλόντων, ἰδὼν ἐν τούτοις Μιλτιάδης ὁ Καρχηδόνιος Ποσειδὼν 26) Ἀργεῖον, ἀμφοτέροι τῶν Πυθαγορείων ὄντες, προσελθὼν αὐτῷ, τὴν μὲν 27) πρᾶξιν τὴν ἐσομένην οὐκ ἐδήλωσεν, ἡξίου δ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν ἀποτρέχειν τὴν ταχίστην, καὶ παραπλευούσης νεὼς συνέστησεν αὐτὸν ἐφόδιον προσθεῖς, καὶ τὸν ἄνδρα διέσωσεν ἐκ τῶν κινδύνων. ὅπως δὲ πάσας εἴ τις λέγοι τὰς γεγενημένας ὁμιλίας τοῖς Πυθαγορείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι ἂν τῷ μήκει τὸν ὄγκον καὶ τὸν καιρὸν τοῦ 129 συγγράμματος. Μέτειμι οὖν μᾶλλον ἐπ' ἐκεῖνα, ὥς ἦσαν ἔνιοι τῶν Πυθαγορείων πολιτικοὶ καὶ ἀρχικοί. καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις Ἰταλικὰς 28) διώκησάν τινες, ἀποφαινόμενοι μὲν καὶ συμβουλευόντες τὰ ἄριστα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπεχόμενοι δὲ δημοσίων προσόδων. πολλῶν δὲ γιγνομένων κατ' αὐτῶν διαβολῶν, ὅμως ἐπεκράτει μέχρι τινὸς ἡ τῶν Πυθαγορείων καλοκαγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις, ὥστ' ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι τὰ περὶ τῆς πολιτείας. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χρόνῳ δοκοῦσιν αἱ κάλλιστα τῶν

26) Ἀργεῖον] Ex MS. pro Ἀργεῖον, quod prior Edit. habet. Kust. Scaliger locum sic legere voluisse videtur: τῶν Πυθαγορείων ὧν τις, deletο vocabulo ἀμφοτέροι. Mihi videntur haec omnia, ἀμφοτέροι τῶν Πυθαγορείων ὄντες, a margine in contexta illata esse. Kiess.

vit. Quum etiam Carthaginienses plus quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginiensis videns inter illos Possiden Argium; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, vt quam celerime in patriam proficisceretur, hortatus est, et nauì praetereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In vniuersum autem si quis exsequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum inuicem versati sint, prolixitate orationis iustam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo, quod plurimi Pythagoreorum politici et ad imperandum idonei fuerint. Nam et legibus conseruandis vacarunt; et nonnulli Italicas vrbes rexerunt, introductis in illas, praeter abstinentiam a publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quae optima ipsis videbantur: et quamuis plurimis calumniis impetiti essent, aliquamdiu tamen Pythagoreorum virtus et ipsarum etiam ciuitatum beneuolentia praeualuit; vt ab illis respublikas administrari desiderauerint. Eo itaque tempore in Italia et Sicilia pulcherri-

27) πράξιν] In Ciz. πράξιν, ibidemque deest οὐκ ante ἐδήλωσεν. Kiess.

28) διώκησάν] Ciz. διώκσαν. Kiess.

πολιτειῶν ἐν Ἰταλίᾳ γενέσθαι καὶ ἐν Σικελίᾳ.
 130 29) Χαρώνδας τε γάρ, ὁ Καταναῖος, εἰς εἶναι
 (109) δοκῶν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν, Πυθαγόρειος
 ἦν· Ζάλευκός τε, καὶ 30) Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ,
 ὀνομαστοὶ γεγεννημένοι ἐπὶ νομοθεσίᾳ, Πυθα-
 γόρειοι ἦσαν· οἳ τε τὰς Ῥηγινικὰς πολιτείας
 συστήσαντες, τὴν τε γυμνασιαρχικὴν κληθεῖ-
 σαν, καὶ τὴν 31) ἐπὶ Θεοκλέους ὀνομαζομένην,
 Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φύτιός τε, καὶ
 Θεοκλῆς, καὶ 32) Ἑλικάων, καὶ Ἀριστοκράτης,
 διήνεγκαν ἐπιτηδεύμασί τε καὶ ἔθειν, οἷς καὶ
 33) αἱ ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις πόλεις κατ' ἐκεί-
 νους τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο. ὅλως δὲ εὐρε-
 τὴν αὐτὸν γενέσθαι φασὶ καὶ τῆς πολιτικῆς
 ὅλης παιδείας, εἰπόντα μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι
 τῶν ὄντων πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχειν 34) καὶ
 γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων·

29) Χαρώνδας] Vide omnino eruditissimum Richard. Bentleium in Dissert. de Phalar. Epist. p. 343. et seqq. vbi pluribus argumentis euincit, Charondam et Zaleucum non fuisse Pythagoreos, nec leges suas a Pythagora accipere potuisse, cum Pythagora ipso antiquiores fuerint. *Kust.*

30) Τιμάρης] Hic infra, Num. 172. vocatur Τιμάρατος. *Kust.*

31) ἐπὶ Θεοκλέους] Obrechtus legit, *Εὐθυκλέους*, vt ex versione eius patet. Sed cuius secutus fuerit auctoritatem, nobis non constat. Arcerius scribendum putabat, vel *Ἐπιθοκλέους*, vna voce; vel *ἐπὶ Λιοκλέους*, vel *Ἐμπεδοκλέους*. Sed hoc est ariolari, non vero certi quid afferre. Nos, quoniam veterum auctoritate destituti sumus, ipsum quidem nomen proprium mutare non audemus, sed tantum scribendum existimamus, ἀπὸ Θεοκλέους. *Kust.* Θεοκλέους etiam Scaliger. *Kiess.*

mae rerumpublicarum fuisse videntur. Nam Charondas Catanaeus, vnus ex optimis legislatoribus, et Zaleucus, atque Timares Locrenses, itidem ob leges latas celeberrimi, Pythagorei fuerunt: vt et qui Rheginorum respublicas ordinarunt, tum quae gymnasiarchica vocabatur, tum quae ab Euthycle nomen tulit. Itemque Phytius, Theocles, Elicaon, et Aristocrates institutis moribusque inter Pythagoreos praecelluerunt: quibus et ipsis eo tempore ciuitates eius regionis utebantur. In genere aiunt, omnium politicarum disciplinarum Ipsum auctorem fuisse, quum diceret, nihil in primis rerum elementis purum, sed terram ignis, ignem aeris, aerem aquae, aquam spirituum participem esse: eodem modo

32) [Ἐλικίων] Ita Ciz. et Par. e marg. Spanh. etiam hic, vt Num. 172., quare restituimus. In edd. Arc. et Kust. hoc loco scriptum erat, Ἐλικίων. Kiess.

33) αἱ ἐν ἐκ.] In Ciz. deest αἱ. Kiess.

34) καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδ.] Obrechtus locum hunc plenius sic legit: καὶ γῆν πυρός, καὶ αἶρος, καὶ αἶρα ὕδατος, καὶ ὕδωρ πνευμάτων. Deinde ea, quae sequuntur, καὶ ταῦτα πνευμάτων ἐστὶ, vt superuacanea prorsus et inutilia delenda sunt: eodem vero loco scribendum, ὡσαύτως δέ, vel simile quid. Kust. In πνεύματος necesse est verbum lateat, ex quo pendeat genitiuus αἰσχροῦ. Quod in hanc me opinionem deducit, vt scribendum censeam: καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων· καὶ κατὰ ταῦτα μέτοχόν ἐστι καλὸν αἰσχροῦ, etc. Deinceps scriptura κατὰ λόγον alteri καταλόγον vbiuis praeferenda videtur. Kiess.

καὶ ταῦτα πνεύματός ἐστι καλὸν αἰσχροῦ, καὶ
 δίκαιον ἀδίκου, καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον τού-
 (110) τοις. ἐκ δὲ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβεῖν τὸν
 λόγον τὴν εἰς ἐκάτερον μέρος ὁρμήν. δύο δὲ
 εἶναι κινήσεις καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς·
 τὴν μὲν ἄλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. 35) πο-
 λιτειῶν δὲ γραμμὰς τινὰς τοιάσδε τρεῖς συστη-
 σάμενον, τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμψανούσας,
 καὶ μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας· τὴν μὲν ἐπί-
 τριτου φύσιν ἔχουσιν· τὴν δὲ πέντε τοιαῦτα
 δυναμένην· τὴν δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἀνάμε-
 131 σον. Λογισζομένων δ' ἡμῶν τὰς τε τῶν γραμ-
 μῶν 36) πρὸς ἀλλήλας συμπτώσεις, καὶ τὰς τῶν
 χωρίων τῶν ὑπὸ τούτων, βελτίστην ὑποτυποῦ-
 σθαι πολιτείας εἰκόνα. σφτερεῖσθαι δὲ τὴν
 δόξαν 37) Πλάτωνα, λέγοντα φανερώς ἐν τῇ

35) πολιτειῶν κ. τ. λ.] Vt hic locus recte intelligatur, cogitandum est de triangulo rectangulo, cuius latera longitudine numeris 3, 4, 5 respondeant, latera autem ad angulum rectum siue κάθετοι inter se ita se habeant, vt 3 ad 4, siue ita, vt sit alterum ad alterum in ratione ἐπιτρίτω. Nam ἐπίτριτον hic tantum ternarium significare, id Loganus temere affirmavit. Est hic eadem breuiloquentia, quam supra cap. XXVI. not. 22. in eodem vocabulo notauimus. Ratio haec est, 4:3 = $1\frac{1}{3}$ = ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ. Tum, $3^2 + 4^2 = 5^2$. — In Ciz. ante μίαν deest καί, et post τὴν abest μὲν. Idem cum Arcerio pro ἐπιτρίτου, quod habet Kuster., offert ἐπίτριτον, quod restituiimus. Denique dat ἀνὰ μέσον. Kiess.

36) πρὸς ἀλλήλας] In Ciz. vt in Arc. πρὸς ἀλλήλα. Iidem deinceps pro ὑπὸ τούτων habent ἀπὸ τούτων, quod praefero. Sensus est: quadrata quae ex his lineis oriuntur. — Pro ὑποτυποῦσθαι πολιτείας εἰκόνα

turpe honesto, iniustum iusto admistum esse, et alia eadem qua haecce ratione: iuxta istud vero suppositum rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis et animae motus, alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremae se inuicem cōtingerent, et vnum rectangulum conficerent, ita vt prima illarum epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anameses locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineae istae inter se coincident, et quaenam spatia circumscribant, optimam reipublicae formam repraesentari. Huius autem inuenti gloriam sibi vindicauit Plato in libris *de Republica* aperte

Loganus coniecit p. 102. ὑποτιποῦσθαι πολιτείας εἶδος: male. *Kiess.*

37) Πλάτωνα, λέγοντα — ἐν τῇ Πολ.] Arcerius hic notauerat, Platonis sententiam a Iamblichō hoc loco citatam occurrere in *Epinomide*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim libro VIII. *de Rep.* (§. 2. p. 282. ed. Ast.) haud procul ab initio: vbi Philosophus ait: ὧν ἐπιτρίτος πνυθμὴν πεμπάδι συζυγείς, δύο ἀρμονίας παρέχεται. Aristides Quintil. lib. III. *de Musica*, p. 152. Edit. Meibom. Τοῦτον δὲ καὶ Πλάτων φησὶν ἐπιτρίτον πνυθμένα πεμπάδι συζυγέτα. Caeterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. V. *de Republ.* c. XII. (cap. X. ed. Schn.) *Kust.* Loganus praeterea citat Iamblichum in Nicomachi Arithm. p. 116. Tennul. Bullialdum ad finem notarum suarum in Theon. Smyrnaeum, p. 252. *Kiess.*

Πολιτεία, τὸν ἐπίτριτον ἐκείνον πυθμένα, τὸν
 τῇ πεμπάδι συζευγνύμενον, καὶ τὰς δύο παρε-
 χόμενον ἁρμονίας. ἀσκήσαι δέ φασιν αὐτὸν
 καὶ τὰς μετριοπαθείας, καὶ τὰς μεσότητας,
 καὶ ³⁸⁾ τὸ σύν τινι προηγουμένῳ τῶν ἀγαθῶν
 ἕκαστον εὐδαίμονα ποιεῖν τὸν βίον, καὶ συλ-
 λήβδην προσεμερῖν τὴν αἵρεσιν τῶν ἡμετέρων
 152 ἀγαθῶν καὶ προσηκόντων ἔργων. Ἀπαλλάξαι
 δὲ λέγεται τοὺς Κροτωνιάτας καὶ τῶν παλλα-
 (111) κίδων, καὶ καθόλου τῆς πρὸς τὰς ἀνεγγύους
 γυναῖκας ὁμιλίας. ³⁹⁾ πρὸς Δειωνῶ γὰρ τὴν
 Βροντίνου γυναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἑνός,
 οὖσαν σοφὴν τε καὶ περιττὴν τὴν ψυχὴν, (ἧς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περίβλεπτον ῥῆμα, τὸ
⁴⁰⁾ τὴν γυναῖκα δεῖν θύειν αὐθημερόν, ἀνι-
 σταμένην ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός· ὃ τινες
⁴¹⁾ εἰς Θεανῶ ἀναφέρουσι) πρὸς δὲ ταύτην
 παρελθούσας τὰς τῶν Κροτωνιατῶν γυναῖκας
 παρακαλέσαι περὶ τοῦ συμπεῖσαι τὸν Πυθα-
 γόραν διαλεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς αὐτὰς σω-

38) τὸ σύν τινι] In Ciz. τῇ σύν τινι. Quod sequitur
 ἕκαστον, est masculinum. Pythagoras suos etiam ad
 id excoluit, ut vitam singuli eo felicem redderent,
 quod praeceptum quoddam bonum sibi adiungerent.
 Kiess.

39) πρὸς Δειωνῶ] Arcerius scribendum monuit, πρὸς
 Θεανῶ: quod probō. Sic enim Brontini vxor appel-
 latur infra, cap. ult. sub finem: itemque a Suida v.
 Θεανῶ, et Laertio, lib. VIII. num. 42. Erat vero et
 altera Theano, Pythagorae vxor, cuius etiam hoc ipso
 loco post aliquot versus fit mentio. Kust. In Ciz.
 Δειωνῶ, accentu certe recte posito. Kiess.

dicens, epitritum illud fundamentum quinario coniunctum duplicem harmoniam praebere. Aiunt praeterea illum excoluisse affectum moderationem et mediocritatem, atque hoc, ut singuli adiuncto bono quodam praecipuo vitam beatam efficerent: et ut paucis multa complectar, adinuenisse eundem ferunt electionem bonorum nostrorum officiorumque, quae cuique conveniunt. Insuper illum dicunt Crotoniatis a pellicum, aliarumque mulierum non legitime desponsatarum consuetudine abduxisse. Venisse enim Crotoniatarum vxores ad Deinono Brontini Pythagorei coniugem, sapientia et animi dotibus praecellentem; (cuius est etiam egregium illud et illustre dictum, quod quidam Theanoni acceptum ferunt; mulieri eo ipso die fas esse sacra facere, quo a marito suo surrexerit;) eamque rogasse, persuaderet Pythagorae, ut ad maritos suos de

40) τὴν γυναῖκα δὲν εἶεν αὐτῇ. Paulo aliter apophthegma hoc refert Laertius lib. VIII. num. 43. alique scriptores a Menagio ibi citati. Illis vero (quod obiter moneo) addendus est Theo in *Progymnasmatis* pag. 69. Confer etiam Nostrum supra, Num. 55. ubi dictum hoc ipsi Pythagorae tribuitur. *Kust.* Τοῦ ἑαυτῆς pro τοῦ ἑαυτοῦ, quod editiones Arc. et Kust. dant, Cizensis cod. obtulit. *Kiess.*

41) εἰς Θεανὼ] Vtique cum Arcerio addendum censeo τὴν τοῦ Πυθαγόρου, i. e. *Pythagorae uxorem*: ut sic distinguatur a Theanone Brontini vxore; cuius paulo ante facta est mentio. *Kust.*

φροσύνης τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν· ὃ δὴ καὶ συμβῆναι. καὶ τῆς γυναικὸς ἐπαγγελιαμένης, καὶ τοῦ Πυθαγόρου διαλεχθέντος, καὶ τῶν Κροτωνιατῶν ⁴²⁾ πεισθέντων, ἀναιρεθῆναι παντά-
¹³³ πασι τὴν τότε ἐπιπολάζουσαν ἀκολασίαν. Ἐτι φασὶ Πυθαγόραν, ⁴³⁾ ἀφικομένωνν εἰς τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐκ τῆς ⁴⁴⁾ Συβαρίδος
⁽¹¹²⁾ πρεσβευτῶν, ⁴⁵⁾ ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων, θεασάμενόν τινά τῶν πρέσβεων αὐτόχειρα γεγενημένον τῶν αὐτοῦ φίλων, μηδὲν ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. ἐπερομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου καὶ βουλομένου τῆς ὀμιλίας αὐτοῦ μετέχειν, εἰπεῖν, ὡς οὐ θεμιστεύοι τοῖς ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ καὶ παρὰ τισιν ⁴⁶⁾ Ἀπόλλωνα νομισθῆναι αὐτόν. ταῦτα δὴ πάντα, καὶ ὅσα μικρὸν ἔμπροσθεν ⁴⁷⁾ εἰρήκαμεν περὶ τῆς τῶν τυράννων καταλύσεως, καὶ τῆς τῶν πόλεων ἐλευθερώσεως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ, καὶ ἄλλων πλειόνων, δείγματα ποιησώμεθα τῆς εἰς τὰ πολιτικά ὠφελείας αὐτοῦ, ἣν συνεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις.

42) πεισθέντων] Ex MS. pro πρεσθέντων, quod prior Edit. nullo sensu habet. Kust.

43) ἀφικομένωνν εἰς τὴν π.] Historiae huius vberior cognitio haurienda est ex Diodor. Sic. lib. XII. et Nostro infra, Num. 177. Kust.

44) Συβαρίδος] In Ciz. συβαρίδος. Kiess.

45) ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν] Sic etiam legitur infra, Num. 177. At magis Graecum est, ἐπὶ τῇ ἐξαίτησει. Cae-

continentia vxoribus debita verba faceret: idque etiam effectui datum esse: muliere enim id quod rogata erat promittente, Pythagora vero verba faciente, et Crotoniatis assentientibus, ea quae inualuerat libido prorsus e medio sublata est. Memorant insuper, quum legati Sybaride Crotonem ad deposcendos exules venissent, Pythagoram vnum ex legatis conspicientem, qui hominem sibi amicum propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatum esse: quin interroganti et colloquium petenti negasse, se homicidis responsa dare: vnde etiam a quibusdam Apollo habitus est. Haec sane omnia, et quae paulo ante de tyrannorum subuersione, vrbiumque Italicarum et Sicularum liberatione aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta ille commoda circa res ciuiles in homines contulerit.

terum Arcerius ἀσάδως plane pro ἐξαιτησιν legendum censebat ἐξέτασιν: merito eam ob causam notatus a Desider. Heraldio *Animaduers.* in Iamblichum, p. 176. *Kust.* Lectio ἐπὶ τὴν ἐξαιτησιν non est solicitanda. Ita Ioseph. A. I. II, 6. 3. ἤκομέν τε νῦν ἐπ' ἀγορὰν οἴτου, *adsumus frumentum emturi.* Alia accusatiui exempla vid. in Matthiae gram. gr. mai. p. 860. *Kiess.*

46) Ἀπόλλωνα] Ciz. ὑπόλλωνα. *Kiess.*

47) εἰσῆκαμεν περὶ τῆς τῶν τυρ.] *Supra Num. 33. Kust.*

Κ Ε Φ. κή.

234. Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο μηκέθ' οὕτωδὲ κοινῶς, ἀλλὰ ¹⁾ κατ' ἰδίαν ἀπτόμενοι, τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα αὐτοῦ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἀρξώμεθα δὲ πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὥσπερ ²⁾ καὶ νομίζεται, τὴν τε ὁσιότητα αὐτοῦ πειραθῶμεν ἐπιδείξαι, καὶ τα ἀπ' αὐτῆς θαυμαστά ἔργα ἐπιδείξωμεν ἑαυτοῖς καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἔν μὲν οὖν δεῖγμα αὐτῆς ἐκεῖνο ἔστω, οὗ καὶ πρότερον ἐμνημονεύσαμεν, ὅτι δὴ ἐγίνωσκε τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, τίς ἦν, καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰζελη-
(113) λύθει, ³⁾ τοὺς τε προτέρους αὐτῆς βίους, καὶ τούτων πρόδηλα τεκμήρια παρείχε. μετὰ τοῦτο τοίνυν ἐκεῖνο. ⁴⁾ Νέσσον ποτὲ τὸν ποταμὸν σὺν πολλοῖς τῶν ἐταίρων διαβαίνων προσεῖπε τῇ φωνῇ· καὶ ὁ ποταμὸς γεγωνόν τι καὶ τρα-
νὸν ἀπεφθέγγετο, πάντων ἀκουόντων· Χαῖρε Πυθαγόρα. ἔτι μῖα καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔν τε

1) κατ' ἰδίαν ἀπτόμενοι] Ita Kust. In Ciz. ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίως ἀποτεμόμενοι. Hoc ἀποτεμόμενοι, quod etiam Argerius habet, et per se non est deterius, quam Kusteri ἀπτόμενοι, et propter praegressum accusativum, adeo praeferendum. Kiess.

2) καὶ νομίζεται] Hoc καὶ, quod edd. Arc. et Kust. ignorant, e cod. Ciz. addidi. Kiess.

3) τοὺς τε προτέρους αὐτῆς βίους] Hanc Pythagorae imposturam merito ridet et exagitat Lactant. Divin. Institut. lib. III. p. m. 151. Kust.

4) Νέσσον ποτὲ τὸν ποταμὸν — τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ] Haec omnia habet etiam Porphyrius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flumine Nesso nominet Caucasum. Laertius lib. VIII. Num. II. eandem de Pythagora hi-

C A P. XXVIII.

Quod restat, non amplius, vt hactenus, communiter, sed singillatim attingentes, virtutum eius opera oratione exornabimus. Primo autem a diis, vt fieri par est, initium faciemus, pietatemque eius et a pietate profecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc eius pietatis indicium, quod prius commemorauimus: quod scilicet animam suam, quaenam esset, vndeque in corpus venisset, et priora vitae actae genera nouerit, atque horum manifesta et clara documenta dederit. Post haec et istud, quod Nessum fluuium aliquando multis discipulis comitatus, transiens voce compellaverit, et flumen articulate clareque omnibus audientibus responderit: *Salue Pythagora*. Deinde vno eodemque die Metaponti in

storiā narrans, *Nessum* itidem fluuium illum vocat. At *Aelianus Var. Hist. lib. II. cap. XXVI. Κόσαν* appellat; idemque *lib. IV. cap. XVII. Κόσαν*. In diuersum ab his abit *Apollonius cap. VI. Histor. Comment.* qui sic ait: *Ἐπὶ τοῦ κατὰ Σάμον ποταμοῦ, διαβαίνων σὺν ἄλλοις, ἤκουσε φωνὴν μεγάλην ὑπὲρ ἄνθρωπον, Πυθαγόρα χαῖρε*. Sic ergo scriptores hi, quod ad rem ipsam attinet, consentiunt; at in nomine fluuii discrepant. Nos vt in re dubia et incerta nihil definimus, sed tantum Lectorem remittimus ad *Menaegium* in dictum locum *Laertii*, et *Iacob. Perizonium* ad *Aelian. Var. Hist. lib. II. cap. 26. Kust. In Ciz. σὺν τοῖς πολλοῖς τ. ἐτ. Kiess.*

Μεταποντίῳ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Ταυρομενίῳ
 τῆς Σικελίας συγγεγονέναι καὶ διεiléχθαι κοι-
 νῇ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐταίροις ⁵⁾ αὐτοῦ, ⁶⁾ δια-
 βεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες, σταδίων ἐν με-
 ταιχμίῳ παμπόλλων καὶ κατα γῆν καὶ κατὰ
 θάλατταν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἡμέραις ἀννσίμων
 135 πάνυ πολλαῖς. Τὸ μὲν γάρ, ὅτι τὸν μηρὸν
 χρύσειον ἐπέδειξεν ⁷⁾ Ἀβάριδι τῷ Ὑπερβορέῳ,
 εἰκάσαντι αὐτὸν Ἀπόλλω εἶναι τὸν ⁸⁾ ἐν Ὑπερ-
 βορείοις; οὐπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἀβαρις, βεβαι-
 οῦντα, ὡς τοῦτο ἀληθὲς ὑπολαμβάνοι καὶ οὐ
 (114) διαψεύδοιτο, πάνυ τεθρύλληται· καὶ μυρία
 ἕτερα τούτων θειώτερα καὶ θαυμαστότερα περὶ
 τάνδρὸς ὁμαλῶς καὶ συμφώνως ἱστορεῖται·
⁹⁾ προρρήσεις τε σεισμῶν ἀπαράβατοι, καὶ
 λοιμῶν ἀποτροπαὶ σὺν τάχει, καὶ ἀνέμων
 βιαιῶν χαλαζῶν τε χύσεως παραντίκα ¹⁰⁾ κα-

5) αὐτοῦ] Sic scripsi pro αὐτῶν, quod cum editionibus Arc. et Kust. etiam Ciz. agnoscit. Pluralem falsum esse, patet: nam pronomem referendum est ad solos ipsius, i. e. Pythagorae, discipulos. Kiess.

6) διαβεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες] Sic ex Porphyrio locum hunc emendauimus. Ante enim male, διαβεβαιοῦντα σχεδὸν ἅπαντες. Kust. In Ciz. et Par. e marg. Spanh. recte διαβεβαιοῦνται. Idem Ciz. deinceps cum Arcerio μεσαιχμίῳ. Kiess.

7) Ἀβάριδι] Ita Ciz. In Kust. edit. Ἀβάρι, in Arc. Ἀβαρι. Kiess.

8) ἐν Ὑπερβορείοις] In Ciz. et Arc. deest ἐν: item in illo scriptum est ὑπερβοραίοις, antea tamen ὑπερβορέῳ. Paulo inferius omnes habent ὑπερβόρειον. Mox βεβαιοῦντα est lectio ed. Kust., Arcerii βεβαιοῦν, et cod. Ciz. βεβαιοῦνται. Hoc βεβαιοῦνται debetur oscitanti li-

Italia et Tauromenii in Sicilia versatum, cumque vtriusque loci discipulis locutum esse, pene omnes affirmant; plurimis licet terra marique stadiis, et quae nec multis diebus quis confecerit, interiectis. Iactatum est autem abunde etiam vulgi sermonibus, quod Abaridi Hyperboreo, ipsum Apollini apud populares suos culto, cuius sacerdos erat, assimilanti, femur aureum ostenderit; ut confirmaret, quod secundum rei veritatem sic de eo iudicasset, minimeque in eo deceptus fuisset. Sunt et millia alia his diviniore magisque miranda, quae vniiformi consonaque narratione de viro traduntur: qualia sunt, terrae motus infallibiliter praedicti, pestes celeriter depulsae, ventorum violentorum grandinisque effusiones absque

brario, cui διαβεβαιούνται, quod modo scripserat, adhuc ante oculos obuersaretur. Infinitivus βεβαιούν aperte falsus est. Denique βεβαιούνται, si sanum est, aut sic intelligi potest, ut coniungatur cum μηδόν, hoc sensu: femur aureum, quod fidem faceret Abaridi, eum non falsum esse; aut sic, ut statuatur, βεβαιούνται referri ad Pythagoram, oratione recta subito abeunte in indirectam. Verum e sect. 92. conicias, potius sic legendum esse: — βεβαιών αὐτόν, ὥς, κ. τ. λ. — Deinceps ante πάντι Ciz. cum Arcerio addit καί. Kiess.

9) προῆήσεις τε σεισμῶν] Ita Kust. et Arc. In Ciz. τῶν σεισμῶν, omissa particula τε. Kiess.

10) κατεννήσεις] Ita recte Kust. et Arc. Scaliger vertit: tranquillationes. In Ciz. et Par. e marg. Spanh. est κατεννήσεις. Kiess.

τεσνήσεις, καὶ κυμάτων ποταμίων τε καὶ θα-
 λασσίων ¹¹⁾ ἀπενδιασμοὶ πρὸς εὐμαρῇ τῶν ἐταί-
 ρων διάβασιν· ὧν μεταλαβόντας Ἐμπεδοκλέα
 τε τὸν Ἀκράγαντινον, καὶ Ἐπιμενίδην τὸν
 Κρήτα, καὶ Ἀβαριν τὸν Ἐπερβόρεον, πολ-
 λαχῇ καὶ αὐτοὺς τοιαῦτά τινα ἐπιτετελεκέναι.
 136 Ἀλλὰ δ' αὐτῶν τὰ ποιήματα ὑπάρχει· ἄλλως
 τε καὶ ¹²⁾ Ἀλεξάνεμος μὲν ὃν τὸ ἐπώνυμον
 Ἐμπεδοκλέους· ¹³⁾ Καθαρτῆς δέ, τὸ Ἐπιμενί-
 δου· Αἰθροβάτης δέ, τὸ Ἀβάριδος, ¹⁴⁾ ὅτι ἄρα
¹⁵⁾ οἷστώ τοῦ ἐν Ἐπερβορείοις Ἀπόλλωνος, δω-
 ρηθέντι αὐτῷ, ἐποχούμενος ποταμούς τε καὶ
 πελάγη καὶ τὰ ἄβυστα διέβαινεν, ἀεροβατῶν
 τρόπον τινά· ὅπερ ὑπενόησαν καὶ Πυθαγόραν
 τινὲς πεπονθέναι τότε, ἥνικα καὶ ἐν Μεταπον-
 τίῳ καὶ ¹⁶⁾ Ταυρομενίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐταί-
 ροις ὠμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέγεται δ' ὅτι
 (115) καὶ σεωμὸν ἐσόμενον ἐπὶ φρέατος, οὗ ἐγεύσατο,
 προηγόρευσε· καὶ περὶ νεῶς ¹⁷⁾ οὐριοδρομούσης,
 137 ὅτι καταποντιόθησεται. Καὶ ταῦτα μὲν ἔστω

11) ἀπενδιασμοὶ] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem
 caeteroquī suspectam habebat Arcerius, eiusque loco
 scribendum suspicabatur ἀπωθισμοί: sed male. Est
 enim vox insolens quidem, attamen vitii expers, si-
 gnificatque tranquillationes, si sic dicere liceat, vel
 serenationes, ab εὐδία. Kust. Pro τῶν ἐταίρων in Ciz.
 ut in ed. Arc. τῶν ἐτέρων. Kiess.

12) ἀλεξάνεμος] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Par.
 ἀλεξανέμας. Kiess. [Ἀλεξανέμας verum. V. omnino
 Valckenar. ad Euripid. Phoen. v. 120. Schaefer.]

13) Καθαρτῆς] Ita scripsi pro corrupto καθαρίης. Ve-
 rum habet Porphyrius loco laudato, quod monuerunt

mora sedatae, fluctus maris et fluminum placati, vt discipuli facilius transire possent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretensis, et Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota sunt ipsorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemos*, ventorum depulsor; Epimenides *Cathartes*, expiator; Abaris vero *Aithrobates*, aërambulus: qui posterior hoc nomen tulit, cum telo sibi ab Apolline Hyperboreo donato vectus, flumina, maria, et inuia quaeque, per aërem quodammodo incedens, superaret. Quod aliqui et Pythagoram vsurpasse opinantur, cum vno die Metaponti et Tauromenii cum vtriusque loci discipulis versatus est. Fertur et futurum terrae motum apud puteum, quem degustauerat, praedixisse; et nauem submersum iri, quae secundo vento vehebatur. Atque haec sint certa eius pietatis

Kusterus ad h. l. et Rittershus. ad Porphy. p. 39. [it. in Ind. rer. memorab. *Schaefer*.] Tum Ciz. male τὸν ἐπιμενίδου. *Kiess*.

14) ὅτι] Ita Kust. e Par. In Ciz. et Arc. ὅτε. *Kiess*.

15) οὐστὴ τοῦ ἐν Τπερβορ.] Confer Nostrum supra, Num. 91. Kust. Deinceps in Ciz. vt in Arc. ἀπόλλω pro ἀπόλλωνος. *Kiess*.

16) Ταυρομενίῳ] In Ciz. ταυρομένῳ. Deinde pro ἐκατέρωθεν Rittershus. ex Porphyrio p. 39. hic scribi iubet ἐκατέρωθεν. — Ciz. δούλησε. *Kiess*.

17) ουριοδορμούσης] Ciz. οὐριοδοραμούσης. *Kiess*.

τεκμήρια τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ. βούλομαι δὲ
 ἄνωθεν τὰς ἀρχὰς ὑποδείξαι τῆς τῶν θεῶν
 θρησκείας, ἃς προεστήσατο Πυθαγόρας τε καὶ
 οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἄνδρες. ¹⁸⁾ ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ
 πράττειν ¹⁹⁾ ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν, ἐστό-
 χασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ²⁰⁾ ὁμιλίας· καὶ
 ἀρχὴ αὕτη ἐστί, ²¹⁾ [καὶ βίος ἅπας συντέτα-
 κται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγος
 οὗτος ταύτης ἐστὶ] τῆς φιλοσοφίας· ²²⁾ ὅτι γε-
 λοῖον ποιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοθὲν ποθεῖν
 ζητοῦντες τὸ εὖ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ
 ὅμοιον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν βασιλευμένῃ χώ-
 ρα τῶν πολιτῶν τινὰ ὑπαρχον θεραπέυσῃ, ἀμε-
 λήσας αὐτοῦ τοῦ πάντων ἀρχοντος. τοιοῦτον
 γὰρ οἶονται ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ
²³⁾ ἔστι τε θεός, καὶ οὗτος πάντων κύριος·
²⁴⁾ δεῖν δὲ ὁμολογεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τά-
 (116) γαθὸν αἰτεῖν· πάντες τε, οὓς μὲν ἂν φιλῶσι
 καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τούτοις διδῶσι τὰγαθά·

18) ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ πράττειν — τὰναντία] To-
 tius hic locus legitur etiam supra, Num. 86. 87.
Kust. In Ciz. et Arc. περὶ τὸ πράττειν. *Kiess.*

19) ἢ μὴ πράττειν] Haec in priore Edit. desunt; quae
 ex MS. reuocaui. *Kust.*

20) ὁμιλίας] Hoc, quod pro vulgato ὁμολογίας vir do-
 ctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat,
 ut dogmatibus Pythagoreorum vnice conueniens, in
 contexta recipere non dubitaui. In Ciz. ἐστόχασθαι,
 ut in edit. Arc. *Kiess.*

21) καὶ βίος ἅπας συντ.] Verba haec vncis inclusa
 desunt in MS. At eadem leguntur etiam supra Num.

indicia. Lubet autem etiam cultus diuini repetita altius principia ostendere, quae a Pythagora et eius sectatoribus proposita sunt: quod scilicet omnia, quae de agendis vel fugiendis definiunt, tendant ad consuetudinem cum deo: estque principium, ad quod omnis eorum vita ordinatur, *deum sequi*: atque huius philosophiae ista ratio est; quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde, quam a diis petunt: perinde ac si quis in prouincia regis potestati subiecta quendam e ciuium numero praefectum colat, neglecto eo, qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Quum enim et deus sit, et omnibus imperet; in confesso autem est, bonum a domino petendum esse: omnes enim iis bona tribuunt, quos amant, quosque sibi acceptos habent;

86. vbi vide quae notauimus. *Kust.* Eadem etiam hic leguntur in cod. *Ciz.*, qui pro ταῦτα, quod habet *Kust.*, praebet ταύτης. *Kiess.*

22) ὅτι γελοῖον ποιοῦσι] Supra rectius, γελοῖον γὰρ ποιοῦσι. *Kust.* Pro ἄλλοθεν ποδὶν *Ciz.* ἄλλοθεν ποῖ. *Kiess.*

23) ἔστι] Ita recte *Ciz.* In *Arc.* et *Kust.* ἐστὶ. *Kiess.*

24) δεῖν δὲ ὁμολογεῖται παρὰ τ.] Sic locum hunc ex ipso Iamblichō, Num. 87. emendauimus. Ante enim corrupte legebatur: δεῖν δὲ ὁμολογεῖν περὶ τοῦ κυρίου τὰγαθόν ἐστι. *Kust.* In *Ciz.* eadem lectio corrupta exstat. *Kiess.*

πρὸς δὲ οὓς ἐναντίως ²⁵⁾ ἔχουσι, τὰναντία·
 δῆλον ὅτι ταῦτα πρακτέον, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς
¹³⁸ χαίρων. Ταῦτα δὲ οὐ ῥάδιον εἰδέναι, ἂν μὴ
 τις ἢ θεοῦ ἀκηκοότος ἢ θεοῦ ἀκούσῃ, ἢ διὰ
 τέχνης θείας πορίζηται. διὸ καὶ περὶ τὴν μαν-
 τικὴν σπουδάζουσι. μόνη γὰρ αὕτη ἐρμηνεία
²⁶⁾ τῆς περὶ τῶν θεῶν διανοίας ἐστί. ²⁷⁾ καὶ
 ὅμως δὲ τὴν αὐτῶν πραγματείαν ²⁸⁾ ἀξίαν τῷ
 δόξειεν εἶναι, τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι· τοῖς δ'
 εὐήθειαν θάτερον τούτων, καὶ ἀμφοτέρω. ἔστι
 δὲ καὶ τῶν ἀποταγμάτων τὰ πολλὰ ²⁹⁾ ἐκ τε-
 λετῶν εἰς ἐνηνεγμένα, διὰ τὸ οἰεσθαι τι εἶναι
 αὐτοὺς ταῦτα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν,
 ἀλλ' ἀπὸ τινος θεοῦ ἔχειν τὴν ἀρχήν· καὶ τοῦ-
 τό γε ³⁰⁾ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμῶς ἔχουσι

25) ἔχουσι] Ciz. ἔχωσι. Coniunctiunum praefero. *Kiess.*

26) τῆς περὶ τῶν θεῶν διανοίας] Hoc διανοίας recepi
 e Ciz. Antea legebatur ἐρμηνείας, pro quo Arcerius
 et Obrechtus, probantibus Kustero in nota ad h. l.
 et Rittershusio ad Porphyry. p. 36., malebant εὐμενείας.
 Cui coniecturae obstat περὶ, quod Kusterus aut in
 παρὰ mutare aut prorsus delere volebat. *Kiess.*

27) καὶ ὅμως δὲ τὴν αὐτῶν πρ.] Locus hic obscurus
 est et procul dubio vitiosus, quem sic legendum puto:
 καὶ ὅλος δὲ αὕτη ἡ πραγματεία ἀξία τῷ δόξειεν εἶναι, τῷ
 οἰομένῳ θεοὺς εἶναι. εἰ δὲ τινι εὐήθεια θάτερον (sc.
 δόξειε), καὶ ἀμφοτέρω. Sensus expressit Obrechtus in
 versione. *Kust.* Violentius Kusterus tractavit hunc
 locum, quem ego quidem, haud multis mutatis, sic
 scribendum esse censpo: καὶ ὁμοίως δὲ τὴν αὐτῶν πρ-
 γματείαν ἀξίαν του δόξειεν ἂν εἶναι τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι·
 τοῖς δ' εὐήθειαν θάτερον τούτων, καὶ ἀμφοτέρω. Et simi-
 liter fore, ut illi, qui deos esse credat, Pythagoreo-

quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt: planum est, agenda esse ea, quae deo grata sunt. Haec autem scire difficile est, nisi quis vel eum, qui deum audiuit, vel deum ipsum audiuerit, vel diuino artificio cognitionem hanc sibi comparauerit. Hinc et diuinationi operam dant: illa enim sola est interpretatio eorum, quae de diis sint statuenda: et qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille vtrumque stultitiae damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia haec in honore, nec pro vana ostentatione habent, sed deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Vnde omnes pariter Pythagorei proni sunt ad fidem ad-

rum studium in arte diuinandi positum res homine digna videatur; illis autem, qui alterutrum, siue diuinationem siue de diis opinionem stultum esse putent, vtrumque stultum videatur. Kiess.

28) ἀξίαν τοῦ] Sic MS. pro ἀξίαντος, quod prior Edit. habet. Deinde εὐθήθειαν itidem auctoritate codicis MS. reposuimus pro εὐ ἢ θεῖαν. Kust. In Ciz. est ἀξίαν τοῦ, et ἀθήθειαν. Kiess.

29) πολλὰ ἐκ τελετῶν] In Ciz. πολλὰς ὡς τελετῶν. Idem deinceps post οἶσθαι recte addit τι, quod non habent neque Arcerius neque Kusterus. Kiess.

30) πάντες] Ciz. πάντως. Idem pro ὁμῶς cum Arcerio ὁμῶς. Sensus est: Pythagorei talia tenent cum credulitate. Kiess.

πιστευτικῶς, οἷον ³¹⁾ περὶ Ἀρισταίου τοῦ Προ-
 κονησίου, καὶ Ἀβάριδος τοῦ Ὑπερβορέου τὰ
 μυθολογούμενα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα λέγε-
 ται. πᾶσι γὰρ πιστεύουσι τοῖς τοιούτοις, πολ-
 (117) λὰ δὲ καὶ αὐτοὶ πειρῶνται. τῶν τοιούτων δὲ
 τῶν δοκούντων μυθικῶν ἀπομνημονεύουσιν,
 ὥς οὐδὲν ἀπιστοῦντες ὅ, τι ἂν εἰς τὸ θεῖον
 139 ἀνάγῃται. Ἐφη γοῦν Εὐρυτόν τις λέγειν, ὅτι
 φαίη ποιμὴν ἀκοῦσαί τινος ἄδοντος, νέμων
 ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Φιλολάου. ³²⁾ καὶ αὐτὸν οὐ-
 δὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι, τίνα ἁρμονίαν.
 ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφότεροι Πυθαγόρειοι, καὶ
 μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου. φασὶ δὲ ³³⁾ καὶ
 τῷ Πυθαγόρᾳ τινὰ ποτε λέγειν, ὅτι δοκοίη
 ποτὲ ἐν τῷ ὕπνῳ τῷ πατρὶ διαλέγεσθαι τεθνεῶ-
 τι, καὶ ἐπέρεσθαι· τίνος τοῦτο τὸ σημεῖον;
 τὸν δ' οὐδενὸς γάναι, ἀλλ' ὥς διελέγετο αὐτῷ
 ἀληθῶς. ὥσπερ οὖν οὐδὲ τὸ ἐμοὶ νῦν σὲ δια-

31) περὶ Ἀρισταίου τοῦ Προκονησίου] De eo nimirum
 fabulabantur, animam eius, quoties vellet, corpore
 exire et in idem redire solitam esse. Vide Herodo-
 tum lib. IV. Apollonium *Histor. Mir.* cap. 2. et alios.
Kust. Aliis appellatur Ἀριστίας. vid. Tzschuke ad
 Strabon. XIII. Tom. V. p. 286. A. Gell. N. A. IX. 4.
Kiess.

32) καὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι, τίνα ἁρ-
 μονίαν. ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφότεροι Πυθαγόρειοι καὶ
 μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου] Haec omnia in prioro
 Edit. desunt, quae ex cod. MS. reuocauimus. Cae-
 terum conferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 148. vbi eadem historia narratur. Vide etiam
 Sam. Tennulium ad Iamblichum in Nicomachi *Introd.*

hibendam talibus, qualia de Aristaeo Proconesio et de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; et quotquot alia sunt generis eiusdem. Omnibus enim eiusmodi adhibent assensum: multa quoque et ipsi comminiscuntur; saepeque talium, quae fabulosa videntur, mentionem faciunt: tanquam nihil non credentes, quod ad deum refertur. Retulit igitur quidam, Eurytum affirmasse, pastorem aliquem, qui iuxta sepulcrum Philolai pasceret, canentem quempiam audivisse. Illum vero minime ei fidem derogasse, sed quaesivisse, quam harmoniam? Erat autem vterque Pythagoreus; et quidem Eurytus discipulus Philolai. Aiunt porro, Pythagorae quoque quendam narrasse, aliquando se sibi visum esse cum parente suo demortuo colloqui, atque, quid hoc sibi portenderet, interrogasse: illum respondisse, nihil portendere; sed parentem reuera cum ipso locutum: ut igitur te iam mecum col-

Arithm. p. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum, *Περὶ θεῶν μηδὲν θανασιτὸν ἀπίσται, μηδὲ περὶ θείων δογμάτων*: de quo vide Nostrum in *Protreptico*, symb. IV. *Kust.* In *Ciz.* καὶ τὸν οὐθὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἔρεσθαι. Hoc τὸν pro αὐτὸν etiam Tennulius p. 83. e Mss. notavit, idque servari potest, quemadmodum paulo post legitur: τὸν δ' οὐθενὸς φάναι. *Kiess.*

33) καὶ τῷ Πυθαγόρῃ] Hoc καὶ addidi e cod. *Ciz.* Ibidem paulo post est οὐθενὸς. *Kiess.*

λέγεσθαι σημαίνει οὐθέν, οὕτως οὐδὲ ἐκεῖνο.
ὥστε πρὸς πάντα τὰ τοιαῦτα οὐχὶ αὐτοὺς εὐ-
ήθεις νομίζουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἀπιστοῦντας. οὐ
γὰρ εἶναι τὰ μὲν 34) δυνατὰ τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ
ἀδύνατα, ὥςπερ οἶεσθαι τοὺς σοφιστομένους.
ἀλλὰ πάντα δυνατά. καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ
τῶν ἐπῶν, ἃ ἐκεῖνοί φασι μὲν εἶναι Δίνου,
35) ἔστι μέντοι ἰσως ἐκείνων.

(118) 36) Ἐλπεσθαι χρὴ παντί, ἐπεὶ 37) οὐκ ἔστ' οὐ-
δὲν ἄελπτον.

Ῥᾶδια πάντα θεῶ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

140 *) Τὴν δὲ πίστιν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπολήψεων
ἡγοῦνται εἶναι ταύτην, ὅτι ἦν 38) ὁ πρῶτος
εἰπὼν αὐτὸ οὐχ ὁ τυχών, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν
τοῦτο τῶν ἀκουσμάτων ἐστί· τίς ὁ Πυθαγό-
ρας; φασὶ γὰρ 39) εἶναι Ἀπόλλω Περσφόρον.

34) δυνατὰ τοῖς θεοῖς] Ciz. δυνατὰ τῷ θεῷ, Arcer.
δυνατὰ τῶν θεῶν. Kiess.

35) ἔστι μέντοι] Ita Ciz. Antea erat ἐστὶ. Kiess.

36) Ἐλπεσθαι χρὴ πᾶσι.] Vide Clariss. Ioh. Alb. Fabri-
cium Bibliothec. Graec. lib. I. cap. XIV. §. VII.
Kust.

37) οὐκ ἔστ'] In Ciz. et Par. οὐκ ἔστιν. Versu altero
in Ciz. Ῥᾶδια γὰρ πάντα. Kiess.

*) A paragrapho 140. incipit nouum fragmentum, quod
ad paragr. 148. porrigitur. Eius auctorem et aetate
et credulitate Diogeni esse parem, testantur tum ea,
quae de Abaride narrantur, tum, quod statuitur, Py-
thagoram opus suum, quod inscribitur ἱερὸς λόγος, ex
diuinis Orphei carminibus composuisse, huicque ve-
tusto poetae soli praeter Aegyptios omnem suam phi-
losophiam debere. Eundem vero diuersum esse a
Diogene, et vna cum hoc Nicomachi scrinia compi-

loqui, nihil portendit; ita nec illud. Adeoque isti in omnibus non se stultos esse existimant, sed eos, qui sunt increduli. Non enim deum quaedam posse, quaedam non posse, ut scioli putant; sed posse omnia, statuunt. Estque id etiam initium carminis heroici, quod illi quidem Lino tribuunt; est vero, nisi fallor, ab ipsismet profectum:

*Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;
Cuncta deus peragit facile, et nihil impedit ipsum.*

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod, qui primus earum auctor extitit, non vulgaris homo fuerit, sed deus: eratque hoc vnum ex illorum dictis: quisnam fuerit Pythagoras? Aiunt enim, ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: huius vero rei

lasse, demonstrant ea, quae de rebus Abaridis a Diogene in fragmento praecedenti e Nicomacho simili modo tradita hic repetuntur. Quibus argumentis licet ad scriptoris aetatem propius adducamur; eius tamen nomen quod sit, dici non potest. Meiners. p. 282.

38) ὁ πρῶτος] Ita scripsi e Ciz. In edd. Arc. et Kust. πρῶτος sine articulo. Pro αὐτό, quod sequitur, orationis series potius pluralem αὐτῶ requirit. Tum pro ἐν τοῦτο potius scribendum ἐν τοῦτων, quo etiam scriptura codicis Arceriani, ἐν τούτω, ducit. Vocabulum ἀκούσματα eodem modo est capiendum, quo sect. 82. Kiess.

39) εἶναι Ἀπόλλω Ὑπερβ.] Confer Nostrum supra, Num. 91. et 135. et Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. II. Kust.

τούτου δὲ τεκμήρια ἔχεισθαι, ὅτι ⁴⁰⁾ ἐν τῷ
 ἀγῶνι ἐξανιστάμενος τὸν μηρὸν παρέφηνε χρυ-
 σοῦν, καὶ ὅτι Ἀβαριν τὸν Περβόρεον ⁴¹⁾ εἶ-
 στία, καὶ τὸν οἰστὸν αὐτοῦ ἀφειλετο, ᾧ ἐκυ-
 141 βερνώτο. Λέγεται δὲ ὁ Ἀβαρις ἐλθεῖν ἐξ
 Περβορέων, ⁴²⁾ ἀγείρων χρυσὸν εἰς τὸν νεῶν,
 καὶ προλέγων λοιμόν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἐ-
 ροῖς, καὶ οὔτε πίνων οὔτε ἐσθίων ὥφθη ποτὲ
 οὐθέν. ⁴³⁾ λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις
 θῦσαι τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα
 πώποτε ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμόν γενέ-
 119) σθαι. τοῦτον οὖν τὸν Ἀβαριν παρελόμενος,
 ὃν εἶχε, χρυσοῦν οἰστὸν, ⁴⁴⁾ οὐ ἄνευ οὐχ οἶδς
 ἢ ἢν τὰς ὁδοὺς ἐξευρίσκειν, ὁμολογοῦντα ἐποί-
 142 ησε. Καὶ ἐν Μεταποντίῳ, εὐξαμένων τινῶν
 γενέσθαι αὐτοῖς τὰ ἐν τῷ προσπλέοντι πλοίῳ
 νεκρὸς τοίνυν ἂν ἡμῖν, ἔφη. καὶ ἐφάνη νε-
 κρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει τὸν
 ὄφιν τὸν ἀποκτείναντα ⁴⁵⁾ τὸν δασύν ἔλαβε

40) ἐν τῷ ἀγῶνι] Ita scripsi pro ἐν τῷ αἰῶνι, quod in
 edd. Arc. Kust., et cod. Ciz. exaratum est. Esse
 autem scribendum ἀγῶνι, monuerunt Rittershus. ad
 Porphyrt. p. 35. et Kusterus ad h. l. Kiess. Sic
 (ἐν τῷ ἀγῶνι) diserte Aelianus Var. Hist. lib. II. cap.
 XXVI. καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος τῶν μηρῶν ὁ Πυθα-
 γόρας παρέφηνε τὸν ἑτερον χρυσοῦν. Per vocem ἀγῶν hic
 designantur ludi Olympici, ut patet ex eodem Aelia-
 no, lib. IV. 17. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν
 ἑτερον μηρῶν. Adstipulatur Amm. Marcellinus XXI. 16.
 Femur suum aureum apud Olympiam saepe monstrabat.
 Loquitur de Pythagora. Aliorum auctorum loca con-
 sulto hic praetermitto. Kust.

indicia haberi, quod in ludis surgens femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, et telum, quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, ut aurum in templum corrogaret: diuersabatur autem in templis; neque vnquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedaemonios auerruncatoria sacra celebrasse, et propterea Spartae nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim telo aureo, sine quo vias inuenire non poterat, priuatum testem de se dedit Pythagoras; et Metaponti quibusdam sibi ipsis apprecantibus, quicquid in naui portum iam intrante foret; mortuus ergo, inquit, vobis erit: et apparuit, mortuum illa vectum esse. Sed et Sybari serpentem lethiferum et hir-

41) εἰστία] In Ciz. et Arc. εἰσιᾶ. Deinceps Ciz. τὴν οὐ-
σίων — ἦ. Kiess.

42) ἀγείρων χρυσὸν] Confer Nostrum supra, Num. 91.
Kust. Pro νεῶν in Ciz. αἰών, quod correxit Reine-
sius. Kiess.

43) λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδ.] Supra Num. 92. Kust.
Mox Ciz. et Par. pro οὐδένα habent οὐδέον. Kiess.

44) οὐ ἄνυσ] In Ciz. et Arc. ἦς ἄνευ. Ciz. tamen antea
item cum Arcerio ὃν εἶχε. Kiess.

45) τὸν δασύν] Oportet hac voce denotari hominem
aliquem, vel animal, a serpente occisum: alioquin
sensus erit mutilus. Vir doctus ad marginem cod.
Spanhem. rescripserat Δάσιν: sed absque auctoritate.
Erat aliquando, cum scribendum putarem, τὸν δασύ-

καὶ ἀπεπέμψατο. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἐν Τυρ-
 ῥηνίᾳ τὸν μικρὸν ὄφιν, ὃς ἀπέκτεινε 46) δά-
 κνων. ἐν Κρότωνι δὲ 47) τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν
 κατέψησεν ὑπομείναντα, ὥς φασι. βουλομένου
 δὲ τινος ἀκούειν, οὐκ ἔφη πῶ λέξειν, πρὶν ἢ
 σημεῖόν τι φανῇ. καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν
 48) Καυκωνίᾳ ἡ λευκὴ ἄρκτος. καὶ πρὸς τὸν
 μέλλοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τὸν 49) τούτου
 143 θάνατον, προεῖπεν αὐτός. 50) Καὶ Μυλλίαν
 τὸν Κροτωνιάτην ἀνέμνησεν, ὅτι ἦν Μίδαο ὁ
 Τορδίου. καὶ ᾤχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὴν ἡπει-
 ρον, ποιήσων, ὅσα ἐπὶ τῷ τάφῳ ἐκέλευσε. λέ-
 γεται δὲ καὶ ὅτι τὴν 51) οἰκίαν αὐτοῦ ὁ πριά-
 (120) μενος καὶ ἀνορύξας, ἃ μὲν εἶδεν, οὐδενὶ ἐτόλ-
 μησεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς ἁμαρτίας ταύτης ἐν
 Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλήφθη καὶ ἀπέθανε. τὸ
 γὰρ γένειον ἀποπεσὼν τοῦ ἀγάλματος τὸ χρυ-
 σοῦν 52) ἐφωράθη λαβῶν. ταῦτά τε οὖν λέγουσι

ποδα, i. e. leporem: sed nunc ἐπέχω, et de re incerta
 nihil certi affirmo. Kust. Loganus p. 103. „Forte
 „τὸν ἀποκτείναντα τῇ δῆξει, vel ex alio regimine τοῖς
 „δακτύλοις ἔλαβε.“ Mihi videtur post ἀποκτείναντα
 aliquid excidisse, vt τινά, vel τινάς, et τὸν δασύν
 pertinere ad τὸν ὄφιν, cui deinceps opponitur ὁ μικρός
 ὄφις. Kiess.

46) δάκνων] Scal. Δασύνον. Kiess.

47) τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν κατέψ.] Aelianus Var. Hist.
 IV, 17. totidem verbis: καὶ τὸν αἰτὸν δὲ τὸν λευκὸν
 κατέψησεν ὑπομείναντα αὐτόν. Vide etiam supra, Num.
 62. vbi simile quid Olympiae a Pythagora factum
 esse refertur. Kust.

48) Καυκωνίᾳ] In Ciz. Καυλωνίᾳ, quae genuina scri-
 ptura videtur. Kusterus in Indice rerum praecipua-

sutum comprehendit, alioque ablegauit: similiter alium in Tyrrhenia paruum serpente, morsu interficientem. Crotone vero albam aquilam palpauit, quae se contrectandam, ut aiunt, illi praeberat. Quum quidam audire quidpiam ab eo vellet, negauit se ante dicturum, quam prodigium aliquod apparuisset; et fuit posthac in Caulonia vrsa alba: cuius quum mortem quidam illi annunciaturus esset, ipse eam praedixit. Mylliam quoque Crotoniatem admonuit, fuisse Midam Gordii filium; et Myllias in continentem Asiae traiecit, facturum ibi, quae ad sepulchrum facienda Pythagoras ei praeceperat. Aiunt etiam, eum, qui domum illius emit, et defossa in ea refodit, nulli prodere ausum esse quae viderat; quin et facinoris huius poenas dedit, in sacrilegio Crotone deprehensus et capite plexus: de-lapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Haec igitur aliaque id genus com-

rum sub v. vrsa Daunia: „forte legendum, ἐν Δαυ-
„νίᾳ.“ Kiess.

49) τοῦτου] Ταύτης scribendum est, si ad praecedens ἄρκτος refertur. Kust. Pro αὐτῷ, quod praecedit, in cod. Ciz. ut in Arc. edit. est αὐτοῦ. Pro τοῦτου Scaliger κούρου. Kiess.

50) Καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem refert Aelianus loco laudato, ubi vide Schefferum. Kust.

51) οἰκίαν] Ciz. οἰκίαν. Idem deinceps οὐδὲν pro οὐδενί, et ταῦτα pro ταύτης. Kiess.

52) ἐφωράθη] Par. e marg. Spanh. ἐφωράθη. Antea Ciz. ἀπὸ πεισῶν pro ἀποπεισῶν. Kiess.

πρὸς πίστιν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὥς δὲ τούτων ὁμολογουμένων, καὶ ἀδυνάτου ὄντος περὶ ἀνθρώπου ἕνα ταῦτα συμβῆναι, ἤδη οἴονται⁵³⁾ σαφὲς εἶναι, ὅτι ὥς περὶ κρείττονος ἀποδέχεσθαι χρὴ τὰ περὶ ἐκείνου λεχθέντα, καὶ οὐχὶ ἀνθρώπου. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπορούμενον¹⁴⁴ τοῦτο σημαίνειν. Ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς λεγόμενον, ὅτι

Ἄνθρωπος⁵⁴⁾ δίπος ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστὶ. τοιοῦτος μὲν οὖν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἦν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐνομιζέτο εἶναι. περὶ δὲ τοὺς ὄρκους εὐλαβῶς οὕτω⁵⁵⁾ διέκειντο πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑποθήκης τῆς

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα Θεοὺς, νόμῳ⁵⁶⁾ ὥς δίδκεται,

Τίμα, καὶ σέβου ὄρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαθοὺς·

(121) ὥστε ὑπὸ νόμου τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁμῶσαι, καίτοι εὐορκεῖν μέλλων, ὅμως ὑπὲρ τοῦ διαφυλάξασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν ἀντὶ τοῦ ὁμῶσαι τρία μᾶλλον τάλαντα καταθέσθαι,

53) σαφὲς εἶναι — περὶ ἐκείνου] Antea male, σαφῶς, et παρὰ ἐκείνου. Kust. Περὶ κρείττονος recte Obrechtus de numine. vid. Schaefer. Meletem. crit. p. 31. 134. Kiess.

54) δίπος] Vt τρίπος, τέτραπος, etc. Vid. Passouii libellus: Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung griech. Wörterb. p. 95. In Ciz. δίπουν, in Arc. edit. δίπους. Kiess.

memorant fidei conciliandae: quumque ista in confesso sint, nec fieri possit, vt in vnicum hominem congruant; hinc iam liquere autumant, dicta de illo, non tanquam de homine, sed tanquam de numine quodam accipienda esse. Quod etiam indicat aenigma illud, quod velut prouerbiū quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, et aues, et tertia res sunt.

Nam *tertia res* est Pythagoras. Talis itaque pietate et erat et reuera esse censebatur. Iuramenta vero Pythagorei omnes tam religiose obseruabant, memores huius praecepti Pythagorici:

*Primum immortales ex lege deos venerare;
Et cole ius iurandum, post heroas et almos:*

vt quidam eorum lege ad iusiurandum adactus, quamuis sancte iuraturus esset, nihilo minus tamen, vt dogmati satisfaceret, tria potius talenta soluere, quam iurare

55) διέκειντο] Ciz. διέκειτο. Pro εὐλαβῶς Par. e marg. Spanhem. ἀκριβῶς. Kiess.

56) ὡς διάκεινται] In MS. est, ὡς διάκεινται: vt referatur ad θεοὺς. Sed ego malo διάκεινται: vt sit sensus, vt *lego constitutum est*. In vulgatis Edit. carminum Pythagorae, quae *Aurea* vocantur, itidem quidem legitur διάκεινται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi διέκεινται. Kust. In Ciz. est πρῶτον et διάκεινται. In edit. Arc. διάκεινται. Kiess.

57) ὅσου περ ἐτετίμητο τὸ τοιοῦτον τῷ διαδι-
 145 καζομένῳ. Ὅτι δ' οὐδὲν ὥοντο ἐκ ταυτομάτου
 συμβαίνειν καὶ ἀπὸ τύχης, ἀλλὰ κατὰ θείαν
 πρόνοιαν, μάλιστα τοῖς ἀγαθοῖς καὶ εὐσεβέσι
 τῶν ἀνθρώπων, βεβαιοῖ τὰ ὑπὸ 58) Ἀνδροκύ-
 δου ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἰστο-
 ρούμενα περὶ Θυμαρίδου τοῦ Ταραντίνου, Πυ-
 θαγορικοῦ. ἀποπλέοντι γὰρ αὐτῷ καὶ χωρι-
 ζομένῳ διὰ τινα περιστάσιν, 59) παρέστησαν
 οἱ ἐταῖροι, ἀσπαζόμενοί τε καὶ προπεμπτικῶς
 ἀποτασσόμενοι. καὶ τις ἤδη ἐπιβάντι τοῦ
 πλοίου· εἶπεν, ὅσα βούλει, 60) παρὰ τῶν θεῶν
 γένοιτό σοι, ὦ Θυμαρίδα. καὶ ὃς εὐφημεῖν
 ἔφη· ἀλλὰ βουλοίμην μᾶλλον, ὅσα μοι παρὰ
 τῶν θεῶν γένηται. 61) ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦ-

57) ὅσου περ ἐτετίμητο τὸ τ.] Id est, quanti hoc (i. e. recusatio iuris iurandi) aestimatum erat ei, qui iudicio contendebat: siue, quanta multa statuta erat in litigantem, qui iusiurandum, quod ex lege praestare tenebatur, recusasset. Pro διδασκομένῳ enim legendum esse δικαζομένῳ, manifestum est. Est autem phrasis apud Graecos frequentissima τιμῆν vel τιμᾶσθαι τι τισοῦτον (subintelligendo δίκην), litem alicui tanti aestimare, siue, tanta aliquem multa damnare: ut vel ex Lexicis vulgaribus constat. Caeterum conferendus est Noster infra, Num. 150. ubi historia haec de Syllō quodam narratur. Kust. In Ciz. τετίμητο. De phrasi τιμᾶσθαι τι τισοῦτον adde Schaefer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 111. — Pro διδασκομένῳ, quod etiam in Ciz. reperitur, e Par. secund. margin. Spanhem. recepi διαιδικαζομένῳ. Ceterum eodem modo, quo Kusterus, Cuperus quoque in Obs. p. 279. locum emendabat. Kiess.

58) Ἀνδροκύδου] Ita Kust. et Arc. In Ciz. ἀνδοκίδου. Ibidem χωρίζομένῳ. Kiess.

sustinuerit: tanti enim lis illa reo conuicto aestimata erat. Eos vero nihil putauisse casu vel fortuito contingere, sed cuncta dei prouidentia probis inprimis et piis hominibus accidere, id confirmant, quae ab Androcyde in libro *de Symbolis Pythagoricis* referuntur de Thymarida Tarentino, Pythagorico. Huic nimirum ob incidens negotium discessuro, et iam oram soluenti aderant amici, ac more deducentium salutationibus et valedictionibus defungebantur; quumque in eo esset, vt iam nauem conscenderet, quidam ad eum, eueniant tibi, Thymarida, a diis, inquit, quaecunque uolueris: at ille, Di meliora! respondit; quin potius malim ea, quae mihi a diis aduentura sunt. Scitius enim hoc rectorisque

59) παρόστησαν] In Ciz. περιέστησαν, quod illo non est deterius. *Kiess.*

60) παρὰ τῶν θεῶν] Antea male, περὶ τῶν θεῶν. Sed sexcentis aliis locis simili modo in hoc libello peccatum erat, περὶ pro παρὰ posito, et vice versa. Deinde pro καὶ ὃς εὐφημεῖν ἔφη, rectius leges, καὶ ὃς, εὐφήμει, ἔφη: vt monuit etiam Casaubonus ad Athenaeum cap. VII. lib. I. *Kust.* Verba γένοιτό σοι desunt in Ciz. Ibidem etiam περὶ τῶν θεῶν legitur. *Kiess.*

61) ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦτο ἦγ.] Locum hunc Arcerius asterisco notauerat, tanquam mancum et mutilum. Sed si verba haec recte intellexisset, et in praecedentibus pro περὶ legendum esse παρὰ animaduertisset: aliter certe opinaturus fuisset. Nihil enim omnino loco huic deest. *Kust.* Pro εὐγνωμον, quod etiam Arcerius habet, in Ciz. εὐγνωστον legitur. *Kiess.*

(122) το ἡγεῖτο μάλλον καὶ εὐγνώμον, τὸ μὴ ἀντι-
 τείνειν καὶ προσαναγκτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ.
 πόθεν δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν παρέ-
 λαβον οὗτοι οἱ ἄνδρες, εἴ τις βούλοιτο μα-
 θεῖν, ρητέον, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀρι-
 θμὸν θεολογίας παράδειγμα ἐναργὲς ⁶²⁾ ἔκειτό
 146 πῶς ἐν Ὀρφεῖ. Οὐκ ἔτι δὴ οὖν ἀμφίβολον
 γέγονε, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόν-
 τα Πυθαγόραν συντάξαι ⁶³⁾ τὸν περὶ Θεῶν
 λόγον, ὃν καὶ Ἰερὸν διὰ τοῦτο ⁶⁴⁾ ἐπέγραψεν,
 ὡς ἂν ἐκ τοῦ μυστικωτάτου ⁶⁵⁾ ἀπηνθισμένον
 παρὰ Ὀρφεῖ τόπου, εἴτε ὄντως τοῦ ἀνδρός, ὡς
 οἱ πλεῖστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν, εἴτε
 Τηλαύγους, ὡς ἔνιοι τοῦ διδασκαλείου ἐλλό-
 γιμοι καὶ ἀξιόπιστοι διαβεβαιοῦνται, ἐκ τῶν
 ὑπομνημάτων τῶν Δαμοῦ τῇ θυγατρὶ ἀπολει-
 φθέντων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου (ἀδελφῇ
 δὲ Τηλαύγους), ἅπερ μετὰ θάνατον ἱστοροῦσι
 δοδῆναι ⁶⁶⁾ Βιτάλῃ τῇ Δαμοῦς θυγατρὶ καὶ
 Τηλαύγει ⁶⁷⁾ ἐν ἡλικίᾳ γενομένῳ, νῦν μὲν

62) ἔκειτό πῶς ἐν Ὀρφεῖ] Ex MS. pro ἔκειτο περὶ Ὀρφεῖ:
 quod prior Editio habet. Kust. In Ciz. ἔκειτο περὶ Ὀ.
 superscripto παρὰ. Particula πῶς abest. Kiess.

63) τὸν περὶ Θεῶν λόγον, ὃν καὶ Ἰερὸν] Vide Menag.
 ad Laert. in Pythag. §. 7. et praecipue Clariss. Ioh. Alb.
 Fabricium Biblioth. Graec. lib. I. cap. 19. §. 2. Kust.
 Veterum opinionem fuisse, Pythagoram nullos libros
 reliquisse, Cuperus in Obs. p. 280. docet etiam e
 loco Lucianei libelli, cui titulus: Τὰ περὶ τοῦ ἐν τῇ προσ-
 αγορεύσει πταίσματος, Vol. I. p. 335. ed. Schmied.
 ὁ μὲν γε Θεοπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν
 ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν, κ. τ. λ. — In Ciz.
 antea est Πυθαγόρας. Kiess.

iudicii existimabat, vt non repugnaret aut succenseret diuinae prouidentiae. Si quis autem scire voluerit, vnde tantum pietatis hi viri hauserint; dicendum est, Theologiae Pythagoricae numeris comprehensae euidentis apud Orpheum specimen extare: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est, siue reuera illius viri, vt maxima pars auctorum asserit, siue, vt quidam e schola Pythagorica docti et fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit, ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filiae suae Damoni, Telaugis sorori, relictus fuerant, quique post mortem eius traditi sunt, vt aiunt, Bitalae Damus filiae, atque Telaugi Pythagorae filio, et,

64) ἐπεγράψεν] Sic MS. At prior Edit. male ἐπεγράψαμεν. Refertur enim ad Pythagoram. Kust. Etiam Ciz. ἐπεγράψαμεν. Kiess.

65) ἀπηνθισμένον] Prior Editio male ἀπενθισμένον: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπηνθισμένον rescripserat. Sed Desid. Heraldus Animaduers. in Iambl. p. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπηνθισμένον: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est. Kust. Pro ὄντως; deinceps Ciz. ὄντως. Kiess.

66) Βιτάλη] Ita Kust. In Arc. et cod. Ciz. βιτάλη τε. Aliis dicitur Βισταλία. Kiess.

67) ἐν ηλικία γενομ.] Vid. Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 42. Kust. In Ciz. vt in Arc. edit. δεστ ἐν. De

(125) Πυθαγόρου, ἀνδρὶ δὲ τῆς Βιτάλης. κομιδῇ γὰρ νέος ὑπὸ τὸν Πυθαγόρου θάνατον ἀπο-
 λελειμμένος ἦν ⁶⁸) παρὰ Θεανοῦ τῇ μητρὶ. δη-
 λούται δὴ διὰ τοῦ Ἰεροῦ ⁶⁹) λόγου [τοῦτο] ἢ
 περὶ Θεῶν λόγου (ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφότερα),
 καὶ τίς ἦν ὁ παραδεδωκὼς Πυθαγόρα τὸν περὶ
 Θεῶν λόγον. ⁷⁰) λέγει γάρ· „Ὅδε περὶ Θεῶν

vi vocabuli ἡλικία vid. Bentleium in opusc. philol.
 p. 180. sqq. et Fischer. in Indice Aeschin. Socrat.
 Kiess.

68) παρὰ Θεανοῦ τῇ μητρὶ] Sic recte MS. At prior
 Edit. corrupte, περὶ Θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius
 περὶ Θεῶν τῆς Δημήτρας infeliciter legendum putabat.
 Kust. Veram hoc loco lectionem reposuerant etiam
 Bentleius p. 188. et Cuperus p. 280. qui hunc Dioge-
 nis Laertii locum attulit: ἦν δὲ τῷ Πυθαγόρᾳ καὶ γυνή
 Θεανὸν ὄνομα, Βροντίου τοῦ Κροτωνιάτου θυγάτηρ· οἱ δὲ
 γυναῖκα μὲν εἶναι Βροντίου, μαθήτριαν δὲ Πυθαγόρου.
 Kiess.

69) λόγου [τοῦτο] Editiones Arc. et Kust. habent τοῦτο,
 quod a cod. Ciz. recte abest, neque ab Obrechtio red-
 ditur. Hinc vncis inclusimus. Videtur etiam prius
 λόγου delendum et locus sic constituendus esse: δηλοῦ-
 ται δὴ διὰ τοῦ ἱεροῦ ἢ περὶ Θεῶν λόγον. Kiess.

70) λέγει γάρ· Ὅδε περὶ Θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc
 sic repraesentavi, ut in MS. legebatur. In Edit.
 enim Arcerii priora sic distinguuntur: λέγει γὰρ ὅδε·
 περὶ Θεῶν, etc. Deinde pro ὀργιασθεὶς pessime legitur
 ὀργισθεὶς: pro quo Arcerius infelici coniectura ὀρη-
 σθεὶς reponendum censebat. Quamvis autem ista re-
 ctius sese habeant in MS. quam in priorē Edit., re-
 liqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare
 totum hunc locum sic legendum censeo: λέγει γάρ,
 ὅτι τὰ περὶ Θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχῳ (Dorice pro
 Μνησάρχου) ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρα-
 κίοις, Ἀγλαοφάμῳ τελετὰς μεταδιδόντος [ὑφ' οὗ καὶ ἰδιδή-
 χθη, vel simile quid] ὡς ἄρα Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπας, etc.

postquam ad aetatem adultam peruenisset, Bitalae marito: nam is quidem, quum Pythagoras moreretur, aetate admodum iuuenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *sacrum sermonem* vocant, aut *de diis* (vtroque enim modo inscribitur), quisnam Pythagorae isthunc de diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *Hoc est, quod de diis Pytha-*

Pro τελευτάτα, vt est in priore Editione, vel τέλευτα, vt habet codex MS., in textu reposui τελετάς, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timaeum* Platonis lib. V. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: *ὁ γὰρ Ὀρφεὺς δι' ἀπορρήτων λόγων μυστικῶς παραδίδωκε, ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργισθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θερμίοις, Ἀγλαοφάμου τελετάς μεταδιδόντος: ἣν περὶ θεῶν σοφίαν παρὰ Καλλίστης τῆς μητρὸς ἐπινύσθη.* Respexit omnino ad hunc locum Iamblichi. Confer Ioh. Alb. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Graeca*, lib. I. cap. XIX. §. 2. *Kust.* Huius loci initium, quod valde corruptum est, in cod. Ciz. sic legitur: *λέγει γάρ· οἱ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγόρα τῷ Μνησάρχῳ, τὸν ἐξέμαθον ὀργισθεὶς* etc. Cuperus in *Obs.* p. 281. ita corrigit: *περὶ θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχῳ τοῦτο ἐξέμαθον* etc. idemque notat morem Pythagoreorum, qui in exordienda epistola, vel opusculo aliquo, initio nomen suum apponerent: vt Ocellus Lucanus: *Τάδε συνέγραψεν Ὀκελλος ὁ Λευκάρης περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως.* Ad quae verba confer Nogarolam, p. 59. edit. Rudolph. Ille vero mos non solis Pythagoreis proprius fuit. Ceterum si in Iamblichio cum Arcerio et Valchenario ad Theocritum p. 29. ed. Berol. scribas *ὁδὲ*, non autem *ὁ δέ*, quae est lectio Kusteri et codicis Ciz., locumque cum cod. Ciz., Kustero et Valchenario ita interpungas, vt a nobis factum est, satis commode omnia procedunt. *Λέγει γάρ, scil. Πυθαγό-*

„Πυθαγόρα τῷ Μνημάρχῳ, τὸν ἐξέμαθον;
 „ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Ἑρακλίοις, Ἀ-
 „γλαοφάμῳ ⁷¹⁾ τελετὰς μεταδόντος, ὥς ἄρα
 „Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπας κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος
 „ὑπὸ τᾷς ματρὸς πινυσθεὶς ἔφα, τὴν ἀριθμῷ
 „οὐσίαν αἰδιδιον εἶναι μὲν ἀρχάν, προμαθεστά-
 „ταν τῷ παντὸς ὠρανῷ καὶ γᾶς, καὶ τᾷς με-
 „ταξὺ φύσιος· ἔτι δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ
¹⁴⁷ „δαιμόνων ⁷²⁾ διαμονᾶς ῥίζαν.“ Ἐκ δὲ τοῦ-
⁽¹²⁴⁾ των φανερὸν γέγονεν, ὅτι ⁷³⁾ τῷ ἀριθμῷ ὠρι-
 σμένην οὐσίαν τῶν θεῶν παρὰ τῶν Ὀρφικῶν
 παρέλαβεν. ἐποιεῖτο δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀρι-
 θμῶν καὶ θαυμαστὴν πρόγνωσιν καὶ θεία-
 πείαν τῶν θεῶν, κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς ὅτι
 μάλιστα συγγενεστάτην. γνοίη δ' ἂν τις τοῦ-
 το ἐντεῦθεν (δεῖ γὰρ καὶ ⁷⁴⁾ ἔργον τι παρα-
 σχέσθαι εἰς πίστιν τοῦδε τοῦ λεγομένου). ἐπει-
 δὴ Ἀβάρης περὶ τὰ συνήθη ἑαυτῷ ἱερουργή-
 ματα διετέλει ὧν καὶ τὴν σπουδαζομένην παντὶ
 βαρβάρων γένει πρόγνωσιν διὰ θυμάτων ἐπο-
 ρίζετο, μάλιστα τῶν ὀρνιθειῶν· τὰ γὰρ τῶν

ραῖς· ὅδε, scil. ἐστὶν ὁ λόγος, περὶ θεῶν etc. Quanquam paulo durius vocabulum ὁ λόγος omissum est. Coniunctio ὥς aperte pendet e verbo ἐξέμαθον, quod neglexit Obrechtus. *Kiess.*

⁷¹⁾ τελετὰς] Hoc etiam Cuperus reponi iussit. Scalig. τελεῖσθαι. In Ciz. item corrupte τελεῖται. Eiusdem cod. auctoritate scripsi τᾷς ματρὸς pro τῆς μητρός. Idem denique πινυσθεὶς. *Kiess.*

⁷²⁾ διαμονᾶς] Antea male διαμόνας: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod quaternio a Pythagoreis diceretur habere fontem et radicem naturae im-

goras. Mnesarchi didici, quum sacris arcanis initiarer in Libethris Thraciae monte, Aglaophamo initia tradente; nimirum Orpheum, Calliopes filium, in monte Pangaeo sapientiam a matre edoctum, dixisse, numeri essentiam aeternam, principium esse providentissimum vniuersi, coeli, terrae, et intermediae naturae; praeterea radicem diuinorum et deorum et daemonum perpetuitatis. Vnde patet vtique, eum definitam numero essentiam deorum ab Orphicis habuisse. Per eosdem autem numeros admirabilem praescientiam, deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, vt facto quopiam dictis fidem conciliemus: quum nimirum Abaris suo more sacris operaretur, et excultam ab omnibus barbaris futurorum praescientiam victimas immolando quaereret, inprimis auium; vtpote qua-

mortalis: vt docemur infra, Num. 150. itemque quod Philolaus numerum definiret, τῆς τῶν κοσμικῶν αἰωνίας διαμονῆς αὐτογενῆ συνοχὴν, i. e. aeternae rerum mundanarum durationis ex se ortum vinculum: teste Iamblichio in Nicomachi Arithm. p. 11. Kust.

73) τῷ ἀριθμῷ ὥρισμ.] Antea male, τῶν ἀριθμῶν, et περὶ τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν. Prius quidem, τῷ ἀριθμῷ, ex MS. reposuimus: reliqua vero ex ingenio emendauimus. Kust.

74) ἔργον τι] Ex MS. pro ἔργον τι, quod prior Editio habet. Kust. Scalig. correxerat ἔγγυόν τι. Deinceps in Ciz. vt in Arc. ed. ante λεγομένου δεστ τοῦ. Paule post Ciz. ὁριθίων pro ὁριθείων. Kiess.

τοιούτων σπλάγχνα ἀκριβῇ πρὸς διάσκεψιν
 ἡγούνται· βουλόμενος ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαι-
 ρεῖν μὲν αὐτοῦ τὴν εἰς τάληθές σπουδὴν, πα-
 ρασχεῖν δὲ διὰ τινος ἀσφαλεστέρου, καὶ χωρὶς
 αἵματος καὶ σφαγῆς· ἄλλως τε καὶ ὅτι ἱερὸν
 ἡγεῖτο εἶναι τὸν ἀλεκτρυόνα ἡλίω· τὸ λεγόμε-
 νον πᾶν ἀληθές ἀπετέλεσεν αὐτῷ δι' ἀριθμη-
 148 τικῆς ἐπιστήμης 75) συντεταγμένῳ. Τῇρξε δὲ
 αὐτῷ ἀπὸ τῆς εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν
 (125) πίστις. 76) παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μη-
 δὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν, μηδὲ περὶ θείων δο-
 γμάτων, ὡς πάντα τῶν θεῶν δυνάμενων· καὶ
 τὰ θεῖα δὲ δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πιστεύειν,
 ἃ Πυθαγόρας παρέδωκεν. 77) οὕτω γοῦν ἐπί-
 στευον καὶ παρελήφεσαν, περὶ ὧν δογματί-
 ζουσιν, ὅτι οὐκ ἐψευσδόζηται. 78) ὥστε Εὐ-
 ρυτος μὲν ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής,
 ποιμένος τινὸς ἀπαγγείλαντος αὐτῷ, ὅτι με-
 σημβρίας ἀκούσειε Φιλολάου φωνῆς ἐκ τοῦ
 τάφου, καὶ ταῦτα πρὸ πολλῶν ἐτῶν τεῖννηκότος,
 ὥσανεὶ ἄδοντος, καὶ τίνα, πρὸς θεῶν, 79) εἰπεῖν,

75) συντεταγμένῳ] Potius συντεταγμένον, ut referatur
 ad πᾶν ἀληθές: quod etiam censuerunt Arcerius et
 vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani. Kust.
 Vera lectio videtur esse συντεταγμένως, i. e. celeriter,
 utpote via compendiaria. vid. sect. 90. Kiess.

76) παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μηδὲν θαυμ.] Vide
 quae notauimus supra, ad Num. 139. Kust.

77) οὕτω γοῦν ἐπίστευον καὶ παρελ.] Sic recte MS.
 pro οὕτως οὖν πιστεύοντα παρελήφεσαν, quod prior Edi-
 tio habet. Kust.

rum viscera accuratori inspectioni seruire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem supeditaturus citra effusionem sanguinis matationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinaceum soli sacrum censeret, verissimam, vt prouerbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Praestitit ei praeterea pietas fidem de diis: nam de his semper admonuit, ne quis vlli admirando operi aut diuino dogmati fidem denegaret, quum diis omnia possibilia sint: diuina autem dogmata, quibus credendum esset, dicebantur ea, quae Pythagoras tradebat. Sic igitur credebant accipiebantque quae edocebantur placita, vt quae neutiquam essent falsa opinione conficta. Ideoque Eurytus Crotoniata, Philolai auditor, pastore quodam nuntiante, se circa meridiem Philolai quasi canentis e sepulcro vocem audiuisse, idque Philolao iam ante complures annos defuncto; deo-

78) ὡςτε Εὐρυτός μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra Num. 139. Caeterum pro Εὐρυτός in priore Edit. male legitur Ἐρητός: at in MS. Εὐρητός: quod proxime ad veram lectionem accedit. Eurytus enim non solum ab aliis scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Iamblichio supra Num. 139. Kust.

79) εἰπεῖν] Scribe εἰπεν. Refertur enim ad praecedens Εὐρυτός. Caeterum totius loci huius sensus hic est: Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philolai

ἁρμονίαν. 80) Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
 ὑπὸ τινος· τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν ἑαυτοῦ πατέρα
 πάλαι τεθνηκότα, καθ' ὕπνου αὐτῷ προσδια-
 λεγόμενον; οὐδέν, ἔφη. οὐδὲ γὰρ ὅτι μοι
 149 81) ἄρτι λαλεῖς, σημαίνει τι. *) Ἐοθῆτι 82) δὲ
 ἐχρῆτο λευκῇ καὶ καθαρᾷ· ὥσαύτως δὲ καὶ
 (126) στρώμασι λευκοῖς καὶ καθαροῖς. εἶναι δὲ καὶ
 τὰ τοιαῦτα 83) λινᾷ· κωδίοις γὰρ οὐκ ἐχρῆτο.
 καὶ τοῖς ἀκροαταῖς δὲ τοῦτο τὸ ἔθος παρέ-
 δωκεν. ἐχρῆτο δὲ καὶ 84) εὐφημίᾳ πρὸς τοὺς
 κρείττοντας, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐποι-

canentis ex monumento eius audivisse, fidem ei mi-
 nime derogasse, sed potius interrogando respondisse:
quam, per deos, harmoniam? Hoc ideo moneo, quia
 Obtechtus in versione sua scopum hic non ferit.
 Confer Nostrum supra Num. 139. ubi is, quem dixi,
 sensus clare expressus est. *Kust.* In Ciz. vt in Arc.
 edit. καὶ τινά, πρὸς θεῶν. Scalig. κατὰ τινά: idemque
 etiam εἶπεν pro εἰπεῖν. *Kiess.*

80) Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἐρωτ.] Et haec de Pythagora
 narrantur etiam supra Num. 139. *Kust.*

81) ἄρτι λαλεῖς] Sic recte MS. pro ἀντιλαλεῖς, quod
 prior Edit. habet. *Kust.* Ἄρτι, hoc ipso tempore.
Kiess.

*) Quae leguntur inde a paragrapho 149. ad 167., quo-
 rum auctor me quidem latet, praecedentis fragmenti
 non sunt continuatio; neque enim eorum initium cum
 illius fine cohaeret, et paragraphis 150. 151. eadem,
 quae sectione 144. dicta sunt, repetuntur, nimirum
 Pythagoreos iureiurando se abstinuisse atque Pythago-
 ricam philosophiam ex Orphica originem traxisse.
 Inde autem, quod monstruosa est per hoc totum fra-
 gmentum oratio, quod omnibus Pythagoreorum et
 dictis et institutis arcanus quidam sensus tribuitur,
 quod scripta Pythagorica tum antiqua tum genuina esse

rum quandam harmoniam esse dixit. Pythagoras vero ipse interrogatus a quodam, quid portenderet, quod visus sibi sit cum parente suo demortuo colloqui; respondit, nihil: neque enim te iam mecum colloqui, aliquid portendit. Veste autem utebatur alba et pura: similibusque stragulis itidem albis purisque, atque his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: et hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur; nec vllum tempus absque illorum mentione cul-

certo statuitur, quod denique ad Pythagoram omnium doctrinarum vel inuentio vel perfectio refertur, ex his, inquam, non potest non suspicio existere, in recentissimis eius auctorem esse numerandum. Consensus perfectus paragraphi 150. cum iis quae Porphyrius sect. 20. et Iamblichus in Arithmetica pag. 5. et Nicomacho afferunt, tantum non fidem faciunt, aut Nicomachum ipsum, aut iuniorem etiam auctorem, qui illum sequeretur, haec scripsisse. E sectionibus autem 149. et 150. intelligitur, auctorem, quicumque fuerit, Aristoxenum et Heraclidem (conf. sect. 100. et 59.) ante oculos habuisse. Meiners. p. 283. sq. (Ceterum et disserendi et scribendi ratio similima est ei, quam in Protreptic. cap. 21. deprehendimus. *Kiess.*)

82) Ἐσθῆτι δὲ ἐχοῦτο λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100. *Kust.*

83) λινᾶ — ἀκροαταῖς] Has duas voces ex MS. renoucaui: quarum loco in priore Edit. corrupte legitur, κοινᾶ, et ἀκωδαῖς. *Kust.* In Ciz. λινᾶ. *Kiess.*

84) εὐφημία] I. e. bonorum verborum pronuntiatio. Vid. Wytttenbach, ad Platon. Phaeton. p. 531. sq. *Kiess.*

εἶτο καὶ τιμὴν τῶν τιμῶν. ὥστε καὶ περὶ τὸ
 δεῖπνον σπονδὰς ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς, καὶ πα-
 ρήγγελλεν ἐφ' ἡμέρα ἐκάστη ὑμνεῖν τοὺς κρείτ-
 τοντας. προσεῖχε δὲ καὶ ⁸⁵⁾ φήμαις καὶ μαν-
 τεῖαις καὶ κληδόσιν ⁸⁶⁾ καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς
 150 αὐτομάτοις. Ἐπέθυε δὲ θεοῖς λίβανον, κέγ-
 χρους, πόπανα, κηρία, καὶ ⁸⁷⁾ τᾶλλα θυμιά-
 ματα. ζῶα δὲ αὐτὸς οὐκ ἔθυσεν, οὐδὲ τῶν
 θεωρητικῶν φιλοσόφων οὐδεῖς. τοῖς δὲ ἄλλοις
 τοῖς ἀκουσματικοῖς ⁸⁸⁾ ἢ τοῖς πολιτικοῖς προσ-
 τέτακται σπανίως ἔμψυχα θύειν, ἢ ἀλεκτρούνα,
 ἢ ἄρνα, ἢ ἄλλο ⁸⁹⁾ τι τῶν νεογνῶν· βούς δὲ
 μὴ θύειν. κακέينو δὲ τῆς εἰς θεοὺς τιμῆς
 αὐτοῦ τεκμήριον, τὸ παρηγγέλθαι, μηδέποτε
 90) ὀμνύναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διό-
 περ καὶ Σύλλος, εἷς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγο-
 ρείων, ⁹¹⁾ ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁμόσαι χρήματα ἀπέ-
 τισεν, καίτοι εὐορκῆσαι μέλλων. ἀναφέρεται
 γε μὴν εἰς τοὺς Πυθαγορικούς καὶ τοιόσδε τις
 ὄρκος, αἰδῶ μὲν ⁹²⁾ ποιουμένων ὀνομάζειν

85) φήμαις] Hoc vocabulum Wyttenbachius interpre-
 tatur hominum fortuitas voces, ex quibus omen capie-
 batur; κληδόνας autem, deorum voces, siue voces, quas,
 ex occulto ad hominum aures accidentes, diuinitus mitti
 credebantur. Eadem tamen vi etiam φῆμαι dicuntur.
 Vid. Wyttenb. in Bibl. crit. Vol. III. P. I. p. 57. sqq.
 Add. Fischer. ad Xenoph. Cyrop. VIII. 7, 3. Kiess.

86) καὶ ὅλως] In Ciz, vt in Arc. edit. deest καὶ. Kiess.

87) τᾶλλα] Ita recte Kust. et Arc. In Ciz. τᾶλλα. De
 utraque scriptura vid. Schaefer. ad Aesopi fabul. p.
 132. Qui praefert τᾶλλα, is etiam scribat necesse
 est κασι, ὧνδεις, χῶσα, χῶσις, etc. Kiess.

tuque trans mittebat: ita vt etiã inter coe-
 nandum diis libaret, et quotidie numen
 hymnis honorare praeciperet. Obseruabat
 et omina et vaticinia et sortes omnes for-
 tuito oblatas. Diis sacra faciebat thure,
 milio, placentis, fauisque et quibusuis suf-
 fimentis: animalia autem ipse non immola-
 bat, nec vllus philosophorum theoreti-
 corum: caeteris vero acusmaticis vel politicis
 praeceptum erat, vt non nisi raro immola-
 rent animalia; gallum puta gallinaceum,
 vel agnum, vel alia recens nata: boues vero
 minime. Est et illud pietatis eius in deos
 argumentum, quod praeceperat, ne quis
 iurando deorum nominibus abuteretur. Vn-
 de et Syllus, vnus Pythagoreorum, qui
 Crotone erant, ne iuraret, iudicatum sol-
 vit, quamuis bona cum conscientia iura-
 turus esset. Et tribuitur quidem Pythago-
 reis talis iurandi formula, quum Pythago-
 ram prae reuerentia nominare nollent;

88) ἢ τοῖς πολιτικοῖς] Haec verba desunt in Ciz., id-
 que recte, vt opinor. *Kiess.*

89) ἄλλο τι τῶν νεογνῶν] Vid. Menag. ad Laert. Lib.
 VIII. Num. 20. *Kust.* In Ciz. absunt haec: ἢ ἀλ-
 κιδνόνα, ἢ ἄρα, ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν· βούς δὲ μὴ θύειν.
Kiess.

90) ὀμνύναι] Ciz. vt assolet, ὀμνύναι. *Kiess.*

91) ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁμῶσαι χρ.] Confer Nostrum supra,
 Num. 144. *Kust.*

92) ποιουμένων] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et *Kust.*
 est ποιουμένων, quod se tueri non potest propter
 δηλούντων. Idem Ciz. recte φσιδῶ. *Kiess.*

(127) Πυθαγόραν (ὥσπερ καὶ τοῦ θεῶν ὀνόμασι χρῆσθαι πολλὴν φειδῶ ἐποιοῦντο), διὰ δὲ τῆς εὐρέσεως τῆς τετρακτύος δηλούντων τὸν ἄνδρα·

Ναὶ.⁹³⁾ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτύν,

Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσαν. :

151 Ὅλως δέ φασι Πυθαγόραν ζηλωτὴν γενέσθαι τῆς Ὀρφείας ἐρμηνείας τε καὶ διαθέσεως· καὶ τιμᾶν τοὺς θεοὺς Ὀρφεὶ παραπλησίως,⁹⁴⁾ ἰσταμένους αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀγάλμασι καὶ τῷ χαλκῷ, οὐ ταῖς ἡμετέραις συνεξευγμένους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἰδρύμασι τοῖς θείοις, πάντα περιέχοντας καὶ πάντων προνοοῦντας καὶ τῷ παντὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφήν ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν δὲ αὐτῶν τοὺς καθαρμούς καὶ τὰς λεγομένας τελετάς, τὴν ἀκριβεστάτην εἰδῆσιν αὐτῶν⁹⁵⁾ ἔχοντα. ἔτι δέ φασι καὶ σύνθετον

93) Ναὶ μὰ τὸν ἁμετ.] Vide infra, Num. 162. vbi versus prior paulo aliter legitur. Caeterum de iuramento hoc Pythagoreorum pluribus disputat Palmerius in *Exercitat.* p. 228. et seqq. sed qui, vt verum fatear, nodum in scirpo, quod aiunt, quaerit. Nam Pythagorei tam per τετρακτύν iurare solebant, quam per eius inuentorem, i. e. Pythagoram. Et cum per Pythagoram iurabant, dici tamen quodammodo poterant per quaternionem iurare: quoniam per Pythagoram praecipue iurabant ob inuentionem mystici illius quaternionis. Confer Holstenium ad Porphyrium, Num. 20. *Kust.* Adde Sturzium in *Annotationibus* ad Empedoclis carmina, pag. 672. sqq. — In Ciz. et Par. e marg. Spanh. etiam hic in priore versu pro ναὶ legitur οὐ. *Kiess.*

94) ἰσταμένους] Scribe ἰστάμενον, i. e. collocantem, vel statuentem. Refertur enim ad praecedens Πυθαγόραν.

quemadmodum et deorum nominibus vti re-
formidabant; per inuentionem numeri qua-
ternarii, quem *tetractyn* appellant, nomen
eius circumscribebant:

*Iuro illum, sophiae a qua nostrae inuenta tetractys,
In qua naturae fons est radixque perennis.*

Omnino autem aiunt, Pythagoram stylo ani-
moque Orphei aemulatorem fuisse, eodem-
que plane, quo Orpheum, modo deos co-
luisse, dum eos proposuit in simulacris et
aere, non nostris figuris alligatos, sed per
diuinas imagines, tanquam qui omnia com-
plectuntur, omnibus prouident, et formam
habent, tam quoad naturam, quam quoad
figuram, toti vniuerso similem. Praescri-
psisse autem ipsum lustrationes et initiatio-
nes, vti vocantur, accuratissimam deorum
notitiam complexas. Insuper dicunt, eum

Kust. Etiam Scalig. emendat *ιστάμενον*. Obrechtus
ἰδρύματα vertit *imagines*, nullo iure, opinor. Alias
sunt *loca*, in quibus deorum statuae collocantur. Sed
omnis locus corruptus videtur, ita quidem, vt par-
ticula *οὐ* loco suo mota, et pro *ἰδρύματι* legendum
sit *ἀριθμοῖς* hac ratione: — *παραπλησίως, οὐχ ἰσταμέ-
νους αὐτοὺς — καὶ τῷ χαλκῷ, ταῖς ἡμετέραις συνεξευγμέ-
νους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀριθμοῖς τοῖς θεοῖς* etc. eum
coluisse deos Orphei modo, non illos, qui starent ex-
pressi simulacris aeneis, formae humanae alligati, sed
numeris diuinis. Dii alligati numeris sunt dii his nu-
meris definiti; id quod bene conuenit in theologiam
arithmeticam. — Pro *θεοῖς* in Ciz. vt in ed. Arc.
est *θεοῖς*. *Kiess.*

95) *ἔχοντα*] Ciz. cum Arc. *ἔχοντας*. *Kiess.*

αὐτὸν ποιῆσαι τὴν θείαν φιλοσοφίαν καὶ θεραπείαν, ἃ μὲν μαθόντα παρὰ τῶν Ὀρφικῶν, ἃ δὲ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ παρὰ (128) 96) Χαλδαίων καὶ Μάγων, 97) ἃ δὲ παρὰ τῆς τελετῆς τῆς ἐν Ἐλευσίνι γινομένης, ἐν 98) Ἴμβρω τε, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ, 99) καὶ εἴ τι παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ περὶ τοὺς Κελτοὺς δέ, 152 καὶ τὴν Ἰβηρίαν. Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀναγινώσκεισθαι τοῦ Πυθαγόρου τὸν Ἱερὸν λόγον, οὐκ εἰς πάντας, οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' 100) ὑπὸ τῶν μὲν ἔχόντων ἐτοιμῶς πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχροὺς ἐπιτηδεύόντων. λέγειν δὲ αὐτὸν 101) τρεῖς σπένδειν

96) Χαλδαίων] *Χαλδαίων* scribendum hic esse, recte monuerunt Arcerius ad hunc locum, et δ πάντ Casaubonus ad Athenaeum lib. I. cap. VII. *Kust.* Etiam in cod. Ciz., ut in edd. Arc. et *Kust.*, scriptum est *Χαλκιδίων*, quod in *Χαλδαίων* mutandum esse, etiam Reinesius et Scaliger monuerunt. De solenni horum nominum commutatione vid. Schaefer. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 268. sq. *Kiess.*

97) ἃ δὲ παρὰ τῆς τελετῆς] Antea pessime, ἃ δὲ περὶ τῆς τελευτῆς. *Kust.* Haec pessima lectio etiam codicem Ciz. inquinat. *Kiess.*

98) Ἴμβρω] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰβρω: pro quo Ἴμβρω legendum esse iam dudum etiam monuit Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de *Philosoph. Italica*, p. 26. locum hunc itidem quidem tentavit: sed non pari successu. Ait enim: *Id ἐν Ἰβρω quoque* (apud Iamblichum nempe) *est ineptum, et loco eius vocabuli positum, quod continebat nomen regionis alicuius ob initiationes celebris et clarae, quod in praesens memoriae non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδρυσίᾳ pro ἐν Ἰβρω τε legendum putet; quomodo et Origenes in primo contra Celsum Ὀδρυσίας, Samothracas et Eleusi-*

compositam quandam rerum diuinarum philosophiam, deorumque cultum instituisse, quum quaedam didicisset ab Orphicis, quaedam a sacerdotibus Aegyptiis, alia a Chaldaeis et Magis, nonnulla ex initiis, quae fiunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia et Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtae et Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagorae legi, qui *sacer sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed ab iis tantum, qui ad optima quaeque discenda propensum, a turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam praescripsisse,

nios coniunxit. Sed haec quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciae: de qua vide Stephanum Byzantium, et alios Geographos. *Kust.* Stephanus: Ἰμβρος, νῆσος ἐν τῇ Καβέλειον καὶ Ἐρμού, ὃν Ἰμβρον λέγουσι μάκαρες. *Kiess.*

99) καὶ εἴ τι παρὰ τοῖς κοινοῖς] Ante legebatur αὖτις τι, quod in εἴ τι mutandum esse, monuerunt Scaliger et Kusterus; hancque lectionem, ut certam recepi. At nec verba παρὰ τοῖς κοινοῖς, pro quibus in Ciz. legitur περὶ τῆς κοινῆς, sana videntur. Kusterus coniecit, εἴ τι παρὰ τοῖς λοιποῖς. Loganus p. 103. παρὰ τοῖς θούλοις. Forsitan tamen frustra viri docti lectionem τοῖς κοινοῖς sollicitarunt, quae sic intelligi potest, ut Pythagoras dicatur tum ea in vsum suum conuertisse, quae didicisset in initiis, tum ea, quae a profanis. *Kiess.*

100) ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte emendat, ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων. *Kust.* Id reposui pro ὑπὸ τῶν μετεχόντων. *Kiess.*

101) τρεῖς σπένδεν τοὺς ἀνθρώπους] Vetus lectio est περισπένδεν: de qua Kusterus ita: „An Iamblichus

τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μαντεύεσθαι τὸν Ἀπόλ-
 λωνα ἐκ τοῦ τρίποδος, διὰ τὸ καὶ ¹⁰²⁾ τὴν
 (129) τριάδα πρῶτον φῦναι τὸν ἀριθμόν· Ἀφροδίτῃ
 δὲ θυσιάζειν ἑκτῇ, ¹⁰³⁾ διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον
 τὸν ἀριθμόν πάσης μὲν ἀριθμοῦ φύσεως κοι-
 νωνῆσαι, κατὰ πάντα δὲ τρόπον μεριζόμενον
 ὁμοιον λαμβάνειν τὴν τε τῶν ¹⁰⁴⁾ ἀφαιρουμέ-
 νων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν.
 Ἡρακλεῖ δὲ δεῖν θυσιάζειν ὀγδόῃ τοῦ μηνὸς
 ἱσταμένου, σκοποῦντας τὴν ἐπτάμηνον αὐτοῦ
 153 γένεσιν. ¹⁰⁵⁾ Λέγει δὲ καὶ εἰς ἱερὸν εἰσιέναι
 δεῖν καθαρὸν ἱμάτιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ
 ἐγκεκοίμηται τις· τὸν μὲν ὕπνον τῆς ἀργίας,
 καὶ τὸ μέλαν καὶ ¹⁰⁶⁾ τὸ πυρρὸν, τὴν δὲ κα-
 θαρότητα τῆς περὶ τοὺς λογισμοὺς ἰσότητος
 καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν ἀποδιδούς. παραγ-
 γέλλει δέ, ἐν ἱερῷ ἂν τι ἀκούσιον αἶμα γένη-
 ται, ἢ ¹⁰⁷⁾ χρυσῷ ἢ θαλάττῃ περιρρέειν εἶναι,

„forte scripsit περὶ τοῦ σπένδειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ
 „μαντεύεσθαι, etc. vt sensus sit, Pythagoram etiam
 „disseruisse de libationibus hominum, et de eo, quod
 „Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat,
 „etc. Sed assentior potius viro docto, qui ad mar-
 „ginem codicis Spanhemiani rescripserat, τρεῖς σπένδειν.
 „Nam infra Noster, Num. 155. trinam libationem a
 „Pythagora praeceptam fuisse docet.“ Non dubium,
 quin vnice vera sit lectio τρεῖς σπένδειν, quum omnis
 argumentationis vis ad vnam summam numeri ternar-
 rii referatur. — Mox omnes Ἀπόλλωνα, quum in aliis
 huius libri locis semper accusatiuus Ἀπόλλω legatur.
 Kiess.

102) καὶ τὴν τριάδα πρῶτον φῦναι τ.] In priore Edit.
 male, κατὰ τὴν τριάδα πρῶτον φῆναι, etc. Τὸ φῦναι est
 ex MS. Kust. Ciz. vt edit. Arc. Kiess.

vt homines ter libarent; et Apollinem ex tripode responsa dare: quia trias primarius numerus habeatur; Veneri vero sexto die sacra fieri, quia primus hic numerus de omnium caeterorum numerorum natura participat, et quouis modo diuisus eandem in subtractis et residuis vim habet; Herculi denique sacrificandum esse die octauo mensis ineuntis, respiciendo ad natiuitatem eius septimestrem. Addit porro, templum non esse intrandum, nisi cum veste pura, in qua nemo dormiuerit: somnum enim ignauiae, perinde vt nigrum et fuscum; puritatem vero aequabilitatis in ratiocinando et iustitiae signum esse. Praecepit autem, si involuntario sanguis in templo fundatur, vel auro, vel mari lustrationem fieri debere:

103) διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον τὸν ἀρ.] Hinc etiam numerus senarius a Pythagoreis dicebatur Γάμος. Vide Samuelem Tennulium ad Nicomachum Geras. p. 131. 132. Kust. Adde Heeren ad Stob. Ecl. Phys. p. 21. sq. — Antea Ciz., vt Arcerius, δὲ τι θυνιάζειν. Ex τι Scal. fecit τινάς. Kiess.

104) ἀφαιρουμένων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν] In Ciz. tantum haec leguntur, ἀφαιρουμένων δύναμιν. His adscripsit Reinesius, καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν. Kiess.

105) Λέγει δὲ καὶ εἰς ἱερὸν εἰς.] Vide Schefferum de Philos. Ital. p. 151. Kiess.

106) τὸ πῦρόν] Ciz. τὸν πῦρόν. Kiess.

107) χρυσῷ] Scaliger, προυνῷ, aqua e fonte saliente hausta. Lectio χρυσῷ non est tentanda: nam aurum est rerum pulcherrima, et mare, i. e. oceanus, rerum prima. Kiess.

τῷ πρώτῳ γενομένῳ καὶ καλλίστῳ ¹⁰⁸) τῶν ὄν-
των σταθμώμενος ¹⁰⁹) τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων.
λέγει δὲ καὶ μὴ τίττειν ἐν ἱερῷ. οὐ γὰρ εἶναι
ὅσιον ἐν ἱερῷ ¹¹⁰) καταδεῖσθαι τὸ θεῖον τῆς
154 ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα. Παραγγέλλει δὲ ἐν εορτῇ
μήτε κείρεσθαι, ¹¹¹) μήτε ὀνυχίζεσθαι. ¹¹²) τὴν
ἡμετέραν αὐξησιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγούμενος
(130) δεῖν τὴν τῶν θεῶν ἀπολείπειν ἀρχήν. λέγει δὲ
καὶ ¹¹³) φθειρα ἐν ἱερῷ μὴ κτείνειν. οὐδενὸς
τῶν περιττῶν καὶ φθαρτικῶν ¹¹⁴) νομίζων δεῖν
μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον. κέδρῳ δὲ λέγει
καὶ δάφνῃ καὶ κυπαρίττῳ καὶ δρυὶ καὶ μυρίνῃ
τοὺς θεοὺς τιμᾶν, καὶ μηδὲν τούτοις ἀποκα-
θαίρεσθαι τοῦ σώματος, μηδὲ ¹¹⁵) σκίζειν τοὺς

108) τῶν ὄντων σταθμώμενος] Ciz. τῷ ὄντων σταθμω-
μένῳ, quod etiam Scaliger in σταθμώμενος mutauit.
Kie ss.

109) τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων] Obrechtus recte vidit,
verba illa; quae paullo post leguntur (ταύτην πρώτην
γονὴν τῆς ὑγρᾶς φύσεως, καὶ τροφὴν τῆς πρώτης καὶ κοι-
νοτέρας ὕλης ὑπολαμβάνων), tanquam fugitiua in hunc
locum retrahenda esse, et collocanda post τῶν ἀπάν-
των. Kust.

110) καταδεῖσθαι] Par. e marg. Spanh. καταδύσθαι.
An καταδύεσθαι? Quod praecedit τίττειν, volunt non-
nulli, non parere, sed generare, significare. Vid.
Rudolph. ad Ocellum p. 326. Kie ss.

111) μήτε ὀνυχίζεσθαι] Huc spectat symbolum illud
Pythagoreorum, παρὰ θυσίαν μὴ ὀνυχίζου: de quo Iam-
blichus in Protreptico. Kust.

112) τὴν ἡμετέραν αὐξησιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγ.] Haec
mihi obscura videntur: in quibus proinde alii acu-
men suum exerceant. Obrechtus legit, διὰ τὴν ἡμε-
τέρων αὐξησιν ἀγαθῶν: sed sensus, quem ex hoc loco

primum quippé illud et rerum pulcherri-
 mum, et mensuram pretii esse, quo cuncta
 aestimari solent: hoc vero primum esse
 naturae humidae foetum, primaeque et
 communionis materiae nutrimentum opina-
 tus. In templo dixit pariendum non esse:
 fas enim non esse, vt in loco sacro diuina
 anima corpori alligetur: die festo nec ca-
 pillos, nec vngues praecidendos; non enim
 conuenire ait, vt relicto deorum obsequio
 nostra commoda procuremus: nec pedicu-
 lum in templo necandum, ne quid de eo,
 quod inutile et corruptibile est, numen par-
 ticipet: deos autem colendos esse cedro,
 lauro, cupresso, quercu ac myrto; ideoque
 his a nulla macula corpus purgandum nec

elicit, non video quomodo cum praecedentibus cohae-
 reat. *Kust.* Vtique probanda est Obrechtii ratio.
Ἀπολείπειν τὴν τῶν θεῶν ἀρχήν est se subtrahere deorum
imperio: quod fit, si quis diebus festis non solos deos,
 sed se ipsum curat et comit. *Kiess.*

113) φθεῖρα] Ciz. et Par. φθείραν. *Kiess.*

114) νομίῳ] Ciz. et Arc. νομίειν. *Kiess.*

- 115) σκίζειν τοὺς ὀδόντας] „Pro σκίζειν τοὺς ὀδόντας
 Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annota-
 tionibus, quas Arcerius *castigationibus suis* in Iambli-
 chi *Protrepticon* subiecit, corrigere iubent, σκινίζειν,
 a σκινός, lentiscus. Non ignoro quidem, veteres len-
 tiscum mandere solitos ad conciliandum dentibus can-
 dorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus
 dentes purgarent: sed tantum exemplum desidero, quo
 probetur, verbum σκινίζειν non solum significare len-
 tisco, sed etiam quouis alio dentifricio vel dentiscal-

ὀδόντας. ¹¹⁶⁾ ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρᾶς φύσεως, καὶ τροφήν τῆς πρώτης καὶ κοινοτέρας ὕλης ὑπολαμβάνων. ἐφθὸν δὲ παραγγέλλει μὴ ὀπτᾶν· τὴν πραότητα λέγων μὴ προσδεῖσθαι τῆς ὀργῆς. ¹¹⁷⁾ κατακαίειν δὲ οὐκ εἶα τὰ σώματα τῶν τελευτησάντων, μάγοις ἀκολούθως, μηδενὸς τῶν θείων τὸ θνητὸν μετα-
¹⁵⁵ λαμβάνειν ἐθελήσας. Τοὺς δὲ τελευτήσαντας ἐν λευκαῖς ἐσθῆσι προπέμπειν ὅσιον ἐνόμιζε, τὴν ¹¹⁸⁾ ἀπλὴν καὶ τὴν πρώτην αἰνιττόμενος φύσιν κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν πάντων. ἐφορκεῖν δὲ πάντων μάλιστα παραγγέλλει, ¹¹⁹⁾ ἐπὶ μακρὸν τοῦπίσω· θεοῖς δ' οὐδὲν μακρὸν εἶναι. πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ὅσιον εἶναι ¹²⁰⁾ λέγει, ἢ κτείνειν ἄνθρω-

pio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci praecedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus et myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Praeterea vox σχινίζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, praeterquam apud Etymologum in v. Σχίνος: qui tamen eam non explicat. En eius verba: Σχίνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σχινίζεισθαι. Quae ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχινίζεισθαι, *lentiscum rodere*, an *cuspidem ex lentisco facta dentes scalpere*, an vero *dentes lentisco fricare*, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχινίζεισθαι apud Athenaeum Lib. XIV. pag. 629. sed sensu metaphorico et a priori longe diuerso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum, Lector, et considera. Caeterum nec lectio vulgata σχίζειν τοὺς

dentes fodiendos: coctum non esse assandum; innuens, mansuetudinem opus non habere, vt ira ad illam accedat. cadauera mortuorum vetabat igne comburi, magos in hoc secutus; nihil enim, quod diuinum esset, cum mortali copulari volebat. mortuos in albis deduci fas existimabat, simplicem primigeniamque naturam iuxta numerum atque rerum omnium principium subinnuens. Inprimis vero praecipiebat, pie sancteque iurare: quoniam longum est, quod a tergo sequitur; diis autem nihil longum esse. Multo iustius esse grauem iniuriam pati, quam hominem interficere; in inferno

ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes* pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane et clarius Iamblichus dixisset *σμήχειν τοὺς ὀδόντας*, quam vocem de frictione dentium vsurpauit Dioscorides lib. I. cap. 98. vti idem cap. seq. *σμήγμα ὀδόντων dentifricium* vocat. Haec Kusterus in Praefatione. — Nonne *σμίλειν* potius corruptum videatur ex *στίλειν*? Kiess.

116) *ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρᾶς — ὑπολαμβάνων*] Haec verba diximus collocanda esse paulo superius post τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων. Kust. Reinesius dicit, ante haec deesse: *μολόχην δὲ μὴ ἐσθλὴν*. Kiess.

17) *κατακάειν*] In Par. et cod. Arcerii forma attica *κατακάειν*. Kiess.

118) *ἀπλήν*] In Ciz. *ἀπλήν*. Kiess.

119) *ἐπὶ μακρὸν τοῦπίσω*] Scribendum non dubito, *ἐπὶ μακρὸν τοῦπίσω*. Kust.

120) *λέγει*] Sic MS. At prior Edit. male, *μέγα*. Kust.

(131) πον· ἐν ἄδου γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν, ¹²¹⁾ ἐκλογιζόμενον τὰς περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσεις. ¹²²⁾ κυπαρισσίην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι σῶρον ὑπαγορεύει, διὰ τὸ κυπαρίσσινον γεγονέναι τὸ τοῦ Διὸς σκήπτρον· ἢ δι' ἄλλον τινα μυστικὸν λόγον. ¹²³⁾ σπένδειν δὲ πρὸ τραπέζης παρακαλεῖ Διὸς Σωτῆρος καὶ Ἡρακλέους καὶ Διοσκούρων, τῆς τροφῆς ὑμνοῦντας τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν ταύτης ἡγεμόνα Δία· καὶ τὸν Ἡρακλέα, τὴν δύναμιν τῆς φύσεως· καὶ τοὺς Διοσκούρους, τὴν συμφωνίαν τῶν ἀπάντων. Σπονδὴν δὲ μὴ καταμύοντα προσφέρεσθαι δεῖν ἔφη· οὐδὲν γὰρ τῶν καλῶν ἄξιον αἰσχύνῃς καὶ αἰδοῦς διελάμβανεν. ὅταν δὲ βροντήσῃ, τῆς γῆς ἀψασθαι παρίγγελλε, μνημονεύοντας τῆς γενέσεως τῶν ὄντων. εἰσιέναι δὲ εἰς τὰ ἱερὰ κατὰ τοὺς δεξιούς τόπους παραγγέλλει, ἐξιέναι κατὰ τοὺς ἀριστερούς· τὸ μὲν δεξιὸν ἀρχὴν τοῦ περιτοῦ λεγομένου τῶν ἀριθμῶν καὶ θεῖον

121) ἐκλογιζόμενον] Scribo, ἐκλογιζομένην, vt referatur ad κρίσιν. Deinde ea, quae sequuntur, infra Num. 179. rectius sic leguntur: τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. Kust. Locus potius ita videtur constituendus: ἢ κτείνειν ἄνθρωπον (ἐν ἄδου γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν)· ἐκλογιζόμενος, etc. ita vt hoc participium referatur ad λέγει. Etiam infra Num. 179. est ἐκλογιζόμενος, i. e. perpendens. — In Ciz. pro φύσεις est φύσις. Kiess.

122) κυπαρισσίην δὲ μὴ δεῖν κατ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. suppleui. In priore Edit. desunt haec verba, κυπαρισσίην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζε-

enim repositum esse iudicium; vbi animae, quae inter ea, quae sunt, primatum tenet, substantia et naturae expenduntur. loculos siue arcas sepulchrales cupressinas fieri vetuit, quia Iouis sceptrum e cupresso fabrefactum est, vel propter aliam quandam mysticam rationem. ante mensam Ioui Seruatori et Herculi et Castoribus libandum esse statuit, vt sic Iupiter tanquam alimoniae dux et auctor laudetur, in Hercule vero naturae potentia, et in Castoribus rerum omnium harmonia celebretur. Libamina non esse clausis oculis offerenda; nec enim putabat quicquam eorum, quae bona sunt, mereri, vt cum pudore et verecundia tractetur. cum tonat, terram tangendam esse, in memoriam generationis rerum. a dextra intrandum esse templum, a sinistra egrediendum; dextrum enim statuebat esse principium numeri imparis, et diuinum quid-

σθαι σωφὸν ὑπαγορεύει, διὰ τὸ. Huc spectant verba Laertii in *Pythag.* Num. 10. Ἀπείχοντο δὲ καὶ σωφοῦ κηπαρισσίνης, διὰ τὸ τοῦ Διὸς σκήπτρον ἐντεῦθεν πεποι-
ῆσθαι. Vide ibi Menagium. *Kust.*

123) σπένδειν] Σπένδειν cum genitiuo. Subintelligunt κρατήρα. vid. Stephan. thes. tom. 3. p. 937. C. Non omnino huius loci similis est a Stephano citatus locus Aristophan. Equitib. 106. σπονδὴν λαβὲ δῆ, καὶ σπείσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Stephanus omisit comma post σπείσον. — Deinceps Ciz. ὑμνοῦντας pro singulari. Restituimus pluralem. *Kiess.*

τιθέμενος· τὸ δὲ ἀριστερόν τοῦ ἀρτίου καὶ
 διαλυομένου σύμβολον τιθέμενος. τοιοῦτός τις
 ὁ τρόπος λέγεται αὐτοῦ γεγονέναι τῆς περὶ τὴν
 εὐσέβειαν ἐπιτηδεύσεως. καὶ ¹²⁴⁾ τᾶλλα δὲ ὅσα
 παραλείπομεν περὶ αὐτῆς, ἀπὸ τῶν εἰρημένων
 ἔνεστι τεκμαίρεσθαι· ὥστε περὶ μὲν τούτου
 πέπαυμαι λέγων.

K E Φ. κθ'.

¹⁵⁷ Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτοῦ, ὥς μὲν ἀπλῶς
 (132) εἶπεν, ¹⁾ μέγιστόν ἐστι τεκμήριον τὰ γραφέντα
 ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα περὶ πάν-
 των, ²⁾ ἔχοντα τῆς ἀληθείας, καὶ στρογγύλα
 μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπου δὲ καὶ
 (133) παλαιοῦ ³⁾ πίνου διαφερόντως, ὥσπερ τινὸς

124) τᾶλλα] In Ciz. vt supra τᾶλλα. Kiess.

1) μέγιστόν ἐστι] Ita Ciz. In Arc. et Kust. pro ἔστω
 est ἔστω: minus apte. Kiess.

2) ἔχοντα τῆς ἀληθείας] Scribe ἐχόμενα τῆς ἀλ. Et de-
 inde στρογγύλα παρὰ τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia
 omnia. Kust. Equidem nolim hic cum Kustero περὶ
 mutare in παρὰ. Commode Obrechtus: quoad cetera
 quidem omnia. Στρογγύλα autem potius vertendum
 breuia, curta. Kiess.

3) πίνου] Sic recte MS. (consentiente cod. Ciz. Kiess.).
 At prior Edit. πόνον: quod Arcerius bona fide labores
 verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in
 Damascio, p. m. 1068. vbi de Salustio philosopho
 ait, οὐ τοὺς νέους μιμούμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν
 ἀρχαῖον πόνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμενος. Scribe πίνον:
 vt recte legitur apud Suidam v. Πίνος, et v. Σαλού-
 στιος, vbi locus ille refertur. Πίνος autem, praeter
 significationem vulgarem, notat etiam oleum palae-
 stricum, sine ceroma, quo athletae saepius inuncti et

piam; sinistrum vero pro symbolo numeri paris et dissoluti habebat. Hic fertur eius modus fuisse pietatem excolendi. caetera vero, quae praeterimus, proum erit ex dictis colligere: ideoque hic de iis dicendi finis esto.

C A P. XXIX.

Sapientiae autem eius, vt verbo dicam, maxima sunt indicia commentarii a Pythagoreis de omnibus rebus conscripti iuxta veritatis normam: et quoad caetera quidem omnia rotundi; inprimis vero vetustum vltimaeque antiquitatis afflatum, velut illi-

sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem et vires, succumque, et colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora *πῖρος* dicitur de oratione probe subacta, siue succo et sanguine nervisque plena, et nitorem non fucatum, sed naturalem, et virilem prae se ferente: vt pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in Confutatione Animaduersorum Antonii Cercoëtii ad Salmasii Notas in Tertullianum de Pallio, pag. 174. et seqq. Quare locus ex Photio adductus sic vertendus est: *Non recentiores imitans Sophistas* (ob stilum nempe eorum eneruam et elumbem), *sed masculas priscae orationis veneres aemulari studens*. Deinde, quae hic apud Iamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis et difficultatis, nec ab interpretibus intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, *ὥς περ τινὸς ἀχειραπτήτου νοῦ προσπνέοντος*: quae Arcecius vertit, *veluti mentis, quae manibus apprehendi nequeat, afflantis*? Quasi vero quaedam mens sit, quae manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem *νόσις πῖρος* in versione sua expressit,

ἀχειραπτήτου νοῦ 4) προσπνέοντα, μετ' ἐπιστή-
 μης δαιμονίας ἄκρως συλλελογισμένα· ταῖς δὲ
 ἐννοίαις πλήρη τε καὶ 5) πυκνότατα, ποικίλα
 τε ἄλλως καὶ πολύτροπα τοῖς εἶδεσι καὶ ταῖς
 ὕλαις· περισσὰ δὲ ἐξαιρέτως ἅμα καὶ ἀνελλι-
 πῇ τῇ φράσει, καὶ πραγμάτων ἐναργῶν καὶ
 ἀναμφιλέκτων ὥς ὅτι μάλιστα μετὰ μετὰ
 ἀποδείξεως ἐπιστημονικῆς καὶ 6) πλήρους, τὸ
 λεγόμενον, συλλογισμοῦ, εἴ τις, αἷς προσήκει,
 ὁδοῖς κεχρημένος ἐπ' αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως,

nec in verbis hisce postremis vllum suspicatus est
 mendum. Nos pro νοῦ legendum existimamus χροῦ;
 quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in
 erudita epistola ad Caium Pompeium p. 127. Edit.
 Wechel. cum πίνος coniunxit. Ait enim, ὃ τε πίνος
 αὐτῇ καὶ χροῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθότως
 ἐπιτρέχει. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi,
 nimirum περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος, p. 186. χροῦς ἀρ-
 χαιοπινῆς dixit, idque cum χάρις ἀβίαστος coniungit.
 Χροῦς autem, vt notum est, proprie significat lanu-
 ginem, quae tenera est, et veluti flos menti, eiusque
 ornamentum. Quare et in adductis locis Dionysii
 Halicarnassensis, et hic apud Iamblichum χροῦς signi-
 ficare potest gratam venustatem; quoniam lanugo in
 puberibus grata et venusta esse solet. Porro pro
 προσπνέοντος scribendum est προσπνέοντα (refertur enim
 ad ὑπομνήματα:) et, vt paucis rem expediam, totus
 hic locus sic mihi constituendus videtur: ἀρχαιοτρόπον
 δὲ καὶ παλαιοῦ πίνου διαφερόντως (μεσιὰ, vel simile quid)
 καὶ ὥσπερ τινὸς ἀχειράπτου χροῦ προσπνέοντα, [καὶ] μετ'
 ἐπιστήμης, etc. Sic omnia mihi clara videntur, ex-
 cepta sola voce ἀχειράπτου (sic enim scribendum puto
 pro ἀχειραπτήτου), in qua mihi non satisfacio. Non
 video enim, quomodo ἀχείραπτος possit esse aptum
 epithetum τοῦ χροῦς: nisi forte quis dicere velit,
 χροῦν ἀχειραπτον vocari posse lanuginem primam, quae
 nondum manum, i. e. nouaculam, passa sit. Sed haec

batam quandam mentem spirantes, et cum summa diuinaque sapientia collecti: sensibus insuper redundantes, et de caetero, siue formam siue materiam spectes, varii et diuersimodi: sed et eximie perfecti, ac neque dictione destituti, et rebus perspicuis atque indubitatis maxime referti: idque non sine demonstrationibus scientificis, atque, vt vulgo aiunt, syllogismo repletis; si quis, qua decet, via accesserit, nec perfunctorie,

tantum moneo, vt animum aduertat Lector, et aliam, si possit, loco huic medicinam quaerat. *Kust.* Scribendum est *πῖνος*, non *πίνος*. vid. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 300. sq. Etiam in margine cod. Ciz. hic scriptum est *ὁ πῖνος*. Tum quae de vocabulo *χρῶς* Kusterus disputauit, ea in hunc locum minime quadrant; neque idem probauit, Graecos vnquam dixisse *ἀχειραπτος*. Vocabulum *πῖνος* usurpatum in eam me opinionem adduxit, vt scribendum putem pro *ὥσπερ τινὸς ἀχειραπτήτου νοῦ προσπνέοντος* potius in hunc modum: *ὥσπερ τινὸς χειραλειπτοῦντος, προσπνέοντα* (hoc *προσπνέοντα* e Ciz.): redolent illi commentarii vetustum *πῖνον*, quasi hominis palaestra se exercentis: iidemque sunt *ἄκρως συλλελογισμένοι*, i. e. in rationibus conclusis summa inest subtilitas. Etiam sententiis sunt pleni et creberrimi, vel acuti. *Περὶ σὺς*, quod sequitur, est egregius, exquisitus. Vid. Schaefer. ad Dionys. de C. V. p. 47. *Kiess.* [De h. l. v. etiam Toup. ad Longin. sect. XXX. p. 357. Oxon. Schaefer.]

- 4) *προσπνέοντα μετ' ἐπιστ.*] Scribe et supple, *προσπνέοντα* (in edit. *Kust.* erat *προσπνέοντος*. *Kiess.*) καὶ μετ' ἐπιστήμης, etc. *Kust.*
- 5) *πυκνότερα*] Ciz. *πυκνότερα, ποικίλλα τε*. *Kiess.*
- 6) *πλήρους — συλλογισμοῦ*] *Πλήρης συλλογισμός*, syllogismus perfectus, cui ad integritatem nihil desit. *Kiess.*

μηδὲ 7) παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος. ταύτην
 τοίνυν ἄνωθεν τὴν περὶ τῶν νοητῶν καὶ τὴν
 158 περὶ θεῶν ἐπιστήμην παραδίδωσιν. Ἐπειτα τὰ
 φυσικὰ πάντα ἀναδιδάσκει, τὴν τε ἡθικὴν
 φιλοσοφίαν καὶ τὴν λογικὴν ἐτελεώσατο· μα-
 θήματά τε παντοῖα παραδίδωσι καὶ ἐπιστήμας
 τὰς ἀρίστας. 8) ὅλως τε οὐδὲν ἐστὶν εἰς γνῶ-
 σιν ἐληλύθως περὶ ὅτουοῦν παρὰ ἀνθρώποις,
 ὃ μὴ ἐν τοῖς συγγράμμασι τούτοις διηκρίβω-
 ται. εἰ τοίνυν ὁμολογεῖται 9) τὰ μὲν Πυθα-
 γόρου εἶναι τῶν συγγραμμάτων τῶν νυνὶ φε-
 (134) ρομένων, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτοῦ
 συγγεγράφθαι (καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐαυτῶν
 ἐπεφήμιζον αὐτά, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέ-
 φερον αὐτά, ὡς ἐκείνου ὄντα), φανερόν ἐκ
 πάντων τούτων, 10) ὅτι πάσης σοφίας ἔμπειρος
 ἦν ἀποχρώντως. 11) Λέγουσι δὲ γεωμετρίας

7) παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος] Παρηκουσμένως, negli-
 genter: accedat Lexicis hoc aduerbium. In vniuer-
 sum serior Graecitas huiusmodi aduerbia a praeteritis
 passiuī deriuata frequentat. Ἀφοσιοῦσθαι autem (vtr
 verbis Stephani in Thes. tom. II. p. 1519. sq.) est:
 non animi intentione, non ex animi promittitudine et
 cum intentione agere, sed quouis modo, et quasi prae-
 varicari, καὶ τυχόντως ποιεῖν, ea tantum gratia, ne
 incusemur ob rem neglectam. — Deinde pro ταύτην
 τοίνυν Ciz. ταῦτα τοίνυν. Kiess.

8) ὅλως τε] Ita Arc. et Kust. In Ciz. ὅλως δέ. Idem
 paulo post διηκρίβεται, Arc. διηκρίβηται. Kiess.

9) τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras quaedam ingenii
 monumenta olim reliquerit, pluribus disputat Clariss.
 Ioann. Alb. Fabricius in Biblioth. Graec. lib. II. cap.
 XII. §. 14. Kust. Vide supra ad cap. XXVIII. not.
 63. Kiess.

aut aurium tenus eos attigerit. Hanc igitur de iis, quae mente cernuntur, atque de diis, repetitam altius scientiam tradit. Deinde vniuersam rerum naturalium doctrinam exhibet: quin et morum philosophiam et logicam absoluit, variasque disciplinas et optimas quasque scientias exsequitur: vt adeo vniuersim loquendo nihil hominum notitiae subiiciatur, quod non in illis scriptis accurate sit pertractatum. Quum igitur in confesso sit, quaedam inter ea scripta, quae nunc circumferuntur, Pythagorae esse; quaedam autem ex eius ore excepta fuisse (quibus et hinc nullius nomen praescribitur, quaeque propterea ad Pythagoram velut auctorem referuntur): manifestum est, ab omni eum scientia satis instructum fuisse. Geometriae vero potissimum

10) ὅτι πάσης σοφ.] Sic Kust. cum Arc. Cia. autem et Par. διὰ Πυθαγόρας πᾶσ. σ. Kiess.

11) Λέγουσι δὲ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμελ.] Τὸ ἐπὶ πλεῖον est ex MS. pro ἐπλεῖον, quod prior Edit. habet. Caeterum, quod ad totius loci huius sensum attinet, non cohaeret, Pythagoram Geometriae studuisse, quia ab Aegyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: vt recte etiam obseruauit Schefferus de Philos. Ital. cap. V. p. 23. Quare, vt sensui ἀκολουθία sua constet, post ἐπὶ πλεῖον addendum vtique est, ἐν Αἰγύπτῳ. Vel dicendum est, Iamblichum initio scripsisse, ἐπιμεληθῆναι παρ' Αἰγυπτίοις· παρ' Αἰγυπτίοις γάρ, etc. Nam fieri facile potuit, et illud παρ' Αἰγυπτίοις, cum bis a Iamblichō positum esset, semel a librariis omitteretur: qua ratione sexcenties in veteribus libris

αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμεληθῆναι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ἐστὶν ἐπεὶ περ ¹²⁾ ἐκ παλαιῶν ἔτι καὶ ἀπὸ θεῶν διὰ τὰς ¹³⁾ Νεΐλου προσθέσεις τε καὶ ἀφαιρέσεις ἀνάγκην ἔχουσι πᾶσαν ἐπιμετρεῖν ἣν ἐνέμοντι γῆν Αἰγυπτίων οἱ λόγιοι· διὸ καὶ γεωμετρία ὠνόμασται. Ἀλλ' οὐδ' ἡ τῶν οὐρανίων θεωρία παρέρως αὐτοῖς κατεξήτηται, ἥς καὶ αὐτῆς (135) ἐμπείρως ὁ Πυθαγόρας εἶχε. ¹⁴⁾ πάντα δὲ τὰ περὶ τὰς γραμμὰς ¹⁵⁾ θεωρήματα ἐκείθεν ἐξηρητῆσθαι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμοὺς καὶ αριθμοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα κατακοινόν τινες Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις ἀνα-
159 φέρουσι. Ταῦτα δὲ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν παραλαβόντα καὶ συναυξήσαντα τὰς ἐπιστήμας προάγειν τε καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ

peccatum esse, quis ignorat? *Kust.* Non facile erit, qui posteriorem rationem non praeferat. — *Reinesius* in margine cod. Ciz. in locum verborum ἐπὶ πλεῖον substituit, ἐπ' Αἰγύπτου. *Kiess.*

12) ἐκ παλαιῶν] Subintellige χρόνων. Deinde illud ἔτι, quod sequitur, mutatum vellem in ἤδη. Porro, pro ἀπὸ θεῶν vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἀποθεν. Sed vox illa non solet de temporis interuallo dici, sed loci. Ego malim, ἀνωθεν: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a deorum aetate, i. e. a temporibus longe antiquissimis. *Kust.* ἔτι non est mutandum. Significat iam inde: qui vsus non adeo infrequens est. *Kiess.*

13) Νεΐλου] MS. habet Νήλου, voce leniter corrupta. At prior Editio Νεῖλου, quod Arcerius insigni errore

apud Aegyptios operam eum dedisse ferunt: Aegyptii enim multa habent problemata geometrica; quoniam ab antiquo, et inde ab ipsorum deorum aetate necesse est propter Nili alluviones et auulsiones, ut periti totam Aegyptiorum terram dimetiantur. Nec in coelestium rerum contemplationem obiter inquisiuerunt; fuitque huius etiam scientiae peritus Pythagoras. Caeterum omnia theoremata de lineis indidem profecta esse videntur: nam computationem quod attinet et numeros, in Phoenicia repertos ferunt: coelestium autem doctrinam communiter Aegyptiis atque Chaldaeis adscribunt. Haec vero omnia quum accepisset Pythagoras, aiunt et ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque de-

de Nino intelligendum censebat. Caeterum, quod hic Iamblichus de Geometriae apud Aegyptios inventionem refert, plures confirmant scriptores: quorum loca, ut satis obuia, hic adducere supersedeo. Confer tantum Suidam v. *Επιστήμη*. Kust. Paulo post pro *ἀνέχουσι*, quod habent Arc. et Kust., e Ciz. reposui *ἔχουσι*, in quod etiam Scaliger inciderat. Idem Ciz. *ἀνέμορτο* et *οἱ λόγοι*. Kiess.

14) πάντα δὲ] Ciz. πάντα δὴ. Kiess.

15) θεωρήματα ἐκείθεν ἐξηρτησθαι δοκ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. suppleni. In priore enim Edit. desunt verba haec: ἐκείθεν ἐξηρτησθαι δοκί· τὰ γὰρ περὶ λογισμοὺς καὶ ἀριθμοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν εὑρεθῆναι· τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα. Kust. In Ciz. ἐξηρτησθαι. Item κατακοινόν. — In sequentibus post τὰς ἐπιστήμας scripsi προάγειν pro προσάγειν, quod

ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροώμενοις δεῖξαι. ¹⁶⁾ φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὄρεξιν αὐτὴν εἶπεν εἶναι καὶ οἰονεὶ φιλίαν σοφίας· σοφίαν δὲ ἐπιστήμην τῆς ἐν τοῖς οὐσιν ἀληθείας. ¹⁷⁾ ὄντα δὲ ἥδει καὶ ἔλεγε τὰ αὔλα καὶ αἰδία καὶ ¹⁸⁾ μόνα δραστικά, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἀσώματα· ὁμωνύμως δὲ ¹⁹⁾ λοιπὸν ὄντα καὶ κατὰ μετοχὴν αὐτῶν οὕτω καλούμενα, σωματικά ²⁰⁾ εἶδη καὶ ὑλικά, γεννητά τε καὶ φθαρτά καὶ ²¹⁾ ὄντως οὐδέποτε ὄντα· τὴν δὲ ⁽¹³⁶⁾ σοφίαν ἐπιστήμην εἶναι τῶν κυρίως ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ὁμωνύμως, ἐπειδὴ περ οὐδὲ ἐπιστητὰ ὑπάρχει τὰ σωματικά, οὐδὲ ἐπιδέχεται γνῶσιν βεβαίαν, ἀπειρά τε ὄντα καὶ ἐπιστήμη ἀπερί-

cum edd. Arc. et Kust. Cod. Ciz. habet. At haec verba vbiuis confunduntur. *Kiess.*

¹⁶⁾ φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὄρεξιν αὐτὴν εἶπ.] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem Numeri 160. αὐτολεξεῖ etiam leguntur apud Iamblichum in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* pag. 5. et 6. Confer etiam Nostrum supra, Num. 59. *Kust.* Vide de hoc omni loco Tiedemann. p. 352. sq. *Kiess.*

¹⁷⁾ ὄντα δὲ ἥδει καὶ ἔλεγε τ.] Confer omnino Schef-ferum de *Philos. Ital.* c. VIII. et Sam. Tennulium ad Iamblich. in Nicomach. *Arithmet.* p. 78. 79. Caeterum pro ἥδη ex MS. reposuimus ἥδει. *Kust.* Tennulius tuetur ἥδη, quod vertit, iam vero entia etiam. Sed ἥδει, intelligebat, sentiebat, er verstand darunter, haud dubie verum est, nisi forte praeferenda sit forma recentiorum Atticorum ἥδη, de qua vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 122. ed. Schaeff. *Kiess.*

¹⁸⁾ μόνα δραστικά] Ita, vt in Nicomachi *Arithmet.* p. 5. etiam hic Ciz. legit pro μονοδραστικά. quod Arce-

monstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem ille primus appellauit, affectationemque quandam et quasi amicitiam sapientiae esse dixit: sapientiam vero, scientiam veritatis, quae est in entibus: entia autem, quae sunt expertia materiae, aeterna, et sola efficientia; qualia sunt incorporalia. nam quae per participationem illorum entia vocantur, vt corporea, materialia, generationi et corruptioni obnoxia, illa tantum aequiuoce talia, adeoque vere neutiquam entia sunt. Sapientia autem versatur circa ea, quae proprie, non vero circa ea, quae aequiuoce sunt entia; quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt, quum sint in-

rius et Kusterus hic non mutarant. In Par. haec leguntur: *μόνον δραστικά, μόνη γὰρ δραστικά*. Vltima continent explicationem. — Deinceps pro *ὅπερ* rectius legeris *ἅπερ*. *Kiess.*

19) *λοιπὸν*] Par. *λοιπά*. Post *ὄντα* Ciz. cum Arc. *καὶ* omittit. Innumeris locis *καὶ* ante *κατὰ* per librariorum incuriam omissum est. *Kiess.*

20) *εἶδη*] Sic rescripsi pro *ἥδη*, quod prior Edit. habet; idque auctoritate Iamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. vbi vide Sam. Tennulium. *Kust.* Etiam Ciz. hic *ἥδη*, et vide, ne hoc quoque mutandum sit in *ἥδει* totusque locus sic legendus: *ὁμοιούτως δὲ λοιπὸν ὄντα — καλούμενα, τὰ σωματικά ἥδει καὶ ὕλικά* etc. *Kiess.*

21) *ὄντως*] Sic recte MS. itemque Iamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose *οὕτως*. *Kust.*

ληπτα, καὶ οἷονεὶ μὴ ὄντα ²²⁾ κατὰ διαστολήν
 τῶν καθόλου, καὶ οὐδὲ ὅρῳ ὑποπεδεῖν εὔπε-
 160. ριγρῶς δυνάμενα· τῶν δὲ φύσει μὴ ἐπιστη-
 τῶν οὐδὲ ἐπιστήμην ²³⁾ οἷόν τε ἐπινοῆσαι· οὐκ
 ἄρα ὅρεξιν τῆς μὴ ὑφ'εστῶσης ἐπιστήμης εἰκὸς
 εἶναι, ἀλλὰ μάλλον τῆς περὶ τὰ κυρίως ὄντα,
 καὶ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως διαμένον-
 τα, καὶ τῇ [²⁴⁾ ὄντως] προσηγορία αἰεὶ συν-
 πάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τούτων καταλήψει συμ-
 βέβηκε ²⁵⁾ καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων πα-
 ρομαρτεῖν, οὐδὲ ἐπιτηδευθεῖσάν ποτε· οἷα δὲ
²⁶⁾ τῇ τοῦ καθόλου ἐπιστήμῃ ἢ τοῦ κατὰ μέ-
 ρος· τοιγὰρ, περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἀρ-
 χύτας, καλῶς διαγνόντες, ἔμελλον καὶ
 περὶ τῶν κατὰ μέρος, οἷά ἐντι, καλῶς
 ὀψεῖσθαι. ²⁷⁾ διόπερ οὐ μόνον οὐδὲ μονο-

²²⁾ κατὰ διαστολήν] Rectius, κατ' ἀντιδιαστολήν, ut
 habet Iamblichus in Nicomachi Arithmet. loco lauda-
 to. Kust. Tennulius ibi interpretatur propter oppo-
 sitionem uniuersalium; Tiedemann. p. 352. wegen ihres
 Gegensatzes mit den allgemeinen Begriffen. — Dein-
 cept in Ciz. ante οὐδὲ deest καὶ Kiess.

²³⁾ οἷόν τε] Ita cum Kust. Ciz. In edit. Arc. οἷον τε.
 Fuit ergo in hoc codice οἷόν τ' ἐστὶ, quod item no-
 tatum est in marg. cod. Spanhem. Verum ἐστὶ abesse
 potest. Vid. Koen. et Schaef. ad Gregor. Cor. p.
 152. sq. Kiess.

²⁴⁾ ὄντως] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Par. ὄντα.
 In Nicomachi Arithmet. prorsus deest, idque recte.
 Videtur e margine in contexta esse illatum. Tiede-
 mann. p. 352. vertit: denen immer einerley Benennung
 zukommt. Immo: quae una cum suo nomine semper
 sunt. Kiess.

²⁵⁾ καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων] Sic rescripsimus ex

finita, nec scientia se patiantur comprehendi, ita vt respectu vniuersalium perinde se habeant, ac si non essent; nec insuper definitione includi queant. Quae autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiae non subsistentis; sed potius scientiae eorum, quae proprie entia sunt, quaeque semper circa eadem et eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam et horum intellectum sequi solet intellectus entium aequiuoce talium, etiamsi non intendatur eo studium, perinde vt scientiam vniuersalium particularium scientia consequitur. Nam, qui de vniuersalibus, inquit Archytas, recte iudicant; etiam particularia qualia sint, praeclare perspicient. Idcirco non

Iamblichō in Nicomachum. Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν ὁμωνύμων ὄντων, etc. Ὁμωνύμως vero erat etiam in MS. Kust. Cod. Ciz. consentit cum edit. Arcerii. Kiess.

26) τῇ τοῦ καθόλου] Inserui τοῦ post τῇ. Hoc necessarium esse patet ex adiectis verbis ἢ τοῦ κατὰ μέρος: de quibus in Ciz. desunt ἢ τοῦ. Kiess.

27) διόπερ — τὰ ὄντα] Haec verba in Ciz. desunt. Pro ἀπλᾶ, quod Kusterus e MS. dedit, in edit. Arc. est ἀπλᾶς. Tum cod. Par. e marg. Spanh. pro ἡδὴ praebebat εἰδῇ. Pro καὶ πολυειδῇ in Arc. legitur κατὰ πολυειδῇ, in Ciz. et Par. καὶ τὰ πολυειδῇ. Ceterum in hoc loco, qui etiam apud Iamblichum in Nicomach. p. 6. corruptus est, nonnulla ita transponenda videntur:

γενῇ, οὐδὲ ἀπλᾶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, ποικίλα δὲ ἤδη καὶ πολυειδῇ θεωρεῖται, τὰ τε νοητὰ, καὶ ἀσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κλήσις, καὶ τὰ σωματικά καὶ ὑπ' αἰσθησιν πεπτωκότα, ἃ δὲ (137) κατὰ μετοχὴν κοινωνεῖ 28) τοῦ ὄντως γίνεσθαι. 161 Περὶ δὲ τούτων ἀπάντων ἐπιστήμας παρέδωκε τὰς οἰκειοτάτας, καὶ οὐδὲν παρέλειπεν 29) ἀδιαρεύνητον. καὶ τὰς κοινὰς δὲ ἐπιστήμας, ὥς περ τὴν ἀποδεικτικὴν, καὶ τὴν ὀριστικὴν, καὶ τὴν διαιρετικὴν παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ὥς ἔστιν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ὑπομνημάτων εἰδέναι. 30) εἰώθει δὲ καὶ διὰ κομιδῇ βραχυτάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῇ ἔμφασιν συμβολικῶ τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβάξιν, ὥς περ διὰ 31) χειροχρήστων τινῶν λόγων, ἢ 32) μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων ὁ Πύθιος

διόπερ οὐ μόνον οὐδὲ μονογενῇ οὐδὲ ἀπλᾶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, ἀλλὰ τε νοητὰ καὶ ἀσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κλήσις· ποικίλα δὲ ἔτι (pro ἤδη) καὶ πολυειδῇ θεωρεῖται, καὶ τὰ σωματικά καὶ ὑπ' αἰσθησιν πεπτωκότα, κ. τ. λ. quapropter non sola neque unigenia neque simplicia sunt entia, intelligibilia et incorporea, quas entia appellantur; immo varia et multiformia considerantur, corporea et quae sub sensum cadunt, etc. Est tamen vel sic oratio hiulca. Kiess.

28) τοῦ ὄντως γίνεσθαι] Reuscani praesens γίνεσθαι, quod tueretur cum edit. Arc. Cdd. Ciz. et Par. Kusterus e Iamblichio in Nicomach. p. 6. adscriuerat γενέσθαι. Praeterea in edit. Arc. pro ὄντως est ὄντος. Kiess.

29) ἀδιαρεύνητον] In Ciz. ἀδιαρεύνητον. Idem Ciz. cum Arc. καὶ τὰς κοινὰς δέ. Kiess.

30) εἰώθει] Par. e marg. Spanhem. εἰώθε. Kiess.

sola neque vnigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia et multiplici specie esse cernuntur: quaedam nempe intelligibilia et incorporalia sunt, quae entium nomine veniunt; alia vero corporalia, et sub sensum cadentia, quae per communicationem quandam de ente participare contingit. De his omnibus ille scientias tradidit maxime appositae, nihilque prorsus in iisdem inexcusum reliquit. Sed et scientias illas communes de demonstratione, de definitione, de diuisione, homines edocuit, vti ex commentariis Pythagoricis videre licet. Solebat etiam breuissimis dictis plurimos atque multifarios sensus symbolico more apud familiares effundere, prorsus vti Apollo Pythius, et ipsa etiam natura, per oraculorum effata,

31) χειροχρήστων τιῶν λόγων] Scribe, πυθοχρήστων τιῶν λογίων. Loquitur enim hic de oraculis siue effatis Apollinis Pythii: quae infra cap. 34. in fine πυθοχρήστα λόγια vocantur. Deinde Πύθιος reuocauit ex MS. pro corrupto πύτιος, quod est in priore Edit. et Arceriani ingenii conatus elusit. Sic supra Num. 105. Iamblichus dicta Pythagorae similia esse dicit χρησμοῖς τοῦ Πυθίου. Kust. Reinesius in cod. Ciz. ad vocabulum χειροχρήστων adscripsit πυθοχρήστων, βιοχρήστων. Hoc βιοχρήστων aptius certe videtur, quam πυθοχρήστων, quum sequatur nomen ὁ Πύθιος. Locus autem ipse sic comparatus est, vt requiratur verbum significans brevis, vel simile quid. Kiess.

32) μικρῶν] Par. μικροῖς. Deinceps Ciz. ὁ Πύθιος τε. Hoc τε reposui. Idem Ciz. tamen male interpungit ante ὁ Πύθιος. Kiess.

τε καὶ αὐτὴ ἡ φύσις πλήθη ἀνήνυτα καὶ δυσ-
 επινόητα ἐννοιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ³³⁾ ὑπο-
 162 φαίνουσι. Τοιοῦτον δὲ ἐστὶ τὸ Ἀρχὴ δέ τοι
 ἡμῶν ³⁴⁾ παντός ἀποφθεγμα Πυθαγόρου
 αὐτοῦ. οὐ μόνον δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμισιχῶ,
 ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις παραπλησίοις ὁ θεοτάτος
 Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐνέκρυπτε ζῶν-
 138) γὰρ τινὲς ἐναποθησαυρίζων ³⁵⁾ ἐναύσασθαι, βραχυλο-
 καὶ παμπληθῇ θεωρίας ἔκτασιν· οἷόν περ καὶ
 ἐν τῷ.

³⁷⁾ Ἀριθμῶ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν.

ὁ δὲ πυκνότερα πρὸς ἅπαντας ἐπεφθέγγετο. ἡ
 πάλιν, ³⁸⁾ ἐπιφυλότις, ἰσότης, φιλότης.
 ἡ ἐν τῷ ³⁹⁾ κόσμος ὀνόματι, ⁴⁰⁾ ἡ νῆ Δία ἐν

³³⁾ ὑποφαίνουσι] Scaliger, υποφαίνουσα: idem enim
 pro corrupto ὁ πύτιτος scripserat ὁποία τις. Kiess.

³⁴⁾ παντός] Par. σύμπαντος, et ἡμισιχῶ. Kiess.

³⁵⁾ ἐναύσασθαι] Ciz. ἀναύσασθαι. Tum βραχυλογία.
 Porro idem cum Par. ἐναποθησαυρίζων pro eo, quod
 Arc. et Kust. habent, ἀποθησαυρίζων. Illud reposui.
 Kiess.

³⁶⁾ ἀπερίβλεπτον] Obrechtus, ut ex versione eius
 colligitur, legit ἀπερίληπτον: quod probo. Kust. At
 melius congruit verbis adiectis ἀπερίβλεπτον. Kiess.

³⁷⁾ Ἀριθμῶ δέ τε πάντ' ἐπ.] Dicti huius Pythagorici
 meminerunt etiam Theo Smyrnaeus, Sextus Empiricus,
 Themistius, et alii. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII.
 12. Kiess. [Mox malim ἀπεφθέγγετο. Schaefer.]

³⁸⁾ ἐπιφυλότις, ἰσότης] Scribe, ἡ φιλότης, ἰσότης: et
 deinde illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele.
 Est enim supernacaneum. Obrechtus legit: φιλότης,
 ἰσότης. ἰσότης, φιλότης. Kust. His dictis Kusterus

atque parua, si molem spectes, semina, immensam copiam difficilium intellectu notionum atque effectuum producant. Tale est illud: *Principium dimidium totius*: quod apophthegma ipsum Pythagoram auctorem habet. Neque tantum in praesenti hoc hemistichio, sed et in aliis similibus diuinissimus ille Pythagoras igniculos veritatis abscondit, illis, qui lumen inde accendere possent, in breuiloquio quodam incomprehensibilem latissimeque patentem contemplationis extensionem recondens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conueniunt numero:

quod saepius omnibus inculcabat; vel porro: *Amicitia aequalitas; aequalitas amicitia est*; vel in nomine *cosmos*, i. e. mundus; vel pro-

in curis secundis haec addit: „Post πάλιν videri quoque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, vt ex iis, quae „praecedunt et sequuntur, patet. Sic ergo totus hic „locus scribendus erit, ἢ πάλιν ἐν τῷ, ἢ φιλότης, ἰσότης, „etc. Caeterum respicit hic Iamblichus ad id, quod „Laertius et alii de Pythagora tradunt, eum amicitiam „primum vocasse ἰσότητα, id est, aequalitatem.“ Loganus pag. 103. legit: ἐπὶ φιλίας, ἰσότης, φιλότης, vel etiam ἐπὶ φιλότητος, de amicitia dicebat. — In Cdd. Ciz. et Par. pro ἐπιφιλότης legitur ἐπιφιλότης. Maxime probabilis haec lectio videtur: ἢ πάλιν ἐν τῷ φιλότης, ἰσότης, ἰσότης, φιλότης. Kiess.

39) κόσμος] Ita, monentibus etiam Scaligero et Kustero, dedi pro κόσμῳ. Materialiter enim, vt vulgo dicitur, vox ista hic ponitur. Kiess.

40) ἢ νῆ Δία] Sic MS. At in priore Edit. corruptis-

τῷ φιλοσοφία, ἢ καὶ ἐν τῷ ⁴¹⁾ στῶη καὶ-
 ετών, ἢ τὸ ⁴²⁾ διαβοώμενον ἐν τῷ τετρα-
 κτύς. ταῦτα πάντα καὶ ἕτερα πλείω τοιαῦτα
 Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέ-
 λειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν συνδιαγόντων ἐπε-
 νοεῖτο, καὶ οὕτω σεβαστὰ ἦν καὶ ἐξευδαιάζετο
 ὑπὸ τῶν συνιέντων, ὥστε εἰς ὄρκου σχήματα
 περιῖστατο τοῖς ὁμακόοις.

Οὐ μὰ ⁴³⁾ τὸν ἀμετέρη γενεῇ παραδόντα τετρα-
 κτύν,

(139) Παγὰν ἀεννάου φύσεως, ῥίζωμά τ' ἔχουσαν.

163 Τοῦτο μὲν οὖν οὕτω θαυμαστὸν ἦν τὸ εἶδος
 αὐτοῦ τῆς σοφίας. Τῶν δ' ἐπιστημῶν οὐχ ἥκι-
 στα φασιν αὐτοὺς τοὺς Πυθαγορείους τιμᾶν
 μουσικὴν τε καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν. ⁴⁴⁾ βιω-
 πηλοὺς δὲ εἶναι καὶ ἀκουστικούς καὶ ἐπαινεῖ-

sime, ἡννιδία (Ciz. ἡ νινῖδια, Kiess.): quod Arce-
 rius in ἡ ἰδία mutandum censebat. Kust.

41) στῶη καὶ ετών] Monstra verborum, vel potius
 mendorum: quae feliciter, vt puto, profligauit Ob-
 rechtus. Legit enim, ἐν τῷ εὐεστῷ καὶ αἰεστῷ. Quid
 autem voces illae significant, Grammatici te docebunt.
 Vnum tamen, fateor, coniecturae huic obstat; quod
 nempe Laertius et alii testentur, Democritum primum
 vocis εὐεστῷ fuisse inuentorem; quippe qua εὐθυμίαν,
 siue animi tranquillitatem designauerit. An vero alii
 ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc
 non memini. Quare haereo. Kust. Diogen. Laert.
 VII, 9, 10. καλεῖ δ' αὐτὴν (scil. Δημόκριτος τὴν εὐθυ-
 μίαν) καὶ εὐεστῷ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς ὀνόμασι. Stob. Ecl.
 lib. II. cap. 7. p. 76. ed. Heer. τὴν καὶ εὐθυμίαν, καὶ
 εὐεστῷ, καὶ ἁρμονίαν, συμμετρίαν τε καὶ ἀταραξίαν καλεῖ.
 Suidas: ὅτι τὸ εὐ ἔστω εὐδαιμονία καλεῖται, ὥσπερ τὸ αἰ
 ἔστω ἐπὶ τῆς αἰδιότητος. Logano p. 103. scribendam

fecto in nomine *philosophia*; vel etiam in *euesto* aut et *aciesto*, id est, tranquillo et constanti animo; vel denique vulgatum illud in *tetractys*. Haec omnia et alia etiam plura huius generis inuenta figmentaue Pythagoras in vtilitatem et emendationem familiarium suorum excogitabat, eaque adeo venerabilia, adeo diuina ab intelligentibus habebantur, vt apud condiscipulos in iurisiurandi formulam abierint:

*Non, per eum! generi nostro a quo ostensa tetractys;
In qua fons naturae habitat radixque perennis.*

Hoc itaque tam admirabile genus eius sapientiae erat. Inter scientias autem haud postremo loco Pythagorei Musicam, Medicinam et diuinandi artem excolebant. Taciturni autem erant et ad auscultandum exercitati; cumque, qui audire nouisset,

videtur: ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ὁνόματι, ἢ ἂ μὴν ἦν ἴδια (vel ἢ ἂ καὶ μὴν ἦν ἴδια) ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἢ καὶ ἐν τῷ στοιχεῖον (pro σιῶν καίτων) ἢ τὸ διαβ. etc. At ne στοιχεῖον quidem fuit πλάσμα et ποίημα ipsius Pythagorae. vid. Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 400. sqq. Lectum hic fuisse verbum, cuius auctor Pythagoras aut fuit aut fuisse a suis credebatur, hoc quidem patet: at quale id fuerit, hoc in tanta lectionis corruptione nemo facile diuinauerit. *Kiess.*

42) διαβούμενον] Ex MS. pro inepto διαβρώμενον, quod prior Edit. habet. *Kust.*

43) Οὐ μὰ τὸν ἄμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diuersitate. Vide quae ibi notauimus. *Kust.* Ciz. οὐ μα, et τετρακτὴν. *Kiess.*

44) σιωπηλοὺς] Ex MS. pro corrupto σιωπικοῖς. *Kust.*

σθαι παρ' αὐτοῖς τὸν δυνάμενον ἀκοῦσαι.
 45) τῆς δὲ ἱατρικῆς μάλιστα μὲν ἀποδέχεσθαι
 τὸ διαιτητικὸν εἶδος· καὶ εἶναι ἀκριβεστάτους
 ἐν τούτῳ, καὶ πειρᾶσθαι πρῶτον μὲν κατα-
 μανθάνειν σημεῖα συμμετρίας, πόνων τε καὶ
 46) σιτίων καὶ ἀναπαύσεως. ἔπειτα περὶ αὐτῆς
 τῆς κατασκευῆς τῶν 47) προσφερομένων σχεδὸν
 πρῶτους ἐπιχειρῆσαι τε καὶ πραγματεύεσθαι
 καὶ διορίζειν. ἄψασθαι δὲ 48) χρῆ καὶ κατα-
 πλασμάτων 49) ἐπὶ πλεῖον τοὺς Πυθαγορείους
 τῶν ἔμπροσθεν· τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας
 ἦττον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ τούτων τοῖς πρὸς.
 ταῖς ἐλκώσεis μάλιστα 50) χρῆσθαι· τὰ δὲ περὶ
 τὰς τομὰς τε καὶ καύσεις ἥκιστα πάντων
 164 ἀποδέχεσθαι. Χρῆσθαι δὲ καὶ ταῖς ἐπώ-
 δαῖς πρὸς ἓν τῶν 51) ἀρρώσθημάτων. ὑπε-
 λάμβανον δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μέγαρα συμ-
 (140) βάλλεσθαι πρὸς ὑγίαν, ἃν τις αὐτῇ χρῆται
 κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. 52) ἐχρῶντο

45) τῆς δὲ ἱατρικῆς μάλιστα μὲν — ἓν τῶν ἀρρώ-
 στημάτων] Haec omnia αὐτολεξεῖ etiam leguntur in-
 fra, Num. 243. Kust.

46) σιτίων] Ita Kust. In Ciz. et Arc. edit. σιτῶν. Vid.
 ad Protreptic. p. 177. not. 8. Kiess.

47) προσφερομένων] Sic etiam hic, monentibus Scali-
 gero, Kustero, et re ipsa, pro προσφερομένων, quod in
 edd. Arc. et Kust., item in eqd. Ciz. hic exstat, re-
 scriptus. — Ante πραγματεύεσθαι Ciz. cum Arc.
 omittit καὶ. Kiess.

48) χρῆ καὶ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhe-
 miani notauerat, χριστῶν: quod non aspernandum.
 Kust. Loganus coniiecit, legendum esse χρισμάτων

laude prosequabantur. Medicinae eam maxime speciem amplectebantur, quae diaetam moderatur, inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris victusque, et somni modum explorarent; deinde quod ad ipsam ciborum praeparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea, atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed succos medicatos minus probabant: illisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero et vstiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Existimabat autem ille, Musicam quoque plurimum ad sanitatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed et Ho-

vel *χρίσεων καὶ καταπλ.* Idem recte censet, *φαρμακίας* (Ciz. *φαρμακίας*) potiones et medicamenta interna potius esse, quam *unguenta medicata*, ut vertit Obrechtus. — Mihi *χρισμάτων* videtur vera lectio. Kiess.

49) ἐπὶ πλείον] Ciz. ut Arc. ἐπὶ πλείω. Kiess.

50) χοῦσθαι· τὰ δὲ] In Ciz. desunt voces τὰ δὲ. Quae praecedunt, sic videntur scribenda: αὐτοῖς δὲ τοῖτοῖς πρὸς τὰς ἐλκ. haec ipsa cataplasmata ulceribus sanandis maxime adhibebant. Kiess.

51) ἀρώσθημάτων] Ciz. ἀρωσθημάτων. Kiess.

52) ἐχοῶντο δὲ καὶ Ὀμ.] Supra cap. XXV. Num. 111. vbi rectius legitur ἐκελεγμέναις. Kust. In edd. Arc. et Kust. est διελεγμέναις. Ciz. recte διαιλεγμέναις. Kiess.

δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσι διελεγμέ-
 ναις πρὸς ἐπανάρθωσιν ψυχῶν. ὥοντο δὲ δεῖν
 κατέχειν καὶ διασώζειν ἐν τῇ μνήμῃ πάντα τὰ
 διδασκόμενά τε καὶ φραζόμενά· καὶ μέχρι
 τούτου δυσκενύζεσθαι τὰς τε μαθήσεις καὶ
 τὰς ἀκροάσεις, μέχρις οὗ δύναται παραδέ-
 χεσθαι τὸ μανθάνον καὶ διαμνημονεῦον· ὅτι
 53) ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γινώσκειν, καὶ ἐν τῷ
 γνώμην φυλάσσειν, ἐτίμων, γοῦν σφόδρα τὴν
 μνήμην, καὶ πολλὴν αὐτῆς ἐποιοῦντο γυμνά-
 σίαν τε καὶ ἐπιμέλειαν, 54) ἐν γε τῷ μανθά-
 νειν οὐ πρότερον ἀφιέντες τὸ διδασκόμενον,
 ἕως περιλάβοιεν βεβαίως τὰ ἐπὶ τῆς πρώτης
 μαθήσεως, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν λεγομένων
 165 ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. Πυθαγόρειος
 ἀνὴρ οὐ πρότερον ἐκ τῆς κοίτης ἀνίστατο, ἢ
 τὰ χθρὲς γενόμενα πρότερον ἀναμνησθεῖν. ἐποι-
 εῖτο δὲ τὴν ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. ἐπει-
 ρᾶτο 55) ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, τί πρῶτον
 εἶπεν, ἢ ἤκουσεν, ἢ προσέταξε τοῖς ἔνδον ἀνα-
 (141) στάς, ἢ τί δεύτερον, ἢ τί τρίτον. καὶ 56) περὶ

53) ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γιν.] Est locus corruptus et obscurus, quem cum Obrechtō sic legerim: ὃ δὲ γινώσκειν, τοῦτο δὲ, ὃ τὴν γνώμην, etc. Kust. Immo ita locus scribendus videtur: ὃ δὲ γινώσκειν καὶ ἐν ὃ γνώμην φυλάσσειν. Kiess.

54) ἐν γε] Sic scripsi pro ἐν τε. Nihil enim est, quo τε referri possit. Quae enim sequitur enunciatio, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν etc. ea annectitur superioribus, ἐποιοῦντο ἐπιμέλειαν etc. — Pro ἀφιέντες, ut rescripsit Kusterus, in Ciz. ut in edit. Arc. est ἐφιέντες, ibidemque deest τῶν ante καθ' ἡμέραν. Kiess.

meri atque Hesiodi selectas sententiās ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quaecūque didicerant audiuerantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid, haec vero, qua cognitum asseruare oportet. Ergo memoriam maximopere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant; in discendo quidem non prius omittentes quae docebantur, quam firmiter prima disciplinae rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quae dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant. Vir Pythagoreus nūquam e lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret, quae pridie acta erant: quae ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiuerit, vel domesticis suis e lecto surgens praeceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat

55) ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ] Sic Arc. et Kust. In Ciz. ἀναλ. ἐν τῇ διαν. Kiess.

56) περὶ τῶν ἐσομένων] Ex MS. pro περὶ τῶν ἐσομένων. Kust. Paulo post Par. πρῶτον pro πρώτῳ. Kiess.

τῶν ἐσομένων ὁ αὐτὸς λόγος. καὶ πάλιν αὖ
 ἐξίων τίνι πρώτῳ ἐνέτυχεν, ἢ τίνι δευτέρῳ,
 καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν πρώτοι, ἢ δεύτεροι,
 ἢ τρίτοι. καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ αὐτὸς λό-
 γος. πάντα γὰρ ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ
 διανοίᾳ τὰ συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὕτως
 τῇ τάξει προθυμούμενος ἀναμνησθεῖσθαι,
 57) ὥςπερ συνέβη γενέσθαι ἕκαστον αὐτῶν. εἰ
 δὲ πλείω σχολὴν ἄγοιεν ἐν τῷ διεγείρεσθαι,
 58) τὰ κατὰ τρίτην ἡμέραν συμβάντα τὸν αὐ-
 166 τὸν τρόπον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν. Καὶ ἐπὶ
 πλέον ἐπειρῶντο 59) τὴν μνήμην γυμνάζειν·
 οὐδὲν γὰρ μείζον πρὸς ἐπιστήμην καὶ ἐμπει-
 ρίαν καὶ φρόνησιν τοῦ δύνασθαι μνημονεύειν.
 ἀπὸ δὲ τούτων τῶν ἐπιτηδευμάτων συνέβη τὴν
 Ἰταλίαν πᾶσαν φιλοσόφων ἀνδρῶν ἐμπλησθῆ-
 ναι, καὶ πρότερον ἀγνοουμένης αὐτῆς, ὥστε-
 ρον 60) διὰ Πυθαγόραν μεγάλην Ἑλλάδα κλη-
 θῆναι, καὶ πλείστους παρ' αὐτοῖς ἀνδρας φι-
 λосоφους καὶ ποιητὰς καὶ νομοθέτας γενέσθαι.
 τὰς τε γὰρ τέχνας τὰς ῥητορικὰς, καὶ τοὺς
 λόγους τοὺς ἐπιδεικτικούς, καὶ τοὺς νόμους
 τοὺς γεγραμμένους παρ' ἐκείνων εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα συνέβη κομισθῆναι· καὶ περὶ τῶν φυσικῶν
 ὅσοι τινὰ μνείαν πεποιήνται, πρῶτον

57) ὥςπερ συνέβη] Ita Kust. In edit. Arc. ὥστε συνέβη,
 in Ciz. ὥς ποτε συν. Kiess.

58) τὰ κατὰ] Ita Kust. In Ciz. καὶ τὰ, in Arc. edit.
 κατὰ sine τὰ. Kiess.

et agendorum ratio: iterumque recordabatur, cui primum, dōmo egressus, cui deinde obuius fuerit: et qui primo, qui secundo, qui tertio loco sermo habitus esset; et sic deinceps. Omnia enim memoria repetere allaborabat, quae toto die gesta erant; idque eo ordine, quo singula illorum eue-nerant. Si vero expergefacto plus otii superesset, tum etiam eorum, quae nudius tertius acta erant, eodem modo reminisci conabatur. Memoriam igitur potissimum exercere allaborabant: vtpote quum nihil sit, quod ad scientiam, ad experientiam, ad prudentiam denique comparandam magis quam vis reminiscendi valeat. Per haec itaque studia tota Italia philosophis repleta, quaeque antea ignobilis erat, postea propter Pythagoram Magna Graecia cognominata est: plurimique ibi philosophi, poetae et legislatores prouenerunt: quorum artes rhetoricae, generisque demonstratiui orationes, et leges ab iis scriptae, in Graeciam translatae sunt. Sed et qui physices aliquam mentionem fecerunt, primo loco Empedo-

59) τὴν μνήμην] Ita scripsi, monente etiam Kustero, pro eo quod ante sine sensu legebatur τῇ μνήμῃ. *Kiess.*

60) διὰ Πυθαγόραν] Ciz. διὰ Πυθαγόρας. Idem φωνῶν pro φυσικῶν. De appellatione Magnae Graeciae vid. Meiners. p. 392. sq. *Kiess.*

Ἐμπεδοκλέα καὶ Παρμενίδην τὸν Ἐλεάτην προ-
φερόμενοι τυγχάνουσιν· οἱ τε γνωμολογήσασθαι
(142) τι τῶν κατὰ τὸν βίον βουλούμενοι, τὰς Ἐπι-
χάρμου διανοίας προφέρονται· καὶ σχεδὸν
πάντες αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι κατέχουσι. περὶ
μὲν οὖν τῆς σοφίας αὐτοῦ, καὶ πῶς ἅπαντας
ἀνθρώπους ἐπὶ πλεῖστον εἰς αὐτὴν προεβίβα-
σεν, ἐφ' ὅσον ⁶¹⁾ ἕκαστος οἷός τε μετέχειν αὐ-
τῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτὴν τελέως, διὰ τού-
των ἡμῖν εἰρήσθω.

K E Φ. λ'.

167 *) Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπε-
τήδευσε καὶ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ἄριστα

61) ἕκαστος] Sic recte Ciz. Editiones Arc. et Kust.
habent ἕκαστον. Kiess.

*) Quamquam sub finem capitis 29. oratio sic est con-
formata, ut primo adspectu capitis 30. initium cum
praecedente cohaerere videatur: plura tamen suadent,
ut a paragrapho 167. fragmentum novum, continuan-
dum illud ad paragr. 248., praeter loca nonnulla in-
terposita, incipere statuamus. Primum enim huius
fragmenti, praeterquam locorum interpositorum, ora-
tio ab oratione fragmenti praecedentis et ceterorum
Pythagoreorum ita differt, id ut facillime sentiat. Oratio est pura, casta, immunis ab inani novorum
et splendorum verborum ornatu, digna Aristotelis
aequali et discipulo. Tum occurrunt hic quidem
multa, quae iam in praecedentibus e Diogene et Ni-
comacho repetitis fragmentis lecta sunt: ea tamen
huius fragmenti auctori debere Diogenem et Nico-
machum, quam hisce illum, verisimilius est. Deni-
que res Abaridis (sect. 216.) aliter hic narrantur,
quam ab utrovis fragmentorum iam examinerum

clēm et Parmenidem Eleatem citare solent; et qui sententias vitae communi vtilēs tradere volunt, Epicharmi sententiose dicta praeferunt; quae omnibus fere philosophis in ore sunt. Atque haec hactenus de eius sapientia, et quomodo omnes homines pro captu quemque suo in illam penitus deduxerit, quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta sunt.

C A P. XXX.

De iustitia autem, quomodo illam excoluerit, hominesque docuerit, optime per-

auctore factum est. Contendere igitur licet, locum nos hic legere antiqui Pythagorei: is qui sit, definire non ausim. Quod Charondas, Zaleucus (sect. 172.) et Epimenides (sect. 222.) in Pythagorae discipulis numerantur, et Abaridi tanta miracula tribuuntur, id tam insignem prodit credulitatem et imperitiam, ut Heraclides huius loci auctor haberi posset, nisi sect. 186. alioque loco in laudibus Pythagoreorum poneretur, quod a mactandis et immolandis animalibus abstinerent: id quod Heraclides, teste Porphyrio (de abst. I. 4.), multis argumentis impugnavit. Multo minus fabulae insertae, errores turpes in temporibus computandis admissi, laudesque victui ex herbis parato tributae, de Aristoxeno nos cogitare sinunt, quamquam compertum est, locum amplum a sect. 229. ad 240. ex hoc historico, et non pauca e Dicaearcho sumpta esse. Quae quum ita sint, ex Hermippo aut Cleurcho hic locus exscriptus esse videtur, idemque dignus est, qui diligenter excutiat, quandoquidem e similitudine, quae inter nonnullas eius partes atque fragmenta Aristoxeni et Dicaearchi intercedit, colligi potest, auctorem horum philosophorum alterutrum sequutum

ἂν καταμάθοιμεν, εἰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς
 κατανοήσοιμεν αὐτὴν καὶ ἀφ' ὧν πρώτων αἰ-
 τίων φύεται, τὴν τε τῆς ἀδικίας πρώτην αἰτίαν
 κατιδοιμεν· καὶ μετὰ τοῦτο ἂν εὔροιμέν τε,
 ὥς τὴν μὲν ἐφυλάξατο, τὴν δέ, ὅπως καλῶς
¹⁾ ἐγγένηται, παρεσκεύασεν. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ
 δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, ²⁾ καὶ τὸ
 ἐγγυτάτω ἐνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμο-
 παθεῖν πάντας καὶ ³⁾ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ⁴⁾ τὸ ἐμὸν
 φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον· ὥςπερ δὴ καὶ
⁵⁾ Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων
¹⁶⁸ συμμαρτυρεῖ. Τοῦτο τοίνυν ἀρίστα ἀνδρῶν
 (145)

esse. Porrigi autem hoc fragmentum ad sectionem
 248., tum ex orationis aequabilitate, tum ex conti-
 nua argumentorum serie cognoscitur. Passim quidem
 oratio abrumpitur. Sed hoc inde factum est, quod
 Iamblichus aliquot locis, ubi narratio non satis plena
 videretur, aliorum scriptorum fragmenta, et quidem
 ea, quae maximam partem iam antea essent allata,
 intersereret. Huiusmodi emblemata est locus, qui con-
 tinet paragraphos a 188. ad 194. Huius enim loci
 initium non cohaeret cum fine praecedentis, idemque
 iam sect. 111. e Diogene erat allatum; reliquas autem
 paragraphos Iamblichus e Porphyrio, atque hic, ut
 ex fine vitae Pythagorae intelligitur, e Neanthe et
 Hippoboto sumsit. Sectio autem 195. non cum praec-
 edentibus, sed cum sectione 187. cohaeret.

Aliud emblemata incipit media fere paragrapho 223.
 et porrigitur ad paragraph. 240. Hoc totum fragmen-
 tum, quod neque cum praecedentibus, neque cum
 sequentibus, neque satis secum ipsum cohaeret, con-
 tinet loca e Diogene et Aristoxeno sumpta, eaque iam
 ante a Iamblichio allata. Quid? quod sectione 234.
 ex Aristoxeno aliquid affertur, quod paulo ante se-
 ctione 226. commemoratum est. Quodsi haec tota
 paragraphorum series loco, quo leguntur, eximuntur,

spiciemus, si illam a primis principiis, causisque ex quibus nascitur, arcessiuerimus, atque simul vnde iniustitia primum oriatur, considerauerimus: ita enim deprehendemus, quo modo hanc quidem declinauerit, illam vero praeclare instillauerit. Est itaque principium iustitiae, communio et aequalitas, ac vt omnes instar vnius corporis et animae iisdem afficiantur, et vnum idemque meum et tuum appellent: vti et Plato testatur, qui id a Pythagoreis didicit. Hoc ipsum igitur

videmus, duos narrationis fines, qui antea sunt indicati, abruptos optime coire, atque initio paragraphi 237. id continuari, quod paragrapho 223. de Pythagoreorum amicitia tradi coeptum erat. Initium sectionis 241. declarat, eundem scriptorem loqui pergere, et finis sectionis 248., eum iam loquendi finem facere. Meiners. p. 284 — 287.

- 1) ἐγγένηται] In Ciz. ἐγγόνηται. Comma post μετὰ τοῦτο in edit. Kust. typothetae incuria irrepserat. Kiess.
- 2) καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis lib. V. de Republ. p. m. 461. (p. 178. edit. Ast.) Καὶ ἥτις δὴ (sc. πολιτεία) ἐγγύτατα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει· οἷον, ὅταν πον ἡμῶν δάκτυλος τοῦ πληγῆ, πᾶσα ἡ κοινωνία ἢ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τειταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν αὐτῇ ἡσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλθῃ. Kust. Ciz. ψυχᾶς. Kiess.
- 3) ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Kust. Male. Potius ἐπὶ τὸ αὐτὸ significat simul. Kiess.
- 4) τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἄλλ.] Et hic Iamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγονται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιαῦτα ῥήματα, τό, τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Kust.
- 5) Πλάτων] Lib. V. de Republ. pag. m. 461. vt iam antea dictum. Kust. Post ὅσπερ in Ciz. deest δὴ: ibidemque est καθὼν pro μαθὼν. Kiess.

κατεσκεύασεν, ἐν τοῖς ἡθεσὶ τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
 ρίσας, τὸ δὲ κοινὸν ἀνέξήσας, μέχρι τῶν ἐσχά-
 των κτημάτων καὶ στάσεως αἰτίων ὄντων καὶ
 ταραχῆς· κοινὰ γὰρ πᾶσι πάντα καὶ ταῦτα
 ἦν, ἴδιον δὲ οὐδεὶς οὐδὲν ἐκέκτητο. καὶ εἰ
 μὲν ⁶⁾ ἡρέσκετο τῇ κοινωνίᾳ, ἐχρῆτο τοῖς κοι-
 νοῖς κατὰ τὸ δικαιοτάτον. εἰ δὲ μή, ⁷⁾ ἀπο-
 λαβὼν ἂν τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν καὶ πλείονα, ἥς
⁸⁾ εἰσενηνόχει εἰς τὸ κοινόν, ἀπηλλάττετο. οὐ-
 τως ἐξ ἀρχῆς τῆς πρώτης τὴν δικαιοσύνην ἄρε-
 στα κατεστήσατο. μετὰ ταῦτα τοίνυν ἡ μὲν
 οἰκείωσις ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰσάγει δι-
 καιοσύνην· ἡ δὲ ἀλλοτριώσις καὶ καταφρόνη-
 σις τοῦ κοινοῦ γένους ἀδικίαν ἐμποιεῖ. ταύτην
 τοίνυν πόρρωθεν τὴν οἰκείωσιν ἐνθεῖναι βου-
 λόμενος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ ὁμογενῆ
 ζῶα ⁹⁾ αὐτοὺς συνέστησε, παραγγέλλων οἰκεία
 νομίζειν αὐτοὺς ταῦτα καὶ φίλα· ὥς ¹⁰⁾ μηδὲ
 ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν, μήτε φρονεῖν, μήτε
 169 ἐσθίειν. Ὁ τοίνυν καὶ τοῖς ζώοις, διότι ἀπὸ
 τῶν αὐτῶν στοιχείων ἡμῖν ὑφέστηκε καὶ τῆς
 κοινοτέρας ζωῆς ἡμῖν συμμετέχει, οἰκειώσας
 τοὺς ἀνθρώπους, πόσῳ μᾶλλον τοῖς τῆς ὁμοει-

6) ἡρέσκετο] Ciz. ἡρέσκητο. Kiess.

7) ἀπολαβὼν ἂν] Pro ἂν, quod cum edd. Arc. et Kust.
 etiam Ciz. tuetur, malim αὐ. Kiess.

8) εἰσενηνόχει] Par. ἐνηνόχει. Male. Polyb. X, 17. 2.
 εἰσφέρειν εἰς τὸ κοινὸν τὰς ὠφελείας. Kiess.

9) αὐτοὺς] Ciz. αὐτοῦ. Deinceps pro ὁμοῖα, quod Par.
 cum edit. Arc. habet, Ciz. cum Kust. recte οἰκεία. Kiess.

optime in effectum deducens procurauit, e viuendi consuetudine priuatum omne remouens et communionem eo vsque augens, vt se ad infimas etiam facultates, tanquam ad dissidiorum et perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia et indistincta erant, nec quisquam priuatum quidpiam possidebat. Cui iam placebat haec, communio, is communibus etiam iustissime utebatur; cui vero displicebat, ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, et pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum iustitiam a primo sui principio optime ordinauit. Deinceps iustitia etiam nascitur e necessitudine societatis, quae inter homines intercedit: ex insociabilitate autem et communis generis neglectu iniustitia prouenit. Hanc igitur necessitudinem longius arcessitam hominibus inculcaturus animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliauit, atque pro sociis amicisque haberi iussit, ita vt ex iisdem nullum vel iniuria afficeretur, vel occideretur, aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem constent elementis, communisque vitae aura fruantur, homines sociauit; quanto magis inter illos societatem necessitudinem-

10) μηδὲ] Ciz. μή δέ. Idem οὐδὲν αὐτῶν pro μηδὲν αὐτῶν.
 Riess.

δοῦς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι καὶ τῆς λογικῆς τὴν
 (144) οἰκείωσιν ἐνεστήσατο; ἐκ δὲ ταύτης δῆλον, ὅτι
 καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰσῆγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς
 11) κυριωτάτης παραγομένην. ἐπεὶ δὲ πολλοὺς
 ἐνίοτε καὶ σπάνις χρημάτων συναναγκάζει πα-
 ρὰ τὸ δίκαιόν τι ποιεῖν, καὶ τούτου καλῶς
 προενόησε, διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλευθέρια
 δαπανήματα 12) καὶ τὰ δίκαια ἱκανῶς ἐαυτῷ
 παρασκευάζων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ἐστὶν ἡ
 περὶ τὸν οἶκον δίκαια διάθεσις τῆς ὅλης ἐν
 ταῖς πόλεσιν εὐταξίας. ἀπὸ γὰρ τῶν οἰκῶν αἱ
 170 πόλεις συνίστανται. Φασὶ τοίνυν αὐτὸν τὸν
 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὸν Ἀλκαίου βίον,
 τοῦ 13) μετὰ τὴν εἰς Λακεδαιμόνα πρεσβείαν
 τὸν βίον καταλύσαντος, οὐδὲν ἦττον θαυμα-
 σθῆναι κατὰ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν φιλοσο-
 φίαν· γήμαντα δὲ τὴν γεννηθεῖσαν αὐτῷ θυ-
 γατέρα, μετὰ ταῦτα δὲ 14) Μένωνι τῷ Κροτω-
 νιάτῃ συνοικήσασαν, ἀγαγεῖν οὕτως, ὥστε παρ-
 θένον μὲν οὖσαν ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν, γυναῖ-
 κα δὲ γενομένην πρώτην προσιέναι τοῖς βω-
 μοῖς. 15) τοὺς δὲ Μεταποντίνους διὰ μνήμης

11) κυριωτάτης] Antea male, κυριώτερος. Kust. Pro
 παραγομένην in Ciz. est παραγενομένην. Ibidem paulo
 post περὶ τὸ δίκαιον pro παρὰ τ. δ. Kiess.

12) καὶ τὰ δίκαια] Vix dubium, quin vera lectio sit,
 κατὰ τὰ δίκαια, salua iustitia. Kai et κατὰ saepe con-
 fusa. Vid. infra not. 52. Kiess.

13) μετὰ τὴν — πρεσβ.] In Ciz. κατὰ τὴν — πρεσβ.
 Kiess.

que stabiliuit, qui de eiusdem speciei anima, deque rationali facultate participant? patet autem et hinc, eum iustitiam a principio maxime proprio deriuatam introduxisse. Quum porro pecuniae quoque indigentia multos iniustum aliquid perpetrare saepius adigat; huic etiam malo, intercedente rei familiaris dispensatione, egregie prospexit, liberalibus sumtibus, quantum fas et satis erat, sibimet comparatis. est enim et alias omnis boni ordinis in ciuitate principium iusta rei domesticae dispositio, vtpote quum ex domibus ciuitates constituentur. Aiunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcaeï, qui a legatione apud Lacædaemonios peracta redux mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab oeconomia siue dispensatione rei familiaris, quam a philosophia admirationem excitasse: quin et, quum vxorem duxisset, natam sibi filiam, quae postea Menoni Crotoniatae nupsit, ita educasse, vt virgo choris praeesset; mulier vero inter eas, quae ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagorae secutis

14) *Μένωνι*] Sic recto MS. pro *μένων*, quod Arcerius putabat esse a *μένω*, maneo. Kust. Ciz. *μένωνι πρωτιάτη*. Kiess.

15) *τοῦς δὲ Μεταποντίους*] Porphyrius Num. 4. hoc de Crotoniatis refert. Kust. Ciz. *μετὰ πορτίους*. Kiess.

ἔχοντας ἔτι τὸν Πυθαγόραν ¹⁶⁾ κατὰ τοὺς αὐ-
 τοὺς χρόνους τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δήμητρος
 (145) ἱερὸν ¹⁷⁾ τελέσαι, τὸν δὲ στενωπὸν Μουσεῖον.
 171 Ἐπεὶ δὲ καὶ ὕβρις καὶ τρυφή πολλάκις καὶ
 νόμων ὑπεροψία ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ
 ταῦτα ὁσημέραι παρήγγελλε ¹⁸⁾ νόμῳ βοηθεῖν
 καὶ ἀνομία πολεμεῖν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ τὴν
 τοιαύτην διαιρεσιν ἐποιεῖτο, ὅτι τὸ πρῶτον
 τῶν κακῶν παραρῥεῖν ¹⁹⁾ εἴωθεν εἰς τὰς
 οἰκίας καὶ τὰς πόλεις ἢ καλουμένη τρυφή·
 δεύτερον ὕβρις· τρίτον ὀλεθρος· ὅθεν ἐκ παν-
 τὸς εἴργειν τε καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφήν καὶ
 συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σῶφρονι τε καὶ ἀν-
 δρικῶ βίῳ· ²⁰⁾ δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύ-
 ειν τῆς τε σχετλιαστικῆς καὶ τῆς μαχίμου καὶ
 τῆς λοιδορητικῆς καὶ τῆς φορτικῆς καὶ γελω-
 172 τοποιοῦ. ²¹⁾ Πρὸς τούτοις ἄλλο εἶδος δικαιο-
 σύνης κάλλιστον κατεστήσατο, τὸ νομοθετικόν·
 ὃ προστάττει μὲν, ἃ δεῖ ποιεῖν, ἀπαγορεύει δέ,
 ἃ μὴ χρη πράττειν· κρεῖττον δὲ ἐστὶ καὶ τοῦ
 δικαστικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ²²⁾ τῇ ἱατρικῇ προς-

16) κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους] Rectius forte legetur,
 μετὰ τοὺς αὐτοῦ χρόνους, i. e. post eius tempora. Kust.
 Ciz. antea ἐπὶ pro ἔτι. Kiess.

17) τελέσαι] An forte Iamblichus scripsit, καλέσαι?
 Porphyrius habet, ποιῆσαι. Kust. Non video, cur
 τελέσαι, inaugurasse, consecrassse, mutandum sit. De
 re ipsa vid. Tiedemann. p. 340. sq. Kiess.

18) νόμῳ βοηθεῖν] Vide supra, Num. 100. Kust.
 Antea Ciz. παρήγγειλε. Kiess.

19) εἴωθεν] Excidit in Ciz. Tum Par. εἰς τὰς πόλεις.
 Kiess.

etiam temporibus venerantes domum quidem eius templum Cereris initiasse, angiportum autem Museum vocasse. Quoniam vero etiam lasciuia et luxuria atque legum contemptus frequenter ad iniustitiam impellunt; ideo quotidie praecipiebat, legi opem ferendam, et quod legi aduersatur, impugnandum esse: ac propterea talem quoque partitionem instituebat, primum malorum domibus atque ciuitatibus incumbere solere luxuriam; secundum, lasciuiam; tertium, interitum: adeoque arcendum procul omnibus modis repellendumque luxum, et contra vitae sobriae ac virili a prima natiuitate insuescendum esse: abstinere autem insuper nos debere a maledicentia indignationem aut contentionem excitare apta, itemque a couitiis verbisque odiosis ac scurrilibus. Ad haec aliam quoque pulcherrimam constituit iustitiae speciem, legislatoriam; quae facienda quidem praecipit, fugienda vero vetat, et iudiciali longe praestantior est: haec enim similis est medicinae, quae ae-

20) δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύειν] Δυσφημία, omnis oratio importuna, σχετλιαστική, qua lamentamur (oderant enim Pythagorei lamenta), μόχμος, qua cum aliis rixamur, λοιδορητική, qua conuiciis alii proscinduntur, φορτική, qua molestia aliis creatur. — Par. πάσης male omittit. Kiess.

21) Πρὸς τοῦτοις] Par. πρὸς τοῦτο. Kiess.

22) τῇ λατρικῇ] Ciz. τῷ λατρικῷ, Par. τῷ λατρῷ. Kiess.

έοικε, καὶ νοσήσαντας θεραπεύει· τὸ δὲ τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ²³⁾ νοσεῖν, ἀλλὰ πύρρῳθεν ἐπιμελεῖται τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ὑγείας. τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, νομοθέται πάντων ἄριστοι γερό-
 (146) νασιν οἱ Πυθαγόρα προσελθόντες· πρῶτον μὲν ²⁴⁾ Χαράνδας ὁ Καταναῖος· ἔπειτα Ζάλευκος, καὶ ²⁵⁾ Τιμάρατος, οἱ Λοκροῖς γράψαντες τοὺς νόμους. πρὸς τούτοις Θεαιτητος καὶ ²⁶⁾ Ἐλικάων καὶ Ἀριστοκράτης καὶ Φύτιος, οἱ Ῥηγίωνων γενόμενοι νομοθέται. καὶ πάντες οὗτοι παρὰ τοῖς αὐτῶν πολίταις ἰσοθέων τιμῶν ἔτυ-
 175 χον. ²⁷⁾ Οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γρά-

²³⁾ νοσεῖν] Sic recte MS. pro νοεῖν, quod in priorē Edit. legitur, et Arcerio fraudi fuit. Kust. In Cd. Ciz. Reinesius haec adscripsit: *l. νόσου, i. e. ne initium quidem morbi scil. sanat: vel νοεῖ, i. e. ne quidem principium morbi sentit vel intelligit. Immo τὸ ἀρχὴν h. l. aduerbiascit et significat ab initio. Quorum omnium propemodum nihil verum est. Nam omnis loci ratio docet, νοσεῖν esse genuinam lectionem; τὴν ἀρχὴν autem significat omnino. Vid. exempla collecta a Reizio in Viger. p. 718. quibus adde hunc Aristoxeni locum e Stobaeo a Mahnio pag. 85. allatum: ἀλλ' οὐδὲ ἀγαθὰ τὴν ἀρχὴν γίνεσθαι. Sed quum infinitivus νοσεῖν non commodē cum ἐπιμελεῖται coniungi possit, videtur post νοσεῖν addendum esse ἔῃ, quod facile ab ἀλλὰ potuit absorberi; estque passim verbum ἔῃ in codicibus obscuratum. Vid. ad Protreptic. p. 89. not. 13. Obrechtus verterat: illa vero ne initio quidem aegrotare sinit. Kiess.*

²⁴⁾ Χαράνδας] Confer supra, Num. 104. et 130. Kust.

²⁵⁾ Τιμάρατος] Hic supra, Num. 130. vocatur Τιμάρης. Kust.

groto curat, illa vero prorsus non aegrotare sinit, sed sanitatem animae e longinquo praeservat. Quod quum ita se haberet, legislatores omnium optimi e Pythagorae schola prodierunt: primum quidem Charondas Catanaeus, deinde Zaleucus et Timaratus, qui Locrensibus leges tulerunt: praeter hos Theaetetus, et Helicaon, et Aristocrates, et Phytius, a quibus Rhegini leges acceperunt: atque hi omnes a ciuibus suis diuinos honores adepti sunt. Nam Pythagoras quidem non Heracliti more, qui se

26) Ἑλικίων] Supra, loco laudato, minus recte, Ἑλικίων. Kust.

27) Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος — κελεύσας etc.] Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo lib. XIV. p. 642. (Vol. V. p. 542. ed. Tzschuk.) addita insuper causa, quare philosophus iste tam duram de Ephesiis sententiam pronuntiauerit; nimirum, quod Hermodorum ciuitate sua expulsi essent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, οὐτινες Ἑρμόδογον ἄνδρα ἐωυτῶν ὀνησιπτόν ἐξέβαλον, πάντες, etc. Cicero Tusc. V. cap. 36. Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum ciuitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, etc. Idem dictum refert etiam Laertius in Heraclito, sect. 2. ubi Menagius locum hunc Iamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet: οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίοις ἔφη, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας. Sed uti salebrosi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quae traiecta videntur, in locum suum repositis, et paucis aliis immutatis, ad hunc modum: οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίοις, ἔγραψαν τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν

πειν Ἐφεσίοις ἔφη τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. καὶ τί δεῖ ²⁸⁾ τούτους θαυμάζειν, τοὺς ἀγωγῆς καὶ τροφῆς ἐλευθέρως μετέχοντας; ²⁹⁾ Ζαμόλξιος γὰρ Θραῦξ ὢν καὶ Πυθαγόρου δοῦλος γενόμενος καὶ τῶν λόγων τοῦ Πυθαγόρου διακούσας, ἀφειθεὶς ἐλεύθερος καὶ παραγενόμενος πρὸς τοὺς Γέτας, τοὺς τε νόμους αὐτοῖς ἔθηκε, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχῇ δεδηλώκαμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν τοὺς πολίτας παρεκάλεσε, τὴν ψυχὴν ἀθάνα-

κελεύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. Id est, Non enim leges scripserunt (scil. legislatores illi Pythagorici, de quibus Iamblichus in praecedentibus egerat) quibus ciues universos, more Heracliti Ephesii, ad laqueum amandarent; sed etc. Vel sic: οὐ γὰρ ἔγραψαν τοὺς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίος, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ etc. Non enim leges scripserunt more Heracliti Ephesii, qui universos ciues ad laqueum amandavit; sed etc. Vtrouis modo scribas, sensus erit clarus et planus. Quod autem pro ἐπεχείρησε rescribendum diximus ἐπεχείρησαν, est ea emendatio certa et necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium de Vita Pythagorae, Num. 21. Non enim de Pythagora, vt Obrechtus putauit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio praecessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quae locum hunc proxime sequuntur, patere potest. Kusterus in Praefat. — Apud Diogen. IX, 2. haec leguntur: Καθάπτεται δὲ καὶ τῶν Ἐφεσίων, ἐπὶ τῷ τὸν ἐταῖρον ἐκβαλεῖν Ἐρμόδωρον, ἐν οἷς φησὶν· Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀποθανεῖν πᾶσι, καὶ τοῖς ἀνέβοις τὴν πόλιν καταλιπεῖν, οὔτινες Ἐρμόδωρον ἐωυτῶν ὀνηϊστὸν ἐξέβαλον λέγοντες· Ἱμίων μὴδὲ εἰς ὀνηϊστὸς ἔστω· εἰ δὲ τις τοιοῦτος, ἄλλη τε

Ephesiis leges scripturum dixit, ciuibus omnibus ad laqueum amandatis; sed cum multa beneuolentia ciuilibusque moris scientia leges sancire aggressus est. Verum quid hosce miremur, qui et educati sunt et vixerunt liberaliter? Zamolxis enim et Thrax et seruus Pythagorae, vbi sermones Pythagorae perceperat, manu missus, atque ad Getas reuersus, et leges ipsis tulit, sicut initio diximus, et ad fortitudinem populares suos incitauit, dum iis animae immortalitatem

καὶ μετ' ἄλλων. His idem Diogenes haec subiungit: ἀξιούμενος δὲ καὶ νόμους θεῖναι πρὸς αὐτῶν, ὑπερεῖδεν, διὰ τὸ ἤδη κεραιτῆσθαι τῇ πονηρῇ πολιτείᾳ τὴν πόλιν. Haec duo de Heraclito narrata a Iamblichio confusa esse, et lectionem, quae iam in huius libro vulgata est, videntur peperisse, quae nihil mutata sic intelligi potest: Non enim, quemadmodum Heraclitus Ephesiis se leges scripturum esse dixit, postquam ciues omnes ad laqueum amandauerat, etc. Dauisius ad Ciceron. Tuscul. l. c. in Iamblichio pro κελύσας legit ἐκέλευσαν. Idem vir doctus locis a Menagio citatis addit hunc o Stobaei Serm. XXXVIII. p. 236. ἐφ' ᾧ (Ἐρμολώρῳ) καὶ Ἡράκλειτος, οὗ ἐφυγεν, ἡβηδὸν ἐκέλευεν Ἐφεσίους ἀπάγασθαι. Conf. etiam Schleiermacher in libro: *Museum der Alterthumswissensch.* 1 Bd. p. 480. — Pro ἡβηδὸν Ciz. ἡβηδόν, Par. ἡβήδου. — Pro ἐννοίας, quod cum edd. Arc. et Kust. etiam Ciz. tuetur, cum Rittershusio ad Porphyrr. p. 28. scripsi εὐνοίας. Cum eodem et Kustero scripsi ἐπεχέουσαν. Kiess.

28) τούτους] Ciz. τούτου. Tum Par. pro μετέχοντας offert μετασχόντας, quod adeo praefereendum videtur. Kiess.

29) Ζαμόλξις] Ciz. Ζάμολξις. Vid. Rittershus. ad Porphyrr. p. 15. sq. Kiess.

τον εἶναι πείσας. 30) ἔτι καὶ νῦν οἱ Γαλάται πάντες, καὶ οἱ 31) Τράλλεις, καὶ οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων τοὺς αὐτῶν υἱοὺς πείθουσιν, (147) ὥς οὐκ ἔστι φθαρῆναι τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ διαμένειν τῶν ἀποθανόντων, καὶ ὅτι τὸν θάνατον οὐ φοβητέον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κινδύνους εὐρώστως ἐκτέον· καὶ ταῦτα παιδεύσας τοὺς Γέτας καὶ γράψας αὐτοῖς τοὺς νόμους μέγε- 274 στος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. Ἐτι τοίνυν ἀνυσιμώτατον πρὸς τὴν τῆς δικαιοσύνης κατάστασιν ὑπελάμβανεν εἶναι τὴν τῶν θεῶν ἀρχὴν, ἄνωθέν τε 32) ἀπ' ἐκείνης πολιτείαν καὶ νόμους, δικαιοσύνην τε καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ 33) καθ' ἑκάστον, ὅπως διάρρισε, 34) προσθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι περὶ τοῦ θεοῦ, ὥς ἔστι τε καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος οὕτως ἔχει, ὥς ἐπιβλέπειν καὶ μὴ ὀλιγωρεῖν αὐτοῦ, χρήσιμον εἶναι ὑπελάμβανον οἱ Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνου μαθόντες· δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἐπιστατείας τοιαύτης, 35) ἢ κατὰ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιόδομεν· τοιαύ-

30) ἔτι καὶ νῦν] Post ἔτι Rittershusio δὲ videtur deesse. *Kie ss.* [Nisi praegressum ἔ, quod toties factum est, elisit copulam καί. *Schaefer.*]

31) Τράλλεις] In MS. et priore Edit. est Τράλλεις; pro quo Τράλλεις rescripsi auctoritate Hesychii v. Θράλλεις. Erant autem Tralles populus Illyriae, teste Stephano v. Τραλλία: a quo iidem Τράλλοι et Τράλλες vocantur. Hesychius tamen loco laudato eos Thraciae assignare videtur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab urbe Lydiae Trallis. *Küst.* Reinesius in margine cod. Ciz. scripsit Τρίβαλλοι, et sane hic Moesiae populus huic loco bene conuenit. Etiam Rittershus. p. 16. Τριβα-

persuasit. Vnde etiamnum Galatae omnes, et Thraces, et alii multi barbarorum liberos suos instituunt, vt credant, animam interitus expertem esse, mortuisque superstitem manere; adeoque mortem iis non per timescendam, sed firmato animo periculis occurrendum. Quum itaque Getas haecce docuisset, legesque illis praescripsisset, maximus deorum apud illos habitus est. Porro efficacissimum ad stabiliendam iustitiam deorum imperium censebat esse Pythagoras, idque adhibebat velut principium ad rempublicam legesque et iustitiam iuxta normam iuris constituendam. Neque alienum fuerit adiciere singillatim, quasnam cogitationes de numine concipiendas esse definiuerit: nempe, esse illud, et ita se gerere erga humanum genus, vt id inspiciat, minimeque negligat: quod ab ipso edocti Pythagorei plurimum vtilitatis in se habere existimabant. Huiusmodi enim regimine nobis opus esse, cui nullatenus refragari valeamus:

λοι legendum putat. Idem deinceps pro διαμένειν scribit διαμένει. *Kiess.*

32) ἀπ' ἐκ.] Ciz. ἐπ' ἐκ. Idem deinceps pro κατὰ τὰ δίκαια dat καὶ τὰ δίκαια, quod recepimus. *Kiess.*

33) καθ' ἑκάστον] Ciz. καθ' ἑκάστον. *Kiess.*

34) προσθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι π.] Locum hunc pessima interpunctio ante obscurum reddebat, qui nunc planus est. *Kust.* Pro ἐστὶ τε scripsi ἔστι τε. *Kiess.*

35) ἡ — ἀνταίρειν] Ciz. ἡ (quod Reinesius in ἡς mutauit) et ἀνταίρειν. *Kiess.*

την δὲ εἶναι τὴν ὑπὸ τοῦ θείου 36) γινομένην·
 εἶπερ ἐστὶ τὸ θεῖον τοιοῦτον, ἄξιον εἶναι τῆς
 τοῦ σύμπαντος ἀρχῆς. ὑβριστικὸν γὰρ διὰ φύ-
 σει τὸ ζῶον ἔφασαν εἶναι, ὀρθῶς λέγοντες, καὶ
 ποικίλον κατὰ τε τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ἐπιθυ-
 μίας καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖσθαι
 οὖν τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ 37) ἐπανατάσεως,
 175 ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις καὶ τάξις. ᾤοντο
 (148) δὴ δεῖν ἕκαστον αὐτῶν συνειδύτα τὴν τῆς φύ-
 σεως ποικιλίαν, μηδέποτε λήθην ἔχειν τῆς πρὸς
 τὸ θεῖον ὁσιότητός τε καὶ θεραπείας· ἀλλ' αἰεὶ
 τίθεσθαι πρὸ τῆς διανοίας, ὡς ἐπιβλέποντάς
 τε καὶ 38) παραφυλάττοντας τὴν ἀνθρωπίνην
 ἀγωγὴν. 39) μετὰ δὲ τὸ θεῖον τε καὶ τὸ δαι-
 μόνιον πλεῖστον ποιεῖσθαι λόγον γονέων τε
 καὶ νόμου, καὶ τούτων 40) ὑπήκοον αὐτὸν κα-
 τασκευάζειν, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπεισμένως.
 41) καθόλου δὲ ᾤοντο δεῖν ὑπολαμβάνειν, μη-
 δὲν εἶναι μείζον κακὸν ἀναρχίας· οὐ γὰρ πε-

36) γινομένην· εἶπερ ἐστὶ τ.] Scribo et distingo, γι-
 νομένην· εἰ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῖον, etc. Kust. Ante post
 γινομένην comma erat positum. Tum malim εἶπερ γὰρ
 ἐστὶ τ. Kiess.

37) ἐπανατάσεως] Ἐπανάτασις hic significat coercitio-
 nem, quae fit per metus intimationem, vel metum
 potentiae superioris. Kust. Potius ipsam poenae
 comminationem. Ita Polyb. II, 44. dixit, ἐπανατείνε-
 σθαι φόβους, terrorem intentare: et XV, 29, 14. nude,
 ἃ κατὰ τῶν πέλας ἐπαντείνετο πράξειν, minari. Substan-
 tium ὑπεροχὴ simpliciter est imperium. Kiess.

38) παραφυλάττοντας] Ex MS. pro παμφυλάττοντας.
 Kust.

tale autem esse regimen dei: qui quum tantus sit, dignum quoque esse, qui vniuersis imperet. Recte enim ab iis dictum est, animal istud natura proclive esse ad proterviam; itemque inclinatione, cupiditatibus, aliisque affectibus varium: ideoque tali eminentia atque superinspektione opus habuisse, a qua moderatio et ordo proueniret. si quidem existimabant, vnumquemque naturalis huius mutabilitatis suae conscium, nunquam pietatis cultusque diuini obliuisci debere; sed assidue menti suae proponere numen, tanquam quod hominum actiones obseruet, iisque indesinenter inuigilet. Post deos vero et daemones maximam parentum et legum quemque rationem habere debere, iisque non fecte, sed ex animo obsequi. Vniuerse vero statuebant, anarchiam malorum omnium maximum esse iudicandam:

39) μετὰ δὲ τὸ θεῖον κ. τ. λ.] Ex Stobaei Eclog. Moralib. (ed. Basil. 1559.) pag. 457. *Mahne* in *diatriba de Aristoxeno* p. 82. hunc Aristoxeni locum attulit: μετὰ τὸ θεῖον καὶ δαιμόνιον, πλεῖστον ποιῆσθαι λόγον γονέων τε καὶ νόμων, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπιστευμένοις ἑαυτὸν πρὸς ταῦτα παρασκευάζοντα, τῷ ἐμμένειν τοῖς πατρίοις ἔθεσι τε καὶ νόμοις ἐδοκίμαζον, εἰ καὶ μικρῇ χεῖρῳ εἴη. Eundem locum antea notauerat Wyttenbach. in *Biblioth. crit.* Vol. II. P. VIII. p. 112. *Kiess.*

40) ὑπήκοον] Ciz. ὑπήκουον, quod Reines. correxit. *Kiess.*

41) καθόλου — ἐπιστατοῦντος] Etiam hic est locus Aristoxeni, seruatus a Stobaeo l. c. p. 243. vid. *Mahne* p. 79. *Kiess.*

φυκέναι τὸν ἄνθρωπον διασώζεσθαι μηδενὸς
 176 ἐπιστατοῦντος. Τὸ μένειν ἐν τοῖς πατρίοις
 ἔθροισί τε καὶ νομίμοις ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
 ἐκεῖνοι, καὶ ἢ μικρῷ χεῖρῳ ἐτέρων. τὸ γὰρ
 ῥαδίως ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων νόμων
 καὶ οἰκείους εἶναι 42) καινοτομίας, οὐδαμῶς
 εἶναι σύμφορον καὶ σωτήριον. πολλὰ μὲν οὖν
 καὶ ἄλλα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ὁσίας ἐχόμενα
 ἔργα διεπράξατο, σύμφωνον ἑαυτοῦ τὸν βίον
 τοῖς λόγοις ἐπιδεικνύων. οὐ χεῖρον δὲ ἐνὸς
 μνημονεῦσαι, δυναμένου καὶ τὰ ἄλλα σαφῶς
 177 ἐμφαίνειν. Ἐρῶ δὲ τὰ 43) πρὸς τὴν πρεσβείαν
 (149) τὴν ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότωνα παραγενομέ-
 νην ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων ὑπὸ Πυ-
 θαγόρου ῥηθέντα καὶπραχθέντα. ἐκεῖνος γάρ,
 ἀνηρημένων τινῶν τῶν μετ' αὐτοῦ συνδιατρι-
 ψάντων ὑπὸ τῶν ἡκόντων πρεσβευτῶν, ὧν ὁ
 μὲν τῶν αὐτοχείρων, ὁ δὲ υἱὸς τετελευτηκότος
 ὑπ' 44) ἀρρώστιας τῶν τῆς στάσεως μετεσχηκό-
 των· ἔτι μὲν τῶν ἐν τῇ πόλει διαπορούντων,
 ὅπως 45) χρήσονται τοῖς πράγμασι, εἰπεῖν πρὸς
 τοὺς 46) ἐταίρους, ὥς οὐκ ἂν βούλοιο μεγάλα

42) καινοτομίας] Sic recte MS. pro καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo MS. καὶ νοτομίας scriptum inuenisset, illud in καὶ νομοτομίας mutandum censuit; inuita diua Critice. Kust. In antecedentibus Ciz. ὑπὸ τῶν ὑπαρχόντων. Kiess.

43) πρὸς τὴν πρεσβείαν κ. τ. λ.] Eadem historia tangitur supra, Num. 133. Kust. Pro ἐξαίτησιν Ciz. ἐξώτησιν. Kiess.

44) ἀρρώστιας] Ciz. ἀρρώστιας. Antea post τετελευτηκότος videtur excidisse τινός. Kiess.

utpote quum humanum genus, nemine imperium obtinente, saluum esse non possit. Iidem viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhaerendum esse censebant, licet caeteris deteriores essent: nam neque vtilitati neque salutì publicae consulere eos, qui legibus rebusque nouandis student. Caeterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in deum documenta dedit, dum doctrinam suam ipso viuendi modo repraesentauit. Neque abs re fuerit, vnius duntaxat meminisse, ex quo caetera etiam elucescere poterunt: nimirum quid Pythagoras dixerit feceritque, quum legati Sybaride Crotonem ad repetendos exules aduenissent. Fuerant enim e conuictoribus eius quidam a legatis istis interfecti: ac vnus quidem legatorum caedem propria manu perpetraverat; alius eius filius erat, qui seditionem excitauerat, fatoque naturali fuerat extinctus. Quum itaque deliberarent Crotoniatae, quid facto opus esset; Pythagoras discipulis suis dixit, sibi non placere, quod Cro-

45) χρήσονται] Sic dedi e Ciz. pro χρήσονται, quod ante legebatur. *Kiess.*

46) ἐταίρους] Ex MS. pro ἑτέροις. *Kust.* Haec duo verba in iis sunt, quae in libris manuscriptis omnium creberrime confunduntur. Ita in hoc Iamblichi libro vix vnus locus reperitur, in quo MS. Ciz. non alterum pro altero offerat. Deinceps pro verbis πρὸς αὐτὸν potius legendum erit πρὸς αὐτοὺς, scil. πρεσβυτάς: vt

πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας, καὶ δοκιμάζοντος αὐτοῦ, μηδ' ἱερεῖα τοῖς βωμοῖς προσάγειν ἐκείνους καὶ τοὺς 47) ἰκέτας ἀπὸ τῶν βωμῶν ἀποσπᾶν· προσελθόντων δ' αὐτῷ τῶν Συβαριτῶν καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν αὐτόχειρι, λόγον ἀποδιδόντι τῶν ἐπιτιμωμένων, 48) οὐ θεμιστεύειν ἔφησεν. ὅθεν ἠτιῶντο αὐτὸν 49) Ἀπόλλω φάσκειν εἶναι, παρὰ τὸ καὶ πρότερον ἐπὶ τινος ζητήσεως ἐρωτηθέντα· διὰ τί ταῦτά ἐστιν; ἀντερωτῆσαι τὸν πυθανόμενον, εἰ καὶ τὸν Ἀπόλλω λέγοντα τοὺς χρησμούς ἀξιῶσειεν ἂν τὴν αἰτίαν ἀποδοῦναι; 178 50) Πρὸς δὲ τὸν ἕτερον, ὡς ᾤετο, καταγελῶντα (150) τῶν διατριβῶν, ἐν αἷς ἀπεφαίνετο Πυθαγόρας, 51) ἐπ' ἀνοδὸν εἶναι ταῖς ψυχαῖς, καὶ φάσκοντα

sensus sit, nolle se, ut Crotoniatae cum iis litigarent. Διαφωνῆσαι enim, pro quo Scaliger mauult διαλέγεσθαι, significare potest certare verbis, ut διαπίνειν, certare bibendo. Vid. Hermann. ad Viger. p. 811. Ceterum ἀνακολουθία in hoc loco est, quum, praecedente nominatiuo ἐκεῖνος, non recte sequatur infinitiuus εἰπεῖν. Kiess.

47) ἰκέτας] Antea male οἰκέτας: quae duae voces quam saepissime locum inter se commutare solent. Per ἰκέτας autem hic intelligit exules, qui Sybaride Crotonam fuga se receperant. Kust.

48) οὐ θεμιστεύειν] Iamblichus refert, Pythagoram homini, qui caecum commiserat, conuenire se volenti, respondisse, οὐ θεμιστεύειν αὐτόχειρι, se homicidae non dare responsum: vnde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse iactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharoedo aliquem Delphos miserant oraculi consulendi gratia: οὐ σε θεμιστεύω. Μουσῶν θεράποντα κατέκτας.

toniatae tantopere super hoc disceptent: suo quippe iudicio legatos istos ne victimas quidem aris admouere ausuros, nedum ut supplices inde abstrahant. Quum deinceps Sybaritae illum conuenissent, querelasque suas ad eum detulissent, homicidae, obiecta sibi excusanti, non dare se responsum, dixit. Vnde eum incusarunt, quod se Apollinem esse iactaret; quia etiam iam antea super quadam consultatione interrogatus, quare se res ita haberet? — vicissim interrogauerat sciscitantem, num et ab Apolline oraculi, si quod ipsi edidisset, causam flagitaturus esset. Alter, scholas eius, ut putabat, irrisurus, quibus reditum animarum ab inferis docebat, dixit, se literas illi ad pa-

Vid. Aelian. Var. Hist. Lib. III. cap. 43. Simile responsum Calondae, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur scriptores. Vide Nos ad Suidam v. *Ἀρχίλοχος*. Kusterus in Praefatione.

49) *Ἀπόλλω*] Ita etiam hic Ciz. pro *Ἀπόλλωνα*, quam formam habent Arcerius et Kusterus. *Παρά*, quod sequitur, significat *propter*. Kiess.

50) *Πρὸς δὲ τὸν ἕτερον*] Intelligitur ille alter legatorum, ὁ δὲ, *ὁὗτος τετελευτηκὸς*. — Ciz. τὸ ἕτερον. Kiess.

51) *ἐπ'ἀνόδον*] Obrechtus, *reditum animarum ab inferis*. Potius, *regressum ad superos*. Inde enim animas nostras in corpora descendisse, et eo tandem, variis purgationibus a terreno affectu liberatas, redire, Pythagorei, eosque imitati Platonici statuebant. De hoc quidem regressu animarum, siue *περὶ ἀνόδου τῶν ψυχῶν*, librum scripserat Porphyrius, laudatum Augustino de *Ciuitate Dei* lib. X. cap. 29. Vti contra *περὶ καθόδου*

πρὸς τὸν πατέρα δώσειν ἐπιστολήν, ἐπειδὴν καὶ εἰς ἄδου ⁵²⁾ μέλλη καταβαίνειν, καὶ κελεύοντα λαβεῖν ἐτέραν, ὅταν ἐπανίῃ παρὰ τοῦ πατρός· οὐκ ἔφη μέλλειν εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν τόπον παραβάλλειν, ὅπου σαφῶς οἶδε τοὺς σφαγεῖς κολαζομένους. λοιδορηθέντων δ' αὐτῶν τῶν πρεσβευτῶν, κακείνου ⁵³⁾ προσάγοντος ἐπὶ τὴν θάλατταν, καὶ ⁵⁴⁾ περιρῥαναμένου πολλῶν ἀκολουθούντων, ἔπε τις τῶν συμβουλευόντων τοῖς Κροτωνιάταις, ⁵⁵⁾ ἐπειδὴ τὰ ἄλλα τῶν ἡκόντων κατέδραμεν· ὅτι καὶ Πυθαγόρα προσκόπτειν ἐπενοήθησαν, ⁵⁶⁾ ὑπὲρ οὗ, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ οἱ μῦθοι παραδεδώκασι, ἀπάντων ἐμψύχων τὴν μὲν αὐτὴν φωνὴν τοῖς ἀνθρώποις ἀφιέντων, μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μη-
¹⁷⁹ δὲν ἂν τολμήσειε βλασφημεῖν. Καὶ ἄλλην δὲ
 (151)

ψυχῆς, siue de descensu animae in corpus tractatum composuit Plotinus, qui hodie adhuc exstat. Vide Lucam Holstenium de Vita et Scriptis Porphyrii Philos. pag. 46. et seq. Kust.

52) μέλλη] Ita dedi e Ciz. pro μέλλοι, quod habent editiones Arcerii et Kusteri. Kiess.

53) προσάγοντος] In Ciz. προάγοντος, quod praefero. Kiess.

54) περιρῥαναμένου] Cum Arcerio lego περιρῥαινόμενου: sed simpliciter expono, cum se aspergeret, vel lustraret aqua marina. Kust. Obrechtus hoc verbum omiserat. Kiess.

55) ἐπειδὴ — κατέδραμεν] Proprie, quum in ceteris legatos reprehendisset; nam κατατρέχειν, vbi significat reprehendere, cum genitiuo construitur. Exempla dedit Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 401.

trem suum daturum esse, quoniam in infernum descendere paret; praecepitque, ut inde remeaturus a patre suo responsorias sumeret: huic respondit Pythagoras, sibi propositum non esse, ad impiorum sedes proficisci, ubi probe sciat homicidas puniri. Quum autem legati conuitia in illum iacerent, ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet et se lustrasset; quidam ex iis, qui Crotoniatis a consiliis erant, postquam in caetera legatorum inuectus fuisset, adiecit: Pythagoram quoque conuitiis lacessere aggressos esse, cui ne brutorum quidem animalium vllum maledicere ausurum foret, si, ut primitus accidisse fabulis traditur, omnia animata denuo humana voce loquerentur. Reperit praeterea et aliam

Videtur autem locutio esse serioris Graecitatis. Eodem modo vsurpatur *καταθεῖν*. *Kiess.*

- 56) ὑπὲρ οὗ, πάλιν ἐξ ἀρχ.] Est locus obscurus et procul dubio corruptus, quem sic legendum censeo: *περὶ οὗ, καὶ πάλιν, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ συμβῆναι οἱ μῦθοι παραδεδώκασι*, etc. Hanc lectionem Obrechtus quoque ob oculos habuit. *Βλασφημεῖν περὶ τινος* recte dicitur: non autem *ὑπὲρ τινος*. *Kust.* Haec mutatio violentior est, quam ut probari possit. Equidem sic legerim: *ὥσπερ ἂν, πάλιν ἐξ ἀρχῆς* etc. reliqua sana sunt. Verba *ἐξ ἀρχῆς* per se significant *ut antea*, et *πάλιν ἐξ ἀρχῆς* etiam alibi sic iungitur, ut apud Xenoph. *Cyropaed.* I, IV. 13. Particula *ἂν* repetita offendere non potest. — Ceterum pro *ἐπενόηθησαν* in Ciz. est *ἀπενόηθησαν*, ibidemque pro *ἀφιέντων*, ut in Arc. edit., *ἀφέντων*, et pro *τολήσεις* item, ut in edit. Arcer. *τολήσαι*. *Kiess.*

μέθοδον ἀνεῖρε τοῦ ἀναστέλλειν τοὺς ἀνθρώ-
 πους ἀπὸ τῆς ἀδικίας, διὰ τῆς κρίσεως τῶν
 ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀληθῶς ταύτην λεγομένην,
 εἰδὼς δὲ καὶ χρήσιμον οὖσαν εἰς τὸν φόβον
 τῆς ἀδικίας. 57) πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι
 δεῖν παρήγγελλεν, ἢ κτείνειν ἄνθρωπον· ἐν
 ἔδου γὰρ κεῖσθαι τὴν κρίσιν· 58) ἐκλογιζόμε-
 νος τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ τὴν
 πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. 59) βουλόμενος δὲ
 τὴν ἐν τοῖς ἀνίστοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπεί-
 ροις πεπερασμένην καὶ ἴσιν καὶ σύμμετρον
 δι. αἰοσύνην παραδειῖξαι, καί, ὅπως δεῖ αὐτὴν
 ἀσκεῖν, ὑφηγήσασθαι, τὴν δικαιοσύνην ἔφη
 προσεικέναι τῷ σχήματι ἐκείνῳ, ὅπερ μόνον
 τῶν ἐν γεωμετρία διαγραμμάτων ἀπείρους μὲν
 ἔχον τὰς τῶν σχημάτων συστάσεις, ἀνομοίως
 δὲ ἀλλήλοις διακειμένων, ἴσας ἔχει τὰς 60) τῆς
 180) δυνάμεως ἀποδειξείας. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ πρὸς
 ἕτερον χρεῖα ἐστὶ τις δικαιοσύνη, καὶ ταύτης
 τοιοῦτόν τινα τρόπον λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθα-
 γορείων 61) παραδίδοσθαι. εἶναι γὰρ κατὰ τὰς

57) πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικ.] Haec leguntur etiam su-
 pra, Num. 155. Kust. Ciz. πολλῶ δὲ. Idem παρήγ-
 γειλεν. Kiess.

58) ἐκλογιζόμενος] Lego ἐκλογιζομένην, vt referatur ad
 κρίσιν. Kust. Vid. supra ad sect. 155. not. 121.
 Kiess.

59) βουλόμενος] In Ciz. vt in edit. Arc. βουλόμενοι.
 Paulo infra post παραδειῖξαι ibidem deest καί. Kiess.

60) τῆς δυνάμεως] Δύναμις h. l. idem est, quod ἔμβα-
 δον, spatium, quod intra concurrentes lineas figurarum
 continetur, area trigoni. Locus autem ipse intelligen-

methodum, qua, proposito animarum iudicio, homines ab iniustitia reuocauit, gnarus quidem, et vere istud doceri, et ad iniustitiam metu reprimendam plurimum conducere. Multo itaque satius esse dicebat, iniuria affici, quam hominem occidere: apud inferos enim repositum esse iudicium, vbi anima, eiusque essentia, et princeps entium natura examinetur. Quum autem sibi proposuisset, rebus inaequalibus mensuraque carentibus et infinitis determinatam, aequalem et commensuratam iustitiam inducere, simulque exemplo quopiam ostendere, quemadmodum illa in vsum deducenda esset; similem dixit esse iustitiam illi figurae, quae sola in diagrammatibus geometricis infinitas figurarum compositiones, inaequaliter quidem inter se dispositas, sed aequales spatii demonstrationes habet. Et quoniam in consuetudine quoque cum aliis iustitia quaedam consistit, talem eius modum a Pythagoreis traditum esse ferunt: quandam nimi-

us est de triangulo rectangulo et theoremate Pythagorico. Nam cuiuscunque longitudinis lineae in huiusmodi triangulo construuntur, quadratum lateris angulo recto subiecti aequale est summae quadratorum, quae in reliquis duobus lateribus describi possunt. Vltima Obrechtus ita verterat: *sed aequales potentiae demonstrationes producentes*. Pro ἴσας ἔχει Ciz. cum Arc. ἴσας ἔχουσιν. Kiess.

61) παραδίδασθαι] Par. παραδιδόσθαι. Forsitan παραδίδόσθαι. Paulo ante χρεία est consuetudo. Kiess.

ὁμιλίας τὸν μὲν εὐκαιρον, τὸν δὲ ἄκαιρον·
 διαιρεῖσθαι δὲ ἡλικίας τε διαφορᾷ, καὶ ἀξιώ-
 ματι, καὶ οἰκειότητι τῆς ⁶²⁾ συγγενικῆς καὶ
 εὐεργεσίας, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐν ταῖς
 πρὸς ἀλλήλους διαφοραῖς ὃν ὑπάρχει. ἔστι γὰρ
 ὁμιλίας εἶδος, ὃ φαίνεται νεωτέρῳ μὲν πρὸς
 (152) νεώτερον οὐκ ἄκαιρον εἶναι, πρὸς δὲ τὸν πρεσ-
 βύτερον ἄκαιρον· οὔτε γὰρ ὀργῆς οὔτε ἀπει-
 λῆς εἶδος πᾶν οὔτε θρασύτητος, ἀλλὰ πᾶσαν
 τὴν τοιαύτην ἀκαιρίαν εὐλαβητέον εἶναι ⁶³⁾ τῷ
 181 νεωτέρῳ πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Παραπλήσιον
 δὲ τινα εἶναι καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀξιώματος λό-
 γον· πρὸς γὰρ ἄνδρα ἐπὶ καλοκαγαθίας ἦκον-
 τα ἀληθινὸν ἀξίωμα ⁶⁴⁾ οὔτ' εὐσχημον οὔτ'
 εὐκαιρον εἶναι προσφέρειν οὔτε παρρησίαν πά-
 λιν οὔτε τὰ λοιπὰ τῶν ἀρτίως εἰρημένων. πα-
 ραπλήσια δὲ τούτοις καὶ ⁶⁵⁾ περὶ τῆς πρὸς τοὺς
 γονεῖς ὁμιλίας διελέγετο. ὥσαύτως δὲ καὶ περὶ
 τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. εἶναι δὲ ποικίλην
 τινὰ καὶ πολυειδῆ τὴν τοῦ καιροῦ χρεῖαν· καὶ
 γὰρ τῶν ὀργιζομένων τε καὶ θυμουμένων τοὺς
 μὲν εὐκαίρως τοῦτο ποιεῖν, τοὺς δὲ ἀκαίρως·
 καὶ πάλιν ⁶⁶⁾ τῶν ὀρεγομένων τε καὶ ἐπιθυ-

62) συγγενικῆς] Reinesius in margine cod. Ciz. appo-
 suit: an συγγενείας? Kiess.

63) τῷ νεωτέρῳ] Ex MS. pro τῶν νεωτέρων. Kust.
 Εἶδος πᾶν ὀργῆς etc. et πᾶσα ἡ τοιαύτη ἀκαιρία re ipsa
 non differunt. Kiess.

64) οὔτ' εὐσχημ.] Ciz. οὔτε εὐσχ. Kiess.

65) περὶ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμ.] Locum antea mu-
 tilum ex MS. suppleui. In priore enim Edit. desunt

rum viuendi cum aliis rationem opportunam esse, aliam importunam, et differre has inter se diuersitate aetatis, dignitatis, necessitudinis, meritorumque, et si quid praeterea discriminis inter homines occurrit. Esse enim conuictus quoddam genus, quo si iuuenis erga aetate sibi similem vtatur, minime id importunum videri; tale autem esse, si id iuuenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc aetatem iuuenibus omni ira, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, et totam huiusmodi importunitatem deuitandam esse: sed et parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem peruenit, neque decorum, neque tempestiuum fore, familiarius, liberiusue, aut alio ex praedictis modo agere. Hisce similia de conuersatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quae nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam et multiformem opportuni temporis vsum: si quidem et qui irascuntur, atque animo commouentur, partim tempestiue, partim intempestiue id faciant: itidemque inter eos,

verba haec: πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμιλίᾳ διελέγετο. ὁσαύτως δὲ καὶ περὶ τῆς. *Kust.* Pro διελέγετο in Ciz. et Par. legitur ἐλέγετο, i. e. *disserabatur*, scil. a Pythagoreis. Quod huic loco melius conuenit. *Kiess.*

66) τῶν ὁρεγομένων] In Ciz. vt in edit. Arcerii αὐτῶν ὁρεγομ. *Kiess.*

μούντων καὶ ὁρμώντων ⁶⁷⁾ ἐφ' ὅτιδὴποτε τοῖς
 μὲν ἀκολουθεῖν καιρὸν, τοῖς δὲ ἀκαιρίαν. τὸν
 αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῶν ἄλλων πα-
 θῶν τε καὶ πράξεων καὶ ⁶⁸⁾ διαθέσεων καὶ
 182 ὁμιλιῶν καὶ ἐντεύξεων. Εἶναι δὲ τὸν καιρὸν
 μέχρι μὲν τινος διδακτόν, καὶ ⁶⁹⁾ ἀπαράλογον,
 (153) καὶ τεχνολογίαν ἐπιδεχόμενον· καθόλου δὲ καὶ
 ἀπλῶς οὐδὲν αὐτῷ τούτων ὑπάρχειν. ἀκόλου-
 θα δὲ εἶναι καὶ σχεδὸν τοιαῦτα, οἷα συμπα-
 ρέπεσθαι τῇ τοῦ καιροῦ φύσει τὴν τε ὀνομα-
 ζομένην ὥραν, καὶ τὸ πρέπον, καὶ τὸ ἀρμότ-
 τον, καὶ εἴ τι ἄλλο τυγχάνει τούτοις ὁμογε-
 νές ὄν. ἀρχὴν δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν παντὶ ἐν τι
 τῶν τιμιωτάτων εἶναι ὁμοίως ἐν ἐπιστήμῃ τε,
 καὶ ἐμπειρίᾳ, καὶ ἐν γενέσει· καὶ πάλιν δύο,
 ἐν οἰκίᾳ τε, καὶ πόλει, καὶ στρατοπέδῳ, καὶ
 πᾶσι τοῖς τοιούτοις συστήμασι. δυσθεώρητον
 δ' εἶναι καὶ ⁷⁰⁾ δυσίνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύ-
 σιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημένοις. ⁷¹⁾ ἐν γὰρ ταῖς
 ἐπιστήμαις οὐ τῆς τυχούσης εἶναι διανοίας τὸ

67) ἐφ' ὅτιδὴποτε] In Ciz. ἐφ' ὅ τι δὴ ποτε. *Kiess.*

68) διαθέσεων] Ex MS. pro corrupto διαθέτων. *Kiess.*

69) ἀπαράλογον] Ἀπὸ κοινοῦ repetendum est μέχρι τινός. *Παράλογον* autem significat id, quod contingit praeter expectationem, vel praeter rationem; siue, quod adeo incertum est, ut nulli consilio humano subiaceat. Hinc ἀπαράλογον contra dicetur de re, quae non est adeo incerta, quin aliquatenus a nobis praevideri et consilio ad certum finem dirigi possit. *Kust.*

70) δυσίνοπτον] Vocem esse mendosam, quivis facile videt. Arcerius coniecit, *δυσκίνητον*, vel *δυσκάνοπτον*: quod repudiandum. Desid. Heraldus *Animad-*

qui appetitu cupiditateque et impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem fauere, alios ab ea destitui: eandemque caeterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum et interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, et certa quadam ratione ac via et arte comprehendi posse; vniuerse autem et simpliciter praeceptorum artisque formulam respuere. Adhaerere autem illi natura veluti pedissequas quasdam, id quod elegans et concinnum dicitur, itemque decorum, congruum, et si quid aliud hisce geminum est. Pronunciabat autem insuper, quantiuis pretii esse principium; vnum quidem in vniuersitate mundi, itemque in scientia, in experientia et in generatione: duo vero in domo, in vrbe, in exercitu, et in omnibus eiusmodi compositis corporibus: naturam autem principii in praefatis omnibus cognitu perspectuque perquam difficilem esse: nam in scientiis non vulgaris ingenii haberi, ex

vers. in Iambl. cap. IX. in fine *δυσνόητον* vel *δυσσύνετον*: quorum posterius ad vestigia corruptae lectionis propius accedit. Nos proxime accesserimus, si legamus, *δυσσύνετον*: prout Iamblichum initio scripsisse nullus dubito. *Kust.* In Ciz. est *δύσχοπον*. Reinesius in margine: *f. δύσοπτον, i. e. occultatum*. Vix dubium, quin verum sit Kusteri *δυσσύνετον*, quo vocabulo vititur Polyb. III, 84. 2. *Kiess.*

71) *ἐν γὰρ*] In Ciz. *ἐν τε γὰρ*. *Kiess.*

καταμαθεῖν τε καὶ κρῖναι καλῶς βλέψαντας
 εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, ποῖον τούτων
 183 ἀρχή. Μεγάλην δ' εἶναι διαφορὰν, καὶ σχεδὸν
 περὶ ὅλου τε καὶ παντὸς τὸν κίνδυνον γίνε-
 σθαι, μὴ ληφθείσης ὀρθῶς τῆς ἀρχῆς. οὐδὲν
 γάρ, ὥς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἔτι τῶν μετὰ ταῦτα
 ὑγιὲς γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινῆς ἀρ-
 (154) χῆς. 72) τὸν αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῆς
 ἐτέρας ἀρχῆς· οὔτε γὰρ οἰκίαν εὖ ποτὲ ἂν οἰ-
 κισθῆναι, μὴ ὑπάρξαντος ἀληθινοῦ ἄρχοντος,
 τῆς ἀρχῆς τε 73) ἐκουσίως. ἀμφοτέρων γὰρ δεῖ
 βουλομένων τὴν ἐπιστατείαν γίνεσθαι, ὁμοίως
 τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τῶν ἀρχομένων· ὥσπερ
 καὶ τὰς μαθήσεις τὰς ὀρθῶς γινομένας 73) ἐκου-
 σίως 74) δεῖν [εἰάσαν] γίνεσθαι, ἀμφοτέρων
 βουλομένων, τοῦ τε διδάσκοντος καὶ τοῦ μαν-
 θάνοντος· ἀντιτείνοντος γὰρ ὁποτέρου δῆποτε
 τῶν εἰρημένων, οὐκ ἂν ἐπιτελεσθῆναι 75) κατὰ
 τρόπον τὸ προκείμενον ἔργον. οὕτω μὲν οὖν
 τὸ πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι καλὸν εἶναι ἐδοκί-

72) τὸν αὐτὸν δ' εἶναι] In Ciz. τὸν δ' αὐτὸν εἶναι. Ibi-
 dem post οἰκίαν repetitur οὔτε, et post ἄρχοντος addi-
 tur, καὶ κυριεύοντος. Kiess.

73) ἐκουσίως] Ἐκουσίως lego: eaque lectio ex sequen-
 tibus satis confirmatur. Kust. Ex Aristoxeni opere,
 quod inscriptum fuit Τὰ Πυθαγορικά Ἀποφθέγματα,
 Wytttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 112.
 fragmentum huc pertinens primus vulgavit. Sic igitur
 ille: „Stobaeus Tit. Inedit. περὶ παιδείας in Io.
 „Damasceni Parallelis MS. Florent.: Ἐκ τῶν Ἀριστοξέ-
 „νου Πυθαγορικοῦ ἀποφάσεων· Ἐφασκον δὲ καὶ τὰς μα-
 „θήσεις πάσας, τῶν τε ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, τὰς μὲν

tractatione partium intellectu iudicioque recte assequi, quale earum principium sit: plurimum autem referre, et propemodum de vniuersa rerum omnium cognitione actum esse, si principium non recte comprehendatur: ignorato enim vero principio, nihil, vt simpliciter dicam, sani deinceps constitui poterit. Eodem modo se rem etiam cum principatu habere: neque enim domum, neque ciuitatem recte institui posse, nisi et verus princeps praesit, et imperium in volentes exerceat. Etenim vtrisque consentientibus, principe et subditis, imperium administrari debere: perinde, vti disciplinae quoque, si rite quis eas instituere velit, vtrisque etiam, docente et discente, volentibus id debet fieri: nam si alteruter reluctetur, nunquam, quod sub manibus est, opus ad propositum finem perueniet. Sic igitur probabat, aequae praeclarum esse, si

„ἐκουσίους ὁρθὰς τε εἶναι καὶ εἰς τέλος ἀφικνεῖσθαι· τὰς
„δὲ ἀκουσίους φαύλους τε (φαύλας τε, K.) καὶ ἀτελεῖς γί-
„γνεσθαι.“ Conf. Mahne p. 88. Mihi potius ἐκουσίους
legendum videtur. Ita Aristotel. Polit. III. 8. p. 125.
ed. Schneid. ἐγγίγνοντο βασιλεῖς ἐκόντων. — Ante βουλο-
μένων in Ciz. deest δεῖν. Kiess.

74) δεῖν [εἶπασαν] γίν.] Vel scribendum est δεῖν γίνεσθαι,
deleta voce εἶπασαν, vt superuacanea; vel, δεῖν ᾤθησαν
γίνεσθαι. Kust. Wyttenbachius l. c. pro εἶπασαν legit
ἔφασαν. Melius abest, quod etiam in marg. cod.
Spanh. notatum. Hinc vncis inclusi. Kiess.

75) κατὰ τρόπον] Vid. ad Protrept. p. 20. Kiess.

μαζε, καὶ τὸ τοῖς διδασκάλοις ὑπακούειν·
 τεκμήριον δὲ δι' ἔργων μέγιστον ⁷⁶⁾ παρείχεται
 184 τοιοῦτον. ⁷⁷⁾ Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον,
 διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, ἀπὸ τῆς Ἰταλίας
 εἰς Δῆλον ἐκομίσθη, νοσοκομήσων τε αὐτόν,
 78) περιπετῇ γενόμενον τῷ ἰστορουμένῳ τῆς
 79) φθειριάσεως πάθει, καὶ κηδεύων αὐτόν,
 (155) ⁸⁰⁾ παρέμεινέ τε ἄχρις τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, καὶ
 τὴν ὁσίαν ἀπεπλήρωσε περὶ τὸν αὐτοῦ καθη-
 γημόνα. οὕτω περὶ πολλοῦ τὴν περὶ τὸν διδά-
 185 σκαλον ἐποιεῖτο σπουδὴν. Πρὸς γε μὲν τὰς
 συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ
 παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, ὥστε
 φασὶ ποτε Λύσιν προσκυνήσαντα ἐν Ἡράς ἱερῷ
 καὶ ἐξιόντα συντυχεῖν Εὐρυφάμῳ ⁸¹⁾ Συρα-
 κουσίῳ τῶν ἐταίρων τινὶ περὶ τὰ προπύλαια
 τῆς θεοῦ εἰσιόντι. προστάξαντος δὲ τοῦ Εὐ-
 ρυφάμου προσμεῖναι αὐτόν, μέχρις ἂν καὶ
 αὐτὸς προσκυνήσας ⁸²⁾ ἐξέλθῃ, ἐδρασθῆναι ἐπὶ

76) παρείχεται τοιοῦτον] Reinesius, post Arcerium emendat παρείχε τὸ τοιοῦτον. Equidem malim παρείχεται τὸ τοιοῦτον. Kiess.

77) Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύρ.] Vide Porphyrium, Num. 55. et Nostrum infra, Num. 251. vbi eadem historia iisdem verbis narratur. Kust.

78) περιπετῇ] Sic recte MS. itemque Porphyrius et Noster infra, dictis locis. Prior autem Edit. corrupte περιπαθῇ: de quo mendo Lectorem iam dudum etiam monuit Salmasius ad Solinum, pag. 583. Kust.

79) φθειριάσεως] Itidem ex MS. pro φθορίσεως. Caeterum Pherocydem morbo pediculari obiisse, plures

imperantibus obsequium, praeceptoribus vero faciles aures praestentur: huiusque moniti ipso opere tale specimen dedit. Ad Pherecydem enim Syrium, praeceptorem suum, ex Italia in Delum profectus est, ut ei pediculari, ut vulgo nominari solet, morbo laboranti opem ferret; inque hac cura ad mortem eius usque perduravit, defunctoque doctori suo iusta persoluit: tanti fecit studium praeceptoribus debitum. Ad pacta vero conuenta religiose seruanda ita discipulos suos formavit Pythagoras, ut referatur, Lysidem aliquando in templo Iunonis adoratione functum inter exeundum incidisse in Euryphamum Syracusanum, qui vnus e grege condiscipulorum erat, quiue templum ingressurus circa propylaea versabatur: hic itaque quum Lysidi praecepisset, ut se praestolaretur, donec ipse quoque, adorato numine, exiret; Lysidem in

testantur scriptores; quorum testimonia collegit Menagius ad Laert. in Pherecyde, Num. 118. *Kust.*

80) παρέμεινέ τε] Sic MS. At prior Edit. male παρέμεινετο. *Kust.* Deinceps initio sectionis 185. pro γε μὲν legendum videtur γε μὴν. *Kiess.*

81) Συρακονοσίῳ] Ciz. συρακονοσίῳ. Hunc Pythagoreum Εὐρύφῃμον Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 899. latine dicere malit *Euryphemum*, quam, quomodo vulgo dicunt, *Euryphamum*. Theocriti enim Πολύφῃμον quis latine dicat *Polyphamum*? *Kiess.*

82) ἐξέλθῃ] Sic recte Ciz. Edd. Arc. et *Kust.* ἐξέλθοι, *Kiess.*

τῖνι λιθίνῳ θώκῳ ἰδρυμένῳ αὐτόθι. ὥς δὲ
 προσκυνήσας ὁ Εὐρύφαμος καὶ ἐν τινι διανοή-
 ματι καὶ βαθυτέρῳ καθ' ἑαυτὸν ἐννοίᾳ γενό-
 μενος δι' ἑτέρου πυλῶνος ἐκλαθόμενος ἀπηλ-
 λάγη· τό τε τῆς ἡμέρας λοιπὸν καὶ τὴν ἐπιού-
 σαν νύκτα καὶ τὸ πλεόν μέρος ἔτι τῆς ἄλλης
 ἡμέρας ⁸³⁾ εἶχεν ἀτρέμας προσμένων ὁ Λύσις.
 καὶ τάχα ἂν ⁸⁴⁾ ἐπὶ πλείονα χρόνον αὐτοῦ ἦν,
 εἰ μὴ περ ἐν τῷ ὀμακοῦ τῆς ἑξῆς ἡμέρας γε-
 νόμενος ὁ Εὐρύφαμος, καὶ ἀκούσας ἐπιζητου-
 μένου πρὸς τῶν ἐταίρων τοῦ Λύσιδος, ἀνεμνή-
 σθη· καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἔτι προσμένοντα κατὰ
 (156) τὴν συνθήκην ⁸⁵⁾ ἀπήγαγε, τὴν αἰτίαν εἰπὼν
 τῆς λήθης, καὶ προσεπιθείς, ὅτι ταύτην δὴ μοι
 θεῶν τις ἐνῆκε, δοκίμιον ἐσομένην τῆς σῆς
 186 περὶ συνθήκας εὐσταθείας. Καὶ τὸ ἐμψύχων
 δὲ ἀπέχεσθαι ἐνομοθέτησε διὰ τε ἄλλα πολλὰ,
 καὶ ὥς ⁸⁶⁾ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτήδευμα. ἐθιζό-
 μενοι γὰρ μυσάττεσθαι φόνον ζώων ὥς ἄνο-
 μον καὶ παρὰ φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώ-
 τερον τὸν ἄνθρωπον ἡγούμενοι κτείνειν, οὐκ
 ἔτ' ἐπολέμουν. φόνων δὲ χορηγέτης καὶ νομο-
 θέτης ὁ πόλεμος. τούτοις γὰρ καὶ σωματο-

83) εἶχεν] Hoc εἶχεν restitui e Ciz. In edd. Arc. et Kust. legitur εἶλεν. Quod quum vitiosum esse pateret, Kusterus scribere volebat vel ἀτρέμας προσμένον ὁ Λύσις, deleta voce εἶλεν: vel, εἶχεν ἀτρέμας, προσμένων ὁ Λύσις. Hoc verum est. Kiess.

84) ἐπὶ πλείονα χρόνον] Sic recte Ciz. Antea ἐπὶ πλείονα sine substantiuo χρόνον. Kusterus scribendum censebat ἐπὶ πλείον; literam enim α ex sequenti voce τῷ πλείον adhaesisse. Kiess.

sedili quodam ex lapide ibi constructo eum opperiturum consedissee: sed Euryphamum, adoratione peracta, in profundas quasdam meditationes prolapsum, eiusque, quod cum Lyside constituerat, oblitum, per aliam portam templo excessisse: Lysidem autem, quod lucis reliquum erat, noctemque insequentem cum bona diei subsecutae parte immotum persedissee: nec finis fuisset, nisi Euryphamus postridie auditorium ingressus desiderari a condiscipulis Lysidem audiuisset: sic enim erroris sui admonitus eum ex pacto adhuc expectantem abduxit, obliuionisque suae causa commemorata adiecit, eam sibi a deorum aliquo iniectam, vt Lysidis in pactis seruandis constantia probaretur. Sanciuit insuper abstinentioniam ab animalibus, tum ob alias multas rationes, tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret: qui enim animantium caedem vt nefariam et naturae aduersam abominari adsueuerit, illum iudicabat multo magis pro iniusto habiturum esse, hominem necare, bellumque in posterum gerere; quum Mars caedium veluti praeses et legislator sit; vtpote qui

85) ἀπήγαγε] Ciz. ἐπήγαγε. Contrarium peccatum mox occurrit in verbo ἐνῆκε, pro quo Ciz. habet ἀνῆκε. Paulo post pro ταύτην δέ μοι scripsi ταύτην δὴ μοι. Kiess

86) εἰρηνοποιούν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιούοντο, quod in priore Edit. legitur. Kust.

ποιεῖται. καὶ 87) τὸ ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ἐστὶ παρακάλεισμα, πάντα τὰ δίκαια παραγγέλλον ἀσκεῖν, ὥς 88) ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δειχθήσεται. πέφηνεν ἄρα διὰ πάντων τούτων μεγάλην σπουδὴν περὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης ἀσκήσιν καὶ παράδοσιν εἰς ἀνθρώπους πεπονημένος Πυθαγόρας, ὥς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ἐν τοῖς λόγοις.

Κ Ε Φ. λά.

187 Ἐπεται δὲ τῷ περὶ τούτων λόγῳ ὁ περὶ σωφροσύνης, ὥς τε αὐτὴν ἐπετήδευσε καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμένοις. 1) εἴρηται μὲν οὖν ἤδη (157) τὰ κοινὰ παραγγέλματα περὶ αὐτῆς, ἐν οἷς πυρὶ καὶ σιδήρῳ τὰ ἀσύμμετρα πάντα ἀποκόπτειν διώριται. τοῦ δὲ αὐτοῦ εἶδους ἐστὶν 2) ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπάντων καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν ἀκολάστων, καὶ τὸ παρατιθέσθαι μὲν ἐν ταῖς ἐστιάσεσι τὰ ἡδέα καὶ πολυτελῆ ἐδέσματα, ἀποπέμπεσθαι δὲ αὐτὰ τοῖς οἰκέταις ἔνεκα τοῦ κολάσαι 3) μόνον τὰς ἐπιθυμίας παρατιθέμενα· καὶ τὸ χρυσὸν ἐλευθεῖραν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ τὰς ἐταίρας. καὶ 4) αἱ ἐπήρειαι δὲ αἱ τοῦ λο-

87) τὸ ζυγὸν] Ita recte Ciz. Vid. *Protreptic.* p. 312. et 340. In Edd. Arc. et Kust. τὸν ζυγόν. Kiess.

88) ἐν τοῖς περὶ συμβόλων] Intelligit *Protrepticum*, in quo de Symbolis Pythagoreorum egit. Kust. Vid. ad *Protrept.* p. 331. Pro παραγγέλλειν in Ciz. est παραγγέλλων. Kiess.

1) εἴρηται μὲν οὖν ἤδη] Supra, cap. VII. Kust.

2) ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπ.] Confer supra, Num. 68. Kust.

illis etiam alatur. Praeterea symbolum illud, stateram non esse transiliendam, ad iustitiam quoque adhortatio est; omniaque iuste agere praecipit: vti demonstrabitur, cum *de symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens prae se studium tulit Pythagoras, vt hominibus iustitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis, sequitur, vt de temperantia agamus: vbi dicendum erit, quemadmodum et ipse illam excoluerit, et familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem eius praecepta iam superius commemorata sunt, quibus omnia immoderata igne ferroque praescindenda esse definitum fuit. Eiusdem generis est abstinencia ab animalibus; itemque a cibis gulae irritamenta habentibus rationisque impredientibus promptitudinem et integritatem: sed et eodem pertinet, quod epulae suaues et opiparae in conuiujs apponebantur quidem, sed ad seruos mox ablegabantur, ad appetitum quippe coercendum duntaxat appositae: et quod nullam ingenuam mulierem, sed solas meretrices aurum gestare voluit. Deinde taci-

3) *μόνον*] Ciz. et Par. *μόνας*: male. Aduerbium *μόνον* pertinet ad solum infinitiuum *κολάσαι*. *Kiess.*

4) *αἱ ἐπήρειαι δὲ αἱ τοῦ λογισμοῦ καὶ αἱ εἰλικυ.*] Haec

γισμοῦ, καὶ αἱ εἰλικρίνειαί τῶν ἐμποδιζόντων
 188 τοῦ αὐτοῦ εἶδὲν εἶδους. Ἔτι δὲ ἐχεμυθία τε
 καὶ παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
 συνασκούσα, ἢ τε σύντονος ⁵⁾ καὶ ἀδιάπνευστος
 περὶ τὰ δυσλειτουργήματα τῶν θεωρημάτων ἀνά-
 ληψις τε καὶ ἐξέτασις, ⁶⁾ διὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ
 ἀοινία καὶ ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοῦπνία, δόξης
 τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτίδευτος
 (158) ⁷⁾ κατεξανόστασις, καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόκριτος
 πρὸς ⁸⁾ τοὺς προσήκοντας, πρὸς δὲ τοὺς ὁμή-
 λικας ἄπλαστος ὁμοιότης καὶ φιλοφροσύνη,
⁹⁾ συνεπίστασις δὲ καὶ παρόρμησις πρὸς τοὺς
 νεωτέρους φθόνου χωρίς, καὶ πάντα ὅσα τοι-
 189 αὐτὰ, εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ταχθήσεται. Καὶ
 ἐξ ὧν δ' Ἰππόβοτος καὶ Νεάνθης περὶ Μυλ-
 λίου καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορείων ἱστοροῦσι,

in alienum locum reiecta sunt, et adeo turbata, ut
 nec caput nec pes verae sententiae in illis appareat.
 Coniungenda enim sunt cum praecedentibus illis,
 βρωμάτων τινῶν ἀκολάσιων, eademque sic scribenda,
 ταῖς ἀγρυπνίαις καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εἰλικρινείαις ἐμποδι-
 ζόντων. Vide Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
 occurrit. Kust. Ciz. εἰλικρίνειαί. Scaliger emendat:
 αἱς εἰλικρίνειαί αὐτοῦ ἐμποδιζονται. Kiess.

5) καὶ ἀδιάπνευστος] Schefferus de Philos. Ital. p. 115.
 vertit: Ac ne minimo quidem spiritu proderent doctrinas.
 Rectius Obrechtus. Locus autem hic non solum le-
 gitur supra, Num. 68. sed etiam infra, Num. 225.
 Kust. Θεωρημάτων ἀνάληψις est theorematum tractatio.
 Conf. Stephan. Thes. sub v. ἀνάληψις, tom. II. p. 561.
 Kiess.

6) διὰ τὰ αὐτὰ δὲ] Ita scripsi auctoritate Cod. Ciz. pro
 διὰ δὲ τὰς, quae est lectio editionum Arc. et Kusteri.
 Deinceps Ciz. ἀοινία. Kiess.

turnitas, et omnibus numeris absolutum silentium, quo linguae continentia exercebatur: porro intenta et continua ruminatio et peruestigatio difficillimarum speculationum, et propter ista cibi somnique parsimonia; tum gloriae, diuitiarum, similiumque inaffectedatus contemptus; seniorum sincera et infucata reuerentia; erga pares aequalitas humanitasque non ficta; iuniorum directio et adhortamenta inuidia vacua, omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit praeterea virorum illorum continentiam, et quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam co-

7) *κατεξανάστασις*] Vocem hanc Lexica vulgata ignorant; nec eam temere alibi reperias. Exstat tamen etiam apud Longinum Cap. VII. Num. 6. vbi Faber existimabat, vocem illam nusquam alibi reperiri. Significat autem *κατεξανάστασις* proprie *animum contra aliquid insurgendi*; vel vna voce, *contemptum*, vt Obrechtus recte reddidit. Nam supra Num. 69. vox haec cum *καταφρόνησις* iungitur. Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamuis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur. *Kust.* De verbo *κατεξανίστασθαι* vid. Fabricius ad Sextum Empir. p. 487. *Kiess.*

8) *τοὺς προσήκοντας*] Scribendum videtur *προήκοντας*, scil. *καθ' ἡλικίαν*, quod aliis locis additur, at hic ex *δηλικας*, quod sequitur, facile subintelligitur. Etiam Obrechtus vertit *seniores*. Pro *δηλικας* Ciz. *δμήλικας*. *Kiess.*

9) *συνεπίστασις*] Supra, Num. 69. minus recte legitur, *συνεπίτασις*. *Kust.*

μαθεῖν ἔνεστι τὴν ἐκείνων ¹⁰⁾ τῶν ἀνδρῶν σω-
 φροσύνην, καὶ ὅπως αὐτὴν Πυθαγόρας παρέ-
 δωκε. τὸν γὰρ Διονύσιον τὸν τύραννόν ¹¹⁾ φα-
 σιν, ὥς πάντα ποιῶν οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετίγ-
 χανε τῆς φιλίας, φυλαττομένων καὶ περιϊστα-
 μένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ παράνομον,
 λόχον τινὰ τριάκοντα ἀνδρῶν, ἡγουμένου Εὐ-
 ρυμένους Συρακουσίου, Δίωνος ἀδελφοῦ, ἐπι-
 πέμψαι τοῖς ἀνδράσι, ¹²⁾ λοχῆσοντα τὴν μετά-
 βασιν αὐτῶν τὴν ἀπὸ Τάραντος εἰς Μεταπόν-
 τιον εἰσθυῖαν κατὰ καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμό-
 ζοντο γὰρ πρὸς τὰς τῶν ¹³⁾ ὥρῶν μεταβολάς,
 καὶ τόπους εἰς τὰ τοιαῦδε ἐπιλέγοντο ἐπιτη-
 190 δείους. ¹⁴⁾ Ἐν δὲ Φάλαις, χωρίῳ τῆς Τάραν-
 τος φαραγγώδει, καθ' ὃ συνέβαινεν αὐτοῖς
 (159) ἀναγκαίως τὴν ὁδοιπορίαν ¹⁵⁾ γενήσεσθαι, ἐλό-
 χα κατακρύψας τὸ πλῆθος ὃ Εὐρυμένης. ἐπει-
 δὴ δὲ οὐδὲν προειδόμενοι ἀφίκοντο οἱ ἄνδρες
 περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸν τόπον, ¹⁶⁾ ληστρι-

10) τῶν ἀνδρῶν] Ciz. τῶν ἀδελφῶν. De Neanthe Cyziceno, qui sub Attalo librum de Pythagoreis scripsit, vid. Meiners. p. 231. sq. Athen. XII. 602. c. d. Kiess.

11) φασιν, ὥς πάντα] Ciz. pro his, φησὶν πάντα. Idem deinceps pro λόχον cum Arc. habet λόχην, et tum συρακουσίου. Kiess.

12) λοχῆσοντα] Ciz. et Par. λοχῆσαντα. Tum Ciz. εἰσθυῖαν. Ibidem locus τὴν μετάβασιν — εἰσθυῖαν bis scriptus est. Kiess.

13) ὥρῶν] Ex MS. pro δρῶν: quod Arcerius montium verterat; haud parum sane a loci huius sensu aberrans. Kust.

14) Ἐν δὲ Φάλαις] Sic MS. At prior Edit. corrupte

gnoscere, quae Hippobotus et Neanthes de Myllia et Timycha Pythagoreis memoriae prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, quum nihil inexpertum omitteret, non potuisse tamen vllius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; vtpote qui ingenium eius imperiosum et a legum obseruatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymene Syracusano, Dionis fratre, viris immisisse, vt, quum pro more et temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in vsu quippe habebant, vt pro diuersis anni tempestatibus domicilium mutarent, et loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione conuallibus obsita, quam *Phalas*, i. e. oacumina siue apices nominabant, qua illis necessario transeundum erat, copias suas Eurymenes in insidiis collocauerat: quumque Pythagorei nihil tale metuentes circa meridiem eo peruenissent, milites, clamore

et nullo sensu, ἐν δὴ Φάνες. *Kust.* Scaliger, Φάναις. Obrechtus locum ita vertit, quasi Φάλαι idem esset quod φάλοι. *Kiess.*

15) γενήσεσθαι] Ita recte Ciz. Idem in Arcerii codice scriptum fuisse videtur, quum eius editio praebeat γενήσασθαι. In *Kust.* edit. est γίνεσθαι. Etiam in marg. Spanh. e Par. γενήσεσθαι notatum est. *Kiess.*

16) ληστροικῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες] Ciz. ληστροικῶς αὐτοῖς ἐπαλλάξαντες. *Kiess.*

κῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρα-
τιῶται. οἱ δὲ ἐκταραχθέντες μετ' εὐλαβείας
ἅμα τε ¹⁷⁾ διὰ τὸ αἰφνίδιον καὶ αὐτὸ τὸ πλη-
θος (ἦσαν γὰρ αὐτοὶ σύμπαντες δέκα που τὸν
ἀριθμόν), καὶ ὅτι ἄνοπλοι πρὸς ποικίλως ὤ-
πλισμένους ¹⁸⁾ διαγωνισόμενοι ἔμελλον ἀλίσκε-
σθαι, δρόμῳ καὶ φυγῇ διασώζειν αὐτοὺς διέ-
γνωσαν, οὐδὲ τοῦτο ἀλλότριον ἀρετῆς τιθέμε-
νοι· τὴν γὰρ ἀνδρείαν ¹⁹⁾ ἤδεισαν, φευκτέων
τε καὶ ὑπομενετέων ἐπιστήμην, ὡς ἂν ²⁰⁾ ὁ ὀρ-
θὸς ὑπαγορεύῃ λόγος· καὶ ἐπετύγγανον δὲ ἤδη
¹⁹¹ τούτου. ²¹⁾ Βαρούμενοι γὰρ τοῖς ὅπλοις ἀπε-
λείποντο ²²⁾ οἱ σὺν Εὐρυμένει τοῦ διωγμοῦ,
²³⁾ εἰ μὴ περ φεύγοντες ἐκέτυχον πεδίῳ τινὶ
κυάμοις ἐσπαρμένῳ καὶ τεθηλότι ἐκανῶς· καὶ
μὴ βουλόμενοι δόγμα παραβαίνειν, τὸ κελεῦον,
κυάμων μὴ θιγγάνειν, ἔστησαν, καὶ ὑπ' ἀνάγκης
λίθοις καὶ ξύλοις καὶ προστυχοῦσιν ἕκα-
στος μέχρι τοσοῦτου ἡμύνοντο τοὺς διώκον-
τας, μέχρι τινὰς αὐτῶν μὲν ἀνηρηκέναι, πολ-

17) διὰ τὸ αἰφνίδιον] In cod. Ciz. vt in Arc. edit.
deest διὰ, idemque codex post δέκα non habet που.
Kiess.

18) διαγωνισόμενοι] Ciz. διαγωνισάμενοι (cum edit. Arc.)
ἔμελλον. Idem deinceps αὐτοὺς pro αὐτοῖς. Kiess.

19) ἤδεισαν] Ita scripsi e Ciz. pro ἤδη, quod habent
edd. Arc. et Kust. Illam veram lectionem etiam
Obrechtus expressit, qui cetera paulo licentius tracta-
vit. Deinceps Ciz. φευκτέων — ὑπομενετέων ἐπιστήμην.
E Par. in marg. Spanh. pro ἤδη notatum est ἔδη. Kiess.

20) ὁ ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ] Sic dedi e Ciz. Nam in ed.
Arc. est ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ, et in Kuster. ὀρθὸς ὑπαγο-

edito, latronum more in eos irruerunt. Illi vero re improuisa, numeroque insidiantium, (nam ipsi non amplius decem erant,) in metum terroremque coniecti, ac se facile captum iri rati, quod inermes aduersus perarmatos pugnaturi essent, cursu fugaque sibi consulere decreuerunt, minime id a virtute alienum existimantes; quippe qui probe nouerant, fortitudinem fugiendorum et sustinendorum, prout recta ratio dicta-
 verit, scientiam esse. Nec cesserat infelici-
 ter consilium; siquidem Eurymenis milites
 armis graues fugientibus segnius instabant:
 nisi ad campum fabis consitum affatimque
 iam florentem peruenissent. Tum enim
 dogma illud, quod fabas attingere vetabat,
 violare abnuentes, pedem fixerunt, et ne-
 cessitate compulsi lapidibus, fustibus, et
 aliis, quaecunque prae manibus erant, tam-
 diu se contra hostes defenderunt, donec
 quidam ex ipsis caesi, plures vulnerati, de-

γενοι, vtraque omittente articulum, qui hic quidem
 necessarius est, et a proximo δ facile potuit deuorari.
Kie ss.

21) Βαροῦμενοι] Ita Kust. et Ciz. In Arc. est βαρόμενοι.
 Scal. βαρνόμενοι. Forsitan legendum βεβαρημένοι.
Kie ss.

22) οἱ σὺν Εὐρυμένει] Sic recte MS. pro corrupto
 οἱ συνευρομενοι, quod prior Edit. habet. *Kust.*

23) εἰ μὴ περ φεύγοντες] Prior Editio habet, εἰ μὴ
 περιφεύγοντες. At nos repraesentauimus hic lectionem
 codicis MS. *Kust.*

λους δὲ τετραυματικένοι. πάντας μὲν ὑπὸ τῶν
 (160) δορυφόρων ἀναιρεθῆναι, καὶ μηδένα τοπαρά-
 παν ζωγρηθῆναι, ἀλλὰ πρὸ τούτων θάνατον
 192 ἄσμενίσαι κατὰ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. Ἐν
 συγχύσει δὲ πολλῇ τὸν τε Εὐρύμενην καὶ τοὺς
 σὺν αὐτῷ ²⁴⁾ καὶ οὐ τῇ τυχούσῃ γενέσθαι, εἰ
 μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀγάγοιεν τῷ πέμψαντι Διο-
 κυσίῳ, εἰς αὐτὸ μόνον τοῦτο προτρεψαμένῳ
 αὐτούς. ²⁵⁾ γῆς οὖν ἐπαμήσαντες τοῖς πεδοῦσι,
 καὶ ἡρῶον ²⁶⁾ πολυάνδριον ἐπιχώσαντες αὐτό-
 θι, ὑπέστρεφον. εἶτα αὐτοῖς ἀπήντησε ²⁷⁾ Μυλ-
 λίας Κροτωνιάτης καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία,
 γυνὴ αὐτοῦ, ἀπολελειμμένοι τοῦ πλήθους, ὅτι
 ἔγκυος οὖσα ἡ Τιμύχα τὸν δέκατον ἤδη μῆνα
 εἶχε καὶ σχολαίως διὰ τοῦτο ἐβάδιζε. τούτους
 δὲ ζωγρήσαντες ἄσμενοι πρὸς τὸν τύραννον
 ἤγαγον, μετὰ πάσης κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας
 198 διασώσαντες. Ὁ δὲ περὶ τῶν γεγονότων δια-
 πυθόμενος καὶ σφόδρα ²⁸⁾ ἀθυμήσας ἔφαινεν·
 Ἀλλ' ὑμεῖς γε, εἶπεν, ὑπὲρ πάντων τῆς ἀξίας
 τεύξεσθε παρ' ἐμοῦ τιμῆς, εἴ μοι ²⁹⁾ συμβα-
 σιλεῦσαι θελήσετε. τοῦ δὲ Μυλλίου καὶ τῆς

24) καὶ οὐ τῇ τυχούσῃ] In Ciz. deest καί. Ibidem
 deinceps scribitur, εἰ μὴ δὲ ἓνα. Kiess.

25) γῆς] Reinesius corrigit γῆν, siue causa. De for-
 mula ἐπαμήσασθαι γῆν conf. Doruill. ad Chariton. p.
 422. Ed. Lips. Kiess.

26) πολυάνδριον] De hoc vocabulo conf. Perizonius ad
 Aelian. V. H. XII. 21. p. 132. ed. Kühn. Irmisch.
 ad Herodian. lib. IV. cap. IX. p. 956. et qui laudan-
 tur in Indice Aesopi Fabul. edit. Heusing. 1810. Kiess.

nique omnes a satellitibus interfecti sunt: neque enim vllus eorum viuis capi sustinuit, sed omnes secundum sectae suae regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes eiusque satellites valde conturbati erant, quod ne vnum quidem ad Dïonysium adducere possent, quum tamen in hunc vnice finem a tyranno missi essent. Terra itaque caesis iniecta, communique tumulto iis ibidem extructo, domum ire parabant, quum iis forte obuï facti sunt Myllias Crotoniates et Timycha Lacaëna, vxor eius, quos reliqua multitudo a tergo reliquerat, quia Timycha iam decem mensibus grauida tardius incederet. Hos igitur viuos in potestatem redactos ad tyrannum laeti deduxerunt, nullo studio curaue ommissa, quo illos incolumes conseruarent. Dionysius autem, cognito, quod acciderat, grauem moerorem prae se tulit: Vos vero, ait ad Mylliam et Timycham, prae omnibus dignos a me honores consequemini, si in regni consortium mecum venire volueritis. quae pro-

27) Μυλλίας] Ciz. μυλλας. Idem paulo post ἔγγυος pro ἔγκυος. *Kiess.*

28) ἀδυμήσας ἔφαινε] Lego, ἀδυμήσας, ὡς ἐφαίνετο. *Kust.* In cod. Ciz. et edit. Arc. est ἐνέφαινε. Quare vera lectio videtur esse, ὡς ἐνέφαινε. Nam ἐμφαίνει, vt constat, intransitiue vsurpatur. *Kiess.*

29) συμβασιλεύσαι] In Ciz. συμβουλευσαι, quod illi vel praeferendum videtur. *Kiess.*

σθεῖη τῶν ἐχεμυθουμένων τι ἀνακαλύψαι, τὸ μὴν ὑπηρετῆσον 34) ἐκποδῶν ὑπ' αὐτῆς περιέκοπται. οὕτως 35) δυσκατάθετοι πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικαὶ τυγ-
 195 χάνοιεν. Παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ τὰ περὶ
 (162) τῆς σιωπῆς ἦν παραγγέλματα, φέροντα εἰς σωφροσύνης ἄσκησιν. πάντων γὰρ χαλεπώτατόν ἐστιν ἐγκρατευμάτων τὸ γλώττης κρατεῖν. τῆς αὐτῆς δὲ ἀρετῆς ἐστὶ καὶ τὸ πείδαι Κροτωνιά-
 τας ἀπέχεσθαι τῆς 36) ἀθύτου καὶ νόθης πρὸς τὰς παλλακίδας συνουσίας. καὶ ἔτι ἡ διὰ τῆς μουσικῆς ἐπανόρθωσις, 37) δι' ἧς καὶ τὸ οἰσ-
 στρημένον μειράκιον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς σωφροσύνην μετέστησε. καὶ ἡ τῆς ὕβρεως δὲ ἀπάγουσα παραινέσις εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν
 196 ἀνήκει. Καὶ ταῦτα δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθαγορείοις Πυθαγόρας, ὧν αἴτιος αὐτὸς ἦν.
 38) προσεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὥς ἂν ἐπὶ

34) ἐκποδῶν] Sic pro ἐκ ποδῶν scripsi. Περιέκοπται autem pro περιέκοπται, quod in Arc. edit. legitur, iam Kust. o MS. receperat. Kiess.

35) δυσκατάθετοι] Operam hic ludit Arcerius, qui vocem hanc, quae utique recte se habet, in δυσκάθετοι mutandam censet. Kust.

36) ἀθύτου] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, et in ἀθέτου mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperisse, ταῖς γὰρ μνηστῆσι συννοικεῖν μέλλοντες ἔθνον, ταῖς παλλακῖσι δὲ, οὐδαμῶς. (Idem scholion etiam in margine codicis Ciz. adnotatum est. Kiess.) Verum utique scholiastes ille dicit. Nam nullae nuptiae legitimae et solennes olim absque sacrificiis celebrabantur.

aliquid euulgare adigeretur, ministram tamen loquendi a se e medio sublatam praecisamque esse. Adeo difficulter ad admitendas extraneas, imo regias etiam amicitias, adduci se passi sunt. Consimilia hisce silentii etiam praecepta fuerunt, quae ad exercendam continentiam ducebant: cuius nimirum difficillimum genus est, linguam moderari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit, ut a profano et spurio pellicum commercio se abstinerent: item, quod musices beneficio adolescentem amoris oestro percitum emendauit, et ad sanam mentem traduxit: sed et dehortatio a lasciuiâ in eandem virtutem incidit. Atque haec suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum primus effector esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu

Hinc *θύειν γάμους* apud Aelian. *Var. Hist.* VIII. 7. nuptias solenniter celebrare significat: et apud Suidam *ἄθνητοι γάμοι* appellantur nuptiae illegitimae et absque sacris contractae. *Kust.* De verbo *θύειν*, quod in hac locutione simpliciter est *sacrificiis aliisque sacris ritibus celebrare*, vide Beckium ad Aristoph. *Av.* 992. Vol. V. p. 516. *Kiess.*

37) *δι' ἧς καὶ τὸ οἰστρον μένον μειρ.]* Historia, ad quam hic respicit Iamblichus, narratur supra, Num. 112. *Kust.* In *Ciz. οἰστρον μένον*. Ibidem paulo post deest *ἀρετήν*. *Kiess.*

38) *προσεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὥς ἂν ἐπὶ]* Scribendum est, *προσεῖχον γὰρ οὕτως τοῖς σώμασι, ὥς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακρίνιο*. Confer cum hoc loco Por-

Τιμύχας πρὸς πάντα, ἃ 30) ἐπηγγέλλετο, ἀνα-
νεύοντων· ἀλλὰ ἔν γέ με, ἔφη, διδάξαντες,
μετὰ τῆς ἐπιβαλλούσης προπομπῆς διασώζεσθε.
πνυθόμενου δὲ τοῦ Μυλλίου, καὶ τί ποτ' ἐστίν,
(161) ὃ μαθεῖν προθυμεῖται· ἐκείνο, εἶπεν ὁ Διο-
νύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν οἱ ἑταῖροί σου ἀ-
ποθανεῖν μᾶλλον εἴλοντο, ἢ κυάμους πατή-
σαι; καὶ ὁ Μυλλίας εὐθύς· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν,
εἶπεν, ὑπέμειναν, ἵνα μὴ κυάμους πατίσωσιν,
ἀποθανεῖν· ἐγὼ δὲ αἰροῦμαι, ἵνα τούτου σοι
τὴν αἰτίαν μὴ ἐξεῖπω, 31) κυάμους μᾶλλον
194 πατῆσαι. Καταπλαγέντος δὲ τοῦ Διονυσίου
καὶ μεταστῆσαι κελεύσαντος αὐτὸν σὺν βία,
βασάνους δὲ ἐπιφέρειν τῇ Τιμύχᾳ προστάτον-
τος· ἐνόμιζε γάρ, ὅτε γυναῖκά τε οὐσαν καὶ
32) ἔπογκον, ἐρήμην δὲ τοῦ ἀνδρός, ῥαδίως
τοῦτο ἐκλαλήσειν φόβῳ τῶν βασάνων· ἡ γεν-
ναία δὲ 33) συμβρούσσα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς
ὀδόντας καὶ ἀποκόψασα αὐτὴν προσέπτυσσε τῷ
τυράννῳ, ἐμφαίνουσα, ὅτι, εἰ καὶ ὑπὸ τῶν
βασάνων τὸ θῆλυ αὐτῆς νικηθὲν συναναγκα-

30) ἐπηγγέλλετο] Ita Arc. In Ciz. ἐπηγγέλλετο. In Kust.
edit. vitio typographico ἐπιγγέλλετο. Pro πρὸς πάντα,
quod praecedit, in Par. est πρὸς ταῦτα. Kiess.

31) κυάμους] Ciz. κύαμον. Kiess.

32) ἔπογκον] In Ciz. ἐπ' ὄγκον. Illud adiectivum prae-
ter hunc locum non videtur occurrere. Kiess. [Du-
biae mihi fidei videtur; neque ausim ex h. l. in Lexica
referre. Facile enim suspiceris scribendum εἰ ἔγκον,
coll. Bastii Comm. Pal. p. 736. Schaefer.]

33) συμβρούσσα ἐπὶ τῆς γλώσσης; τοὺς ὀδ.] Historiam
hanc respexit sanctus Ambrosius, lib. II. de Virginit.

missa quum illi respuissent; at vnum saltem si me docueritis, inquit Dionysius, incolumes dato sufficienti praesidio dimittam: interroganteque Myllia, quid tandem esset, quod tantopere discere aueret; hoc, subiecit tyrannus, cur socii tui mori maluerint, quam fabas calcare? at ego, regessit e vestigio Myllias, malim fabas calcare, quam causam huius rei prodere. Quo responso percussus Dionysius Mylliam e conspectu abripi, Timychae vero tormenta admoueri iussit, ratus, eam, vtpote mulierem, et gravidam, et a marito destitutam, facilius illud metu tormentorum indicaturam esse: sed virago illa dentibus linguam mordicus correptam abscidit, et in tyrannum expuit; eoque illi demonstrauit, licet sexus eius muliebris tormentis succumbens tacendum

cap. 4. his verbis: *Pythagorea quaedam, vna ex virginibus, celebratur fabula, cum a tyranno cogeretur secretum prodere, ne quid in se ad extorquendam confessionem vel tormentis liceret, morsu linguam abscidisse, atque in tyranni faciem despuisse: ut, qui interrogandi finem non faciebat, non haberet, quam interrogaret.* Hunc locum acceptum refero Aegidio Menagio, qui eum obseruauerat in *Historia Mulierum Philosopharum*, vbi de Timycha agit. Apud eum plura vide. Caeterum pro *συμβούλας*, quod ex cod. MS. reuocauimus, prior Edit. male habet *συμβύλας*: quod Arcerius infelicititer in *συμπύλας* mutandum censebat. *Kust.* Post *ἡ γενναία* Ciz. cum Arc. *δε* omittit. Sed nolui delere, quum hic particulae *δε* post parentheses vsus satis sit frequens. Pro *το θῆλυ* Ciz. *τῇ θῆλυ.* *Kiess.*

τῶν αὐτῶν διάκεινται, καὶ μὴ ποτὲ ³⁹⁾ μὲν
 (163) ῥικνά, ποτὲ δὲ πολύσαρκα· ἀνωμάλου γὰρ
 βίου τοῦτο ὥντο εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ ὡσαύ-
 τως καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν οὐχ ὅτῃ μὲν ἱλα-
 ροί, ὅτῃ δὲ κατηφεῖς, ἀλλὰ ἐφ' ὁμαλοῦ πρῶως
 χαίροντες. διεκρούοντο δὲ ὀργάς, ἀθυμίας,
 ταραχάς. καὶ ἦν αὐτοῖς παράγγελμα, ⁴⁰⁾ ὡς
 οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ἀ-
 προσδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλ-
 λὰ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐ-
 τοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δὲ ποτε αὐτοῖς συμβαίῃ
 ἢ ὀργή, ἢ λύπη, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδῶν
 ἀπηλλάττοντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενό-
 μενος ἐπειρᾶτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεύειν
 197 τὸ πάθος. Λέγεται δὲ καὶ τάδε περὶ τῶν Πυ-
 θαγορείων, ὡς οὔτε οἰκέτην ἐκόλασεν ⁴¹⁾ οὐδεὶς
 αὐτῶν ὑπὸ ὀργῆς ἐχόμενος, οὔτε τῶν ἐλευθέ-

phyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis, refert. Kust. Pro διακινται in Ciz. est διακένται, in Par. διαλέκεται. Scaliger legit διακένται. Priora Reinesius ita scribit: εἶχον γὰρ οὕτω πρὸς τὰ σώματα. Rittershus. p. 91. locum ita legit et interpungit: προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακένται, καὶ μὴ ποτὲ μὲν ῥικνά, ποτὲ δὲ πολύσαρκα. Hanc Rittershusii rationem equidem ita probō, ut legendum censeam, προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς αἰεὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακένται. Vocabulum αἰεὶ propter ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ, necessarium est. Kiess.

39) μὲν ῥικνά] Sic recte codex MS. At prior Edit. vitiose, μεριμνά: quod Arcerius bona fide sollicite verterat. ῥικνά autem hic significat, macilenta: quod vel ex opposito ei πολύσαρκα patet. Hinc obiter emendo Hesychium v. ῥικνοί, apud quem pro ἱκανοί σαφῆς,

permanerent; non vero iam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim vitae inaequalis signum habebant. Eodem modo sibi constabant animo; neque modo hilares, modo tristes erant; sed velut ad perpendiculum aequabiliter leniterque laetabantur: iras vero, et animi deiectionem, atque perturbationes procul habebant; eratque illis inter praecepta, sapientes nihil eorum non expectare debere, quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt. Quodsi quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quippiam huiusmodi alicui superuenisset, e medio se proripiebant, et pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere et sanare conabatur. Ista quoque de Pythagoreis feruntur, neminem illorum iratum, vel seruum verberibus mulctauisse, vel liberum hominem verbis corripuisse, sed

legendum est addita negatione, οὐχ ἰκανοὶ σαφῆν. Miror autem, ut et hoc obiter moneam, Henr. Stephanum in *Thesaurο* suo vocem *ῥιχνός*, et inde deriuata, prorsus omisisse: cum tamen vsus eius satis frequens sit apud veteres scriptores. *Kust.* Pro *ποτέ δέ* Ciz. cum Arc. *δὲ δέ*. Deinceps Ciz. pro *δὲ μὲν* habet *ὅτι μὲν*. *Kiess.*

40) ὡς οὐδὲν δὲ τῶν ἀνθρώπων. συμπτ.] Haec leguntur etiam infra, Num. 224. vsque ad verba illa, *ἰατρικὴν τὸ πάθος*. *Kust.* Pro *αὐτοῖς συμβαίη* Ciz. cum Arc. *αὐτῇ συμβαίη*. Idem Ciz. *ὁργὰ* pro *ὁργή*. Deinceps o Ciz. scripsi *ἐκποδῶν* pro *ἐκ ποδῶν*, quae est scriptura editionum Arcerii et Kusteri. *Kiess.*

41) οὐδεὶς] Ciz. οὐθεὶς. *Kiess.*

ρων ἐνουθέτησέ τινα· ἀλλ' ἀνέμενεν ἕκαστος
 τὴν τῆς διανοίας ἀποκατάστασιν. ἐκάλουν δὲ
 42) τὸ νουθετεῖν, παιδαριῶν. ἐποιοῦντο γὰρ
 τὴν ἀναμονὴν, σιωπῇ χρώμενοι καὶ ἡσυχίᾳ.
 43) Σπίνθαρος γοῦν διηγείτο πολλάκις περὶ Ἀρ-
 χύτου Ταραντίνου, ὅτι, διὰ χρόνου τινὸς εἰς
 ἀγρόν ἀφικόμενος, 44) ἐκ στρατείας νεωστὶ
 (164) παραγεγονώς, ἦν ἐστρατεύδατο ἡ πόλις εἰς
 45) Μεσσηνίους, ὥς εἶδε τὸν τε ἐπίτροπον καὶ
 τοὺς ἄλλους οἰκέτας οὐκ εὖ τῶν περὶ τὴν
 γεωργίαν ἐπιμελείας πεποιημένους, ἀλλὰ με-
 γάλῃ τινὶ κεχρημένους ὀλιγωρίας ὑπερβολῇ,
 46) ὀργισθεῖς τε καὶ ἀγανακτίσας οὕτως, ὥς
 ἂν ἐκεῖνος, εἶπεν, ὥς ἔοικε, πρὸς τοὺς οἰκέ-
 τας, ὅτι εὐτυχοῦσιν, ὅτι 47) αὐτοῖς ὠργίσται·
 εἰ γὰρ μὴ τοῦτο συμβεβηκὸς ἦν, οὐκ ἂν ποτε
 αὐτοὺς ἀθώους γενέσθαι, τηλικαῦτα ἡμαρτη-

42) τὸ νουθετεῖν, παιδαριῶν] Sic locum hunc scribendum esse recte monuit Schefferus de Philos. Ital. cap. XIV. in fine. Ante enim legebatur, τὸν νουθετήν, παιδαριῶν. Conferendus est autem cum hoc loco Noster supra, Num. 101. et infra, Num. 230. vbi pariter docemur, τὰς νουθετήσεις a Pythagoreis olim dictas fuisse, παιδαριῶσεις. Kust.

43) Σπίνθαρος] De Spintharo, Aristoxeni patre, vid. Mahne pag. 8. sqq. Idem vir doctus non dubitat, quin ea loca, vbi Spinthari huius mentio fit, ex Aristoxeni scriptis sint desumta, veluti haec sectio 197. Adde eundem Mahnium p. 47. sq. Kiess.

44) ἐκ στρατείας] Sic scripsi, monente etiam Mahnio pag. 47. pro στρατιᾶς. In Arc. edit. erat καὶ στρατιᾶς. Conf. Doruill. ad Charit. p. 530. Kiess.

45) Μεσσηνίους] Ciz. cum Arc. μεσηνίους. Kiess.

quemque exspectauisse, donec sibi animus ad tranquillum statum rediisset. Vocabant autem castigare verbis *παιδαγῶν*, i. e. disciplina instruere. Ceterum cum silentio et tranquillitate patientiae litabant: vnde et Spintharus subinde de Archyta Tarentino referebat, eum, quum post aliquod temporis interuallum a bello redux, quod Tarentini contra Messenios ductu eius gesserant, rus suum reuiseret, et villicum cum cetera familia rem rusticam non, vt par erat, diligenter, sed extreme supina negligentia curasse animaduerneret, tanta ira indignationeque correptum, quantam ille conciperet, seruis, vt par erat, dixisse, bene cum illis agi, quod ipsis iratus sit; alias tam grauium admissorum condigna supplicia luituros esse.

46) *ὀργισθεὶς τε κ. τ. λ.*] Locus corruptus ita corrigatur, si legamus: *ὀργισθεὶς τε οὕτως ὡς ἂν ἐκείνος, ἡγανύκησεν, ὡς ἔοικεν, εἰπὼν πρὸς τοὺς οἰκείας κ. τ. λ.* atque iram concipiens, eam nimirum iram, quam tantae virtutis homo concipiat, indignatus est, vt par erat, ita reprehendens seruos verbis, etc. Ita Wyttenbach. in Mahnii diatr. de Aristoxeno, p. 48. At veram huius loci lectionem seruauit codex Ciz., *καὶ ἡγανύκησας* pro *ἡγανύκτησεν*, quod antea legebatur. *Εἶπεν* pendet ex *ὅτι*, et verba *ὀργισθεὶς τε καὶ ἡγανύκησας οὕτως, ὡς ἂν ἐκείνος*, hanc vim habent: tanta ira et indignatione concepta, quantam talis vir concipiat. — In antecedentibus pro *τῶν περὶ* in edit. Arc. est *τῆς περὶ*, de quo Scaliger fecit *τὰς περὶ*. *Kiess.*

47) *αὐτοῖς*] Ciz. *αὐτοῦς*. Idem deinceps hoc ordine, *εἰ μὴ γάρ*. *Kiess.*

198 κóτας. Ἐφη δὲ λέγεσθαι καὶ περὶ 48) Κλεινίου
 τοιαυτά τινα. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀναβάλλεσθαι
 πάσας νοουθετίσεις τε καὶ κολάσεις εἰς τὴν τῆς
 διανοίας ἀποκατάστασιν. οἴκτων δὲ καὶ δα-
 κρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰργεσθαι
 τοὺς ἄνδρας· οὔτε δὲ κέρδος, οὔτε ἐπιθυμίαν,
 οὔτε ὀργήν, οὔτε φιλοτιμίαν, οὔτε ἄλλο οὐ-
 δὲν τῶν τοιούτων αἴτιον γίνεσθαι διαφορᾶς·
 ἀλλὰ πάντας τοὺς Πυθαγορείους οὕτως ἔχειν
 πρὸς ἀλλήλους, ὥς ἂν πατὴρ σπουδαῖος πρὸς
 τέκνα 49) σχοίη. καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα
 50) Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τε καὶ ἀποκαλεῖν,
 καὶ μηδεμίαν περιποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ
 τῶν εὐρισκομένων, εἰ μὴ πού τι σπάνιον. πά-
 νυ γὰρ δὴ τινές εἰσιν ὀλίγοι, ὧν ἴδια γνωρί-
 199 ζεται ὑπομνήματα. Θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς
 (165) φυλακῆς ἀκρίβεια. 51) ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς
 ἐτῶν οὐδεὶς οὐδενὶ φαίνεται τῶν Πυθαγορείων
 ὑπομνημάτων 52) περιτετευχῶς πρὸ τῆς Φιλο-
 λάου ἡλικίας. ἀλλ' 53) οὗτος πρῶτος ἐξήνεγκε

48) Κλεινίου] De hoc Clinia, Tarentino, egregio per-
 turbationum animi sui moderatore, vid. Mahnii diatr.
 p. 89. Kiess.

49) σχοίη] Sic MS. pro ἔχοιη. Kust.

50) Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τε κ.] Confer Nostrum su-
 pra, Num. 158. et Scheffer. de Philos. Ital. p. 132.
 Caeterum pro ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀπολαλεῖν.
 Kust. Etiam in Ciz. est ἀπολαλεῖν. Ad ἀποκαλεῖν
 subintellige αὐτοῦ. Kiess.

51) ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς ἐτ.] Vide Schefferum lo-
 co laudato; itemque Sam. Tennulium ad Iamblich.
 in Nicom. pag. 72. 73. et Ioh. Alb. Fabricium in
 Biblioth. Graeca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454. Kust.

Similia etiam de Clinia tradi ait: nam et illum omnes castigationes punitionesque distulisse, donec mentem in tranquillum statum restitutam haberet. Praeterea memorant, viros istos a lamentis, ploratu, et id genus omnibus sibi temperare; et nec lucrispe, nec cupiditate, nec ira, nec ambitione, aut alio quopiam simili affectu ad contendendum inter se abripi: sed omnes Pythagoreos ita erga se inuicem affectos esse, ut bonum patrem erga liberos suos. Egregium etiam fuit, quod cuncta Pythagorae adscribebant attribuebantque, nec ullam sibi, nisi admodum raro, ab inuentis suis gloriam vindicabant: pauci enim sunt, quorum propria opera celebrantur. Admireris etiam merito, quod id adeo accurate custodiuerint, ut per tot secula nemo reperiatur in ullum Pythagoreorum commentarium incidisse ante Philolai tempora. Hic enim pri-

52) περιτετυχώς] Sic MS. Antea vero male, περιτετυχίως. Kust. Bentleius in Resp. ad C. Boyl. p. 201. corrigit περιτετυχέναι, ignorans librorum lectionem περιτετυχώς. Scaliger emendabat περιτετυχώς. Antea Ciz. cum Arc. οὐδεὶς οὐδενί. Kuss.

53) οὗτος πρῶτος ἐξήνεγκε τὰ θρ.] Ad rem faciunt illa Laertiana in Pythagor. Num. 15. Μέχρι δὲ Φιλόλαου οὐκ ἦν τι γινῶναι Πυθαγόρειον δόγμα. Οὗτος δὲ μόνος ἐξήνεγκε τὰ διαβόητα τρία βιβλία, ἃ Πλάτων ἐπιστελεν ἑατὸν μὲν ἐωρηθῆναι. Confer Menagium ad Laertium in Philolao, Num. 85. et Sam. Tennul. ad Iamblich. in Nicom. pag. 199. Kust. De Philolai facto

τὰ θρυλλούμενα ταῦτα τρία ⁵⁴⁾ βιβλία, ἃ λέ-
γεται Δίων ὁ Συρακούσιος ἑκατὸν μνῶν πρί-
ασθαι, Πλάτωνος κελεύσαντος, εἰς πενίαν τινὰ
μεγάλην τε καὶ ἰσχυράν ⁵⁵⁾ ἀφικομένου τοῦ
Φιλολάου· ἐπεὶ δὲ καὶ ⁵⁶⁾ αὐτὸς ἦν ἀπὸ συγ-
γενείας τῶν Πυθαγορείων, καὶ διὰ τοῦτο με-
200 τέλαβε τῶν βιβλίων. Περὶ δὲ δόξης τῆςδε
⁵⁷⁾ φασὶ λέγειν αὐτοὺς. ἀνόητον μὲν εἶναι καὶ
τὸ πάσῃ καὶ παντὸς δόξῃ προσέχειν, καὶ μά-
λιστα τὸ τῇ παρὰ τῶν πολλῶν γινομένη. τὸ
γὰρ καλῶς ὑπολαμβάνειν τε καὶ δοξάζειν ὀλί-
γοις ὑπάρχειν. δῆλον γάρ, ὅτι περὶ τοὺς εἰ-
δότας τοῦτο ⁵⁸⁾ γίνεται· οὗτοι δὲ εἰσὶν ὀλίγοι.
ὥστε δῆλον, ὅτι οὐκ ἂν ⁵⁹⁾ διατεῖνοι εἰς τοὺς
πολλοὺς ἢ τοιαύτη δύναμις. ἀνόητον δ' εἶναι
καὶ πάσης ὑπολήψεώς τε καὶ δόξης καταφρο-
(166) νεῖν. συμβήσεται γάρ, ἀμαθῇ τε καὶ ἀνεπα-
νόρθωτον εἶναι τὸν οὕτω διακείμενον. ἀναγ-
καῖον ⁶⁰⁾ δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπιστήμονι μαν-

adde Tennemann. Gesch. d. Phil. Bd. I. p. 145. sq.
— In Arc. edit. est ἀλλ' οὐ, pro quo Rittershusius ad
Porphyr. p. 85. ὅς, deletο ἀλλ', scribit: minus bene.
Kiess.

54) βιβλία, ἃ λέγεται Δίων ὁ Συρακούσιος] Par. βιβλία
Δίων ὁ Συρ. ἃ λέγεται. In Ciz. συρακούσιος. Kiess.

55) ἀφικομένου] Ita scripsi cum Rittershusio, idemque
videtur lectum esse in Arcerii codice: nam huius editio
habet ἀφικνουμένου. At Ciz. cum Kustero ἀφικνουμένου.
Kiess.

56) αὐτὸς] Id est, Philolaus; non vero, vt Arcerius
existimabat, Dion. Kust. Arcerii errorem notauit
etiam Rittershusius l. c. Deinceps Ciz. ἀπὸ τῆς συγγε-
νείας. Kiess.

mus celebratos illos tres libros euulgauit, quos Dio Syracusanus Platoni id flagitanti centum minis emisse dicitur: inciderat enim in magnam grauemque paupertatem Philolaus; et quia cum Pythagoreis necessitudine iunctus erat, ideo librorum istorum particeps factus est. De fama et gloria ista dicuntur tradidisse: insipientis esse, omnem vndique opinionis auram captare, praesertim quae a promiscuo vulgo proficiscitur: nam paucis contingere, vt recte de quopiam sentiant opinenturque: quin apertum esse, id intelligentibus tantum competere: horum autem perexiguum esse numerum: indeque manifestum fieri, istam facultatem ad multitudinem se minime extendere. Sed et illum insipienter agere, qui omnem de se opinionem famamque contemnat: qui enim eo animo sit, illum rudem et inemendabilem mansurum. Necesse autem esse, vt is qui ignarus est, se ad discenda quae

57) *φασί*] Ciz. *φησι*. Idem deinceps cum Par. pro *ἀνόητον*, quae est Kusteri et Arcerii lectio, praebet *ἀνόητον*: quod quum melius conueniat verbis, quae sequuntur, *ἀνόητον δ' εἶναι*, reposuimus. *Kiess.*

58) *γίνεται*] Ciz. et Par. *γίνεσθαι*. *Kiess.*

59) *διατείνου*] Optatum pro indicatio *διατείνει*, quem habent editiones Arc. et Kust., e cdd. Ciz. et Par. restitui. *Kiess.*

60) *δὲ εἶναι*] Ciz. *δ' εἶναι*. Tum Par. *τῇ μὴ ἀνεπιστήμονι*, et Ciz. *ἀγροῦ* pro *ἀγροῦν* τε. *Kiess.*

θάνειν, ἃ τυγχάνει ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ ἐπι-
στάμενος· τῷ δὲ μανθάνοντι προσέχειν τῇ τοῦ
ἐπισταμένου τε καὶ διδάξαι δυναμένου ὑπολή-
201 ψει τε καὶ δόξῃ. ⁶¹⁾ Καθόλου δὲ εἰπεῖν, ἀναγ-
καῖον εἶναι τοὺς σωθησομένους τῶν νέων πρὸς-
ἔχειν ταῖς τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ καλῶς βε-
βιωκότων ὑπολήψεσί τε καὶ δόξαις. ἐν δὲ τῷ
ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναι τινὰς ἡλι-
κίας ⁶²⁾ ἐνδεδασμένας (οὕτω γὰρ καὶ λέγειν
αὐτοὺς φασιν), ἃς οὐκ εἶναι τοῦ τυχόντος
πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι. ἐκκρούεσθαι γὰρ αὐ-
τὰς ὑπ' ἀλλήλων, ἐὰν τις μὴ καλῶς τε καὶ
ὀρθῶς ἄγῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ γενετῆς. δεῖ οὖν
τῆς τοῦ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος
⁶³⁾ γινομένης καὶ ἀνδρικῆς πολὺ εἶναι μέρος
τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ νεανίσκου ἡλι-
κίαν· ὥσαύτως δὲ καὶ τῆς τοῦ νεανίσκου ἐπι-
μελείας τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρικῆς
καὶ σώφρονος γινομένης, πολὺ εἶναι μέρος
⁶⁴⁾ τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλι-
κίαν· ἐπεὶ περ εἰς γε τοὺς πολλοὺς ἄτοπὸν τε
202 καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. Παιδας μὲν
γὰρ ὄντας οἶεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σω-
φρονεῖν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν

61) Καθόλου κ. τ. λ.] Quae Iamblichus hic et in se-
quentibus tradit, ea Mahnio (l. c. p. 81.) ex Aristoxeni loco ibi e Stobaei Sermon. (p. 243.) allato hausta videntur. Kiess.

62) ἐνδεδασμένας] Par. ἐνδεδομένας. In Protreptico p. 46. ex Archyta legitur ἐνδέδασται, vbi de huius verbi

ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque eius, qui gnarus est, quique docere potest, aduertat: generatim insuper opus esse, ut iuuenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclaruerunt, senserint opinatique fuerint. Praeterea in vniuersa hominum vita aetates quasdam inter se distributas esse, quas ἐνδιδασκόμενας vocare dicuntur: neque cuiusuis esse, illas secum inuicem connectere: subuerti enim vnam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut, si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima eius pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem et temperantiam cum cura educatus sit, praecipuam huius educationis portionem in virilem aetatem transfundi debere: quod enim vulgo circa haec fieri amat, absurdum et ridiculum esse, dum pueros existimant modeste et temperanter agere, et ab omnibus, quae odiosa

usu, qui Pythagoreorum fere proprius fuisse videtur, minus recte dubitavi. *Kiess.*

63) γενομένης] Ciz. γενομένης. *Kiess.*

64) τὸ παραδιδόμενον] Articulum addidi, qui male aberat. *Kiess.*

(167) τε καὶ ἀσχημόνων εἶναι δοκούντων· νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφειῶσθαι παρὰ γε δὴ τοῖς πολλοῖς ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούλωνται. συρρεῖν δὲ σχεδὸν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμφοτέρωθεν τὰ γένη τῶν ἀμαρτημάτων. καὶ γὰρ παιδαριώδη πολλὰ καὶ ⁶⁵) ἀνδρώδη τοὺς νεανίσκους ἀμαρτάνειν. τὸ μὲν γὰρ φεύγειν ἅπαν τὸ τῆς σπουδῆς τε καὶ τάξεως γένος, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, διώκειν δὲ τὸ τῆς παιγνίας τε καὶ ἀκολασίας καὶ ὕβρεως τῆς παιδικῆς εἶδος, τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας οἰκειότατον εἶναι. ἐκ ταύτης οὖν εἰς τὴν ἐχομένην ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν τοιαύτην διάθεσιν. τὸ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὡσαύτως δὲ ⁶⁶) καὶ τὸ τῶν φιλοτιμιῶν γένος, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ὁρμὰς τε καὶ διαθέσεις, ὅσαι τυγχάνουσιν οὐσαι τοῦ χαλεποῦ τε καὶ ⁶⁷) θορυβώδους γένους, ἐκ τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν τῶν νεανίσκων ἀφικνεῖσθαι. διόπερ πασῶν δεῖσθαι ἡλικιῶν
 203 ταύτην πλείστης ἐπιμελείας. Καθ' οὗλου δὲ εἰπεῖν, οὐδέποτε τὸν ἄνθρωπον ἑατέον εἶναι ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούληται, ἀλλ' αἰετὶν τινα ἐπιστατείαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ ἀρχὴν νόμιμόν τε καὶ εὐσχήμονα, ἧς ὑπήκοος ἔσται ἕκαστος τῶν πολιτῶν. ταχέως γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῶον ἑαθέν τε καὶ ὀλιγωρηθὲν εἰς κακίαν τε καὶ φανυλότητα. ἐρωτᾶν τε καὶ διαπορεῖν πολλάκις αὐτοὺς ἔφασαν, τίνος ἕνεκα τοὺς παῖδας

65) ἀνδρώδη] Ciz. ἀνδριώδη. Kiess.

et turpia videntur, se continere debere: quum vero ad adolescentiam peruenerint, tunc plerique illis plenam faciendi quod lubet, licentiam indulgent. Quo fit, vt in hanc aetatem vtriusque fere generis vitia confluant: si quidem et pueriliter multa et viriliter adolescentes delinquant. Fugiant enim, vt verbo dicam, quicquid cum diligentia et bono ordine tractari desiderat; lusuum vero, incontinentiae, petulantiaeque species, puerili aetati familiares, sectantur: ex puerili itaque in proximam aetatem hanc affectionem deuolui: similiterque ambitionem reliquasque graues atque turbulentas inclinationes et affectus e virili aetate in iuuenilem penetrare; adeoque huic prae omnibus intentiore cura inuigilandum esse. In summa, nunquam homini concedendum, vt, quod lubet, perpetret; sed semper adiungendum, qui praesit, ita vt quilibet ciuium legitimo decentique imperio pareat. Nam animal sibi derelictum neglectimque habitum celeriter in vitia et ad prauitatem delabi. Aiunt et saepe eos interrogasse disputasseque, quare pueros adsuefaciamus, vt

66) καὶ τὸ τῶν] Sic scripsi e cod. Ciz. pro καὶ αὐτὸ τῶν, quae est lectio editionum Arcer. et Kuster. Kiess.

67) θορυβώδους] Ciz. θορυβώδου. Kiess.

συνεθίζομεν προσφέρεσθαι τὴν τροφὴν τετα-
 γμένως τε καὶ συμμετρῶς, καὶ τὴν μὲν τάξιν
 (168) καὶ τὴν συμμετρίαν ἀποφαίνομεν αὐτοῖς καλὰ·
 τὰ δὲ τούτων ἐναντία, τὴν τε ἀταξίαν καὶ τὴν
 ἀσυμμετρίαν, αἰσχροῖ· 68) ὃ καὶ ἐστὶν ὅ τε οἰ-
 νόφλυξ καὶ ἄπληστος ἐν μεγάλῳ ὀνειδίζει κεί-
 μενος. εἰ γὰρ μηδὲν τούτων ἐστὶ χρήσιμον εἰς
 τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνουμένων ἡμῶν,
 μάταιον εἶναι τὸ συνεθίζειν παῖδας ὄντας τῇ
 τοιαύτῃ τάξει. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ
 204 περὶ τῶν ἄλλων 69) ἐθῶν. 70) Οὐκ οὖν ἐπὶ γε-
 τῶν λοιπῶν ζώων τοῦτο ὀραῖσθαι συμβαῖνον,
 ὅσα ὑπὲρ ἀνθρώπων παιδεύεται· ἀλλ' εὐθύς ἐξ
 ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα ταῦτα
 συνεθίζεσθαι τε καὶ μανθάνειν, ἃ δεήσει πράτ-
 τειν αὐτοὺς τελεωθέντας. καθόλου δὲ τοὺς
 Πυθαγορείους ἔφασαν παρακελεύεσθαι τοῖς ἐν-
 τυγχάνουσιν τε καὶ ἀφικνουμένοις εἰς συνήθειαν,
 εὐλαβεῖσθαι τὴν ἡδονήν, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο
 τῶν εὐλαβείας δεομένων. οὐδὲν γὰρ οὕτω
 σφάλλειν ἡμᾶς, οὐδ' ἐμβάλλειν εἰς ἁμαρτίαν,
 ὥς τοῦτο τὸ πάθος. καθόλου δέ, ὥς ἔοικε,
 διατείνοντο μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς
 71) στοχαζομένους· καὶ γὰρ ἀσχήμονα καὶ βλα-

68) ὃ καὶ ἐστὶν] Lego, καὶ ὅτι ἐστὶν ὃ τε οἰνόφλυξ, etc.
 Kust. Orationis series potius postulat, vt scribatur,
 διὸ καὶ ἐστὶν. Deinceps Par. καὶ γὰρ μηδὲν pro εἰ γὰρ
 μηδὲν. Kiess.

69) ἐθῶν] Male antea ἐθνῶν. Kust. In margine cod.
 Spanh. hoc notatur: del. MS. Reg. Kiess.

70) Οὐκ οὖν] Sic recte Arc. In ed. Kust. οὐκοῦν. Pro-

in capiendo cibo ordinem modumque servant, ostendentes illis hac ratione, ista pulcra; contraria vero, qualia sunt confusio, et excessus quilibet, turpia esse: unde et ebrietati et gulae deditum esse insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros euaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adsuefieri. Eandem autem et ceterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, in aliis animalibus, quae ab hominibus erudiuntur, idem fieri; sed statim ab initio, ut catulum, ita et puellum, ad ea assuefaciendos atque instituendos esse, quae iam adultis agenda sint. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obuios quosvis ac familiares adhortari, ut a voluptate sibi caueant, tanquam a re summae cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam istoc affectu, vehementius decipi et in peccata praecipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes aliquid coeptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum no-

xima Obrechtus sic verterat: *sed statim ab initio catulum et pullum ea assuescere atque doceri, quae sunt.* Videtur is pro τὸν παῖδα, quod vocabulum hic ineptum est, aliud legisse. Kiess. [Scilicet leg. τ. παῖδων. Schaefer.]

71) στοχαζομένων] Sensus est: *contendebant, nihil unquam a quoquam voluptatis causa agendum esse. Ne*

βερὸν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦτον εἶναι τὸν σκοπὸν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλὸν τε καὶ εὐσχημον βλέποντες πράττειν, ὃ ἂν ἢ πρακτέον· δεύτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλιμον. 72) δεῖσθαι δὲ ταῦτα κρίσεως οὐ τῆς τυ-
 205 χούσης. 73) Περὶ δὲ τῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυμίας τοιαῦτα λέγειν 74) ἔφασαν τοὺς ἄνδρας ἐκείνους· αὐτὴν μὲν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιφορὰν τινα εἶναι τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμῆς, καὶ ὅρεξιν ἥτοι πληρώσεώς τινος ἢ 75) παρουσίας τινῶν αἰσθητέως ἢ διαθέσεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι δὲ καὶ τῶν ἐναντίων ἐπιθυμίαν, 76) ἢ κενώσεώς τε καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι ἐνίων. ποικίλον δὲ εἶναι τὸ πάθος τοῦτο καὶ σχεδὸν τῶν περὶ ἄνθρωπον πολυειδέστατον. εἶναι δὲ τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν 77) ἐπικτήτους τε καὶ κατεσκευασμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. διὸ καὶ πλείστης ἐπιμελείας δεῖσθαι τὸ πάθος τοῦτο καὶ φυλακῆς τε καὶ σω-
 78) μασκίας οὐ τῆς τυχούσης. τὸ μὲν γὰρ κενωθέντος τοῦ σώματος τῆς τροφῆς ἐπιθυμεῖν,

quis στοχαζομένους in στοχαζόμενοι mutandum censeat.
 — Paulo post Ciz. καὶ εὐσχήμονα. Kiess.

72) δεῖσθαι δὲ] In' Ciz. deest δέ. Kiess.

73) Περὶ — ἐπιθυμίας κ. τ. λ.] Haec compilata esse ex Aristoxeno, monuit Mahne p. 77. sqq. Kiess.

74) ἔφασαν] Ciz. ἔπεισαν. Kiess.

75) παρουσίας τινῶν αἰσθητέως] Ita recte Ciz., nullo commate post τινῶν posito, quod positum est in Kusteri editione. Verba enim sic sunt coniungenda: ὅρεξις παρουσίας αἰσθητέως τινῶν, appetitus, ut sensus quorundam rerum adsit. Kiess.

xiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, vt bonum honestumque primo loco spectemus; vtilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: et haec quidem iudicio non vulgari opus habere. De cupidinibus, vti vocantur, ista docuisse viros illos referunt: ipsam quidem cupiditatem esse concitationem quandam animae et impetum, appetitionemque, qua iuxta inclinationem sensuum atque appetitus sensitiui, repleri aliquibus rebus, aut quarundam rerum praesentia frui desideramus: vicissim vero esse quandam cupiditatem, quae ad euacuationem tendit, quaque abesse a nobis quaedam et non sentiri volumus. Multifarium autem esse hunc affectum, et prae omnibus fere, qui se in homine exserunt, affectibus pluriformem: sed et plerasque humanas cupiditates extrinsecus arcessitas esse, et propria hominum opera paratas: ideoque illas magna cura atque custodia et minime perfunctoria exercitatione indigere: nam naturale quidem esse, vt corpus exinanitum

76) ἡ κενώσεως] In priore Edit. et MS. corrupte legitur, οἰκονώσεως: cuius loco ἡ κενώσεως scribendum esse viderat etiam Arcerius. Kust. In Ciz. ἰκανώσεως. Kiess.

77) ἐπικλήτους τε] Particulam τε addidi e Ciz. Kiess.

78) οὐ τῆς τυχεύσεως] In Ciz. desunt οὐ τῆς. Kiess.

φυσικὸν εἶναι· καὶ τὸ πάλιν ἀναπληρωθέντος,
 κενώσεως ἐπιθυμεῖν τῆς προσηκούσης, φυσικὸν
 καὶ τοῦτο εἶναι. τὸ δὲ ἐπιθυμεῖν περιέργου
 τροφῆς, ἢ περιέργου τε καὶ τροφεῶς ἐσθῆτός
 τε καὶ στρωμνῆς, ἢ περιέργου τε καὶ πολυτε-
 λούς καὶ ποικίλης οἰκῆσεως, ἐπίκτητον εἶναι.
 79) τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ περὶ σκευῶν
 τε, καὶ ποτηρίων, καὶ διακόνων, καὶ θρεμ-
 206 μάτων τῶν εἰς τροφήν ἀνηκόντων. Καθόλου
 (170) δὲ τῶν περὶ ἀνθρώπων παθῶν σχεδὸν ταῦτο
 μάλιστα τοιοῦτον εἶναι, οἷον μηδαμοῦ ἴστα-
 σθαι, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἄπειρον. διόπερ' εὐ-
 θὺς ἐκ νεότητος ἐπιμελητέον εἶναι τῶν ἀνα-
 φνομένων, ὅπως ἐπιθυμήσῃσι μὲν ὧν δεῖ,
 φεύξωνται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων
 ἐπιθυμιῶν, ἀτάρακτοί τε καὶ καθαροὶ τῶν
 τοιούτων ὀρέξεων ὄντες, καὶ καταφρονῶντες
 αὐτῶν τε τῶν ἀξιοκαταφρονήτων, καὶ τῶν ἐν-
 δεδεμένων ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. μάλιστα δ' εἶναι
 κατανοῆσαι τὰς τε ματαίους καὶ τὰς βλαβε-
 ρὰς καὶ τὰς περιέργους καὶ τὰς ὑβριστικὰς
 τῶν ἐπιθυμιῶν παρὰ τῶν 80) ἐν ἐξουσίαις ἀνα-
 στρεφομένων γινομένας. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἄτο-
 πον εἶναι, ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν σὺν ὁρμῇ τῶν
 τοιούτων παίδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
 207 Καθόλου δὲ ποικιλωτάτην εἶναι τὴν τῶν προσ-
 φερομένων ποικίλιαν. ἀπέραντον μὲν γὰρ τι

79) τὸν αὐτὸν δὲ] In Ciz. τὸν αὐτὸν δέ. Kless.

80) ἐν ἐξουσίαις] In Ciz. deest ἐν. Ibidem dein-

alimoniis refocilletur: idemque postquam repletum est, iuxta naturae ductum euacuatione opus habere: ast exquisitos cibos, aut curiosam delicatamque vestem, ac stragula, aut sumtuosam splendidamque habitationem concupiscere, id vero arcessitum esse: eodem modo se rem habere cum suppellectili, vasis, ministris, pecore ad vescendum apto. Vniuerse autem cum humanis affectibus ita comparatum esse, vt nusquam consistent, sed in infinitum abripiant: quapropter a prima statim iuuentute proficientium curae attendendum, vt mature quae appetenda sunt, expetant, vanasque et superfluas cupiditates fugiant, adeoque ab huiusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant, eosque ipsos contemnant, qui eo, quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animaduvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, et effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absorum esse, quo huiusmodi tam puerorum, quam virorum et mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quae sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infini-

ceps legitur ποικιλώτατον, et προφερομένων. Kiess.

πλῆθος εἶναι καρπῶν, ἀπέραντον δὲ ῥιζῶν, ὃ
 χρῆται τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἔτι δὲ σαρκο-
 φαγία παντοδαπῇ χρῆσθαι, καὶ ἔργον εἶναι
 81) εὐρεῖν, τίς οὐ γέυεται τῶν χειρσαίων καὶ
 τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἐνύδρων ζώων. καὶ δὴ
 σκευασίας παντοδαπὰς περὶ ταῦτα μεμηχανῇ-
 (171) σθαι, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις. ὅθεν εἰκό-
 τως 82) μανικόν τε καὶ πολύμορφον εἶναι κα-
 τὰ τὴν τῆς ψυχῆς κίνησιν τὸ ἀνθρώπινον
 208 83) φύλον. Ἐκαστον γὰρ δὴ τῶν προσφερομέ-
 νων 84) ἰδίας τινὸς διαθέσεως αἴτιον γίνεσθαι.
 ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ μὲν παραχρῆμα με-
 γάλῃς ἀλλοιωσέως αἰτία γινόμενα συνορᾶν,
 οἶον καὶ τὸν οἶνον, ὅτι πλείων προσενεχθεὶς
 μέχρι μὲν τινος 85) ἱλαρωτέρους ποιεῖ, ἔπειτα
 μανικωτέρους καὶ ἀσχημονεστέρους· τὰ δὲ μὴ
 τοιαύτην 86) ἐνδεικνύμενα δύναμιν, ἀγνοεῖν.
 γίνεσθαι δὲ πᾶν τὸ προσενεχθὲν αἰτιὸν τινος
 ἰδίας διαθέσεως. διὸ δὴ καὶ μεγάλῃς σοφίας
 τὸ κατανοῆσαί τε καὶ συνιδεῖν, ποίοις τε καὶ
 πόσοις δεῖ χρῆσθαι 87) πρὸς τροφήν. εἶναι δὲ
 ταύτην τὴν ἐπιστήμην το μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀπόλ-
 λωνός τε καὶ Παιῶνος· ὕστερον δὲ τῶν περὶ

81) εὐρεῖν, τίς οὐ γέυεται] Sic locum hunc aucto-
 ritate codicis MS. emendavi et distinxi. Antea enim
 legebatur, εὐρεῖν τινος, οὐ γέυεται: nullo utique sensu.
 Kust. Scribendum potius videtur, εὐρεῖν, οὗτινος οὐ
 γέυεται. Kiess.

82) μανικόν] Sic scribendum esse sensus et sequentia
 manifesto suadent. Antea vero corrupte legebatur,
 μανικόν. Kust. Etiam in Ciz. μανικόν. Kiess.

83) φύλον] Sic recte Ciz. Edit. Kust. φύλον. Kiess.

tos, numero fructus, infinitas radices, quibus humanum genus vescatur: varii praeterea generis carnes comedere, ita vt difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, et aquatica animalia quaepiam reperire, a quibus degustandis absteineat; quin et in illis parandis condiendisque varias artes, succorumque multiplices mixturas excogitatas fuisse: vnde mirum non esse, si mortalium natio insanos ac multifarios animi motus hauriat. A singulis quippe cibis singulas etiam et cuique cibo proprias affectiones ingenerari: quod et ipsi homines in iis alimentis observant, quae notabiles alterationes afferunt: quale quid contingit in vino immoderate hausto; quod hilariores primum efficit, dein vero ebris mentem adimit, eosque ludibrio exponit: ea vero ignorant, quae tantam vim non exserunt: quum tamen omne quod comeditur, singularis cuiusdam affectus causa fiat: vt adeo insignis sapientiae res haberi debeat, expendere atque observare, qualibus alimentis vtendum, quantumque cibi assumendum sit: eam vero scientiam initio ab Apolline et Paeone tra-

84) ἰδίας] Antea legebatur ἰδίων. Correxerit Scaliger. Idem reposui paulo inferius. Kiess.

85) ἱλαρωτέρους] Ciz. ἱκανώτερον. Kiess.

86) ἐνδεικνύμενα] Par. ἐπιδεικνύμενα. Kiess.

87) πρὸς τροφήν] Scaliger adscripsit: πολλὰ λείπει. Tum in Ciz. ante Ἀσκληπιὸν deest τέον. Kiess.

209 τὸν Ἀσκληπιόν. 88) Περὶ δὲ γεννήσεως τάδε λέγειν αὐτοὺς ἔφασαν. καθόλου μὲν ὄντο 89) δεῖν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές. οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ προφερῆ, οὔτε τῶν ζώων, 90) εὐκαρπα γίνεσθαι τινα χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τετελειωμένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται. 91) δεῖ οὖν τοὺς τε παῖδας καὶ τὰς παρθένους ἐν πόνοις τε καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ καρτερίαις ταῖς προσηκύναις (172) τρέφειν, 92) τροφὴν προσφέροντας τὴν ἀρμότουσαν φιλοπόνῳ τε καὶ σώφρονι καὶ καρτερικῶ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν κατὰ τὸν ἀνθρώπου

88) Περὶ δὲ γεννήσεως] De hoc Aristoxeni loco, servato etiam a Stobaeo Serm. p. 542., Mahne p. 84. ita: „Hic locus in vulgatis Stobaei editionibus variis modis laborat, quas adhibita collatione Grotiana feliciter correxit Wyttenb. V. Cl. ad Plut. de S. N. V. pag. 75. Praeterea verbo monendum est, eadem legi apud Iamblich. V. P. 209 — 214. atque Aristoxenum sua hausisse ex Ocell. Luc. a pag. 534 — 537. ed. Gal. (ed. Rudolph. cap. IV. §. 9 — 14. p. 54. sqq.): ut pluribus docuit idem Eruditiss. Vir in Bibl. Crit. P. VIII. p. 112.“ Add. Meiners. p. 437. sq. Kiess.

89) δεῖν] Ciz. δεῖ. Kiess.

90) εὐκαρπα γίνεσθαι κ. τ. λ.] In Ocello §. 9. haec leguntur: οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ ἀτελῆ, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπα γίνεται, ἀλλὰ δεῖ γενέσθαι τινὰ χρόνον πρὸς τὰς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τελειουμένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται. In Stobaeo haec: οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπα τὰ προφερῆ γίνεσθαι, ἀλλὰ χρόνον τινὰ προπαρασκευάζεσθαι τῆς καρποφορίας, ἐν ᾧ ἐξισχύσαντα καὶ τετελειωμένα τὰ σώματα παρέχειν τὰ τε σπέρματα καὶ τοὺς καρποὺς δεδύ-

ditam, ac deinceps ab Aesculapio excultam fuisse. De generatione denique haec illos docuisse fertur: primo cauendum esse quod praecox dicitur: neque enim aut in plantis praecoces fructus, aut in animalibus immaturos foetus bene se habere; sed debere accedere temporis quoddam interuallum, antequam fructum ferant; vt ex validis perfectisque corporibus semina et fructus proueniant. Ideoque pueros et virgines in laboribus, exercitiis, et tolerantia conuenienti educari, cibisque ali oportere, qui vitae labori, temperantiae, patientiaeque debitae accommodati sint. Multa vero in

νται. Ex quibus locis intelligitur, Iamblichi orationem ita fere esse explendam: εὐκαρπα γίνεσθαι· ἀλλὰ δεῖ γενέσθαι τινὰ χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας. Hanc lectionem etiam Obrechtus ob oculos habuit. *Kiess.*

91) δεῖ οὖν] Legendum videtur δεῖν οὖν, vt initio paragraphi sequentis, vbi tamen Ciz. habet δεῖ. At tam saepe in hoc libro oratio recta et obliqua variat, vt raro queat certo iudicari, vtra quouis loco sit praefenda. *Kiess.*

92) τροφήν προσφέροντας] Caue confundas has duas phrases apud Graecos, τροφήν προσφέρειν, et τροφήν προσφέρεισθαι. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; veluti nutrix infanti, vel matres filioliis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet porrigente. Hic ergo τροφήν προσφέροντας vertes, cibum praebentes. *Kust.* Exempla locutionis τροφήν προσφέρεισθαι collegit Rudolph. ad Ocellum p. 319. Etiam in loco Platonis de Legg. II. T. VIII. p. 73. a Rudolpho citato τροφήν προσφέρειν est cibum praebere. *Kiess.*

νον βίον τοιαῦτα εἶναι, ἐν οἷς βέλτιόν ἐστιν
 ἢ ὀψιμαθία, ὧν εἶναι καὶ τὴν τῶν ἀφροδισίων
 210 *χρείαν.* Δεῖν οὖν τὸν παῖδα οὕτως ἄγεσθαι,
 ὥστε μὴ ζητεῖν ἐντὸς τῶν ἑξικοσιν ἐτῶν τὴν
 σοιαύτην συνουσίαν. ὅταν δὲ εἰς τοῦτο ἀφί-
 κηται, σπανίοις εἶναι χρηστέον τοῖς ἀφροδισίοις.
 ἔσεσθαι δὲ τοῦτο, εἴαν τίμιόν τε καὶ καλὸν
 εἶναι νομίζεται ἢ εὐεξία. ἀκρασίαν γὰρ ἅμα
 καὶ εὐεξίαν οὐ πάνυ γίνεσθαι περὶ τὸν αὐτόν.
 ἐπαινέσθαι δ' αὐτοῖς ἔφασαν καὶ τὰ τοιαῦδε
 τῶν προὔπαρχόντων νομίμων ἐν ταῖς ἑλληνι-
 καῖς πόλεσι, τὸ μῆτε μητράσι συγγίνεσθαι,
 μῆτε θυγατρὶ, μῆτ' ἀδελφῇ, μῆτ' ἐν ἱερῷ, μῆτ'
 ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν τε γὰρ εἶναι καὶ σύμ-
 φoron, τὸ ὡς πλεῖστα γίνεσθαι κωλύματα τῆς
 ἐνεργείας ταύτης. ὑπελάμβανον δ', ὡς ἔοικεν,
 ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες περιαιρεῖν μὲν δεῖν τὰς τε
 παρὰ φύσιν γεννήσεις, καὶ τὰς μεθ' ὕβρεως
 γιγνομένας· καταλιμπάνειν δὲ τῶν κατὰ φύ-
 σιν τε καὶ μετὰ σωφροσύνης γινομένων τὰς
 (175) 93) ἐπὶ τεκνοποιῖα σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γι-
 211 νομένας. Ὑπελάμβανον δὲ δεῖν πολλὴν πρό-
 νοιαν ποιέσθαι τοὺς τεκνοποιουμένους τῶν
 ἐδομένων ἐκγόνων. πρώτην μὲν οὖν εἶναι καὶ

93) ἐπὶ τεκνοποιῖα σώφρονί τε καὶ νομ.] Hoc Graeci
 eleganter vocabant, ἐπ' ἀρότῳ παίδων συνουσιάζειν: me-
 taphora ducta ab agricultura. Isidorus Pelus. Lib. III.
 Ep. 243. Παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια, ἡ κατὰ νόμον, ἐπ'
 ἀρότῳ (sic enim ibi legendum est) παίδων ἐλέγετο γί-
 νεσθαι. Ἀρότος παίδων hic vocatur proprie, aratio li-

rebus humanis occurrere, quae serius discere praestat; inter quae etiam esse rei venerae vsum. Ita igitur educandum esse puerum, vt intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id aetatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum in honore et pro re praeclara habuerit; et persuasus simul sit, illum cum intemperantia in vno eodemque homine neutiquam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera haec graecarum ciuitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis aut in publico: bonum enim et vtile esse, vt quamplurima huic rei obstacula obiciantur. Iidem viri generationes, quae praeter naturam fiunt, quaeque cum lasciuia libidine coniunctae sunt, e medio tollendas; eas vero, quae secundum naturam et temperantiae conformes sunt, ac ad sobriam et legitimam liberorum procreationem tendunt, retinendas esse censuerunt. Dein nasciturae soboli in antecessum providendum esse ab iis, qui liberis procreandis operam dant: primam vero et praeci-

berorum, i. e. procreatio: quod praecise dictum est pro ἀγορὰς ἐπὶ παίδων τεχνώσαι; vt loquitur Plutarchus in libro de Praecept. Coniugal. p. 144. Kust.

μεγίστην πρόνοιαν, τὸ 94) προσάγειν αὐτὸν πρὸς τὴν τεκνοποιῖαν σωφρόνως τε καὶ ὑγιενῶς βεβιωκότα τε καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πληρώσει χρώμενον τροφῆς 95) ἀκαίρως, μήτε προσφερόμενον τοιαῦτα, ἀφ' ὧν χειρὺς αἱ τῶν σωματίων ἔξεις γίνονται, 96) μήτε δὴ μεθύοντά τε, ἀλλ' ἥκιστα πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ φανύλης τε καὶ ἀσυμφώνου καὶ ταραχώδους κράσεως μοχθηρὶ γίνεσθαι τὰ σπέρματα. Καθόλου δὲ παντελῶς ὦντο ῥαθύμου τινὸς εἶναι καὶ 97) ἀπροσκέπτου, τὸν μέλλοντα ζωοποιεῖν καὶ 98) ἄγειν τινὰ εἰς γένεσίν τε καὶ οὐσίαν, 99) μήγε μετὰ σπουδῆς πάσης προορᾶν, ὅπως ἔσται ὡς χαριέστατα τῶν γινομένων ἢ εἰς τὸ εἶναι τε καὶ ζῆν ἄφριξις· ἀλλὰ τοὺς μὲν φιλόκυνας μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιμελεῖσθαι τῆς σκυλακείας, ὅπως ἐξ ὧν δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ 100) ὡς δεῖ διακειμένων, προσηνῇ γίνηται τὰ σκυλῆα· ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς φιλόρριθας.

213 Δῆλον δ' ὅτι καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν ἐσπουδα-
(174) κόντων περὶ τὰ γενναῖα τῶν ζώων, πᾶσαν ποι-
εῖσθαι σπουδὴν περὶ τοῦ μὴ εἰκῇ γίνεσθαι τὰς

94) προσάγειν αὐτὸν] Ciz. πρ. αὐτόν. Ex eodem post βεβιωκότα (Par. βεβιωκότος) inserui τε, quod deerat. Kiess.

95) ἀκαίρως] Par. ἀκαίρου. Paulo post Ciz. τῶν σωματικῶν pro τῶν σωματίων. Kiess.

96) μήτε δὴ μεθύοντά τε, ἀλλ' ἥκιστα π.] Idem plane monet Plutarchus in aureolo tractatu περὶ παιδων ἀγωγῆς, pag. 1. et 2. et Plato Lib. VI. de Legib. p. 623. Hyst. Pro μεθύοντά τε potius μεθύνοντά γε legendum. Kiess.

puam cautionem circa ipsam generationem adhibendam illi, qui soboli generandae animum admouet; vt victu sobrio et salubri vtatur, neue alimentis intempestiue se ingurgitet, aut ebrietate praecipue, aliaue perturbatione corporis habitum deteriore reddat. Existimabant enim, e prauo dissonoque et turbido temperamento vitiosa semina edi. Vniuerse autem vecordem plane et inconsideratum pronuntiabant, si quis vitam nascendique ortum alteri daturus non omni diligentia prouideat, vt iste in lucem vitamque introitus quam amabilissimus fiat: iniquum enim esse, eos, qui canum studio feruntur, omnem curam impendere, vt catuli concipiantur, ex quibus oportet, et quo tempore oportet, atque ex affectis vti oportet, vtque inde mansueti euadant: similiterque agere auium etiam studiosos. Quin et ceteros, qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere,

97) ἀπροσκέπτου] Par. ἀπερισκεπτόν. Kiess.

98) ἄγειν τινα] In Ciz. vt in Arc. ἄγειν τινα τοῦτον. Hoc τοῦτον Scaliger mutat in τοῖον. Kiess.

99) μήγε] Ita scripsi e Par. Μῆγε, quod etiam Ciz. offert, aperte falsum est. Paulo inferius post εἶναι additi τε e cdd. Ciz. et Par. Kiess.

100) ὥς δὲ διακειμένον] Sic scribendum putavi pro ὥδι διακειμένων, quod prior Edit. habet. Kust. Etiam Ciz. habet ὥδι, idemque deinceps προσκνή pro προσκνή. Kiess.

γεννήσεις αὐτῶν· τοὺς δ' ἀνθρώπους μηδένα λόγον ποιεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐκγόνων, ἀλλ' ἅμα γεννᾶν εἰκὴ τε καὶ ὥς ἔτυχε σχεδιάζοντας πάντα τρόπον, καὶ μετὰ ταῦτα τρέφειν τε καὶ παιδεύειν μετὰ πάσης ὀλιγορίας. ταύτην γὰρ εἶναι τὴν ἰσχυροτάτην καὶ σαφεστάτην αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φαν-
 λότητος. βοσκηματώδη γὰρ καὶ εἰκαίαν τικὰ γινεσθαι τὴν τεκνοποιίαν παρὰ τοῖς πολλοῖς.
 101) τοιαῦτα ὑφηγήματα καὶ ἐπιτηδεύματα πα-
 ρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκέετο περὶ σωφροσύνης, ἄνωθεν πα-
 ρειληφόσιν αὐτοῖς τὰ παραγγέλματα, ὥσπερ
 τινὰ 102) πυθόχρηστα λόγια παρ' αὐτοῦ τοῦ
 Πυθαγόρου.

Κ Ε Φ. λβ.

214 Περὶ δὲ ἀνδρείας πολλὰ μὲν ἤδη καὶ τῶν
 εἰρημένων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτὴν ἔχει· οἷον
 τὰ περὶ Τιμύχαν θαυμαστὰ ἔργα καὶ τὰ τῶν
 ἐλομένων ἀποθανεῖν πρὸ τοῦ τι παραβῆναι
 τῶν ὀρισθέντων ὑπὸ Πυθαγόρου περὶ κυάμων,
 καὶ ἄλλα τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων ἐχό-
 μενα· 1) ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτὸς ἐπετέλεσε
 (175) γενναίως, ἀποδημῶν πανταχοῦ μόνος, καὶ πρὸς
 πόνους καὶ κινδύνους 2) ἀμηχάνους ὅσους πα-

101) τοιαῦτα ὑφηγήματα] Ciz. τοιαῦτα τὰ ὑφ. Kiess.

102) πυθόχρηστα λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

Kust. Post αὐτοῦ in Ciz. vt in edit. Arc. deest τοῦ.
 Kiess.

1) ὅσα τε] In marg. Spanh. τε deletur. Kiess.

ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suae rationem habere; sed et in procreando obiter perfunctorieque versari, et in educando instituendoque supinae prorsus negligentiae reos fieri: hanc enim gravissimam iuxta evidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu et temerarie instituitur. Hoc ductu hocque studio viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque iuxta praecepta, quae iam olim, tanquam oracula quaedam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

C A P. XXXII.

Quod autem fortitudinem attinet, multa iam ex ante dictis propius ad eam pertinent: ut, puta, admiranda illa facinora, quae a Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis, qui mortem obire maluerunt, quam Pythagorae placita de fabis, aliisque, quae huic studiorum generi consentaneae sunt, transgredi. Sed et quae ipse Pythagoras praeclare designavit, dum solus quaquaiversum peregrinatus est, laboribusque ac periculis

2) ἀμνηστόντος ὅσους] Quomodo haec dicendi ratio expedienda sit, docuit Hermann, ad Aristoph. Nub. 2. Kiess.

ραβαλλόμενος, 3) ἐλόμενος δὲ καὶ τὴν πατρί-
 δα ἀπολιπεῖν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς διατρί-
 βων· τυραννίδας δὲ 4) καταλύων, καὶ πολιτείας
 συγκεχυμένας διατάττων, ἐλευθερίαν τε ἀπὸ
 δουλείας ταῖς πόλεσι παραδιδούς· καὶ τὴν πα-
 ρανομίαν 5) παύων, ὕβριν τε καταλύων, καὶ
 τοὺς ὕβριστὰς καὶ τυραννικοὺς κολούων· καὶ
 τοῖς μὲν δίκαιοις καὶ ἡμέροις πρᾶον ἑαυτὸν
 6) παρέχων καθηγεμόνα, τοὺς δὲ ἀγρίους ἄν-
 δρας καὶ ὕβριστὰς ἀπελαύνων τῆς 7) συνου-
 σίας, καὶ μὴ θεμιστεύειν τούτοις 8) ἀπαγο-
 ρεύων· καὶ τοῖς μὲν συναγωνιζόμενος προθύ-
 215 μως, τοῖς δὲ παντὶ σθένει ἐνιστάμενος. Πολλὰ
 μὲν οὖν τούτων ἔχοι τις ἂν λέγειν τεκμήρια,
 καὶ πολλάκις αὐτῷ κατορθωθέντα· μέγιστα
 δὲ πάντων ἐστὶ τὰ πρὸς Φάλαριν αὐτῷ μετὰ
 παρρησίας ἀνυποστάτου 9) ῥηθέντα τε καὶ
 πραχθέντα. ὅτε γὰρ ὑπὸ Φαλάριδος τοῦ ὁμο-
 τάτου τῶν τυράννων κατείχετο, καὶ συνέμιξεν
 αὐτῷ σοφὸς ἀνὴρ Ὑπερβόρειος τὸ γένος, Ἀβα-
 ρις τούνομα, αὐτοῦ τούτου ἕνεκα ἀφικόμενος,
 (176) τοῦ συμβαλεῖν αὐτῷ· λόγους τε ἠρώτησε, καὶ

3) ἐλόμενος] Haec vox non absque sensus dispendio
 in priore Edit. deest, quam ex MS. reuocauit. Kust.
 Scaliger, sola Arcerii editione vsus, pro δὲ legit
 δέον. Kiess.

4) καταλύων, καὶ] In Ciz. deest καί. In eodem paulo
 post ἐλευθερίαν legitur pro accusativo. Kiess.

5) παύων] Ex MS. pro quo antea inepte legebatur,
 πάντων. Kust.

6) παρέχων] Sic Ciz. cum Arc. In edit. Kust. παρέχων,
 ut in Porphy. §. 8. προῦχασθαι. Kiess.

immensum quantis sese obtulit, et relictâ patria vitam apud exteros exigere statuit: quin et, dum tyrannides sustulit, turbatis rebus publicis pristinum ordinem restituit, et ciuitates e seruitute in libertatem asseruit: eodem pertinet, quod iniustitiam compescuit, contumelias dispulit, et proteruis tyrannicisque ingeniis obstitit; ac iustis quidem mansuetisque benignum se ductorem prae-buit; feros vero et proteruos a conuietu suo remouit, illisque negauit se responsa daturum: alteris denique alacriter opem tulit; alteris autem totis viribus repugnauit. Prænum itaque foret, et horum multa certissima documenta proferre, et maiori etiam numero ad virtutis amussim ab eo gesta adlicere: sed inter ea maxime eminent, quae coram Phalaride cum inuicta oris libertate siue dixit siue fecit. Quum enim a Phalaride crudelissimo tyrannorum captiuus detineretur, eique congressus esset vir sapiens, gente Hyperboreus, nomine Abaris, qui ob hoc ipsum aduenerat, ut cum eo sermonem sociaret; plures quaestiones, maxime sacras,

7) συνουσίας] Itidem ex MS. pro οὐσίας, quod prior Edit. habet. *Kust.*

8) ἀπαγορεύων] Imo potius ἐξαγορεύων, i. e. palam profitens, vel eloquens. Nam ἀπαγορεύειν, ut notum est, significat, interdicare, vetare: quod sensui loci huius non conuenit. *Kust.*

9) ὀηθέντα] In Ciz. deest. *Kiess.*

μάλα ἱερούς, ¹⁰⁾ περὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὀ-
 σιωπάτης θεραπειάς, καὶ τῆς τῶν θεῶν προ-
 νοίας, τῶν τε κατ' οὐρανὸν ὄντων, καὶ τῶν
 περὶ τὴν γῆν ¹¹⁾ περιστρεφομένων, ἄλλα τε
 216 πολλὰ τοιαῦτα ἐπύθετο. Ὁ δὲ Πυθαγόρας,
 οἷος ἦν, ¹²⁾ ἐνθῶς σφόδρα καὶ μετ' ἀληθείας
 πάσης ἀπεκρίνατο καὶ πειθοῦς, ὥστε προσαγα-
 γέσθαι τοὺς ἀκούοντας. τότε ὁ Φάλαρις ἀνε-
 φλέχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα
 Πυθαγόραν Ἄβαριν· ἠγρίαινε δὲ καὶ ¹³⁾ πρὸς
 αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν· ἐτόλμα δὲ πρὸς τοὺς
 θεοὺς αὐτοὺς βλασφημίας δεινὰς ¹⁴⁾ προφέ-
 ρειν, καὶ τοιαύτας, οἷας ἂν ἐκεῖνος εἶπεν. ὁ
 δ' Ἄβαρις πρὸς ταῦτα ὡμολόγει μὲν χάριν
 Πυθαγόρα· μετὰ δὲ τοῦτο ἐμάνθανε παρ' αὐ-
 τοῦ περὶ τοῦ οὐρανόθεν ἡρτῆσθαι καὶ οἰκο-
 νομεῖσθαι πάντα, ἀπ' ἄλλων τε πλειόνων καὶ
 ἀπο τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· ¹⁵⁾ πολλοῦ γε ἔδει
 γόητα νομίζειν Πυθαγόραν τὸν ταῦτα παιδεύ-
 οντα, ὥς γε καὶ αὐτὸν ἐθαύμαζεν ὥς ἂν θεὸν
 ὑπερφυῶς. πρὸς ταῦτα Φάλαρις ἀνῆρει μὲν

10) περὶ ἀγαλμάτων] Loganus p. 105. conicit περὶ
 ἁγιασμάτων. — Tum in Ciz. ὀσιωπάτης. Kiess.

11) περιστρεφομένων] Ita Arc. et Kust. At add. Ciz.
 et Par. ἐπιστρεφομένων. Kiess.

12) ἐνθῶς] Ex' MS. pro ἐν θεοῖς. Kust. Par. εὐθῶς,
 Ciz. ἐνθῶς. Scalig. ἐνθεος. Etiam Loganus p. 105.
 οἷος ἦν ἐνθεος, σφόδρα καὶ —. Kiess.

13) πρὸς αὐτὸν τὸν] In Ciz. vt in Arc. edit. deest
 τόν. Kiess.

14) προφέρειν] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust.

Abaris ei proposuit de simulacris, de religiosiore deorum cultu, de prouidentia, de rebus, tum quae coelo continentur, tum quae in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout diuino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris et contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, et in ipsum Pythagoram acerbe inuectus est: ausus etiam in deos ipsos graues sequē dignas blasphemias euomere. Abaris autem ea propter Pythagorae gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, a coelo pendere regique omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum inprimis ex praesentissima sacrorum efficacia ostendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram pro praestigiatore Abaris haberet; ut illum, tanquam deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad haec Phalaris diuinationem, et quicquid in

προσφέρειν. Loganus, pag. 105. οἷας ἂν ἐκεῖνος εἴποι.
Kie ss.

- 15) πολλοῦ γε] Rittershus. ad Porphy. p. 78. mauult πολλοῦ γε. Idem deinceps pro ὅσας γε, quae est lectio cod. Ciz. et ed. Arc., scribit ὥστε, et pro ὥς ἂν mauult ὥσανελ. Retinuimus ὥς γε ex edit. Kust. Reinesius in margine notauit ὅπως. Kie ss.

16) μαντείαν, ἀνήρει δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς
 217 δρώμενα περιφανῶς. Ὁ δὲ Ἀβαρις μετήγε τὸν
 λόγον ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναρ-
 γῶς, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ἀμηχάνοις, ἥτοι πολέμοις
 (177) 17) ἀτλήτοις, ἢ νόσοις ἀνιάτοις, ἢ καρπῶν φθο-
 ραῖς, ἢ λοιμῶν φοραῖς, ἢ ἄλλοις τισὶ τοιούτοις
 παγχαλέποις καὶ ἀνηκέστοις 18) παραγιγνομένων
 δαιμονίων τινῶν καὶ θείων εὐεργετημάτων ἐπει-
 ρᾶτο συμπεῖθειν, ὥς ἔστι θεία πρόνοια, πᾶσαν
 ἐλπίδα ἀνθρωπίνην καὶ δύναμιν ὑπεραίρουσα.
 ὁ δὲ Φάλαρις 19) ἡγησύνντει πρὸς ταῦτα καὶ
 ἀπεθραύνετο. αὐτῷ οὖν ὁ Πυθαγόρας, ὑπο-
 πτεύων μὲν, ὅτι Φάλαρις αὐτῷ ῥᾶπτοι θάνα-
 τον, ὅμως δὲ εἰδῶς, ὥς οὐκ εἴη 20) Φαλάριδι
 μύρσιμος, ἐξουσιαστικῶς ἐπεχειρεῖ λέγειν. ἀπι-

16) μαντείαν] Ciz. et Par. μαντείας. Kiess.

17) ἀτλήτοις] Ita scripsi, monente etiam Kustero, pro ἀπλήτοις, quod vocabulum ionicum hic ferri non potest. Etiam in margine cod. Spanh. ἀτλήτοις nota- tum est. Kiess.

18) παραγιγνομένων δαιμ. τινῶν καὶ θείων εὐεργετ.] Locum hunc sic scribendum puto, γινομένων δαιμ. τιν. καὶ θείων νοουθετημάτων: ut constructio talis sit: καὶ ἀπὸ τῶν νοουθετημάτων δαιμονίων τινῶν καὶ θείων, γινομέ- νων ἐν ἀμηχάνοις, ἥτοι πολέμοις, etc. Νοουθετήμα θεῖον autem hic vocatur admonitio siue castigatio diuina, quae fit immissis calamitatibus: eodem sensu, quo Graeci dicunt νοουθετεῖν τινὰ πληγαῖς, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi praeter alios vsus est Aristophanes. Kust. Locus integer est, et sententia perspicua: Abaris ex beneficiis diuinis, quae in temporum difficultatibus, quum bella, morbi, anno- nae sterilitas, pestilentia, aliaque mala grauissima in- cidunt, hominibus contingunt, persuadere conabatur, esse

sacris fieri solet, aperte negauit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quae in oculos incurrunt; et ex iis quae humanis viribus auerruncari nequeunt, ex bellis intolerabilibus, ex insanabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentiae grassatione, ex aliis denique id genus grauissimis et atrocibus calamitatibus, quae daemonum quorundam, aut deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est, esse utique diuinam prouidentiam, quae omnem hominum expectationem et vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfrecta contra haec audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem a Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, non esse in factis, ut ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conuersus do-

diuinam prouidentiam. Loganus p. 105. legit: *Θείων ἐνεργημάτων*, eandemque lectionem Obrechtii interpretatione, in ceteris minus probanda, reddit. Ciz. *δαυμόνων* pro *δαυμονίων*, deinceps *προνοίας*. Kiess.

19) *ἡννοχύνται*] Ita cum duplici augmento Arc. et Kust. In Ciz. *ἡνεοχύνται καί*. Hoc *καί* etiam Arcerii editio habet. Kiess.

20) *Φαλάριδι μόνος*] Alludit ad versum illum Homericum (Iliad. XXII. 15. non Odysseae: qui error e Stephani thesauro a Schneidero in Lex. suo sub hac voce, et a Kustero ad h. l. repetitus est. Kiess.): οὐ μὲν με πτανέεβς, ἐνεί οὐ τοι μόνος εἰμι. Quo versu vsum esse Apollonium Tyanensem, cum a Domitiano Nitae periculum ei immineret, refert Philostratus. Kust.

δὼν γὰρ πρὸς τὸν Ἀβαριν ἔφη, ὅτι οὐρανόθεν
 ἢ διάβασις εἰς τε τὰ ἀέρια καὶ ἐπίγεια φέρε-
 218 σθαι πέφυκε. Καὶ ἔτι περὶ τῆς πρὸς τὸν οὐ-
 ρανὸν ἀκολουθίας πάντων διεξῆλθε ²¹⁾ γνωρι-
 μώτατα τοῖς πᾶσι, περὶ τε τῆς ἐν τῇ ψυχῇ
 αὐτεξουσίου δυνάμεως ἀναμφισβητήτως ἀπέ-
 δειξε, καὶ προῶν περὶ τῆς τοῦ λόγου καὶ τοῦ
 (178) νοῦ τελείας ἐνεργείας ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς. ²²⁾ καὶ
 ἔπειτα μετὰ παρρησίας περὶ τυραννίδος τε καὶ
 τῶν κατὰ τύχην πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδι-
 κίας τε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πλεονεξίας ὅλης
 στερεῶς ἀπεδίδαξεν, ὅτι οὐδενός ἐστι ταῦτα
 ἄξια. μετὰ δὲ ταῦτα θείαν παραίνεσιν ἐποιή-
 σατο περὶ τοῦ ἀρίστου βίου, ²³⁾ καὶ τὴν πρὸς
 τὸν κάκιστον ἀντιπαραβολὴν αὐτοῦ προθύμως
 ἀντιπαρέτεινε· περὶ ψυχῆς τε, καὶ τῶν δυνά-
 μεων αὐτῆς, καὶ τῶν παιδῶν, ὅπως ἔχει ταῦτα,
 σαφέδοτατα ἀπεκάλυψε, καὶ τὸ κάλλιστον πάν-
 των ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν κακῶν εἰσὶν
 ἀναίτιοι, καὶ ὅτι νόσοι καὶ ὅσα πάθη σώμα-
 τος, ἀκολασίας ἐστὶ ²⁴⁾ σπέρματα· περὶ τε τῶν
 κακῶς λεγομένων ἐν τοῖς μύθοις διήλεγξε τοὺς
 λογοποιοῦς τε καὶ ποιητάς· τὸν τε Φάλαριν
 μετελέγχων ἐνουθέτει, καὶ τὴν τοῦ οὐρανοῦ
 δύναμιν, ²⁵⁾ ὅποια τίς ἐστι καὶ ὅση, δι' ἔργων
 ἐπεδείκνυε· περὶ τε τῆς κατὰ νόμον κολάσεως,

21) γνωριμώτατα] Ciz. γνωρίμως ταῦτα. Kiess.

22) καὶ ἔπειτα] Ita Kust. In Arg. καὶ οὕτω, in Ciz.
 καὶ οὕτω. Scal. καὶ οὕτω. Deinceps Ciz. καὶ τοῦ pro
 καὶ τῶν. Kiess.

cuit, a coelo in res aëreas et terrestres transitum quendam et descensum fieri solere: deinde per notissima quaeque edisseruit, omnia coeli ordinem sequi: item demonstravit, animae facultatem liberam, sui-que iuris esse: et longius progressus perfectas rationis mentisque operationes esse adstruxit: ac ita demum solita libertate de tyrannide omnibusque fortunae praerogativis, deque iniustitia omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subiunxit diuinam de vita optima admonitionem, eiusque cum pessima comparisonem exserte instituit; sed et quomodo anima cum suis facultatibus et affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium praestantissimum est, demonstravit, deos non esse causam malorum, morbosque, et si quae alia corpus male afficiunt, ab intemperantia proseminari, reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis ob ea, quae in fictionibus suis secius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quaeque et quanta esset coeli potentia, ex ipsis operibus ostendit; atque poenas legibus sancitas iure merito-

23) καὶ τὴν] In Ciz. et Arc. deest τὴν. Kiess.

24) σπέσματα] Id est, ἀπόγονα. Kiess.

25) ὅποια] Ciz. ὅποια. Kiess.

ὡς εἰκότως γίνεται, τεκμήρια πολλὰ παρέθετο·
 περί τε τῆς διαφορᾶς ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα
 ζῶα παρέδειξε περιῶρανῶς· περί τε τοῦ ἐνδια-
 θέτου λόγου καὶ τοῦ ἔξω προϊόντος ἐπιστημο-
 νικῶς διεξῆλθε· περί τε νοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐ-
 τοῦ κατιούσης γνώσεως ἀπέδειξε τελείως· ἦθι-
 κά τε ἄλλα πολλὰ ἐχόμενα τούτων δόγματα.
 219 Περὶ δὲ τῶν ἐν τῷ βίῳ χρηστῶν ὠφελιμώτατα
 (179) ἐπαίδευσε, παραινέσεις τε συμφώνους τούτοις
 26) συνήρμοσεν ἐπιεικέστατα, ἀπαγορεύσεις τε
 ὧν οὐ χρὴ ποιεῖν, παρέθετο. καὶ τὸ μέγιστον,
 τῶν κατ' εἰμαρμένην καὶ κατὰ νοῦν δρωμέ-
 νων τὴν διάκρισιν ἐποίησατο, 26a) καὶ τῶν κα-
 τὰ πεπρωμένην καὶ κατ' εἰμαρμένην· περὶ δαι-
 μόνων τε πολλὰ καὶ σοφὰ διελέχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν οὖν ἄλλος ἂν
 εἶη 27) τρόπος λόγων· ἐκεῖνα δὲ καὶ μᾶλλον
 220 τοῖς περὶ ἀνδρείας ἐπιτηδεύμασι προσήκει. Εἰ
 γὰρ ἐν αὐτοῖς μέσοις 28) ἐμβεβηκῶς τοῖς δει-
 νοῖς σταθερὰ τῇ γνώμῃ 29) φιλοσοφῶν ἐφαίνε-
 το, καὶ παντάπασι 30) παρατεταγμένως καὶ

26) συνήρμοσεν] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et Kust.
 συνήρμωσεν. Kiess.

26a) καὶ τῶν κατὰ πεπρωμένην καὶ κατ' εἰμαρμένην]
 Haec verba non expressit Obrechtus, eaque sane of-
 fendunt, quum τὰ κατὰ πεπρωμένην, et τὰ κατ' εἰμαρ-
 μένην idem significent, vt ostendit vel ille locus Plu-
 tarchi, quem servavit Stobaeus P. II. p. 352. Heer.
 Kiess.

27) τρόπος λόγων] Reinesius bene emendat, τόπος λέγειν.

que infligi, multis certisque argumentis probauit. Insuper quantum discrimen inter hominem et cetera animalia intercederet, aperte indicauit: ac de oratione quoque interna et externa scientifice locutus est; vt et de mente notitiaque, quae ab illa prouenit, ac de aliis moralibus, hisque affinis dogmatibus. Tradidit etiam quae communi vitae vtilia forent, hisque congruas admonitiones, lenissima hortatione adhibita, aptauit; interdictaque de iis adiecit, quae fugienda essent: distincte etiam explanauit, quae fato, quaeque arbitrio humano fierent; ac de daemonibus et de immortalitate animae sapienter multa disputauit. Sed haec alterius fuerit philosophiae materia: ista vero propius fortitudinis culturam spectant, quod, quum in mediis versans periculis constanti et ad omnia parato animo philosophari visus sit, quum fortunam

Pro καὶ μᾶλλον, quod sequitur, in Ciz. est καὶ μάλα. *Kiess.*

28) ἐμβεβηκώς] De verbo simplici βεβηκέναι conf. Bast. ep. crit. p. 43. Pro σιαιδεῖ Ciz. σιαιδεῖ. *Kiess.*

29) φιλοσοφῶν ἐφαίνετο, καὶ] Ita Kust. In Arc. δεεῖ καί. In Ciz. legitur φιλοσοφεῖν ἐφαίνετο, item omissa particula καί. *Kiess.*

30) παρατεταγμένος καὶ καρτεροῦντος]. Sic scripsi e cdd. Ciz. et Par., nisi quod ille habet παρατεταγμένος. In ed. Arc. παρατεταγμένος καὶ καρτεροῦντος, in Kust. παρατεταγμένως καὶ καρτεροῦντος, pro quo hic vir doctus scribendum censet aut καρτερῶν aut καρτερῶς. *Kiess.*

καρτερούντως ἡμύνετο τὴν τύχην, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐπάγοντα τοὺς κινδύνους ἐξουσία καὶ ³¹⁾ παρρησία χρώμενος ἔνδηλος ἦν· πάντως που καταφρονητικῶς εἶχε τῶν νομιζομένων εἶναι δεινῶν, ὥς οὐδενὸς ἀξίων ὄντων. καὶ εἰ τοῦ θανάτου προσδοκώμενου, ὅσα γε δὴ τὰ ἀνθρώπινα, ὠλιγῶρει τούτου παντάπασι, καὶ οὐκ ἦν πρὸς τῇ παρουσίᾳ τότε προσδοκία· δῆλον δὴ ποιεῖν, ὥς ³²⁾ εἰλικρινῶς ἀδεῆς ἦν πρὸς θάνατον. καὶ τούτων δὲ ἔτι γενναϊότερον διεπράξατο, τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος ³³⁾ ἀπεργασάμενος, καὶ κατασχὼν μὲν τὸν τύραννον, μέλλοντα ἀνηκέστους συμφορὰς ἐπάγειν (180) τοῖς ἀνθρώποις, ἐλευθερώσας δὲ τῆς ὁμοτάτης **221** τυραννίδος Σικελίαν. Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ ταῦτα κατορθώσας, τεκμήριον μὲν καὶ ἀπὸ τῶν χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, τότε τὴν κατάλυσιν διασημαινόντων τῷ Φαλάριδι γενήσεσθαι τῆς ἀρχῆς, ὅτε κρείττονες καὶ ὁμονοητικώτεροι γένοιτο, καὶ συνιστάμενοι μετ' ἀλλήλων οἱ ἀρχόμενοι· οἷοι καὶ τότε ἐγένοντο, Πυθαγόρου παρόντος, διὰ τὰς ὑφηγήσεις καὶ παιδεύσεις αὐτοῦ. τούτου δ' ἔτι μείζον τεκμήριον ἦν ἀπὸ τοῦ χρόνου. ἐπὶ γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Πυθαγόρα τε καὶ Ἀβάριδι Φάλαρις ἐπῆγε ³⁴⁾ κίν-

31) παρρησία] Male antea, παρρησία. Kust. Etiam in Ciz. παρρησία. Ibidem deinceps οὐδέν pro οὐδένος. Kiess.

32) εἰλικρινῶς] In Ciz. εἰλικρινῶς. Kiess.

33) ἀπεργασάμενος] Ciz. ἀπεργασάμενον. Kiess.

patienter sustinuerit, quum magna auctoritate et ore libero in eum perorarit, qui capiti eius exitium minabatur; manifestum utique effecerit, grauissima quaeque mala, tanquam in nullo numero habenda, ipsum contempsisse. Idem de metu mortis iudicandum est, a quo illum penitus intactum fuisse apparet, utpote quum mortem sibi, quantum humanitus praeuideri potuit, proxime imminentem plane non curauerit, neque praesentissimae necis expectationi animum aduerterit. Extant autem etiam fortiora dictis facta eius, dum tyrannidem funditus deleuit, ipsumque tyrannum atrocissimas calamitates hominibus machinantem cohibuit, et Siciliam crudelissima dominatione liberauit. Ipsum autem tam praeclari facinoris auctorem extitisse, ipsa quoque Apollinis oracula indicio sint; utpote quibus praedictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruiturum esse, quum cives meliores, magisque inter se concordēs facti essent: quales utique praesentia Pythagorae eiusque institutione et ductu facti sunt. Huius rei etiam certius argumentum a tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagorae et Abaridi capitis periculum

34) κίνδυνον θανάτου] In Ciz. et Arc. κίνδυνον περί θανάτου. De re ipsa vid. Bentl. in Resp. ad Boyl. P. 173. sq. Kiess.

δυνον θανάτου· καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐπιβου-
 λευόντων ἀπεσφάγη. καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην
 222 δὲ τῶν αὐτῶν τούτων ἔστω τεκμήριον. Ὡς περ
 γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρου μαθητής, μέλ-
 λων 35) ὑπὸ τινῶν ἀναιρεῖσθαι, ἐπειδὴ τὰς
 Ἐριννίας ἐπεκαλέσατο καὶ τοὺς τιμωροὺς θε-
 ούς, ἐποίησε τοὺς ἐπιβουλεύοντας πάντας ἄρδην
 παρὰ ἑαυτοῖς ἀποσφαγῆναι· οὕτω δὴπου καὶ
 Πυθαγόρας ἐπαμύνων τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ
 τὴν 36) τοῦ Ἡρακλέους δίκην καὶ ἀνδρείαν,
 τὸν ἐξυβρίζοντα καὶ πλημμελοῦντα εἰς τοὺς
 ἀνθρώπους, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκό-
 λασε καὶ θανάτῳ παρέδωκε δι' αὐτῶν τῶν
 χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, οἷς ἦν 37) αὐτοφυῶς
 συνηρημένος ἀπὸ τῆς ἐξ ἀρχῆς γενέσεως. τοῦ-
 το μὲν οὖν τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ τῆς ἀνδρείας
 κατόρθωμα 38) ἄχρὶς τοσοῦτον μνήμης ἡξιώ-
 223 καμεν. Ἄλλο δὲ τεκμήριον αὐτῆς ποιησώμεθα
 (181) τὴν σωτηρίαν τῆς ἐννόμου δόξης, δι' ἣν αὐτός
 τε μόνος τὰ δοκοῦντα ἑαυτῷ ἔπραττε καὶ τὰ
 ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ὑπαγορευόμενα, μήτε
 39) ὑφ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου, μήτε ὑπ' ἄλ-
 λου τινὸς πάθους ἢ κινδύνου μεθεστώμενος
 ἀπ' αὐτῶν· οἱ τε ἑταῖροι αὐτοῦ 40) πρὸ τοῦ τι
 παραβῆναι τῶν ὀρισθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἤροῦντο

35) ὑπὸ τινῶν] In Ciz. ὑπὸ τινων. Ibidem deinceps
 περὶ ἑαυτοῖς. Kiess.

36) τοῦ Ἡρακλέους] In Ciz. δεστ τοῦ. Kiess.

37) αὐτοφυῶς συνηρημένος] In Ciz. αὐτοφύως συνηρ-
 τημένος. Kiess.

intentavit, et ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin et ab Epimenide sumto indicio haec adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagorae discipulus erat, quum quidam vitae eius manus violentas afferre vellent, Furiis diisque ultoribus inuocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis caedibus conficerent; ita sane et Pythagoras, Herculis ritu et virtute mortalibus opem ferens, illum, a quo homines proterve nefarieque habitati fuerant, morte puniuit: idque per ipsa Apollinis oracula, cum quibus illi a prima natiuitate naturalis quaedam coniunctio intercedebat. Et hactenus quidem praeclarum hoc eius facinus a nobis memoriae consecratum esto. Pergimus autem iam ad aliud fortitudinis eius argumentum; quod sartam tectamque conseruauerit sententiam, quae iuri et iustitiae conformis esset; iuxta quam et ipse solus, quae sibi videbantur, peregit; et ab iis, quae recta ratio dictabat, neque voluptate neque laboris molestia, neque ullis denique affectibus dimoueri se passus est. Sed et discipuli eius mortem obire maluerunt, quam vllum

38) ἄχρις τούτου] In Ciz. ἄχρι τούτης. Kiess.

39) ὑφ' ἡδονῆς] In Ciz. et Par. ὑπὸ ἡδονῆς. Verba μήτε ὑπὸ πόνου in Ciz. desunt. Kiess.

40) πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὁρισθ.]. Confer Nostrum supra initio huius capituli. Kusa

ἀποθανεῖν· ἐν παντοδαπαῖς τε τύχαις ἐξετα-
ζόμενοι τὸ αὐτὸ ἦθος ἀδιάφορον διεφύλαττον·
ἐν μυρίαῖς τε συμφοραῖς γενόμενοι οὐδέποτε
ὑπ' αὐτῶν μετετράπησαν. ἦν δὲ καὶ ἀδιάλει-
πτος παρ' αὐτοῖς παράκλησις ⁴¹⁾ τὸ νόμῳ βοη-
θεῖν ἀεὶ καὶ ἀνομία πολεμεῖν, καὶ πρὸς
τὸ εὐργεῖν καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφήν, καὶ
συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σῶφρονι καὶ ἀνδρι-
224 κῶ βίῳ. ⁴²⁾ Ἦν δὲ τινα μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς
τὰ τῆς ψυχῆς πάθη πεποιημένα, πρὸς τε ἀθυ-
μίας καὶ δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτατα ἐπε-
νενόητο. καὶ πάλιν αὖ ἕτερα πρὸς τε τὰς ὀρ-
γὰς καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, δι' ὧν ἐπιτείνον-
τες αὐτὰ καὶ ἀνιέντες ⁴³⁾ ἄχρις τοῦ μετρίου,
σύμμετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζοντο. ἦν δὲ
καὶ τοῦτο μέγιστον εἰς γενναιότητος ἔρμα, τὸ
(182) πεπεῖσθαι, ⁴⁴⁾ ὥς οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων
συμπτωμάτων ἀπροσδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς
νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ
225 τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. Οὐ μὲν ἀλλ'
εἴ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ
ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ⁴⁵⁾ ἐκποδὼν ἀπηλλάτ-
τοντο· καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενόμενος
ἐπειράτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεύειν τὸ πά-

41) τὸ νόμῳ βοηθεῖν] Ita recte Ciz. Confer sectiones 100. et 171. In edd. Arcer. et Kust. τῷ νόμῳ β. Tum Ciz. ἀποθεῖσθαι. Kiess.

42) Ἦν δὲ τινα μέλη παρ' αὐτ.] Haec leguntur etiam supra, Num. 111. Kust.

43) ἄχρις] Ciz. et Arcer. ἄχρη. Kiess.

eius placitum transgredi: variisque cum casibus colluctati hos mores incorruptos custodiuerunt, nec vnquam ab iis fecerunt diuortium, quamuis infinitis calamitatibus obruerentur. Erat etiam perpetua apud eos cohortatio, legi opem ferendam, et quicquid legi aduersatur, debellandum esse: itemque ad arcendum depellendumque luxum vitae sobriae et virili ab incunabulis assuescendum. Habebant etiam cantus quosdam ad sanandos animi affectus compositos, et contra tristitiam animique vulnera, veluti praesentissima remedia, excogitados; rursusque alios contra iram et animositatem, per quos affectus istos intendebant remittebantque, donec fortitudini congruos redderent. Hoc quoque maximum illis ad strenuitatem pondus addebat, quod persuasi essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt. Quodsi quandoque ira vel tristitia, vel aliud quidpiam huiusmodi alicui superuenisset, e medio se proripiebant, et pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere et sanare strenue co-

44) ὡς οὐδὲν δὲ τῶν ἀνθρ. συμπτ.] Pulchrum hoc praeceptum traditur etiam supra, Num. 196. *Kust.*

45) ἐκποδῶν] Ita recte Ciz. In edd. Arcer. et Kust. ἐκποδῶν. *Kiesg.*

θος ἀνδρικῶς. 46) ἦν δὲ γενικὸν αὐτῶν καὶ
 τὸ περὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐπί-
 πονον, καὶ αἱ τῆς ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρασίας τε
 καὶ πλεονεξίας βάσανοι, ποικιλώταται τε κο-
 λάσεις καὶ ἀνακοπαί, πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντε-
 λούμεναι ἀπαραιτήτως, καὶ οὔτε πόνων, οὔτε
 καρτερίας 47) οὐδεμιᾶς φειδόμεναι. εἰς τοῦτο
 μὲν γὰρ ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπάντων, καὶ προς-
 ἔτι βρωμάτων τινῶν 48) ἡσκεῖτο γενναίως· τοῦ-
 το δὲ ἔχεμυθία τε καὶ παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὸ
 γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσα, ἐπὶ ἔτη πολλὰ
 τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἥ τε σύντονος
 49) καὶ ἀδιάπνευστος περὶ τὰ δυσληπτύτατα τῶν
 226 θεωρημάτων ἐξέτασις τε καὶ ἀνάληψις. Διὰ
 ταῦτα δὲ 50) αἰοινία, καὶ ὀλιγοσυστία καὶ ὀλι-
 γοῦπνία, δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁ-
 (183) μοίων ἀνεπιτιγδευτος καταφρόνησις. καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς συνέτεινεν. 51) οἴ-
 κτων δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιού-
 των εἶργεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους φαδίν.
 ἀπείχοντο δὲ καὶ δειήσεων καὶ ἰκετειῶν καὶ
 πάσης τῆς τοιαύτης ἀνελευθέρου θωπείας, ὥς
 ἀνάνδρου καὶ ταπεινῆς οὔσης. τῆς δὲ αὐτῆς

46) ἦν δὲ γενικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τ.] Cum toto hoc
 loco confer Nostrum supra Cap. XVI. vbi eadem le-
 guntur. Kust. In Ciz. ἦν δὲ καὶ γεν. αὐτ. Kiess.

47) οὐδεμιᾶς] In Ciz. οὐδεμίας. Ibidem deinceps, ut in
 edit. Arc., ante τοῦτο μὲν deest εἰς. Kiess.

48) ἡσκεῖτο] In edd. Arc. et Kust. ἀσκεῖτο. Kiess.

49) καὶ ἀδιάπνευστος] Vide Nos supra ad Num. 188-
 vbi eadem occurrunt. Kust.

nabatur. Generatim quoque illis compete-
bat laboriosa in disciplinis et studiis diligen-
tia, et innatae omnibus incontinentiae ava-
ritiaeque cruciamenta, diuersissimaeque ca-
stigationes, et sufflamina igne ferroque in-
exorabili seueritate peracta: idque nullo
laboris aut patientiae dilectu: hinc enim
abstinentia ab omnibus animalibus, et ab
aliis etiam quibusdam cibis strenue exerce-
batur; illinc sermonis prohibitio et omni-
modum silentium, tanquam meditamenta ad
linguam coercendam, per complures annos
eorum fortitudinem exercitam habebant: uti
et intenta et continua peruestigatio et ru-
minatio difficillimarum speculationum; et
propter ista cibi somnique parsimonia; item-
que gloriae, diuitiarum, similiumque inaf-
fectatus contemptus: quibus omnibus illi se
ad fortitudinem acuebant. Asserunt prae-
terea, viros illos lamenta, et ploratus, et
id genus omnia procul habuisse: abstinebant
etiam ab obsecrationibus, supplicationibus,
omnique illiberali adulatione, tanquam ef-
foeminata et humili. Ad hanc morum spe-

50) ἀουρία] Ciz. ut solet in hoc verbo, ἀουρία. Ibi-
dem cum Arc. φρόνησις pro καταφρόνησις. Pro ταῦτα,
quod sequitur, Scaliger legit τοιαῦτα. Kiess.

51) οἰκτων δὲ καὶ δακρ. — τοὺς ἄνδρας ἐκείνους] Sunt
verba Aristoxeni: ut ipse Iamblichus testatur infra,
Num. 233. Kust.

ιδέας τῶν ἡθῶν θετέον καὶ ὅτι ⁵²⁾ τὰ κυριώ-
 τατα καὶ συνεκτικώτατα τῶν ἐν αὐτῇ δογμά-
 των ἀπόρρητα ἐν ἑαυτοῖς διεφύλαττον ἅπαντες
 αἰεὶ, μετὰ ἀκριβοῦς ἐχεμυθίας πρὸς τοὺς ἐξω-
 τερικοὺς ἀνέκφορα διατηροῦντες ⁵³⁾ καὶ ἀγρά-
 φως ἐν μνήμῃ τοῖς διαδόχοις, ὥσπερ μυστήρια
 227 ⁵⁴⁾ θεῶν μεταπαραδιδόντες. Διόπερ οὐδὲν ἐξε-
 φοίτησε τῶν τε λόγου ἀξίων, μέχρι πολλοῦ δὲ
 διδασκόμενά τε καὶ μανθανόμενα ἐντὸς τοί-
 χων μόνον ἐγνωρίζετο. ⁵⁵⁾ ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων,
 καὶ, ὥς εἰπεῖν, βεβήλων, εἰ καὶ ποτε τύχοι,
 διὰ συμβόλων ἀλλήλοις ⁵⁶⁾ οἱ ἄνδρες ἡνίττον-
 το, ὧν ἵχνος ἐστὶ νῦν, ἃ περιφέρονται τὰ
 θρυλλούμενα· οἶον, πῦρ μαχαίρα μὴ σκά-
 λευε· καὶ τὰ τοιαῦτα σύμβολα· ἅπερ ψιλῇ
 μὲν τῇ φράσει γραῶδεσιν ὑποθήκαις ἔοικε·
 διαπτυσσόμενα δὲ θαυμαστήν τινα καὶ σεμνὴν
 228 ὥφέλειαν παρέχεται τοῖς μεταλαβοῦσι. Μέγι-
 στον δὲ πάντων πρὸς ἀνδρείαν παράγγελμά
 (184) ἐστὶ τὸ σκοπὸν προθέσθαι τὸν κυριώτατον,
⁵⁷⁾ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερῶσαι τῶν τοσούτων
 εἰργμῶν καὶ συνδέσεων τὸν κατεχόμενον ἐκ
 βρεφῶν νοῦν, οὗ χωρὶς ὑγιᾶς οὐδὲν ἂν τις οὐ-

52) τὰ κυριώτατα] Conf. Rittershus. ad Porphyrt. p. 22.
 Kiess.

53) καὶ ἀγράφως] Ciz. ἐγγράφως sine καί. Kiess.

54) θεῶν μεταπαραδιδόντες] Par. παρὰ μεταδιδόντες.
 Idem deinde οὐδένα pro οὐδέν. Tum Ciz. post πολλοῦ
 omittit δέ. Kiess.

55) ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων] Confer Nostrum supra, Num.
 104. Kust.

ciem quoque referendum est, quod praecipua dogmata, quibus disciplina eorum continebatur, inter arcana sua omnes summo silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent, eaque sine scriptura, soli memoriae commissa, ac si deorum mysteria essent, ad successores trans mittebant. Vnde etiam evenit, ut nihil eorum commemoratione dignum in publicum emanarit, quamvis satis longo tempore docerentur, nec deessent, qui discerent; sed id quidem intra priuatos tantum parietes: si vero res ita ferret, ut extranei, et, ut ita loquar, profani adessent, per symbola inter se agebant aenigmatum modo: exempli gratia, Ignem gladio ne fodito, et similia: quae nuda phrasi anilibus monitis affinia videntur; explicata vero in admirabilem seriumque vsum ab intelligentibus adhiberi possunt. Omnium autem maximum ad fortitudinem incitamentum est, quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut a carcere et vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem asserant mentem; sine qua nemo quisquam

56) οἱ ἄνδρες] In Ciz. deest οἱ. In eodem deinceps, ut in Arc. editione, legitur ὃν περιέφορται. Kiess.

57) ὁύσασθαι καὶ ἐλευθερῶσαι τ.] Haec etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46. Kust. Tum Ciz. εἰκυῶν pro εἰγγυῶν. Kiess.

δὲ ἀληθεῖς τοπαράπαν ἐκμάθοι, οὐδ' ἂν κατί-
 δοι, ⁵⁸⁾ δι' ἧς τινος οὖν ἐνεργῶν αἰσθήσεως.
⁵⁹⁾ Νοῦς γὰρ κατ' αὐτοὺς πάνθ' ὁρῇ καὶ
 πάντ' ἀκούει· τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ
 τυφλά. δεύτερον δὲ τὸ ὑπερσπουδάζειν ⁶⁰⁾ δια-
 καθαρθέντι λοιπὸν αὐτῷ καὶ ποικίλως ἐπιτη-
 δειωθέντι διὰ τῶν μαθηματικῶν ὀργιασμῶν,
 τὸ τηνικάδε τῶν ὀνησιφόρων τι καὶ θείων ἐν-
 τιθέναι καὶ μεταδιδόναι, ὥς μήτε τῶν σωμά-
 των ἀφιστάμενον ἀποδειλιᾶν, μήτε πρὸς τὰ
 ἄσώματα προσαγόμενον ὑπὸ τῆς λαμπροτάτης
 αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποστρέφεσθαι τὰ ὄμματα,
⁶¹⁾ μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν
 παθημάτων, καὶ προσπερονώντων ἐπιστρέφε-
 (185) σθαι. ὅλως δὲ ἀδάμαστον εἶναι πρὸς πάντα
 γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ παθήματα. ἡ γὰρ
 διὰ τούτων πάντων γυμνασία καὶ ἄνοδος τῆς
 τελειοτάτης ἀνδρείας ἦν ἐπιτήδευσις. τοσαῦτα

58) δι' ἧς τινος οὖν] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ νοσοῦν,
 quod Arcerio fraudi fuit. Kust.

59) Νοῦς γὰρ κατ' αὐτοὺς πάνθ' ὁρῇ καὶ πάντ' ἀκ.]
 Erat dictum Epicharmi, vt testantur Tzetzes Chil. XII.
 vers. 440. Plutarchus, Tom. II. pag. 99. Maximus
 Tyr. Dissert. I. et alii. Caeterum, pro ὁρῇ; vt recte
 est in MS., Arcerius intempestive corripbat, ὁρᾷ:
 ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui
 Dorica dialecto vsus est. Kust. Ciz., vt solet, τὰλλα.
 Kiess.

60) διακαθαρθέντι — ἐπιτηδευθέντι] Sic recte MS.
 At prior Edit. vitiose, διακαθαρθέν τι, et ἐπιτηδευ-
 θέντων. Kust.

61) μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludit

sani aliquid verique siue didicerit, siue viderit, quocunque denique sensu vtatur: *nam mens, iuxta illos, cuncta cernit, cunctaque audit; surda, coeca cetera.* Secundis autem curis id agendum censebant, vt mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgetur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem vtilia et diuina infundantur communicenturque: ne vel a corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens prae splendore illorum fulgentissimo oculos auertat, aut ad passiones, siue affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clauis fibulisque affixam tenent, conuertatur; sed aduersus omnia, quae generationi subseruiunt, itemque aduersus affectus, qui nos in terram detrahunt, tota persistat indomita. Per istos quippe gradus enitens, exercitatio, et ad superiora reditus, perfectissimae fortitudinis studium erat. Et haec no-

Iamblichus ad illud Platonis in *Phaedone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. (pag. 119. Ed. Heindorf. K.) *Ἐκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥσπερ ἦλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπνεύον:* quem locum adducit etiam Iamblichus noster in *Protreptico*, cap. XIII. pag. 80. (p. 202. edit. nostr. K.). Vide etiam Nicephorum ad Synesium de *Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit et Synesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesauro* (Tom. III. Col. 162. vbi de *προσπνεύοντι* agit), ab aliis procul dubio deceptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phaedro*, cum, vt diximus, in *Phaedone* occurrat. Kust.

καὶ περὶ τῆς ἀνδρείας ἡμῖν τεκμήρια κείσθαι
περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων
ἀνδρῶν.

Κ Ε Φ. λγ'.

229 Φιλίαν ¹⁾ δὲ διαφανέστατα πάντων πρὸς
ἅπαντας Πυθαγόρας παρέδωκε· θεῶν μὲν πρὸς
ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ ἐπιστημονικῆς
θεριπείας· δογμάτων δὲ πρὸς ἄλληλα καὶ κα-
θόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογιστικοῦ τε πρὸς
τὰ τοῦ ἀλόγου εἶδη διὰ φιλοσοφίας καὶ τῆς
κατ' αὐτὴν θεωρίας· ἀνθρώπων δὲ πρὸς ἀλλή-
λους, πολιτῶν μὲν διὰ νομιμότητος ὑγιούς,
ἐτεροφυλῶν δὲ διὰ φυσιολογίας ὁρθῆς· ἀνδρὸς
δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀδελφοὺς καὶ οἰ-
κεῖους διὰ κοινωνίας ἀδιαστρόφου· συλλήβδην
δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας καὶ προσέτι τῶν ἀλό-
γων ζώων τινὰ διὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς
ἐπιπολῆς καὶ κοινότητος· σώματος δὲ κατ'
(186) ἑαυτὸ θνητοῦ καὶ τῶν ²⁾ ἐγκεκρυμμένων αὐτῷ
ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσίν τε καὶ ³⁾ συμ-
βιβασμὸν δι' ὑγείας καὶ τῆς εἰς ταύτην διαί-
της καὶ σωφροσύνης, κατὰ μίμνησιν τῆς ἐν τοῖς
230 κοσμικοῖς στοιχείοις εὐετηρίας. Ἐν ᾧ δὲ
τούτοις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν

1) Φιλίαν δὲ διαφανέστατα πάντ.] Totus hic locus vi-
que ad finem Numeri huius legitur etiam supra,
Cap. XVI. Kust.

2) ἐγκεκρυμμένων] Sic rescripsi pro ἐκκεκρυμμένων, au-
ctoritate ipsius Iamblichi supra, Cap. XVI. Kust.
Etiam Ciz. ἐκκεκρυμμένων. Kiess.

bis etiam hactenus de Pythagorae et Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

C A P. XXXIII.

Amicitiam vero praeclare tradidit Pythagoras, et quidem erga omnes omnium, siue deorum cum hominibus per pietatem cultumque cum scientia coniunctum, siue dogmatum inter se, et in vniuersum animae cum corpore, partisque rationalis cum irrationali per philosophiam eiusque speculationes, vel hominum secum inuicem, ciuium puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam; mariti vero cum vxore, aut liberis, aut fratribus, aut necessariis, per communionem indistortam: et, vt summatim dicam, cum omnibus omnium, animalium etiam irrationabilium, per iustitiam et naturalem necessitudinem societatemque: denique latentium in corpore per se mortali, et contrariarum facultatum pacificationem et conciliationem, per sanitatem, huicque congruum victum et temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Haec omnia sigillatim ad idem amicitiae

3) συμβιβασμὸν] De verbo συμβιβάζειν multa collegit Rudolph. ad Ocellum, pag. 277. sqq. Kiess.

τοῦ τῆς φιλίας ὀνόματος ὄντος ⁴⁾ εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο· καὶ οὕτω θαυμαστὴν φιλίαν παρέδωκε τοῖς χρωμένοις, ὥστε ἔτι καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς λέγειν ἐπὶ τῶν σφοδρότερον ⁵⁾ εὐνοούντων ἑαυτοῖς, ὅτι τῶν Πυθαγορείων εἰσὶ. δεῖ δὴ καὶ περὶ τούτων τὴν Πυθαγόρου παιδείαν παραθέσθαι, καὶ τὰ παραγγέλματα, οἷς ἐχρήτο πρὸς τοὺς αὐτοῦ γνωρίμους. παρεκελεύοντο οὖν οἱ ἄνδρες οὗτοι ⁶⁾ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν· εἰ δὲ μή, ἐκ γε τῆς πατρικῆς καὶ καθόλου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ ⁷⁾ διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιούτους ἐμπεδούσης ὀργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου πάθους, ⁸⁾ οὐ
²³¹ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. Ἐφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τε καὶ ἐλκῶσεις ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι. ⁹⁾ τοῦτο δὲ γίνεσθαι, εἴαν ἐπίστανται εἶκεν καὶ κρατεῖν ὀργῆς ἀμ-
 (187) φότεροι μὲν, μᾶλλον μὲν τοι ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδῆποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νοουθετήσεις, ἃς δὴ παι-

4) εὐρετῆς] Ciz. ἀρετῆς. Kiess.

5) εὐνοούντων] Ex MS. pro ἐννοούντων. Kust.

6) ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρ. — κακίαν μεγάλην τε καὶ ἀνεπ.] Haec omnia leguntur etiam supra, Cap. XXII. Kust. Antea Ciz. παρεκελεύοντο δέ. Kiess.

nomen, velut compendio ad vnum caput reuocata, omnium confessione inuenit et sanciuit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, vt etiamnum ii, quos arctior beneuolentia sociauit, dici vulgo soleant esse e numero Pythagoreorum. Propouenda igitur erit horum etiam institutio, vna cum praeceptis quae suis discipulis praescripsit. Iubebant igitur hi viri certamen et contentionis studium remouere ab omni in vniuersum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quae nobis cum parentibus, et in genere cum senioribus aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non sinit: in qua iuxta illorum monitum quam minimum cicatricum et exulcerationum esse debet. Hoc autem aiunt fieri posse, si vterque amicorum inuicem cedere, iramque comprimere sciuerit: inprimis iunior, et qui aliquo ex ante dictis loco, vel ordine positus est. Emendationes et castigationes, quas *paedartases* nominabant,

7) *διαφιλονεικῆν*] Ita recte Ciz. In Kust. *διαφιλονικῆν*. Kiess.

8) *οὐ σωτήριον*] Ciz. *καὶ οὐ σωτήρ*. Kiess.

9) *τοῦτο δὲ γίνεσθαι*] Haec verba desunt in cod. Ciz. ut in Arcerii editione. Kiess.

δαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐ-
 φημίας τε καὶ εὐλαβείας ὥοντο δεῖν γενέσθαι
 παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ
 πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κη-
 δεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. ¹⁰⁾ οὕτω γὰρ εὐ-
 σχήμονά τε γίνεσθαι, καὶ ὠφέλιμον τὴν νου-
 252 θέτησιν. Ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίστιν,
 μήτε παίζοντας, μήτε σπουδάζοντας· οὐ γὰρ
 ἔτι ῥᾶδιον εἶναι διυγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν
 φιλίαν, ὅτιν ἅπαξ ἐμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ
 τῶν φασκόντων φίλων εἶναι ἦδη. φιλίαν μὴ
 ἀπογινώσκειν ἀτυχίας ἕνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς
 ἀδυναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπιπτουσῶν· ἀλ-
 λὰ μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε
 καὶ φιλίας τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην
 τε καὶ ¹¹⁾ ἀνεπανόρθωτον. ἔχθραν ἐκόντα μὲν
 μηδέποτε ¹²⁾ αἰρεῖσθαι πρὸς τοὺς μὴ τελείως
 κακοὺς· ἀράμενον δὲ μένειν εὐγενῶς ἐν τῷ
 διαπολεμεῖν, ἂν μὴ μεταπέσῃ τὸ ἦθος τοῦ
 διαφερομένου, καὶ προσγένηται ¹³⁾ εὐγνωμο-
 σύνη. πολεμεῖν δὲ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις·
 νόμιμον δὲ εἶναι καὶ ὅσιον τὸν πόλεμον, καὶ
 ὥς ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ πολεμήσειεν. αἴτιον
 μηδέποτε γίνεσθαι εἰς δύναμιν διαφορᾶς·

¹⁰⁾ οὕτω γὰρ] Ciz. οὔτε γάρ. Kiess.

¹¹⁾ ἀνεπανόρθωτον] Sic recte MS. pro ἐπανόρθωτον.
 Kust. Antea in Ciz. deest μεγάλην. Kiess.

¹²⁾ αἰρεῖσθαι] In Arc. edit. est ὠρεῖσθαι, quod Scali-
 ger mutat in ὠρεῖσθαι. Idem vir doctus deinceps pro
 τελείους, quod vulgo legitur, recte scribit τελείως,
 quod recepimus. Kiess.

multa cum verborum clementia cautioneque a senioribus erga iuniores fieri debere existimabant; plurimumque solitudinis affectusque ex parte corripientium prominere: ita enim castigationem decoram vtilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem neque per iocum neque serio remouendam esse: non enim facile amicitiam saluam manere, quum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos iactant, se insinuauerit. Amicitiam non esse reprobendam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quae rebus humanis interuenit; sed vnicam, quae quidem probabilis sit, amici et amicitiae reiiciendae causam esse eam, quae a maiori quadam et inemendabili malitia proficiscitur. Inimicitiam vltro non esse suscipiendam contra eos qui non sunt plane improbi: si autem semel suscepta fuerit, obfirmandum animum, strenueque decertandum, nisi mores mutauerit aduersarius et ad bonam mentem redierit. Certandum autem non verbis, sed factis: hoc autem legitimum, sanctumque et tale bellum esse, quali hominem cum homine decertare fas sit: nunquam dissidio, quantum in nobis est, occasionem dandam esse; sed, quam

13) εὐγνωμοσύνη] In Ciz. συγγνωμοσύνη. Paulo post
malim τοῦτον τὸν πόλεμον. K i e s s.

(188)¹⁴) εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν, ὡς οἶόν
 233 τε μάλιστα. Ἐν τῇ μελλούσῃ ἀληθινῇ ἔσεσθαι
 φιλία ὡς πλεῖστα δεῖν ἔφασαν εἶναι τὰ ὀρι-
 σμένα καὶ νενομισμένα· καλῶς δὲ ¹⁵) ταῦτα
 δεῖν εἶναι κεκριμένα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δῆτα
 καὶ εἰς ἔθος ἕκαστον ¹⁶) κατακεχωρισμένα, ὅ-
 πως μῆτε ὁμιλία μηδεμία ὀλιγώρως τε καὶ εἰ-
 κῇ γίνηται, ἀλλὰ μετ' αἰδοῦς τε ¹⁷) καὶ συν-
 νοίας καὶ τάξεως ὀρθῆς· μῆτε πάθος ἐγείρηται
 μηδὲν εἰκῇ καὶ φαύλως καὶ ἡμαρτήμένως, οἷον
 ἐπιθυμία ἢ ὀργή. ¹⁸) ὁ αὐτός τε λόγος καὶ
 κατὰ τῶν λειπομένων παθῶν τε καὶ διαθέ-
 σεων. ἀλλὰ μὴν τεκμήραιτο ἂν τις καὶ περὶ
 τοῦ μὴ παρέργως αὐτὸν τὰς ἀλλοτρίας ἐκκλί-
 νειν φιτίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σπουδαίως περι-
 κάμπτειν αὐτάς καὶ φυλάττεσθαι, καὶ περὶ
 τοῦδε μέχρι πολλῶν γενεῶν τὸ φιλικὸν πρὸς
 ἀλλήλους ¹⁹) ἀνένδοτον διατετηρηκέναι, ἕκ τε
 ὧν Ἀριστοῦξενος ἐν τῷ περὶ ²⁰) Πυθαγορικοῦ

14) εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν] Scribendum utique est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι ταύτης τὴν ἀρχήν. Kust. Minime. Verte τὴν ἀρχήν, omnino. Kiess.

15) ταῦτα δεῖν εἶναι] In Ciz. et Arc. deest δεῖν. Kiess.

16) κατακεχωρισμένα] In Ciz. et Arc. κατακεχωρισμένην δεῖν εἶναι. Ibidem deinceps εἰκῇ γίνισθαι. Etiam Par. γίγνεσθαι. Sed iam Scalig. scripsit γίνηται. Kiess.

17) καὶ συννοίας] Legendum puto, καὶ εὐνοίας. Kust. Nemo, opinor, Kustero obediet. Malim autem vertere cum cogitatione, quam cum Obrechto cum praesenti animo. Ciz. φαύλης pro φαύλως. Kiess.

18) ὁ αὐτός τε] Ciz. pro τε habet δέ. Idem ἀλλὰ μὴ pro ἀλλὰ μὴν. Kiess.

maxime quisque potest, rixae huiusmodi principiis obstandum. In amicitia, quae vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, et, ut decet, distincta; ac prouidendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter et perfunctorie instituat; sed cum pudore, cum praesenti animo et bono ordine: neque temere, leuiter, et vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod et de ceteris passionibus animique dispositionibus habendum. Eos vero non obiter, sed summo studio declinauisse et cauuisse peregrinas amicitias, et propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conseruasse; ex iis quoque colligi poterit, quae Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica* se

19) ἀνένδοτον] Ex MS. pro ἀνένδοτος, quod prior Edit. habet. Kust. Scaliger emendabat ἀνενδότως. Vsque ad verba ἀνένδοτον διατετηρημένοι pertinet locus Nicomachi, ut patet e Porphy. V. P. §. 59. Conf. Mahne, p. 35. Ceterum pro μὴ παρέργως αὐτὸν legere malim μὴ παρέργως αὐτοῦς, quum sermo sit de Pythagoreis. Item pro ἐκ τῶν ὧν potius scribendum erit aut ἐκ γὰρ ὧν, aut ἐξ ὧν. Kiess.

20) Πυθαγορικῶν] „Ionsius de Script. Hist. Philos. I. 14. pro Πυθαγορικῶν legit Πυθαγόρου; qua correctione non opus esse credo; quippe in illo Aristoxeni libro non tantum Pythagorae, sed etiam Pythagoreorum res contentae fuisse videntur. Eadem est ratio in inscriptione operis Iamblichei, ut iam monuit Kust.“ Mahne, p. 35.

βίου αὐτὸς διακηκοέναι φησὶ Διονυσίου τοῦ
 Σικελίας τυράννου, ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρχίας
 234 γὰρ οὕτως ὁ Ἀριστόξενος· ²¹⁾ Οἷκτων δὲ καὶ
 (189) δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἵργεσθαι
 τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, ὡς ἐνδέχεται μάλιστα.
 ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ θωπείας καὶ δεή-
 σεως καὶ ²²⁾ λιτανείας καὶ πάντων τῶν τοιού-
 των. Διονύσιος οὖν ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος,
 ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον, πολλάκις ἡμῖν διη-
 γεῖτο ²³⁾ τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ
 Δάμωνα τοὺς Πυθαγορείους. ἦν δὲ ταῦτα τὰ
 περὶ τὴν τοῦ θανάτου γενομένην ἐγγύην. ὁ δὲ
 τρόπος τῆς ἐγγυήσεως ²⁴⁾ τοιόσδε τις ἦν. τινὰς
 ἔφη τῶν ²⁵⁾ περὶ αὐτὸν διατριβόντων, οἳ πολ-
 λάκις ἐποιοῦντο μνειάν τῶν Πυθαγορείων δια-
 σύροντες καὶ ²⁶⁾ διαμωκώμενοι καὶ ἀλαζόνας
 ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς καὶ λέγοντες, ὅτι ἐκκο-
 πείη ἂν αὐτῶν ἢ τε σεμνότης αὕτη καὶ ἡ
 προςποίητος πίστις καὶ ἡ ἀπάθεια, εἴ τις

21) Οἷκτων δὲ καὶ δακρ. — τοὺς ἄνδρας ἐκείνους] Haec leguntur etiam supra, Num. 226. Kust. Et Num. 198. Kiess.

22) λιτανείας] Ita Par. Ceteri λιτανίας. Kiess.

23) τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ Δάμωνα] Historiam hanc, quam Iamblichus alique scriptores de Damone et Phintia; Polyaeus Strategem. Lib. V. Sect. 22. de Euephanto et Eucrito; Hyginus vero, Fabula CCLVII. de Moero et Selinuntio referunt. Praeterea notandum, Valer. Max. Lib. IV. Cap. VII. Pythiam vocare, qui Iamblichus Nostro, aliisque Phintias dicitur. Kust. Hisce auctoribus adde Cic.

ex Dionysio Siciliae tyranno, quum literas Corinthi doceret, audiuisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem a luctu et a lacrymis, omnibusque id genus, quantum humanitus fieri poterat, viri isti: itemque ab adulando, precando, supplicando, cunctisque huiusmodi. Dionysius itaque tyrannide exutus et Corinthum profectus saepe nobis de Phintia et Damone Pythagoreis referebat, alterum alterius vadem in capitali causa hunc in modum factum esse. Quidam, inquiebat, ex aulicis, iniecta saepius Pythagoreorum mentione, cauillis eos sannisque traducebant: iactabundos quippe appellitabant, et gravitatem illam simulatamque fidem et affectuum vacuitatem facile elisum iri affirma-

de Offic. III. 10. Diod. Sic. in Exc. p. 554. Lactant. V. 17. Porphyry. sect. 60. et ad eum Rittershus. Neque praetereundus est A. G. Lange in: N. teutsch. Merkur. 1808. 3. St. p. 185. — In Ciz. et Arc. edit. deest τὰ. *Kiess.*

24) τοιόςδε τις ἦν] In accentu variant. Nam Kust. τοιόςδε τις ἦν, Arc. τοιόςδε τις ἦν, Ciz. τοιόςδε τις ἦν. Deinceps pro τινὰς ἔφη Pat. habet τινὲς ἔφη, Ciz. τινὰ ἔφη. Locus haud dubie corruptus aut sic scribendus est: τινὰς ἔφη εἶναι — aut sic: τινὲς, ἔφη — διατριβόντων πολλὰς, etc. omisso οἱ ante πολλὰς. *Kiess.*

25) περὶ αὐτὸν] Ciz. περὶ αὐτῶν. *Kiess.*

26) διαμωκώμενοι] Arc. διαμωκώμενοι, Pat. διαμωχόμενοι, Ciz. διακωμώμενοι. *Kiess.*

27) περιστήσειεν αὐτοὺς εἰς 28) συμφορὰν ἀξιό-
 255 χρεων. Ἀντιλεγόντων δὲ τινῶν καὶ γινομένης
 29) φιλονεικίας, συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ
 Φιντίαν, ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγορῶν αὐ-
 τοῦ εἰπεῖν, ὅτι φανερὸς γέγονε μετὰ τινῶν
 ἐπιβουλεύων αὐτῷ· καὶ τοῦτο μαρτυρεῖσθαι τε
 ὑπὸ τῶν παρόντων 30) ἐκείνων, καὶ τὴν ἀγα-
 νάκτησιν πιθανῶς πάνυ γενέσθαι. τὸν δὲ
 Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὥς δὲ αὐτὸς
 (190) διαρρήδην 31) εἶπεν, ὅτι ἐξήτασται ταῦτα ἀκρι-
 βῶς, καὶ δεῖ αὐτὸν ἀποθνήσκειν, εἰπεῖν τὸν
 Φιντίαν, ὅτι εἰ οὕτως αὐτῷ 32) δέδοκται ταῦ-
 τα γενέσθαι, ἀξιῶσαι γε αὐτῷ δοθῆναι τὸ λοι-
 πὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως οἰκονομήσεται τὰ τε
 καθ' ἑαυτὸν καὶ τὰ κατὰ τὸν 33) Δάμωνα.
 συνέζων γὰρ οἱ ἄνδρες οὗτοι καὶ ἐκοινῶνουν
 ἀπάντων. πρεσβύτερος δ' ὢν ὁ Φιντίας, τὰ
 πολλὰ τῶν περὶ οἰκονομίαν ἦν εἰς αὐτὸν ἀνελ-
 ληφώς. ἠξίωσεν οὖν ἐπὶ ταῦτα ἀφειδῆναι, ἐγ-
 256 γυητὴν καταστήσας τὸν Δάμωνα. 34) Ἐφη οὖν

27) περιστήσειεν αὐτοὺς] In Ciz. et Arc. deest αὐτοὺς.
 In Par. παραστήσειεν scribitur. Kiess.

28) συμφορὰν] Sic scripsi pro vulgato φορὰν, monen-
 tibus Arcerio, Scaligero et Kuistero. Kiess.

29) φιλονεικίας] Par. φιλονικίας. Idem deinceps ἰναν-
 τιον δέ. Pro φανερόν Ciz. φανερώς. Tum idem ἐπιβου-
 λευόντων. Kiess.

30) ἐκείνων] Fortasse legendum ἐκείνῃ, scil. κατηγορῶν.
 — Pro ἀγανάκτησιν Loganus p. 105. probabiliter con-
 iicit αἰτίαςιν. Potest tamen ἀγανάκτησις referri ad Dio-
 nysium, qui indignationem probe simulauerit. Kiess.

bant, si quis illos in grauius periculum induceret. Aliis autem contradicentibus, in partes itum est, ac feruente contentione techna in Phintiae caput structa, accusatorque est subornatus, qui coram ei obiiceret, quod deprehensus esset cum quibusdam in Dionysii vitam conspirasse; producebanturque testes, atque maxima probabilitatis specie querela indnebatur. Raptus est hac oratione in stuporem Phintias: sed quum illi Dionysius disertis verbis indicasset, omnia haec iam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, vt, quoniam eius iudicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, vt tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victitabant enim in bonorum omnium communi-
one viri isti; et quia Phintias aetate pro-
vectior erat, potiore rei familiaris curam in se susceperat: huius itaque ordinandae causa dimitti rogabat, Damone vade dato.

31) εἶπεν] Ciz. cum Arc. εἰπὶν. Tum Par. ἐξέλταται. Kiess.

32) δέδοκται] Ex MS. pro δέδεικται. Kust.

33) Δάμωνα] Par. δαίμονα. Kiess.

34) "Ἐφη οὖν κ. τ. λ.] Haec est lectio ed. Kust. Lectio Arc. est: ἔφησαν δὲ Διονύσιος θανόντος τε καὶ ἐρωτήσας, cod. Ciz. consentit cum Kust. nisi quod καὶ post τε excidit. Arcerii ἔφησαν Scaliger mutat in ἀφῆκεν, neque male legeris ἀφῆκεν οὖν δὲ Διον. θανόντος τε καὶ ἐρωτήσας. Sed Kusteri scriptura, confirmata a Ciz.,

ὁ Διονύσιος, θαυμάσαι τε καὶ ἐρωτῆσαι· εἰ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ὑπομενεῖ θανάτου γενέσθαι ἐγγυητής; φήσαντος δὲ τοῦ Φιντίου, μετὰπεμpton γενέσθαι τὸν Δάμωνα, καὶ διακούσαντα τὰ συμβεβηκότα, φάσκειν ἐγγυήσασθαι τε, ³⁵⁾ καὶ μενεῖν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπανέλθῃ ὁ Φιντίας. αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις εὐθὺς ἐκπλαγῆναι ἔφη. ἐκείνους δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάπειραν τὸν Δάμωνα χλευάζειν, ὡς ἐγκαταλειφθησόμενον, καὶ σκώπτοντας ³⁶⁾ ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι λέγειν. ὄντος δ' οὖν ἤδη τοῦ ἡλίου περὶ δυσμάς, ἤκειν τὸν Φιντίαν ἀποθανούμενον· ἐφ' ᾧ πάντας ἐκπλαγῆναί τε ³⁷⁾ καὶ δουλωθῆναι. αὐτὸς δ' (191) οὖν, ἔφη, περιβαλὼν τε καὶ φιλήσας τοὺς ἄνδρας, ἀξιῶσαι τρίτον ³⁸⁾ αὐτὸν εἰς τὴν φιλίαν

non est solicitanda, quam recte Langius l. c. intellexit: Dionysius erzählte nun, dass er, sich verwundernd, gefragt habe —. Kiess.

35) καὶ μενεῖν αὐτοῦ] Sic recte MS. At prior Edit. male, καὶ μὲν ἦν αὐτοῦ. Kust. Par. μένειν. Kiess.

36) ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι] Alludit ad ceruam illam, quam pro Iphigenia, Agamemnonis filia, vicaria morte periisse, fabulae ferunt. Vide Hyginum *Fabula* XCVIII. Kust.

37) καὶ δουλωθῆναι] Verba illa καὶ δουλωθῆναι omisit Porphyrius l. c., et Iamblichi interpres videtur legisse δολωθῆναι; quippe vertit et opinione sua decepti sunt. Nisi igitur in hoc verbo lateat vitium, potius accipiendum est pro animo fractos; ut alibi dicunt γνώμη δεδουλωμένοι, animo territi et serui instar trepidi. De qua verbi notione vid. Duker. ad Thucyd. IV, 54.

Quum itaque Dionysius admirabundus interrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causa capitali vas fieri sustineret, idque Phintias ita fore affirmaret, arcessitus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum dixit, ibique perstiturum, donec Phintias reuerteretur. Hoc facto Dionysius aiebat se quidem obstupuisse; illos vero, qui periculi faciendi primi auctores fuerant, irrisisse Damonem, eum veluti cervam vicariam victimam substitutum esse, cauillatos. Quum igitur iam ad occasum sol inclinaret, Phintias moriturus superuenit. Qua re obstupefacti omnes et opinione sua decepti sunt. Ipse vero Dionysius viros amplexus, vt aiebat, et deosculatus rogavit, vt se tertium in amicitiam suam reci-

et Kuhn. ad Aelian. V. H. II. 14. *Mahne*, lib. cit. p. 37. Hanc Mahnii rationem meam facio. In Thucyd. loco scholiastes verba τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι interpretatur τεταπεινωμένοι φόβῳ. Add. hunc locum Arriani Exp. Alexandr. II, 10. καὶ ταύτῃ εὐθὺς δῆλος ἐγένετο τοῖς ἀμφ' Ἀλέξανδρον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένος. Conf. Bud. Comm. gr. ling. p. 457. 22. Quanquam autem nostro loco τῇ γνώμῃ non additum est, verbum tamen praecedens ἐκπλαγῆναι impedit, quo minus δουλωθῆναι secus intelligatur. Ceterum si δουλωθῆναι corruptum sit, id ex δόλου ἁλῶναι, fraudis conuictos esse, corruptum esse censeam. *Kiess*.

38) αὐτὸν] Ita recte Ciz. cum Arc. In edit. Kust. αὐτόν. Deinceps Par. παραδέξασθαι. Idem συγκαταθέσθαι pro συγκαταθῆναι, videturque adeo medium reponendum esse. — Ciz. εἰς τὸν τοιοῦτον. *Kiess*.

παραδέξασθαι· ταὺς δὲ μηδενὶ τρόπῳ, καίτοι
 λιπαροῦντος αὐτοῦ, συγκαταθεῖναι εἰς τὸ τοι-
 237 οὔτον.· Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀριστοξένος ὡς παρ'
 39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου πυθόμενός φησι. λέ-
 γεται δέ, ὡς καὶ ἀγνοοῦντες ἀλλήλους οἱ Πυ-
 θαγορικοὶ ἐπειρῶντο φιλικὰ ἔργα διαπράττε-
 σθαι 40) ὑπὲρ τῶν εἰς ὅψιν μηδέποτε ἀφιγμέ-
 νων, ἥνίκα τεκμήριόν τι 41) λάβοιεν τοῦ μετέ-
 χειν τῶν αὐτῶν λόγων· ὥστ' ἐκ τῶν τοιῶνδε
 ἔργων μηδ' ἐκεῖνον τὸν λόγον ἀπιστεῖσθαι, ὡς
 ἄρα οἱ σπονδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς
 οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώ-
 ριμοὶ τε καὶ προσήγοροι 42) γένωνται. κατα-
 χθῆναι γοῦν φασὶ τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ μα-
 κρὰν καὶ 43) ἐρήμην ὁδὸν βαδίζοντα εἰς τι
 πανδοχεῖον· ὑπὸ κόπου δὲ καὶ ἄλλης παντο-
 दाπῆς αἰτίας εἰς νόσον μακρὰν τε καὶ βαρεῖαν
 ἐμπεσεῖν, ὥστ' ἐπιλιπεῖν αὐτὸν τὰ ἐπιτήδεια.
 238 Τὸν μέντοι πανδοχέα, εἴτε οἶκτῳ τοῦ ἀνθρώ-
 που, εἴτε καὶ ἀποδοχῇ, πάντα παρασχέσθαι,
 μήτε ὑπουργίας τινὸς φεισάμενον, μήτε δαπά-
 νης 44) μηδεμίας. ἐπειδὴ δὲ κρείττων ἦν ἡ νό-
 σος, τὸν μὲν ἀποθνήσκειν ἐλόμενον γράψαι
 (192) τι σύμβολον ἐν πίνακι καὶ ἐπιστεῖλαι, ὅπως,

39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου] In Ciz. et Arc. deest τοῦ.
 Kiess.

40) ὑπὲρ] Ciz. et Arc. ὑπό. Kiess.

41) λάβοιεν — ἀπιστεῖσθαι] Sic recte MS. pro λαβεῖν
 et ἀπίστασθαι. Kust.

perent: illi autem nullo modo adduci potuerunt, ut quamuis multum flagitanti annuerent. Haec Aristoxenus ex ore Dionysii. Fertur autem, Pythagoreos, etiam inter se ignotos, imo et nunquam visis amicitiae officia exhibere studuisse, dummodo signa quaedam communis sectae agnoscerent. Unde nec fides dicto illi deroganda est, viros bonos, etiamsi remotissimis terris habitent, amicos inter se esse, antequam se vel coram viderint, vel compellauerint. Aiunt itaque, Pythagoreum quendam, quum longum per deserta iter pedibus confecisset, in diuersorium venisse, ibique ex lassitudine, aliisque variis incommodis in longum grauemque morbum incidisse; ita ut etiam necessarii sumtus denique eum deficerent: cautionem vero hominis siue commiseratione siue obseruantia ductum omnia praeuisse, nullius aut operae pepercisse, aut sumtui. Morbo autem superante, moribundum symbolum aliquod tabellae inscripsisse et cautioni praecepisse, ut eam, si quid sibi hu-

42) γένωνται] In Ciz. et Arc. γενέσθαι. Kiess.

43) ἐρήμην] Ex MS. pro corrupto ἐφήμην, quod in Edit. Arcerii legitur. Kust. Ead. Edit. εἰς τὸ pro εἰς π. Kiess.

44) μηδεμίνας] In Ciz. μὴ δὲ μιᾶς. Kiess.

45) ἂν τι πάθοι, 46) ἐκκρημνὰς τὴν δέλτον πα-
 ρὰ τὴν ὁδὸν ἐπισκοπῇ, εἴ τις τῶν παριόντων
 ἀναγνωριεῖ τὸ σύμβολον. τοῦτον γὰρ ἔφη
 αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ ἀναλώματα, ἅπερ εἰς αὐ-
 τὸν ἐποίησατο, καὶ χάριν ἐκτίσειν ὑπὲρ ἑαυ-
 τοῦ. τὸν δὲ πανδοχέα μετὰ τὴν τελευταίαν θά-
 ψαι τε καὶ ἐπιμεληθῆναι τοῦ σώματος αὐτοῦ,
 μὴ μέντοι γε 47) ἐλπίδας ἔχοντα τοῦ κομίσασ-
 θαι τὰ δαπανήματα, μή τι γε καὶ 48) πρὸς
 εὐ παθεῖν πρὸς τινος τῶν ἀναγνωριούντων τὴν
 δέλτον. ὅμως μέντοι διαπειρᾶσθαι ἐκπεπλη-
 γμένον τὰς ἐντολάς, ἐκτιθέναί τε ἐκάστοτε
 εἰς τὸ μέδον τὸν πίνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ
 ὕστερον τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ παριόντα ἐπι-
 σιτῆναί τε καὶ μαθεῖν τὸν θέντα τὸ σύμβολον,
 ἐξετάσαι τε τὸ συμβὰν καὶ τῷ πανδοχεῖ πολ-
 λῷ πλῆθον ἀργύριον 49) ἐκτίσαι τῶν δεδαπανη-
 239 μένων. 50) Κλεινίαν γε μὲν τὸν Ταράντινόν

45) ἂν τι πάθοι] Male antea coniunctim legebatur.
 ἀντιπάθοι, quod Arcerius verterat, vicissim beneficio
 afficeret; inuito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si
 quid sibi humanitus accideret. Graeci enim, cum fra-
 gilitatis humanae vices pertimescerent, κατ' εὐφημισμὸν
 dicere solebant, εἰάν τι πάθοιμι, vel εἰάν τι πάσχω: quae
 formula in Testamentis praecipue frequens erat. Laer-
 tius in Stratone Segm. 61. τὰδε διατίθεμαι, εἰάν τι πάσχω,
 id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum et Menagium.
 Kust. Add. Leisner. ad Herodian. V. 7. Tom. III.
 p. 219. ed. Irm. Pro πάθοι, quod omnes edd. h. l.
 tuentur, non ausus sum scribere πάθη, praesertim in
 oratione indirecta, memor eorum, quae monuit Schae-
 f. in Mel. crit. p. 87. cui accedit Dissen V. Cl. in Dis-
 quisitionum philologicarum specimine primo (Gottingae.

manitus accideret, iuxta viam suspenderet, obseruaretque, si quis praetereuntium symbolum agniturus esset; illum enim omnes in se factos sumtus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem iusta persoluisse, spe omni abiecta, fore, vt sumtus sibi refunde-
rentur, nedum vt ab agnoscentibus tabel-
lam gratiae referrentur. Interim tamen mi-
ratum suprema hominis mandata, inductum-
que, vt tabellam publice proponeret. Lon-
go demum post tempore Pythagoreum quen-
dam illac transeuntem, intellecto ex inspe-
ctione tabulae, quis symbolum adscripsisset,
et re omni explorata, cauponi multo plus
pecuniae, quam impenderat, soluisse. Quin
etiam Cliniam Tarentinum memorant, post-

1813.) p. 23. sq. Adde C. E. Ch. Schneideri V. D.
Indicem ad Aesopum sub v. εἰν. Kiess.

46) ἐκκορηγῆς] Prior Edit. ἐκκορηγῆς: pro quo Arcerius
infeliciter ἐκκορηγῆς legendum censebat. Kust. In Ciz.
κορηγῆς. Ibidem deinceps pro ἐπισκοπῇ, αἰ, vitiose
ἐπισκοπῇν ὁδόν. Kiess.

47) ἐλπίδας ἔχοντα] Arc. ἐλπ. ἔχων, Ciz. et Par. ἐλπ.
ἔχειν. Kiess.

48) πρὸς εὐπαθεῖν] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust.
πρὸς εὐπαθεῖν. Schneiderus in Lex. suo vno verbo
προσευπαθεῖν. Kiess.

49) ἐκτίσαι] Ciz. ἐκτίσαι. Kiess.

50) Κλεινίαν γε μὲν τὸν Ταρ.] Eandem historiam ha-
bes apud Diodorum in Excerptis a Valesio editis:
quam etiam breuiter perstringit Noster supra Num.
127. Kust. Ciz. μέντοι pro μὲν τὸν. — Huius Cli-
niae fit mentio sect. 198. Kiess.

φασι, πυθόμενον, ὡς Πρῶρος ὁ Κυρηναῖος, τῶν ⁵¹⁾ Πυθαγορείων λόγων ζηλωτῆς ὢν, κινδυνεύοι περὶ πάσης τῆς οὐσίας, συλλεξάμενον (193) χρήματα πλεῦσαι ἐπὶ Κυρήνης καὶ ἐπανορθώσασθαι τὰ τοῦ Πρῶρου πράγματα, μὴ μόνον τοῦ μειῶσαι τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν ὀλιγωρήσαντα, ἀλλὰ μηδὲ τὸν διὰ τοῦ πλοῦ κίνδυνον περιστάντα. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ Θέστορα τὸν Ποσειδωνιάτην ἀκοῇ μόνον ἰστοροῦντα, ὅτι Θυμαρίδης εἶη Πάριος τῶν Πυθαγορείων, ἡνίκα συνέπεσεν εἰς ἀπορίαν αὐτὸν καταστῆναι ἐκ πολλῆς περιουσίας, πλεῦσαί φασιν εἰς τὴν Πάρον, ἀργύριον συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ ἀνακτῆσασθαι αὐτῷ τὰ ὑπάρξαντα. καλὰ μὲν ²⁴⁰ οὖν καὶ ⁵²⁾ ταῦτα τῆς φιλίας τεκμήρια. Πολὺ δὲ τούτων θαυμασιώτερα ἦν τὰ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν θεῶν ἀγαθῶν, καὶ τὰ περὶ τῆς τοῦ νοῦ ὁμονοίας, καὶ τὰ περὶ τῆς θείας ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορισθέντα. παρήγγελον γὰρ θαμὰ ἀλλήλοις, μὴ διασπᾶν τὸν ἐν ἑαυτοῖς θεόν. οὐκοῦν εἰς θεοκρασίαν τινὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἔνωσιν καὶ τὴν τοῦ νοῦ κοινωνίαν καὶ τὴν τῆς θείας ψυχῆς ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἡ πᾶσα τῆς φιλίας σπουδὴ δι' ἔργων τε καὶ λόγων. ⁵³⁾ τούτου δὲ οὐκ ἂν ἔχοι τις εὐρεῖν ἄλλο βέλτιον οὔτε ἐν λόγοις λεγόμενον οὔτε ἐν ἐπιτηδεύμασι πραττόμενον. οἶμαι

51) Πυθαγορείων λόγων] Pat. Πυθαγορείου λόγου.
Kie ss.

quam comperisset, Prorum Cyrenaeum et sectae Pythagoricae addictum de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenen nauigasse, et res Prori locasse in solido, non iactura tantum rei familiaris insuper habita, sed nauigationis etiam in se suscepto periculo. Eodem modo Thestorem Posidoniatem, quum fama tantum accepisset, Thymaridam Parium Pythagoreum e re lauta in paupertatem delapsum esse, Parum ferunt nauigasse, et magna argenti vi coacta illius opes restituisse. Egregia quidem haec amicitiae argumenta sunt: verum impensius admirari par est, quae de communione diuinorum bonorum, de concordia mentis, et de diuina anima ipsis decreta sunt: crebro enim se inuicem adhortabantur, ne deum ipsis inhabitantem diuellerent. Vnde et omne illorum circa amicitias studium ad diuinam naturarum commixtionem, ad vnionem cum deo, ad diuinae mentis animaeque communionem, verbis factisque ab illis dirigebatur: quo quidem nihil praestabilius inueniri poterit aut oratione prolatum, aut ipso opere perfectum: isto enim omnia ami-

52) ταῦτα τῆς φιλίας] Ciz. ταῦτα πρόποντα τῆς φιλίας.
Kiess.

53) τούτου] Par. τοῦτο. Item in marg. Spanh. deletur ἄλλο. Kiess.

δὲ ὅτι καὶ πάντα τῆς φιλίας ἀγαθὰ ⁵⁴⁾ ἐν αὐτῷ περιέχεται. διόπερ καὶ ἡμεῖς ὥσπερ ἐν κεφαλαίῳ τούτῳ τὰ πάντα περιλαβόντες τῆς Πυθαγορικῆς φιλίας πλεονεκτήματα, πανόμυθα τοῦ πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

Κ Ε Φ. λδ.

²⁴¹ Ἐπεὶ δὲ κατὰ γένη ¹⁾ τεταγμένως οὕτω
²⁹⁴⁾ διήλθομεν περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων· ἴδι δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ τὰς σποράδην ἀφηγήσεις εἰωθυίας λέγεσθαι ποιησώμεθα, ὅσαι οὐχ ὑποπίπτουσιν ὑπὸ τὴν προειρημένην τάξιν. λέγεται τοίνυν, ὥς ²⁾ φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκάστοις παρήγγελλον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων προσῆλθον πρὸς τὴν κοινωνίαν ταύτην· τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἐδοκίμαζον. προσῆλθον δὲ καὶ ξένοι τῇ Πυθαγορείῳ αἰρέσει καὶ Μεσοσapiών καὶ Λευκανῶν καὶ Πευκετίων καὶ Ῥωμαίων. καὶ Μητροδώρος τε ὁ Θύρσων τοῦ πατρὸς Ἐπιχάρμου καὶ τῆς ἐκείνου διδασκαλίας τὰ πλείονα πρὸς τὴν ἱατρικὴν μετενέγκας, ἐξηγούμενος τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους πρὸς τὸν ἀδελφόν φησι τὸν Ἐπίχαρμον καὶ πρὸ τούτου τὸν Πυθαγόραν τῶν διαλέκτων ἀρίστην λαμβάνειν τὴν Δωρίδα· καθάπερ καὶ τὴν ἀρμο-

54) ἐν αὐτῷ] Ciz. ἐν ἑαυτῷ. Kioss.

1) τεταγμένως] Loganus p. 106. scribit: τεταγμένα οὕτω διήλθομεν τὰ περὶ Πυθ. Qua mutatione nihil opus est, quum et amet ærior Graecitas huiusmodi aduerbia, quale τεταγμένως, et soleat οὕτω sic cum aliis aduer-

citiae bona comprehendendi existimo; atque ideo cuncta, quae Pythagorica amicitia eximia habuit, hoc veluti compendio complexus, plura de illa dicere supersedebo.

C A P. XXXIV.

Quum hactenus Pythagorae discipulorumque eius res ita generatim ordinatas exsecuti simus; age, iam deinceps narrationes, quae sparsim de iisdem commemorari solent, quaeque ad praedictum ordinem redigi nequeunt, instituamus. Aiunt itaque illos singulis praecepisse, vt lingua quisque vernacula vteretur, quotquot ex Graecis ad hanc societatem accesserant: vsum enim linguae peregrinae minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii, Lucani, Picentini, et Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, eiusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, et ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde, vti et Musices harmoniam, Doricam censuisse:

hiis componi, et verbum *διόχεσθαι* adiscat vtramque constructionem. Vide exempla allata a Schaefero ad Lamb. Bos. Ellips. p. 257. *Kiess.*

2) *φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῴᾳ*] Vide de hoc loco Benti. in Resp. ad Boyl. p. 369. *Kiess.*

νίαν τῆς μουσικῆς. καὶ τὴν μὲν Ἰάδα καὶ τὴν
 Αἰολίδα μετεσχηκέναι 3) τῆς ἐπὶ χρώματος προς-
 ωδίας· 4) Ἀτθίδα δὲ κατακορέστερον μετεσχη-
 242 κέναι τοῦ χρώματος. Τὴν δὲ Δῶριον 5) διά-
 (195) λεκτον ἐναρμόνιον εἶναι, συνεστηκυίαν ἐκ τῶν
 φωνηέντων γραμμάτων. τῇ δὲ Δωρικῇ διαλέ-
 κτῳ μαρτυρεῖν τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μῦ-
 θον. Νηρέα γὰρ γῆμαι Δωρίδα τὴν Ὠκεανοῦ·
 τούτῳ δὲ μυθεύεσθαι γενέσθαι τὰς 6) πεντή-
 κοντα θυγατέρας, ὧν εἶναι καὶ τὴν Ἀχιλλέως
 μητέρα. 7) λέγειν δὲ τινὰς φησι Δευκαλίωνος
 τοῦ Προμηθέως καὶ Πύρρως τῆς Ἐπιμηθέως
 γενέσθαι Δῶρον· τοῦ δὲ Ἑλλήνα· τοῦ δὲ Αἰό-
 λον. ἐν δὲ τοῖς Βαβυλωνίων ἀκούειν ἱεροῖς,
 Ἑλλήνα γεγονέναι Διός· τοῦ δὲ Δῶρον, καὶ
 Ξοῦθον, καὶ Αἰόλον· αἷς ὑφηγήσεσιν ἀκολου-
 θῆσαι καὶ αὐτὸν 8) Ἡρόδοτον. ὁποτέρως μὲν

3) τῆς ἐπὶ χρώματος πρ.] Intelligit speciem illam
 Musicae, quae Χρωματικὴ dicebatur, et τῇ Ἐναρμονίᾳ
 et Διατονικῇ opponebatur: de quo argumento multa
 legere est apud scriptores Musicos veteres. Kust.
 Ciz. μετεσχηκέναι τοῦ χρώματος πρ. Kiess.

4) Ἀτθίδα] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. ἀτθίδα.
 Kiess.

5) διάλεκτον] Ciz. διαλεκτικόν. Idem deinceps συνεστηκυῖαν
 et φωναέντων. Denique μαρτυρεῖ pro infinitiuo. Kiess.

6) πεντήκοντα] Ciz. πεντήκοντας. Kiess.

7) λέγειν κ. τ. λ.] De hoc loco ad Gregor. Cor. p. 11.
 ed. Schaeff. haec annotata sunt: „Luxatus locus hoc
 pacto integritati restituendus est: λέγειν δὲ τινὰς φ. Δ.
 τοῦ Π. καὶ Π. τῆς Ἑ. γενέσθαι Ἑλλήνα· τοῦ δὲ Δῶρον
 καὶ Αἰόλον etc. Hellenem scilicet filii Deucalione na-
 tum memoriae tradiderunt, ipso Ioue ortum dixerunt

Ioniam enim et Aeolicam participes quidem esse modulationis chromaticae; Atticam autem multo etiam magis. Doricam vero esse enharmonicam, ex literis vocalibus constantem. De eiusdem vero antiquitate ipsas quoque fabulas testari. Nerea enim vxorem duxisse Dorida, Oceani filiam: huic autem natas esse quinquaginta filias; inter quas etiam matrem Achillis. Quosdam autem dicere ait, Dorum ex Prometheo et Pyrrha Epimethei filia natum; ex eo Hellenem, ex Hellene Aeolum, in sacris vero Babyloniorum monumentis doceri, ex Ioue natum Hellenem, cuius filii fuerint Dorus, Xuthus, et Aeolus: hisque narrationibus ipsum etiam Herodotum accedere. Quo

alii. Vid. notae ad Clement. Alex. Strom. L. VI. p. 805. Vtra traditio verior sit, non facile esse posteris, de re adeo antiqua certe iudicare, addit Iamblichus: ὁποτέρως μὲν οὖν ἔχει, περὶ τῶν ἀρχαίων οὐκ εὐμαρὲς ἐνδέχεται τὰ κριβὲς τοῖς νεωτέροις καταμαθεῖν, ὁμολογουμένως δὲ etc. Male δέχεται. Koen. Bastius: „In loco Iamblichi Koenius dedit Αἰόλον: atque hunc accentum libri typis exscripti fere habent. Sed Parisini Codices Iamblichi παροξύνοισιν, Αἰόλον. Eademque est huius nominis ἰόνωσις in Codicibus aliorum scriptorum. Conf. Lettre Critique p. 175. (Ed. Lips. lat. p. 163. cll. Schaeff. Append. p. 44. K.)“ Kusteriana Iamblichi editio habet Αἰόλον. Et sic Αἰόλοι ipse Koenius in adnotatione quae proxime sequitur. Cum adiectivum sit paroxytonon (Etymolog. M. c. 531. 51.), nomen proprium videtur debere παροξύνεσθαι. Schaeff. In Ciz. αἰόλον et hic et paulo inferius. Kiess.

8) [Ἡρόδοτον] Ita scripsi cum Koenio ad Gregorium

οὖν 9) ἔχει περὶ τῶν ἀρχαίων, 10) οὐκ εὐμαρὲς
δέχεσθαι τ' ἀκριβὲς τοῖς νεωτέροις καταμα-
243 θεῖν· ὁμολογουμένως δὲ δι' ἑκατέρας τῶν ἱστο-
ριῶν συνάγεσθαι τὸ πρεσβυτάτην εἶναι τῶν
διαλέκτων τὴν Δωρίδα· μετὰ δὲ ταύτην γενέ-
σθαι τὴν Αἰολίδα, λαχοῦσαν 11) ἀπὸ τοῦ Αἰό-
λου τοῦνομα· τρίτην δὲ τὴν Ἰάδα, 12) γενομέ-
νην ἀπὸ Ἰωνος τοῦ Ξοῦδου· τετάρτην δὲ τὴν
13) Ἀττιίδα, τεθειμένην ἀπὸ Κρεοῦσης τῆς Ἐρε-
χθέως, κληθεῖσαν δὲ τρισὶ γενεαῖς ὕστερον τῶν
πρότερον κατὰ Θρᾶκας καὶ τὴν 14) Ὠρειθυίας
ἀρπαγὴν, ὥς οἱ πλείους τῶν ἱστορικῶν ἀπο-
(196) φαίνουσι. κεχρῆσθαι δὲ τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ
καὶ τὸν 15) Ὀρφέα, πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποι-

Cor. l. c. et Obrechto. Locus Herodoti exstat lib. I, 56. Vulgata lectio est εἰς Ῥόδον, quam cum edd. Arc. et Kust. etiam Cod. Ciz. tuetur. Attigit hunc Iamblichum locum etiam Mahne, l. c. p. 122. — Pro αἰς ὕφηγ. Par. οὗ ὕφηγ. Kiess.

9) ἔχει] Ciz. ἔχειν. Kiess.

10) οὐκ εὐμαρὲς κ. τ. λ.] Loganus, p. 106. „Quidam οὐκ εὐμαρὲς vel οὐκ εὐμαρῶς ἐνδέχεται, vel si non ita, tunc καὶ καταμαθεῖν legendum censerem.“ Haec ratio, καὶ καταμαθεῖν, praefenda. Nam saepissime καὶ ante κατὰ excidit. Qua ratione probata, retineri potest δέχεσθαι, i. e. αἰρεῖσθαι, eligere. At ὁμολογουμένως, quod pro ὁμολογούμενον proposuit Koenius, recipiendum fuit. Kiess.

11) ἀπὸ τοῦ Αἰόλου] In Ciz. et Arc. deest τοῦ. Kiess.

12) γενομένην] Corrigit λεγομένην Koen. ad Gregor. p. 10. Idem, audaciorem, inquit, coniecturam in sequentibus apud Iamblichum prodigiose corruptis malum premere. Kiess.

autem pacto alterutrum horum sese habeat, in tam vetustis rebus difficulter recentiores inuestigauerint: hoc tamen in confesso est, ex vtraque recensione confici, Dóricam dialectum omnium antiquissimam esse: huic proximam Aeolicam, ab Aeolo nomen sortitam: tertio loco sequi Ionicam ab Ione Xuthi filio cognominatam: quartam esse Atticam, ita dictam a Creusa, quae Erechthei filia fuit: hancque prioribus recentiore tribus seculis extitisse circa Thracum tempora et Orithyiae raptum, vti plures historiae tradunt: quin et constat, Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dórica dia-

13) Ἀρθίδα] Ita Ciz. etiam h. l. pro Ἀρτίδα, quod habent edd. Arc. et Kust. Apollodorus in Bibl. myth. III, 14. 5. narrat, regionem Atticam ab Arthide Cranaï filia appellatam esse. Consentit Paus. I, 2. 5. Atque idem licebit transferre in dialectum: quae est opinio Gregorii p. 10. *Kiess.*

14) Ὠρεΐθυιας] Erat Orithyia filia Erechthei et Boreae vxor; de qua vide Herodotum lib. VII. cap. 189. Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* p. 254. Edit. Henr. Steph. (p. 204. Erf.) Scholiasten Apollon. Rhod. ad Lib. I. *Argon.* vers. 211. Scholiasten Homeri ad *Odyss.* ζ. v. 533. Heraclitum *de Incredibil.* cap. 28. Suidam v. Γαμβρός Ἐρεχθίδης, et alios. *Kust.* Kusterus in textu reliquerat Ἐρεΐθυιας, in Cod. Par. repertum. In Ciz. est Ὠρεΐθυιας. Pro ἱστοριῶν, quod deinceps omnes habent, scripsi ἱστορικῶν. *Kiess.*

15) Ὀρφεία] In Ciz. vt in edit. Arc. Ὀρφείθον. Ciz. paullo post ἱαποικίης pro ἱατρικῆς. *Kiess.*

- 244 ητῶν. Τῆς ¹⁶⁾ δὲ ἰατρικῆς μάλιστα φασιν αὐ-
 τοὺς ἀποδέχεσθαι τὸ διαιτητικὸν εἶδος, καὶ
 εἶναι ἀκριβεστάτους ἐν τούτῳ, καὶ πειραῶσθαι
 πρῶτον μὲν καταμανθάνειν σημεῖα καὶ συμ-
 μετρίας ¹⁷⁾ ποτῶν τε καὶ σιτίων καὶ ἀναπαύ-
 σεως· ἔπειτα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν
 προσφερομένων σχεδὸν πρῶτους ἐπιχειρῆσαί τε
 πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν. ¹⁸⁾ ἄψασθαι
 δὲ καὶ καταπλασμάτων ἐπιπλεῖον τοὺς Πνυθα-
 γορείους τῶν ἔμπροσθεν. τὰ δὲ ¹⁹⁾ περὶ τὰς
 φαρμακείας ἦττον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ τού-
 των ²⁰⁾ τοῖς πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆ-
 σθαι· τὰ δὲ περὶ τὰς τομάς τε καὶ καύσεις
 ἥκιστα πάντων ἀποδέχεσθαι. χρῆσθαι δὲ καὶ
 ταῖς ἐπωδαῖς πρὸς ἓνα τῶν ἀρρώστημάτων.
 245 Παραιτήσασθαι δὲ λέγονται ²¹⁾ τοὺς τὰ μαθή-
 ματα καπηλεύοντας, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς παν-
 δοχείου θύρας, ἀνοίγοντας παντὶ τῷ προσιόντι
 τῶν ἀνθρώπων. ἂν δὲ μηδὲ οὕτως ²²⁾ ὥνηται
 εὐρεθῶσιν, αὐτοὺς ἐπιχεομένους εἰς τὰς πόλεις,

16) τῆς δὲ ἰατρικῆς — ἓνα τῶν ἀρρώστημάτων] Haec omnia αὐτολεξεῖ leguntur etiam supra, Num. 163. Kust.

17) ποτῶν] Sect. 163. est πότων. Tum pro σιτίων in Ciz. et Arc. edit. σιτῶν. Kiess.

18) ἄψασθαι δὲ] Sect. 163. ἄψασθαι δὲ χρῆ. Kiess.

19) περὶ τὰς] Ita etiam hic, vt sect. 163. scripsi pro περὶ τῆς, quod reliquerat Kuster. Kiess.

20) τοῖς] Addidi τοῖς e sect. 163. Tum Ciz. πρὸς ἐλ-
 κώσεις sine articulo τὰς. Idem deinceps τομάς τε, vt
 sect. 163. In edd. Arc. et Kust. abest τε. Kiess.

lecto vsum esse. Medicinae eam maxime speciem amplectebantur, quae diaetam moderatur; inque hac exeroenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris victusque et somni modum explorarent: deinde quod ad ipsam ciborum praeparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed vnguenta medicata minus probabant: hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero et vstiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Vt autem ad Pythagoram reuertamur, ille haud quaquam admittebat eos, qui disciplinas cauponantur, quique cuius obui animas, vt diuersorii fores, apertas ostendunt: qui si hac ratione emtores non inuenerint, per vrbes diffusi gymnasia condu-

21) τοὺς τὰ μαθήματα καπ.] Respexit ad locum illum Platonis in *Protagora* pag. 194. G. (p. 477. Heindorf. K.) Οὕτω δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες, καὶ καπηλεύοντες τῷ αἰεὶ ἐπιθυμοῦντι, etc. Kust. De καπηλεύειν conf. interpretes N. T. ad locum 2 Cor. II. 17. et lexicographos. Kiess.

22) ἀνηταὶ] Ita pro ἀνητά, quae est lectio edd. Arc. Kust. et Cd. Ciz., scribendum esse, monuit Loganus, hancque scripturam expressit Obrechtus. Kiess.

καὶ συλλήβδην ἐργολαβοῦντας τὰ γυμνάσια
καὶ τοὺς νέους, καὶ μισθὸν τῶν ἀτιμήτων
(197) πράττοντας. αὐτὸν δὲ ²³⁾ συνεπικρύπτεσθαι
πολὺ τῶν λεγομένων, ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς
παιδευόμενοι σαφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνωσιν·
οἱ δὲ, ὥσπερ Ὀμηρὸς φησι τὸν Τάνταλον, λυ-
πῶνται, παρόντων αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀκου-
σμάτων, μηδὲν ἀπολαύοντες. λέγειν δ' αὐτοὺς
οἶμαι καὶ περὶ τοῦ μισθοῦ διδάσκειν τοὺς
προσιόντας, οὓς καὶ χεῖρους τῶν ἐρμογλύφων
καὶ ²⁴⁾ ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. ²⁵⁾ τοὺς
μὲν γάρ, ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς
τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον·
τοὺς δὲ προχείρως ἐκ πάσης φύσεως ἐργάζεσθαι
246 τὴν τῆς ἀρετῆς ἐπιτήδευσιν. Προνοεῖν δὲ
²⁶⁾ δεῖν μᾶλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γονέων
καὶ γεωργίας· τοὺς μὲν γὰρ γονέας καὶ τοὺς
γεωργοὺς αἰτίους εἶναι τοῦ ζῆν ἡμᾶς· τοὺς δὲ
φιλοσόφους καὶ παιδευτὰς τοῦ εὖ ζῆν καὶ
φρονῆσαι, τὴν ὀρθὴν οἰκονομίαν εὐρόντας.
οὔτε δὲ λέγειν οὔτε συγγράφειν οὕτως ἡξιού,
ὥς πᾶσι τοῖς ἐπιτυχοῦσι κατάδηλα εἶναι τὰ
νοήματα· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο πρῶτον διδάξαι

23) συνεπικρύπτεσθαι] In Ciz. συνεκρύπτεσθαι. Ibidem paulo post ἀπολαύοντας cum Arc. Kiess.

24) ἐπιδιφρίων] Ciz. ἐπιδιφρίων. Kiess.

25) τοὺς μὲν γάρ, ἐκδομ.] Sic locum hunc emendavi et distinxi. Ante enim minus recte legebatur, τοῦ μὲν γὰρ ἐκδομ. τ. quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur verte: Illor enim (nempe Hermoglyphos), cum quis

cunt, et a iuuentute pro iis rebus mercedem exigunt, quae pretio aestimari non possunt. Ipse autem pleraque eorum, quae traduntur, occuluit; vt sincere quidem docti sensum exinde perspicuum, ceteri vero, in mediis acroamatibus versantes, instar Tantali Homerici, nullum alium inde fructum, quam dolorem perciperent. A Pythagoreis etiam dictum puto, illos, qui mercede suam in docendo operam elocant, deteriores censendos esse statuariis atque seculariis opificibus: qui enim ad elaborandam statuam Mercurii operam suam locat, eum lignum quaerere huic formae recipiendae aptum: illos vero quoduis ingenium ad exsculpenda inde virtutis opera arripere. Philosophiam porro maiori studio esse prosequendam, quam parentes et agriculturam: parentes enim et agricolas ad hoc tantum contribuere, vt viuamus; philosophos autem atque praeceptores, vt bene viuamus; utpote qui rectam sapientiae dispensationem excogitauerunt. Nihil autem ita dici aut scribi volebant, vt sensus eius omnibus obuiis statim pateret: hoc ipsum enim ante

ipsis Mercurium faciendum locauit, quaerere lignum, etc.
Kust. Etiam in Ciz. est τοῦ. Ibidem paulo post cum
Arcer. οὗς δὲ pro τοὺς δέ. *Kiess.*

26) δῆλν] In Ciz. δῆλ. Ibidem cum Arc. pro τοῦ εἶν ζῆν
 legitur καὶ εἶν ζῆν. *Kiess.*

λέγεται Πυθαγόρας τοὺς αὐτῷ προσφοιτῶντας, ὅπως ἀκρασίας ἀπάσης καθαρεῦντες ἐν ²⁷⁾ ἔχε-
 (198) ρημοσύνη φυλάττωσιν, οὓς ἂν ²⁸⁾ ἀκροάσωνται
 λόγους. τὸν γοῦν πρῶτον ²⁹⁾ ἐκφάναντα τὴν
 τῆς συμμετρίας καὶ ἀσυμμετρίας φύσιν τοῖς
 ἀναξίοις μετέχειν τῶν λόγων, οὕτω φασὶν ἀπο-
 στυγηθῆναι, ὥς μὴ μόνον ἐκ τῆς κοινῆς συν-
 ουσίας καὶ διαίτης ἐξορισθῆναι, ἀλλὰ ³⁰⁾ καὶ
 τάφον αὐτοῦ κατασκευασθῆναι, ὥς δῆτα ἀποι-
 χομένου ἐκ τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου τοῦ ποτὲ
 247 ἐτέρου γενομένου. Οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ δαιμό-
 νιον νημεσῆσαι τοῖς ἐξώφορα τὰ τοῦ Πυθα-
 γόρου ποιησαμένοις. ³¹⁾ φθαρῆναι γὰρ ὥς ἀδε-
 βήσαντα ἐν θαλάσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ
³²⁾ εἰκοσταγώνου σύστασιν (τοῦτο δ' ἦν δωδε-
 κάεδρον, ἐν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχη-
 μάτων) εἰς σφαῖραν ἐκτείνεσθαι. ἔνιοι δὲ τὸν
 περὶ τῆς ἀλόγου καὶ τῆς ἀσυμμετρίας ἐξε-

27) ἐχερημοσύνη] Quid hoc vocis? Cum Arcerio et Obrechtio substituo *ἔχεμυθία*, donec melius quid in mentem venerit. Kust. Loganus p. 106. emendat *ἔχεφροσύνη*. In Cd. Ciz. verbum ita exaratum est, ut tam *ἔχερημοσύνη*, quam *ἐχερημοσύνη* legi possit. Hoc posterius, quod aliorum substantivorum analogiae non repugnat, praeferam, ita ut ἐν *ἐχερημοσύνη* valeat cum *facilitate*, *facile*. Rittershus. p. 20. vulgatam lectionem pro incorrupta habet. Schneider. eandem in Lex. suo interpretatur *ἔχεμυθίαν*. Kiess. Vulgata vnice vera. V. Toup. Emendatt. T. II. p. 442. Schaefer.

28) ἀκροάσωνται] Arc. et Kust. *ἀκροάονται*, Ciz. *ἀκροάσονται*, quod e vera lectione, a nobis restituta, deprauatum est. Kiess.

29) ἐκφάναντα] Est igitur hoc verbum in iis, in qui-

omnia suos edocuisse Pythagoram ferunt, ut ab omni linguae incontinentia puri doctrinas, quas perceperant, tacendi arte conditas haberent: eum vero, qui primus symmetriae et asymmetriae rationem indignis hac doctrina euulgavit, tantum in odium incurrisse memrant, ut non tantum communi consortio conuictuque eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo et in alium, quam prius fuerat, hominem commutato sepulchrum construxerint. Alii daemonium etiam iis iratum fuisse aiunt, a quibus res Pythagorae divulgatae sunt: perisse enim in mari tanquam impium, qui Icostagoni prodidit compositionem: h. e. dodecaedri, quae una est ex quinque figuris, quae solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen, qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de

bus *οἱ νεοὶ* in aoristo *ᾶ* adsciuerunt. Vid. Buttmann. Gramm. gr. p. 212. ed. 5. *Kiess.*

30) καὶ τὰρον αὐτοῦ κατασχ.] Confer Nos supra, ad Cap. XVII. *Kust.* In Kusteri nota est αὐτῷ. Genitium agnoscunt etiam Arc. et Ciz. Ceterum Obrechtus non satis apte vertit locum, qui sic intelligendus est: *quasi is, qui olim alius fuerat, e vita discessisset.* *Kiess.*

31) φθαρῆναι γὰρ ὡς ἀσεβήσαντα ἐν θαλ.] Haec intelligenda sunt de Hippaso Pythagoreo: ut discimus ex ipso Iamblichio supra, Num. 88. *Kust.* In Ciz. et Arc. ante ἀσεβήσαντα deest ὡς. *Kiess.*

32) σικοσταγῶντος] Ciz. σικοσαγῶτος. Tum φαῖραν πρόφαῖραν. *Kiess.*

πάντα, τοῦτο παθεῖν ἔλεξαν. ἰδιότροπός τε μὴν καὶ συμβολικὴ ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγόρειος ἀγωγή, ³³⁾ καὶ αἰνίγμασί τισι καὶ γρίφοις, ³⁴⁾ ἔκ γε τῶν ἀποφθεγμάτων, εἰκνῦσα δια τὸ ἀρχαῖζεν τῷ χαρακτῆρι· καθάπερ καὶ τὰ θεία τῷ ὄντι καὶ κυνόχρηστα λόγια δυσπα-
ρακολούθητά πως καὶ ³⁵⁾ δυσερμήνευτα φαίνε-
(199)ται τοῖς ἐκ παρόργου χρηστηριαζομένοις. ³⁶⁾ το-
σαῦτα ἂν τις καὶ ἀπὸ τῶν σκοράδην λεγομένων τεκμήρια ἂν παράθοιτο περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων.

Κ Ε Φ. λέ.

248 *) Ἦσαν δέ τινες, οἳ προσεπολέμουν τοῖς ἀνδράσι τούτοις καὶ ἐπανεότῃσαν αὐτοῖς. ὅτι μὲν οὖν ἀπόντος Πυθαγόρου ἐγένετο ἡ ἐπιβουλή, πάντες συνομολογοῦσι· διαφέρονται δὲ περὶ τῆς τότε ἀποδημίας, οἳ μὲν πρὸς Φερε-
κύδην τὸν Σύριον, οἳ δὲ εἰς Μεταπόντιον λέ-
γοντες ἀποδημηκέναι τὸν Πυθαγόραν. αἱ δὲ αἰτίαι τῆς ἐπιβουλῆς πλείονες λέγονται· μία

33) καὶ αἰνίγ.] Pro kai in Ciz. scriptae sunt hae litte-
rae, αἰν. Kiess.

34) ἔκ γε τῶν] Sic codex MS. At prior Edit. cor-
rupte, ἐγγετῶν: pro quo Arcerius vel ἐναρέτων, vel
ἐναργῶν, vel εὐγετῶν, infeliciter legendum coniciebat.
Caeterum conferendus est cum hoc loco Noster su-
pra Num. 105. et 161. Kust. Loganus p. 106.
„Quid si εἰκότων vel ἐχειγγῶν? Sed melius forsitan ἐν
ἡμέρῃ τῶν ἀποφθ. i. e. vice apophthegmatum griphis
„utebantur.“ Lectio ἔκ γε τῶν non est tentanda, quam

innumerabili et incommensurabili, propalavit. Ceterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam et symbolicum docendi modum praefert, aenigmatibus et griphis quodam apophthegmata similis; idque ob ipsum characteris huius archaismum: prorsus ut et oracula diuina et Pythica intellectu explicatuque perquam difficilia iis videntur, qui responsa perfunctorie tractant. Tot et tanta quis e sparsim dictis de Pythagora et Pythagoreis documenta apponere queat.

C A P. XXXV.

Non defuerunt tamen, qui hosce viros oppugnatum irent, quique contra illos insurgerent. Enimvero apud omnes in confesso est, absente Pythagora insidias aduersus eos erupisse: sed quae tum fuerit eius peregrinatio, de eo non conueniunt: quidam enim ad Pherecydem Syrium, alii Metapontum profectum tradunt. Causae vero insidiarum plures enumerantur. Vnam ea-

sic intelliges: quantum quidem ex apophthegmatibus, quibus utebantur, colligitur. *Kiess.*

35) δυσερμήνευτα] Ciz. δυσμήνευτα. *Kiess.*

36) τοσαῦτα ἄν τις] Ciz. τοσαῦτα δ' ἄν τις. *Kiess.*

*) Sectiones 248 — 251. Aristoxenum habent auctorem. *Meinert.* p. 287. Add. *Wytttenbach.* ad *Plat. Phaedon.* p. 151. *Kiess.*

μὲν ὑπὸ τῶν Κυλωνίων λεγομένων ἀνδρῶν
 τοιάδε ¹⁾ γενομένη. ²⁾ Κύλων, ἀνὴρ Κροτω-
 νιάτης, γένει μὲν καὶ δόξῃ καὶ πλούτῳ πρω-
 τεύων τῶν πολιτῶν, ἄλλως δὲ χαλεπὸς τις καὶ
 βίαιος καὶ ³⁾ θορυβώδης καὶ τυραννικὸς τὸ
 ἦθος, πᾶσαν προθυμίαν παρασχόμενος πρὸς
 τὸ κοινωνῆσαι τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ
 προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἤδη
 πρεσβύτην ὄντα, ἀπεδοκιμάσθη διὰ τὰς προ-
 249 κρημένας αἰτίας. Γενομένου δὲ τούτου, πό-
 λεμον ἰσχυρὸν ἤρατο καὶ αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι
⁴⁾ αὐτοῦ [τοῦ Κύλωνος] πρὸς αὐτὸν τε τὸν
 Πυθαγόραν καὶ τοὺς ἐταίρους. καὶ οὕτω σφο-
 δρὰ τις ἐγένετο καὶ ἄκρατος ἡ φιλοτιμία αὐ-
 τοῦ τε τοῦ Κύλωνος καὶ τῶν μετ' ἐκείνου τε-
 (200) ταγμένων, ὥστε διατεῖναι μέχρι τῶν τελευ-
 ταίων Πυθαγορείων. ὁ μὲν οὖν Πυθαγόρας
 διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μετα-
 πόντιον· καὶ κεῖ λέγεται ⁵⁾ καταστρέψαι τὸν
 βίον. οἱ δὲ ⁶⁾ Κυλώνειοι λεγόμενοι διετέλουν

1) γενομένη] Ita e Cd. Pat. dedimus pro λεγομένη. Con-
 trarium vitium occurrit cap. XXXIV. not. 12. ubi
 Koenius γενομένην emendabat in λεγομένην. Kiess.

2) Κύλων, ἀνὴρ Κροτ.] Eandem historiam, praeter
 Iamblichum nostrum et Porphyrium, narrat etiam
 Diodorus in Excerptis Valesianis. Caeterum, quem
 hic Iamblichus Κύλωνα vocat, is Diogeni Laertio
 Κύδων dicitur. Vide Menag. ad Laert. Lib. VIII. 49.
 Kust.

3) θορυβώδης] Ciz. βρυβώδης. Kiess.

4) αὐτοῦ] Deleni τε, quod post αὐτοῦ in Edd. Arc.
 Kust. et Cd. Ciz. legitur. Paulo inferius post διὰ

rum a factione Cylonia repetunt. Erat enim Cylo genere, splendore, diuitiis, Crotoniatarum facile princeps; cetera vero homo durus, violentus, seditiosus, et tyrannico ingenio: isque nullum non lapidem mouerat, vt in Pythagoreorum consortium admitteretur; ac postquam Pythagoram ipsum ea de re compellasset, ob praedictas causas repulsam passus fuerat. Quo facto ipse cum amicis suis aduersus Pythagoram eiusque discipulos acre bellum suscepit: fuitque Cylonis et eorum, qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, vt ad vltimos vsque Pythagoreos perdurauerit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit, ibique vitam finiuisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insur-

ταύτην in Ciz. deest *τήν*. Etiam verba τοῦ Κύλωνος hic delenda videntur, repetita male a librario, quum deinceps recte et suo loco legantur. Hinc vncos addidi. *Kiess.*

5) *καταστρέψαι τὸν βίον*] Hoc Cyloneum scelus vtrum post Pythagorae mortem acciderit, an ipse eo incendio perierit, de eo dissentiunt scriptores. Cum Aristoxeno consentit Cicero de Fin. V. c. 2. Scis, inquit, me quodam tempore Metapontum venisse tecum, nec ad hospitem ante diuertisse, quam Pythagorae ipsum illum locum, ubi vitam ediderat, sedemque viderim. Iustin. XX. 4. Val. Max. VIII. 731. *Mahne*, p. 41.

6) *Κυλώνειοι*] Ciz. cum Arc. *Κυλώνιοι*. Ibidem post *πρὸς* deest *τοῦς*. *Kiess.*

πρὸς τοὺς Πυθαγορείους σταδιάζοντες καὶ πᾶ-
σαν ἐνδεικνύμενοι δυσμένειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπε-
κράτει μέχρι τινὸς ἡ τῶν Πυθαγορείων καλο-
καγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλῃσις,
ὥστε ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι περὶ
τὰς πολιτείας· τέλος δὲ εἰς τοσοῦτον ἐπεβού-
λευσαν τοῖς ἀνδράσιν, ὥστε ἐν τῇ 7) Μίλωνος
οἰκίᾳ ἐν Κρότωνι συνεδρευόντων Πυθαγορείων
καὶ βουλευομένων περὶ πολεμικῶν πραγμάτων,
ὑφάπαντες τὴν οἰκίαν κατέκαυσαν τοὺς ἄν-
δρας, 8) πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσιδος.
9) οὗτοι γὰρ τελεώτατοι ὄντες καὶ εὐρωστότα-
250 τοι 10) διεξέπαισαντο ἔξω πῶς. Γενομένου δὲ
τοῦτου, καὶ λόγον οὐδένα ποιησαμένων τῶν
(301) πολλῶν περὶ τοῦ συμβάντος πάθους, ἐπαύ-
σαντο τῆς ἐπιμελείας οἱ Πυθαγόρειοι. συνέβη
δὲ τοῦτο δι' ἀμφοτέρας τὰς αἰτίας, διὰ τε τὴν
ὀλιγαρχίαν 11) τῶν πόλεων (τοῦ τοιοῦτου γὰρ
καὶ τηλικούτου γενομένου πάθους οὐδεμίαν

7) Μίλωνος] Prior Edit. habet Μύλλωνος; at codex MS. Κύλωνος, pro quo Μίλωνος, auctoritate Porphyrii, re-
posui. Vide omnino Menagium ad Laert. VIII. 39.
Kust. In Cd. Ciz. clare scriptum est Μίλωνος. Paulo
ante pro ἐπεβούλευσε scripsi ἐπεβούλευσαν, nam intel-
liguntur οἱ Κυλώναιοι. Tum Ciz. ἐκρότων. Denique
pro πολεμικῶν Maline p. 42. legere mavult πολιτικῶν.
Recte: vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 934. Kiess.

8) πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσ.] Vide Men-
agium, dicto loco. Kust.

9) οὗτοι γὰρ] In Ciz. deest γὰρ. Deinceps Bentl. p.
195. legit: οὗτοί τε νεώτατοι. Kiess.

10) διεξέπαισαντο] Arcerius imperite, foris concisi et
obtruncati perierunt. Tu verte, fuga lapsi sunt; vel,

gere, et infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquamdiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, ciuitatumque iis beneuolentia conseruata est: ita vt nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiae proruperunt, vt domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, consederant, igne subiecto cum ipsis viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo et Lyside: hi enim iustae aetatis vigore viribusque pollentes per ignem se foras proripuerant. Quum vero vulgus ciuium ad tantam cladem conuieret, Pythagorei omnem reipubl. gerendae curam abiecerunt: idque ob duplicem potissimum causam: tum quod ciues tantae calamitatis nullam rationem habuissent; tum quod ii

vt Obrechtus, *foras se proripuerunt*. Hesychius, *Διακπαίσαντες, διακρούσαντες*. Sic enim apud eum scribendum est pro *Διακπαίσαντες, διακρούσαντες*. Apud Suidam quoque in serie sua *Διακπαίσαντες* scribendum est pro *Διακρούσαντες*. Vti autem *διακπαίσαν* significat *cursu se ex aliquo loco proripere*; ita *εἰσπαίειν*, *cursu vel saltu se aliquo inferre*. Vide Hesychium v. *Εἰσπεπαικότες*. Kust. Reinesius: *ἢ διεκπαίσαντο, i. e. quaserunt tum aliquo, l. aberant*. In marg. Spanhem. notatum est *ἐξετρώπησαν* (an *ἐξετρώπησαν?*), *ἐξέδρομον*. Apud Porphyry. sect. 57. est *διακπισόντα*. Denique Cix. *ἔξω ποσ. Kiess.*

11) τῶν πόλεων] Sic recte MS. pro *πολεμίων*. Kust.

ἐπιστροφὴν ἐποιήσαντο), διὰ τε τὴν ἀπώλειαν τῶν ἡγεμονικωτάτων ἀνδρῶν. τῶν δὲ δύο τῶν περιωθέντων, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ὄντων, ὁ μὲν Ἀρχιππος ἀνεχώρησεν εἰς Τάραντα· ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ὀλιγωρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ ¹²⁾ Πελοποννησιακῇ. ἔπειτα εἰς Θήβας ¹³⁾ μετωκίσατο, σπουδῆς τινὸς γενομένης· οὔτερ ἐγένετο Ἐπαμῶνδας ἀκροατής, καὶ πατέρα τὸν Λύσιν ἐκάλεσεν· ὧδε καὶ τὸν βίον κατέστρεψεν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῆς Ἰτα-
 251 λίας, πλὴν Ἀρχύτου τοῦ Ταραντίνου. Ἀθροισθέντες δὲ εἰς τὸ Ῥήγιον, ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλήλων. ¹⁴⁾ προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν πολιτευμάτων ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαίνόντων· ἦσαν δὲ οἱ σπουδαιότατοι ¹⁵⁾ Φάντων τε καὶ Ἐχεκράτης, καὶ Πολύμναστος, καὶ Διοκλῆς, Φλιάσιοι· ¹⁶⁾ Ξερόφιλος δὲ Χαλκιδεύς, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων. ἐφύλαξαν μὲν οὖν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἦδη καὶ τὰ μαντήματα, καί-

12) Πελοποννησιακῇ] Ciz. πελοποννησιακῇ. Idem de incéps: ἔπειτα καί: quod non aspernandum. Kiess.

13) μετωκίσατο] Menag. ad Laert. VIII. 7. legit μετώκισεν: quod probō. Kust. At medium μετωκίσατο idem valet, quod μετώκισεν. Kiess.

14) προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν πολιτ. ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαίνόντων] Haec verba seriem orationis omnino interrumpunt, nec locum hic habere possunt; quae proinde Obrechtus rectius collocat post illa, quae paullo post sequuntur, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων. Kust.

interiissent, qui ad publicas res administrandas maxime fuerant idonei. Illi autem, qui e periculo salui euaserant, ambo Tarentini erant: et Archippus quidem in patriam rediit; Lysis vero neglectum sui perosus in Graeciam soluit et in Achaia Peloponnesi commoratus est: vnde, incertum quo adspirante fauore, Thebas commigrauit; ibique Epaminondam auditorem habuit, a quo et parens salutatus est; ac tandem ibidem mortem obiit. Reliqui Pythagorei praeter Archytam Tarentinum Italia excesserunt, et Rhegium confluentes ibi vna commorati sunt. Erant autem praecipui eorum Phanto, Echecrates, Polymnastus, Diocles, Phliasii; et Xenophilus Chalcidensis e Thracia. Temporis autem progressu quum rerum-publ. administratio in deterius vergeret; in

15) *Φάντων τε*] Ita scripsi cum Wytttenbachio (ad Phaeton. p. 111.) pro *τε Φάντων*, quae est lectio edd. Arc. Kust. et cod. Ciz. Illa lectio est e Memmiano Codice, cuius Varias Lectiones ad duos Lamblichi libros, hunc et Protrepticum, ex auctione Gronouiana Vir summus nactus est. Deinde, pergit Wytttenbachius, animaduertendum, post *προβιβάζοντων* quaedam desiderari, quibus significetur, eos Rhegio relicto in Graeciam abiisse; nam quod Kusterus secundum Obrechtum iudicat, illa verba, *πρωτόντος* — *προβιβάζοντων*, post *Χαλκιδέων* ponenda esse, nobis frustra esse videtur. *Kiess.*

16) *Ξενοφίλος*] Huius vitam conscripsisse putatur. Vid. Mahne, p. 115. sq. Tum Ciz. *ὁνὸ Θράκης*. *Kiess.*

(201) τοι ¹⁷⁾ ἐκλειπούσης τῆς αἰρέσεως· ἕως ¹⁸⁾ εὐγενῶς ἠφρανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστοδόξος διηγείται. Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα συνομολογεῖ τούτοις· παρὰ δὲ τὴν ἀποδημίαν τοῦ Πυθαγόρου φησὶ γεγονέναι τὴν ἐπιβουλήν
 252 ταύτην. Ὡς ¹⁹⁾ γὰρ Φερεκύδην τὸν Σύριον, διδάσκαλον αὐτοῦ γεγόμενον, ὡς Δῆλον ἐπορεύθη, ²⁰⁾ νοσοκομήσων αὐτὸν περιπετὴ γενόμενον τῷ ἰστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως κἀντει καὶ κηδεύσων. τότε δὲ οὖν οἱ ἀπογνωσθέντες ²¹⁾ ὑπ' αὐτῶν καὶ στηλιτευθέντες ἐπέθεντο αὐτοῖς, καὶ πάντας πανταχῇ ἐνέπρησαν· αὐτοὶ τε ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν κατελείδθησαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἐξερρίφησαν ἄταφοι. τότε δὲ οὖν συνεπιλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισταμένοισι, ἅτε δὲ ²²⁾ ἄρρήτον ὑπ' αὐτῶν ἐν τοῖς στήθεσι διαφυλαχθεῖσαν μέχρι τότε· τὰ τε δυσδύνετα μόνα καὶ ²³⁾ ἀδιάπτукτα παρὰ τοῖς

17) ἐκλειπούσης] Pat. ἐκλιπούσης. Tum post αἰρέσεως in Ciz. deest ἕως. Kiess.

18) εὐγενῶς] Ex MS. pro ἰωγενῶς. Ksst. In hoc latere suspicor ἐντελῶς. Sic etiam, ut videtur, Interpres. Schaefer.

19) Ὡς γὰρ Φερεκύδην — κηδεύσων] Haec leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 55. Confer etiam Nostrum supra, Num. 148. Ksst. Locum, qui comprehenditur paragraphis 251. ad 255. Nicomacho vindicat Mahne p. 25. 29. Kiess.

20) νοσοκομήσων αὐτὸν] In Ciz. νοσοκομήσων τε αὐτὴν, Arg. νοσοκ. ἐπὶ αὐτόν. Paulo post Ciz. omittit δὲ post τότε. Kiess.

21) ὑπ' αὐτῶν] Ciz. ἐπ' αὐτῶν. — Στηλιτευθέντες hoc loco sunt ii quibus velut mortuis manum mortuum est statutum. Kiess.

pristinis nihilominus institutis studiisque perstiterunt, donec, deficiente secta, penitus interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem cetera quidem consentit; sed quod ad peregrinationem Pythagorae attinet, tradit, insidias hasce structas esse, quum ille Deli moraretur: quo se ad praeceptorem suum Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta persoluit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola eiecerant, columnaue sepulchrali notauerant, facto vndiquaque impetu pluresque omnes igni tradiderunt; ceteros Italici lapidibus obrutos insepultos abiecerunt. Eodem tempore vna cum viris doctrinae peritis ipsa quoque doctrina intercudit; utpote in pectoribus ipsorum veluti arcanum quoddam recondita: sola autem obscura et inextricabilia apud externos oretenus per-

22) ἀρρήτον ὑπ' αὐτῶν] Ciz. ἀρρήκτον ἐπ' αὐτῶν. Idem deinceps cum Arc. δυσύνετα, Par. δυσύνετα. Kiess.

23) ἀδιόπτυστα] Sic sensu exigente rescripti pro διόπτυστα, quod prior Edit. habet. Ἀδιόπτυστα autem sunt ea, quae non sunt evoluta, vel explicata, atque ideo obscura: vel, inexplicabilia: a διαπύσσω. Sic Noster supra Num. 105. inquit, Symbola Pythagoreorum anilibus fabellis similia videri, εἰ μὴ τις αὐτὰ διαπύξῃ, nisi quis ea explicuerit. Et paulo post ait: eadem reconditam continere sapientiam, ἐπειδὴν τὸν τῶν συμβόλων τρόπον διαπύξῃ. Sed quid lucernam in meridie accendo, et facilia διαπύσσω? Kust.

ἔξω διαμνημονεύεσθαι συνέβη, ²⁴⁾ πλὴν ὀλίγων
 πάνυ, ὅσα τινὲς ἐν ἀλλοδημίαις τότε τυχόντες
 (203) διέσωσαν ζώπυρα ²⁵⁾ ἅττα πάνυ ἀμυδρὰ καὶ
 253 δυσθήρατα. Καὶ οὗτοι γὰρ μονωθέντες καὶ
 ἐπὶ τῷ συμβάντι οὐ μετρίως ἀθυμήσαντες,
 διεσπάρησαν μὲν ²⁶⁾ ἄλλος ἀλλαχῇ, καὶ οὐκέτι
 κοινωνεῖν ἀνθρώπῳ τινὶ λόγου τοπαράπαν ὑπέ-
 μενον· μονάζοντες δ' ἐν ταῖς ἐρημίαις, ὅπου
 ἂν τύχῃ, καὶ κατάκλειστοι τὰ πολλὰ, τὴν
 αὐτὸς ἑαυτοῦ ἕκαστος συνουσίαν ἀντὶ παντός
 ἡσμένιζον. διευλαβούμενοι δέ, μὴ παντελῶς
 ἐξ ἀνθρώπων ²⁷⁾ ἀπόληται τὸ φιλοσοφίας ὄνο-
 μα, καὶ θεοῖς αὐτοὶ διὰ τοῦτο ἀπεχθάνονται,
 διολέσαντες ἄρδην τὸ τηλικούτον ²⁸⁾ αὐτῶν δῶ-
 ρον, ὑπομνήματά τινα κεφαλαιώδη καὶ σύμ-
 βολα συνταξάμενοι, τὰ τε τῶν πρεσβυτέρων
 συγγράμματα, καὶ ὧν διεμέμνηντο, συναλί-
 σαντες κατέλιπον ἕκαστος, ²⁹⁾ οὐπερ ἐτήγγανε
 τελευτῶν, ἐπισκήψαντες υἱοῖς, ἢ θυγατράσιν,
 ἢ γυναιξί, μηδενὶ ³⁰⁾ διδόναι τῶν ἐκτὸς τῆς

24) πλὴν ὀλίγων πάνυ — ἐπιστελλοῦσαι τοῖς ἐπιγόνοις]
 Haec omnia leguntur etiam apud Porphyrium, Num.
 57. 58. Kust.

25) ἅττα] Ciz. et Arc. ἅττα. Kiess.

26) ἄλλος] Ciz. ἄλλοις. Idem deinceps κατάκλειστοι pro
 κατάκλαστοι. Kiess.

27) ἀπόληται] Vox haec in priore Edit. doest, quam
 ex MS. reuocauit Porphyrius tamen rectius habet,
 ἀπόλοιτο. Kust. Scaliger supplēuit ἐξαλειφθή. Kiess.

28) αὐτῶν] Ciz. ἀνδρῶν. Kiess.

manserunt; paucis duntaxat exceptis, quae, exilis rarique igniculi instar, quibusdam inhaeserunt; qui, quod abessent, alibique terrarum peregrinarentur, cladi superstites manserant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, et tristi suorum casu profligati animoque deiecti, in diuersas orbis partes dispersi sunt, cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare studentes. Solitariam enim vitam, vbicunque se locus dabat, amplexi, ac inprimis sibi quisque viuere contenti, domi suae se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiae nomen aboleretur, neue ipsi deorum indignationem incurrerent, quod tam insignè illorum donum sinerent interire; summa quaedam doctrinae capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, et quae cuique memoria suppeditabat, in vnum redacta reliquerunt, moriturique filiis, filiabus et vxoribus in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; id-

29) οὐπερ] Ita Ciz. cum Porphyrio §. 58. In edd. Arc. et Kust. est οὐ. Idem Ciz. cum Arc. ἐτύχχανον, quod Scaliger mutauit in ἐτύχχανεν. Antea Par. ἐκαστα pro ἐκαστος. Kiess.

30) διδόναι] Ciz. et Arc. διδόμεναι, Par. διδόμενα. Tum Ciz. cum Arc. τὰς οἰκίας. Kiess.

οικίας. αἱ δὲ μέχρι ³¹⁾ παμπόλλου χρόνου
 τοῦτο διετήρησαν, ἐκ διαδοχῆς τὴν αὐτὴν ταύ-
 την ἐντολὴν ³²⁾ ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνοις.
 254 *) Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλώνιος περὶ τῶν αὐτῶν
 ἔστιν ὅπου διαφωνεῖ, πολλὰ δὲ καὶ προστίθῃσι
 τῶν μὴ εἰρημένων ³³⁾ περὶ τούτων· φέρε δὴ καὶ
 τὴν τούτου παραδῶμεθα διήγησιν περὶ τῆς ἐπὶ
 (204) τοὺς Πυθαγορείους ἐπιβουλῆς. λέγει τοίνυν,
 ὡς ³⁴⁾ ἐκείνοις παρηκολούθει μὲν εὐθύς ἐκ
 παιδῶν ὁ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἄνθρωποι, ³⁵⁾ μέχρι μὲν διελέγετο πᾶσι τοῖς
 'προσιούσι Πυθαγόρας, ἡδέως εἶχον· ἐπεὶ δὲ
 μόνοις ἐνετύγχανε τοῖς μαθηταῖς, ἤλαττοῦτο.
 καὶ τοῦ μὲν ἔξωθεν ἦκοντος συνεχώρουν ἡτ-
 τᾶσθαι· τοῖς ³⁶⁾ δὲ ἐγχωρίοις πλεῖον φέρεσθαι
 δοκοῦσιν ἤχθοντο, καὶ καθ' αὐτῶν ὑπελάμ-
 βανον γίνεσθαι τὴν σύνοδον. ἔπειτα καὶ τῶν
 νεανίσκων ὄντων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 ταῖς οὐσίαις προεχόντων, συνέβαινε προαγού-
 σης τῆς ἡλικίας μὴ μόνον αὐτοὺς ἐν τοῖς ἰδίοις
 οἴκοις προτεύειν, ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν οἰκο-

31) παμπόλλου] Pat. παμπολλοῦ, Arg. παμπόλν, Ciz.
 παμπόλου. Kiess.

32) ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνοις] Porphyrius melius,
 διαγγέλλουσαι τοῖς ἀπογόνοις. Kust.

*) Sectiones 254 — 265. auctorem habent Apollonium.

33) περὶ τούτων] Ciz. et Arg. περὶ τούτοις. Ibidem εἰς
 τοὺς pro ἐπὶ τοὺς. Kiess.

34) ἐκείνοις] An potius ἐκείνω, ut referatur ad Pytha-
 goram? Kust.

que diu etiam deinceps observatum est, posteris idem iussum in successores transmittentibus. Porro quum Apollonius circa haec ipsa alicubi dissentiat, multaue etiam ceteris indicta adiiciat, illius quoque narrationem de insidiis in Pythagoreos comparatis adiiciemus. Refert igitur, Pythagoram statim a puero reliquorum hominum inuidiam excepisse. Quamdiu enim promiscue cum quibusuis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conuersari coepit, publicus fauor eum destituit. Et ciues quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam e popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur, et in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod iuuenes illi, e familiis dignitate et opulentia praecipuis orti, et ad aduultio-rem aetatem prouecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in vrbibus ad reipubl. clauum sedebant,

35) μέχοι μὲν κ. τ. λ.] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. locus ita scriptus est: μέχοι μὲν διελέγετο πᾶσι τοῖς προσιοῦσι, Πυθαγόραν ἡδέως εἶχον. At Graeci non dicunt ἡδέως εἶχεν αὐτόν, sed τιμῇ, vel ἐπὶ τιμῇ. Kiess.

36) δὲ ἐγγωρίοις] Ciz. δ' ἐγγωρίοις. Idem deinde cum Arc. κατ' αὐτῶν. Kiess.

νομεῖν, μεγάλην μὲν ἑταιρείαν ³⁷⁾ συναγχοῦ-
 σιν (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τριακοσίους), μικρὸν δὲ
 μέρος τῆς πόλεως οὔσι, τοῖς οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς
 ἦθεσιν, οὐδ' ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις πολιτευο-
 255 μένοις. ³⁸⁾ Οὐ μὴν ἀλλὰ μέχρι μὲν οὖν τὴν
 ὑπάρχουσαν χώραν ἐκέκτηντο, καὶ Πυθαγόρας
 ἐπεδήμει, διέμενεν ἢ ³⁹⁾ μετὰ τὸν συνοικισμὸν
 κεχροτισμένη κατὰστασις, δυσαρεστομένη, καὶ
 (205) ζητοῦσα καιρὸν εὐρασθαι μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ
 Σύβαριν ἐχειρώσαντο, καὶ κεῖνος ἀπῆλθε, καὶ
 τὴν δορυκτετον ⁴⁰⁾ διωκήσαντο μὴ κατακλη-
 ρουχηθῆναι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πολλῶν,
 ἐξερῶάγη τὸ σιωπούμενον μῦθος, καὶ διέστη
 πρὸς αὐτοὺς τὸ πλῆθος. ἡγεμόνες δὲ ἐγένοντο
 τῆς διαφορᾶς οἱ ταῖς συγγενείαις καὶ ταῖς οἰ-
 κειότησιν ἐγγύτατα καθεσθηκότες τῶν Πυθα-
 γορείων. αἴτιον δ' ἦν, ⁴¹⁾ ὅτι τὰ μὲν πολλὰ
 αὐτοὺς ἐλύπει τῶν πραττομένων, ὥσπερ καὶ

37) συναγχοῦσιν — μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὔσι, τοῖς etc.] Constructio hic claudicat; quae ut in integrum restituatur, scribendum erit, συναγχοῦσας — μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως ὄντων, τῶν — πολιτευομένων. Dativi enim illi non habent, quo referantur. Kust. Haec ratio nemini facile probabitur. Mihi quidem hic, locus corruptissimus sic refingendus videtur: μεγάλην μὲν ἑταιρείαν συναγχοῦσας —, μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὔσαν, τῆς — πολιτευομένης, qui magnum quidem sodalitium congregauerant, parvam tamen civitatis partem, quae non iisdem, quibus illi (Pythagorei), moribus aut institutis uteretur. Τῆς et πολιτευομένης ex ed. Arc. et Cd. Ciz. — Post ἦσαν in Ciz. et Arc. deest γάρ. Kiess.

38) Οὐ μὴν ἀλλὰ] Ita recte Ciz. cum ed. Arc. In Kust.

insignemque trecentarum familiarum coetum contraxerant: ita vt exigua tantum portio superesset, quae se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verum enimvero quamdiu se intra regionis suae antiquos terminos Crotoniatae continuerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quae ab vrbis conditu inueterauerat, reip. constitutio, licet iam minus placeret, et iam magno studio rerum nouandarum occasio quaereretur. Sybari deinde capta, et Pythagora aliorum profecto, ager bello partus non est ex voluntate plebis inter novos colonos sorte diuisus: vnde in Pythagoreos occultatum huc vsque odium erupit, populusque discessionem ab eis fecit. Duces autem seditionis fuere, qui Pythagoreos sanguinis et cognationis necessitudine proxime contingebant. Causae erant, quod multa ex iis, quae Pythagorei faciebant, cognatos eorum ac simul promiscuam ple-

edit. est οὐ μὲν ἀλλά. — Tum pro μὲν οὖν τὴν in Ciz. est μὲν αὐτὴν. Pro χώραν Par. ὤραν. Pluralem ἐπέκτειντο pro ἐπέκτειτο, quod antea legebatur, restitui de Scaligeri correctione. Kiess.

39) μετὰ τὸν συνοικισμόν] Ex quo Pythagorei Crotonem rerum suarum sedem delegerant. Minus accurate Obrechtus. Tum Ciz. δασαρωσιτομένη. Par. εὐρισθαι μεταβολήν. Denique Ciz. et Arc. δορίκτητον. Kiess.

40) διωκήσαντο] Sensus gratia lego, διωρίσαντο, i. e. palam decreuerunt, vel constituerunt. Rust. Ciz. cum Arc. κατακληρουχθῆναι. Ciz. μέσος. Kiess.

41) ὅτι] Deest in Ciz. et Arc. Kiess.

τοὺς τυχόντας, ἐφ' ὅσον ⁴²⁾ ἰδιασμὸν εἶχε περὶ τοὺς ἄλλους· ἐν δὲ τοῖς μεγίστοις ⁴³⁾ καθ' αὐτῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀτιμίαν. ⁴⁴⁾ ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τῶν Πυθαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὁπότε βούλονται δηλῶσαι, καλεῖν αὐτὸν θεῖον· ἐπεὶ δὲ ἐτελεύτησεν, ἐκείνον τὸν ἄνδρα· καθάπερ ⁴⁵⁾ Ὅμηρος ἀποφαίνει τὸν Εὐμαῖον ὑπὲρ Ὀδυσσεώς μεμνήμενον·

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν

(206) Αἰδέομαι· περὶ γὰρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο λίην·

256 ⁴⁶⁾ ὁμοιοτρόπως δὲ μηδ' ἐκ τῆς κλίνης ⁴⁷⁾ ἀνίστασθαι ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον ἀνίσχειν· μηδὲ δακτύλιον ἔχοντα θεοῦ σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τὸν μὲν παρατηρεῖν, ὅπως ἀνιόντα προσεύξονται, τὸν δὲ μὴ περιτίθεσθαι, φυλαττομέ-

42) ἰδιασμὸν] Ex MS. pro ἰδίᾳ μὲν: quod prior Edit. habet. Kust. Antea Ciz. ἐφόσον. Kiess.

43) καθ' αὐτῶν] Ciz. et Arc. καθ' αὐτόν. Kiess.

44) ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τ.] Est oratio ἀνακλόουθος. Deest enim in sequentibus ἀπόδοσις, quae prioribus his respondeat. Fieri autem interdum solet, ut scriptores, qui longis utuntur periodicis (ex quorum numero est Iamblichus noster) priorum nonnunquam obliuiscantur, et sic orationem ἀνατιαπόδοτον relinquant. Kust. Oratio sane est ἀνακλόουθος, at non eo modo, quo Kustero visa esse videtur. Nam ad verba ἐπὶ μὲν τῷ referuntur sect. 257. verba ἐπὶ δὲ τῷ: atque auctor orationem sic est exorsus, ut dicendum esset, ἐπὶ μὲν τῷ — οὕτω χαλεπῶς ἔφερον κοινῶς ἅπαντες. At orationis inceptae immemior pergit sect. 257. μετὰ τὰ μὲν τοιαῦτα — ἐλύπει κοινῶς ἅπαντας, etc. haec quae

bem offendebant; vtpote quae comparata cum aliorum moribus singulare aliquid in se haberent: vnde et praecipuas eorum actiones ceteri in suam vnice contumeliam interpretabantur. Nemo enim Pythagoreorum erat, qui suo nomine praeceptorem appellaret; sed quamdiu in viuis fuit, *diuinum*; postquam vero obiisset, *virum illum* nominabant: quemadmodum Homerus Eumaeum, quum Vlyssis mentionem facere vellet, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes verseor, licet absit, nomine sueto
Appellare: etenim me cura et amore fouebat.*

Similiter, quod nunquam, nisi ante solis ortum e lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui dei imago insculpta esset: sed et orientem solem adoraturi obseruarent, et abstinerent ab huiusmodi annulo, ne forte

dixi, aegre ferebant communiter omnes, — illud autem aegrius etiam ferebant cognati. — Neque Obrechtus orationis continuationem assecutus est. De locutione χαλεπῶς φέρειν ἐπὶ τινι vid. Wyttenbach, Bibl. crit. Vol. III. P. II. p. 17. Kiess.

45) Ὀμηρος] Odyss. ξ, 145. vbi tamen in versu secundo pro λίην legitur θυμῷ. Kust. Ciz. ἀποφαίνων. Item ξεῖλε pro ξεῖνε. Reliqua ibi sic leguntur: περὶ γὰρ με ἐφίλει καὶ ἐκήδετο λίην. Kiess.

46) ὁμοιοτρόπως] Arc. et Ciz. ὁμότροπως. Iam Scaliger emendauit ὁμοιοτρόπως. Kiess.

47) ἀνίστασθαι] Ciz. ἀνισταμένων, Arc. ἀνισταμένοις, Scal. ἀνισταμένου. Idem Scaliger pro ἔχοντα male ἔχοντα. Kiess.

νοὺς, μὴ προσενέγκωσιν πρὸς ἐκφορὰν, ἢ τινὰ τόπον οὐ καθαρὸν. ὁμοίως δὲ μὴδ' 48) ἀπροβούλευτον, μὴδ' ἀνυπεύθυνον μὴδὲν ποιεῖν, ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχειρίζεσθαι, τί πρακτέον, εἰς δὲ τὴν νύκτα ἀναλογίζεσθαι, τί διωκῆκασιν, ἅμα τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τὴν μνήμην γυμναζομένους· παραπλησίως δ', εἴ τις τῶν κοινοῦντων τῆς διατριβῆς ἀπαντῆσαι κελεύσειεν εἰς τινὰ τόπον, 49) ἐν ἐκείνῳ περιμένειν, ἕως ἔλθοι, δι' ἡμέρας καὶ νυκτός· πάλιν ἐν τούτῳ τῶν Πυθαγορείων συνεθιζόντων μεμνησθαι τὸ 257 ῥηθὲν καὶ μὴδὲν εἰκῇ λέγειν· ὅλως δ' ἄχρι τῆς τελευτῆς εἶναι τι πρότεταγμένον· 50) καὶ κατὰ τον ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς 51) ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετὰ τῆς εὐφημίας, 52) ἥνπερ ἐποι-

48) ἀπροβούλευτον] Sic rectius MS. quam prior Edit. quae habet ἀπροσβούλευτον. Kust. Pro διωκῆκασιν Arc. διωκῆσασιν, Ciz. διακῆμασιν. Kiess.

49) ἐν ἐκείνῳ περιμ.] Historia huc pertinens narratur supra, Num. 185. Kust. Pro νύκτας e Par. reposuimus νυκτός. Kiess.

50) καὶ] Deest in Ciz. et Arc. Videtur scribendum esse καὶ ὅτι. Tum Ciz. παρήγγειλε pro imperfecto. Kiess.

51) ἀναγωγαῖς] Sic recte MS. pro ἀγωγαῖς. Ἀναγωγή autem hic est exitus e portu; cum nempe naue soluta in altum prouehimur. Kust.

52) ἥνπερ ἐποιοῦντο διωθουμένους τὴν ἀνδρίαν] Est locus obscurus et corruptus: in quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani pro ἀνδρίαν rescribendum censebat ἀηδρίαν: sed quo sensu? Felicius Obrechtus, qui locum hunc sic legit, ἥνπερ ἐποιοῦντο οἱ

ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum ante et excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent, eademque opera intellectum simul et memoriam exercerent. Praeterea, quod, si quis e secta illa voluisset, vt sibi hoc aut illo loco occurreretur, alter ibidem noctem diemque, donec ille adueniret, in vno eodemque vestigio haeserit, documento futurus, Pythagoreis incumbere, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In vniuersum autem praeceperat Pythagoras, ne vnquam ad extremum vsque vitae absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinèrent; sed, vt facere solent qui mare Adriaticum traiecturi sunt, cum bonis faustisque omni-

διωθόμενοι τὸν Ἀδρίαν. Certe *Ἀδρίαν* ab imperitis librariis mutatum quoque fuit in *ἀνδρίαν* apud Hesychium v. *Λυκοσπασθεῖς*: vt patet vel ex ipso Hesychio v. *Ἐνδῆς*; qui locus cum priore conferendus est. Quod autem ad rem ipsam adtinet; solebant nauigaturi praecipue *εὐφημεῖν*, siue votis et verbis bene ominatis a diis reditum expetere: idque eo diligentius, quo magis nauigatio aliqua erat periculosa et mare turbidum. Tale autem habebatur mare Adrianum, siue Adria, vt vel ex Horatio patet, qui nunc *Fretis acrior Adriae*, nunc *Improbo iracundior Adria*, et alibi *Dux inquieti turbidus Adriae* dixit. Kust. Wytenbachius ad Platonis *Phaedon*. p. 332. de hoc loco sic disputat: „Postrema corrigantur vel *διωθόμενοι τὴν ἀνανδρίαν*, „repellentes ignaniam: vel *διωγθόμενοι τὴν ἀνδρίαν*, con-

(207) οὖντο διωθουμένους τὴν ἀνδρίαν· τα μὲν τοιαῦτα, καθάπερ προεῖπον, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλύπει κοινῶς ἅπαντας, ἐφ' ὅσον ⁵³⁾ ἔωσαν ἰδιάζοντας ἐν αὐτοῖς τοὺς συμπεπαιδευμένους. ἐπὶ δὲ τῷ μόνοις τοῖς Πυθαγορείοις τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν, ἐτέρῳ δὲ μηδενὶ τῶν οικείων, πλὴν τῶν γονέων· καὶ τῷ τὰς οὐσίας ἀλλήλων μὲν παρέχειν κοινάς, πρὸς ἐκείνους δὲ ⁵⁴⁾ ἐξηλλοτριωμένας, χαλεπώτερον ἔφερον οἱ συγγενεῖς. ἀρχόντων δὲ τούτων τῆς διαστάσεως, ἐτοιμῶς οἱ λοιποὶ προσέπιπτον εἰς τὴν ἔχθραν· καὶ λεγόντων ἐξ αὐτῶν τῶν χρόνων Ἰππάσου καὶ Διόδωρου καὶ Θεάγου ⁵⁵⁾ ὑπὲρ τοῦ πάντας κοινωνεῖν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ δίδοναι τὰς εὐθύνas τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἐκ παντὸς λαχοῦσιν· ἐναντιουμένων δὲ τῶν Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δειμάχου καὶ Μέ-

„firmantes fortitudinem: ad praeceptum fortitudinis „exercendae haec referuntur, quod traditum erat §. „228. ad animum in discessu e corpore, ἀνόδῳ, in „reditu ad superos, confirmandum: et, quamvis spe- „ciosa, tamen vana est suspicio Obrechtii legentis „διωθόμενοι τὸν Ἀδρίαν, qui mare Adriaticum traiecturi „sunt; nam et exemplum Adriae singulare et poeticum „est, et Praesens διωθόμενοι, persuadere, perfringere „fluctus, non convenit initio navigationis.“ In ante- „cedentibus idem Wyttenbachius haec monuit: „Fa- „ventia, i. e. linguis fauere, a male ominatis verbis „abstinere, bona verba pronunciare, εὐφημία, valet „inprimis in cultu deorum et sacrificiis; proinde „quoque in morte, quae et ipsa res sacra est; ut „εὐφημία sit officium et morientis et eorum qui ei „adsunt. Pythagorae praeceptum εὐφημίας yniuerso

nibus oram soluerent. Talia, vt modo dictum est, tantum communiter omnibus doloris afferebant, quantum vtilitatis iis, qui seorsim sub vno doctore profecerant. In primis autem aegre habebat cognatos Pythagoreorum, quod cum solis Pythagoreis dexteras iuebantur Pythagorei iungere; cum nemine vero consanguineorum, exceptis parentibus: item quod communes inter se opes haberent, exclusis ab hoc consortio cognatis, perinde ac si peregrini essent. Hi itaque rebus istis commoti seditionis initium fecerunt; reliqui autem promte in hostile odium prolapsi sunt. Quumque ex illo tempore Hippasus, Diodorus, et Theages contenderent, vt omnes promiscue ciues magistratuum comitiorumque participes fierent, quique magistratus gessissent, apud eos, qui ex omni multitudine sorte leoti essent, rationem redderent: contra autem niterentur e Pythagoreis Alcimachus, Dima-

„memorat Iamblichus Vit. Pythag. §. 149. peculiariter „in morte §. 257.“ Cdd. Ciz. et Par. ἀνδρείαν. — Locus nondum persanatus est. *Kiess.*

53) ἔωσαν] Cum Obrechtio lego ὠνησαν, ab ὄνημι, iuvo, prosum. *Kust.*

54) ἐξηλλοτριωμένους] Scaliger, ἐξηλλοτριωμένους. Tum Ciz. et Par. χαλεπώτερον καὶ βαρύτερον. *Kiess.*

55) ὑπὲρ τοῦ πάντας] Ita scripsi pro vulgata lectione, quae etiam codicis Ciz. est, ὑπὲρ τοῦ παντός. Deinceps Ciz. et Arg. ἀρχοντας ἐν τοῖς. *Kiess.*

(208) τῶνος καὶ ⁵⁶⁾ Δημοκλήδους, ⁵⁷⁾ καὶ διαλυόντων
 τὴν πατριον πολιτείαν μὴ καταλύειν· ἐκράτη-
 258 σαν οἱ τῷ πλήθει συνηγοροῦντες. Μετὰ δὲ
 ταῦτα ⁵⁸⁾ συνόντων τῶν πολλῶν, διελόμενοι
 τὰς δημηγορίας, κατηγοροῦν αὐτῶν ἐκ τῶν
 ῥητόρων ⁵⁹⁾ Κύλων καὶ Νίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν
 ἐκ τῶν εὐπόρων, ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. τοι-
 οῦτων δὲ λόγων ⁶⁰⁾ μακροτέρων παρὰ τοῦ Κύ-
 λωνος ῥηθέντων, ἐπῆγεν ἕτερος, προσποιούμε-
 νος μὲν ἐξητακέναι τὰ τῶν Πυθαγορείων ἀ-
 πόρρητα, περιπλακείς δὲ καὶ γεγραφῶς ἐξ ὧν
 μάλιστα αὐτοὺς ἤμελλε διαβάλλειν, καὶ δούς
 τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευσεν ἀναγινώσκειν.
 259 Ἦν δὲ αὐτῷ ἐπιγραφὴ μὲν Λόγος ἰερός· ὁ
 δὲ τύπος τοιοῦτος τῶν γεγραμμένων· Τοὺς φί-
 λους ὥσπερ τοὺς θεοὺς σέβεισθαι· τοὺς δὲ ἄλ-
 λους ὥσπερ τὰ θηρία χειροῦσθαι. τὴν αὐτὴν
 ταύτην γνώμην ὑπὲρ Πυθαγόρου μεμνημένους
 ἐν μέτρῳ τοὺς μαθητὰς λέγειν·

Τοὺς μὲν ἑταίρους ἤγειν ⁶¹⁾ ἴσον μακάρεσσι θεοῖσι·

Τοὺς δ' ἄλλους ἡγεῖτ' οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ.

56) Δημοκλήδους] Ciz. cum Scalig. Δημοκίδους. Kiess.

57) καὶ διαλυόντων τὴν πατρί. πολ. μὴ καταλ.] Lego, καὶ διακαλυόντων τὴν πατριον πολιτείαν διαλύειν. Kust. Διακωλύόντων etiam Reinesius correxit in Ciz., estque haec scriptura maxime probabilis. Scaliger legere voluisse videtur διανοούντων. Kiess.

58) συνόντων τῶν πολ.] In priore Edit. locus hic corrupte sic legitur: συνέντων τῶν πολλῶν, διελόμενοι τὰς δημηγορίας, κατηγοροῦντων αὐτῶν, etc. Confer Cl. Dodwellum in Exercitat. de Pythagorae aetate, p. 212. qui locum hunc ita, ut cum hic exhibemus, recte

chus, Meton et Democedes, atque acceptam a maioribus reipubl. formam disturbari nolent; superiores tandem euasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque conuocata multitudinis concione, Cylon et Ninon e rhetoribus, quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur, diuisis inter se orationibus Pythagoreos accusarunt: ita vt ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excusasse simulabat, atque ex iis, quae in literas redacta seruabat, ea potissimum arripuerat, quae criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribaeque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio eius erat, *Sermo sacer*: character operis iste: Amicos deorum instar colendos, reliquos vt bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagorae nomine versibus inclusisse eius sectatores, canentes:

*Discipulos equidem mactabat honore deorum;
Ast reliquos habuit nullo numero locous.*

etiam emendauit. *Kust.* Kusterus reposnerat συνέντων, pro quo nos e Ciz. restituimus συνόντων, quod hand dubie praestat. Idem Ciz. habet κατηγορούντων. *Kiess.*

59) Κύλων] Ciz. cum Arc. Κύνλων. *Kiess.*

60) μακροτέρων] Ciz. cum Arc. μακροτέρων δέ, forsitan δη. Deinceps Ciz. et Par. ἄτερος pro ἑτερος. Porro Ciz. ἐξητημέναι. *Kiess.*

61) ἴσον] Ciz. ἴσον, et versu altero ἀφ' ἑαυτῶν. *Kiess.*

260 Τὸν Ὅμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν, ἐν οἷς εἴρηκα,
 ποιμένα λαῶν· ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματα
 (209) τοὺς ἄλλους ὄντας, ὀλιγαρχικὸν ὄντα. 62) Τοῖς
 ἀγύμοις πολεμεῖν, ὡς ἀρχηγοῖς γεγονόσι τοῦ

62) Τοῖς ἀγύμοις πολ.] Scribe, Τοῖς κυάμοις, i. e. fabis.
 Fabis enim Graeci olim in sortitionibus uti solebant;
 ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam et Hesychium.
 v. Διάφρυντος, v. Κναμεῦσαι, et v. Κναμοτρώξ. Huc et-
 iam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. Stelit. pag.
 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δι' αἰνιγμάτων τὰ τῆς φιλοσοφίας
 ἐμάνθανον δόγματα. παρεδίδοτο δὲ μετ' ἄλλων καὶ τοῦτο
 τὸ αἰνιγμα· Κνάμους μὴ ἐσθίειν· τοντέστι, μὴ προδιδόν-
 τας τὸ δίκαιον δευροδοκῆσθαι χρήμασιν. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι
 πάλαι δικαστοὶ ἀντὶ ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο πρὸς κατὰ-
 κρίσιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Pythagorei per aenigmata
 discebant philosophiae dogmata. Tradebatur vero inter
 alia et hoc aenigma: Fabas non edere: id est, ad ius
 prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim
 enim iudices Atheniensium loco calculorum utebantur fa-
 bis ad condemnandum in iudiciis. Item illud Plutarchi
 in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κνάμων ἀπέχε-
 σθαι· οὐ οὐ δὲ πολιτεῦσθαι. κναμευταὶ γὰρ ἦσαν ἐμ-
 προσθιν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέραις ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρ-
 χαῖς. Fabis abstinendum. [Per id Pythagorei signifi-
 cabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffra-
 gia per fabas ferebantur in creandis Magistratibus. Sed
 de sensu symboli huius non assentior Plutarcho. Plu-
 rimi enim Pythagoreorum olim rempubl. tractarunt:
 imo praecipui ex veteribus Legislatoribus in Magna
 Graecia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut
 Republica prorsus abstinendum esse censuerint. Ele-
 ctionem tantum magistratum, quae fiebat per fabas,
 siue per sortem, improbabant; quippe indignos saepe
 hac ratione Reip. praefici censes. Iudicio ergo eligi
 volebant, quibus administratio Reip. committeretur.
 Egrégie hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis
 Opusculis Mythologicis et Ethicis editus a Thom. Galeo)
 Dissert. V. pag. 728. Λέγοντι δὲ τινες τῶν δαμαγο-
 ρούντων, ὡς καὶ τὰς ἀρχὰς ἀπὸ κλάφω γίνεσθαι, οὐ βέλ-
 λιστα ταῦτα νομίζοντες, etc. At quidam oratores popu-

Laudem cumprimis mereri Homerum, quod *pastorem populi* nominauerit. Quum enim dominationi paucorum faueret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegissee. Cum fabis bellum gerendum esse, tanquam sorti-

lares aiunt, oportere Magistratus sorte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. λέγοντι δέ, ἀγαθὸν ἡμεῖς καὶ δημοτικόν. κάρτα ἐγὼ ἥκιστα νομίζω δημοτικόν. ἐντὶ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι μισόδαμοι ἄνθρωποι, ὧν αἵνα τύχη δὲ κυάμος, ἀπολοῦντι τὸν δᾶμον. ἀλλὰ χρητὸν τὸν δᾶμον αὐτὸν δρῶντα αἰρεῖσθαι τῷς εὖνως αὐτῷ, etc. At rem bonam et popularem esse clamitant (scil. sorte magistratus creari); sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in ciuitatibus populo inimici: in quos si faba incidit, plebem perdent. Enimuero oportet, ut populus ipse prospiciens, sibi beneuolos omnes elingat, etc. Caeterum cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte lib. I. Ἀπομνημον.) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, ὡς μωρῶν εἶη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτη δὲ μηδένα θέλειν κεχρησθαι κυάμευ τῷ μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ, etc. Stultorum esse, magistratus ciuitatis per fabam constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle vti, neque fabro, neque tibicine, etc. Hinc satis apparet, quis sit verus loci huius apud Iamblichum sensus: neque villo modo dubitandum est, quin pro ἀγάμοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu, coelibibus verterat, scribendum sit κυάμοις. Addo, τὸ πολεμεῖν τοῖς κυάμοις eodem modo hic dictum esse apud Iamblichum, quo apud Plutarch. in *Apophthegm.* pag. 192. C. τοῖς πολυσάρκοις ἐπολέμει, et apud eundem in *Quaest. Roman.* p. 285. κυνὶ δὲ πάντων μάλιστα τῶν ζώων ἐπολέμησε, et de *Orac. Pyth.* p. 401. τῷ μύρῳ πολεμεῖν. Illis enim omnibus in locis τὸ πολεμεῖν simpliciter significat inimicum esse, vel odio prosequi, vel auersari; vt et hoc loco apud Iamblichum. *Kust.* Adde Hemsterhus. et Solanum ad *Lucian. Tom. I.* p. 415. *Kies.* In Doricis a Kustero citatis interpunge: — καὶ δημοτικόν κάρτα. ἐγὼ —. *Schaefer.*

κλήρου, καὶ τοῦ καθιστάναι τοὺς λαχόντας
 (210) ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας. Τυραννίδος ὀρέγεσθαι
 63) παρακαλοῦντα, κρεῖττον εἶναι φάσκειν γε-
 νέσθαι μίαν ἡμέραν ταῦρον, ἢ πάντα τὸν
 αἰῶνα βούν. ἐπαινεῖν τὰ τῶν ἄλλων νόμιμα·
 κελεύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς 64) ὑπ' αὐτῶν ἐγνω-
 σμένοις. 65) καθάπαξ τὴν φιλοσοφίαν αὐτῶν
 συνωμοσίαν ἀπέφαινε κατὰ τῶν πολλῶν, καὶ
 παρεκάλει μηδὲ τὴν φωνὴν ἀνέχεσθαι συμβου-
 λευόντων, ἀλλ' ἐνθυμεῖσθαι, διότι τοπαράπαν
 οὐδ' ἂν συνῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰ τοὺς
 Χιλίους ἔπεισαν ἐκεῖνοι κυρῶσαι τὴν συμβου-
 λήν. 66) ὥστε τοῖς κατὰ τὴν ἐκείνων δύναμιν
 κεκωλυμένοις τῶν ἄλλων ἀκούειν οὐ προσήκειν
 ἑᾶν αὐτοὺς λέγειν, ἀλλὰ τὴν δεξιὰν τὴν 67) ὑπ'
 αὐτῶν ἀποδεδοκιμασμένην πολεμίαν ἐκείνοις
 ἔχειν, ὅταν τὰς γνώμας χειροτονῶσιν, ἢ τὴν
 ψήφον λάβωσιν· αἰσχρὸν εἶναι νομίζοντας,

63) παρακαλοῦντα] In edd. Arc. et Kust. ante παρα-
 καλοῦντα interpungitur, non interpungitur in ed. Ciz.
 Recte; videturque locus sic constituendus esse: τυ-
 ραννίδος ὀρέγεσθαι παρακαλοῦντας, κρεῖττον εἶναι φάσκειν,
 etc. dum ad tyrannidem appetendam excitent, dicere
 eos, melius esse etc. Nimirum Pythagoreorum aduer-
 sarius dicto allato hanc sententiam affinxit, quasi eo
 ad tyrannidem appetendam excitarent. Kiess.

64) ὑπ' αὐτῶν] Par. ὑφ' αὐτῶν. — Ciz. ἀγνωσμένοις.
 Kiess.

65) καθάπαξ] Id est, παντελῶς, συλλήβδην, 'vt Latino-
 rum semel passim. Kiess.

tionis patronis; quia per illas reip. administrationem sortientes consequuntur. Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos asserere, praestare, vnum diem taurum, quam per totam vitam bouem esse. Laudanda quidem aliorum instituta, suis vero placitis omnino inhaerendum. Praeterea Ninon philosophiam illorum conspirationem quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum reuocarent, se in concionem venturos nunquam fuisse, si Pythagorei mille virorum consessui consilium suum approbassent: propterea aequum non esse, ut, qui, quantum in illis fuerit, prohibiti essent, ne ceteros audirent, hi illis dicendi potestatem facerent: quin itaque potius dextram a Pythagoreis reiectam iisdem infestam haberent, quum suffragia manus extensione lataturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent,

66) ὥστε — λέγειν] Quamobrem non decere eos, qui, quantum in illis fuisset, prohibiti essent, ne ceteros audirent, his dicendi potestatem facere. Pro προσήκειν, quae est scriptura vulgata, scripsi προσήκειν. Kiess.

67) ὅπ' αὐτῶν] Ciz. et Arc. ἀπ' αὐτῶν. Tum Ciz. νομίζοντες. Male. Nam hoc participium nos cum λάβωσι, sed cum προσήκειν construendum est, atque recte positus est accusatiuus, quanquam praecedat datiuus τοῖς κεκαλυμένους. Kiess.

68) τοὺς τριάκοντα μυριάδων περὶ 69) τὸν Τε-
 τράεντα ποταμὸν περιγενομένους 70) ὑπὸ τοῦ
 χιλιοστοῦ μέρους ἐκείνων ἐν αὐτῇ τῇ πόλει
 261 φανῆναι κατεστασιασμένους. Τὸ δ' ὅλον οὐ-
 (211)τω τῇ διαβολῇ τοὺς ἀκούοντας ἐξηγρίωσεν,
 ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μουσεῖα θυόντων
 αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ παρὰ τὸ Πύθιον, ἀθρόοι συν-
 δραμόντες οἰοί τ' ᾗσαν τὴν ἐπίθεσιν ἐκ' αὐ-
 τοὺς ποιήσασθαι. οἱ δὲ προαισθόμενοι οἱ μὲν
 εἰς πανδοχεῖον ἔφυγον, 71) Δημοκῆδης δὲ μετὰ
 τῶν ἐφήβων εἰς Πλατείας ἀπεχώρησεν· οἱ δὲ
 καταλύσαντες τοὺς νόμους ἐχρῶντο ψηφίσμα-
 σιν, ἐν οἷς αἰτιασάμενοι τὸν Δημοκῆδην 72) συν-
 εστακέναι τοὺς νεωτέρους ἐπὶ τυραννίδι, τρία
 τάλαντα ἐκίρυσαν δῶδαι, ἐάν τις αὐτὸν ἀνέ-
 λη. καὶ γενομένης μάχης, 73) κρατήσαντος αὐ-

68) τοὺς τριάκοντα μυρ.] Intelligit victoriam, quam
 Crotoniatae a Sybaritis reportarunt; cuius etiam me-
 minerunt Diodorus et Strabo. Kust. Diodor. p. 76.
 Στρατευσάντων τῶν Συβαριτῶν τριάκοντα μυριάσιν. Strab.
 VI. c. 1. p. 244. ed. Tzsch. Τριάκοντα μυριάσιν ἀνδρῶν
 ἐπὶ Κροτωνιάταις ἐστράτευσαν. Kiess.

69) τὸν Τετράεντα] Eruditissimus Bentleius in Dissert.
 de Phalar. Epist. p. 72. (p. 191. Ed. Lips.) τὸν Τετράεντα
 hic scribendum esse monet. Sic enim fluvium illum
 vocat Diodorus pag. 85. Kust. Diodori verba haec
 sunt: Διαφύγοντες τὸν ἐν τῇ στάσει κίνδυνον Συβαριταί
 περὶ τὸν Τετράεντα ποταμὸν κατέκρησαν. In Par. τὸν τε
 τετράεντα. Videtur igitur scribendum esse τὸν γε Τετράεντα.
 Ita enim articulo additur γε, ut initio huius libri
 τοῖς γε σώφροσιν; particulas autem γε et τε creberrimo
 confundi constat. Kiess.

70) ὑπὸ τοῦ χιλιοστοῦ μέρους] Partem millesimam
 dicit Pythagoricos, qui numero omnes CCC circiter.

se triginta myriadam apud flumen Tetraenta victores a millesima illorum parte in ipsa vrbe per factionem opprimi. Vt paucis absoluiam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, vt paucis diebus elapsis Pythagoreos in domo quadam prope Apollinis Pythii aedem Musarum festum celebrantes, facto ingenti hominum concursu, adoriri voluerint. Illi vero, re prius animaduersa, ad publicum hospitium confugerunt; Democedes autem cum ephebis Plateas se recepit. Sed illi, legibus abrogatis, decreta fecerunt, quibus Democedem arguerunt, iuuenum manum ad occupandam tyrannidem coegisse; et tria talenta interfectori eius per praeconem praemium pronuntiauerunt: quumque commisso proe-

Justin. XX. 4. Athenagoras. Ita Bentl. l. c. Ciz. deinceps κατεστασιασκούας. Kiess.

71) Δημοκλήδης] Par. δημοκλέους. Vid. not. 56. — Ciz. πλατίας. Kiess.

72) συνεστακέναι] Significatione transitiva, qua forma ἔστακα apud seniores scriptores dici solet. Ita Axísch. 28. περιέστακας. — Paulo post scripsi ἀνέλη cum Arc. e Ciz. pro ἀνέλοι, quod habet Kuster. Kiess.

73) κρατήσαντος αὐτοῦ τὸν κίνδ.] Locutus mihi videtur turbatus, quem sic lego: κρατήσαντος αὐτοῦ ὑπὸ (vel κατὰ) τὸν κίνδυνον Θεάγου. Hanc lectionem etiam Obrechtus in versione sua expressit. Kust. Ciz. cum Arc. περὶ τῆς πόλεως. Hunc locum sic constituere malim: κρατήσαντες αὐτὸν κατὰ τὸν κίνδυνον ἐπὶ Θεάγου, quum cum ducē Thege in proelio vicissent. Κίνδυνος sic simpliciter de proelio usurpari, videtur senioris Graecitatis esse. Kiess.

τοῦ τὸν κίνδυνον ὑπὸ Θεόγους, ἐκείνῳ τὰ τρία
 262 τάλαντα παρὰ τῆς πόλεως ἐμέρισαν. Πολλῶν
 δὲ κακῶν κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ὄν-
 των, εἰς κρίσιν προβληθέντων τῶν φυγάδων,
 καὶ τριῶν πόλεσι τῆς ἐπιτροπῆς παραδοθείσης,
 Ταραντίνοις, Μεταποντίνοις, Καυλωνιάταις,
 ἔδοξε τοῖς 74) πεμφθεῖσιν ἐπὶ τὴν γνώμην ἀρ-
 γύριον λαβοῦσιν, ὥς ἐν τοῖς τῶν Κροτωνιά-
 τῶν ὑπομνήμασιν ἀναγράφεται, φεῦγειν τοὺς
 αἰτίους. προσεξέβαλον δὲ τῇ κρίσει κρατήσαν-
 τες ἅπαντας τοὺς τοῖς καθεστῶσι δυσχεραίνον-
 (212) τας, καὶ συνεφυγάδευσαν 75) τὴν γενεάν, οὗ
 φάσκοντες δεῖν 76) ἀσεβεῖν, οὐδὲ τοὺς παῖδας
 ἀπὸ τῶν γονέων διασπᾶν. 77) καὶ τὰ τε χρῆα
 ἀπέκοψαν, καὶ τὴν γῆν ἀντάδοτον ἐποίησαν.
 263 78) Ἐπιγιγνομένων δὲ πολλῶν ἐτῶν, καὶ τῶν
 περὶ τὸν Δείναρχον ἐν ἐτέρῳ κινδύνῳ τελευτη-
 σάντων, 79) ἀποθανόντος καὶ 80) Λιτάγους, ὅς-
 περ ἦν ἡγεμονικώτατος τῶν στασιασάντων, ἑλεός
 τις καὶ μετάνοια ἐνέπεσε, καὶ τοὺς παραλει-

74) πεμφθεῖσιν] Ex MS. pro corrupto πεφῆσιν (Ciz. πεμφῆσιν. K.): quod Arcerius in πεφῆσιν mutandum censebat. Kust.

75) τὴν γενεάν] Ciz. τὴν γέναν. Reinesius in margine: I. Τύδαν, de quo cap. seq. Male. Pro φάσκοις Ciz. cum Arc. φάσκοντα. Kiess.

76) ἀσεβεῖν] In priorē Edit. vox ista deest, quam ex MS. renocavi. Kust.

77) καὶ τὰ τε χρῆα] Ciz. κατὰ τε χρῆα. Tum Par. ἀναδόστον. Kiess.

78) Ἐπιγιγνομένων] Ciz. ἐπιγιγνόμενων: quae forma etiam

lio Theages illum in ipso pugnae discrimine vicisset; promissam a ciuitate pecuniam cum illo partiti sunt. Dein multis malis vrbi regionique incumbentibus, exules in iudicium vocati sunt, et tribus ciuitatibus, Tarentinis, Metapontinis et Cauloniatis arbitrium permissum est: a quibus missi ad causam cognoscendam, pecunia corrupti, vt in publicis Crotoniatarum actis annotatum est, sententiam dixerunt, reos exilio esse multandos. Qua occasione vsi, qui causa superiores euaserant, etiam eos omnes vrbe expulerunt, quibus praesens rerum status displicebat: quin et totas illorum familias eiecerunt, dicentes, non impie esse faciendum, neque liberos a parentibus diuellendos. Nouas insuper tabulas et agrorum diuisionem introduxerunt. Post haec, multis annis interiectis, quum Dinarchus in alio proelio cum suis caesus et Lithagus quoque, seditiosorum antesignanus, extinctus esset; misericordia pariter et poenitentia ciues subiit, vt reliquos Pythagoreos in patriam

in aliis locis in hoc Cod. legitur. Idem deinceps καὶ τὸν pro καὶ τῶν. Ante ἐτέρον in Par. deest in. Kiess.

79) ἀποθανόντος — στασιάζοντων] Haec desunt in Ciz. Kiess.

80) Αὐτάγους] An forte Θεάγους, cuius paulo ante facta fuit mentio? Kust.

πομένους αὐτῶν ἡβουλήθησαν κατάγειν. μεταπεμπόμενοι δὲ πρεσβευτὰς ἐξ Ἀχαΐας, δι' ἐκείνων πρὸς τοὺς ἐκπεπωκότας διελύθησαν, 264 καὶ τοὺς ὄρκους εἰς Δελφοὺς ἀνέθηκεν. Ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορικῶν καὶ περὶ ἐξήκοντα τὸν ἀριθμὸν οἱ κατελθόντες ἄνευ τῶν πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ἐπὶ τὴν ἰατρικὴν τινες κατενεχθέντες, καὶ διαίτη τοὺς ἀρρώστους ὄντας θεραπεύοντες, ἡγεμόνες κατέστησαν τῆς εἰρημένης μεθόδου. συνέβη δὲ καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς 81) εὐδοκιμοῦντας, κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ λεγομένου πρὸς τοὺς παρανομοῦντας· Οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος· γενέσθαι φασὶ ταύτην τὴν πόλιν κατὰ τοῦτο ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ χώραν, (215) ἐκβοηθήσαντας καὶ μετ' ἀλλήλων κινδυνεύσαντας ἀποθανεῖν. τὴν δὲ πόλιν οὕτως εἰς τὸνναντίον μεταπεσεῖν, ὥστε χωρὶς τῶν ἐπαίωνων, ὧν ἐποιοῦντο περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπολαβεῖν μᾶλλον ταῖς Μούσαις κεχαρισμένην 82) ἔσεσθαι τὴν

81) εὐδοκιμοῦντας] Propter ἀκολουθίαν orationis scribe, εὐδοκιμεῖν. Pendet enim a praecedenti συνέβη. Deinde ea, quae sequuntur, sunt calx absque arena, quae proinde sic lego: ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον ἦν πρὸς τοὺς παρανομοῦντας, Οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος. φασὶ δὲ μετὰ τοῦτο ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ τὴν χώραν, ἐκβοηθήσαντας, etc. Θουρίων certe pro θηρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit. Kust. In Arc. λεγόμενον, in Ciz. λεγομένου. Ibidem νίνωντος pro Νίνωνος. Denique reuera Θουρίων. — Ceterum verba κατὰ τοῦτο monstrant viam, qua huic loco sit succurrendum, ita quidem, ut is sic scribatur et interpungatur: συνέβη δὲ καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐ-

reuocandos esse censerent: ideoque ex Achaia legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, et iuramenta Delphis consecrarunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta, exceptis qui aetate decrepiti erant: inter quos reperiiebantur, qui medicinae operam nauabant, aegrotosque certa victus ratione curabant; eo modo, cuius ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos praecipue, qui sanitati restituti fuerant, quique apud vulgus bene audiebant, eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem inuadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas egressi, in proelio omnes vna occubuerunt. Ciuitas autem adeo animum mutauit, vt praeter laudes, quibus viros illos prosequebatur, decreuerit, publicum sacrificium peragendum esse in aede Musarum, quam olim ex

δοκιμοῦντας, κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον πρὸς τοὺς παραιομοῦντας οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος γενέσθαι φασὶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. — κατὰ τοῦτον, etc. Accidit, vt etiam seruati Pythagorei, qui apud multitudinem laetissima fama florebant, illo tempore, quo in hac vrbe improbis occinebatur: non est hic, qui fuit sub Ninone status: — hoc inquam tempore, quum Thurii impetum fecissent, auxilio lato perierint. In alia omnia abijt Obrechtus. Kiess.

82) ἔσεσθαι τὴν ἐορτὴν, κατὰ τὸ Μουσείον τὴν δῆμ.]

ἐορτήν, κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δημοσίαν ἐποι-
οῦντο θυσίαν, καθ' αὐτοὺς ἐκείνους πρότερον
ἰδρυσάμενοι τὰς θεὰς ἐτίμων. περὶ μὲν οὖν
τῆς κατὰ Πυθαγορείων γενομένης ἐπιθέσεως
τοσαῦτα εἰρήσθω.

Κ Ε Φ. λς.

265

*) Διάδοχος δὲ πρὸς πάντων ὁμολογεῖται
Πυθαγόρου γεγονέναι Ἀρισταῖος Δαμοφῶντος,
Κροτωνιάτης, κατ' αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν τοῖς
χρόνοις γεγόμενος ἑπτὰ γενεαῖς ἔγγιστα ¹⁾ πρὸ
Πλάτωνος· καὶ οὐ μόνον τῆς σχολῆς, ἀλλὰ
καὶ τῆς παιδοτροφίας καὶ τοῦ Θεανοῦς γάμου
κατηξιώθη, ²⁾ διὰ τὸ ἐξαιρέτως περικεκρατη-
κέναι τῶν δογμάτων. αὐτὸν μὲν γὰρ Πυθα-
γόραν ἀφηγήσασθαι λέγεται ἐνὸς δέοντος ἔτη
τεσσαράκοντα, τὰ πάντα βιώσαντα ἔτη ³⁾ ἐγ-
γὺς τῶν ἑκατὸν· παραδοῦναι δὲ Ἀρισταίῳ τὴν
σχολήν, πρεσβυτάτῳ ὄντι· μετ' ὃν ἡγήσασθαι

Et haec mutila sunt et obscura, quae sic in integrum
restitut: ἐκείναι τὴν ἐορτήν, ἣν κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν
δημοσίαν ποιοῦνται θυσίαν, ὃ κατ' αὐτοὺς ἐκείνους πρότε-
ρον, etc. Sic omnia erunt clara. Kust. Malim ita:
εἰ κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δημ. ποιοῦντο θυσίαν, ὃ καθ'
αὐτοὺς πρότερον ἰδρυσάμενοι ἐκείνας τὰς θεὰς, etc. Hoc
ἐκείνας pro ἐκείνοις est in Par. Kiess.

*) Tres ultimae paragraphi, Pythagoreorum historiam
et nomina continentes, vtrum Apollonium, an alium
habeant auctorem, incertum est. Certe non antiquum
esse auctorem, inde intelligitur, quod mentio fit
Diodori Aspendiensis, et plures commemorantur, qui
Pythagoreorum nomine digni non sunt, saltem non

ipsorummet Pythagoreorum praescripto in honorem dearum Crotoniatae extruxerant: sic enim festum Musis gratius fore existimabatur. Atque haec de insidiis, quae Pythagoreis structae sunt, dicta sufficiant.

C A P. XXXVI.

Successor Pythagorae communiter ab omnibus agnoscitur Aristaeus, Damophontis filius, Crotoniates; qui Pythagorae coaeuus, septem aetatibus Platonem antecessit. Neque scholae tantum successione, verum etiam liberorum educatione, Theanusque nuptiis dignatus est; quia dogmatum cognitione inter paucos eminebat. Et ipse quidem Pythagoras, ad annum prope centesimum in viuis, annis autem vndequadraginta scholae praefuit; et Aristaeum senio iam prouectum, successorem reliquit. Illum

in antiquis Pythagorae familiaribus numerandi. Meiners. p. 287. sq. [De Pythagorae successoribus vid. Bentl. Resp. ad Boyl. p. 197. sqq. Kiess.]

- 1) πρὸ Πλάτωνος] Ciz. cum Arc. πρὸς Π. Kiess.
- 2) διὰ τὸ ἐξαιρέτως] Ita aperte Ciz., quemadmodum Kusterus, et iam ante hunc Scaliger vitiosam lectionem διὰ τε ἐξαιρέτως emendarunt. Kiess.
- 3) ἐγγὺς τῶν ἐκατόν] Plat. Men. c. 29. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότα. Kiess.

(214) 4) *Μνήσαρχον* 5) τὸν *Πυθαγόρου*. τοῦτον δὲ
Βουλαγόρα παραδοῦναι· ἐφ' οὗ διαρπασθῆναι
 συνέβη τὴν *Κροτωνιατῶν* πόλιν. μεθ' ὃν 6) γὰρ
Τύδαν τὸν *Κροτωνιάτην* διάδοχον γενέσθαι,
 ἐπανελθόντα ἐκ τῆς ἀποδημίας, ἣν ἐποιήσατο
 πρὸ τοῦ πολέμου. διὰ μέντοι τὴν συμφορὰν
 7) τῆς πατρίδος 8) ἐν ἀδημονίᾳ γενέσθαι τοῦ-
 266 τον, ὡς ὑπὸ λύπης προὔλιπε τὸν βίον. Τοῖς
 δ' ἄλλοις ἔθος εἶναι γηραιοῖς σφόδρα γενομέ-
 νοις ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπαλλάτ-
 τεσθαι. χρόνῳ μέντοι γε 9) ὕστερον Ἀρέσαν ἐκ
 τῶν *Λευκανῶν*, σωθέντα διὰ τινων ξένων,
 ἀφηγήσασθαι τῆς σχολῆς πρὸς ὃν ἀφικέσθαι
 10) Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον, ὃν παραδεχθῆναι
 διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν.
 περὶ μὲν Ἡράκλειαν, 11) Κλεινίαν, καὶ Φιλό-
 λαον· 12) ἐν Μεταποντίᾳ δὲ, Θεωρίδην 13) καὶ
Εὐρυτον· ἐν Τάραντι δὲ Ἀρχύταν. τῶν δ' ἕξω-
 θεν ἀκροατῶν γενέσθαι καὶ *Επίχαρμον*· ἀλλ'

4) *Μνήσαρχον*] Ita Kust. In Ciz. cum Arc. *Μνήσαρχον*.
 Vid. ad cap. II. not. 9. Kiess.

5) τὸν *Πυθαγόρου*] Antea male, τὸν *Πυθαγόραν*. Kust.

6) γὰρ *Τύδαν*] Vna voce scribendum puto, *Γαρτύδαν*,
 vel *Γορτύδαν*, vel simile quid. Confer Cl. Richard.
 Bentlei. in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 83. (p. 198.
 Ed. Lips. K.). Clariss. Fabricius in Biblioth. Graeca,
 Lib. II. p. 507. legit, *Τύδαν*. [Add. Harles. p. 878.]
 Kust. Etiam in margine Spanhem. notatum est
Γαρτύδαν, vna voce. Kiess.

7) τῆς πατρίδος] Post haec in Ciz. et ed. Arc. haec
 verba adduntur: ἐκλιπεῖν τὸν βίον, quae ab Kustero
 omissa iam Scaliger delenda esse censuerat. Kiess.

excepit Mnesarchus Pythagorae F. hunc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum vrbs di-repta est. Ei successit Tydas Crotone ori-undus, atque a peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reuersus: sed hic propter patriae calamitatem, vitae pertae-sus, ante diem prae moerore obiit. Reli-quis autem moris erat, vt admodum senes, e corpore, tanquam e carcere discederent. Post aliquod tempus Aresas Lucanus, per quosdam hospites incolumis seruatus, scho-lae regimen suscepit. Ad eum venit Dio-dorus Aspendius; qui ob paucitatem genui-norum Pythagoreorum receptus est. Hera-cleae autem superstites tum adhuc erant Clinias et Philolaus; Metaponti Theorides et Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epi-

8) ἐν ἀδημονίᾳ] Ita perspicue Ciz. pro corrupto ἐναδή-μονα, quod legitur in edd. Arc. et Kust., et a Bent-leio p. 198. ita corrigebatur: ἐνα δὴ μόνον γενέσθαι τοῦτον, ὃς ὑπὸ, κ. τ. λ. Kiess.

9) ὕστερον] In Ciz. deest. Ibidem pro Λευκανῶν scri-ptum est λευκῶν. De Aresa vid. Heeren. Comm. de font. ecl. Stob. p. 173. sq. Kiess.

10) Διόδωρον τὸν Ἀσπ.] Vide Rich. Bentlei. in Dissert. de Phalar. Epist. p. 85. (p. 200. Ed. Lips.) Kust.

11) Κλινίαν] Ciz. Κλινίαν. Kiess.

12) ἐν Μεταποντίῳ] In Ciz. et Arc. deest ἐν. In Par. est ἐν Μεταπόντιῳ. Kiess.

13) καὶ] Deest in Ciz. et ed. Arc. — De Euryto, s. Euryso v. Heeren. lib. c. p. 197. Kiess.

οὐκ ἐκ τοῦ συστήματος τῶν ἀνδρῶν. ἀφικόμενον δὲ εἰς Συρακούσας διὰ τὴν Ἰέρωνος τυραννίδα τοῦ μὲν φανερώς φιλοσοφεῖν ἀποσχέσθαι, εἰς μέτρον δ' ¹⁴⁾ ἐνεῖναι τὰς διανοίας (215) τῶν ἀνδρῶν, μετὰ παιδιᾶς κρύφα ἐκφέροντα 267 τὰ Πυθαγόρου δόγματα. Τῶν δὲ συμπάντων Πυθαγορείων τοὺς μὲν ἀγγῶτάς τε καὶ ἀνωγύμους τικὰς πολλοὺς εἰκὸς γεγονέναι· τῶν δὲ γνωριζομένων ¹⁵⁾ ἐστὶ τὰδε τὰ ὀνόματα· Κροτωνιάται, Ἰππόκρατος, Δύμας, ¹⁶⁾ Αἶγων, Αἶμων, ¹⁷⁾ Σίλλος, Κλεοθένης, Ἀγελας, Ἐπίσυλος, Φυκιάδας, ¹⁸⁾ Ἐκφαντος, Τίμαιος, ¹⁹⁾ Βρούτιος, Ἐρατος, ²⁰⁾ Ἰεμαῖος, Ρόδιππος, Βρύας, ²¹⁾ Εὐανδρος, ²²⁾ Μιλλίας, Ἀντιμέδων, ²³⁾ Ἀγίας, Λεόφρων, Ἀγυλος, ²⁴⁾ Οἰατος, Ἰπποθένης, Κλεόφρων, Ἀλκμαίων, Ἀμακλῆς, Μίλων, Μένων. Μεταποντίνοι, Βραντίνοι,

14) ἐνεῖναι] Ex MS. pro ἐκίνας. Kuss.

15) ἐστὶ τὰδε] In Ciz. ἐστὶ τὰδε. Kiess.

16) Αἶγων] Reinesius: An Acton, quem ut deorum gentilium gnarum citat Justin. παραινει. 1. Idem Reinesius etiam haec adscripsit: Multos λόγους ab Actone Crotoniata scriptos referri ad Pythagoram aiunt. Laert. p. 407. Kiess.

17) Σίλλος] Videtur scribendum esse Σύλλος, ex cap. 28. sect. 150. vbi commemoratur Σύλλος, εἰς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων. In veteri inedita latina Iamblichi versione legitur Sillau. v. Fabric. in Bibl. gr. Vol. I. p. 874. Kiess.

18) Ἐκφαντος] Ex Ecphantae Pythagorei libro de regno multa citat Stoh. Serm. 147. Reines. Add. Fabric. p. 843. Kiess.

charmus: non enim e genuino virorum familia erat. Hic Syracusas profectus, propter tyrannidem Hieronis a publica philosophiae professione abstinuit; metro autem sententias virorum illorum complexus est; atque adeo ludendo, dogmata Pythagorae occultata, edidit. Caeterum ex vniuersa Pythagoreorum seeta verisimile est ignotos et sine nomine complures fuisse: qui vero celebres extiterunt, eorum sequentia recensentur nomina: *Crotoniatae*, Hippostratus, Dymas, Aegon, Aemon, Silius, Cleosthenes, Agelas, Episyllus, Phyciadas, Elephantus, Timaeus, Buthius, Eratus, Itmaeus, Rhodippus, Bryas, Euandrus, Mylias, Antimedon, Ageas, Leophron, Agylus, Onatus, Hipposthenes, Cleophron, Alcmaeon, Damocles, Milon, Menon. *Metapontini*, Bron-

19) Βούθιας] Ciz. Νούθιας. Kiess.

20) Ἰζμαῖος] Sic reposuit Kuster. e suo MS. pro Ἰεναῖος, quod est in edit. Arc. et Cd. Ciz. Pro Βρύας Reinesius legere malle videtur Βρύσσων, qui memoratur sect. 104. Kiess.

21) Εὐάνδρος] Ciz. ἔνανδρος. Kiess.

22) Μύλλιας] Potius Μύλλιας. Vide supra, Num. 192. Kust.

23) Ἀγέας] Ciz. Ἀγέλας. Fabricius p. 828. vtrumque nomen in catalogum recepit. Kiess.

24) Ὀνατος] Vocatur etiam Onatas. Conf. Heeren. p. 206. sq. Reinesius: Onatum Pythagoreum de Deo δημούργῳ eiusque ad sacris citat Stob. Ecl. Phys. c. 1. Kiess.

25) Παρμίσκος, 26) Ὀρεστάδας, Λέων, 27) Δαμάρμενος, Αἰνέας, Χιλᾶς, Μελισίας, Ἀριστέας, 28) Λαφάων, Εὐάνδρος, Ἀγῆσιδαμος, Ξενοπάδης, 29) Εὐρύφημος, Ἀριστομένης, Ἀγήσαρχος, 30) Ἀλκίας, Ξενοφάντης, 31) Θρασεὺς, Ἄρυντος, Ἐπίφρων, 32) Εἰρίσκος, 33) Μεγιστείας, Λεωκύδης, Θρασυμήδης, Εὐφημος, 34) Πρόκλος, Ἀντιμένης, Λάκρετος, Δαμοκράτης, Πύρρων, Ῥηξίβιος, Ἀλώπεκος, Ἀστύλος, 35) Δακύνδας, Ἀλίοχος, Λακράτης, Γλυκῖνος. Ἀκραγαντῖνος, Ἐμπεδοκλῆς. Ἐλεάτης, Παρμενίδης. Ταραντῖνοι, 36) Φιλόλαος, 37) Εὐρυτος, 38) Ἀρχύτας, 39) Θεόδωρος, Ἀρίστιππος, 40) Λύκων, Ἐστιαῖος, Πολέμαρχος, 41) Ἀστέας,

25) Παρμίσκος] Hunc Athenaeus (XIV, 614, a.) et Laertius Παρμενίσκον vocant. Vid. Menagium ad Laert. IX. 20. Kust.

26) Ὀρεστάδας] Ita dedi e Ciz. cum Laert. VIII. 20. volente etiam Fabricio in Bibl. gr. p. 860. pro Ἀριστάδας, vt habent Arc. et Kust. Kiess.

27) Δαμάρμενος] Ciz. δαμάρμος. Pro Ἀριστίης Reinesius, Aristeus Claudius. Sed in Athen. XIII, 605. c. Aristes Proconnesius, ex Hyperboreis rediens, Metaponti memoratur. Kiess.

28) Λαφάων] Pat. Λαφείων. Atque sic Obrechtus. Reinesius: an Aglaophon? Kiess.

29) Εὐρύφημος] De hoc vide supra, Num. 185. vbi Εὐρύφωμος vocatur: Dorice nimirum. Kust. Eius fragmentum de vita citat Stob. Sermon. 101. Reines.

30) Θρασεὺς] Ciz. θράσιος, Arc. θράσιος. Kiess.

31) Εἰρίσκος] In Ciz. εἰρήκος. Reinesius: an Eurysus, cuius locum e libro de fortuna citat Grotius ad librum de veritate rel. christianae p. 166. Fallitur. Vid. not. 13. Kiess.

tinus, Parmiscus, Orestadas, Leon, Damar-
 menus, Aeneas, Chilas, Melisias, Aristetas,
 Laphion, Euandrus, Agesidamus, Xenoca-
 des, Euryphemus, Aristomenes, Agesarchus,
 Alceas, Xenophantes, Thraseus, Arytus,
 Epiphron, Eiriscus, Megistias, Leocydes,
 Thrasymedes, Euphemus, Procles, Anti-
 menes, Lacritus, Damotages, Pyrrho, Rhe-
 xibius, Alopecus, Astylus, Dacidas, Alio-
 chus, Lacrates, Glycinus. *Agrigentinus*,
Empedocles. *Eleates*, *Parmenides*. *Taren-*
tini, *Philolaus*, *Eurytus*, *Archytas*, *Theo-*
dorus, *Aristippus*, *Lycon*, *Hestiaeus*, *Po-*

32) *Μεγιστίας*] Ciz. et Par. *μεγιστίας*. *Kiess.*

33) *Πρόκλος*] Ita Kust. Arc. *Πρόκλος*. Ciz. et Par.
προκλῆς. Sic etiam Obrechtus. *Kiess.*

34) *Δακύνδας*] Ita Arc. et Kust. At Ciz. cum Obrechtii
 versione *δακύνδας*. *Kiess.*

35) *Φιλόλαος*] Vid. not. 3. ad sect. 104. et Heeren.
 de fontib. ecl. Stob. p. 207. sq. *Kiess.*

36) *Εὐρυτος*] Ita Kusterus. At Ciz. cum Arc. *Ἐρυτος*.
Kiess.

37) *Ἀρχύτας*] Vid. Heeren. p. 172. sq. *Kiess.*

38) *Θεόδωρος*] Reinesius: *an est ille, quem Pythago-*
reum vocat Clem. l. 4. p. 360. et Valer. Max. lib. 3.
c. 3. Kiess.

39) *Λύκων*] De eius calumniis in Aristotelem vid.
 Euseb. Praep. l. 14. ex Aristocle, quibus tamen re-
 spondere Apellicon et Aristocles. Castell. de vit.
 Aristotel. *Reines.* Add. Schweigh. ad Athen. Tom.
 VIII. p. 408. et Fabric. in Bibl. gr. p. 851. *Kiess.*

40) *Ἀστέας*] Ciz. *εὐστίας*. *Kiess.*

41) Κλεινίας, Κλέων, Εὐρυμέδων, Ἀρκέας, Κλειναγόρας, Ἀρχιππος, Ζώπυρος, Εὐθύνορ, Δικαίαρχος, 42) Φιλωνίδης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσίβιος, Δεινοκράτης, Ἐχεκράτης, 43) Πακτίων, Ἀκουσιλάδης, 44) Ἴκκος, 45) Πεισικράτης, Κλεάρατος, Λιοντεὺς, Φρύνιχος, 46) Σμιχείας, Ἀριστοκλίδας, Κλεινίας, Ἀβροτέλης, 47) Πισύρρονδος, 48) Βρύας, 49) Εὐάνδρος, Ἀρχέμαχος, 50) Μιμνόμαχος, Ἀχμονίδας, 51) Σίκαρ, Καροφαντίδας, 52) Συβαρεῖται, Μέτοπος, 53) Ἰππαῖος, Πρόξενος, 54) Εὐάνωρ, Δεάναξ, 55) Μενέστωρ, Διοκλῆς, Ἐμπεδος, Τιμάσιος, Πολεμαῖος, 56) Εὐάιος, Τυροσηνός. Καρχηδόνιοι, Μιλτιάδης, 57) Ἀνθην, 58) Ὀδῖος, 59) Λεόκριτος. 59^a) Πάριοι, Αἰήτιος, Φαινικλῆς, Δεξιόθεος, Ἀλκίμαχος, Δειναρχος, Μέ-

41) Κλεινίας] Ciz. et Arc. κωνίας. Kiess.

42) Φιλωνίδης] Par. φιλωνίδας. Ad nomen Diccaearchus Reinesius: Nearchus nominatur a Plut. in Catone maiore (cap. 2.) in annum urb. 545. Add. Ciz. de Sen. c. 12. Kiess.

43) Πακτίων] Ita Kust. et Arc. In Ciz. πακτίων. Kiess.

44) Ἴκκος] Par. ἱκμος. Kiess.

45) Πεισικράτης] Par. Πασικράτης. Kiess.

46) Σμιχείας] Ciz. σμιχίας. Kiess.

47) Πισύρρονδος] Arc. Πισέρρονδος, Ciz. Τισίρρονδος. Kiess.

48) Βρύας] Arc. βρύας, Par. βρύας. Kiess.

49) Εὐάνδρος] Ciz. et Par. ἔλανδρος. Kiess.

50) Μιμνόμαχος] Ita Kust. et Arc. In Ciz. μνημόμαχος. Kiess.

51) Σίκαρ] Ita Arc. et Kust. In Ciz. Par. et Obrechii versione δίκαρ. Kiess.

Iemarchus, Astæas, Clinias, Cleon, Eury-
medon, Arceas, Clinagoras, Archippus,
Zopyrus, Euthynus, Dicaearchus, Philoni-
das, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocra-
tes, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus,
Pisicrates, Clearatus. *Leontini*, Phrynichus,
Smichias, Aristoclidas, Clinias, Abroteles,
Pisyrthyus, Bryas, Euandrus, Archema-
chus, Minnomachus, Achmonidas, Dica-
Carophantidas. *Sybaritæ*, Metopus, Hip-
pasus, Proxenus, Euanor, Deanax, Mene-
stor, Diocles, Empedus, Timasius, Pole-
maeus, Euaeus, Tyrsenus. *Carthaginienſes*,
Miltiades, Anthen, Odus, Leocritus. *Parîi*,
Aetius, Phaenecles, Dexitheus, Alcimachus,

52) *Συβαρεῖται*] Ciz. *συβαρεῖται*. Kiess.

53) *Ἰππασος*] Ciz. *ἄππασος*, Par. *ἵππασος*. Hippasum
Metapontinum vocat Clem. in Protrept. f. 32. et ignem
habuisse pro deo ait L. I. Strom. Reines.

54) *Εὐφρανός*] Reimesio videtur scribendum *Εὐφράνω*,
de quo Athenaeus lib. 4. p. 182. c. et 184. e. Py-
thagoricum fuisse et περὶ αὐλῶν scripsisse ait. Kiess.

55) *Μενέστωρ*] Arc. *μενέστιος*. Ad nomen Πτολεμαῖος
Reinesius: Pythagoricus philos. Ptolemaeus Philadelphus
scripsit de Musica. Vid. Meurs. not. ad l. 2. Nico-
mach. Geras. p. 183. At vid. Fabric. in bibl. p. 865.
Kiess.

56) *Εὐαίος*] Ciz. et Par. *ἑναίος*. Kiess.

57) *Ἀνθῆν*] Ciz. *ἄνθης*. Kiess.

58) *Ὀδῖος*] Ciz. *ᾄδῖος*. Kiess.

59) *Λεόκριτος*] Ciz. *λεόκριτος*. Kiess.

59^a) *Πάριος*] Reinesius hunc Polyach. in Dionys. 22.
locum notavit: *Πάριοι ζηλωταὶ λόγων Πυθαγορείων διῆ-*

των, Τίμαιος, Τιμησιάνᾱξ, ⁶⁰⁾ Ἄμοιρος, ⁶¹⁾ Εὐμαριδίας. Λοκροί, ⁶²⁾ Γύπτιος, Ξένων, Φιλόδαμος, Εὐέτης, Ἄδικος, Σθενωνίδας, ⁽²¹⁷⁾ Σωσίστρατος, Εὐθύνοος, Ζάλευκος, ⁶³⁾ Τιμάρης. Ποσειδωνιᾱται, ⁶⁴⁾ Ἀθάμας, Σίμος, Πρόξενος, ⁶⁵⁾ Κράνοος, Μῆης, Βαθύλαος, Φαίδων. Δευκανοί, ⁶⁶⁾ Ὀκελος, καὶ ⁶⁷⁾ Ὀκυλος, ἀδελφοί, Ὀρέσανδρος, Κέραμβος, Δαρδανεύς, ⁶⁸⁾ Μαλίας. Αἴγειοι, ⁶⁹⁾ Ἱπομέδων, Τιμοσθένης, Εὐέλθων, ^{69b)} Θρασύδαμος, ⁷⁰⁾ Κρίτων, Πολύκτωρ. Λάκωνες, Ἀντοχαρίδας, Κλεάνωρ, Εὐρυκράτης. ⁷¹⁾ Τπερβόρειος, Ἄβαρις. Ρηγῖνοι, ⁷²⁾ Ἀριστείδης, Δημοσθένης, Ἀριστοκράτης, Φύτιος, Ἐλικίων, Μνη-

γον ἐν τοῖς περὶ Ἰταλίας χωρίοις. Διονύσιος δ Σικελίας τύραννος κ. τ. λ. εἰ Stob. S. 193. Kiess.

60) Ἄμοιρος] Ciz. εὐμοιρος. Kiess.

61) Εὐμαριδίας] Reinesius Var. Lect. p. 344. legendum censet, Θυμαρίδας. Certe Thymaridas Pythagoricus fuit minime obscurus; quem mirarer a Iamblichō praetermissum esse. Kust. In Ciz. εὐμερίδας. Vid. sect. 104. not. 12. Kiess.

62) Γύπτιος] Obrechtus, Γύπτιος. Kust. Ciz. λύπτιος. Reinesius malle videtur Φύτιος, vt sect. 130. Kiess.

63) Τιμάρης] Hic supra, Num. 172. vocatur Τιμάρατος. Kust. Reinesius: Timares fuit Crotoniata, Platoni aequalis. Eum Locris audiuit Plato et ab eo Pythagorae instituta accepit. Val. Max. lib. 8. c. 7. Kiess.

64) Ἀθάμας] Reinesius: Athamanti Pythagorico hoc tribuit Clemens lib. 6. Strom. ὃδ' ἐγεννᾶτο παντὸς ἀρχῆ. καὶ ὁζώματα τέτταρα τυγχάνοντι πῦρ, ὕδωρ, γῆ, ἀήρ. ἐκ τούτων γὰρ αἱ γενέσεις τῶν γινομένων. Kiess.

65) Κράνοος] Arc. κράνιος. Ad nomen Βαθύλαος, quod sequitur, Reinesius adnotat: Βαθύλλος. Laert. in Aleu. Kiess.

Dinarchus, Meton, Timaeus, Timesianax, Amaerus, Eumaridas. *Locri*, Gyttius, Xenon, Philodamus, Euetes, Adicus, Sthenonidas, Sosistratus, Euthynus, Zaleucus, Timares. *Posidonii*, Athamas, Simus, Proxenus, Cranous, Myes, Bathylaus, Phaeton. *Lucani*, Ocellus et Ocylus fratres, Oresandrus, Cerambus, Dardaneus, Malion. *Aegei*, Hippomedon, Timosthenes, Euclithon, Thrasydamus, Crito, Polycctor. *Lacones*, Autocharidas, Cleanor, Eurycrates. *Hyperboreus*, Abaris. *Rheginenses*, Aristides, Demosthenes, Aristocrates, Phytius, Helicaon, Mne-

66) Ὀκελος] Potius Ὀκελλος, per duplex λ. Hic est nimirum Ocellus ille, cuius libellus περὶ τοῦ παντός φύσιος hodie adhuc exstat. Vide Cl. Ioann. Alb. Fabricium in *Biblioth. Gr. Lib. II. pag. 496. 497.* (Vol. I. p. 855. sqq. ed. Harl.) *Kust.* In *Ciz. ἔκελος*, in *Par. ὄκελος*. — Vid. Heeren. p. 206. *Kiess.*

67) Ὀκυλος] Alii, Ὀκελος, vel Ἐκελος. Vide modo laudatum Ioann. Alb. Fabric. p. 489. *Kust.* In *Ciz. ὀκυλος*, in *Par. ὄκυλος*. *Kiess.*

68) Μαλίας] Ita Arc. et *Kust.* In *Ciz. καλίαν*, Obrechtus *Malion*. *Kiess.*

69) Ἰππομέδων] Huius etiam mentio sit supra, Num. 87. *Kust.* In *Ciz. ἱππομήδων*. *Kiess.*

69^b) Θρασύδαμος] Reinesius: *an Πραξίδαμος? Πραξιδάμαντιαν Aristoxeni, qui multorum Pythagoreorum vitas scripsit, citat Harpocratio in Μουσαῖος.*

70) Κρίτων] Vid. Heeren. p. 187. sq. *Kiess.*

71) Ὑπερβόρειος] *Ciz. ὑπερβόριος*. *Kiess.*

72) Ἀριστείδης] *Par. ἀμιστείδης*. *Kiess.*

οίβουλος, Ἰππαρχίδης, Ἀθοσίαν, Εὐθυκλῆς,
 73) Ὀψιμος. Κάλαϊς, Σελινούντιος. Συ-
 ρακούσιοι, Λεπτίνης, 74) Φιντίας, Δάμων.
 Σάμιοι, Μέλισσος, Λάκων, Ἀρχιππος, Γλώ-
 ριππος, 75) Ἐλωρις, Ἴππων. Καυλωνιάται,
 76) Καλλίβροτος, Δίκων, Νάστας, Δρύμων,
 Ξέντας. Φλιάσιοι, Διοκλῆς, 76^b) Ἐχεκράτης,
 Πολύμναστος, Φάντων. Σικυώνιοι, 77) Πο-
 λιάδης, Δήμων, 78) Σωστράτιος, Σωσθένης.
 Κυρηναῖοι, Πρῶρος, Μελάνιππος, Ἀριστάγ-
 (218) γελος, Θεόδωρος. Κυζικηνοὶ, Πυθόδωρος,
 Ἴπποσθένης, 79) Βούθηρος, Ξενοφίλος. Κα-
 ταναῖοι, Χαρώνδας, 80) Λυσιάδης. Κορίν-
 θιος, Χρύσιππος. Τυρρῆηνος, 81) Ναυσί-
 θεος. Ἀθηναῖος, 82) Νεόκριτος. Ποντι-
 κός, Λύραμνος. 83) οἱ πάντες σιή. Πυθαγο-

73) Ὀψιμος] Huius cum *Lyside* meminit *Athenagoras* in *Apolog. pro Christ.* Sed pro ὄψει l. ὄψιμος. Ita *Reinesius*. Conf. *Fabric. Bibl.* p. 360. *Kiess.*

74) Φιντίας] *Reinesius*: *Apud Cic. et Val. Max. corrupte Pythias.* Φιντίας l. Φιλτίας *Siculi. v. quae ad Suidam notavi.* Adde doctam notam *Langii* in: *N. teutsch. Merk.* 1808. P. III. p. 183. *Kiess.*

75) Ἐλωρις] *Ciz. Ἐλωρις.* — De *Hippone Rhegino* citat *Reinesius* *Sext. Empir.* (p. 620. et lib. III. *Hyp. Pyrrhon.* §. 30. p. 135.) *Kiess.*

76) Καλλίβροτος] *Ciz. καλλίβροτος.* *Kiess.*

76^b) Ἐχεκράτης] Fuit ex ultima successione *Pythagoricorum*, quos *Aristoxenus* audiuit. Vid. *Wyttenbach.* ad *Plat. Phaedon.* p. 110. sqq. *Kiess.* Eum audiuit *Locris Platō.* *Val. Max.* 8, 7. *Reines.*

77) Πολυάδης] *Ciz. Πολυάδης.* *Kiess.*

sibulus, Hipparchides, Athosion, Euthycles, Opsimus. Calais, Selinuntius. Syracusani, Leptines, Phintias, Damon. Samii, Melissus, Lacon, Archippus, Glorippus, Heloris, Hippon. Caulonienses, Callibrotus, Dicon, Nastas, Drymon, Xentas. Phliasii, Diocles, Echecrates, Polymnastus, Phanton. Sicyonii, Poliades, Demon, Sostratius, Sosthenes; Cyrenari, Prorus, Melanippus, Aristangelus, Theodorus. Cyziceni, Pythodorus, Hipposthenes, Butherus, Xenophilus. Catanaei, Charondas, Lysiades. Corinthius, Chrysippus. Tyrrhenus, Nausitheus. Athenienses, Neocritus. Ponticus, Lyramnus. Omnes CCXIX. Clarissimae autem mulieres Py-

78) Σωστρούτιος] Ciz. στρούτιος. Kiess.

79) Βουθήριος] V. Heeren. p. 183. sq. Kiess.

80) Αυσιάδης] Reinesius: Eius auditor fuit Aristoxenus musicus, v. Suidam in Aristox., nisi audiuit, quod e Laertio p. 425. constat, Xenophilum Chalcidensem. Conf. Mahnii diatr. de Aristoxeno, p. 8. sqq. Kiess.

81) Ναυσιθέος] Reinesius: Ναυσιθέος, praeceptor Philippi Macedonici Thebis, Clem. l. 1. paed. c. 7. Diod. l. 16.

82) Νεόκριτος] Ciz. Νεόκριτος. Kiess.

83) οἱ πάντες σὺ] Post haec verba versio MS. Latina, quam possidet Eruditissimus Ioh. Alb. Fabricius, addit, Hi vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex omnibus gloriosiores. Caeterum de his aliisque Pythagoricis vide omnino modo laudatum Ioh. Alb. Fabricium in Biblioth. Graec. Lib. II. cap. XIII. (Ed. Harl. Vol. I. p. 826. sqq.) Kust,

- ρίδες δὲ γυναῖκες αἱ ἐπιφανέσταται, ⁸⁴⁾ Τιμύχα, γυνή ⁸⁵⁾ Εὐμυλλία τοῦ Κροτωνιάτου. ⁸⁶⁾ Φίλτις, θυγάτηρ Θεόφριος τοῦ Κροτωνιάτου. ⁸⁷⁾ Βυνδαῖκου, ἀδελφὴ Ὀκκῆλω καὶ Ἐκκύλω τῶν Λευκανῶν. Χείλωνις, θυγάτηρ Χείλωνος τοῦ Λακεδαιμονίου. ⁸⁸⁾ Κρατησίχλεια, Λάκαινα, γυνή Κλεάνορος τοῦ Λακεδαιμονίου. Θεανῶ, γυνή τοῦ Μεταποντίνου Βροντίνου. ⁸⁹⁾ Μυία, γυνή Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. ⁽²¹⁹⁾ Λασθένεια Ἀρκάδισσα. ⁹⁰⁾ Ἀβροτέλεια, Ἀβροτέλους θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου. ⁹¹⁾ Ἐχεκράτεια, Φλιασία. ⁹²⁾ Τυρσηνίς, ⁹³⁾ Συβαρῆτις.

84) Τιμύχα] Ciz. συμύχα. Kiess.

85) Εὐμυλλία] Scribe Μυλλίου, a recto Μυλλίας. Sic enim maritus Timychae non solum appellatur a Porphyrio, Num. 61., sed etiam ab ipso Iamblichio supra, Num. 192. 193. De hac autem Timycha, aliisque foeminis Pythagoricis plura legenda sunt apud Menagium in *Historia Mulierum Philosopharum*, et Ioh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Graec. Lib. II. c. XIII.* ubi Catalogum mulierum Pythagoricarum exhibet. Kust. In Ciz. vt in ed. Arc. pro Εὐμυλλία legitur ἡ μυλλία, quod ita verum est, si ante genitium μυλλία articulum ἡ e proximo verbo γυνή male illatum deleas. Kiess.

86) Φίλτις] Antea male Φίλτις per η. Menagio et Ioh. Alb. Fabricio magis placet Φιλταίς. Kust. Reinesius: Φίντις, ἡ Καλλικράτειος θυγάτηρ Πυθαγορεῖα, scr. περὶ γυναικὸς σοφροσύνης. Stob. S. 193. — In Ciz. Φίλτις — τοῦ Κροτωνιάτου desunt. In Par. est Φίλτος. Scal. φίλτη. Kiess.

87) Βυνδαῖκου, ἀδελφὴ Ὀκκ.] Haec longe aliter se habent in versione MS. viri saepius laudati Ioh. Alberti Fabricii, in qua sic legitur: *Byndacis, soror Ocelli et Occilli Lucanorum.* Hoc si sequamur, locus

thagoreae, fuerunt Timycha, Mylliae Crotoniatae vxor. Philtis, Theophrīi Crotoniatae filia. Byndaice, soror Ocelli et Ocyli Lucanorum. Chilonis, filia Chilonis Lacedaemonii. Cratesiclea Lacedaemonia, vxor Cleanoris Lacedaemonii. Theano, vxor Brontini Metapontini. Mya, vxor Milonis Crotoniatae. Lasthenia Arcas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phliasia. Tyrsenis, Sybaritis. Pisirrhonde Ta-

hic Iamblichi sic legendus et distinguendus erit: *Βυνδακίς, ἀδελφή Ὀκκέλου καὶ Ὀκκίλου, τῶν Λευκανῶν.* Cum hac lectione etiam consentit versio Obrechtii, nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*. Menagius legit *Ὀκκέλῳ* et *Ἐκκέλῳ* (vt nimirum dicitur *Σαπφῳ*) easque filias facit Ocelli et Ecceli: sed prior sententia mihi magis placet. *Kust.* In Ciz. et Arc. *βυνδαίκου*. Deinceps in Ciz. *ὀκκέλῳ καὶ ἐκκέλῳ τῶν λευκῶν*, scriptura compendiaria, pro *λευκανῶν*. Scal. *ὀκκέλῳ καὶ ἐκκέλῳ τῷ λευκῶν*. — *Βυνδαίκου* aperte falsum est. Requiritur enim nominatiuus nominis muliebris. *Kiess.*

88) *Κρατησίκλεια, Λάκαινα, γυνή Κλεάνθορος τοῦ Λακεδαιμονίου*] Haec in priore Edit. desunt, quae ex MS. addidi. Versio Latina MS. viri clariss. Ioh. Alb. Fabricii *Cratistolia* habet pro *Cratesiclea*: sed minus recte, vt puto. *Kust.*

89) *Μυία*] Ciz. *μυία*. *Kiess.*

90) *Ἀβροτέλεια*] Et haec vox in priore Edit. desideratur, quam itidem ex MS. reuocaui. *Kust.*

91) *Ἐχεκράτεια, Φλιασία*] Vid. Wyttenbach. ad Phaed. p. 112. *Kiess.*

92) *Τυρσηνίς*] Antea male, *Τυρσηνῆς*. Recte versio MS. modo laudati Ioh. Alb. Fabricii, *Tyrsenis*. *Kust.* In Ciz. *τυρσηνίς*, in Par. *τυρσηῖς*. *Kiess.*

93) *Συβαρίτις*] Ciz. et Arc. *συβαρίτις*. *Kiess.*

Πισιρρόνδῃ, Ταραντίς. 94) Νεστεάδουσα, Λά-
 κaina. Βρυὼ, Ἀργεία. Βαβέλνυμα, Ἀργεία.
 95) Κλεαίχμα, ἀδελφὴ Αὐτοχαρίδα τοῦ Λάκω-
 νος. αἱ πᾶσαι 96) ιζ'.

94) Νεστεάδουσα, Λάκaina. Βρυὼ] Sic locum hunc
 ex MS. emendaui. Ante enim male legebatur: Νιστεά-
 δου Σαλακίη. Βιὼ Ἀργ. Kust. Ciz. νιστεάδουσα —
 βύω. Reinesius: Βοιὼ. Tum bis ἀργεία. Kiess.

rentina. Nisteadusa, Lacedaemonia. Bryo,
Argiua. Babelyma, Argiua. Cleaechma,
soror Autocharidae Lacedaemonii. Omnes
XVII.

95) Κλεαίχμα] Par. κληαίχμα. Kiess.

96) ιζ'] Pro his numeri notis in Ciz. scriptum est
δικαιεπτύ. Kiess.

INDEX AUCTORUM

A IAMBlichO LAUDATORUM.

- A**ndrocydes *ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων.* 145.
 Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
 Apollonius. 254.
 Archytas. 160.
 Aristoteles *ἐν τοῖς περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας.* 31.
 Aristoxenus. 251.
 — — — *Ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν βίου.* 233.
 Empedoclis versus de Pythagora. 67.
 Heraclitus. 173.
 Hippobotus. 189.
 Hippodamantis, poëtae Salaminii, versus duo. 82.
 Homerus. 245. 255. 260.
 — — — *Eius versus de Euphorbo.* 63.
 Iamblichus librum suum de Musica laudat Sect. 120.
 Itemque librum de Symbolis, Sect. 186.
 Linus. 139.
 Lysidis Epistola ad Hipparchum. 75.
 Metrodorus Thyrsi. 241.
 Neanthes. 189.
 Nicomachus. 251.
 Plato. 70. 167.
 — *Ἐν τῇ Πολιτείᾳ.* 131.
 Pythagorae *Λόγος Ἱερῶς.* 146.
-

I N D E X

BERUM PRAECIPUARUM, QUAE IN LIBRO IAMBЛИCHI DE VITA PYTHAGORAE OCCURRUNT.

(Numerus non paginas, sed sectiones indicat.)

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad intima statim philosophiae arcana admissus est. 90. Fuit sacerdos Apollinis Hyperborei. 91. Pythagoram ipsum esse Apollinem credidit. ibid. Ei Pythagoras aureum femur ostendit. 135. Pythagoram Apollinem esse coniecit. ibid. Dictus fuit *Αἰθροβάρης*, quod sagitta vectus, flumina, maria, et iniuria quaeque superaret. 136. Eum conuiuio excepit Pythagoras. 140. Quare ab Hyperboreis in Graeciam venerit. 141. Lacedaemonem a pestilentia liberauit. ibid. Abaris extispicii studiosus erat. 147. Per numerorum scientiam quasuis veritates Abaridem docuit Pythagoras. ibid. Abaris cum Pythagora de variis rebus coram Phalaride sermonem habuit. 216.

Abstinentiam ab animalibus praecepit Pythagoras. 68.

Abstinentiam ab animalibus, iis praecipue praecepit Pythagoras, qui ad maiorem prae reliquis perfectionem in philosophia adspirarent. 107. Quare Pythagoras suis praeceperit, ut animalibus abstinerent. 186.

Aensmatici. Sic dicti fuerunt discipuli quidam Pythagorae. 30. 81. Vide infra Discipuli.

Acusmaticorum philosophia qualis fuerit. 82.

Admonitiones quomodo faciendae sint, secundum Pythagoreos. 101.

Adolentem quendam qua arte Pythagoras a palaestra ad philosophiae studium traduxerit. 20. Adolescentis commessabundi rabiem cantu spondaico compescuit Pythagoras. 112.

- Aegyptii symbolica philosophia praecipue vsi fuerunt. 105.
 Ab Aegyptiis sacerdotibus nonnulla instituta accepit Pythagoras. 151. Aegyptii geometriae praecipue studebant. 158.
- Aequalitati in vita et moribus maxime studebant Pythagorei. 196.
- Affectus animam corpori veluti clavis quibusdam affigunt. 228.
- Aglaophamus Pythagorae initia Orphica tradidit. 146.
- Agrirentum a seruitute liberauit Pythagoras. 33.
- Alcaeus, cuius haeres Pythagoras fuit. 170.
- Alcimachus Pythagoreus. 257.
- Alcmaeon. 104.
- Amici ita tractandi, ne vnquam fiant inimici. 40. Suspicionem tacitam inter duos amicos obortam quomodo discussserit Pythagoreus quidam. 125. Amicorum duorum reconciliatio. 126. Amicorum omnia communia. 32. 92.
- Amicitiam omnium erga omnes inculcauit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam quomodo conseruandam esse praeceperint Pythagorei. 101. Amicitia ob quas causas dissolvenda sit. 102. 232. Amicitia est aequalitas. 162. Qualia praecepta de amicitia tradiderit Pythagoras. 230. Amicitias externas summo studio declinarunt Pythagorei. 233.
- Amicitia memorabilis Phintiae et Damonis, Pythagoreorum. 234. 235. 236. Amicitiae suae quem scopum proposuerint Pythagorei. 240.
- Anaximander Physicus. 11.
- Ancaeus Ioue natus ferebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. ibid.
- Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113.
- Anima tranquilla et affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70.
- Anima humana non ingreditur in ea animalia, quae immolare fas est. 85. Animam suam nouerat Pythagoras, quatenam esset, et vnde in corpus suum venisset. 134. Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi barbari crediderunt. 173.
- Animalia quandam nobiscum cognationem habent. 108.

- Animalium quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia et homines coniunctionem esse quandam voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra Abstinentia.
- Animi mores ex signis externis conicere norat Pythagoras. 71.
- Animum illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quaedam dumeta obsident. 77.
- Annulus. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256.
- Antiquius tempore semper in maiore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37.
- Antrum Pythagorae, prope Samum. 27.
- Apollinis Genitoris ara incruenta. 25. 35.
- Apollo puerili specie repraesentabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex tripode oracula reddebat; et quare. 152.
- Apollinem se esse qua ratione indicauerit Pythagoras. 177.
- Apollinis oracula. 222.
- Aquilam superuolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62.
- Aquilam albam Pythagoras manu permulsit. 142.
- Aquiminali non esse intingendum Pythagoras praecepit. 83.
- Ara incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. Ad aras incruentas adorauit Pythagoras. 108.
- Arbiter. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124.
- Arcana doctrinae Pythagoricae euulgare nefas erat. 246.
- Archemorus. Ob eius mortem instituti ludi Nemei. 52.
- Archippus Pythagoreus. 249.
- Archytas. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus seruos verberare noluit. 197.
- Aresas Pythagoreus. 266.
- Aristaeus. 104. Pythagorae successor fuit. 265.
- Aristaeus Proconesius. 138.
- Aristocrates Pythagoreus. 130. 172.
- Astronomiae inuentionem alii Aegyptiis, alii Chaldaeis tribuunt. 158.
- Athletae vt pro caricis vescerentur carnibus, quis primus praeceperit. 25.
- Athletae victoriam tantum consequi, non aduersarios laedere student. 49.
- Attica dialectus inter Graecas est recentissima: et quando exstiterit. 243.
- Auaritia quorum vitiorum mater sit. 78.

Auium viscera extispicio maxime apta esse censebantur. 147.
 Auri vsum in vestitu, meretricibus tantum concedebant
 Pythagorei. 187.

B.

Balneum. In balneo non esse lauandum Pythagoras praecepit. 83.
 Barba aurea simulacri. 143.
 Bellum caedium causa, iisque quasi alitur. 186. Quale bellum inter homines licitum sit. 232.
 Bias Priensis. 11.
 Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, auis, Pythagoras. 144.
 Bitale Pythagorica. 146.
 Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 27. 81. 168.
 Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui Politici et Oeconomici vocabantur. 72. 74.
 Bos Tarenti, Pythagorae praecepto obsecutus, fabis abstinuit. 61.
 Boues immolare Pythagoreis nefas habebatur. 150.
 Brysson. 104.
 Bulagoras Pythagoreus. 265.

C.

Cadauera mortuorum igne comburi Pythagoras vetuit. 154.
 Caedes. Qui caedem inuoluntariam perpetrauerat, aqua marina lustrari debebat. 153.
 Calumnia quouis gladio acutior. 125.
 Carmelus mons Phoeniciae. 14. In eo Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Prae aliis montibus sacer habebatur. 15.
 Carnibus animalium, quae sacrificare fas erat, vescebantur Pythagorei. 98.
 Castigationes quomodo instituendae sint. 231.
 Catanen urbem a seruitute liberauit Pythagoras. 35. Catanensibus leges dedit Charondas. *ibid.*
 Cataplasmatibus vsi fuerunt Pythagorei. 244.
 Κατάγρυσιν quid appellauerint Pythagorei. 95.
 Cauponatores disciplinarum damnabant Pythagorei. 245.
 Cedro Dii honorandi. 154.
 Cenotaphium, tanquam mortuis, Pythagorici exstruebant iis, quos e coetu suo eiecissent. 73. 74. 246.

- Cerebri esum omnino suis interdixit Pythagoras, et quare. 109.
- Charondas Catanaeus, legislator. 33. 104. 130. 172.
- Chordae lyrae, ὑπάτη, μέση, et νήη. 119.
- Χορδοτόνον lyrae. 118.
- Cibis, qui rationis promptitudinem impedirent, abstinebant Pythagorei. 68. Qualibus cibis praecipue vsi fuerint Pythagorei. 97. 98. Quales cibos cauendos esse Pythagorei praeceperint. 106. Cibos lautos ad coercendum tantum appetitum, non vt eos ederent, in conuiuiis apponere solebant Pythagorei. 187. Ciborum varietas multiplex est. 206. Quiuis cibus peculiaris alicuius affectus in nobis causa existit.
- Clinias iratus omnes castigationes differre solebat, donec ira mente decessisset. 198. Provi rebus afflictis succurrit. 239.
- Clinias et Prorū, par amicorum. 127.
- Comatus Samius. Vide infra Prouerbiū.
- Coenas ita instituebant Pythagorei, vt illis ante solis occasum finis imponeretur. 98.
- Κοινός dicebantur Pythagorei, a bonorum communione. 29.
- Communio bonorum iustitiae principium. 267. Communio bonorum inter Pythagoreos viguit. Vide supra Bona.
- Communioni diuinorum bonorum praecipue studuerunt Pythagorei. 240.
- Concubitus cum matre, filia, et sorore illicitus habendus sit. ibid.
- Consilium est res sacra. 85.
- Continentiae studium Pythagoras discipulis magnopere inculcauit. 188, et seqq.
- Conuersatio. De conuersatione quae praecepta suis dedit Pythagoras. 181.
- Conuiitiis abstinendum, nec conuiitiantibus respondendum. 51.
- Conuiuium. Vide infra Syssitia.
- Cor edere suos vetuit Pythagoras. 109.
- Corpus quomodo curare soliti fuerint Pythagorei. 196.
- Credere. Pythagorei facile credebant ea, quae ad Deum vel religionem referebantur. 138. 148. Non cuius opinionioni temere credendum est. 200.
- Creophilus, Pythagorae praeceptor. 9.
- Creophilus, cognomen Hermodamantis. 11.
- Creophilus, Homeri hospes et amicus. 11.

- Croton vrbs septem vna Olympiade stadionicas tulit. 44. Ab Hercule condita est. 50.
 Crotone cum applausu Pythagoras docuit. 29.
 Crotonem a seruitute liberauit Pythagoras. 33.
 Crotonem Hercules noctu imprudens occidit. 50.
 Crotoniatas Pythagoras a pellicum consuetudine abduxit. 132.
 Cupiditates multos in perniciem detruserunt. 78. Cupiditates pleraeque non sunt naturales, sed adscititiae. 205.
 Cupresso Dii honorandi. 154. Cupressinas arcas sepulcrales fieri vetuit Pythagoras, quod Iouis sceptrum esset cupressinum. 155.
 Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor exstitit seditionis in Pythagoreos coortae. 248. 249. 258.

D.

- Daemones Semideis praestantiores sunt. 37.
 Damo, filia Pythagorae. 146.
 Damon et Phintias, par amicorum. 127. 234.
 Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Iidem vesperi etiam deambulare solebant. 97.
 Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras praecepit. 155.
 Deli incolae admirati fuerunt Pythagoram. 35.
 Democledes Pythagoreus. 257. 261.
 Deum sequi, actionum nostrarum et vitae scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, vtpote qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174.
 Dextras Pythagorei solis Pythagoreis iungere iuebantur. 257.
 Dialectus Dorica Graecarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstiterit. ibid.
 Diaeta. Vide Medicina. Diaetae praecipua habenda est ratio: eiusque peritus admodum fuit Paeon. 208.
 Dii. Quidam Deorum patris simul et matris personam sustinuerunt. 39. Diis quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium: potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus et inferiis sumptuosius gaudent. ibid. Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218.
 Diocles Pythagoreus, 251.
 Diodorus Aspendius. 265.

- Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199.
- Dinono, vxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est Theano. Vide infra.)
- Dionysius tyrannus, Siciliae regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234.
- Disciplinae non sunt mercede docendae. 245.
- Discipuli Pythagorae. Ex iis quidam vocabantur Politici, Oeconomici, et Nomothetici. 72. 74. 89. Alii, Esoterici. 72. Alii, Acusmatici et Mathematici. 81. Theoretici, Acusmatici, Politici. 150.
- Discipulorum suorum animum et mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94.
- Discordiam omnem ex urbibus Italiae et Siciliae sustulit Pythagoras. 54.
- Diuinationi studebant Pythagorei. 138. Diuinatio quid sit. ibid. Diuinatio per numeros omnium maxime diuina. 95. Diuinationem per exta, siue viscerum inspectionem, improbabat Pythagoras. 147.
- Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent. 226.
- Domesticae rei bona administratio, omnis boni ordinis in ciuitate principium est. 169.
- Dorica dialectus reliquarum optima et antiquissima. 241. 242. 243.
- Doris Oceani filia. 242.
- Dorus Deucalionis et Pyrrhae filius. 242. Is filium habuit. Hellena et nepotem Aeolum. ibid.
- Αναγκιας* variae species. 171.

E.

- Echecrates, Pythagoreus. 251.
- Elementum nullum est purum. 130.
- Eleusinia initia. 151.
- Elicon Pythagoreus. 130. 172.
- Elixum non est assandum. 154.
- Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem reuocauit. 113. *Ἀλεξάνεμος* dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166.
- Enia vera, et aequiuoce talia, quatenus sint. 159. 160.
- Epicharmi sententiae. 166. Epicharmus metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266.

- Epimenides dictus fuit *Καθαγρής*. 136. Qua rationes insidiatores vitae suae ad mortem adegerit. 222.
- Eruditionis laus. 42. 43.
- Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109.
- Eryxidas Chalcidensis Olymp. 62. stadio vicit. 35.
- Esoterici discipuli Pythagorae quinam dicti fuerint. 75.
- Eubulus Messenius a Nausitho e praedonum manibus ereptus fuit. 127.
- Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum eius Iunoni Arginae dedicatum fuit. *ibid.*
- Eurymenes iussu Dionysii tyranni Pythagoreis insidias tendit. 189. 190.
- Euryphemus Syracusius. 185.
- Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148.
- Εὐφηνία* semper utebatur Pythagoras. 149.
- Exercitiis corporis qualibus vsi fuerint Pythagorei. 97.
- Expectare nos omnia oportet, quae homini accidere possunt. 196. 124.
- Extispicium. Vide supra Diuination.

F.

- Fabris Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte grauius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim magistratus eligi solebant. 260.
- Fabula de tribus mulieribus, quae vno communi oculo vsae fuerunt. 55.
- Femur aureum Pythagorae. 92. 135. 140.
- Feritatem et ferociam Pythagorei philosophiae inimicant ducebant. 95.
- Festo die nec capilli, nec ungues praecidendi. 154.
- Fides ab amicitia nunquam remouenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose seruabant. 185.
- Foeminae. Vide infra Vxores.
- Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomodo suos imbuerit Pythagoras. 225. 226.
- Funus. A sumptuosis funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatis dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pignatur, et quare. 123.

G.

- Gallus albus non est immolandus. 84.
 Gallus Soli sacer. 147.
 Geometria quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriae praecipue studebant Aegyptii, et quare. 158.
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265.
 Graecia magna. 30. 166.
 Grues superuolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126.

H.

- Halterum iactu sese exercere solebant Pythagorei. 97.
 Harmonia sphaerarum coelestium. 65. Harmoniam Musicam quomodo inuenerit Pythagoras. 115. Harmoniae *διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε*, et *διὰ πασῶν* dictae. 117. 118.
 Helicaon. Vide supra Elicaon.
 Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Iouis. 242.
 Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173.
 Hercules ludos Olympicos in honorem Iouis instituit. 40.
 Crotonem quando condiderit. 50. A Lacinio iniuria afficitur. ibid. Crotonem nocte imprudens occidit. ibid.
 Herculi sacrificandum est die octavo, secundum Pythagoram. 152.
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11.
 Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164.
 Himeram a seruitute liberavit Pythagoras. 33.
 Hipparchus arcana Pythagoreorum vulgavit. 75.
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81. In mari periit, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88.
 Hippomedon Pythagoreus. 87.
 Homacolon dicta fuit schola Pythagoreorum. 30.
 Homerus summum Deorum, patrem Deorum et hominum vocauit. 39. Homeri versibus selectis uti solebant Pythagorei ad animi emendationem. 111. 164.
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 135. 177.
 Honestum et bonum praefendum est vili. 204.
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149.
 Hypate, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119.

I.

- Icostagonum, figura Geometrica, 247.
 Ἰσθμὸς λόγος, liber Pythagorae sic dictus. 146. 259. Eum
 tamen quidam Telaugi tribuunt. ibid. Apud Latinos
 legi solebat. 152.
 Ignauia fugienda. 49.
 Imbrus [insula]. 151.
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175.
 Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homi-
 nes in officio contineri debent. 203.
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur
 Pythagorici. 164. 244.
 Incontinentia vnius hominis Graecos et Troianos magnis
 inuoluit calamitatibus. 42.
 Inimicitia quomodo et erga quos suscipienda sit. 232.
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Py-
 thagoras diligenter scrutatus est.
 Iniuriam pati praesat, quam hominem occidere. 155. 179.
 Iniustitiae vindex acerrimus est Deus. 42.
 Inscitia quouis modo ex animo pellenda. 34.
 Institutione efficitur, vt homines bestiis, et Graeci Bar-
 baris praesent. 44.
 Ioui Seruatori ante mensam libandam. 155.
 Iouis sceptrum erat cupressinum. 154.
 Iram lenire quomodo studuerint Pythagorei. 196. 225.
 Irati cum essent Pythagorei, neminem vel verbis vel ver-
 beribus castigabant. 197. Vide etiam supra Archytas
 et Clinias.
 Isthmici ludi. Vide Ludi.
 Italia propter Pythagoram Magna Graecia dicta fuit. 166.
 Iudicium animarum constitutum est apud Inferos. 156. 179.
 Iurare. Pythagorici iurabant per inuentorem quaternionis,
 i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162.
 Iusiurandum. Dei nomine non est abutendum ad iusiur-
 andum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, vt vel in-
 iuratis fides habeatur. ibid. Iusiurandum religiosissime
 obseruabant Pythagorei. 144. 155.
 Iustitia nullus locus carere potest. 46. Iustitia colenda
 est, non metu legum, sed honestatis morumque bono-
 rum reuerentia. 48. Iustitiae principium quoddam. 167.
 Ad iustitiam colendam quibus modis Pythagoras homines
 adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 189.

L.

- Lacedaemon ab Abaride lustrata fuit. 92.
 Lacinus Herculem iniuria afficit. 50.
 Lamentis et ploratibus abstinebant Pythagorei. 198. 226.
 254.
 Lauacris utebantur Pythagorei. 98.
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abatergendum. 184.
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49.
 Legislatores quidam celebres. 172.
 Legislatoria iustitia praestantior est iudiciali. 172.
 Leucippus. 104.
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126.
 Legi opem ferendam esse praecipiebant Pythagorei. 100.
 171. 225.
 Libandum est Diis ab anas calicis, et quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter coenandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit. 155.
 Liberi parentes maxime amare et honorare debent. 37.
 Liberi sunt pignora foederis coniugalis. 47. Liberorum procreandorum causa haec esse debet, ut nostri loco relinquuntur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem et curam adhibere debeant. 211.
 Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146.
 Libido. Vide supra Incontinentia.
 Linguam continere, res omnium difficillima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras praecepit. 241.
 Lintea, non lanea, veste utebantur Pythagorei. 109.
 Litages, Pythagoreorum hostis infensissimus. 263.
 Locrenses quotannis virgines ad templum Minervae Iliadis mittere iubentur. 42.
 Locrensiarum urbs optimis vasa fuit legibus. 33.
 Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei et Isthmici instituti ob mortem Archemori et Melicertae. ibid.
 Lunam incolunt Daemones. 30.
 Lustrationes variae ab Abaride peractae. 91. Quomodo Pythagoras lustrari praeceperit eum, qui caedem inuoluntariam commiserat. 153.
 Luxuria omnino fugienda. 171.

- Lyra vti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagorae fuit *οὐράχορδος*. 119. 121.
 Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagorae vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam seruauerit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, euasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

- Maculae animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76.
 Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagorae magistri fuerunt. 151.
 Magistratus quomodo in gubernanda ciuitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniatis. 126.
 Maia quae dicatur apud Graecos. 56.
 Malua sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malua sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, index est. *ibid.*
 Mariti erga vxores quomodo se gerere debeant. 47. 48.
 Mathematici. Eñc dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagorae. 81.
 Medicinae eam maxime partem excolebant Pythagorici, quae circa dietam versatur. 163. 244.
 Melamphyllos olim dicta fuit Samus. 3.
 Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109.
 Melicertes. Ob eius mortem instituti ludi Isthmici. 52.
 Melle vesti solebant Pythagorei. 97.
 Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166.
 Menon Crōtoniates. 170.
 Mens. Eius cultura maxime necessaria et utilis. 42. Mens omnia videt et audit: reliqua vero surda et caeca. 228.
 Mentis culturam et purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorei. *ibid.*
 Mercurius non fit ex quouis ligno. 245.
 Metapontum a Tauromenio Siciliae vrbe plurium dierum itinere distat. 134.
 Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagorae. 170.
 Metrodorus Pythagoreus. 241.
 Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150.

- Mille viri apud Crotonienses. 260.
 Milon Crotoniates. In eius domo Pythagorei combusti fuerunt. 249.
 Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argium viatico instruit, ut in patriam redeat. 128.
 Minerva Ilias. 42.
 Miracula a Pythagora edita. 135.
 Mnesarchus, pater Pythagorae, ab Ancaeo oriundus. 4.
 De navigatione in Syriem oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum extruxit. 9.
 Mnesarchus Pythagorae filius. 265.
 Mochus Sidonius, naturae interpres. 14.
 Mores et instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176.
 Motus duplex est, animae et corporis. 130.
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84.
 Musarum Dearum laus. 45. Musis fanum Crotonienses extruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264.
 Musica Pythagoras ad componendos et sanandos animae affectus vsus est. 64. 224. Musicam mundanam, siue coelestem, solus audire potuit Pythagoras. 65. Musica quomodo et ad quem vsum Pythagoras vsus fuerit. 110. et seqq. Musicam quomodo inuenerit Pythagoras. 115. et seqq. Musicae tria genera, Diatonicum, Chromaticum et Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adolescentem amoris oestro percitum ad sanam mentem traduxit. 195.
 Myllias Crotoniates ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Vxorem habuit Timycham. 192.
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154.

N.

- Nausithus Tyrrhenus Eubulum Messenium a praedonibus captum redimit. 127.
 Nemei Iudi. Vide Ludi.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242.
 Nessus fluius Pythagoram his verbis alloquutus est, Salve, Pythagora. 134.
 Nete, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119.
 Ninon, vnus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260. — Non est hic, qui fuit sub Ninonae status: prouerbum Crotoniatarum. 264.

Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56.
 Nosse se ipsum, omnium difficillimum. 83.
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59. Diuinitio per numeros omnium maxime diuina. 95. Numeri essentia quae comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conueniant: dictum Pythagoricum. 162.
Νῦμφοι quae dicatur apud Graecos. 56.

O.

Oculus diuinus infinitis oculis corporis praestat. 70.
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam philosophus. 170.
Ομαδείων dicta fuit schola Pythagoreorum. 30.
Ομάδοι, discipuli Pythagorae dicti sunt. 73.
 Omina non spernebat Pythagoras. 149.
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84.
 Opportunitas temporis in omnibus rebus obseruanda est. 181.
 Oraculum Ancaeο datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum Mnesarcho, patri Pythagorae, redditum de futura prole. 5. Oracula Dodone et Delphis per mulierem reddebantur. 56.
 Orithyiae raptus. 243.
 Orpheus et Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo philosophiae Pythagoricae origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. ibid. Ab Orphicis quae Pythagoras in philosophiam suam transulerit. 147. Orpheum in plerisque aemulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto vsus est. 245.
 Ortus occasu honoratior. 37.

P.

Paeon et Aesculapius. 208.
Παυδαρίδαι Pythagorei vocabant admonitiones. 101. 231.
Παυδαρίαν Pythagoreis idem erat quod *νοῦθρησιν*. 197.
 Pangaeus mons. 146.
 Panis quare non sit frangendus. 86. Pane vescabantur Pythagorei. 97. 98.

- Parentes et liberos a se inuicem diuellere, facinus iniustissimum est.** 49. **Parentes colendi.** 175.
- Parentibus quanta a liberis debeatur gratia.** 37. **Parentibus tantum debemus, quod viuamus; at philosophis, quod bene viuamus.** 246.
- Parmenides Eleates.** 166.
- Pedi dextro calceus prius induendus.** 83.
- Pediculus in templo non necandus.** 154.
- Pellices. Pythagoras Crotoniatis a pellicum commercio abduxit.** 195.
- Perialus Thurius a Pythagoreis reprobatus fuit.** 74.
- Phalaris crudelissimus tyrannus.** 215. **Quanta libertate dicendi Pythagoras coram eo usus sit.** 216. **Diuinationem negauit; itemque prouidentiam.** 216. 217. **De quibus rebus Pythagoras coram eo disseruerit.** 218. **Phalaris eodem die ab insidiatoribus interfectus est, quo Pythagorae et Abaridi vitae periculum intentauit.** 221. **Phalaridi mortis causa exstitit Pythagoras.** 222.
- Phanton Pythagoreus.** 251.
- Pherecydes Syrius, Pythagorae praeceptor.** 9. **Morbo pediculari exstinctus est.** 184. 252.
- Philolaus, Pythagorae *ὄνυχρος*.** 104. **In eius sepulcro pastor aliquem canentem audiuit.** 139. 148. **Primus libros, dogmata Pythagorica continentes, euulgauit.** 199.
- Philosophiae origo est a Diis.** 1. **Philosophiae Pythagoricae scopus et finis.** 157. **Philosophiam quomodo definiuerit Pythagoras.** 159. **Philosophiae maior habenda est ratio, quam parentum et agriculturae.** 246.
- Philosophus quis dicatur.** 58. **Philosophum se primus nominauit Pythagoras; cum ante philosophi sapientes dicerentur.** 44. 58.
- Phintias et Damon, memorabile par amicorum.** 127. 254. 255.
- Phoenices Arithmeticae inuectores fuisse dicuntur.** 158.
- Phrygius cantus homines accendebat et inflammabat.** 112.
- Phytius Pythagoreus.** 130. 172.
- Piscatoribus praedixit Pythagoras, quantum piscium numerum capturi essent.** 56.
- Piscibus raro vescebantur Pythagorei.** 98.
- Plantam satiuam et frugiferam laedere nefas censebant Pythagorei.** 99.
- Pluto dicitur *Λιδης*, et quare.** 123.
- Plutoni Dicam assidere quare poetae finxerint.** 46.

- Pluvias. Ad pluuiam a Diis impetrandam puerorum preces adhibebantur. 51.
- Polycrates Sami tyrannus. 11. 88.
- Polymnastus Pythagoreus. 251.
- Possides Argiueus. 128.
- Praedictiones quaedam Pythagorae. 135. 136.
- Principium in omnibus rebus scire magni interest. 182. 183.
- Procreatio liberorum. Vide supra Liberi: et infra Soboles.
- Prorus et Clinias, par amicorum. 127. 239.
- Prouerbum, Samius comatus. 11. 30.
- Prudentiam firmiter statuebant Pythagoraei. 145. Prudentiam esse Abaris coram Phalaride libere asseruit. 217.
- Pueri quomodo se gerere debeant. 202.
- Pueri Diis dilectissimi, eosque Dii facile exaudiunt. 51.
- Purgationem animae Pythagoras diligenter curabat. 76.
- Pythagorae discipuli. Ex illis quidam dicti fuerunt Esoterici. 72. Alii Acusmatici et Mathematici. 81. Vide etiam supra Discipuli.
- Pythagoras, a philosopho illo celebri diuersus, cuius sunt libri de Re Athletica. 25.
- Pythagoras. Eius pater Mnecarchus, et mater Pythais. 4. Poeta quidam Samius eum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Eius anima arctissimo commercio Apollini iuncta fuit. 8. Eius praeceptores. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita eius ad modestiam omnemque virtutem composita. ibid. Nocturnam clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino et carne abstinet. 13. Mileto Sidonem soluit. ibid. Cunctis initiis et sacrorum ceremoniis Bybli et Tyri initiatur. 14. In Aegyptum soluit. ibid. Modestiam eius et grauitatem nautae admirantes tantquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 17. Per duos et viginti annos in Aegypto commoratus est. 19. A Cambysis militibus Babylonem captiuus, abductus est, ubi 12 annos vixit. ibid. In Samum rediit, annos natus circiter 56. ibid. Adolescentem quendam ad discenda mathemata pellicit, promisso illi pro quavis figura geometrica, quam delineasset, tripholo. 22. Scholam Sami instituit, quae postea Pythagorae Hemicyclium dicta fuit. 26. In antro saepe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam concesserit. 28. Primo statim in Italiam aduentu, plus quam bis

- mille auditores habuit. 30. Vnus ex Diis coelestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos et homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Graecia auctor fuit. 31. 32. Urbes in servitutem redactas in pristinam libertatem vindicauit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXII. 35. Quae Crotone in gymnasio iuvenibus praeceperit. 37. Quae pueris in Apollinis aede praeceperit. 51. Praecepta eius apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis praeceptorum eius usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingens eius prae reliquis hominibus praerogativa. 66. 67. Quomodo futuros discipulos explorauerit. 71. 94. Pythagoram discipuli eius non nomine vocabant, sed illum. 88. Abaridi femur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, et quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondaïco cantu rablem adolecentis commessabundi compescuit. 112. Quomodo Musicam inuenerit. 115, et seqq. Politicae doctrinae inuentor fuit. 130. Crotoniatas docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Vno eodemque die Metaponti in Italia et Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris coniecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine praestantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, *ἑρὸν λόγον* vocatum. 146. Quas scientias illustrauerit, et discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse iactaret. 177. Quid responderis ei, qui ipsum de regressu animarum ad superos disputantem irridebat. 178. Eius praeclara et generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberauit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram vinum adhuc sectatores eius vocabant Diuinum: mortuum vero illum Virum. 255. Pythagorae successores. 265. Centesimum prope aetatis annum attigit. *ibid.*
- Pythagorei illis, quos ex coetu suo eiecerant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 75. 74. 246.
- Pythagorei et Pythagoristae diuersi erant. 80.
- Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 198.

Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104.

Pythagorei facile credebant ea, quae ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quae pridie egissent, vel dixissent. 165. Hominibus suae sectae, licet peregrinis et ignotis, omnia amicitiae officia exhibebant. 257. 258.

Pythagorei, deficiente iam secta sua, summa doctrinae suae capita in commentarios retulerunt, ne plane ex hominum memoria abolerentur. 253. Pythagorei quomodo et a quibus oppugnati et tandem dissipati fuerint. 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei Crotonem, vnde expulsi fuerant, tandem reducti fuerunt. 263. 264.

Pythagoreorum quidam vrbes Italicas optime gubernarunt. 129.

Pythais, mater Pythagorae. 4. Ante dicta fuit Parthenis. 6.

Pythia. Vide supra Oraculum.

Pythici ludi. Vide Ludi.

Q.

Quaternionis inuentor fuit Pythagoras. 150. 162.

R.

Rationalis animalis quotuplex apud Pythagoreos distinctio fuerit. 31.

Reipublicae optimae formam quo schemate Pythagoras representauerit. 131.

Reipublicae in Italia optimae exstiterunt, florente Pythagora, eiusque sectatoribus. 129.

Rheginorum remp. ordinarunt Pythagorei. 150.

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85. 105.

Sacrificium. In animalia, quae sacrificiis apta sunt, non ingreditur anima hominis. 85. Sacrificia Pythagoreorum qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis immolare quibus interdixerit Pythagoras. 107. Dii sacrificantium mores potius, quam sacrificiorum numerum respiciunt. 122. Sacrificiis animalium abstinuit Pythagoras. 150.

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136.

- Saltationibus uti solebant Pythagorei. 111.
 Samius comatus. Prouerbum. 11. 30.
 Samothracica initia. 151.
 Samus (vel potius Same) vrbs Cephalleniae. 3.
 Samus insula ante dicta fuit Melamphyllus. 3.
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83.
 Sapientia vera circa quae versetur. 59. 159.
 Sapientia a philosophia diuersa est. 159.
 Sceptrum Iouis e cupresso fabrefactum erat. 155.
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta fuit Hemicyclium. 26. Schola Pythagoreorum *Opandion* dicta fuit. 30.
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint. 157. Scripta Pythagorae ipsius. 158. Scripta sua et inuenta omnia Pythagorei magistro suo tribuebant. 158. 198.
 Secta Pythagorica quando et quomodo extincta fuerit. 252.
 Serpentem noxium Pythagoras e medio abire iussit. 142.
 Silentium plurium annorum Pythagoras discipulis suis praecepit. 68. 72. Vide etiam Taciturnitas, et Dogmata.
 Sobolis procreatio magna cum cura et circumspectione fieri debet. 211. 212. A plerisque temere et pecudum more soboles procreatur. 213.
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua, vel pice liquefacta, vel speculo: ut scilicet oculorum imbecillitati consulatur. 67. Solem orientem adorabant Pythagorei. 256.
 Somnium alicuius, qui visus sibi erat cum patre defuncto per quietem colloqui. 148.
 Somnolentiam et torporem capta discutebant Pythagorei. 114.
 Somnum placidum quomodo Pythagoras discipulis suis conciliauerit. 65. 114. Somno modice utebantur Pythagorei. 188.
 Sophistae iuuenes pedicis quasi irretiunt. 76.
 Speranda sunt omnia. 139.
 Spintharus. 197.
 Stateram non esse transcendendam, symbolum erat Pythagoreorum. 186.
 Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100.
 Successores Pythagorae. 265.
 Surgere. Ante solis ortum e lecto surgebant Pythagorae. 256.
 Sybarim a seruitute liberauit Pythagoras. 33.

Sybaritae legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177.

Symbola apud Aegyptios praecipue in usu fuerunt; et ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 165. 227. Symbola quaedam Pythagorica recensentur. ibid. Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem breuissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat philosophia Pythagorica. 247.

Syssitia Pythagoreorum decem tantum conuiuiis constabant. 98.

T.

Taciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188.

Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49.

Tauromenium a seruitute liberauit Pythagoras. 83.

Taurum esse vno die praestare, quam toto vitae tempore bonum. 260.

Taygeti mons Lacedaemoni imminet. 92.

Telauges, filius Pythagorae. 146.

Telaugi a quibusdam tribuitur liber, *Ἱερός Λόγος* inscriptus. 146.

Temperantiae laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. et seqq.

Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in templo humi ceciderat, id lex tolli vetabat. 126.

In templo quare foeminis non sit pariendo. 153.

Templa intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156.

Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182.

Tetractys. Vide supra Quaternio.

Thales Milesius. 11. Pythagorae fuit praeceptor. 12. Ab Aegyptiis sapientiam se didicisse professus est. ibid.

Theaetetus legislator. 172.

Theages. 257.

Theanonis Pythagoricae pulchrum dictum. 152.

Themidem Ioui assidere quare poetae sinxerint. 46.

Theocles Pythagoreus. 150.

Theorides Pythagoreus. 166.

Thestor Posidoniates, Pythagoreus. 259.

- Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 250.
 Thymaridea Pythagoreus. 104. Eius pium dictum. 145.
 Ei cum paupertate conflictanti opem fert Thestor Posi-
 doniates. 239.
 Tibias repudiabant Pythagorei; et quare. 112.
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172.
 Timycha linguam praeorsam in tyranni faciem expuit.
 194. Fortitudo Timychae. 214.
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126.
 Tonare. Cum tonaret, terram tangendam esse Pythagoras
 praecepit. 156.
 Tracis, Quuius. 260.

V.

- Venationem repudiabant Pythagorei. 100.
 Venereae rei vsu puer vsque ad annum vigesimum absti-
 neat. 209. 210.
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152.
 Veste alba et pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste
 pura templum ingrediendum est. 153.
 Via publica est declinanda. 83. 105.
 Vino Pythagoras suos abstinere iussit. 69. Vino interdum
 abstinebant Pythagorei. 97. Vino omnino Pythagoras
 abstinere iussit eos, qui ad maiorem in philosophia
 perfectionem peruenire cuperent. 107. Vinum immo-
 deratius haustum mentem bibentibus adimit. 208.
 Vita nostra mercatui et panegyri similis. 58.
 Vlysses non acceptauit immortalitatem, ea conditione sibi
 oblatam, ut Penelopen desereret. 57.
 Vngues die festo non sunt praecidendi. 154.
 Voluptas sedulo cauenda. 204.
 Vrsa Daunia, Pythagorae praecepto obsecuta, nullum am-
 pliუს animal infestauit. 60. Vrsa alba in Cauconia;
 (Forte legendum, *in Auvria*. Vide supra Num. 60.)
 142.
 Visiones et sectiones in curandis vulneribus non curabant
 Pythagorei. 244.
 Vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere bonum.
 85.
 Vxor, quae a marito suo surgit, salua pietate eodem die ad
 sacra accedere potest. 55. 132.

Vxores olim, tanquam supplices, mariti a focus domum ducebant. 48. Vxores quomodo se erga maritos, et in reliqua vita gerere debeant. 54.

X.

Xenophilus Chalcidensis, Pythagoreus. 251.

Z.

Zaleucus, Locrensiū legislator. 35. 104. 130. 172.

Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173. Apud Getas deus habitus est. ibid.

Zonam auri in templo humi lapsam ne possessor amitteret, quo sophismate Pythagoreus quidam effecerit. 126.

CATALOGUS

ILLUSTRIUM PYTHAGOREORUM, QUI
A IAMBlichO CAP. VLT. RECEN-
SENTUR,

SECUNDUM ORDINEM ALPHABETICUM CONCINNATUS.

A.

Abaris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acusiladas.
Adicus.
Aegon.
Aemon.
Aeneas.
Aetius.
Ageas.
Agelas.
Agesarchus.
Agesidamus.
Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmaeon.
Aliochus.
Alopecus.
Amocrus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.

Archemachus.
Archippus.
Archytas.
Aristangelus.
Aristeas.
Aristides.
Aristippus.
Aristoclidus.
Aristocrates.
Aristomenes.
Arytus.
Asteas.
Astylus.
Athamas.
Athosion.
Autocharidas.

B.

Bathylaus.
Brontinus.
Bryas.
Butherus.
Buthius.

C.

Calais.
Callibrotus.
Carophantidas.
Cerambus.
Charondas.
Chilas.
Chrysippus.
Cleanor.
Clearatus.
Cleon.
Cleophron.
Cleosthenes.
Clinagoras.
Clinias.
Cranous.
Crito.

D.

Dacidas.
Damarmenus.
Damocles.

Damon.
 Damotages.
 Dardaneus.
 Deanax.
 Demon.
 Demosthenes.
 Dexitheus.
 Dicas.
 Dicearchus.
 Diegn.
 Dinarchus.
 Dinocrates.
 Diocles.
 Drymon.
 Dymas.

E.

Echecrates.
 Ecphantus.
 Eiriscus.
 Empedocles.
 Empedus.
 Epiphron.
 Episylus.
 Eratus.
 Euaeus.
 Euandrus.
 Euanor.
 Euetes.
 Euclithon.
 Eumaridas.
 Euphemus.
 Eurycrates.
 Eurymedon.
 Euryphemus.
 Eurytus.
 Euthycles.
 Euthynus.

G.

Glorippus.
 Glycinus.
 Gytius.

H.

Helicaon.
 Heloris.
 Hestiaeus.
 Hipparchides.
 Hippasus.
 Hippomedon.
 Hippon.
 Hipposthenes.
 Hippostratus.

I.

Iemus.
 Ithmaeus.

L.

Lacon.
 Lacrates.
 Lacrytus.
 Laphion.
 Leocritus.
 Leocydes.
 Leon.
 Leophron.
 Leptines.
 Lycon.
 Lyrannus.
 Lysiades.
 Lysibius.
 Lysis.

M.

Malion.
 Megistias.
 Melissias.
 Melissus.
 Menalippus.
 Menon.
 Meton.

Metopus.
 Milon.
 Miltiades.
 Mimnomachus.
 Mnesibulus.
 Mnesticor.
 Myes.
 Mylias.

N.

Nastas.
 Nausithous.
 Neocritus.

O.

Ocellus.
 Ocylus.
 Odus.
 Onatus.
 Opsimus.
 Oresandrus.
 Orestadas.

P.

Paction.
 Parmenides.
 Parmissus.
 Phaeton.
 Phanton.
 Phaenecles.
 Philodamus.
 Philolaus.
 Philonidas.
 Phintias.
 Phrontidas.
 Phrynichus.
 Phyciadas.
 Phytius.
 Pisicrates.
 Pisyrrhydus.
 Polemaeus.

Polemarchus.
Poliades.
Polyctor.
Polymnastus.
Procles.
Prorus.
Proxenus.
Pyrrho.
Pythodorus.

R.

Rhexibius.
Rhodippus.

S.

Silius.

Simus.
Smichias.
Sosistratus.
Sosthenes.
Sostratius.
Sthenonidas.

T.

Theodorus.
Thraseus.
Thrasydamus.
Thrasymedes.
Timaecus.
Timares.
Timasius.
Timesianax.

Timosthenes.
Tyrsenus.

X.

Xenocades.
Xenon.
Xenophantes.
Xenophilus.
Xentas.

Z.

Zalcucus.
Zopyrus.

CATALOGUS

ILLUSTRIMUM PYTHAGOREARUM.

A.

Abrotelia.

B.

Babelyma.
Byndaice.
Bryo.

C.

Chilonis.
Chleacchma.
Cratesiodes Lacedaemonia.

E.

Echecratia.

L.

Lacthenia Arcas.

M.

Mya.

N.

Nisteadusa Lacedaemonia.

P.

Philtis.
Pisirrhone Tarentina.

T.

Theano.
Thyrnesia.
Timycha.

INDEX

NOTABILIORUM VERBORUM ET LOCUTIONUM, QUAE IN IAMBЛИCHΙ LIBRO DE PYTHAGORICA VITA LEGUNTUR.

(Numerus appositus indicat paginam.)

A.

Ἄραξ, 56.
 ἀγείρειν χρυσόν, 296.
 ἀγωγή, 204.
 ἄγων et αἰών, 296.
 ἀδημονία, 520.
 ἀδιάπνευστος, 390.
 ἀδιοργάνωτος, 154.
 ἀδυναμία, 220.
 ἀδρόως, 54. 194.
 ἄδντος, 400.
 ἀδῶος, 404.
 αἰθροβάτης, 286.
 αἰχμαλωτίζω, 50.
 ἀκαιρία, 378. 380.
 ἀκοινώνητος, 172.
 ἀκούσματα, 174.
 ἀκουσματικοί, 66.
 ἀκρόασιν ποιῆσθαι, 66.
 ὑποδιδόναι, 172.
 ἀκρόδρνα, τά, 46. 122.
 ἀκύμαντος, 44.
 ἀκυρία et ἀκαιρία, 208.
 ἀλεξανέμενος, 286.

ἐπὶ τῆς ἀληθείας, reuera,
 300.
 ἀλλ' οὖν, praecedente εἰ καὶ
 μὴ, 52. (Add. Euripid.
 Phoen. 507. sq.)
 ἄλλως τε καί, 286. 310.
 ἐμάρτυρον πρᾶγμα, 264.
 ἀμετρία, 76.
 ἀμοιρεῖν, 122.
 ἀμωμος, 226.
 ἂν siue ἐάν, cum optativo,
 468.
 ἀνάγεσθαι, 40.
 ἀναζωπυρέω, 148. 240.
 ἀναίμακτος, 232.
 ἀναισχυντέω, 434.
 ἀνάληψις, 144. τῶν θεω-
 ρημάτων, 390.
 ἀναλύνειν corruptum ex ἀνα-
 λογεῖν, 228.
 ἀταλντικός, 120.
 ἀτάμεσος, 276.
 ἐταμονή, 404.

- ἀναπίνω, 162.
 ἀναπλάσσω, 154.
 ἀναπόδεικτος, 174.
 ἀναστρέφεσθαι ἐν ἐξουσίαις, 418.
 ἀναφέρειν τὴν ἀναφοράν, 96.
 τὴν ἀναφορὰν ποιεῖσθαι ἐπὶ τινα, 270.
 ἀνέγγυος, 278.
 ἀνειμενιώτερος, 140.
 ἀνέκπλυτος, 162.
 ἀνένδοτος, 458.
 ἀνεπιστρεπτί, 42.
 ἀνεπιτήδευτος, 144.
 ἀνήκειν περὶ τι, 94. (Διήκειν περὶ τι, Iamblich. de commun. Math. p. 208. Villosis.)
 ἀνδρωπόμορος, 200.
 ἀνδρωπός confusum cum ἀνδρωποκτόνος, 280.
 ἄνισος, 172.
 ἀνταδικεῖν, 106.
 ἀντιλαμβάνεσθαι, 12. 138.
 ἀντιπαίειν, 70.
 ἀντιπαραβολή, 436.
 ἀντιπελαργεύω, 58.
 ἀντιπερισπάω, 58.
 ἀντίπονον, 56.
 ἀντίρροπος, 138.
 ἀντιτάσσεσθαι, 86.
 ἀνυπόστατος, 430.
 ἄνωθεν, 288. 332. μικρὸν ἄνωθεν, 16. 246.
 ἀνωμαλία, 70.
 ἀνωματος, 402.
 ἀξιέραστος, 72.
 ἀξιοκαταφρόνητος, 418.
 ἀξιομάθητος, 38.
 ἀπανθίζειν, 304.
 ἀπαράβατοι προβόησεις, 284.
 ἀπαράλογιστος, 246.
 ἀπαράλογος, 380.
 ἀπεργάζεσθαι, 194.
 ἀπερίβλεπτος, 342.
 ἀπευδιασμός, 286.
 ἀπό, de parte, 216.
 ἀποβιβασμός, 46.
 ἀποδεδειπνηκέναι, 212.
 ἀπόδοσις, confusum cum ἀπόδοσις, 256.
 ἀπόδοσις· χάρις τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας, 102.
 ἀποδοχή, 466.
 ἀποίκιλος, 222.
 ἀποκατάστασις τῆς διανοίας, 404.
 ἀπολείπειν τὴν τῶν θεῶν ἀρχήν, 322.
 ἀποξενούσθαι, 14.
 ἀπορρύπτεσθαι, 162.
 ἀπορρύψις, 154.
 ἀποσκορακίζειν, 240.
 ἀποστνγεῖν, 482.
 ἀπόταγμα, 290.
 ἀποτάσσεσθαι προπεπτι-κῶς, 302. τινί, 36.
 ἀποτελεσμα, 342.
 ἀπόφασις, 216.
 ἀποφέρειν· ἀπενεγκαμένου, 16.
 ἀποφοιβάξιν, 340.
 ἀπρόσκεπτος, 426.
 ἄπτεσθαι οἱ ἀποτελέσθαι, 282.
 ἀρτηρία, 134. 136.
 ἀρτηροβολία, 210.
 ἄρτι, 312.
 ἀρχαῖζειν, 484.
 ἀρχαιότροπος, 328.
 ἀρχεῖον, 268.
 ἀρχεσθαι διὰ τινος, 236.
 ἀρχή· τὴν ἀρχήν, 361. τὸ καταρχας, 12.

ἄσμενίζειν, 396.
 ἄσμενος ἄσμενός, 50.
 ἄστυγείτονες πέλαις, 80.
 ἄτελεστος, 226.
 ἀτελής, 154.
 ἄτλητος, 434.
 ἀτρεμας ἔχειν, 386.
 ἄτυχεῖν τι, 192.
 αὐλήμα Φρύγιον, 240.
 αὐτόματος, 314.
 αὐτοσχέδιος, 46.
 ἀφοσιούσθαι τι, 254. 352.
 ἀφυγιάζω, 244.
 ἀφυγισμός, 130.
 ἀχειράπτητος, 330.
 ἄωρόι, 240.

B.

Βαρβαρικῶς, 186.
 βατήρ, 256.
 βάψιμος, 162.
 βλασφημεῖν, 374.
 βοῖστί, 124.
 βοσκηματούδης, 428.
 κατὰ βραχύ, 14.

Γ.

Γεγωνόν τι καὶ τρανόν ἀπο-
 φθέργεσθαι, 282.
 γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ
 παθήματα, 450.
 γενετή· ἀπὸ γενετῆς, 360.
 ἐκ γενετῆς, 410.
 γενικόν, 446. τὸ γενικόν,
 142.
 γεννάω· γηγενῆσθαι ἀπὸ
 Διός, 16.
 γενομένη et λεγομένη con-
 fusa, 486.
 γεύω, 62.

γονή, 324.
 γραμματίδιον, 96.
 γραωδής, 226.
 γυμνασιαρχικὴ πολιτεία, 274.
 γυναικων, 266.

Δ.

Δασύς, δ, 296.
 δεκτικός, 162.
 δεύτερόν τινος γίνεσθαι,
 160.
 δηγμοί, de animo, 238.
 δημιούργημα, 118.
 διὰ, 62. διὰ χρόνου τινός,
 404.
 διαβήτης, 246.
 διάγραμμα, 56. 376.
 διαγώνιος, 248.
 διαδέχεσθαι τι τινός, 54.
 διαδικάζεσθαι, 302.
 διαδεσμοδετέω, 236.
 δίαταν λαμβάνειν, 264.
 διαυτητής, 264.
 διακρούομαι, 402.
 διαλαμβάνειν, 326.
 διαλύεσθαι, 270. 516.
 διαμεμνῶσθαι, 160.
 διαμονή, 308.
 διαμωκάομαι, 460.
 διάπειραν λαμβάνειν, 204.
 διαπολεμεῖν, 456.
 διαπορδμεύω, 40.
 διαρδρόω, 148. 222.
 διαστολή, 358.
 διασωίζω, 48.
 δύνταξις, 60.
 διατάττω, 40.
 διατρανώω, 258.
 διατριβή, 60. διατριβαί,
 372.
 διαφωνεῖν, 372. 496.

διδάγματα, 52.
 διειδής, 166.
 διεκπαίειν, 488.
 διεξέναι, 262.
 διέρχεσθαι περί τινος, 472.
 δικάζειν, 242.
 δικαιοπραγεῖν, 252.
 δικαστικός, 360.
 δικτυουλκός, 78.
 διόπτρα, 246.
 διοργανώω, 158.
 διοργανώσεις, 140.
 διοσημεῖα, τὰ, 124.
 διότι, 64. 84.
 δίπος, 500.
 δογματίζειν, 196.
 δοξάζειν, 408.
 δοξομανής, 118.
 δουλωθῆναι, 464.
 δραστηκός, 336.
 δύναμις. i. q. ἔμβαδον, 376.
 δυσάποσπαστως, 58.
 δυσκατάθετος, 400.
 δυσπαρακολούθητος, 156.
 δυσσύνετος, 492.
 δυσσημία, 360.

E.

Ἐάν, obliteratum, 362.
 εαυτούς, de prima persona,
 14.
 ἐγγύη, ἐγγύησις, 460.
 ἐγκρίσθαι, 166.
 ἐγκολάπτω, 162.
 ἐγκράτευμα, 152. 400.
 ἐδράζεσθαι, 384.
 εἰδέναι i. q. συνουσιάζειν, 98.
 εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, 428.
 (Conf. Schaeff. in Indice
 ad Porsoni Aduers. p. 346.)
 εἰκοστῶνων, τό, 482.

εἰκοτολογίαί, 184.
 εἰλικρινεῖαι, 144.
 εἰμαρμένη· τὰ καθ' εἰμαρ-
 μένην δρώμενα, 438.
 εἰρήνευσις, 146. 452.
 εἰρηνοποιός, 386.
 εἰσφέρειν εἰς τὸ κοινόν, 356.
 ἐκ· ἐκ παντός, 34.
 ἐκβλαστάνω, 168.
 ἐκδέχεσθαι, 266.
 ἐκθεαίλειν, 344.
 ἐκκεντρούτης, ἡ, 70.
 ἐκκεχυμένος, 264.
 ἐκκοπτεσθαι, 460.
 ἐκκρούεσθαι, 410.
 ἐκλαμβάνειν, 248.
 ἐκλογίζεσθαι, 326.
 ἐκλυσις, 134.
 ἐκπεριάγειν, 168.
 ἐκποδών, 400. 402.
 ἔκτοτε, 122. 242.
 ἐμβάπτειν, 178.
 ἐμβεβηκός, 438.
 ἐμβιβάζειν εἰς τὴν θεωρίαν,
 56.
 ἐμπιπρᾶναι, 240.
 ἐμπλήκτως, 240.
 ἐμπορεύομαι, 164.
 ἐμπορία· κατ' ἐμπορίαν, 20.
 ἐμφαίνει, 134.
 ἐμφαντικός, 140.
 ἐμφασις, 340.
 ἐμφορτος, 78.
 ἐναγειν εἰς τι, 56.
 ἐναγισμοί, 262.
 ἐναλλάξ, 250.
 ἐναποθησαυρίζειν, 342.
 ἐναύσασθαι, 342.
 ἐναυσμα, 68.
 ἐνδεδασμένος, 410.
 ἐνδελεχῶς, 54.
 ἐνδέχεσθαι, 90.

- ἐνδιάθετος λόγος, 438.
 ἐνεργεῖν τὸν νοῦν, 134.
 ἐνέχεσθαι τοῖς λόγοις, 66.
 ἐνηχημα, 132.
 ἐνίημι· εἰς μέτρον ἐνεῖναι, 522.
 ἐνθέως, 432.
 ἐνίστασθαι, 172. 430.
 ἐνορῶν, 138. 152.
 ἐντροπή, 26.
 ἐξαιρέτως εἰ ἐξ αἰρέσεως
 confusa, 38.
 ἐξάπτεσθαι, 240.
 ἐξάρτημα, 250.
 ἐξάρτυσις, 130.
 ἐξηρτυμένω, 206.
 ἐξίτηλος, 164.
 ἐξουσιαιστικῶς, 434.
 ἐξώφορος, 482.
 ἐπαγρυπνία, 36.
 ἐπαγωγή, inductio, 80.
 ἐπαλαλάζειν, 394.
 ἐπαμῆσαι γῆς, 396.
 ἐπανάτασις, 368.
 ἐπάνοδος, 372.
 ἐπαφή, 130. 242.
 ἐπεὶ μέντοι, veruntamen, 40.
 ἐπερίαι, 142.
 ἐπέρχομαι· προῶτον ἐπελ-
 θῶν, 166.
 ἐπήκοος, 136.
 ἐπήρειαι τοῦ λογισμοῦ, 388.
 ἐπὶ· ἐπὶ τὸ αὐτό, simul, 354. ἐπὶ τὴν ἐξάτησιν, 280.
 ἐπιβάλλειν, 172.
 ἐπιβολὴ νοουθεσίας, 240.
 ἐπιδίφριος, 480.
 ἐπιδρομή· ἐξ ἐπιδρομῆς, 50. 226.
 ἐπιθολόω, 230.
 ἐπικινῆσαντες, 46.
 ἐπίκτητος, 416.
 ἐπίκυκλος, 70. (Conf. Ideler in libro: Museum der Alterthumswiss. Bd. 2. p. 441.)
 ἐπικωμάζειν τῇ ἐρωμένῃ, 240.
 ἐπιλέγειν, 184.
 ἐπίνοια· τὰ δι' ἐπινόας λαμβανόμενα, 70. ἐπι-
 νοία καὶ μεθύδι, 54.
 ἐπιπλοκή, 146.
 ἐπιπολάζειν, 280.
 ἐπιπρόσθησις, 70.
 ἐπισκέπειν, 226.
 ἐπισκιάζεσθαι, 14.
 ἐπισοφίζεσθαι, 184.
 ἐπιστητός, 336.
 ἐπιστρέφειν τινά, 26.
 ἐπίτριτος, 252. 276. ἐν ἐπι-
 τρίτῳ λόγῳ, 254.
 ἐπιτυγχάνειν, 86.
 ἐπιφημίζειν, 332.
 ἐπιφθέγγεσθαι εἰ ἀποφθέγγε-
 σθαι, 342.
 ἐπιφορὰ τῆς ψυχῆς καὶ ὁρ-
 μῆς, 416.
 ἐπιφορήματα, 262.
 ἔπογκος, adiectivum suspec-
 tum, 398.
 ἔποικοι, 16.
 ἐπόχησις εἰ ἐποχή, 136.
 ἐπωδή, 244.
 ἐπώνυμός τινος, 12. 104.
 ἐργολαβεῖν, 480.
 ἔρμα, 444.
 ἐρυνθῆνος, 236.
 ἐταιρείαν συνάγειν, 498.
 ἕτερος εἰ ἐταῖρος, 370.
 ἑτεροφροσύνη, 74.
 ἐτι, iam inde, 334. (Strab.

VIII. 8. p. 316. Tisch. *ἐξ ἐκείνων ἔτι τῶν χρόνων.*)
 ἔτοιμος· ἐν ἑτοίμῳ κατα-
 στήναι, 78.
 εὐαγγελίζομαι, 34.
 εὐάγειαι ψυχῆς, 156.
 εὐαγῆς et εὐανγῆς, 228. 230.
 (Add. not. in Protrept. p. 360.)
 εὐανάδοτος, 36.
 εὐγενῶς et ἐντελῶς, 492.
 εὐγνωμοσύνη, 456.
 εὐδία, 28.
 εὐετηρία, 146.
 εὐθετος, 210.
 εὐπαρκαλοῦνθης et ἀπα-
 ρκαλοῦνθης, 226.
 εὐπερίγραφος, 338.
 εὐστατεία, 386. ψυχῆς, 28.
 εὐτακτεῖν, 136. 410.
 εὐφημεῖν, 110. 302.
 εὐφημία, 218. 312.
 εὐφημος διάνοια, 216.
 εὐφυία, 88.
 εὐφυῶς, 54.
 ἐφάπτεσθαι λύρας, 238.
 ἐφρασις, 138.
 ἐφρόδια, 54.
 ἐφοδιάζεσθαι, 34.
 ἐγεμυθεῖν, 204.
 ἐγεμυθία, 226.
 ἐξερημοσύνη, 482.

Z.

Ζυγός, 246.
 ζώπυρα, 342.

H.

Ἡβηδόν, 364.
 ἡγενομίας, 234. ἀπὸ ἡγεμο-
 νίας τινὸς εἶναι, 24.

ἡδέως ἔχειν, 496.
 ἡλικία, 306.
 ἡμικύκλιον, 60. (Add. Goe-
 renz ad Cic. de Leg. I.
 13.)
 ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ, 252.
 ἡρώων πολυάνδριον, 396.

Θ.

Θανατόω, 242.
 θεμιστεύειν, 280. 372.
 ἡ θεοκρασία καὶ ἡ πρὸς τὸν
 θεὸν ἔνωσις, 470.
 θεολογία, ἡ κατ' ἀριθμὸν,
 304.
 θεός· ἀπὸ θεῶν, 334.
 θεῶς, 222.
 οἱ θεωρητικώτατοι τῶν φι-
 λосоφῶν καὶ ὅτι μάλιστα
 ἀκρότατοι, 232.
 τὸ θῆλυ, 398.
 θολερός, 166.
 θύειν μουσεῖα, 512.
 θολώω, 148.
 θυμηδία, 208.
 οἱ θυραῖοι, 448.
 θύσιμον ζῶον, 220.
 θωπεία, 446.

I.

Ἰδία ἀποσπᾶν, 200.
 ἰδιάζειν, 250.
 ἰδιασμός, 500.
 ἰδιότροπος, 484.
 ἱερεῖον, 226.
 ἱεροσκοπία, 202.
 ἱερουργεῖν τελετάς, 38.
 ἰσοκώλος, 250.
 ἰσοπαχής, 250.

ἴσος· εἰς ἴσον καθίσταται,
114. ἐπίσης, 172.
ἰσόστροφος, 230.
ἰσότης, 162. 342.
ἱστορεῖν, 470.
ἱστορίαι, 192.

K.

Καθάραξ, 232.
καθαρτής, 286.
καθίσταται καὶ συντέλλειν
τὴν τοῦ σώματος ἔξιν,
230.
τὰ καθόλου, 338.
καὶ δὴ καί, 258.
καλλονή τῶν μαθημάτων, 52.
κανὼν, 246.
καπηλείειν, 478.
καρτεροῦντως, 440.
κατὰ· καθ' ἑαυτὸν γενόμε-
νος, 402.
καταγνώσκειν, 266.
καταδεισθαι, 322.
καταδοξάζειν, 264.
καταπορῆς μέλος, 134. 474.
κατάληψις εἰς κατάληψιν,
138. κατάληψις δι' ἀρι-
σμοῦ, 258.
καταλιμπάνειν, 424.
καταλύειν, deversari, 296.
καταμόνας, 208.
καταπέπτειν, 402.
καταπλάσματα, 346.
καταποντίζειν, 268. 286.
καταριθμῆν μετὰ τινῶν, 68.
κατάρτυσις, 142. 206.
καταστολή σώματος, 28.
κατατρέχειν τινός, 374.
κατεξανάστασις, 144. 390.
κατεύνησις, 285.
κατέχεσθαι ἐν —, 190.

κέγγηρος, ἡ, 230.
κεῖσθαι ἐν ὄνειδρι, 414.
κεράσματα μελῶν, 132.
κερδαίνειν τι, 40.
τὸ κηδεμονικόν, 218.
κηρία, 108.
κινδυνος, proclium, 514.
κληδίον, 314.
κοινόβιοι, 66.
κόλλαβος, 256.
κολούω, 430.
κομήτης, ὁ ἐν Σάμῳ, 30.
κρεῖττον, numen, 300. οἱ
κρεῖττονες, dii, 312.
κρήγυος, 164.
κωλυτήρια, τὰ, 296.

Λ.

Λεκίς, 256.
λήψις διὰ δεξιῆς, 180.
λιβανωτός, 108.
λόγος· κατὰ λόγον, 275.

M.

Μαῖα, 114.
αἱ μακάρων νῆσοι, 176.
μᾶλλον· πλεον μᾶλλον ἀθε-
μιώτερον, 386.
μαρμαρυγή, 450.
ματαιοποιήματα, 58.
μεγαλοφυῖαι, 222.
μεθαρμοζω, 242.
μεθορμίζω, 46.
μεϊζονότης, 248.
μελάμφυλλος, 18.
μελαναυγής, 138.
μεσεμβληθεῖς, 260.
εἰς μέσον παρερχεσθαι, 244.
μεσότης, 278.
μετά· μεθ' ἡμέραν, 210.

(Add. Boissonade ad Maximini vitam Procli, p. 68. sq.)

ἐν μεταίχμῳ, 284.
μετακολουθεῖν, 178.
μεταξύτης, 248. 258.
μετάπεμπτός, 464.
μετοικίζεσθαι, 490.
μετοχή τῶν ζώων, 234.
μετριοπάθεια, 278.
μονάζειν, 40.
μόνος αὐτός, 154.
μόρσιμος, 434.
μῆμα εἰ μῆμα, 38.
μῆσεις, 154.

N.

Νῆ Δία, 130. 246.
νοέω· οἱ νοητόκοτες, 228.
τὸ νοητικόν, 152.
νοθεύειν τὸ γένος, 98.
νομιμότης, 146. 452.
νομοθετέω, 226.
νοσοκομεῖν, 384.
νουθετικός, 120.
νοῦς· τὰ κατὰ νοῦν δρώμενα, 438.
νῦν μέν — νῦν δέ — νῦν δέ —, 24.
νωχέλια, 134. 244.

Ξ.

Ξενίζειν, 472. Ξενίζεσθαι
πρὸς τι, 200.
ξένος· ἐπὶ ξέτης, 64.

O.

Οἰκείωσις πρὸς τοὺς θεοὺς·
230.

οἰκίσαι νῆσον, 18.
οἰκονομεῖσθαι περὶ τὰς πολιτείας, 288.
οἰνοφλύξ, 414.
οἰωνός, 186.
ὀκτάχορδος, 258.
Ὀλυμπιάσι, 124.
ὀμακόμενον, 66. 156. 386.
ὀμάκοι, 154. 344.
ὀμαλός· ἐφ' ὀμαλοῦ, 402.
ὀμαλῶς, 284.
ὀμιλία εἰς ὁμολογία, 288.
ὀμματοποιός, 70.
ὀμοδημία, 72.
ὀμόδλος, 250.
ὀμοφυής, 232.
ὀμανύμως ὄντα, 336.
ὀπασθήποτε, 48.
ὀργαίνειν, 166. 308.
ὀργασμοί, 154.
ὀσία, 384.
ὀσιότης, 72.
ὄσος, cum infinitivo in oratione obliqua, 34.
ὅτι εἰ μή, 44.
οὐ μὴν ἀλλά, 498.
ὀυριοδρσμεῖν, 286.
οὐσία· ἄγειν εἰς γένεσιν τὰ καὶ οὐσίαν, 426.
οὕτως, cum superlativo, 170.
ὄψα θαλάσσια, 220.

Π.

Πάγιος, 246.
παιδαρτιάσεις, παιδαρτῆν, 218.
παιῶνες, 238.
πάλιν ἐξ ἀρχῆς, 374.
παμμυγής, 122.
παρά, cum accus. propter, 372.

- παραβάλλω, commendo, 26.
 transco, 374.
 παραδόσιμος, 94.
 παρατητέος, 22.
 παρακαταθήκη, 94.
 τὸ παρακείμενον τούτου, 246.
 παρακείμενον, 388.
 παράληψις, 56.
 παραλλαγή πρὸς ἄλλους, 32.
 τῆς ψυχῆς, 238.
 παραλογίζεσθαι, 266.
 παραμῖξ, 248.
 παραρρέειν, 360.
 παρασπάσασθαι τι, 14.
 παρατεταγμένως, 438.
 παρηκουσμένως, 332.
 παρίστημι et περιίστημι, 303.
 παρωθεῖσθαι τι, 168.
 πατρικός, 218.
 πείραν λαμβάνειν, 86.
 πεμπάς, ἡ, 278.
 πεπεισμένως, 368.
 πεπωμένη, 438.
 περίβλεπτος, 278.
 περιηγήματα, 244.
 περιπετής, 384.
 περιπόλησις, 136.
 περιρραίνεσθαι, 320.
 περιρραντήριον, 178.
 περισσός, 331. τὴν ψυχὴν, 278. περιττότερον, 50.
 περίστατος, 76.
 πῖνος, 328.
 πινυσθίς, 308.
 πιστευτικῶς, 292.
 πλάσμα, 344.
 πλεῖον ἐστὶ, 264.
 πλεονεξία συγγενική, 234.
 πλησιάζειν τινί, discipulum esse, 262.
 πνευματώδης, 230.
 ποιεῖσθαι καθ' ἑαυτούς, 84.
 ποιικιλώτατα, 222.
 πολίζειν, 66.
 πολυειδής, 378.
 πολύσαρκος, 402.
 πολυσχιδής, 340.
 πολυωφελής, 246.
 πόπανα, 108.
 ποριχθέντα, 160.
 ἡ ποσὴ ἐπίτασις, 256.
 πραγματεία, 174. 192. 290.
 πρεςβεύειν, 222.
 προαγειν et προεάγειν, 264.
 335. 374.
 προαιρετική κίνησις, 276.
 προαλῆς, 164.
 προβάδην, 262.
 προηγούμενον, 278.
 προκύπτειν, 166.
 προλαμβάνειν περὶ τινος, 16.
 προμηθεῖσθαι et προθυμεῖσθαι, 232.
 προσαγορεύειν τινά τι, 236.
 προσβαλὼν, 198.
 προσηλόω, 450.
 πρόσκειμαι· προσήκατο, 32.
 προσκοπτειν τινί, 266. 374.
 προσορμίζειν, 40.
 προσοχή, pausis appulsio, 46.
 προσπαίζειν τινί, 124.
 προσπερονάω, 450.
 προστησόμεθα et προσθησόμεθα, 52.
 προστρέχω, 52.
 προσφέρειν et προσφέρεσθαι τροφήν, 422. προσφέρεισθαι ἐπιμέλειαν, 130.
 πρόσφυμι τινι, 52. προσπεφυκέναι, 184.
 πρόσχημα ποιεῖσθαι τι, 164.
 προτέρημα, 22. 28. 34.

τὸ προφερέξ, 422.
 προφοιτάω, 32.
 προχειρίζεσθαι λόγους, 96.
 πρωτεῶν· οἱ πεπρωτευνό-
 τες, 88.
 πτοεῖσθαι, 206.
 πυθμὴν ἐπίτρετος, 278.
 πυθόχρηστος, 428.

P.

ῥάπτειν θάνατον, 434.
 ῥικνός, 402.
 ῥοίζημα, 136.

Σ.

Σ saepe elisit copulam καί,
 366.
 σεμνός· ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ,
 68.
 σεσυρμένος πλοῦς, 44.
 σημάντρια, 236.
 σιτεῖσθαι, de h. v. con-
 struct. 124.
 σιτία, 346.
 σκυλακεία, 426.
 σοφίζεσθαι, 294.
 σπένδειν, cum genit. 326.
 σπέρματα i. q. ἀπόγονα, 436.
 (Add. Thucyd. V, 16. ibi-
 que schol. Virg. Georg. II,
 152. semina leonum.)
 σπονδιακὸν μέλος, 240.
 στειρωδής, 154.
 στεφανίτης ἀγών, 106.
 στηλιτευθέντες, 492.
 στοχάζεσθαι, 288. 414.
 στρατεύεσθαι στρατείαν,
 404.
 στρογγύλος, 324.
 στυφειν, 162.
 συγκαταθεῖναι, 466.
 τὰ συγκείμενα, 266.

συγκλυδάω, 132.
 συζυγία, 248. 250. τῶν
 γονέων, 84.
 συλλελογισμένα ἄκρως, 330.
 συλλογισμὸς πλήρης, 330.
 συμβάλλειν τινί, 34.
 συμβιβάζω, 122.
 συμβιβασμός, 146. 450.
 συμβίωσις, 172.
 συμπαύεται οὐρανίων πρὸς
 ἐπίγειαν, 236.
 σύμπτωμα, 402.
 συμπαύω, 276.
 συναδικεῖν, 96.
 συναλίζεσθαι, 118. (Hero-
 dian. VI, 5. 10.)
 συναρμογή, 242.
 συναφή, 254.
 συνδιάγειν, 344.
 συνδιορθοῦν, 202.
 σύνδυο, σύντρεις, 212.
 σύνεγγυς, 266.
 συνεῖρειν τὴν θεωρίαν, 58.
 συνεκτικός, 448.
 συνεπίστασις, 390.
 συνεπίτασις, 144.
 συνενωχεῖσθαι, 212.
 συνίστημι· συνεστακέναι,
 transitive, 512. (Add.
 Schaefer. ad Dionys. de
 comp. verb. p. 331.)
 σύννοια, 458.
 συσπικισμός, 498.
 συντεταμένος· διαλογισμός,
 246.
 σύντροφος ἐπιτήδευσις, 40.
 συντυχία, 240.
 συσσίτια, 212.
 σφετερίζεσθαι, 276.
 σφοδρότης, 132.
 σχεδιάζειν, 428.
 σχετλιάζειν, 268.

σωμασκέω, 136.

σωμασμία, 416.

T.

Ταραχή, de alai haku, 230.

τάσσειν ἐπὶ τι, 96.

τεκμαίρεσθαι τι, 24.

τελεῖν ἱερόν, 360.

τέλματα, 198.

τετρακτύς, 176. 316.

τίδεσθαι πρὸ τῆς διανοίας,
368.

τιμᾶσθαι τοσοῦτον, 302.

τινῶ, 148.

τοτηνικάδς, 170.

πρὸς τοῦτο, in tantum, 12.

(In Herodian. VI. 6. 5.

sibi respondent παρὰ τοῦ-
το — παρ' ὅσον.)

τρίγωνα, 256.

τρεῖς σπένδειν καὶ περισπέν-
δειν, 318.

κατὰ τρόπον, 382.

T.

Τρωϊκός, 368.

ὑπάσχειν τιτός, 116. 142.

ὑπαρχός, 186. 288.

ὑπὲρ' ὁσωνύματος ὑπὲρ ἅ-
παντας, 34.

ὑπεραίρειν, 14.

ὑπέροικς, 48.

ὑπεροχή, 368.

ὑπερφέγγει, 138.

ὑπὸ καὶ ἀπὸ, 276.

ὑποδοχή, 262.

ὑπόθεσις, 84. 276.

ὑπόλειψις, 70.

ὑπόληψις, 264. 294.

ὑπολογίζεσθαι, 14.

ὑπομνήματα, 328.

ὑποσημειώσεις, 226.

ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια,
196.

ὑπρίδεσθαι, 192.

ὑποτιμᾶσθαι, 58.

ὑπατρέφειν τὴν δύναμιν, 48.

ὑπτιότης, 132.

Φ.

Φαρμακείαι, 346.

φήμαι, 314.

φθαρτικός, 322.

φθειρίαισις, 384.

φελδογυμναστέας, 54.

φιλοκύνων, 426.

φιλόλογος, 228.

φιλορνίς, 426.

φιλοστοργία, 84.

φιλότης, 342.

φελδομμία, 412.

φυσικῶς, opp. ὑπ' ἀσκήσεως,
34.

φυσιογνωμονέω, 150.

φυσιολογία, 146.

φύσες, sexus, 108.

X.

Χαλκοτυπίον, 246.

χαριστήριον, τό, 138.

χάνωσις, 132.

οὐ χεῖρόν, 228. (Add. Schae-
fer. in notat. crit. ad Lu-
liani in Constant. laud.
orat. p. XII.)

χειρονομία, 210.

χειρόχρηστος, 340.

χερσαῖος, 420.

χορηγέτης φόνων, 386.

χρεία, consuetudo, 376.

χρηματίζεσθαι, 192.
 χρονίζειν, 498.
 χρόνος, 264.

φιλῶς διαλέγεσθαι, 190.
 φρωμίζω, 122.

Ω.

Ψ.

Ψαυστά, 108.
 ψευδοδοξέω, 310.

Ὡρα εὐρινή, 236.
 ὠφελείσθαι ὠφελήθεις πα-
 ρά τινός τι, 34. ὠφελού-
 μενος παρ' ἑκάστῳ, 50.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

- Pag. 20. lin. 5. leg. *καί* pro *παί*.
— 24. — 15. — *περιουσίας*.
— 56. not. 11. post *ἔστι* adde *significare*.
— 77. — 1. lin. 13. leg. *innumerabilibus*.
— 118. — 3. — 1. — *praeditis*.
— 131. — 5. — 1. — *quod*.
— 164. lin. 14. leg. *προαλείς* pro *προαλλείς*, praecunte
etiam Cđ. Ciz.
— 168. — 8. — *παρωσάμεναι*.
— 184. — 16. — *οὐκ εἰδί*.
— 188. not. 38. — *Kust.*
— 194. lin. 7. — *καί*.
— 237. — 8. — *naturales*.
— 245. nota 21. est nota *Kusteri*.
— 248. lin. 15. pone colon ante *σηκώματα*.
— — not. 4. lin. 4. post *significat* adde *consonantia*.
— 256. — 28. leg. *ἀπόδεσιν*.
— 272. lin. 2. — *στρατευομένους*.
— 280. Ad vocab. *τοῖς ἀνθρώποις* lin. 13. haec *Kusteri*
nota addenda est: „Sensus exigit, vt scribatur,
τοῖς ἀνθρωποκτόνοις, vel *ἀνδροκτόνοις*.“
— 308. lin. 6. post *ἀρχάν* delend. comma.
— 321. nota 105. est *Kusteri*.
— 342. not. 37. lin. 4. leg. *Kust.* pro *Kiess*.
— 361. lin. 18. leg. *conuitiis*.
— 362. not. 23. lin. 13. leg. *coniungi*.
— 482. lin. 10. post *βίου* pone comma.
-